

Giới thiệu Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình

Truyện Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình của tác giả Đông Tấn Hoan có nội dung thú vị dẫn dắt truyện khá hợp tình, hợp lý.

Cuộc tình sau khi chia tay, nữ chính đã kết hôn với một hào môn thiên kim. Trong ba năm xa cách cô mới bất ngờ biết người tình cũ của mình đính hôn trên báo. Bất ngờ tại sao đến giờ nay anh mới kết hôn!

Còn nói về nam chính, anh đã rất hối hận ngày hôm đó vì tưởng rằng cô ấy chỉ đùa giỡn mà ra đi mãi mãi! Anh sống trong đau khổ, liệu lại một lần nữa tình cũ gặp lại họ sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp gỡ

Triển Thiệu Huy gặp lại Cố Hạ lần nữa là ở bộ phận nhân sự của công ty khoa học công nghệ Khai Hoành. Ngày đó công ty khoa học công nghệ Khai Hoành phỏng vấn người mới, trong căn phòng của bộ phận huấn luyện nhân sự có không ít nam nữ trẻ tuổi đang ngồi, có người cầm tư liệu ôn tập lại những kĩ xảo phỏng vấn, có người nói chuyện phiếm với người bên cạnh, trên mặt những người này đều là hoặc nhiều hoặc ít cũng có một chút căng thẳng. Lúc ấy, anh và lão ngũ Trâu Nhuận Thành đi ngang qua hành lang bên ngoài bộ phận nhân sự, bức màn trong phòng huấn luyện không kéo lên hết, lơ đãng nhìn thoáng qua thì thấy vị trí hàng thứ hai có một cô gái trẻ đang dùng tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, cái cằm hơi nhếch lên cùng chiếc mũi khéo léo tạo thành một đường vòng cung, khuôn mặt rất thuần khiết.

Anh cảm thấy mặt cô có hơi quen, chưa nhớ ra nên lại nhìn thoáng qua, thật trùng hợp ánh mắt hai người lại gặp nhau, ánh mắt nhìn khắp nơi không có mục đích của cô gái trẻ xẹt qua khuôn mặt của một người đàn ông đứng bên ngoài, trong ánh mắt lộ ra một chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ trong vài giây, Triển Thiệu Huy đã đi qua cửa sổ của phòng huấn luyện bộ phận nhân sự, ánh mắt chạm nhau chỉ giống như ánh sáng chợt lóe lên trên mặt biển, yên tĩnh mà ngắn ngủi.

“Công ty cũng cần lực lượng mới bổ sung vào, đang tuyển người mới, hai ngày nay đang phỏng vấn.” Trâu Nhuận Thành đứng bên cạnh giải thích, lại mang theo vẻ cười đùa nói: “Em đã nói chuyện với bộ phận nhân sự không cần phải tuyển những người ngoại hình quá kém cỏi vào công ty.”

Triển Thiệu Huy liếc xéo anh ta, “Khai Hoành không phải là công ty giải trí điện ảnh hay truyền hình, chúng ta tuyển người vào làm việc, không cần phải đẹp mắt, quan trọng nhất là năng lực. Muốn tìm gái đẹp thì cậu cứ đi tìm lão tứ mà trông nom câu lạc bộ đêm đi!”

“Hắc hắc, đại ca à, anh biết em không có thói quen ban ngày thì ăn ban đêm thì hoạt động mà, mười một giờ mà không được ngủ thì quả thật là giết em đi.” Trâu Nhuận Thành cười nói, thái độ lập tức trở nên đứng đắn, “Năng lực rất quan trọng, nhưng là nhân viên của Khai Hoành, khi ra ngoài không thể làm mất thể diện của Khai Hoành được. Xã hội hiện nay, không thiếu nhất chính là người, tiền lương chúng ta trả cao, điều kiện yêu cầu tất nhiên cũng phải cao.”

Triển Thiệu Huy không nói thêm nữa, vừa đi tiếp vừa hồi tưởng lại khuôn mặt của cô gái trẻ vừa rồi, nhất định là anh đã gặp qua, nhưng nhất thời không nhớ ra cô là ai, đã gặp nhau ở đâu. Trâu Nhuận Thành đứng bên cạnh giải thích tiếp, “Thông báo tuyển dụng lần này chủ yếu nhằm vào sinh viên, có không ít sinh viên tốt nghiệp đại học C đến đây, tiêu chuẩn cũng không tệ lắm.”

Nhắc tới đại học C, trong đầu Triển Thiệu Huy hiện lên hồ Bình Nguyệt, hình ảnh ngày xưa hiện lên, cuối cùng anh đã nhớ ra nguyên do vì sao cảm thấy cô quen quen.

Đó là chuyện của hơn năm rưỡi về trước, Triển Thiệu Huy chính thức tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc không lâu, địa vị trong thành phố C vẫn chưa ổn định, có được xuất thân hùng mạnh thì tự nhiên cũng có không ít người muốn diệt trừ anh. Đào thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, nguy hiểm nhất là buổi tối ngày hôm đó, anh gặp phải vài tên sát thủ đuôi theo chặn đánh. Nhảy xuống từ tầng thứ ba, lúc ấy chân trái đã gãy xương, người phía sau vẫn đuôi theo không tha, anh vì chạy trốn mà nhảy xuống hồ.

Màn đêm bao phủ mặt hồ khói trắng thần nhiên lượn lờ, hồ nước tháng 11 mang theo cái lạnh, anh ở trong hồ bắt đầu cử động tay chân, trên đùi truyền đến một cơn đau đớn kịch liệt, hồ Bình Nguyệt không nhỏ, anh vì chạy trốn chết mà sử dụng hết sức lực toàn thân, sau khi chìm xuống còn cách đáy hồ một khoảng thì bắt đầu cố sức bơi về phía bờ bên kia. Lúc này ở trên mặt đất anh đã đánh nhau một trận, sức lực hao tổn không ít, cộng thêm phần đùi đau đớn, sau khi bơi được một thời gian ngắn thì anh cảm thấy toàn thân ngày càng chìm xuống, bóng dáng của bờ bên kia đen ngòm trong bóng tối còn rất xa, cánh tay của anh đã bủn rủn, biên độ hoạt động ngày càng giảm.

Anh ở trong nước thoát nhìn rất giống người cá, đương nhiên chuyện khó khăn ấy đối với người được tôi luyện từ nhỏ đến lớn như Triển Thiệu Huy mà nói lại là chuyện nhỏ, dù có đau đớn anh cũng có thể bơi sang bờ bên kia, thoát khỏi nguy hiểm.

Trong ánh sáng lay động trên mặt nước, mơ hồ nhìn thấy trong bóng tối có một người vẫy hai tay, phát ra tiếng kêu rất lớn, “Mau lên đây, cố chịu đựng...”

Dáng người rất nhỏ, quần áo trong bóng đêm màu xám bạc, Triển Thiệu Huy rất muốn mắng cô không cần phải la lớn như vậy nhưng cố sức hoạt động cánh tay ở trong nước đã làm cho toàn thân anh không còn chút sức, trong đầu chỉ có một ý niệm – bơi thật nhanh.

Người đứng trên bờ bên kia hình như có chút sốt ruột, chạy đến bên cạnh loay hoay gì đó, động tác cụ thể thì Triển Thiệu Huy căn bản không nhìn rõ lắm. Một lát sau, anh nhìn thấy một con thuyền gỗ nhỏ rất đơn giản bơi ra giữa hồ, tuy tốc độ rất chậm nhưng đang hướng về phía anh, người con gái trên thuyền gọi to về phía anh, “Mau tới đây.”

Triển Thiệu Huy không chút do dự bơi về phía thuyền nhỏ, tay vừa chạm vào mép thuyền thì người trên thuyền đã giữ chặt tay anh, dùng sức kéo lên thuyền. Thân thuyền lay động mạnh mẽ, lúc nửa người anh bò được lên thuyền thì một đầu thuyền chút nữa đã chìm xuống, cô gái kia vội vàng ổn định bên kia, nghiêng trái nghiêng phải một hồi thuyền mới vững vàng trở lại.

Thân thuyền có mùi vị hỗn tạp, Triển Thiệu Huy hoài nghi chiếc thuyền này chỉ dùng để vớt rác trên mặt hồ, nhưng mà giờ phút này anh chẳng quan tâm đến những thứ này, anh nằm lên thuyền ho khan dữ dội, cô gái kia sau khi ổn định thân thuyền thì ở bên cạnh hỏi: “Anh không sao chứ?”

Giọng nói của cô ở trong bóng đêm trong trẻo như tiếng chuông, Triển Thiệu Huy không nói gì, vừa ho khan vừa khoát tay với cô.

Cô gái kia thấy anh không sao thì bắt đầu chèo thuyền, lúc thuyền đến bên cạnh bờ thì cô nói: “Bạn học, anh không cần bi quan như vậy, quá trình chìm dưới nước không thể thở được mà chết rất thống khổ, so với việc sống trên đời còn khổ hơn! Vả lại, một người đàn ông như anh mà nhảy xuống hồ thì thật quá mất mặt.”

Triển Thiệu Huy không biết cô đang nói gì, ngồi trên thuyền thở hổn hển, đối diện là hai hàng cây xanh không cao lắm chìm trong bóng đêm chỉ thấy được hình dáng, phía sau hàng cây cách đó không xa là một tòa cao ốc, tòa nhà cao nhất lóe lên một ngọn đèn màu đỏ, hiện lên ba chữ “Thư viện” (trong tiếng trung là “Đồ thư quán” nên có 3 chữ ^^), Triển Thiệu Huy mới nhớ tới đại học C nằm bên bờ hồ Bình Nguyệt, nghe thấy giọng điệu của cô gái trên thuyền thì hẳn là sinh viên của đại học C rồi.

Nghe đồn hàng năm sinh viên đại học C đều nhảy hồ, một chút việc học hành không như ý, một chút chuyện tình cảm không như ý, còn có cả thầy giáo không đạt được chức danh như ý, dù sao thì trong cuộc sống những chuyện không như ý nhiều vô số, những người thừa nhận năng lực có hạn, chuyện nhảy hồ nhảy lầu cũng không xem là lạ. Tất nhiên cô sinh viên này đã hiểu lắm, vẫn còn lải nhải: “Vừa rồi nhìn thấy anh vùng vẫy trong nước, nhảy xuống rồi lại cảm thấy không đáng hả? Chừng hai năm nữa sẽ là năm 2012, khi đó mới là tận thế, nếu phải chết thì mọi người cùng nhau chết sẽ náo nhiệt hơn!”

Triển Thiệu Huy cũng không có tâm trạng giải thích, anh ngồi trên thuyền quay đầu lại nhìn xa phía xa, anh đã chạy thoát rất xa, chắc sẽ không còn người đuổi tới nhưng cũng không thể không đề cao cảnh giác.

Thuyền ngừng lại bên cạnh bờ, cô gái trẻ nhảy xuống trước, Triển Thiệu Huy cố gắng đứng lên, thuyền nhỏ lay động không ngừng cộng thêm việc anh gãy xương nên khi anh nhảy xuống thì con đầu kịch liệt ở chân quay trở lại, đau đến mức anh đứng không vững, lập tức ngã sấp trên bờ.

Cô gái kia liền nhanh chóng nâng anh dậy, mới nhìn ra anh đi đứng không tiện nên dìu anh đến ngồi xuống tảng đá bên cạnh, nước trên người anh thấm ướt quần áo cô, cô không tính toán, rất tự nhiên hỏi thăm: “Anh là nghiên cứu sinh của trường sao?”

“Không phải.” Giọng điệu của Triển Thiệu Huy lạnh lùng, dù cho cô gái này không chèo thuyền tới thì anh cũng có thể bơi vào, lời cần nhắc liên miên của cô lọt vào tai làm Triển Thiệu Huy thấy phiền phức. Nơi này của trường học rất vắng vẻ, sau rừng cây hiện lên vài chấm nhỏ như ngọn đèn, bên hồ toàn một mảnh đen ngòm tăm tối, hình dáng của đôi phương lẫn trong bóng đêm, không thể nhìn thấy rõ, thật không biết đã muộn như vậy mà một cô gái trẻ lại một mình đến đây làm gì.

Hai người không nói gì, Triển Thiệu Huy ngồi nghỉ ngơi một lát, con gió đêm thổi tới toàn thân ướt sũng làm cho anh nhịn không được rung mình, trên người anh chỉ có một chiếc áo sơ mi mỏng, áo khoác sớm đã không biết rơi ở đâu. Anh ngẩng đầu lên nhìn cô gái bên cạnh hỏi: “Cô có điện thoại không?”

“Có” cô gật đầu trả lời, vội vàng lấy điện thoại từ trong túi ra đưa cho anh.

Triển Thiệu Huy không khách sáo nhận lấy, bấm một dãy số quen thuộc, giọng điệu nghiêm túc, “Lão Tam, tôi ở bờ hồ đại học C...tôi không sao...”

Cô gái kia tất nhiên không muốn quấy nhiễu anh, đi hai bước về phía bên cạnh, mắt hướng ra hồ. Triển Thiệu Huy cúp điện thoại, anh trả lại điện thoại cho cô, rất lạnh nhạt nói hai chữ, “Cảm ơn”

“Không cần khách sáo.” Giọng nói của cô mang theo sự vui vẻ, hiển nhiên đã nghe thấy anh tìm người tới giúp nên nói: “Chúng ta đến bên đường lớn đi, anh phải đợi người ở bên kia tiện hơn.”

“Được” Triển Thiệu Huy chống người đứng lên, người bên cạnh đưa một tay ra, cô gái kia muốn dìu anh. Triển Thiệu Huy nhìn thoáng qua, không nhìn thẳng, khập khiễng chậm rãi đi về phía trước.

Cô gái kia cũng không để ý, đi bên cạnh anh, lấy điện thoại di động ra làm đèn pin chiếu rọi con đường phía trước, màn hình điện thoại di động của cô vốn nhỏ, một chút ánh sáng yếu ớt căn bản không có chút tác dụng chiếu sáng nào. Bên hồ đều là rừng cây thấp bé, phải đi lên một đoạn đường xa mới có thể đến đường lớn, trong bụi cỏ truyền đến tiếng côn trùng kêu, nho nhỏ lộn xộn, hai người chậm rãi bước đi, đi qua một chỗ, trong tiếng côn trùng kêu hình như còn có một âm thanh đứt quãng vô cùng đặc biệt.

Mới đầu hai người không chú ý, nhưng càng đi về phía trước thì càng nghe rõ âm thanh này, “Ừm..a a...” tiếng rên rỉ trong bóng tối mang theo một chút mỉa mai....có người ở bên kia đang đánh dã chiến. Cánh rừng to lớn, cái gì cũng có, cho dù nơi đây có là trường đại học danh tiếng thì cũng không thiếu

những kẻ thế tục muốn tìm cảm giác kích thích.

Âm thanh của cặp điện viên kia vang lên bên tai, cô gái bên cạnh thoáng cái cứng người, dường như cũng có chút quãng bách, trong màn đêm yên tĩnh, cô nam quả nữ ít nhiều gì cũng có chút xấu hổ.

Tiếng chuông điện thoại di động kịp thời vang lên, cô gái vội vàng lấy điện thoại ra xem, ánh đèn màn hình nhàn nhạt phản xạ lại khuôn mặt của cô, trong ngọn đèn mờ lung, Triền Thiệu Huy thấy rõ khuôn mặt của cô, cũng xem như là thanh thú thuần khiết, đôi mắt trong như thủy tinh, dường như bởi vì cảm thấy khó xử mà trên mặt hiện lên một tầng phấn mỏng nhàn nhạt, cô sinh viên như vậy phỏng chừng ở đại học C cũng có thể vợ được một năm to. Cô nhún nút nghe, cố ý nói thật lớn, “Minh về đây...Minh lập tức về kí túc xá đây...A, trễ vậy rồi sao, nhất định là cửa chính sẽ bị khóa trước khi mình về...”

Giọng nói của cô hiển nhiên đã quấy rầy đến đôi nam nữ đang đã chiến trong rừng, bên kia không có động tĩnh gì, cuộc trò chuyện kết thúc, cô nói với Triền Thiệu Huy: “Chúng ta đi nhanh một chút đi, nếu không thì để tôi đỡ anh?”

Triền Thiệu Huy không cần sự hỗ trợ của cô, tuy anh có xuất thân tốt nhưng từ nhỏ đã được huấn luyện nghiêm khắc. Lúc này mỗi một bước đi thì đều truyền đến một cơn đau đớn, nhưng trong miệng không thốt lên lời rên rỉ nào, anh nhường mắt nói: “Cô đi đi, sẽ có người đến đón tôi.”

Cô lại cảm thấy ném một người toàn thân ướt đẫm là không tốt nên vẫn chậm rãi đi bên cạnh Triền Thiệu Huy, Triền Thiệu Huy nói thẳng: “Chẳng lẽ cô còn đợi lát nữa đi cùng bọn tôi luôn sao?”

Cô không nói gì, ngược lại tiếng rên rỉ trong bụi rậm của đôi nam nữ kia tiếp tục vang lên, điều này làm cho cô rung mình, nhìn đồng hồ lần nữa, cô ngại ngùng nói mang theo một chút lo lắng: “Nếu anh thật sự không sao thì tôi về trước đây, sắp đến 12h rồi, di quản lí kí túc xá sẽ khóa cửa.”

“Ừ” Triền Thiệu Huy cũng không thèm nhìn sang cô.

Cô gái kia dường như xác định mình không giúp gì được, cô thật sự không thể chậm trễ nữa, nói: “Tạm biệt.”

Cô đi về phía trước hai bước rồi đột nhiên dừng lại, quay đầu lại vô cùng đứng đắn hỏi thăm: “Anh sẽ không nhảy xuống hồ nữa chứ?”

Triền Thiệu Huy bật cười, anh cũng không phải mấy cô cậu sinh viên tâm lí yếu ớt, “Không đâu”

Anh đứng là tự mình nhảy xuống hồ, nhưng không phải để phí hoài bản thân mình mà chỉ là muốn sống mà thôi.

Đại khái là nghe thấy giọng nói của Triền Thiệu Huy rất kiên định, cô yên tâm, “Vậy là tốt rồi, cẩn thận một chút, tạm biệt.”

Cô phát tay với anh, sau đó chạy thật nhanh, bóng dáng thoăn thoắt như một con thỏ. Trong lúc chạy túi áo rơi ra một thứ gì đó nhưng cô không phát hiện ra, Triền Thiệu Huy vốn muốn nhắc nhở cô một tiếng nhưng người đã chạy rất xa.

Tiếng rên rỉ trong bụi cây vẫn còn tiếp tục, quần quanh trong màn đêm yên tĩnh, Triền Thiệu Huy khập khiễng chân đi tới, thuận tay nhặt lấy, mở ra một trang giấy màu lam, trên mặt giấy tràn ngập nét chữ, hẳn không phải là thứ gì quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thư tình

Triền Thiệu Huy vừa nhìn qua phong thư tình thì đã biết không phải viết cho anh, là một người kí tên “Tiểu Hạ” viết cho một người đàn ông khác, đúng vậy, tờ giấy anh nhặt được chính là phong thư tình kia, trang giấy bị vo lại nhăm nhúm, không biết đã nằm trong túi cô gái kia bao lâu.

Người đàn ông này giờ đang đứng trong khuôn viên trường học dưới ánh đèn trong trẻo nhưng lạnh lùng chờ lão Tam đến đón, xuất phát từ sự nhàm chán nên thuận tiện nhìn xem, đơn giản chỉ là diễn tả một cô gái trẻ yêu mến một người đàn ông thế nào, tỏ lộ lòng mình với anh ta. Triền Thiệu Huy chỉ nhìn qua một lần rồi ném tờ giấy vào thùng rác bên cạnh. Thật sự là quá ngây thơ, đã là sinh viên rồi mà còn chơi cái trò của trẻ con tiểu học này.

Nói thật thì Triền Thiệu Huy chưa từng nhận được thư tình của cô gái nào, cho dù ngoại hình của anh hơn người, khuôn mặt đẹp trai lãng tử. Từ nhỏ Triền Thiệu Huy đã học trong trường quý tộc, hà khắc gần như tự làm khổ chính mình, kiên trì mỗi buổi sáng đứng 6h thức dậy rèn luyện, vài chục năm nay chưa bao giờ gián đoạn. Thời niên thiếu mà trên người đã toát ra cảm giác áp bách, về sau lại không ngừng rèn luyện, căn bản không có thời gian cùng sức lực đi chơi cái trò xiếc trẻ con này. Đến khi anh trưởng thành, các cô gái đều hận không thể bò lên giường anh, sử dụng tất cả vốn liếng, hoặc nhiệt tình, hoặc hấp dẫn quyến rũ, hoặc dục vọng tràn đầy, nhưng sau khi chạm qua một chút cũng không dám tiếp tục dây dưa nữa. Triền Thiệu Huy nhìn những cô gái kia biểu diễn như đang xem trò vui, giữ vững tư thế của người xem, không bao giờ dễ dàng phóng túng dục vọng của mình. (có thể xem như anh sạch ko nhĩ ^_^)

Cho nên, cái loại đồ chơi thư tình này, trong mắt Triền Thiệu Huy thì chỉ tồn tại ở thế kỉ trước, không quen với nó. Anh cũng không có tâm tình tự hỏi xem lá thư màu xanh nhạt này là do cô gái kia viết hay là do người khác viết thay, thế giới của anh chỉ có quyền lực, tranh đấu, chiến đấu trên thương trường, tóm lại, không phải chuyện nữ nhi tình trường không thể giải thích được kia.

Làm người thừa kế mới, hai năm trước Triền Thiệu Huy đã phải sức đầu mẻ trán, kí ức đêm đó dần dần phai nhạt, chỉ nhớ rõ sát thủ đuổi giết, mà cô gái có chút đơn thuần lại hơi có vẻ huyền ảo kia, lá thư tình mình đã từng nhặt chỉ như một hòn đá rơi xuống hồ, làm rung động một chút rồi sau đó lại chìm xuống đáy hồ.

Tình cờ gặp lại, đôi phương căn bản không thấy rõ gương mặt của Triền Thiệu Huy, anh cũng chỉ tiện tay vén rèm lên nhìn thoáng qua, không nghĩ tới gặp mặt một lần nữa lại có thể nhận ra.

Triền Thiệu Huy cùng lão Ngũ Trâu Nhuận Thành đi qua, vào thang máy đi lên, bước vào văn phòng tổng giám đốc, anh ngồi trên bàn làm việc bằng gỗ rộng lớn, nghe Trâu Nhuận Thành báo cáo tình hình gần đây của công ty. Lão Ngũ mặc dù luôn mang dáng vẻ nhàn rỗi không lo nghĩ gì nhưng khi làm việc thì dáng vẻ hoàn toàn khác, công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn được quản lí rất có trật tự. Triền Thiệu Huy nhìn vào báo cáo, đặt những việc cần xử lí xuống, anh nói một câu: “Những người hôm nay tới tham gia phỏng vấn, đem sơ yếu lí lịch tới đây xem một chút.”

Triền Thiệu Huy là chủ tịch của công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn, nhưng bên này đều giao cho Trâu Nhuận Thành xử lí, anh rất ít tới, có chuyện gì lão Ngũ đều báo cáo cho anh biết, bởi vậy Trâu Nhuận Thành vừa nghe anh nói vậy thì lập tức cười nói: “Ồ đại ca, thì ra anh cũng có hứng thú với người mới nhỉ.”

Triền Thiệu Huy trừng mắt nhìn anh, “Tôi sợ cậu chỉ lo về bề ngoài, tuyển người không đáng tin!”

Một xấp dày sơ yếu lí lịch được ôm lên, tiền lương của Khải Hoàn cao hơn các công ty cùng ngành, tuyển chọn ra các sơ yếu lí lịch cũng rất mất công, có vài ứng viên vô cùng xinh đẹp. Sơ yếu lí lịch của nam thì tương đối quy củ, còn của nữ thì có một số thật sự không đánh tin chút nào, tỷ như một tấm ảnh không đội mũ lại còn dùng kĩ thuật số xử lí, tỷ như một tấm ảnh mặc áo cổ sâu chữ V, tỷ như cổ sâu hình chữ V lộ ra cặp ngực như ẩn như hiện... Triền Thiệu Huy quăng một đồng sang bên cạnh, sau đó phát hiện ra một bức ảnh thanh tú trước mặt bàn, anh nhìn lướt qua tên họ – Cố Hạ.

Cái tên rất bình thường, ảnh chụp cũng rất bình thường trên phong xanh, Triền Thiệu Huy tùy tiện cầm lí lịch lên, không phải người bản xứ, không phải con của cán bộ cao cấp, không đạt được học bổng quốc gia, bản giới thiệu vắn tắt về bản thân cũng không giống như bản thảo tranh cử tổng thống Mĩ, trong lúc còn đi học đã làm nhiều công việc, nếu Triền Thiệu Huy không nhớ rõ về con người đó thì bản sơ yếu lí lịch này thật sự không thể làm cho người ta có ấn tượng sâu sắc.

Hiện tại sinh viên tốt nghiệp đại học cạnh tranh rất gay gắt, hoặc là có năng lực hơn người, hoặc là có chút quan hệ, hoặc là có một điểm nổi trội nào đó, nếu những thứ kia đều không có thì muốn tìm một công việc tốt còn khó hơn lên trời. Tuy năm đó Cố Hạ thật ra không cứu giúp gì cho Triền Thiệu Huy được, nhưng hai người cũng xem như có duyên gặp một lần, hiện tại vừa vặn đề cho Triền Thiệu Huy trả lại ân tình này. Anh đặt bản sơ yếu lí lịch của Cố Hạ sang một bên, lại chọn thêm hai lí lịch khác cũng không tệ lắm, giả vờ lơ đãng nói: “Cái này và cái này được thông qua.”

Trâu Nhuận Thành từ ghế sofa đứng lên, gom lại xem, không thấy có gì đặc biệt, ngoài miệng vẫn nói: “Em sẽ giao cho bộ phận nhân sự xử lí tốt.”

Triền Thiệu Huy khẽ dựa vào lưng ghế, vuốt vuốt trán, ý bảo vẫn chưa xem hết đồng sơ yếu lí lịch này, “Tôi cũng không rảnh xem hết, còn lại cậu xem cho kĩ, xem xét kĩ lưỡng một chút, trên mặt đất vẫn còn một chồng nữa, không cho phép gọi họ đến câu lạc bộ đêm phỏng vấn, hiện tại người bán hàng bên kia trên cơ bản đều có thành tích cao.”

Trâu Nhuận Thành gật đầu đáp lời: “Lát nữa em sẽ gọi quản lí Vương bộ phận nhân sự lên truyền lệnh xuống, sơ yếu lí lịch mà cũng không chọn kĩ càng đã gọi đi phỏng vấn, thật không biết đám người này đang phỏng vấn hay là đang tán tỉnh trá hình nữa. Đại ca, anh yên tâm, chuyện anh đã giao em nhất định sẽ không làm qua loa.”

Triền Thiệu Huy là một người làm ăn, anh cho Cố Hạ một cơ hội làm việc, cô thích ứng được thì có thể ở lại Khải Hoàn, không thích hợp thì phải cuốn gói rời đi, hai người căn bản không có bất kì quan hệ nào. Triền Thiệu Huy đứng lên, nói với Trâu Nhuận Thành: “Bên này tôi ít khi tới được, lão Ngũ, cậu phải để ý nhiều hơn, đừng suốt ngày mang cái dáng vẻ cà lơ phớt đời đó nữa.”

“Em cà lơ phớt đời nào?” Trâu Nhuận Thành phản bác, lại cần nấn nhà thêm vào câu mới cùng Triền Thiệu Huy rời khỏi Khải Hoàn, đi tham gia bữa tiệc trưa này.

Về đồng sơ yếu lí lịch trên mặt đất kia, sau khi Trâu Nhuận Thành trở lại văn phòng, đi ngang qua quản lí Vương, ngồi xuống ghế xoay ngón tay gõ gõ mặt bàn, nhìn rất vô hại nói: “Quản lí Vương, gần đây có phải vừa nhìn thấy gái đẹp là mắt sáng lên rồi không?”

Ông chủ nhà mình nói như vậy, sau lưng quản lí Vương ứa mồ hôi, có đôi khi Trâu Nhuận Thành mang bộ dạng đùa giỡn, nhưng khi làm việc thì còn lâu mới có thể nhìn bộ dạng đùa vui của ông chủ mà cho là đùa thật, nếu tự mình cho là đang vui đùa thì một ngày nào đó bị đuổi ra khỏi công ty cũng không biết vì sao. Quản lí Vương nghiêm túc thừa nhận sai lầm, thật ra anh ta cũng không biết mình sai ở đâu, chính ông chủ đã yêu cầu ngoại hình phải ưa nhìn, có năng lực tốt, nhìn mấy tấm ảnh trên mặt đất cùng bản sơ yếu lí lịch thì cũng miễn cưỡng cho qua được mà.

Nhưng mà làm một nhân viên, ông chủ đã nói sai vậy thì nhất định là sai.

Trâu Nhuận Thành dặn dò vài câu, cuối cùng nói: “Thì vòng hai anh cần phải xem xét cho tốt.”

Vương quản lí nơm nớp lo sợ thu hồi mấy bản sơ yếu lí lịch lại, nhìn thấy bên cạnh còn có vài bản nên hỏi “Mấy bản này...”

“Tuyển mấy người này, không cần phải phỏng vấn rắc rối lắm nhằng nữa.”

Ông chủ đã nói vậy, mấy người này nhất định phải chọn vào, quản lý Vương đem mấy bản sơ yếu lý lịch này đặt sang một bên, sau đó cẩn thận lập danh sách thi vòng hai. Xế chiều hôm đó, Cố Hạ nhận được thông báo thi vòng hai.

Lúc Cố Hạ nhận được điện thoại thì vừa mới đem quần áo mặc phỏng vấn hôm nay ngâm vào nước, buổi sáng biểu hiện của cô không biết tròn méo thế nào, người phỏng vấn rất lạnh nhạt, tham gia phỏng vấn chẳng những có một số người tốt nghiệp đại học danh tiếng số một số hai cả nước, cũng không thiếu thực sĩ cùng nghiên cứu sinh, Cố Hạ thật sự không có ưu thế gì. lúc chuông điện thoại di động vang lên, nhìn thấy là số của bên phỏng vấn dụng, Cố Hạ quả thật rất hưng phấn.

Nhà của Cố Hạ ở thị trấn, một cô gái trẻ muốn trụ lại ở thành phố lớn, đầu tiên phải tìm được một công việc tốt. Đãi ngộ của công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn rất tốt, bao nhiêu sinh viên của đại học C chen giết nhau để vào được, ngoài ra, còn một nguyên nhân đặc biệt khác – tòa nhà hành chính của công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn nằm ngay trung tâm thành phố.

Mười giờ rưỡi sáng thứ hai thi vòng hai, Cố Hạ đeo đồ trang sức trang nhã, lại mặc một bộ đồ vest, có vẻ rất đứng đắn, lại toát ra sức sống thanh xuân, đến tòa nhà thương mại sớm nửa tiếng, vừa đến cửa ra vào thì nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang cầm túi văn kiện, mặc trên người bộ đồ vest làm nổi bật khí chất hơn người, bóng lưng quen thuộc làm cho lòng Cố Hạ chấn động.

Nhìn thấy người đàn ông đi vào thang máy, Cố Hạ nhanh chóng đuổi theo, đi thẳng đến thang máy đứng trước mặt người đàn ông kia, hơi nghiêng người rồi sau đó giả vờ kính ngạc: “Quý sư huynh, thật trùng hợp.”

Quý Phi Dương nhìn thấy Cố Hạ thì hơi kinh ngạc sau đó lộ ra nụ cười tuần tú, “Cố Hạ, đã lâu không gặp.”

Anh quan sát trang phục của Cố Hạ, “Hiện tại em đang làm việc ở đây?”

Trong lòng Cố Hạ mừng thầm, ngoài miệng lại hào phóng nói: “Hôm nay em tới tham gia phỏng vấn của công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn, không nghĩ tới lại được gặp Quý sư huynh ở đây.”

“Công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn?” Quý Phi Dương nhẹ nhàng thốt ra tên công ty, “Khải Hoàn là công ty khoa học công nghệ nổi tiếng ở thành phố C, đãi ngộ không tồi, đối với sinh viên vừa tốt nghiệp là lựa chọn rất tốt.”

Cố Hạ khiêm tốn nói: “Em chỉ tham gia thi vòng hai, công ty yêu cầu cao như vậy, em lại không có điểm gì đặc biệt, chỉ sợ không qua được.”

“Có thể lọt vào vòng hai cũng đủ để nói lên em có điểm hơn người, anh nhớ thành tích trong trường học của em cũng không tệ lắm, nhất định có thể thành công.” Quý Phi Dương tươi cười ôn hòa cô vũ cô.

Về thành tích học tập thì trong lớp Cố Hạ luôn ở trong top 3, nhưng mà hàng năm khi xét học bổng, phải xem xét các phương diện, Cố Hạ cũng chỉ có thể nhận được một ít học bổng. Đại học dù sao cũng là một xã hội thu nhỏ, không phải chỉ đơn giản xét về thành tích học tập thôi, cô không phải người bản xứ, cũng không có quen hệ nào, giáo viên không coi trọng, khả năng để xét rất ít. Có lúc trong lòng cô cũng không phục, sau khi có nhiều kinh nghiệm thì dần dần cũng thấy ra, bắt đầu nuôi dưỡng tinh thần AQ. Con người phải thích ứng với hoàn cảnh chứ không phải hoàn cảnh thích ứng với con người, về sau cô thường xuyên đi làm thêm, đã có chút thu nhập, lại có thể gia tăng kinh nghiệm thực tế. (tinh thần AQ: AQ là một nhân vật trong truyện của Lỗ Tấn, là nhân vật không bao giờ chịu thua cuộc, luôn tìm kiếm sự chiến thắng bằng niềm tin)

Thang máy đi tới lầu một, cửa từ từ mở ra, Quý Phi Dương nghiêng người mời Cố Hạ ra, động tác lịch sự tao nhã. Cố Hạ bước nhanh vào thang máy, trong không gian nhỏ hẹp của thang máy, Cố Hạ nhìn thấy chiếc mũ trắng cùng chiếc cầm của Quý Phi Dương tạo thành một đường vòng cung, thanh nhã tuần dật, không hề là hội trường của đại học C, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng thấy đẹp trai.

“Cố Hạ” Quý Phi Dương gọi tên cô, thấy cô không có phản ứng gì nên gọi lớn hơn một chút.

“Hử?” Cố Hạ hai giây sau mới kịp phản ứng, ý thức được vừa rồi mình thất thần nhìn anh nên có chút ngượng ngùng, giấu đầu hờ dúi nói: “Lát nữa phỏng vấn rồi nên hơi căng thẳng một chút, không biết họ sẽ hỏi gì.”

“Không cần phải căng thẳng, cứ cho là cuộc trò chuyện đơn giản là được rồi. Bình thường thì thi vòng hai sẽ không hỏi quá nhiều về chuyên môn, chủ yếu là quan sát khả năng ứng biến và giao tiếp của em thôi, em cứ thả lỏng một chút là được.” Quý Phi Dương cho cô lời khuyên, lại nói: “Nếu em có thể làm việc trong Khải Hoàn, đều cùng làm trong một tòa nhà, từ nay về sau sẽ có cơ hội gặp mặt thường xuyên, anh ở lầu 38.”

Cố Hạ tất nhiên biết Quý Phi Dương làm việc ở đâu, Quý Phi Dương hơn cô một lớp, là nhân vật nổi tiếng trong đại học C, nghe đồn gia cảnh cũng không tồi, có người nhìn thấy anh đi Audi đến trường, nhưng anh lại là người an phận khiêm tốn. Nghe nói người theo đuổi anh có thể tạo thành một quân đoàn, dù cho Quý Phi Dương đã tốt nghiệp một năm nhưng trong trường cũng vẫn còn lưu truyền không ít tin tức về anh.

Cô gái nào cũng có lúc lòng xuân nảy nở, đối tượng mà Cố Hạ gieo mầm chính là Quý Phi Dương. Thậm chí cô còn ghi lên giấy tất cả tâm tư của mình, ảo tưởng có một ngày có đủ xúc động sẽ trao nó cho Quý Phi Dương, nhưng mà do dự vài ngày vẫn không có động tĩnh. Về sau phong thư tình không biết mất tích đâu, ngược lại Cố Hạ cẩn thận suy nghĩ, cô biết rõ giữa hai người chênh lệch quá nhiều, một quân đoàn kia mà còn không thể theo đuổi được, Cố Hạ cô cũng không phải có ba đầu sáu tay gì, làm sao có thể trở hết tài năng, nói không chừng còn bị người ta chán ghét. Cố Hạ thu lại hạt mầm của mình, chẳng qua là lúc tìm việc làm vẫn kim lòng không được nộp sơ yếu lý lịch vào công ty nằm trong tòa nhà thương mại này, cho nên khi cô nhận được điện thoại của công ty khoa học kỹ thuật Khải Hoàn, không đơn giản chỉ kích động vì được công ty nhận mà đáy lòng còn có một cảm giác khó hiểu đang chảy xuôi.

“Cảm ơn Quý sư huynh, lát nữa em sẽ chú ý.” Cô Hạ nở một nụ cười thật tươi, nhìn như đang vui đùa nói: “Nếu được nhận vào công việc này, không bằng Quý sư huynh mời em đi ăn cơm đi, coi như là cổ vũ! Như vậy lát nữa phỏng vấn em sẽ có lòng tin hơn!”

Những con số trên thang máy đang không ngừng tăng lên, Quý Phi Dương hào phóng nói: “Được, mặc kệ kết quả thế nào, anh đều sẽ mời em đi ăn cơm, hiện tại ra ngoài làm việc, có thể gặp được đàn em của không phải dễ.”

Nếu không thể làm việc trong tòa nhà này, Cổ Hạ cũng không có ý quần quýt lấy Quý Phi Dương, ngay cả một công việc cũng không tìm được, còn mặt mũi nào mà được Quý Phi Dương ưu tú như vậy mời ăn cơm. Nhưng cô nghe được câu nói kia thì lòng như nở hoa, khuôn mặt cười ngượng ngùng, Cổ Hạ nói: “Sư huynh, anh chờ tin tốt của em đi nha, nếu thật sự em vào được Khải Hoàn, nhất định sẽ cho anh cháy túi.”

“Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, Quý Phi Dương đi ra ngoài, hơi nghiêng người: “Anh đi đây, chúc em thành công.”

Cổ Hạ còn nói một tiếng “Cảm ơn”, nhìn anh cất bước ra khỏi thang máy, Quý Phi Dương nhanh chóng xoay người lại, trước khi cửa thang máy đóng đã mỉm cười cổ vũ Cổ Hạ, nói: “Cổ Hạ, hôm nay em rất đẹp, cố gắng lên!”

Cửa thang máy đóng lại, ngăn cách bóng dáng của Quý Phi Dương, mặt Cổ Hạ hơi ửng đỏ, khoe miệng cười tươi tắn, trong thang máy chỉ còn một mình cô, những chiếc gương xung quanh chiếu rọi hình ảnh của cô, Cổ Hạ đặt nắm tay trước ngực, “Cổ Hạ, may nhất định phải cố gắng lên!”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thang máy

Trải qua lần phỏng vấn đầu tiên, lần này ngồi chờ trong phòng huấn luyện chỉ có mười người, đàn ông đều đi giày tây, tinh thần vô cùng phấn chấn; bộ dáng của phụ nữ cũng không tệ, không trang điểm quá đậm, rửa rõ nhưng lại không lộ liễu, rõ ràng là mất rất nhiều công sức. Dáng vẻ tinh anh của bọn họ làm cho Cổ Hạ cảm thấy hơi căng thẳng, công ty sắp xếp các tiếp tân xinh đẹp gọi phỏng vấn theo trình tự, Cổ Hạ nhìn người vào phòng vấn trước, có rất ít người ở trong quá 20 phút, có vài người chỉ vài phút thì chấm dứt, điều không hề ngoại lệ chính là lúc bọn họ đi ra thì trên mặt càng tỏ ra căng thẳng.

Cổ Hạ nhún hai tin nhắn cho bạn, di dời sự chú ý của mình, đợi đến khi cô gái xinh đẹp bộ phận nhân sự gọi tên, cô hít thật sâu, thoải mái đi vào.

Đối diện ngồi bốn nam một nữ, chính giữa là một người đàn ông trẻ tuổi, quản lý Vương ngồi bên cạnh anh ta hỏi hai vấn đề: “Cô hãy nói ngắn gọn những khuyết điểm của mình”, “Cho vài ý kiến về nghề nghiệp của cô.” Loại câu hỏi này có cả đồng đáp án, Cổ Hạ đang đi phỏng vấn tìm việc, tất nhiên là đã sớm chuẩn bị, đối đáp trôi chảy.

Quản lý Vương cũng không hỏi tiếp mà đưa ánh mắt nhìn sang tổng giám đốc Trâu Nhuận Thành, cung kính nói: “Cũng không tệ lắm.”

Trâu Nhuận Thành vốn cũng không nhớ rõ Cổ Hạ có gì đặc biệt, đối với những người đã phỏng vấn trước đó, quản lý Vương đưa ra những vấn đề khó xử lý, hiện tại lại cứ tùy tiện hỏi hai câu như vậy, trước sau phản ứng rất khác lạ, Trâu Nhuận Thành tùy tiện mở sơ yếu lý lịch của Cổ Hạ ra, mới nhớ tới là người tuần trước đại ca đã xem, ngay sau đó kết luận “Được thông qua”, hiện tại xem lại thì ra là đã được thông qua, anh nhìn sơ yếu lý lịch, không dám xia gì nói ra lời nói trong đầu, “Sơ yếu lý lịch của cô rất bình thường, cô cũng biết trong này còn có cả thực sĩ cùng cạnh tranh trên đấu trường với cô, thật cảm thấy cô không có gì đáng để cạnh tranh cả.”

Cổ Hạ cho rằng người phỏng vấn mình đang cố làm khó nên khẽ cười nói: “Tuy bằng cấp của tôi cũng không phải quá cao, nhưng lúc còn đi học tôi đã tham dự nhiều hoạt động thực tế, từ đó cũng rút ra không ít kinh nghiệm, cũng học được cách giao tiếp.”

“Được rồi” Trâu Nhuận Thành cắt đứt lời cô, mặc dù nhất định đại ca chỉ tùy ý chọn ra, nhưng làm anh em, anh sẽ luôn ủng hộ đại ca, cô gái này cũng rất thanh tú hào phóng, tuyển người thì tuyển người, công ty có cách huấn luyện của mình, chỉ cần cố gắng làm tốt công việc thì cũng không khó, anh nói: “Cô có thể ra ngoài.”

Những lời này làm cho Cổ Hạ căng thẳng, có vẻ như đối phương đã từ chối cô, mà lại còn không nể tình chút nào. Cổ Hạ cố gắng làm cho mình trông không hề căng thẳng nói: “Ngài tình cực tuyệt tôi sao? Nếu chỉ vì tôi chỉ có bằng đại học chính quy của đại học C thì điều này làm cho tôi cảm thấy cực kì không cam lòng. Dù sao trình độ giáo dục của đại học C cũng cầm cờ đi trước cả nước.”

“Không cam lòng?” Đuôi lông mày của Trâu Nhuận Thành giật giật, nhìn Cổ Hạ nửa đùa nửa thật: “Cô ra ngoài nói mọi người chuẩn bị phỏng vấn sau đó về đi, chúng tôi sẽ tuyển cô.”

Nói xong anh dựa vào ghế, rảnh rỗi nhìn người được phỏng vấn kia, dáng vẻ càng xem càng thấy vui.

Lông mày của Cổ Hạ nhướng lên, xem ra mình đã không còn hy vọng rồi, nhớ tới lời mời ăn cơm của Quý Phi Dương, dường như một giây trước ánh sáng mùa xuân còn xán lạn, một giây sau đã sương lạnh bao phủ, đáy lòng có chút mất mát, nhìn về khuôn mặt của người phỏng vấn kia có vẻ đang trên

tức mình lại càng không cam lòng. Cô dứt khoát ngẩng đầu đi ra bên cạnh cửa, mở cửa ra, đứng trước cửa vẻ mặt tươi cười nói: “Tôi đã trúng tuyển, lãnh đạo nói tôi ra đây nói với mọi người một tiếng, mọi người không cần đợi nữa, có thể về rồi.”

Cô cười một nụ cười có lỗi với bọn họ, sau đó đóng cửa lại, trở về chỗ ngồi nhìn người đang phỏng vấn mình. Người ngồi trên ghế vẻ mặt khó hiểu, ngược lại Trần Nhuận Thành cười “Xì” một tiếng, ánh mắt đảo một vòng quanh Cố Hạ, nói: “Được, cô về chờ tin tức đi.”

Cố Hạ cũng không còn tâm tình gì, nói hai câu cảm ơn đơn giản rồi ra khỏi Khải Hoàn, đi vào thang máy dựa vào bức vách lạnh băng, lòng có chút thất vọng. Có một khắc, cô biết đã cách giấc mơ của mình rất gần, nhưng mà hiện tại thì dường như lại vượt mất.

Lúc thang máy lướt qua lầu 38, Cố Hạ nhìn con số màu đỏ nhảy thật nhanh mà nhẹ nhàng thờ dài, công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn cũng giống như Quý Phi Dương, là một giấc mơ không thể thành sự thật. Cô đã từng tích cực hoạt động trong hội sinh viên mới khiến cho Quý Phi Dương miễn cưỡng nhớ kỹ mình, đã từng nhân số của anh, gửi qua một tin nhắn, phản ứng của đối phương rất thân thiện, thỉnh thoảng đáp lại chỉ xuất phát từ phép lịch sự mà thôi. Cô chỉ là người bình thường nhất trong đám người, vì cuộc sống và việc học mà bận rộn, không thể hoàn thành giấc mộng bay lên đầu cánh biển thành phượng hoàng, cho nên Cố Hạ cố gắng kìm nén lòng mình, lúc học đại học chủ yếu tập trung tinh thần của mình vào việc học.

Quý Phi Dương chính là đám mây trên bầu trời mà cô dõi mắt nhìn lên, niềm mơ ước xa xôi, pháo hoa sáng rực bờ bên kia, ngẫu nhiên rơi xuống, hy vọng thoáng cái rồi cũng vụt tắt, nếu cho rằng đó là mục tiêu theo đuổi của mình thì sợ là cuộc sống sẽ rất hỗn loạn, cha mẹ nuôi mình lên đến đại học cũng không dễ dàng, quan trọng nhất là phải lo lắng cho hiện thực.

Cố Hạ mang tâm tình thất vọng mà trở về kí túc xá, bây giờ đã là tháng sáu, mười ngày nữa cô nhất định phải chuyển ra khỏi trường học, tùy tiện tìm một phòng thuê nhỏ, tiền thuê nhà mỗi tháng là một con số lớn, bởi vì vẫn chưa có việc làm nên hiện tại phòng thuê nhất định là không nằm ở vị trí tốt. Cố Hạ mang tâm tình thất vọng nên cơm trưa cũng quên ăn, nằm trên giường che đầu ngủ. Lúc thật sự đói bụng mới đứng dậy làm một bát mì ăn liền, đẩy nắp lên đến khi nở hết mới ăn, khi bạn cùng kí túc xá Từ Lộ Lộ trở về, nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của cô nên hỏi: “Sao lại không ăn trưa? Phòng vẫn trượt rồi sao?”

“Người khác thấy mình churong mắt.” Cố Hạ vô tình nói.

“Thôi, công ty như Khải Hoàn, vốn rất khó vào, chúng ta lại học quản trị kinh doanh không có trình độ chuyên môn. Cậu lọt được vào vòng hai rồi còn gì, cậu xem mình này, ngay cả cơ hội được nhìn cái mặt mũi công ty ấy thế nào còn không có.” Từ Lộ Lộ nhún vai.

Đau khổ nhất chính là làm cho người khác có một chút hy vọng rồi sau đó tưới xuống một chậu nước lạnh, nhưng không phải vì vậy mà thôi không tìm việc nữa. Cố Hạ cố gắng vứt bỏ buồn phiền, nặn ra một nụ cười, “Khải Hoàn không nhận người thì có nơi khác nhận người.”

Cô cầm lấy chiếc đĩa súp ăn mì tôm, sau khi ăn xong thì mở notebook ra, tự động viên chính mình, “Công việc tốt còn đang chờ mình.”

Cố Hạ bắt đầu xem tin tức tuyển dụng, lại lên mạng gửi sơ yếu lí lịch lên sau đó nhận được điện thoại của công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn, gọi cô lên kí hợp đồng. Cố Hạ cảm thấy vô cùng bất ngờ, cầm điện thoại mà không thể tin được, có một loại cảm giác chóng mặt như bầu trời đang sập xuống.

Cục đá này rơi xuống quả thực có hơi lớn, công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn có ba tháng thực tập, mỗi tháng thực tập tiền lương hơn bốn nghìn, hơn nữa còn có trợ cấp, sau khi được nhận chính thức thì càng được đãi ngộ cao hơn nữa. Mặt khác, sau khi kí hợp đồng lao động, công ty sẽ phát cho người mới ba tháng tiền trợ cấp cuộc sống, xem như phí trợ cấp để xây dựng gia đình, lúc Cố Hạ cất ba tháng tiền trợ cấp này vào trong túi thì đã cười tít mắt.

Lúc Cố Hạ ra đến cửa ra vào của công ty thì lòng còn kích động nhảy lừng tung, có một loại cảm giác nhẹ như chim yến, cô đi đến đầu cầu thang thì tranh thủ gọi điện về cho nhà báo tin tốt, tòa nhà cao tầng này có rất ít người đi cầu thang, Cố Hạ vừa đi bằng cầu thang xuống vừa nói chuyện với mẹ. Mẹ cô nghe nói con gái tìm được một công việc không tệ thì cũng rất vui mừng, còn nói gửi tiền sinh hoạt phí cho cô để cô thuê một căn phòng an toàn. Cố Hạ liên tục nói không cần nhưng mẹ cô vẫn cố chấp nói: “Từ này về sau đến năm mới con cũng gửi về cho mẹ một ít tiền là được rồi!”

Cúp điện thoại, Cố Hạ nhìn tầng lầu, đã tới tầng bốn mươi rồi, một chút nữa là tới nơi làm việc của Quý Phi Dương, bởi vì trong lòng có chút dè dặt như vậy, ngược lại cảm thấy hơi e sợ, ngờ nhờ đứng mặt chẳng phải sẽ bị cho rằng là đang ráo riết quần quýt lấy anh sao? Nhớ tới Quý Phi Dương còn nói sẽ mời mình ăn cơm, không biết anh có còn nhớ hay không. Cố Hạ cầm điện thoại do dự một lát, bấm dãy số của Quý Phi Dương, khẽ cắn môi rồi mới nhấn phím gọi, điện thoại vang lên thật lâu mà không có người nghe, cuối cùng hệ thống vang lên giọng nói nhắc nhở.

Cố Hạ cúp điện thoại, xoay người đi vào trong thang máy, mới vừa đi đường tắt đến thang máy thì đã nhìn thấy đèn thang máy đang nhấp nháy, cửa đang chậm rãi đóng lại, cô vội vàng chạy tới nhấn nút thang máy, “Chờ một chút!”

Trong thang máy có người, nhưng không có ai giúp cô nhấn nút mở cửa thang máy, cửa thang máy bị người cản lại nên mở ra, cô vừa bước một chân vào thang máy thì chuông điện thoại vang lên, nhìn thấy là số của Quý Phi Dương. Cố Hạ tìm vị trí đứng vững trong thang máy thì cẩn thận nhận điện thoại: “Quý sư huynh?”

Giọng nói hấp dẫn của Quý Phi Dương vang lên, “Cố Hạ, anh vừa ra khỏi phòng họp, không nhận điện thoại của em được, có chuyện gì thế?”

Quý Phi Dương chủ động gọi điện thoại lại cho cô làm cho lòng Cố Hạ nở hoa, miệng cười tít như những cánh hoa đào tháng ba nở, trên mặt cũng hơi ửng hồng, “Cũng không có việc gì, chỉ là em vừa kí hợp đồng với công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn.”

Tin hiệu trong thang máy không tốt, Quý Phi Dương ở đầu dây bên kia hiển nhiên nghe không rõ, “Sao cơ?”

Cố Hạ nói to hơn một chút, “Quý sư huynh, em tìm được việc rồi, công ty khoa học công nghệ Khai Hoành đã nhận em.”

Giọng nói của cô không nhỏ, Quý Phi Dương đã nghe rõ, “A, vậy chúc mừng em, làm rất tốt!”

Anh không nói gì thêm, Cố Hạ có chút thất vọng, đợi một hồi lâu anh dường như đã nhớ ra, “A, anh đã nói mời em đi ăn cơm, chờ em chính thức làm việc anh sẽ mời em, làm cùng một tòa nhà cũng rất thuận tiện.”

Cố Hạ cười hì hì nói: “Hay là để em mời anh ăn cơm, anh xem em tìm được việc rồi, còn phải cảm ơn anh đã cứu vù.”

“Anh là đàn anh, đương nhiên là anh mời. Chẳng qua là hôm nay anh bận, hôm khác anh điện thoại cho em.”

Đầu bên kia có tiếng gọi, Quý Phi Dương nói hai câu thì vội vàng cúp điện thoại, Cố Hạ nhìn điện thoại cười nhẹ, lại có người bước vào thang máy, Cố Hạ lui về sau một bước, không ngờ đằng sau đã có người lấy tay nhẹ ngăn cô lại, dường như cố gắng giữ khoảng cách. Cô quay đầu lại nhìn ba người đàn ông đang đứng đằng sau, đều là đồ vest đen nhánh, người đàn ông ở giữa phá lệ gây chú ý hơn, chiếc mũi cao thẳng cùng hàng mi rậm khiến cho mắt có một độ cong rất đẹp, khuôn mặt đường cong rõ ràng, khí chất mạnh mẽ, hai đầu lông mày sắc bén. Bộ đồ vest trên người xem ra cũng rất xa xỉ, được mặc trên người anh ta chỉ sợ là đến người mẫu cũng phải xấu hổ. Không chỉ có thế, cả người anh toát ra một khí chất cao quý, dùng từ khí vũ hiên ngang trên người anh cũng rất phù hợp.

Cố Hạ nhìn thoáng qua anh chàng đẹp trai bên cạnh người đàn ông kia, vô cùng sôi nổi, ngoại hình không tệ, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt cẩn thận cung kính, thoạt nhìn hẳn là cấp dưới của anh ta.

Lúc Cố Hạ đang dò xét Triển Thiệu Huy thì Triển Thiệu Huy chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, lúc Cố Hạ vừa bước vào thang máy thì anh đã nhận ra, không nghĩ tới đến Khai Hoành lại gặp được cô gái này, tìm được việc nên có rất vui vẻ, trong thang máy nói chuyện điện thoại rất lớn tiếng, nét mặt cũng rất phong phú, vừa nghe đã biết đầu dây bên kia là người đàn ông cô muốn hẹn hò.

Phụ nữ, đều luôn nghĩ đến phải làm thế nào để chèo kéo đàn ông.

Vừa rồi người dùng tay ngăn cản Cố Hạ chính là vệ sĩ bên cạnh Triển Thiệu Huy, ý bảo cô không nên đụng vào ông chủ của mình. Tuy Triển Thiệu Huy rất đẹp trai nhưng Cố Hạ cũng không có ý ngắm nghía anh, hướng chỉ đối phương rõ ràng không phải là người cùng tầng lớp với mình. Cô quay mặt về phía trước, thang máy bóng loáng tạo thành một cái gương, ánh mắt cô hướng về phía trước cũng có thể thưởng thức được trai đẹp, cũng tạm xem như đẹp trai thôi.

Thang máy xuống thêm hai lầu nữa, cửa từ từ mở ra, điều này làm cho trợ lý bên cạnh Triển Thiệu Huy thấy đau đầu, thang máy này không phải là loại chuyên dụng, không ngừng có người ra vào sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của ông chủ mình, bọn họ phải tạo ra cho ông chủ của mình một hoàn cảnh thoải mái, nhưng thang máy tòa nhà thương mại này dù sao cũng không phải tư nhân. Cửa thang máy mở ra, một mình đi ra ngoài, lúc cửa sắp đóng lại thì bên ngoài đột nhiên có người gọi to: “Ồi chào, ôi chào, chờ một lát!”

Một người đàn ông hấp tấp xông vào thang máy, trên tay còn ôm một chồng lớn, thấy thang máy sắp đóng cửa nên anh ta chạy vội vào, vào được thang máy rồi nhưng không thắng lại được nên trực tiếp đụng vào người Cố Hạ. Cố Hạ bị anh ta đụng vào nên ngã ra sau, gục trên người Triển Thiệu Huy.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lời mời

Triển Thiệu Huy cũng không đưa tay ôm lấy cô mà xuất phát từ thói quen ngăn lại, thậm chí đẩy cô ra phía trước, Cố Hạ đụng vào người đàn ông vừa mới chạy vào rồi ngã sấp xuống thang máy, thuận tay kéo cái gì đó ở bên cạnh, đó là quần của Triển Thiệu Huy. Người đàn ông vừa chạy vào quờ quạng trước sau, thật vất vả mới đứng vững để cho mình không bị ngã sấp xuống, cái hộp lớn trên tay bay tán loạn, chồng văn kiện dày đặc cùng vài cuốn sách rơi xuống mặt đất, nện vào người Cố Hạ.

Cố Hạ còn đang nắm ống quần Triển Thiệu Huy, trợ lý đứng bên cạnh không thể bình tĩnh được nữa, vội vàng giật tay của cô ra, quát hai người: “Các người làm gì vậy?”

Lời nói mang theo ý uy hiếp, thang máy vẫn đang chậm rãi chuyển động, Triển Thiệu Huy nhíu mày trước tình huống hỗn loạn này, trợ lý vội vàng nhấn nút thang máy tầng gần nhất, thang máy dừng lại, cửa vừa mở ra một chút thì trợ lý đã dùng giọng điệu chắc nịch nói: “Các người đi ra ngoài!”

Âm thanh không lớn nhưng giọng điệu ngang ngược, Cố Hạ tức giận trong lòng, cô bị người khác hại như vậy, bị đụng ngã không có ai đỡ lại còn nhấn nút thang máy bắt cô ra ngoài. Trợ lý trực tiếp nhặt những thứ rơi trên mặt đất ném ra ngoài thang máy, người đàn ông đụng vào cô rõ ràng đuối lý, hơn nữa khí thế của đối phương quá mạnh mẽ, anh ta vừa xin lỗi vừa nhặt những thứ trên mặt đất rồi ra ngoài.

Cố Hạ đứng lên, lấy tay xoa xoa cánh tay ngã đau, trợ lý nhấn nút mở cửa thang máy, quét nhìn cô vài lần, dùng giọng điệu lễ phép nói: “Vị tiểu thư này,

phiên cô đi ra ngoài.”

Cố Hạ có chút tức giận, mới ra đòi không sợ cộp, không cam lòng yếu thế liếc anh ta, “Đây là thang máy công cộng.”

Câu nói kia có ý, anh dựa vào đầu mà bắt tôi ra ngoài?

Trợ lý nháy mắt với vệ sĩ bên kia, vệ sĩ đang định xách Cố Hạ ra ngoài, vừa muốn ra tay thì chợt nghe thấy ông chủ của mình nói: “Thôi đi, nhanh xuống đi.”

Giọng nói của Triển Thiệu Huy không tính là ôn hòa, xen lẫn một chút xa cách nhân nhật cùng uy nghiêm, anh còn có việc, không cần phải làm khó một cô nhóc vừa mới ra đời, huống chi trước kia hai người cũng từng gặp mặt. Anh nghĩ thầm trong lòng, tòa nhà cao tầng này không có thang máy chuyên dụng cho mình thật là vô cùng phiền toái.

Nghe vậy, trong lòng cô cảm thấy thoải mái một chút, vừa rồi mặc dù là tình huống ngoài ý muốn nhưng dù sao cũng đừng phải anh ta, cô nói: “Vừa rồi đụng vào anh, thật ngại quá.”

Ánh mắt Triển Thiệu Huy lướt qua cô, thần nhiên nói: “Không sao, cũng không thể trách cô.”

Cô Hạ đứng vững lại, nhìn dáng vẻ của người đàn ông phản chiếu qua thang máy, không nhớ rõ mình đã từng gặp anh ta, nhưng cũng không có cảm giác lạ lẫm, trong lòng chỉ thầm nghĩ chắc là ngoại hình của những anh chàng đẹp trai đều không khác nhau là mấy. Nhìn tư thế của anh ta thì hẳn là ông chủ của công ty nào đó trong tòa nhà này, kẻ có tiền cũng có cái giá của nó.

Thang máy đang ở trên tầng cao, lầu 30 không ngừng tiến xuống dưới, một đường thẳng tắp đi xuống, rất nhanh đã đến lầu một, Cố Hạ nhìn anh vuốt cằm một chút sau đó ra khỏi thang máy, chạy về phía cửa chính, cứ cách xa những nhân vật như vậy một chút thì tốt hơn.

Cô vội vã chạy về trường học, hôm nay tâm tình rất sung sướng, cuối cùng cũng giải quyết được chuyện việc làm, trong túi quần còn có một khoản tiền trợ cấp nho nhỏ. Phòng kí túc xá bốn người giờ chỉ còn lại cô và Từ Lộ Lộ, rất nhiều người đã chuyển ra ngoài, hoặc là vào đơn vị thực tập ở. Từ Lộ Lộ nghe cô nói mang về tiền trợ cấp thì vội vàng muốn cô mời cơm, sắp tốt nghiệp, ít nhiều gì cũng có chút lưu luyến không rời, lại là hai người bạn học nên Cố Hạ làm chủ chỉ mời mọi người tối này ra ngoài ăn cơm.

Trong quán cơm Từ Lộ Lộ nói: “Cố Hạ, cậu đã tìm được việc rồi, hay là chúng ta cùng thuê một phòng nhỏ, dù sao vài ngày nữa cũng phải chuyển ra khỏi trường.”

Cố hạ vừa ăn cơm vừa hỏi cô: “Nhưng mà cậu vẫn chưa tìm được việc, thuê phòng ở đâu thì thích hợp?”

“Thì cứ ở chỗ nào thuận tiện cho cậu đi làm, ở đó có rất nhiều công ty, chỉ riêng tòa nhà thương mại kia đã nhiều công ty như vậy, mình nhất định có thể tìm được một công việc.” Từ Lộ Lộ trả lời.

“Mình chỉ mất hai ngày tìm việc.” Cố Hạ lại trêu ghẹo: “Hay là cậu cũng đặt mục tiêu ở tòa nhà thương mại đi, tòa nhà này có rất nhiều trai đẹp, sáng hôm nay mình đã gặp được vài người còn đẹp trai hơn cả ngôi sao điện ảnh.”

“Có nhiều trai đẹp?” Dương Tinh ở phòng kí túc xá cách vách đang ăn thì dừng lại, ngẩng đầu lên nói: “Có đẹp trai hơn Quý Phi Dương không?”

“Mỗi người mỗi vẻ.” Cố Hạ công bằng đánh giá, Quý Phi Dương thoát nhìn từng trải lại ôn hòa, hôm nay gặp được một người đàn ông khí chất mạnh mẽ, xem ra không dễ đến gần nhưng mà không có người ngoài ở đây, mấy cô gái tám chuyện một chút cũng không ảnh hưởng gì, Cố Hạ vui vẻ miêu tả, “Hai mươi mấy tuổi, rất đàn ông, xem ra là một ông chủ. Còn trẻ như vậy mà đã làm ông chủ, nhất định là có gia thế tốt.”

“Nghe nói tòa nhà thương mại tập trung rất nhiều tinh anh, ngày mai mình sẽ tìm xem các công ty trong tòa nhà kia còn tuyển người không?”

Dương Tinh hình như đột nhiên nhớ tới gì đó, kinh ngạc nói: “Cố Hạ, hiện tại công ty cậu kí hợp đồng ở tòa nhà thương mại sao? Vậy không phải sau này cậu có thể thường xuyên nhìn thấy Quý Phi Dương sao?”

“Chỉ làm cùng một tòa nhà mà thôi.” Cố Hạ thần nhiên nói nhưng trong lòng lại có chút mừng rỡ.

“Nghe nói Quý Phi Dương vẫn chưa có bạn gái, tất cả mọi người đều có cơ hội mà.”

Đều có cơ hội sao? Cố Hạ không gặp nữa, ánh mắt lướt qua ánh mây hồng ngoài cửa sổ, Quý Phi Dương chính là ánh trăng sáng trên bầu trời đêm kia, chỉ liếc mắt đã hấp dẫn người khác, mà cô chính là một trong vô số những ánh sao vây quanh, ánh sáng yếu ớt dường như không hề đáng kể, có rất nhiều người như cô, thiếu một mình cô thì bầu trời đêm kia đều không có chút khác biệt nào.

Từ Lộ Lộ ngồi bên cạnh nói: “Cố Hạ, với trình độ của chúng ta, cậu có thể vào công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn được thì làm sao mà không thể theo đuổi Quý Phi Dương? Cậu phải có lòng tin.”

Cố Hạ cúi đầu cười cười, dùng đũa đảo đảo đậu mầm trong chén, khuôn mặt của Quý Phi Dương thật sự có thể khiến cho người ta mơ màng, nếu anh cười với bạn một cái, mang theo một sóng mắt dịu dàng cũng đủ chìm chết một cô gái, nhưng mà hiện tại cũng phải lo nghĩ cho cuộc sống, hoàng tử cùng công chúa lọ lem cũng chỉ là nhân vật trong truyện cổ tích.

Cô lại cười ha ha mời mọi người dùng cơm, chủ đề của phụ nữ rất dễ chuyển, chủ đề tám chuyện của mọi người được kéo ra khỏi hỏa tinh. Sau khi ăn

uống no nề trở về kí túc xá, Từ Lộ Lộ tiếp tục lên mạng gửi sơ yếu lí lịch tìm việc làm, Cố Hạ bắt đầu tìm thông tin về phòng thuê.

Từ thứ hai Cố Hạ chính thức bắt đầu đi làm, mấy ngày kế tiếp càng có nhiều người chuyển ra khỏi trường học, cả tòa nhà kí túc xá càng thêm yên tĩnh, vào cuối tuần cô cũng tìm được một căn nhà hai phòng, phòng khách cũng kiêm luôn chức năng nhà ăn, không có đồ đạc gì, phòng ngủ nhỏ đến nỗi ngoại trừ đặt một chiếc giường thì không còn chỗ bày biện đồ gì khác. Thật ra thì nơi này cách chỗ làm của Cố Hạ cũng không gần, cũng may giao thông thuận tiện, đối với một sinh viên vừa tốt nghiệp mà nói thì căn phòng này cũng không tồi, mỗi lần trả một quý tiền nhà. Cô và Từ Lộ Lộ bắt đầu chuyển đồ đạc của mình đến, chủ nhật bận rộn cả ngày mới chuyển được tất cả đồ tới, Cố Hạ mệt mỏi duỗi thẳng lưng nằm trên giường, nhớ tới ngày mai lại bắt đầu cuộc sống chen chúc trên xe buýt, nói không chừng còn có thể gặp Quý Phi Dương, lúc đi vào giấc mộng còn có một chút chờ mong.

Vừa bắt đầu đi làm đều phải tham gia khóa huấn luyện, cái gì mà quy định, văn hóa của công ty chứ, nói trắng ra chính là tẩy não, khiến cho các nhân viên cam tâm tình nguyện nhai nuốt huyết thanh xuân của mình, Cố Hạ cũng biết lãnh đạo cao nhất của công ty chính là người đàn ông đã làm khó mình trong cuộc phỏng vấn kia, tuổi còn trẻ đã giữ chức tổng giám đốc của công ty, tất cả mọi người đều cung kính gọi anh ta là tổng giám đốc Trâu. Thật ra thì mấy ngày huấn luyện rất nhàm chán, mỗi ngày trôi qua cũng nhanh, nhưng một người mới vừa bước vào xã hội tràn đầy hy vọng vào tương lai, nguyên một đám nhiệt huyết dâng trào cùng đánh nhau trào máu, chuẩn bị phát sáng tỏa nhiệt cho công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn.

Mỗi ngày đi thang máy lên xuống, Cố Hạ cũng kìm không được nhìn đông nhìn tây, hy vọng một lần nữa được “ngẫu nhiên gặp mặt” Quý Phi Dương, nhưng mà đã đi làm được một tuần mà vẫn chưa thấy bóng dáng anh đâu. Hai người không tính là thân quen, cho dù gọi điện thoại hay gửi tin nhắn cũng phải có lí do, bằng không thì bị cho là quấy nhiễu. Quý Phi Dương dường như cũng đã quên mất chuyện lời mời dùng cơm kia của mình, ngay cả điện thoại cũng không gọi một cuộc.

Sau khi khóa huấn luyện người mới kết thúc, Cố Hạ được điều đến phòng thị trường làm trợ lí, sắp xếp việc làm xong xuôi, cô nhắn tin cho Quý Phi Dương, “Quý sư huynh, em đã nhận việc ở Khải Hoàn, làm trợ lí ở phòng thị trường, không biết tiền đồ thế nào đây.”

Sau khi giữa trưa khi chuẩn bị nghỉ trưa cô nhắn tin cho Quý Phi Dương, lúc ăn cơm không ngừng xem điện thoại, vẫn không có ai trả lời cô, ăn cơm cùng cô là đồng nghiệp mới trêu ghẹo cô, “Cố Hạ, cô đang chờ điện thoại của bạn trai sao?”

“Không phải, không phải” Cố Hạ cuống quýt giải thích, nói qua loa: “Tôi đang đợi điện thoại của bạn học, trước kia ở cùng kí túc xá...”

Cố Hạ tùy tiện nói hai câu, lúc vừa cơm nước xong chuẩn bị lên lầu làm việc thì điện thoại rốt cuộc cũng vang lên, cuộc điện thoại chờ đợi đã lâu của Quý Phi Dương, cô nhận điện thoại, Quý Phi Dương nói: “Cố Hạ sao, thì ra em đã bắt đầu đi làm, thời gian trước anh ra nước ngoài công tác, dạo này bạn quá...”

Thật ra thì Cố Hạ biết mình đối với Quý Phi Dương mà nói chỉ là một người qua đường, anh chủ động gọi điện cho một người qua đường, bất kể là thật sự bạn hay chính mình không nhớ rõ thì Cố Hạ đều cảm thấy vui mừng, cười nói: “Quý sư huynh, anh là một tình anh, tất nhiên là bận rộn rồi.”

“Cái gì mà tình anh chứ! Cố Hạ em thật hay nói đùa.” Đầu dây bên kia vui vẻ nói, “Dạo này công việc thế nào?”

“Vừa mới được phân đến phòng thị trường, hai ngày nay cũng chỉ làm một vài việc vặt thôi.”

“Chờ em thích ứng được sẽ tốt hơn thôi, người mới nhất định sẽ gặp nhiều khó khăn, hơn nữa còn gặp phải nhiều chuyện vặt vãnh, cần phải học tập nhiều hơn...”

Quý Phi Dương tùy tiện nói vài câu trong điện thoại, giọng nói hấp dẫn truyền tới, âm áp rơi vào tai Cố Hạ, Cố Hạ gật đầu đáp lời, cuối cùng anh nói: “Lần trước nói mời em đi ăn cơm, dạo này không có nhiều thời gian, nếu không thì đêm mai được không? Ở nhà hàng “Phi Kí”, thế nào?”

Các món ăn ở Phi Kí đều rất đặc sắc, chủ yếu nhắm vào người có thu nhập trung bình, Quý Phi Dương chọn nơi này rất phù hợp, cấp bậc của nhà hàng cũng không thấp nhưng lại không mang sắc thái mập mờ như quán cà phê, Cố Hạ chưa từng đi ăn cơm một mình với Quý Phi Dương, mừng như điên, “Vậy thì em đây không khách sáo, đến lúc đó em sẽ gọi món đắt tiền, sa hoa, Quý sư huynh, anh có chấy túi cũng đừng đau lòng nha.”

“Người như em thì có thể ăn được bao nhiêu?” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười, “Nếu thật sự em có thể ăn đến nỗi làm cho anh đau lòng thì anh sẽ mời em thêm một bữa nữa.”

Chuyện ăn cơm cứ quyết định như vậy, cả buổi chiều môi của Cố Hạ cứ khê nhếch lên, làm việc tay chân cũng lạnh lẽo hơn, ngay tối hôm đó cũng không thể ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Cuộc hẹn

Hai người hẹn nhau lúc sáu giờ dưới tầng trệt, Cố Hạ vốn tan ca lúc 5h30, đến khi những đồng nghiệp khác rời khỏi văn phòng cô mới xuống lầu đợi

Quý Phi Dương, lúc này vừa kịp thời gian.

Buổi chiều hôm ấy, vẫn chưa tới 3h thì Cố Hạ đã xem đồng hồ nhiều lần, cho tới bây giờ chưa thấy buổi chiều nào dài như vậy, thật vất vả mới đến giờ tan tầm, cô vui mừng như một con chim sẻ, trưởng phòng Lưu đi tới quăng lại một câu, “Cố Hạ, cô cầm tư liệu này, sắp xếp lại thành một bản báo cáo.”

Cố Hạ nhận lấy từ trưởng phòng, một chồng tư liệu cao ngất ngưỡng, trưởng phòng muốn cô sắp xếp các số liệu lại, Lưu trưởng phòng nói: “Đêm nay cô có thể tăng ca, kiểm tra đối chiếu cẩn thận lại, ngàn vạn lần không được sai sót.”

Nếu là bình thường thì tăng ca cũng không có gì, nhưng đêm nay Cố Hạ lại hẹn Quý Phi Dương đi ăn cơm, cô nhìn đồng hồ một cách đau khổ: “Trưởng phòng Lưu, đêm nay em có việc, ngày mai làm được không?”

“Không được, chín giờ sáng mai tổng giám đốc Trâu muốn xem báo cáo.” Trưởng phòng Lưu nghiêm nghị nói, “Nếu như cô còn muốn làm việc ở đây thì không được thoái thác công việc, sẽ tính tiền tăng ca cho cô, nhiệm vụ tổng giám đốc Trâu giao cô mà làm sai sót tôi đảm đương không nổi đâu, khuya hôm nay phải làm cho xong.”

Trưởng phòng lỗ mãng nói, Cố Hạ ôm tất cả tư liệu qua, loay hoay một chút, một hai tiếng nhất định làm không xong nổi, đến năm giờ rưỡi các đồng nghiệp bắt đầu lục đục ra về, trưởng phòng Lưu vẫn còn ở trong văn phòng, Cố Hạ nhất định không thể đi, trong lòng cô vô cùng thất vọng, thật vất vả mới có cơ hội ăn cơm với Quý Phi Dương, nhiệt tình của cả ngày cứ bị dội tắt như vậy, đồng nghiệp bên cạnh ra về, cô cầm lấy điện thoại gọi cho Quý Phi Dương, rất áy náy nói: “Quý sư huynh, tối nay em phải tăng ca.”

Quý Phi Dương có chút bất ngờ, giọng nói hấp dẫn từ bên kia truyền tới: “Đã đặt chỗ nhà hàng rồi, anh sẽ chờ em, dù sao anh cũng có rất nhiều việc phải làm, cơm tối ăn muộn một chút cũng được.”

Lòng Cố Hạ như đột nhiên mây khai vụ tán (mây quang đăng, sương mù tan biến), không ngờ Quý Phi Dương lại chờ cô, giọng nói luôn mang theo hương vị ấm áp: “Không cần đâu, em chắc phải khuya mới xong, làm sao có thể không biết xấu hổ để cho anh đợi em được, nếu không thì lần sau cùng ăn cơm được không?”

Đầu bên kia đang suy nghĩ một hồi rồi nói: “Vậy em làm việc trước đi, anh cũng sẽ làm một ít việc ngày mai của mình, đợi lát nữa anh muốn ăn cơm thì sẽ gọi cho em, nếu em không tiện thì chúng ta hẹn hôm khác.”

“Vâng” Cố Hạ vui sướng đồng ý.

Nghĩ đến việc Quý Phi Dương cũng đang tăng ca dưới lầu, Cố Hạ lập tức lấy lại nhiệt tình, bắt đầu hết sức chăm chú làm báo cáo, cho dù hôm nay không thể đi ăn cơm cùng Quý Phi Dương nhưng sau này cũng còn có cơ hội liên lạc với anh. Lúc Cố Hạ đang thu thập tư liệu thì hơi cần mẫn, như lời bạn học của mình đã nói, Quý Phi Dương vẫn chưa có bạn gái, mọi người đều có cơ hội.

Tăng ca đến hơn sáu giờ thì trưởng phòng Lưu cũng chuẩn bị ra về, lúc đi qua Cố Hạ thì nói: “Cố Hạ, đêm nay cô vất vả rồi, lúc ra về nhớ đóng dấu rồi đặt lên bàn của tôi.”

Cố Hạ gật đầu, là người mới tất nhiên phải làm nhiều việc một chút. Gần như cả văn phòng đều tắt đèn, duy chỉ có bàn của cô còn hai ngọn đèn sáng, Cố Hạ ngồi trên bàn, lần lượt nhập số liệu vào máy, văn phòng to như vậy chỉ còn lại âm thanh gõ bàn phím của cô.

Lúc làm được một nửa, vươn vai một cái, đã hơn bảy giờ, bụng đã thầm kêu réo, Quý Phi Dương vẫn chưa gọi điện thoại cho cô, không biết có phải đang tăng ca không, hay là đang đợi cô, sau một hồi suy nghĩ thấy mình đã tự đa tình, nhưng Cố Hạ vẫn cảm thấy rất ngọt ngào. Cố Hạ muốn xuống lầu mua một chút gì để ăn rồi lại tiếp tục chiến đấu hăng say, cô đứng lên, trong đầu lại nảy ra một ý định, thật ra thì cô cũng có thể ăn cơm cùng với Quý Phi Dương, sau đó trở về làm báo cáo, dù sao văn phòng cũng không có ai.

Cố Hạ nghĩ như vậy nên cũng không còn cách nào tập trung làm việc, một lòng nghĩ xem bây giờ Quý Phi Dương đã ăn cơm chưa, nửa tiếng sau, cô dứt khoát gọi điện cho Quý Phi Dương, biết anh vẫn còn đang ở trong văn phòng nên vội vàng nói mình có thể đi mua cơm.

Vẫn hẹn nhau dưới lầu, Cố Hạ tắt đèn, đi vào toilet, trong gương nhìn thấy mặt mình có hơi tiêu tụy, đại khái bởi vì bận cả ngày nên mặt cũng không còn tươi sáng. Bình thường cô không có thói quen trang điểm, chẳng qua cũng chỉ tùy tiện bôi một chút phấn màu sáng, vội vàng rửa mặt, lấy phấn ra thoa một ít lên mặt, làm cho mình thoát nhìn tươi sáng hơn một chút.

Công ty khoa học công nghệ Khải Hoành chiếm năm lầu trong tòa nhà thương mại, có bảo vệ, bảo vệ hai mươi bốn tiếng đều trông chừng, lúc ra vào cửa cô cũng chào hỏi bảo vệ, nói đêm nay mình tăng ca, giờ xuống dưới mua đồ ăn, một lát nữa sẽ lên.

Cố Hạ xuống đại sảnh đợi một hồi Quý Phi Dương mới xuống, nhìn thấy Cố Hạ nên nói: “Anh còn tưởng rằng em phải tăng ca rất lâu.”

Cố Hạ cười giải thích với anh: “Em vẫn còn một chút việc chưa làm xong, nhưng mà em đã đói bụng rồi, muốn xuống lầu ăn gì trước, lát nữa sẽ về làm tiếp.”

“À, không nghĩ tới Khải Hoành lại nhiều việc như vậy.” Quý Phi Dương tùy tiện nói.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa ra ngoài, nhà hàng Phi Kí ở bên cạnh, không gian rất thoáng, Quý Phi Dương chọn vị trí gần cửa sổ, lúc này đang là giờ ăn cơm tối nên cũng không ít người tới ăn cơm. Bồi bàn đưa menu cho phụ nữ, Quý Phi Dương ở bên cạnh nói: “Em cứ tự nhiên gọi món đi, lát nữa còn phải làm việc nên hãy ăn nhiều một chút.”

Cố Hạ cũng chưa quen thuộc với nhà hàng này, và lại tâm tư của cô vốn cũng không đặt lên món ăn, bồi bàn giới thiệu cho cô vài món sở trường. Cố Hạ nghĩ một chút rồi đưa thực đơn cho Quý Phi Dương: “Em không biết ở đây có món gì ngon, hay là anh chọn đi.”

Quý Phi Dương chọn đại vài món, dặn dò bồi bàn nhanh một chút. Đến khi bồi bàn đi rồi, anh nhìn Cố Hạ bắt đầu hỏi thăm về công việc, “Làm ở Khai Hoành đã quen chưa?”

“Khá tốt, nhưng mà hơi bận.” Cố Hạ cười cười, lúc còn học đại học, cô rất ít có cơ hội tiếp xúc với Quý Phi Dương, hiện tại nhìn anh từ khoảng cách gần như vậy mới phát hiện ra Quý Phi Dương so với nhìn từ xa càng đẹp trai, ngay cả động tác uống nước cũng vô cùng ưu nhã.

“Vừa mới bắt đầu đều như vậy, lương cao không dễ lấy như vậy, đến khi em hoàn toàn quen với cuộc sống thế này thì hòa nhập vào công việc tốt hơn.”

“Một thì một nhưng nghĩ đến tiền lương cao như vậy...” Cố Hạ nói chuyện với anh, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, điện thoại của Quý Phi Dương.

Quý Phi Dương lấy điện thoại ra nghe, Cố Hạ nâng ly nước trước mặt lên uống, đầu dây bên kia chắc là bạn bè của anh, cô nghe thấy anh nói: “...Mình đang ăn cơm ở Phi Kí... Còn có một người bạn... Cái gì mà hẹn hò chứ, một bạn học cùng trường trước kia thôi...”

Nói vài câu, Quý Phi Dương đột nhiên lấy điện thoại ra hỏi: “Cố Hạ, em không ngại anh gọi thêm một người bạn nữa tới chứ?”

Cố Hạ ngẩng đầu lên, có chút bất ngờ, khoát khoát tay nói: “Có gì đâu mà ngại, nhiều người càng vui.”

Tuy ngoài miệng thì nói thế nhưng thật ra thì trong lòng vẫn dè dặt.

Quý Phi Dương nói với người trong điện thoại: “Cậu tới cùng ăn đi, món ăn vẫn chưa ra...”

Cúp điện thoại, Quý Phi Dương giải thích, “Một người bạn, rất thú vị, tính cũng rất hào phóng, em có thể làm quen. Hiện tại ra ngoài đi làm, quen nhiều bạn sau này sẽ dễ làm việc.”

Anh gọi bồi bàn, chọn thêm hai món, mang thêm bát đũa, chưa tới năm phút đã có một người đàn ông đi tới, Quý Phi Dương giới thiệu: “Đây là bạn của anh, Triệu Cổ, còn đây là Cố Hạ.”

Hai người làm quen với nhau xong thì ba người bắt đầu trò chuyện, Triệu Cổ là người hoạt bát, bắt đầu không ngừng tìm chủ đề, hơn nữa còn nói cho Cố Hạ biết vài vấn đề của người mới ra ngoài làm việc. Cố Hạ mặc dù cũng nén giận cái bóng đèn này trong đáy lòng nhưng trò chuyện cũng xem như rất hợp ý.

Món ăn đầu tiên vừa bung lên thì Quý Phi Dương lại nhận một cuộc điện thoại, người đầu dây bên kia Triệu Cổ cũng biết, ở bên cạnh ôn ào, “Gọi cậu ta cùng đến đi, ai cũng muốn ăn cơm, nhất định phải gọi tên nhóc kia tới...”

Triệu Cổ còn nghiêng đầu hỏi ý kiến Cố Hạ: “Thêm vài người thì càng náo nhiệt, em thấy có phải không?”

Cố Hạ nhẹ nhàng gật đầu, nói một câu trái với lương tâm: “Cứ gọi đến đi, nhiều người nói chuyện phiếm thì ăn cơm mới ngon.”

Lần này không chỉ tới một người mà là một đôi tình nhân. Chỗ ngồi không đủ, Triệu Cổ gọi bồi bàn đổi vị trí, nhà hàng Phi Kí rất đông khách, tất cả bàn đều chật kín, bồi bàn đành phải dọn đại cho bọn họ một bàn.

Lại giới thiệu nhau, chào hỏi, nói chuyện, Quý Phi Dương về sau khá thân thiết với đôi tình nhân kia, cô gái trẻ kia gạt bạn trai của mình sang một bên, chỉ lo nói chuyện với Quý Phi Dương. Cố Hạ không chen vào được một lời nào, cũng may Triệu Cổ ngồi bên cạnh cũng không bỏ rơi cô, tìm chủ đề nói với Cố Hạ, sau khi món ăn được mang lên, còn lịch sự nói: “Cố Hạ, em ăn thử món này đi, món nướng này cũng không tệ...”

Món ăn vẫn chưa mang lên hết thì đôi tình nhân kia lại gọi thêm hai người bạn nữa, một cô gái ngoài hình xinh đẹp đi tới, đứng bên cạnh bàn, vỗ nhẹ bả vai Quý Phi Dương nói: “Không lâu không ăn cơm cùng anh, nếu không chủ động gọi điện thì em còn tưởng anh đã quên mất em rồi.”

“Có quên ai cũng không thể quên em được! Đạo này ra nước ngoài công tác, hoay hoay mãi chân vẫn không chạm đất được.” Quý Phi Dương cười giải thích.

Cô gái kia tiếp tục giả vờ nói vài câu giận dỗi, sau đó gọi bồi bàn mang ghế ra ngồi chính giữa Cố Hạ và Quý Phi Dương, vẫn chào hỏi với tất cả mọi người ở đây, Quý Phi Dương cũng không cảm thấy có gì không ổn, Cố Hạ chỉ có thể gượng cười gật đầu.

Trên bàn ăn hai cô gái kia cũng rất biết cách tạo không khí, nói đến chuyện công việc cũng rất trôi chảy, Cố Hạ vừa rời khỏi trường học bước vào xã hội không lâu nên tất nhiên không có kiến thức rộng như bọn họ, cô gái ngồi giữa Quý Phi Dương và Cố Hạ chẳng những biết ăn nói mà khuôn mặt cũng rất xinh đẹp, trang điểm tỉ mỉ, chiếc dây chuyền trên cổ được ánh đèn chiếu sáng lấp lánh, Cố Hạ ngồi bên cạnh, cả người lập tức sa vào cảnh làm một món phụ gia xanh mơn mơn.

Bàn ăn càng thêm náo nhiệt, chẳng qua là người khác náo nhiệt, không phải Cố Hạ, Cố Hạ cảm thấy, nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc, cô không biết Quý Phi Dương lại có nhiều bạn như vậy, giao tiếp rộng, là một người hào phóng nhiệt tình, chỉ là không ngờ một buổi tối cô chờ đợi lại trở nên như vậy. Là một người bạn bình thường, cách làm của Quý Phi Dương không có gì không ổn, anh vẫn thảnh thơi nói với Cố Hạ vài câu, dẫn cô vào chủ đề của bọn họ, hy vọng cô có thể quen thêm nhiều bạn bè.

Cố Hạ vừa chăm chú ăn cơm vừa nói chuyện với Triệu Cổ vài câu, cô an ủi chính mình, thật ra thì hôm nay cũng xem như làm ăn có lời, quen thêm nhiều

bạn bè của Quý Phi Dương, từ nay về sau khi nói chuyện phiếm hai người sẽ có thêm nhiều chủ đề. Nhưng mà, bên cạnh là một cô gái xinh đẹp ưu tú, tâm trạng bị lấy ra làm phụ gia thật sự không tốt lắm. Cổ Hạ tuy có gắng làm cho biểu hiện của mình tự nhiên hào phóng nhưng đôi mắt vẫn có chút cô đơn.

Vị trí tốt nhất của nhà hàng Phi Kí có thể quan sát đại sảnh, lúc này, trong một phòng, Trâu Nhuận Phát đứng bên cạnh cửa sổ nhìn xuống đại sảnh phát ra tiếng cười: “Tam ca, anh tới xem này, cái bàn kia buồn cười chết mất, một cô gái muốn hẹn hò với một chàng trai, kết quả lại kéo đến một đám bóng đèn, một bàn trở thành hai, anh xem, lúc này mặt cô gái kia đã xanh lại, ừm, giống như củ cải trắng vậy.”

Trịnh Giang Hà ngồi ở trên cũng chẳng thêm liếc nhìn Trâu Nhuận Thành, gắp một miếng gân vào chén mình, “Tiểu Ngũ, lo ăn cơm đi, đừng chỉ lấy người khác ra làm trò cười, cậu xem nơi này là nhà hàng hay là rạp chiếu phim?”

“Chuyện cười này xem rất vui nha! Câu chuyện cô gái theo đuổi một chàng trai đang diễn ra trước mắt, còn hay hơn mấy chuyện gạt người trong rạp chiếu phim.” Trâu Nhuận Thành hùng hồn nói năng đầy lí lẽ, anh vẫn nhìn qua cửa sổ, quay đầu lại chỉ xuống chiếc bàn dưới lầu, giận mà không tranh cãi nói: “Cô gái kia làm trong công ty của em, không nghĩ tới nhân viên của em lại kém như vậy, muốn theo đuổi đàn ông nhưng bây giờ lại thành phụ gia, về công ty phải nói với giám đốc Vương một tiếng, phải trừ một tháng tiền lương của cô ta, thật quá làm mất mặt Khải Hoàn chúng ta.”

Triển Thiệu Huy đang ngồi khể lên tiếng: “Tiểu Ngũ, cậu đứng đắn một chút được không? Đây là chuyện riêng của người khác, cậu muốn trừ tiền thưởng là sao.”

Từ khi Cổ Hạ bước vào nhà hàng thì Trâu Nhuận Thành đã nhận ra đó là nhân viên của mình, anh là nhân vật lão luyện trên tình trường, chỉ nhìn biểu hiện của Cổ Hạ là biết cô có ý với người ta. Gần đây Trâu Nhuận Thành ngồi ăn cơm với anh em của mình thì vô cùng sinh động, về sau nhìn qua cửa sổ lại thấy câu chuyện buồn cười này, anh chậm chạp trở về chỗ ngồi của mình, “Cô gái kia cũng rất thú vị, lúc phỏng vấn nha, hình như cô ta nghĩ chúng ta từ chối cô ta nên có chút không phục, em liên làm khó cô ta...”

Trâu Nhuận Thành kể lại chuyện phỏng vấn Cổ Hạ, trên mặt tuyệt đối không có biểu hiện đứng đắn như khi anh đi làm, về mặt nhiều chuyện cợt nhả: “Lúc ấy em còn cảm thấy cô gái này trên chộc rất vui nên đã tuyển cô ấy...”

“Cậu cảm thấy cô ấy trên chộc rất vui nên đã tuyển cô ấy?” Trịnh Giang Hà cắt đứt lời anh, trừng mắt nhìn Trâu Nhuận Thành, “Tiểu Ngũ, cậu đều tuyển người theo cách đó sao?”

“Không có nha!” Trâu Nhuận Thành thấy Tam ca của anh trừng mắt thì vội vàng kêu oan, “Tuyển cô ta là vì đại ca đã chọn cô ta, anh cũng biết em luôn ủng hộ đại ca, cho nên mới tuyển cô ta vào Khải Hoàn.”

Trịnh Giang Hà hình như không tin lời lão Ngũ, anh đứng dậy đi đến bên cửa sổ, “Tiểu Ngũ, cô gái mà cậu vừa nói là ai? Tôi muốn nhìn xem có phải có ba đầu sáu tay không mà lại khiến cho đại ca tự mình chọn ra.”

Trâu Nhuận Thành vội vàng đi tới bên cạnh anh, “Tam ca, là người kia, chính là người ngồi giữa kia, hình như tên là cái gì Cổ Hạ ấy, ngoại hình thì cũng tạm chấp nhận, chẳng qua là kém một chút so với mấy cô gái trên phim truyền hình buổi tối.”

Ngheo lão Tam nói như vậy, Triển Thiệu Huy ngược lại nhớ tới Cổ Hạ, lần trước còn gặp phải cô trong thang máy. Một cô gái vô cùng bình thường, ngoại hình cũng xem như thanh tú, khi đó nghe thấy cô gọi điện thì hình như là người đàn ông cô theo đuổi, Triển Thiệu Huy cũng không có hứng thú với những chuyện này, cầm chén súp chậm rãi ăn, các món ăn của nhà hàng Phi Kí cũng không tệ lắm, chẳng trách lão Tam thường lấy danh nghĩa của lão Ngũ đến đây ăn cơm.

Trịnh Giang Hà đứng bên cửa sổ neho mắt, chậm rãi đi trở về nói: “Người đàn ông kia chính là loại trắng được sao vây quanh, những cô gái thời nay nha, cứ nhìn thấy đàn ông có điều kiện tốt là đều dính lấy. Đại ca, cô gái này thật sự là do anh tuyển vào sao?”

Triển Thiệu Huy nghiêng mắt liếc nhìn anh, giải thích: “Lúc ấy ở Khải Hoàn tôi mở sơ yếu lí lịch ra tùy tiện chọn vài người thôi. Nhanh ăn cơm đi, lát nữa tôi còn phải lên trên xem báo cáo, Tiểu Ngũ, cậu mà cứ mè neho như vậy thì lát nữa đừng mong về nhà trước mười giờ.”

“Không cần phải liêu mạng như vậy chứ, đại ca? Ngũ sớm dậy sớm có lợi cho sức khỏe!” Trâu Nhuận Thành ngồi bên cạnh kêu lên, nhìn thấy Triển Thiệu Huy trừng mắt thì ngậm miệng lại.

Bọn họ tới sớm hơn, cơm nước xong xuôi cũng không chậm trễ mà trực tiếp xuống lầu, lúc đi vào thang máy thì theo ánh mắt của lão Ngũ, Triển Thiệu Huy nhìn sang bên kia, vài người đang xôn xao nói chuyện phiếm, người đàn ông ngồi giữa quả nhiên rất bắt mắt, trong đó về mặt Cổ Hạ lại có chút ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trục trục

Cố Hạ và những người bạn của Quý Phi Dương không có chuyện để nói với nhau, cô không biết rõ tình hình gia đình Quý Phi Dương rốt cuộc như thế nào, nhưng anh cùng với những người bạn của mình rõ ràng không cùng một tầng lớp với Cố Hạ, vài người thích bàn luận tình hình thế giới, Cố Hạ cũng đâu biết nhiều như vậy, chủ yếu là nghe nhiều nói ít.

Đến khi ăn được ngang dạ, Cố Hạ còn phải tăng, ở đây cũng không thú vị gì, vậy nên buông bát đĩa chuẩn bị ra về, "Quý sư huynh, em còn có một chút công việc chưa làm xong, phải về công ty một chuyến, em xin đi trước."

Vài người vẫn còn rất hào hứng, lời của Cố Hạ làm người nghe như bọn họ rất thích, Triệu Cô không muốn để cô đi: "Thật vất vả mới có một cơ hội như vậy, chỉ mới hơn tám giờ, gấp làm gì chứ!"

"Tôi còn phải trở về tăng ca." Cố Hạ cười giải thích.

"Cô ấy đúng là có việc." Quý Phi Dương ở bên cạnh nói, nói xong anh đứng lên, "Cố Hạ, anh đưa em đến công ty."

Cố Hạ từ chối hai câu, kêu bọn họ tiếp tục ăn uống, chẳng qua là Quý Phi Dương vẫn kiên trì như cũ. Cô đứng dậy chào tạm biệt mọi người, sau đó cùng với Quý Phi Dương đi ra cửa trước.

Bên ngoài là cả một biển ánh sáng, các loại đèn nê-on được mắc xung quanh theo kiểu kiến trúc cung điện, trên đường dòng người đông đúc, so với ban ngày càng lại thêm náo nhiệt. Cũng tại vì nhà hàng Phi Ký cách tòa nhà thương mại vài bước chân, trên đường Quý Phi Dương nhắc tới: "Hôm nay thật ngại quá, nói mời em ăn cơm, kết quả vài người bạn cũ lại tới đây giúp vui, anh thật sự không thể chối từ."

Lời của anh lọt vào tai Cố Hạ so với gió mát thổi tới trên mặt còn sáng khoái hơn, Cố Hạ cười đến xán lạn, "Em còn phải cảm ơn anh đã giới thiệu bạn bè của anh cho em, nếu không phải vì hôm nay còn có việc, em cũng định cùng mọi người nói chuyện phiếm thêm một lát."

Hai người đi song song với nhau, bảo trì khoảng cách một mét, Quý Phi Dương nói: "Vậy là tốt rồi, lần sau anh lại mời em ăn cơm nữa."

"Lần sau thì nên là em mời anh ăn cơm mới phải, bằng không để anh mời nhiều quá anh cũng thấy rất ngại, chờ lúc em được phát tiền lương tháng này sẽ mời anh một bữa." Cố Hạ sợ anh cự tuyệt, lại nói: "Việc đầu tiên sau khi được phát tiền lương, chắc chắn là mời anh một bữa."

Cô nhún vai nói: "Nhưng mà, em không có khả năng mời anh ăn ở một nơi như nhà hàng Phi Ký."

Quý Phi Dương cười khẽ một tiếng, "Anh đây sẽ chờ em mời anh ăn cơm."

Có những lời này, Cố Hạ trong lòng lại có chút chờ đợi, hai người đi đến cổng của tòa nhà thương mại, cô nói: "Quý sư huynh, anh nên trở về đi, bọn họ còn đang chờ anh, em phải đi lên tầng ca."

"Được." Quý Phi Dương đứng ở cửa, "Em vào trước đi, buổi tối về nhà sớm một chút, nếu tăng ca quá muộn thì gọi điện cho anh, đêm khuya bắt taxi không an toàn."

Cố Hạ biết anh luôn đối với bạn bè đều chu đáo như thế, Quý Phi Dương càng giống một người đàn ông tử tế, đối đãi với phụ nữ luôn luôn lễ độ, Cố Hạ cũng không thể vì thế mà tự mình đa tình, nói lời chào tạm biệt với anh rồi đi vào tòa nhà.

Cô biết anh vẫn đứng đó, loại nhận thức này khiến lòng Cố Hạ có nhiều điểm ngọt ngào. Cô hiện tại đang làm việc cho công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn, chỉ cần làm việc tốt, khi trở thành nhân viên chính thức thì về sau tiền lương còn có thể nâng cao, hơn nữa còn tiền thưởng cuối năm thì thu nhập một năm không hề thấp, về sau ở thành phố C cũng có thể dẫn theo Tiểu Bạch, thật ra thì ngắm lại tình cảnh hai người trong lúc đó cũng không có bao nhiêu đại chênh lệch. Không khí lúc làm việc khác xa so với bầu không khí ở trường học, ngắm lại thì Quý Phi Dương là một nhân tài khi có thể tăng doanh thu mạnh như vậy, nếu như để chính mình thử một lần, chắc chắn là không có cơ hội.

Môi Cố Hạ héch một cái, đi đến thang máy, đêm nay tăng ca cũng không biết có bao nhiêu khó khăn, cô lên tầng 46, cả tầng lầu văn phòng này bên ngoài có một bảo vệ trông coi, Cố Hạ bật mấy cái đèn, mở máy tính, cầm lấy một xấp tư liệu ở bên máy vì tính nhập số liệu vào, cô làm bản báo cáo thật tốt, dựa theo yêu cầu của quản lý mà sửa lại, xem đồng hồ thì đã hơn mười giờ.

Cố Hạ tắt hết đèn trong văn phòng, khóa cửa cẩn thận, trò chuyện với bảo vệ một lát, đứng trước thang máy chờ. Thang máy của tòa nhà này tốt đến mức ở bên ngoài không thể biết được thang máy có hoạt động không, hiện tại đã quá muộn, nơi này im lặng đến mức một chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy, bóng đèn trên trần cũng không sáng như bình thường, cửa thang máy tựa hồ có gió lạnh xuyên qua, Cố Hạ không khỏi cảm thấy lưng từng trận rét run, lúc này người trong tòa nhà hẳn là không nhiều lắm, nhưng mà thang máy dường như còn hoạt động chậm hơn so với bình thường. Qua vài phút, một thanh âm "Đình ——" vang lên, có thang máy từ trên lầu đi xuống, Cố Hạ vội đứng trước bảng điều khiển cửa thang máy.

Cửa thang máy vừa mở ra, cô có chút kinh ngạc, đứng ở bên trong là người đàn ông lần trước đã gặp, phía sau anh vẫn như cũ có một người đàn ông cao lớn uy nghiêm bảo vệ, là gương mặt mới nha, Cố Hạ ngăn người, không biết có nên hay không nên tiến vào, cô nhớ rõ người đàn ông này có tính kiêu ngạo rất cao, không thích đứng cùng người lạ trong thang máy.

Triển Thiệu Huy cũng không lường trước được việc hôm nay lại gặp Cố hạ một lần nữa, anh ở văn phòng lão Ngũ cùng với mở hội nghị trao đổi hợp tác trực tuyến, lão Ngũ luôn miệng than khổ, kêu ca thời gian quá muộn, hò hét muốn chạy về nhà ngủ, Triển Thiệu Huy không phải không biết lão Ngũ có thói xấu ngủ nướng, nếu không vì văn phòng có hai thư ký cấp cao luôn chờ phân công nên Triển Thiệu Huy thả cho cậu ta về nhà trước, một mình làm đến bây giờ. Anh nhìn Cố Hạ đang đứng sờ ngoài cửa thang máy, hiển nhiên là cô gái này cũng không biết nên tiến hay là nên lùi.

Hiện tại đã quá muộn, Cố Hạ không muốn tiếp tục đứng ở cửa thang máy, cô chậm rãi đi vào thang máy, gật nhẹ đầu chào anh, "Xin chào."

Giọng nói của cô rất nhỏ, không khác tiếng muỗi kêu cho lắm, thực chất chào hỏi xã giao trong lúc chờ thang máy xuống, chỉ là trong thang máy quá yên lặng, Triển Thiệu Huy vẫn nghe được, nhưng anh không phản ứng gì.

Tình huống này trong lòng Cố Hạ đã dự kiến đến, cô nhìn không rời mắt máy con số đang nhảy nhót ở trên cửa thang máy, nhìn theo vách tường bằng gương của thang máy nhìn qua, người đàn ông bên cạnh sờ sờ các túi trên quần áo, tựa hồ bỏ quên cái gì, hần nói: "A Đông, điện thoại của tôi hình như quên ở văn phòng."

A Đông là vệ sĩ đứng bên người Triển Thiệu Huy, vội vàng nói: "Đề tôi đưa ngài lên xe rồi trở lên lầu lấy."

"Cậu đi lấy luôn đi, nhanh một chút, tôi lên xe trước." Triển Thiệu Huy nói.

A Đông vội vàng nhấn cái nút có số tầng gần nhất, thang máy chậm chậm mở ra, anh ta ra khỏi thang máy chuẩn bị lên lầu. Không gian thang máy nhỏ hẹp chỉ còn lại có hai người là Cố Hạ cùng Triển Thiệu Huy, không quen biết lẫn nhau, cũng không có gì để nói. Không có anh chàng bảo vệ kia, Cố Hạ không kiêng nể gì mà nhìn qua mặt gương ở thang máy đánh giá trai đẹp, hiểu được rằng người này chỉ có thể nhìn không thể đụng vào.

Thang máy tiếp tục đi xuống, đột nhiên "Loảng xoảng loảng xoảng" một tiếng, thang máy dừng lại, cửa không mở ra, con số màu đỏ nhấp nháy vừa qua số ba mươi lăm, số ba mươi bốn giờ chỉ xuất hiện một nửa con số, bị kẹt đứng bất động ở giữa, Cố Hạ trong lòng kêu khẽ một tiếng: "Hồng rồi, tự dừng thang máy bị trục trặc."

Triển Thiệu Huy vội vàng ấn vào nút khẩn cấp, ấn cả nửa ngày cũng không thấy phản ứng, không biết có phải là trách nhiệm của người bảo dưỡng làm việc không chăm chỉ không, hần quay đầu hỏi Cố Hạ ở bên cạnh: "Điện thoại của cô đâu?"

Cố Hạ vội vàng mở túi sách ra lấy, vừa nhìn vào màn hình, bị thúc dục, di động đã tự động tắt máy, cô cực kì ngượng ngùng nói: "Hết pin rồi."

Ánh mắt Triển Thiệu Huy lướt qua gương mặt của cô, Cố Hạ cảm thấy trong ánh mắt anh khẳng định có vài phần khinh bỉ, trong lòng phản bác: "Còn không phải giống nhau cả sao, thời điểm quan trọng thì bỏ quên đi động."

Cố Hạ cũng vươn tay ấn cái nút khẩn cấp, vẫn không phản ứng, không biết có phải là đường dẫn xảy ra vấn đề hay không. Đã trễ thế này, người trực ban không biết đã tản bộ ở nơi nào, nhân viên sửa chữa đều về nhà hết, sự cố thang máy này diễn ra, đợi cho thợ sửa chữa đến đây sửa chữa thật tốt cũng không biết hết bao lâu, hôm nay thật đúng là bận rộn. Không biết là an ủi chính mình hay là an ủi người bên cạnh, Cố Hạ nói: "Bọn họ có khả năng đang làm việc khác."

Triển Thiệu Huy cũng không phải rất sốt ruột, đến lúc A Đông xuống dưới nhìn thì anh vẫn chưa đi ra, một lúc là có thể tra được thang máy xảy ra vấn đề, chỉ là ở đây nhỏ hẹp không gian có vẻ bị đè nén, nhìn Cố Hạ còn đang không ngừng ấn cái nút, anh nói: "Dừng ấn nữa, rất nhanh sẽ có người đến sửa."

Cố Hạ nhớ tới anh chàng vệ sĩ kia của anh nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp nào đó, anh đường đường là một ông chủ lớn như vậy bị vây ở thang máy mà vẫn vô cùng bình tĩnh, thì cô cần gì phải sốt ruột? May mắn không phải cô bị nhốt một mình ở thang máy này.

Quá trình chờ đợi cứu viện cực kì là nhàm chán, Cố Hạ dựa vào vách tường thang máy, thử cùng anh nói chuyện phiếm, cô tự giới thiệu: "Tôi gọi là Cố Hạ, Cố trong 'Tam cố mao lư'*", Hạ trong mùa hạ, hiện tại đang làm ở công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn." (*: ba lần đến mời, mời với tâm lòng chân thành, Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp.)

Triển Thiệu Huy dĩ nhiên là biết cô tên là gì, công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn đối với nhân viên mới trong lần huấn luyện cũng không có nhắc đến tên Triển Thiệu Huy, công ty đại đa số nhân viên cũng không biết công ty khoa học công nghệ Khải Hoàn dưới trướng sản nghiệp của anh. Anh vẫn đứng thẳng trong thang máy, thân nhiên nói: "Triển Thiệu Huy."

"Chủ tịch Triển, xin chào, xin chào." Cố Hạ chào hỏi nói.

Triển Thiệu Huy thấy có chút nhàm chán, miễn cưỡng nói: "Cô cũng không phải nhân viên của tôi, cũng không có tính việc buôn bán với tôi, gọi tôi là chủ tịch Triển làm gì? Chẳng lẽ cô định đổi chỗ làm sang công ty của tôi sao?"

Cố Hạ suy nghĩ một lát, "Tôi thực sự thích công việc hiện tại, không có định từ chức, hơn nữa không biết công ty anh kinh doanh cái gì."

"Cô cũng không hỏi tôi trả cho cô bao nhiêu tiền lương, mà ngay lập tức cự tuyệt đến công ty của tôi." Triển Thiệu Huy cười cười, tiếp tục hỏi: "Chẳng lẽ thích tăng ca đến trễ như vậy?"

Cố Hạ tự thấy mình với anh không có quan hệ gì, nên nói chuyện cũng không có nhiều kiêng kị, "Tôi cũng vừa mới tốt nghiệp, trước là tích lũy kinh nghiệm, sau là tôi không biết mình có bao nhiêu ưu điểm mà có thể làm cho Triển tiên sinh trả lương cao."

Cố Hạ cũng biết anh đang nói đùa, lại nói: "Công việc hiện tại cũng không phải mỗi ngày đều tăng ca, thỉnh thoảng ngẫu nhiên có một lần. Cũng phải nói anh còn phải tăng ca đến trễ như vậy, mấy ông chủ mà như thế, mấy nhân viên quên chúng tôi còn không biết phải tăng ca đến mấy giờ. Nói không chừng công ty của anh chính là phụ nữ phải đối xử như đàn ông, đàn ông phải đối xử như gia súc"

"Ở công ty tôi không thể lúc đi làm lại nhớ tới đàn ông được, tăng ca phải thật sự tăng ca, nếu không tập trung tăng ca đến trễ như vậy thì chẳng phải gây lãng phí điện của công ty thủy điện sao." Triển Thiệu Huy tà nghệ liếc mắt nhìn cô một cái, "Không biết nên nói cô làm việc hết phận sự, hèn hèn còn không quên tăng ca? Hay là không để công việc ở trong lòng, tăng ca còn không quên hèn hèn?"

Cố Hạ không rõ cho nên nhìn anh.

Triển Thiệu Huy mang theo ý cười giễu cợt, giải thích nói: "Tối nay tôi đã đến nhà hàng Phi Ký ăn cơm."

Anh cười như vậy rõ ràng là đang chê cười cô, Cố Hạ khó chịu trong lòng, "Tôi chỉ là cùng bạn bè ăn một bữa cơm, tầng ca cũng phải ăn tối, bằng không làm sao có sức mà làm việc. Các anh là nhà tư bản chỉ biết theo đuổi ích lợi, ngay cả thời gian ăn uống của nhân viên cũng áp đặt."

Triển Thiệu Huy nhìn hô hấp của cô nhanh dần, thản nhiên nói một câu, "Nhà tư bản không có hứng thú đối với các vấn đề riêng tư của nhân viên."

Bên ngoài có tiếng gõ vào thang máy, còn không ngừng hô hào, cách cửa thang máy nên cũng nghe không rõ.

"Mọi người nhanh chút! Bên trong có người phải về nhà!" Cố Hạ hô to với bên ngoài, biết rằng có người đang nghỉ cách, Cố Hạ cũng an tâm, đã làm đến trễ như vậy, lại còn phải bắt xe về nhà, phí tầng ca đều phải trích ra không ít, còn không biết bao lâu nữa mới có thể ở trên giường ngủ, sáng sớm ngày mai còn phải chen chúc trên xe công cộng, thật sự là buồn bực!

Trong thang máy microphone đột nhiên truyền đến âm thanh, đầu kia giọng điệu cực kì cung kính, xen lẫn nơm nớp lo sợ: "Triển thiếu, ngài chờ một lát, việc này là ngoài ý muốn, rất nhanh là xong thôi..."

Đầu bên kia còn đang không ngừng xin lỗi, theo microphone truyền tới một giọng ồm ồm, chỉ làm cho người ta phiền lòng, Cố Hạ dùng ánh mắt vụng trộm liếc Triển Thiệu Huy một cái, xem ra này quả nhiên là boss lớn, mọi người ở đây đều phải nhún nhường, lễ phép với anh ta.

Triển Thiệu Huy đứng tư thế thẳng tắp như trước, trên mặt cũng vô cùng bình tĩnh, nhìn không ra hi vọng ái ố, anh một câu cũng không đáp lại người ở đầu bên kia. Quét hai mắt qua Cố Hạ, thanh âm không lớn, "Đã trễ thế này, cô nên gọi người cô yêu đến đón đi."

Cố Hạ hoài nghi nghiêm trọng người này đang đem cô ra làm trò đùa, trừng mắt nhìn Triển Thiệu Huy một cái.

"À, di động của cô hết pin." Triển Thiệu Huy giống như đột nhiên nhớ tới, nói: "Cơ hội tốt bị lãng phí, nhưng mà tôi có thể cho cô mượn di động."

"Triển thiếu" Cố Hạ nghe người bên ngoài gọi anh như thế, xưng hô thật đúng là rất phù hợp, con người mười phần kiêu ngạo, Cố Hạ cảm thấy anh đang cười nhạo chính mình, cô kỳ quái trả lời: "Anh là ông chủ lớn, chắc không rảnh rỗi đến mức quản tôi về nhà thế nào đâu nhỉ! Không có việc gì làm thì có thể lại thành lập một cái công ty nha, làm làm việc gì với vệ tinh hút bụi ở trên cao nha, đổi mới đầu đạn hạt nhân chẳng hạn, hay là nên đại tu lò phản ứng hạt nhân, tổ quốc cùng nhân dân đều sẽ cảm tạ anh, tôi mà đổi công tác sang công ty của anh, cho dù bảo tôi mỗi ngày tầng ca tôi cũng thấy quang vinh nha."

Triển Thiệu Huy cười như không cười, "Cô như vậy mà nhanh mồm nhanh miệng nhỉ, thế sao lúc ăn cơm buổi tối lại không nói nhiều như vậy, ngược lại bị người ta gạt sang một bên?"

Cố Hạ chán ghét việc anh nhắc đến chuyện bữa cơm tối, phản bác nói: "Công việc còn chưa có làm xong, tôi một lòng muốn trở về tầng ca, cả đầu đều là số liệu, anh có phải chưa từng thấy qua nhân viên cần cù như tôi?"

Triển Thiệu Huy cúi đầu cười, vừa định nói chuyện thì cảm giác được thang máy đang tạm dừng bỗng bắt đầu chuyển động đi xuống, các con số cũng bắt đầu nhảy lên cũng bắt đầu nhảy lên, thang máy cuối cùng cũng được sửa lại.

Cố Hạ cũng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, âm thầm nói lần này sửa thang máy tốc độ còn nhanh chán.

Tối tầng một, cửa thang máy mở ra, Cố Hạ nhìn thấy một đám người đứng bên ngoài, có người bụng phệ có dáng lãnh đạo, có người mặc đồ nhân viên sửa chữa thang máy, còn có người mặc tây trang giày da có vẻ trợ lý hoặc là vệ sĩ, cảm đầu cả đám người là một vị trung niên hói đầu mang vẻ mặt tươi cười, xin lỗi thật lớn rồi cẩn thận nói: "Triển thiếu, làm cho ngài bị sợ hãi, chúng tôi làm việc..."

Anh ta nói còn chưa có nói xong, Triển Thiệu Huy đã lạnh lùng "Hừ" một tiếng, sai bước dài đi ra khỏi thang máy, không thèm liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái, một đường đi đến cổng trước. A Đông lập tức đi theo, người đàn ông trung niên kia cũng khúm núm đi theo, một đám người theo sát sau đó, người trung niên đang không ngừng nhận lỗi. Triển Thiệu Huy như là không có nghe đến, a Đông làm một động tác ngăn lại, "Tâm trạng Triển thiếu không tốt, ông không cần nói nữa."

A Đông cùng với boss của mình đi ra đi ra khỏi toà nhà thương mại, một chiếc ô tô đã đứng ở cửa chờ.

Rõ ràng vừa rồi ngoài cửa còn có một đám người, hiện tại trốn hết không còn bóng người, giống như cái đuôi của Triển Thiệu Huy, dường như không có người nào chú ý trong thang máy còn có một cô gái. Cố Hạ ra khỏi thang máy, nhỏ giọng thăm oán nói: "Giờ đây a! Tôi cũng đã bị nhốt ở trong thang máy nha? Sao lại không có người phụ trách nào nói lời xin lỗi tôi nhỉ!"

Vừa phàn nàn vừa oán giận, Cố Hạ chậm chậm đi ra cửa trước, đi đến cửa lớn nhìn ra bên ngoài quảng trường nhỏ còn đứng một đồng người, vị trung niên hói đầu lớn tiếng mắng cấp dưới, những người khác cũng đều cúi đầu. Cố Hạ tự biết mình cũng không thể trông cậy vào việc những người này đến an ủi cô một câu, lúc đi ra đã gần mười một giờ, cô tới chỗ đợi xe taxi.

Lúc qua đường lớn, một chiếc Rolls-Royce vượt lên sát bên cạnh cô rồi lại chậm rãi lui về phía sau ở sát bên người cô dừng lại, cửa kính xe đang sau chậm rãi hạ xuống, lộ ra mặt Triển Thiệu Huy, "Không muốn tôi tiễn cô một đoạn đường sao? Bây giờ quá muộn rồi, dễ gặp kẻ xấu lắm."

Ngã tư đường giờ này không có mấy người, không khí thật yên ắng lạnh lẽo, Cổ Hạ cũng đọc báo biết được vào đêm khuya là khoảng thời gian tội phạm thường xuyên hoạt động, Triển Thiệu Huy là boss lớn, chắc không có ý định giết tiền cướp sắc của cô nhỉ, cô nói: "Vậy thì cảm ơn Triển thiếu."

Triển Thiệu Huy quay đầu phân phó với người ngồi phía trên nói: "A Đông, xuống xe."

A Đông cường tráng rắn chắc mở cửa xuống xe, Cổ Hạ đang chuẩn bị đi qua, không ngại A Đông thuận tay đóng cửa xe, Triển Thiệu Huy nói một câu: "A Đông, đưa Cổ tiểu thư về nhà, đừng để cho cô ấy bị người lừa đem đi bán nha."

Vừa dứt lời, chiếc xe hơi màu đen cứ thế nghênh ngang mà đi, Cổ Hạ đứng tại chỗ nhìn cái ô tô đã đi xa mà sững sờ, đây là cái ý tứ gì?

A Đông đi đến bên người cô lễ phép nói: "Đi thôi, Cổ tiểu thư, tôi bắt xe đưa cô trở về."

"Tôi có thể tự mình bắt xe về." Cổ Hạ bước đi đến chỗ đợi xe taxi, biết ngay đại tư bản thì làm sao có lòng tốt đưa cô về nhà?

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đi nhờ xe

Công việc vẫn tiếp tục, mỗi ngày Cổ Hạ đều bận rộn chuyển các báo cáo trong ngày, tuy đều làm cùng một tòa nhà nhưng mà cô vẫn chưa gặp được Quý Phi Dương trong thang máy, có đôi khi cô thật sự hoài nghi anh có làm việc trong tòa nhà này hay không, hoặc là có phải đã đi công tác rồi không. Thỉnh thoảng Cổ Hạ lấy điện thoại di động ra, nhấn số điện thoại của Quý Phi Dương, nghĩ nửa ngày cũng không tìm được lý do thích hợp để gọi cho anh, cô cũng gửi cho anh một vài tin nhắn khôi hài, nhưng kết quả lại như cục đá chìm vào vũng bùn, không hề nổi lên chút nào.

Tháng tám là thời điểm nóng nhất trong năm, tại thời điểm đó, ánh nắng nóng như đồ lửa hắt vào hai bên đường, mặt đường xi măng phản xạ nhiệt nóng như thiêu đốt, dường như bùng lên từng đợt từng đợt khói. Không khí cũng không có lấy một cơn gió, mặt ngoài bằng kim loại của xe hơi như lửa dưới đáy nồi, không cần nghĩ ngợi gì, lúc này mà đặt một trái trứng gà lên thì vài phút sau là có thể ăn trứng gà trần nước sôi. Cổ Hạ ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh nắng như thiêu đốt, bất đắc dĩ thở dài một hơi, từ trong túi lấy ra một cái ô che nắng, ra khỏi chỗ mát, tiếp tục hành tẩu giang hồ dưới trời nắng.

Lương cao cũng không dễ lấy như vậy, trưởng phòng Lưu đưa cho cô hai chuyến hai văn kiện đến hai công ty, trời nóng như vậy mà Cổ Hạ phải rời khỏi văn phòng mát mẻ. Địa chỉ của công ty thứ nhất rất dễ tìm, xe taxi trực tiếp đậu ngay tòa nhà của công ty, còn địa chỉ của công ty thứ hai quả thật làm cho Cổ Hạ phát điên, trong một con hẻm nhỏ vắng vẻ, xuống taxi, Cổ Hạ cầm địa chỉ tìm nửa tiếng mới ra, lưng áo sơ mi đều đầm mồ hôi. Đối phương cầm văn kiện lên, nói tiếng cảm ơn mà ngay cả một ly nước cũng không mời Cổ Hạ uống, cũng không nói được một câu khách khí nào mời cô nghỉ ngơi đã xấu xa đuổi người.

Cổ Hạ ra khỏi công ty của bọn họ, cái ô che nắng nho nhỏ không có tác dụng gì, ở đây phải đi thật xa mới đón được xe, cô nóng đến khô cả cổ họng, cố gắng đi nép vào mái hiên của các tòa nhà. Cái khu cũ kỹ này, thời điểm nóng bức như thế mà chẳng có quán nước nào mở cửa, Cổ Hạ đi thật xa mới tìm được một cử hàng nhỏ, mua một chai nước khoáng, lập tức mở nắp chai ra uống ừng ực.

Đi hơn hai mươi phút, Cổ Hạ đi ra một con đường tương đối lớn, đi về phía trước một đoạn nữa chính là chỗ đón taxi, cô nhìn thấy bên cạnh có một quầy bán kem thì vội vàng chạy vào, gió lạnh thổi vào người, sáng khoái vô cùng, Cổ Hạ chạy đến quầy hàng, "Cho tôi một ly kem vị ô mai."

Ngồi ở trong tiệm, nhìn nhìn ra ánh sáng trắng bên ngoài, Cổ Hạ nghĩ thầm trong lòng, thật sự chỉ nghỉ một lát, không ngờ trưởng phòng Lưu lại gọi điện thoại đến: "Cổ Hạ, đưa đồ đến chưa?"

Điện thoại của sếp, Cổ Hạ lập tức run lên: "Vừa mới đến ạ."

"Mau trở về đi, còn có việc." Trưởng phòng Lưu nói xong thì cúp máy.

Không tình nguyện cũng không còn cách nào khác, Cổ Hạ cầm lấy ly kem lớn chậm rãi ra khỏi cửa hàng, đứng ở chỗ đón taxi, mặt đường phản xạ ánh mặt trời, sáng loáng đến chói mắt. Đứng trong trạm chờ xe, xe taxi ít hơn so với bình thường, Cổ Hạ vừa đứng chờ xe, vừa nhóp nhém ly kem, mồ hôi trên trán rơi lã tã.

Một chiếc xe riêng màu trắng dừng lại bên cạnh cô, Cổ Hạ nóng đến choáng váng, cũng không có tâm trạng nhìn. Không ngờ người trong xe lại hỏi: "Cô Cổ."

Cửa sổ xe hạ xuống một khe hở nhỏ, Cổ Hạ nghiêng đầu ra nhìn một lúc lâu, một người đàn ông đẹp trai, chẳng qua là mình quả thật không biết, cô dùng ngón tay chỉ vào mình, nghi hoặc hỏi: "Anh đang gọi tôi?"

"Đúng vậy." Người đàn ông cũng không tệ kia nói, "Triển thiếu bảo cô lên xe, chúng tôi đưa cô đi một đoạn."

Triển thiếu? Cô Hạ thăm nhớ lại những bạn học của mình, mắt đảo qua một vòng trên chiếc xe hơi màu trắng, tuy rằng cô không nhận ra là loại xe nào nhưng nhìn những đường cao hoàn mỹ kia thì biết ngay là xe nước ngoài, cô đột nhiên nhớ tới người bị nhốt cùng cô trong thang máy kia, lúc nào cũng mang theo vệ sĩ – Triển đại thiếu gia. Nghĩ vậy, Cô Hạ vội vàng cách xa vài bước, lần trước nói đưa cô về cũng không để cô lên xe, cô là một người nghèo, làm sao có thể ngồi lên một chiếc xe tốt như vậy, Cô Hạ khinh bỉ nói: “Không cần, tôi tự gọi xe.”

Anh chàng đẹp trai trẻ tuổi kia chính là trợ lý của Triển Thiếu Huy, lộ ra một nụ cười nhạt, “Thời tiết quá nóng, chỉ sợ cô đợi lâu thôi. Cô Cố, chúng tôi cũng đến tòa nhà trung tâm, vừa vặn tiện đường.”

Giọng nói của trợ lý đẹp trai không những âm áp mà thái độ cũng tốt, anh ta nói xong thì chủ động xuống xe, mở cửa trước ra ý bảo Cố Hạ vào xe.

Cố Hạ không nhúc nhích, anh chàng đẹp trai kia đứng trước cửa, mỉm cười, “Cô Cố, nóng như vậy, đừng để mất thời gian.”

Trai đẹp đã khiêm tốn lịch sự như vậy, Cố Hạ làm sao có thể để cho đối phương phơi mặt trước trời nắng nóng, lịch sự nói: “Vây thật sự cảm ơn anh.”

Trai đẹp vô cùng khách sáo, “Cô hẳn là nên cảm ơn Triển thiếu.”

Cố Hạ bước vào trong xe, ngồi ở vị trí kế bên tài xế, quay đầu lại nhìn Triển Thiếu Huy thân nhiên ngồi phía sau, trên tay đang cầm một văn kiện xem. Cô quay đầu lại nói lời cảm ơn với anh, lái xe cô cũng đã từng gặp, chính là người vệ sĩ kia, hình như tên là cái gì A Đông, trên tay Cố Hạ còn cầm một ly kem, bên trong xe mười phần lạnh lẽo, cái nóng nhất thời tan đi phân nửa.

Cửa sổ đóng chặt, ô tô vững vàng chạy trên đường quốc lộ, Triển Thiếu Huy ngồi sau dờn mắt khỏi tập văn kiện trên tay, nhìn lướt qua cô nói: “Trong giờ làm mà cô chạy đi dạo phố, ăn uống sao?”

Cố Hạ rất không vui khi nghe anh nói mình phải đi làm thế nào, quả nhiên các nhà tư bản đều có tư tưởng bóc lột nhân viên, không để cho người khác rảnh rỗi một khắc nào, cô quay đầu lại nói: “Tôi ra ngoài làm việc mà trời lại nóng như vậy nên mới mua gì đó ăn!”

“Làm việc xong cũng không mau chóng trở về, công ty phát tiền lương cho cô không phải để cô có thời gian đi dạo.” Triển Thiếu Huy thân nhiên nói.

Cố Hạ cảm thấy sống não của mình đã bị Triển Thiếu Huy bức căng lên, lúc anh ta ngồi trong xe vẫn không quên xem văn kiện, đó là chuyện của anh ta, dù sao anh cũng kiếm tiền cho mình, không buông tha cho mình cũng chẳng buông tha cho người khác. Cố Hạ lười nói cho Triển Thiếu Huy biết mình có bao nhiêu vất vả, trời nóng như vậy chảy bao nhiêu là mồ hôi, nói: “Anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ, dù sao anh cũng không phải là ông chủ của tôi, tôi cũng không nhận lương của anh. Tôi rất cảm ơn anh đã cho đi nhờ một đoạn, nếu như anh không vui thì có thể đỗ xe sang bên đường, tôi tự gọi xe về cũng được.”

“Tiện đường mà thôi, lúc này cũng khó gọi xe, ngộ nữa cô bị cảm nắng té xỉu lại đổ thừa là tai nạn lao động, phóng viên nhất định sẽ nói Khải Hoàn hăm hại tính mạng của nhân viên.” Triển Thiếu Huy thân nhiên nói rồi lại cúi đầu xem văn kiện trên tay mình.

Trong lòng Cố Hạ khinh bỉ anh, sớm biết thế thì gọi xe về còn hơn, nhân viên cùng với nhà tư bản hút máu là hai thế giới khác nhau, cô cũng không nhìn người phía sau, tiếp tục ăn kem, kem lạnh lẽo hòa tan trong miệng, giải tỏa cái nắng nóng oi bức.

Lái xe a Đông nhìn không chớp mắt, nơi này cách tòa nhà thương mại còn rất xa, Triển Thiếu Huy cùng trợ lý Khuru Hàn của mình nhỏ giọng bàn công việc, sau đó đưa văn kiện cho anh. Triển Thiếu Huy ngừng đầu hỏi Cố Hạ, “Hiện giờ cô đang làm cho bộ phận nào?”

“Tạm thời ở bộ phận thị trường, bên đó thiếu trợ lý.” Cố Hạ trả lời, chuyên ngành của cô không phải về kỹ thuật, có thể làm việc trong Khải Hoàn đã là không tệ.

Triển Thiếu Huy ngồi sau nhanh chóng “À” một tiếng, sau đó không nói gì nữa, trong xe yên tĩnh, Cố Hạ ăn xong kem, dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, chạy ra ngoài vào giữa trưa nắng nên cảm giác một môi đột kích thân thể, môi đầu chỉ là nhắm mắt nghỉ ngơi, một lát sau thì ngủ thật.

Không biết ngủ bao lâu, lái xe A Đông nhẹ giọng gọi cô: “Cô Cố, đến rồi.”

Cố Hạ mở hí mắt ra, đầu óc quay cuồng, “À”

Tuy cô ừ nhẹ một tiếng nhưng lại nhắm mắt ngủ tiếp, không khí trong xe thật thoải mái, bên cạnh cũng không có tiếng động, đang ngủ ngon thì tiếng chuông điện thoại vang lên, trong không gian yên tĩnh có vẻ đặc biệt lớn, Cố Hạ bừng tỉnh, lấy điện thoại từ trong túi ra, mơ hồ nói: “Alo?”

“Cô Hạ, cô đi đâu vậy? Sao còn không mau trở về?” Giọng nói của trưởng phòng Lưu không chút biểu cảm.

Giọng nói của sếp giống như một gáo nước lạnh lại hắt vào, Cố Hạ giật mình, hoàn toàn bừng tỉnh, cô vừa nhìn thấy cảnh vật xung quanh, xe đã ngừng lại, về mặt của A Đông ngồi ở vị trí lái bên cạnh bình thản, trong điện thoại sếp vẫn còn hỏi, Cố Hạ vội nói: “Sẽ về ngay ạ, trên đường bị kẹt xe.”

“Giờ không phải là giờ cao điểm, kẹt xe cái gì? Mau về đi, không thèm nhìn xem mấy giờ rồi à?” đầu dây bên kia truyền đến giọng nói không hài lòng, điện thoại lập tức bị ngắt.

Cố Hạ vừa nhìn đồng hồ, đã gần 4h, cảm thấy đã ngủ được một giấc dài, trong lòng cô nghĩ thầm không xong rồi, phía sau cũng không còn thấy bóng dáng của Triển Thiếu Huy và trợ lý, cô hỏi A Đông: “Đến rồi sao?”

“Đến lâu rồi.” A Đông không nói nhiều lời.

“Vậy sao anh không gọi tôi?” Cổ Hạ trầm oán.

“Tôi có gọi cô.” A Đông liếc mắt nhìn cô một cái, ý nói chính cô không chịu tình, gọi cô đây không phải là trách nhiệm của tôi.

Cổ Hạ vội vã mở cửa xe, tuy rằng bất mãn, nhưng vẫn nói tiếng cảm ơn với A Đông. A Đông nhận tiền lương từ Triển Thiệu Huy, nhất định là làm theo ý của Triển Thiệu Huy, cái tên nhà tư bản kia cũng thật là, cả ngày đều nói cô đi làm thế này thế kia, giờ thì đến rồi cũng không nói một tiếng, hại cô ngủ lâu như vậy, lát nữa lên nhất định sẽ bị trưởng phòng mắng.

Cổ Hạ chạy thật nhanh đến thang máy, đứng trước thang máy mà mặt nhăn như ăn phải mướp đắng, hiện giờ cô đang thử việc, trưởng phòng nhất định sẽ hoài nghi cô ra ngoài dạo chơi trong giờ làm. Quả nhiên, khi cô trở về văn phòng, trưởng phòng Lưu liền ập tới khiển trách: “Cô đi đưa văn kiện mà đi đến giữa ngõ sao, cô làm việc vậy hả? Tôi còn đang lo cô bị lừa bán mất rồi, đang do dự không biết có nên gọi cảnh sát không. . . Ở đây là Khai Hoành, làm việc phải có hiệu suất, nếu cô mà còn lè nhè thì đến công ty khác mà làm. . .”

Cổ Hạ cúi đầu mặc cho anh ta mắng, cũng không dám lấy cớ kẹt xe, trưởng phòng Lưu mắng gần 10 phút, nhìn sang tư liệu bên cạnh, “Mau làm xong hợp đồng vừa nhận ngày hôm qua.”

Cổ Hạ mệt mỏi làm xong bản hợp đồng, đóng dấu rồi đưa cho trưởng phòng Lưu xem, trưởng phòng Lưu lại mắng: “Sao trên bì không có logo của công ty, thật không biết cô làm việc kiểu gì nữa!”

Hôm nay thoát nhìn thì tâm trạng trưởng phòng Lưu không được tốt lắm, Cổ Hạ bị mắng cũng không nói gì, công việc này cô vẫn còn muốn giữ. Những đồng nghiệp bên cạnh đều bận rộn, ngón tay gõ lóc cóc trên bàn phím, công bằng mà nói thì Cổ Hạ cũng không có biểu hiện gì xuất sắc trong công ty. Cô bận bịu một lúc, đem hợp đồng đã hoàn chỉnh đưa cho trưởng phòng Lưu. Trưởng phòng Lưu ngồi nói chuyện trong phòng tiếp khách, nhìn thấy Cổ Hạ đến thì cho Cổ Hạ một công văn cần phê duyệt, “Đang cần gấp, đưa lên cho giám đốc Dương kí, ngài ấy đang ở trong văn phòng của tổng giám đốc Trâu.”

Cổ Hạ nhận lấy, giám đốc Dương là giám đốc bộ phận thị trường, cũng là sếp của sếp cô, nếu đang ở trên vắng phòng của tổng giám đốc Trâu thì nhất định là đang báo cáo công việc, Cổ Hạ có chút băn khoăn: “Quầy rầy bọn họ bàn công việc không sao chứ?”

Trưởng phòng Lưu thúc giục: “Đây là nghiệp vụ của công ty, có gì mà có sao không? Nội dung cụ thể giám đốc Dương đã xem qua, cô đưa lên cho ngài ấy, ngài ấy kí vào là được. Người bên kia còn ở đây, nhanh làm đi.”

Cổ Hạ cầm văn kiện cần phê duyệt, văn phòng của tổng giám đốc Trâu trên đó 4 tầng lầu, cô không dám chậm trễ, trực tiếp đi cầu thang, thư kí đang bận rộn với công việc của mình, Cổ Hạ trực tiếp đi đến bên cạnh thư kí Liễu, thư kí Liễu là trợ lý thư kí của tổng giám đốc Trâu, lúc mới đến huấn luyện Cổ Hạ đã tiếp xúc qua với cô ấy, ngoại hình xinh đẹp, lại dễ nói chuyện, Cổ Hạ lễ phép hỏi: “Chị Liễu, giám đốc Dương bộ phận thị trường có ở bên trong không?”

“Có” Thư kí Liễu chỉ nhìn lướt qua Cổ Hạ, ngón tay vẫn di chuyển trên bàn phím máy tính, bận đến nỗi không có thời gian nói nhiều.

Cổ Hạ nhờ vả: “Em muốn tìm giám đốc Dương kí tên, có thể giúp em gọi giám đốc Dương không, rất vội, khách hàng đang chờ.”

“Cô chờ một lát, tôi làm xong cái này đã.” Thư kí Liễu vừa đánh máy vừa trả lời, qua một lát, cô lưu văn kiện mình vừa làm lại, nhấn nút in, máy in bên cạnh bắt đầu hoạt động, thừa lúc này rảnh, thư lí Liễu đứng dậy, đi vào phòng tổng giám đốc.

Vài phút sau, giám đốc Dương mới đi ra cùng thư kí Liễu, Cổ Hạ đưa công văn trên tay cho anh ta, giải thích: “Khách hàng đang chờ dưới lầu, trưởng phòng Lưu cần gấp ạ.” Giám đốc Dương không lập tức ký tên, mà cầm văn kiện cần phê duyệt cẩn thận đọc, Cổ Hạ đứng ở bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi.

Cửa phòng tổng giám đốc mở ra, có người từ trong đi ra, thư kí đang ngồi lập tức đứng dậy cúi chào, ngay cả giám đốc Dương cũng phải cúi đầu chào, Cổ Hạ đang chuẩn bị giả vờ giả vịt cúi đầu, ánh mắt nhìn thoáng qua, đi trước là tổng giám đốc Trâu, người đi song song với anh ta, lại là, lại là Triển Thiệu Huy.

Hai người đều rất trẻ tuổi, dáng người cao ngất, ngoại hình tuấn lãng, đi phía sau là trợ lý trẻ tuổi đã từng gặp, còn có vài người khác, Trâu Nhuận Thành và Triển Thiệu Huy đi gần nhau, vừa nói vừa cười, thoát nhìn vô cùng thân quen, Triển Thiệu Huy cũng nhìn thấy cô, dùng ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn cô một cái, lòng Cổ Hạ lộp bộp chùng xuống, nhất thời cảm thấy tiêu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim*, *Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Gặp lại

Cố Hạ nhìn thấy hai người càng chạy càng gần, ánh mắt dán trên người Triển Thiệu Huy, lúc Triển Thiệu Huy đi qua cô thì ánh mắt chỉ nhàn nhạt liếc nhìn cô, không thèm đếm xỉa tới, nhưng Cố Hạ rõ ràng cảm thấy ánh mắt kia không hề hiền lành gì, làm cho toàn thân cô run sợ.

Vài người đi lướt qua Cố Hạ, đi về phía cửa chính của công ty, Cố Hạ cũng đứng nguyên tại chỗ, giám đốc Dương xoay người kí tên rồi đem văn kiện cần phê duyệt đưa cho cô, gọi cô một tiếng, Cố Hạ mới lấy lại tinh thần.

Tổng giám đốc Dương trừng mắt nhìn cô, sau đó lại, thư kí Liễu cười nói: “Thế nào? Nhìn ngẩn người như vậy, Triển thiệu và tổng giám đốc Trâu đều rất đẹp trai nhỉ!”

“Vâng” Cố Hạ thuận miệng đáp, cô chả có tâm trạng mà ngắm trai đẹp, lúc này chỉ biết một chuyện, cái tên Triển Thiệu Huy thích áp bức nhân viên kia, luôn có thái độ bất mãn với công việc của mình chính là bạn của tổng giám đốc Trâu.

“Chắc là lần đầu tiên cô nhìn thấy nhĩ, mắt nhìn thẳng thế kia, ở công ty phải chú ý một chút.” Thư kí Liễu nhắc nhở, sau đó cô ta không nói gì nữa, ngồi lại vị trí của mình, bắt đầu bận rộn làm việc.

Cố Hạ rơi lệ trong lòng, tính tình của các nhà tư bản đều giống nhau, quan hệ Triển Thiệu Huy cùng với tổng giám đốc Trâu của Khai Hoành không hề đơn giản, lát nữa chắc sẽ tùy tiện nói với tổng giám đốc Trâu vài câu như “Nhân viên của cậu lúc làm việc...”, “Cố Hạ kia...”

Tóm lại, Cố Hạ đừng nghĩ sẽ tiếp tục làm việc tại Khai Hoành được nữa.

Lần trước bị nhốt trong thang máy, Triển Thiệu Huy nói cô dùng thời gian tăng ca đi hẹn hò, lãng phí điện của công ty thủy điện; hôm nay lại nói giờ làm việc cô đi ra ngoài dạo chơi lung tung, Cố Hạ càng nghĩ càng thấy sợ, nhớ tới hôm nay Triển Thiệu Huy hỏi cô làm ở bộ phận nào thì cảm thấy sự việc càng hồng bét. Cô rời khỏi tầng lầu này, bước chậm vô cùng nặng nề, toàn thân không còn chút sức lực, nói cho cùng thì kinh nghiệm từng trải của cô trong xã hội quá nhỏ, tuy cô không biết thân phận của Triển Thiệu Huy, nhưng cũng có thể thận trọng từ ăn nói đến việc làm trước một nhà tư bản, ở đây không phải là trường học, không thể tùy tiện nói đùa, pha trò được, nếu không sẽ phải trả một cái giá rất thảm.

Cố Hạ trở lại vị trí của mình, tâm trạng uể oải, cũng không còn tinh thần làm việc, đến lúc tan ca, các đồng nghiệp lần lượt ra về, Cố Hạ vẫn còn ngồi ở vị trí của mình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hệ thống của công ty trên màn hình, trưởng phòng Lưu ra về muộn, nhìn thấy Cố Hạ vẫn còn ngồi ở vị trí của mình thì hỏi: “Cố Hạ, sao còn chưa về?”

Cố Hạ miễn cưỡng cười cười, “Còn một số việc chưa xong, làm xong sẽ về ngay.”

“Làm việc phải nói đến hiệu suất, Khai Hoành không khuyến khích nhân viên tăng ca.” Trưởng phòng Lưu nói rồi sau đó ra khỏi cửa, thuận tay tắt đèn văn phòng đi, chỉ để lại một vài bóng đèn nhỏ ở chỗ người còn tăng ca.

Cố Hạ đóng máy tính, đứng lên dọn đồ vào túi xách, trong lòng rất buồn bực, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Quý Phi Dương: “Quý sư huynh, em không thể qua được thời gian thử việc rồi.”

Đầu bên kia rất nhanh gọi điện tới, giọng nói mang theo sóng điện của Quý Phi Dương truyền tới, hỏi: “Cố Hạ, làm sao vậy? Công việc có vấn đề gì sao?”

“Nói lời không nên nói, có thể sẽ bị đuổi nhanh thôi.” Giọng nói của Cố Hạ hoàn toàn không còn sức sống như bình thường.

Quý Phi Dương nghe thấy tâm tình của cô mười phần không tốt nên nói: “Nói gì vậy? Cố Hạ, em vẫn còn ở trong công ty sao, anh đang chuẩn bị đi ăn cơm, có hẹn với Triệu Cô, lần trước đã gặp rồi, cậu ta còn hỏi anh sao dạo này không thấy em đâu, nếu không thì em cùng tôi ăn đi.”

Cố Hạ cũng không muốn về nhà, lúc này cũng muốn tìm người trò chuyện, lên tiếng hỏi địa điểm, mang theo túi xách đi đến nhà hàng.

Đây là một nhà hàng gia đình thức ăn bốn phương, món ăn sở trường là cá sốt, cá sốt thật ra là món ăn rất bình thường, chẳng qua khác biệt chính là ít ai có thể tạo nên một hương vị tươi mới như vậy, cách làm theo kiểu miền bắc, nước sốt sánh hồng, hương thơm tỏa ra bốn phía, tiếng tăm như thế nên giá tất nhiên cũng không thấp. Cách trang trí của quán ăn có điểm phỏng theo phong cách dân gian, các phòng riêng không quá xa hoa, dùng bình phong mang màu sắc cổ xưa ngăn cách thành một gian phòng, có thể nghe thấy vài người đang uống rượu cười đùa ở cách vách, bàn gỗ ghế gỗ, kết hợp lại tạo nên một hương vị dân gian náo nhiệt, tuy nội thất không phải quá xa hoa nhưng mỗi ngày đều đông khách, tiếng người huyên náo.

Cố Hạ tìm được gian phòng của Quý Phi Dương, trên chiếc bàn gỗ thật to không bày đồ ăn mà lại bày một đồng giấy tờ, Quý Phi Dương đang vội vàng cúi người thu dọn, nhìn thấy Cố Hạ đến nên gọi: “Em đến rồi sao, gọi món trước đi, toàn bộ giấy tờ của anh lộn xộn hết rồi, cứ thu dọn lại trước, đợi tí nữa Triệu Cô đến.”

Cố Hạ không có tâm trạng gọi món, ngồi xuống ghế, Quý Phi Dương đang cẩn thận kiểm tra lại sổ giấy tờ lộn xộn kia, ngẩng đầu hỏi: “Hồi này nghe em nói đã nói sai điều gì, có khả năng sẽ bị sa thải, nghiêm trọng vậy sao?”

Cố Hạ ngồi trên ghế lấy tay chống cằm, “Quý sư huynh, anh có biết có một ông chủ tên là Triển Thiệu Huy không?”

Quý Phi Dương dừng động tác thu dọn giấy tờ trên tay lại, nhìn cô hỏi: “Em đắc tội với anh ta?”

“Anh ta không hài lòng với thái độ làm việc của em, lần trước tăng ca về nhà tương đối trễ, gặp anh ta trong thang máy, anh ta nói tăng ca muộn như vậy làm lãng phí điện của công ty thủy điện; hôm nay em ra ngoài đưa văn kiện, thật sự quá nóng nên đưa xong em mua một chai nước, lại mua thêm một ly kem, đến khi đứng ở trạm chờ taxi thì gặp anh ta, anh ta nói trong giờ làm việc mà em ra ngoài dạo chơi lung tung, em liền cãi lại anh ta hai câu, nói không

có nhận tiền lương của anh ta.” Cô Hạ oán thán mình không được may.

Quý Phi Dương nói: “Trước mặt ông chủ không thể quá tùy tiện.”

“Hôm nay bên ngoài nóng không chịu được nên em mới muốn ăn thứ gì đó mát mát, thật sự em rất chân thành làm việc, các đồng nghiệp khác cũng nói em làm cái này, làm cái kia, rõ ràng không phải việc của em cũng ném cho em nhưng em đều chăm chỉ cần cù làm việc.” Cô Hạ sụp hàng mi xuống, ánh mắt tràn ngập sầu lo, “Em sợ anh ta nhắc tới với tổng giám đốc Trâu, nói bậy bạ vài câu, tổng giám đốc Trâu nhất định sẽ cho rằng em không có tinh thần cầu tiến trong công ty, hiện tại em vẫn còn thử việc, ông chủ muốn đuổi người cũng không cần lí do.”

Quý Phi Dương cười cười: “Xét về mặt công việc, lãnh đạo trực tiếp của em không trách mắng gì em, Triển Thiệu Huy cũng không thể tùy tiện đuổi việc em. Theo lời em kể thì anh ta là một ông chủ lớn nên sẽ không nhỏ mọn như vậy, bám chặt không tha cho một nhân viên nhỏ như em.”

“Thật vậy sao?” Cô Hạ cảm thấy anh chỉ đang an ủi mình.

Quý Phi Dương ngồi xuống ghế, “Một ông chủ phải quan tâm đến rất nhiều việc, anh ta nào có thời gian mà nghĩ đến em?”

“Cũng đúng” Cô Hạ nửa tin nửa ngờ.

“Không có gì xảy ra thì em cũng đừng quá sầu lo, sau này làm việc chú ý một chút, người mới không được làm việc không nên làm, thái độ làm việc cũng rất quan trọng, dù sao khi đi làm biết cách sống một chút sẽ không bị thiệt thòi. Còn nữa khi tiếp xúc với lãnh đạo thì em phải tỏ ra là một người biết điều, cố gắng nói ít một chút.” Quý Phi Dương khiêm tốn cười nói, “Nếu thật sự bị đuổi thì anh sẽ giúp em đề ý một công việc khác. Yên tâm đi, sẽ không cùng đường đâu.”

Quý Phi Dương lại an ủi cô thêm vài câu, tâm trạng buồn bực của Cô Hạ thoải mái không ít, nghĩ đến Triển Thiệu Huy cũng sẽ không nhàm chán như vậy, chắc không phải sẽ làm cho cô thất nghiệp đâu. Lúc sau Triệu Cổ cũng tới, nhìn thấy những giấy tờ bay tán loạn trên bàn, kinh ngạc nói: “Không phải nói đi ăn cơm sao? Cậu cho là đang họp hử!”

Quý Phi Dương lắc đầu, “Trợ lí mới tới sắp xếp sai toàn bộ rồi, lúc này đã tan ca, mọi người đều về hết, tôi muốn xem lại thêm một lần nữa, không còn cách nào, ngày mai cần gấp.”

“Nhiều như vậy, chẳng phải cậu sẽ bận làm rất lâu sao?” Triệu Cổ hỏi.

“Từ từ cũng xong thôi.” Quý Phi Dương chuyển đồ trên bàn sang một chiếc ghế khác, gọi người bán tới gọi món ăn.

Quán ăn ngày càng náo nhiệt, trong không khí thoang thoảng hương vị thức ăn, Triệu Cổ là người khôi hài, thỉnh thoảng nói vài câu chọc cười, tâm trạng Cô Hạ cũng tốt lên, vứt phiền não ra sau đầu.

Nhà hàng này cũng không có vị trí thuận lợi, các món ăn cũng rất đơn giản, không bày biện sang trọng đẹp mắt như các nhà hàng lớn khác nhưng hương vị lại rất độc đáo. Vào khoảng bảy tám giờ sẽ không còn chỗ ngồi, các gian phòng cũng truyền ra tiếng người, trong gian phòng điện thoại của Quý Phi Dương vang lên, Triệu Cổ cùng Cô Hạ im lặng để cho anh thuận tiện tiếp điện thoại.

Cú điện thoại này là về chuyện công việc, sau khi cúp điện thoại, Quý Phi Dương nói với Triệu Cổ: “Sáng mai có việc, hôm nay chúng ta đừng uống rượu, cậu xem, tôi còn một đồng việc cần làm, có phần văn kiện còn làm sai, phải làm lại lần nữa, đêm nay không biết phải bận đến mấy giờ đây.”

Triệu Cổ nhìn đồng hồ bên cạnh chiếc ghế nói: “Người trợ lí kia của cậu làm việc quá cầu thả, còn bắt cậu phải kiểm tra lại, hiện tại tôi cũng không có việc gì làm, có cần hỗ trợ không?”

“Nếu như chỉ là sắp xếp lại tư liệu thì em đây cũng có thể giúp đỡ.” Cô Hạ cảm thấy nói, lại thêm một câu: “Dù sao em cũng không có việc gì làm.”

“Cậu còn không được nữa là.” Quý Phi Dương cười nói. Toàn bộ tư liệu trên tay anh đều loạn cả lên, đều là các tư liệu báo cáo, người ngoài nhìn thấy cũng không sao, sáng mai anh cần dùng gấp, vô cùng biết ơn sự nhiệt tình hỗ trợ của bọn họ.

Bởi vì có việc cần làm nên mọi người ăn cơm cũng nhanh hơn, sau khi ăn no thì gọi bồi bàn tới dọn sạch bàn, Triệu Cổ lớn giọng, trong phòng đều vang vọng giọng nói của anh: “Cô Hạ, em chỉ cần nhìn số trang là được rồi...”

“Cô Hạ, toàn bộ sắp kia để sang bên kia!”

...

Ba người cùng làm tất nhiên nhanh hơn rất nhiều so với một người làm, có thể cùng làm việc chung với Quý Phi Dương, Cô Hạ không hề cảm thấy như đang làm việc mà giống như đang vui đùa. Thỉnh thoảng Quý Phi Dương sẽ nở nụ cười đẹp mê hồn ra với cô, trái tim Cô Hạ đập loạn xạ, nghĩ nếu có nhiều cơ hội như vậy hơn thì tốt rồi.

Khách đến ăn cơm cũng ra về, ba người cũng sắp xếp lại tư liệu gần xong, lúc Quý Phi Dương đi vào toilet thì điện thoại của Triệu Cổ vang lên, nhìn thấy số điện thoại thì vội vàng chạy ra ngoài nghe, Cô Hạ thấy anh ta như tên ăn trộm mà chạy sang phòng kế bên thì nhìn không được cười ra tiếng, tiếp tục kiểm tra lại tư liệu.

Cửa chỉ mở một nửa, có người ở phòng bên cạnh đi ra, lúc đi ngang qua cửa thì hai người nhìn nhau, ngược lại Cô Hạ ngây người – Triển Thiệu Huy

cũng đến đây ăn com.

Thật ra thì Triển Thiệu Huy đang cố gắng nhìn thoáng qua người trong gian phòng kia, không thể không nói thế giới này thật nhỏ, lão Tam chính là một tên hay ăn hàng, nghe nói anh đến Khải Hoàn thì ồn ào muốn ăn cá sốt, mọi người đến ăn com ở phòng bên cạnh. Bình phong không cách âm, phòng cách vách lại rất ồn ào, anh nghe thấy có người gọi “Cố Hạ... Cố Hạ...”, không biết có phải là Cố Hạ mà anh biết hay không, lúc đi toilet đi ngang qua cửa thì thuận tiện nhìn lướt qua, không ngờ lại chính là cô gái này.

Cố Hạ vội vàng nặn ra một nụ cười, “Triển thiếu, thật trùng hợp, thật trùng hợp!”

Ánh mắt Triển Thiệu Huy lơ đãng nhìn qua những thứ trên bàn ăn, cuối cùng rơi trên trang giấy Cố Hạ đang cầm trên tay, giọng nói hơi lạnh lùng, “Công việc của mình không chịu cố gắng nhiều, ngược lại đi giúp người khác thì tích cực như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trêu đùa

“Không phải, không phải!” Cố Hạ vội vàng giải thích, vội vàng đi tới cửa, “Triển thiếu, công việc của mình tôi cũng rất cố gắng, hôm nay chỉ là giúp một người bạn thôi.”

Cố Hạ nói xong thì nhìn sang bên cạnh anh, nhớ rõ chiều nay anh rời khỏi công ty cùng với tổng giám đốc Trâu, không phải là tổng giám đốc Trâu cũng đến đây ăn com chứ?

“Giúp đỡ đàn ông sao?” Triển Thiệu Huy dùng giọng nói mỉa mai phun ra vài chữ, ánh mắt đảo một vòng quanh Cố Hạ, “Nhưng mà đây cũng là chuyện riêng của cô.”

Anh nói xong thì cất bước đi về phía trước, Cố Hạ luống cuống, đuổi theo nói: “Thái độ làm việc của tôi thật sự rất chân thành, anh không được nói lung tung với tổng giám đốc Trâu đấy!”

Triển Thiệu Huy ngừng bước, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười thần nhiên, chỉ về phía căn phòng cách vách, “Cậu ta ở cách vách, cô sợ tôi nói với cậu ta cái gì?”

Trên mặt Cố Hạ treo một nụ cười nịnh nọt, “Triển thiếu, ngài là người làm ăn lớn, tiền cũng kiếm được rất nhiều nhỉ, tôi chỉ kiếm kế sinh nhai ở Khải Hoàn, những người dân nhỏ bé như tôi đây ngài không cần phải nhớ tới làm gì. Ngài là ông chủ lớn, phong thái cũng lớn, công việc làm ăn từ nay về sau nhất định sẽ ngày càng tốt, lao ra khỏi châu Á, hướng về khắp nơi trên thế giới.”

Triển Thiệu Huy nhìn Cố Hạ, bờ môi càng giãn ra, “Làm việc cho tốt vào, trong lúc làm việc không được nghĩ đến chuyện yêu đương!”

Anh không để ý đến Cố Hạ, bước thẳng đi.

Cố Hạ đứng nguyên tại chỗ nhớ lại lời nói của anh, anh ta nói mình làm việc cho thật tốt, vậy có trách cứ mình trước mặt ông chủ của mình không đây, cô trở về phòng ngồi xuống, để cửa mở hé, chỉ lát sau cả Quý Phi Dương và Triệu Cổ đều trở vào, Cố Hạ cũng không nhắc đến chuyện này với bọn họ, nghĩ tới ông chủ đang ở cách vách, trong lòng cô có chút sợ hãi, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Quý Phi Dương phải vội trở về có việc khác, tư liệu cũng đều đã làm xong, anh gọi người bán tới tính tiền. Anh ôm tư liệu của mình, hỏi: “Cố Hạ, em đang ở đâu?”

“Em thuê phòng ở phía nam, cách sân vận động không xa.” Cố Hạ trả lời.

“Em và anh khác hướng nhau, đêm nay anh còn có việc bận.” Quý Phi Dương có chút áy náy, chuyển hướng về phía Triệu Cổ, “Cậu vừa khéo tiện đường, đưa cô ấy về được không?”

“Được, đưa cô gái xinh đẹp như thế về nhà cậu còn không được.” Triệu Cổ cười đùa trả lời.

Cố Hạ cười cười, sau này vẫn còn cơ hội.

Mọi người ra khỏi nhà hàng, vào trong thang máy, Quý Phi Dương để xe dưới bãi đỗ xe ở tầng hầm, anh xuống tầng hầm, mà Triệu Cổ lại đỗ xe ở cửa ra vào của khách sạn khác, anh và Cố Hạ trực tiếp xuống lầu một, đi vài bước là ra đến đường. Trong thang máy không có ai khác, Quý Phi Dương ôm tư liệu dựa vào vách thang máy, nói với Cố Hạ: “Hôm nay cảm ơn em, mời em tới ăn com mà kết quả lại thành giúp anh làm việc. Chuyện công việc không cần nghĩ nhiều, người kia sẽ không có ý làm khó em đâu, cứ làm tốt công việc của mình là được rồi.”

“Em phải cảm ơn anh mới phải, bằng không thì nói không chừng em vẫn còn đang rất buồn bực.” Có Hạ mang theo nụ cười nhàn nhạt trên mặt, có thể đến gần Quý Phi Dương như vậy, tâm trạng đang rất tốt.

Thang máy rất nhanh đến lầu một, Có Hạ nói lời từ biệt với Quý Phi Dương, cô cùng Triệu Cố ra ngoài cửa lớn, đám người bên ngoài nhộn nhịp, chợ đêm đúng là rất náo nhiệt, đèn neon đủ mọi màu sắc chiếu sáng thành phố giống như thiên cung. Hai người đi về phía xe của Triệu Cố, Triệu Cố nói: “Có Hạ, số điện thoại di động của em là bao nhiêu?”

Hai người ăn hai bữa cơm, cũng xem như là bạn, Có Hạ nói số điện thoại của mình, nói: “Anh gọi sang máy em đi, em lưu lại số của anh.”

Cô vừa nói vừa mở khóa túi xách ra, tìm kiếm điện thoại trong ngăn túi, Triệu Cố đứng bên cạnh đã gọi sang nhưng Có Hạ không nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cũng không tìm thấy trong túi xách, lập tức nhớ tới lúc này cô lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, trong nhà hàng hơi ồn, tiếng chuông điện thoại di động của cô không đủ lớn, đặt trong túi khi có người gọi tới sẽ không nghe, Có Hạ thuận tay đặt di động lên chiếc ghế bên cạnh, lúc đi ra cũng không để ý đến. Có Hạ nhủ thầm, “Hình như em để quên di động trong nhà hàng rồi.”

“Đi lên tìm thử xem, phẩm chất của người bán trong nhà hàng này cũng không tệ, có lần anh đánh rơi mấy vạn đồng bọn họ đã trả lại cho anh.” Triệu Cố nghiêng người nói: “Đi thôi, anh cùng em lên tìm.”

“Không cần” Có Hạ khoát tay, “Em lên đó tìm một mình là được rồi, nếu không thì anh lên xe trước đi.”

“Vậy cũng được, anh đưa xe tới cửa chờ em.”

Có Hạ vội vàng trở lại, chiếc điện thoại này dùng chưa được nửa năm, mất thì rất đau lòng. Thang máy vừa lên lầu, cô trực tiếp đi đến quầy tiếp tân, “Xin hỏi, vừa rồi có nhặt được một chiếc điện thoại không?”

Người bán hàng hỏi cô về hình dáng của chiếc điện thoại, kể cả số điện thoại, sau khi xác nhận thì lấy ra từ trong ngăn kéo, lễ phép đưa tới: “Đây là cái này rồi?”

Có Hạ nhận lấy, liên tục nói cảm ơn rồi lại ra khỏi nhà hàng, quẹo sang chính là cửa thang máy, Có Hạ vừa xoay người đi, nhìn thấy mấy người đứng phía đó thì dừng bước, suy nghĩ xem có nên trở lại nhà hàng không.

Nhưng mà như vậy cũng không ổn, bởi vì mấy người kia cũng đã trông thấy cô, Có Hạ đành phải kiên trì vượt cảm nói: “Chào tổng giám đốc Trâu, chào Triển thiếu.”

Còn có một người mà cô không biết tên, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Trâu Nhuận Thành bất ngờ nói: “Ồ, cô biết đại ca của tôi à?”

Có Hạ không biết quan hệ của bọn họ, không lên tiếng. Triển Thiếu Huy ở bên cạnh nhàn nhạt giải thích: “Lần trước đến chỗ cậu cùng bị kẹt trong thang máy với cô ấy.”

Nghe thấy đại ca anh nói chuyện lần trước bị nhốt trong thang máy, Trâu Nhuận Thành sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng, dù sao anh cũng chạy về nhà ngủ trước rồi, thật sự là không phải. Trâu Nhuận Thành vội vàng nói sang chuyện khác, nói với Có Hạ: “Có Hạ, cô phải cảm ơn đại ca đi, nếu lúc tuyển người đại ca nói cô không tệ thì cô cũng chưa chắc có thể vào được Khải Hoàn đâu.”

Có Hạ tất nhiên không biết nguyên nhân, về mặt mờ mịt.

Trâu Nhuận Thành nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của cô thì giải thích: “Cô là do đại ca tuyển chọn từ các sơ yếu lý lịch, Khải Hoàn vốn chính là công ty của đại ca nên tôi nhận cô vào.”

Có Hạ nghe vậy thì nhìn Triển Thiếu Huy, ánh mắt hiện lên một vẻ kinh ngạc, thì ra Triển Thiếu Huy là ông chủ của cô, chẳng trách mỗi lần mở miệng ra đều nói đến chuyện “đi làm” và “nhân viên”... Sau khi biết rõ, Có Hạ hồi hận muốn chết, vậy mà lúc chiều cô còn nói với anh, “Dù sao anh cũng không phải là ông chủ của tôi, tôi cũng không nhận lương của anh”, hiện tại nhớ lại thật sự là đáng buồn cười biết bao!

Kinh ngạc, tỉnh ngộ, hối hận, các loại biểu tình thay nhau trình diễn trên mặt Có Hạ, cuối cùng Có Hạ nhìn sang Triển Thiếu Huy với ánh mắt cầu xin, “Triển thiếu, ngài...”

Cô nói “ngài...” nửa ngày mà vẫn nói không nên lời về sau, chỉ cảm thấy mình không đủ thành ý, trên mặt tỏ ra vô cùng thảm thương.

Triển Thiếu Huy nhìn sắc mặt biến ảo của Có Hạ, khóe miệng bất giác nhếch lên, cảm thấy trêu chọc cô cũng rất thú vị, thoải mái nói: “Hình như cô không muốn làm nhân viên của tôi lắm.”

Có Hạ lập tức tỏ rõ quan điểm, hạ lời thề sắt son: “Không có, không có, tôi nguyện ý cúc cung tận tụy vì Triển thiếu.”

Sau đó có chết cũng không từ.

Triển Thiếu Huy miễn cưỡng liếc nhìn cô một cái, “Hình như tôi nhớ người nào đó muốn là cái gì mà vệ tinh hút bụi, đổi mới đầu đạn hạt nhân!”

Có Hạ than thầm trong lòng, người này quả nhiên đã ghi thù, tuyệt đối đã ghi thù, lời nói tùy tiện nói ra anh ta cũng nhớ rõ như vậy, Có Hạ còn chưa kịp

giải thích thì Trâu Nhuận Thành đã quát: “Cố Hạ, thì ra cô chường mắt với Khải Hoàn nha!”

“Đó là lời nói đùa thôi mà.” Hai hàng chân mày của Cố Hạ híp lại, mặt căng thẳng đến đi bưng, “Tổng giám đốc Trâu, tôi tuyệt đối không hai lòng với công ty.”

Trâu Nhuận Thành thấy mặt cô đỏ bừng, ngược lại càng hăng say, “Đã tuyệt đối không hai lòng thì ngược lại Khải Hoàn sẽ bồi dưỡng cô thật tốt. Ngày mai cô phải đến bộ hậu cần, trước hết hãy làm trong phòng bảo vệ của công ty, muốn lên tầng cao thì phải làm từ tầng thấp nhất lên.”

Mỗi Cố Hạ khẽ nhếch lên, dùng ánh mắt khó tin nhìn Trâu Nhuận Thành, nhìn dáng vẻ không giống như đang nói đùa của anh mà lòng thoáng cái căng thẳng, mặt trắng như tờ giấy. Trịnh Giang Hà đứng bên cạnh nhìn thấy cô bé kia sắp khóc thì muốn an ủi vài câu, chẳng qua là nghĩ đến nếu đây là chủ đề đại ca nhắc tới nên đành ngậm miệng.

Cố Hạ bị dả kích nên sững sờ đứng nguyên tại chỗ, chậm rãi liếc mắt sang Triển Thiếu Huy, Triển Thiếu Huy hơi nghiêng đầu, không nặng không nhẹ nói: “Tiểu Ngũ, đừng nói đùa lung tung.”

Nghe vậy Cố Hạ nói lòng thần kinh, nhưng mà trong lòng vẫn thấy không dễ chịu, cúi đầu nhìn xuống sàn nhà.

Không khí có chút ngưng đọng, Trịnh Giang Hà đứng một bên kinh ngạc quát: “Tiểu Ngũ, cậu nhấn nút thang máy thế nào mà không thấy nó sáng lên, hại chúng ta đứng yên ở đây!”

Trịnh Giang Hà liền tranh thủ nhấn nút thang máy sáng lên, quay đầu nói với Cố Hạ: “Cô xem, đều là vì có cô ở đây khen cho mấy người bọn tôi không yên lòng, phụ nữ hay làm hỏng việc quả nhiên là không sai.”

Khoe miệng Cố Hạ khẽ nhếch lên, không nói chuyện với bọn họ, thang máy rất nhanh đã đến, sau khi cửa mở ra, vài người đàn ông đã cất bước, duy chỉ có Cố Hạ vẫn còn đứng ở xa không hề nhúc nhích, Triển Thiếu Huy biết rõ mình đã đùa không đúng với nhân viên, thuận tay kéo cô một cái: “Thang máy đến rồi.”

Cố Hạ bị kéo vào trong thang máy, Trâu Nhuận Thành cười nói: “Chỉ nói đùa với cô thôi mà, nếu là người bình thường thì một lời tôi cũng lười nói với họ.”

Chuyện công việc quan trọng như vậy cũng mang ra nói đùa, người này thật đúng là không hề biết nỗi khổ của dân chúng, Cố Hạ mím môi, trong lòng nén cơn giận với Trâu Nhuận Thành, điện thoại trong túi vang lên, Cố Hạ vội lấy ra xem, là một dãy số lạ, cô “Alo” một tiếng.

“Alo, Cố Hạ phải không?” Đầu bên kia hỏi.

“...”

“Anh là Triệu Cổ, xem ra thì em tìm được điện thoại rồi, Cố Hạ, thật sự rất xin lỗi, vừa rồi có một người bạn gọi điện tới, anh có chút việc...” Giọng nói của Triệu Cổ ngày càng thấp, anh cảm thấy hết sức có lỗi, thật sự rất ngại, chỉ là không thể từ chối bên kia được.

Cố Hạ hiểu rõ ý của anh: “À, vậy anh đi làm việc trước đi, em tự đón xe về được rồi. Vả lại, hiện giờ cũng còn sớm, em còn muốn dạo phố.”

Triệu Cổ nói xin lỗi vài câu, Cố Hạ tỏ ra thật sự không sao, hai người khách sáo nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Trâu Nhuận Thành lại trêu ghẹo, “Thế nào? Đi hẹn hò với bạn trai, không có ai đưa cô về sao? Bằng không để tôi đưa cô về vậy?”

Cố Hạ buông điện thoại xuống, hình tượng của tổng giám đốc trong suy nghĩ của cô giờ đã rớt xuống ngàn trượng, “Tổng giám đốc Trâu, tôi nào dám phiền ngài, nếu để cho người trong công ty nhìn thấy tôi ngồi trên xe của ngài thì tôi sẽ nhanh chóng bị tất cả mọi người trong công ty cô lập.”

“Cô không nói ra ngoài thì chẳng phải sẽ không có ai biết sao.” Trâu Nhuận Thành nói.

Cố Hạ đứng thẳng người, cô thật sự không có tâm trạng đùa dả với người này, cứng ngắt nói: “Không cần, cảm ơn.”

Thang máy đến lầu một, Cố Hạ theo chân bọn họ nói một tiếng “Tạm biệt” rồi chuồn khỏi thang máy ngay lập tức, đi thật nhanh về phía cửa, bước chân vừa dài vừa vội.

Không thể nghe thấy Trâu Nhuận Thành ở phía sau nói: “Cô ấy xem chúng ta như ôn dịch nha, chuồn nhanh như vậy! Tốt xấu gì thì em cũng là một công tử hào hoa mà!”

Trịnh Giang Hà trừng mắt liếc anh, “Còn không phải tại cậu nói lung tung, cô bé kia không chịu được những lời trêu chọc của cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Trên xe

Trên đường rất đông người, bên cạnh là KTV, ngọn đèn của câu lạc bộ đêm không ngừng lập lờ, thể hiện rõ đây là một thành thị phồn hoa, vẫn luôn phồn hoa hơn người, Cố Hạ nhìn đồng hồ cũng không phải quá muộn, đi về phía trạm xe buýt. Hôm nay thật sự là một ngày dài, cô cảm thấy có chút mệt mỏi, tốc độ chậm dần, con gió đêm mát mẻ thổi ta cái nắng nóng ban ngày, dường như cũng có thể thổi bay hết những phiền não.

Lúc Triển Thiệu Huy lái xe về thì nhìn thấy bóng lưng cô về cô đơn của cô, áo sơ mi màu trắng càng làm nổi bật vẻ đơn độc, lão Tam đến chỗ lão Tứ, lão Ngũ vội vàng trở về nhà ngủ, ba người mỗi người một ngã, anh vừa lái xe ra thì nhìn thấy Cố Hạ đang chậm rãi đi dọc theo con đường, đã bỏ lỡ trạm đón taxi. Không biết vì sao dạo này lại trùng hợp như vậy, luôn ba lần bốn lượt gặp được cô gái này, anh lái xe qua, thân xe chậm rãi dừng lại sát bên Cố Hạ, nhấn còi một cái.

Cố Hạ nghe được tiếng còi xe cũng chưa chú ý đến bên cạnh, trực tiếp dịch vào bên trong hai bước, Triển Thiệu Huy mở cửa xe, nói: “Lên xe!”

Hai chữ của anh ngắn gọn mà đầy uy lực, Cố Hạ sững sờ, Triển Thiệu Huy lặp lại một lần nữa, “Tôi nói lên xe.”

Giọng điệu của anh như là không cho phép người khác từ chối, Cố Hạ cảm thấy bất ngờ, vẫn bước vào trong xe ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cửa xe còn chưa đóng lại hoàn toàn thì Triển Thiệu Huy đã bắt đầu nhấn ga, thuận tiện hỏi một câu: “Chỗ ở của cô?”

“Ngài muốn đưa tôi về sao?” Cố Hạ không biết rốt cuộc anh muốn gì, nhìn anh mỉm cười rồi vội vàng báo cáo chỗ ở của mình.

Xe hơi quẹo một vòng, nhanh chóng đi về phía nam, Cố Hạ nghiêng đầu nhìn mặt Triển Thiệu Huy, nghi ngờ nói: “Triển thiếu, sao hôm nay ngài lại tự mình lái xe, vệ sĩ của ngài đâu?”

“Hiện tại thế giới bình yên, vệ sĩ cũng cần phải nghỉ ngơi, chẳng lẽ cô cho rằng tôi chỉ là một ông chủ chỉ biết bóc lột nhân viên?” Triển Thiệu Huy nhìn cô một cái, “Hay là cô cảm thấy tôi ngay cả lái xe cũng không biết?”

“Tôi nào dám hoài nghi ngài chứ?” Cố Hạ vội vàng nói rõ thái độ, “Chỉ là ông chủ tự mình đưa tôi về, làm tôi cảm thấy quá... quá... thụ sủng nhược kinh.” (được sủng ái mà lo sợ)

Bờ môi của Triển Thiệu Huy hơi nhếch lên, dùng giọng nói lãnh đạm giải thích: “Chỉ là trùng hợp nhìn thấy cô thôi.”

Ngọn đèn của những tòa nhà hai bên đường hắt vào cửa sổ, khuôn mặt Triển Thiệu Huy lúc sáng lúc tối, cánh tay đặt trên tay lái cứng cáp mạnh mẽ, giọng nói của anh như một làn gió đêm xuyên qua rừng cây, mang theo một chút cảm giác êm dịu man mát, “Không cần phải để trong lòng những lời nói của lão Ngũ, cậu ta là người hay thích nói giỡn, cả công ty Khải Hoàn đều bị cậu ta làm hư hết, số còn lại đều luyện mình thành người kim cương không thể phá vỡ.”

Cố Hạ không nghĩ đến anh sẽ an ủi mình, pha trò nói: “Con người tổng giám đốc Trâu rất hài hước, tháng trước lúc tuyển người mới vào ngài ấy còn có thể đùa giỡn được...”

“Cậu ta nói đùa nhất định là không có ai nhiệt tình muốn cười.” Giọng điệu của Triển Thiệu Huy có vẻ xem thường, lão Ngũ nhất định là cố ý cười lạnh nói, tất cả mọi người không buồn cười nhưng vì phối hợp với cậu ta nên không thể không cười, người kia rất có hứng thú đùa ác. Triển Thiệu Huy nhìn về phía trước, miễn cưỡng nói: “Thấy tối nay cô giúp người kia làm việc, sao anh ta lại không đưa cô về?”

“Anh ấy có việc bận nên phải đi.” Cố Hạ nhẹ nhàng nói.

“Bỏ ra một chút thời gian thôi mà cũng không được sao?” Triển Thiệu Huy khẽ hừ một tiếng, trầm thấp giống như cười nhạo, “Chẳng qua là lấy cớ mà thôi, phụ nữ các cô thật khờ.”

Cố Hạ tự biết cô đối với Quý Phi Dương cùng lắm cũng chỉ là một người bạn bình thường, tất nhiên không thể yêu cầu quá xa vời, nhưng mà nghe được những lời nói trào phúng này, Cố Hạ dù có thể nào cũng không thể vui vẻ được, giải thích: “Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, cơm nước xong tất nhiên đường ai nấy đi.”

Chắc hẳn là bị người khác chọt trúng chỗ đau, giọng nói của Cố Hạ không kìm nén được lên cao, trong xe liền đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Một nụ cười trào phúng vui vẻ hiện lên trên khóe môi của Triển Thiệu Huy, “Tôi đã gặp cô vài lần, mỗi lần gặp mặt cô đều đang lên kế hoạch theo đuổi đàn ông.”

Cố Hạ cảm thấy Triển Thiệu Huy tuy áo mũ chỉnh tề nhưng lại không phun ra được ngà voi, cô phản bác lại: “Cho dù tôi có theo đuổi đàn ông thì thế nào? Trai chưa vợ gái chưa chồng, mọi người đều là người trưởng thành, giới tính không có vấn đề gì, tôi nghĩ mình theo đuổi đàn ông là rất bình thường. Nếu Triển Thiệu Huy ngài muốn theo đuổi đàn ông thì mới đáng nói.”

Con mèo nhỏ đang lộ ra cái móng vuốt thật sự của mình, Triển Thiệu Huy cười khế, “Không phải tôi muốn cười cô theo đuổi đàn ông, mà cái kiểu theo đuổi của cô thật sự rất thất bại, lão Ngũ nói cô đã làm mất mặt Khải Hoàn.”

“Đây là chuyện riêng.” Cố Hạ cường điệu, thật sự không hiểu nổi những người này làm sao lại biết cô có ý với Quý Phi Dương, buồn bực dâng lên tận

đỉnh đầu.

“Ok, chuyện riêng của cô không ảnh hưởng đến công việc là được.” Triển Thiệu Huy quay đầu lại, ánh mắt rơi trên khuôn mặt cô, như đang chọn rau dưa trái cây mà nhìn, “Thấy cô là nhân viên của tôi, khuyên cô trước hết hãy đánh bại hết những người đang theo đuổi cậu ta như cô, bằng không nói không chừng sau này lại có thêm một đêm như vậy, bận việc cả buổi tối kết quả lại không có ai đưa về.”

Chỗ ở của Cố Hạ rất xa công ty, mỗi ngày phải đi ít nhất 40 phút xe buýt nếu như không có kẹt xe. Bình thường cô đều muốn đi sớm một chút, buổi sáng tay chân luống cuống không có thời gian trang điểm, tuy khuôn mặt của Cố Hạ cũng không tệ nhưng cách ăn mặc so với những người biết cách ăn mặc thì lập tức thua kém. Hiện tại bị một người đàn ông trực tiếp vạch trần, cô thật sự không nhịn được, nghiêng đầu ra phía ngoài, “Cảm ơn Triển thiếu đã suy nghĩ chu đáo cho nhân viên. Nhưng mà ngài là người bận rộn, vậy nên hãy để tâm đến sự nghiệp thì hơn, chút việc nhỏ này của tôi thật không xứng để cho ngài nhớ đến, bằng không công ty kinh doanh không được tốt, tiền thưởng cuối năm cũng ít đi, những đồng nghiệp khác nếu biết được tôi làm cho Triển thiếu phân tâm, không biết sẽ về bao nhiêu bữa mà rửa tội đây.”

Khóe miệng Triển Thiệu Huy giật giật, không nói thêm gì nữa, đối với anh mà nói, Cố Hạ chỉ là một nhân viên bình thường, cô yêu mến ai, muốn theo đuổi ai cũng không liên quan gì đến anh, nhưng mà theo như lời của lão Ngũ Trâu Nhuận Thành thì cứ coi như đang xem một trò vui mà thôi, anh không thích xem mấy diễn viên kém cỏi vì muốn kiếm tiền mà diễn, những người kia đều là trên màn hình một vẻ, phía sau màn hình lại một vẻ, làm gì có chuyện thật chân chính sinh động thú vị như vậy. Xe đi trên cầu vượt, trên con đường sáng rực đèn đường, bên trong xe yên tĩnh, gió đêm thổi vào cửa sổ xe, Cố Hạ nhìn ánh đèn rực rỡ bên ngoài, giống như sao đêm trên bầu trời chiếu xuống nhân gian, mang theo một sắc thái mê ly mộng ảo.

Không gian quá yên tĩnh sẽ muốn ngủ, nhưng Cố Hạ không có ý ngủ trong xe của anh, nhìn nhìn bốn phía, khoảng mười phút nữa sẽ về đến nhà, cô lại mở miệng nói: “Triển thiếu, từ nay về sau tôi sẽ làm tốt công việc, môi trường của Khải Hoành rất tốt, cảm ơn ngài đã cho tôi một cơ hội làm việc.”

“Rất tốt” Triển Thiệu Huy không nói nhiều, nhấn mạnh ga, chiếc xe thể thao màu trắng như một con ngựa hoang thoát cương, vượt qua những chiếc xe hơi phía trước.

Xuống cầu vượt, Cố Hạ bảo anh dừng lại trước một ngã tư, vừa tháo dây an toàn vừa nói: “Tôi xuống xe ở đây, vô cùng cảm ơn.”

Chỗ ở của Cố Hạ còn phải đi thêm một đoạn đường nữa, con đường kia không có chỗ quay đầu xe, cô tất nhiên không có ý làm phiền Triển Thiệu Huy. Triển Thiệu Huy không nói một chữ nào, cũng không hỏi nơi ở cụ thể của cô. Cố Hạ vừa mở cửa ra khỏi xe, còn chưa kịp quay lại nói lời tạm biệt với anh thì xe hơi đã phóng đi như bay, phả ra một làn khói vương nhẹ trên quần áo của Cố Hạ.

Cố Hạ nhìn chiếc xe nhập vào dòng xe cộ, nhún vai, tính tình của ông chủ tất nhiên không phải người mới ra đời như cô có thể nhìn thấu, có thể đưa cô về đã là quan tâm đến nhân viên lắm rồi. Cô xách túi xách, bắt đầu đi về phía phòng thuê của mình.

Công việc vẫn tiếp tục như cũ, sau khi thích ứng được với công việc, một tuần trôi qua rất nhanh. Giữa tháng tám, Cố Hạ nhận được tháng lương đầu tiên ở Khải Hoành, cô gọi điện thoại về cho người nhà, ba mẹ liên tục nói cô mua nhiều quần áo, không cần phải tiết kiệm cho mình. Cô cũng không quên trước kia nói là phải mời Quý Phi Dương ăn cơm, kích động gọi điện thoại, bên kia Quý Phi Dương chỉ bật cười thành tiếng, liên tục nói không cần, hơn nữa gần đây anh cũng không có ở công ty.

Anh hẳn là thật sự không có ở tòa nhà thương mại, chín giờ vào làm việc, ở cầu thang Cố Hạ gặp rất nhiều đồng nghiệp, nhưng cho tới bây giờ chưa từng gặp Quý Phi Dương, trong lòng thầm nghĩ anh cũng không phải quản lý bộ phận tiêu thụ, đi ra ngoài công tác cũng thật quá nhiều.

Cố Hạ cảm tiền lương rất hưng phấn, nhớ tới đêm hôm đó Triển Thiệu Huy cười nhạo cô, không khỏi nhếch miệng. Có cô gái nào không yêu cái đẹp? Vào cuối tuần Từ Lộ Lộ kéo cô ra ngoài đi dạo phố, hào phóng mua nhiều quần áo mới.

Đội đến tháng chín thời tiết không còn như bây giờ nữa, Cố Hạ đi làm tóc, lộn tóc uốn cong, còn nhuộm thêm màu khác, nổi bật làn da trắng của cô. Thỉnh thoảng mua vài quyển tạp chí vớ vẩn, buổi sáng nói chuyện với Từ Lộ Lộ trong phòng, không thể không nói, cách ăn mặc của một người có liên quan rất lớn đến người bên cạnh, trong công ty Khải Hoành phụ nữ đẹp khắp nơi, Cố Hạ dần dần cũng bị lây, mỗi ngày trước khi ra khỏi cửa sẽ ngắm mình trong gương thật kỹ, chỉ sợ trước mặt mọi người bị người khác cười nhạo.

Ba tháng thử việc qua đi rất nhanh, Cố Hạ như ý nguyện đã trở thành nhân viên chính thức, công việc bận rộn làm giảm bớt sự quan tâm của cô đối với Quý Phi Dương. Gặp lại Quý Phi Dương một lần nữa là sau khi cô được chuyển lên chính thức, tháng mười khí trời mát mẻ hợp lòng người, hôm đó là thứ sáu, đối với người đi làm mà nói thì thứ sáu là thời gian phá lệ thoải mái. Buổi chiều sau khi tan làm tinh thần Cố Hạ rất tốt, Từ Lộ Lộ đi cùng bạn trai, Cố Hạ không muốn về nhà nấu cơm nên một mình đi dạo trên đường, đi lòng vòng qua các cửa hàng, cô nhớ góc đường có một nhà hàng thức ăn nhanh Trung Quốc cũng không tệ, Cố Hạ quyết định tối nay phải đến đó ăn cơm. Cô đi về phía góc đường, trong khoảng sân rộng thì nhìn thấy Quý Phi Dương.

Cố Hạ nhanh chân đi đến trước mặt anh, chào hỏi: “Quý sư huynh, ôi chao dạo này không gặp anh đấy!”

Hai tay Quý Phi Dương đều đang cầm thứ gì đó, một tay cầm một chiếc máy tính rất nhỏ, logo trên bao ngoài cho thấy nhãn hiệu kia giá cả không thấp, tuyệt đối không phải hàng lẻ đường; tay kia cầm một cặp giấy tờ, nhìn thấy Cố Hạ thì cười nói: “Hình như cũng không lâu, công việc dạo này của em thế nào?”

Hai người cũng đã hai tháng chưa gặp mặt, Cố Hạ cảm thấy có hơi lâu, chỉ là cảm giác của hai người không giống nhau thôi. Cố Hạ như trước cười nói: “Em đã chuyển lên chính thức, cũng rất thân thiết với đồng nghiệp, hiện tại đi làm rất vui vẻ.”

“Vây là tốt rồi, chúc mừng em nha!” Quý Phi Dương bật cười lớn, anh nhìn nhìn Cố Hạ, hỏi dò: “Cố Hạ, bây giờ em có việc gì quan trọng không?”

Trong lòng Cố Hạ tung tăng như chim sẻ, vội vàng lắc đầu: “Không có”

“Có thể giúp anh một việc được không?”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bị cướp

Thoảng cái tinh thần của Cố Hạ trở nên rất tốt, mặt đầy nắng xuân cười nói: “Quý sư huynh, sao anh lại khách sáo như vậy? Có gì cứ nói thẳng đi.”

Quý Phi Dương nhìn chiếc cặp trên tay rồi lại nhìn về một hướng khác, một người đàn ông còn trẻ tuổi đứng cách đó không xa, trước mặt anh ta có nhiều thùng giấy, Quý Phi Dương giải thích: “Đó là bạn của anh, hiện tại anh đang cùng cậu ta chuyển một ít đồ, cầm chiếc cặp này không tiện lắm, em có thể giữ nó giúp anh một chút được không? Tìm một cái ghế ngồi đó chờ anh 10 phút là được rồi. Vốn dĩ anh muốn để nó lên xe, nhưng mà xe đang đậu bên tòa nhà thương mại, vừa đi rồi lại quay về rất mất thời gian.”

Cố Hạ liên tục gật đầu, “Việc nhỏ mà, anh cứ đi trước đi.”

Quý Phi Dương bảo cô đến quán nước giải khát ở xa xa ngồi một lúc, anh sẽ nhanh chóng quay lại. Cố Hạ cười cười, “Mỗi ngày đều ngồi rất lâu ở văn phòng, em đi tản bộ, tập thể dục một lát.”

Cô nhận lấy chiếc cặp trong tay anh, chỉ vào bức tượng chỉ dẫn lối vào quảng trường, “Lát nữa em đợi anh ở chỗ kia, nếu anh tới đó mà không thấy em thì gọi điện thoại cho em. Anh đi trước đi, đừng để bạn anh chờ lâu.”

“Anh sẽ mau chóng tới đây!” Quý Phi Dương cười nói, khoát khoát tay với cô rồi lập tức chạy về phía bạn của anh.

Cố Hạ nhìn theo bóng lưng của anh, mày hơi nhướng lên, nhìn thấy Quý Phi Dương vô cùng vui vẻ thoải mái, sương mù lúc hoàng hôn trên quảng trường rất ít cây cối lúc này cũng trở nên chung linh đục tú (ý nói môi trường tốt đẹp sẽ sinh ra những vật ưu tú), bên ngoài bây giờ không nhiều người lắm, mặt trời vừa mới lặn, bóng đêm bao trùm, bóng của những nhà cao tầng đổ xuống quảng trường, ngọn đèn đường tỏa sáng vào lúc sắc trời chưa tối hoàn toàn có vẻ yếu ớt tăm tối. Chiếc cặp trên tay không nặng, đồ vật bên trong nhất định rất quan trọng với Quý Phi Dương, chiếc cặp màu đen làm cho đáy lòng cô dâng lên một chút ngọt ngào như có như không.

Cô chậm chậm tản bộ trên quảng trường, đi chưa được mấy bước thì đột nhiên có người từ bên cạnh xông ra, cướp lấy thứ trên tay Cố Hạ, kể cả chiếc cặp của Quý Phi Dương và túi xách của cô, tên cướp lấy xong thì như mũi tên rời cung mà vội chạy đi.

Cố Hạ sững sờ hai giây, nhìn tên cướp chạy mất mới kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, vội vàng đuổi theo, vừa đi vừa hô to: “Cướp, cướp...”

Người đi lại trên quảng trường nghe thấy tiếng hô nhưng không có bất kỳ ai giúp đỡ, tên cướp chạy thẳng một mạch về hướng đường cái, Cố Hạ không bỏ cuộc đuổi theo sau, may mắn hôm nay mang một đôi giày đế bằng, cô vừa đuổi theo vừa lớn tiếng hô: “Cướp, ngăn hắn lại... này...”

Người đi trên đường cái khá nhiều, nghe thấy tiếng cô ngược lại đều tránh sang hai bên, nhường đường cho tên cướp, sợ mình bị đám vào, người bên cạnh có lòng tốt lấy điện thoại di động ra gọi. Cố Hạ từ khi lên đại học đến giờ vẫn giữ thói quen rèn luyện cơ thể, lúc này cô chạy với tốc độ nhanh nhất, nhìn thấy người đi đường không hỗ trợ thì da đầu căng lên, ở phía sau liền mạng đuổi theo.

Một người chạy trước, một người đuổi theo sau, người đi đường đều như nước gặp phải lực hút mạnh mẽ tự động tách ra, tình thế rất căng thẳng, Cố Hạ đuổi theo tên cướp suốt một con phố, tuy cô và tên cướp cách nhau rất xa nhưng vẫn không chịu buông tha, tên cướp hiển nhiên không ngờ tới cô gái này lại cố chấp như vậy, ở trên đường mà ăm ỉ như vậy rất dễ gây sự chú ý của cảnh sát tuần tra, hắn vội vàng quẹo vào một con ngõ nhỏ.

Cố Hạ vẫn đuổi theo hắn vào con ngõ nhỏ, miệng vẫn còn hô, ngõ nhỏ càng vào càng sâu, sau khi lướt qua một góc, phía trước tên cướp chính là bức tường cao – hắn chạy vào ngõ cụt.

Tên cướp ngăn người, tiếng kêu to của cô gái đằng sau ngày càng gần, rất nhanh, Cố Hạ đã đuổi đến, thở hồng hộc, hai tay cô chống nạnh thở hổn hển, “Trà... trà... lại đồ cho tôi!”

Bóng đêm ngày càng thêm sâu, trong con ngõ nhỏ chỉ có một bóng đèn mờ nhạt, tên cướp là một người đàn ông gầy teo, vóc dáng cũng không cao, khuôn mặt nhìn không rõ lắm, hắn cũng chạy đến không thở nổi, càng tức giận hơn, hắn đem những thứ trên tay ném qua một bên, hung ác nói: “Muốn chết à!”

Hắn lấy ra từ trong túi một con dao gấp, “xích” một tiếng, lưỡi dao bắn ra, ngọn đèn rơi trên hành lang tạo thành một vệt sáng, di động trên thân dao lạnh băng.

Cố Hạ lúc này mới ý thức thấy chuyện không ổn, hoàn toàn tỉnh ngộ chính mình đang làm gì, nơi này là một con ngõ nhỏ không có người, cô bắt đầu lui về sau, tìm đập thỉnh thịch, “Anh không được tới đây, những thứ đó anh cầm đi đi!”

Người đàn ông tức giận, làm sao mà chịu bỏ qua, nắm lấy chuôi dao chìa về phía Cố Hạ bước lại gần.

Cố Hạ vội vàng xoay người chạy trở lại, đầu của cô quay lại, lớn tiếng kêu cứu: “Có ai không, làm ơn...”

Trước đó Cố Hạ chạy xa như vậy, toàn bộ sức đều dùng hết, vừa rồi đột nhiên dừng lại con tức cũng đã vơi đi, hiện tại tốc độ không cao được, người đàn ông phía sau chỉ chạy một hai bước cô đã mơ hồ cảm giác được ánh sáng của thân dao kéo lê từ đằng sau.

Phía trước đã có người chạy tới, Cố Hạ như nhìn thấy hy vọng, miệng không ngừng kêu gào: “Làm ơn mà...”

Người chạy tới cao lớn cường tráng, vừa chạy tới đã lật người tung một cú đá đẹp mắt, trong nháy mắt cây dao rơi xuống mặt đất, dao gấp trên tay cũng bắn ra, sau đó đá hai cái liên tiếp, tên cướp quỵ rạp trên mặt đất đau đớn kêu lên, người đàn ông cao lớn một cước dẫm nát tấm lưng của hắn, làm cho tên cướp trở mình không được.

Đằng sau có một người đàn ông vội vã chạy tới, nhìn lướt qua tình hình bên này rồi dừng bước.

Tìm Cố Hạ đập như trống, hơi thở còn chưa ổn định lại, nhìn kỹ người đàn ông đang chế trụ tên cướp, khuôn mặt quen thuộc, dĩ nhiên là vệ sĩ của Triển Thiệu Huy tên là A Đông.

A Đông không hề nương tay đối với tên cướp, quát hai tiếng đồng thời dưới chân dùng sức, tên cướp lớn tiếng cầu xin tha thứ, “Đại ca, tha mạng, tha mạng, đây là lần đầu em đi cướp...”

A Đông cũng mặc kệ hắn có phải lần đầu đi cướp hay không, dưới chân vẫn không buông ra đồng thời hỏi: “Cô Cố, cô không sao chứ?”

“Không sao cả, không sao cả, cảm ơn...” Cố Hạ dựa vào chân tường run lên, thở từng ngụm từng ngụm, quay đầu nhìn người đàn ông đằng sau, quả nhiên là Triển Thiệu Huy.

Triển Thiệu Huy như đang đi dạo, chậm rãi mà đi tới, vẫn là loại giọng điệu trào phúng: “Nếu chúng tôi chậm một chút nữa, không biết cô có thể nói không sao cả hay không.”

Cố Hạ không thêm đề ý đến lời trào phúng của anh, liên tục cảm tạ anh: “Cảm ơn... Triển thiếu, thật sự rất cảm ơn ngài.”

Triển Thiệu Huy bĩu môi, đôi mắt nháy nháy, tản ra một tia sáng sắc bén, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc cô bị cướp thứ gì, đáng giá cỡ nào mà liều mạng đuổi theo?”

Sắc mặt Triển Thiệu Huy trong bóng đêm nhàn nhạt cũng làm người ta sợ hãi, Cố Hạ lấy tay vỗ vỗ lồng ngực của mình, vừa rồi đầu óc cô đúng là bị đàn ròi, nghĩ rằng Quý Phi Dương đưa cho cô thứ gì đó tuyệt đối không thể mất, chỉ một việc nhỏ như vậy cũng làm không xong thì thật mất mặt, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ như vậy. Cô cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp phải bọn cướp trên đường phố, chỉ biết là nếu không đuổi theo thì sẽ không lấy lại được đồ, nhìn ánh mắt sắc bén của Triển Thiệu Huy thì thấp giọng nói, “Túi xách trên tay bị cướp, theo phản xạ có điều kiện đuổi theo, cũng không thể nhìn hấn biến mất trước mặt mình.”

Lời của Triển Thiệu Huy giống như thốt ra từ trong kẽ răng, “Tiền quan trọng hơn tính mạng sao?”

Hôm nay Cố Hạ thật sự quá kích động, may là không xảy ra việc gì, mặt cô từ hồng chuyển sang trắng, thấp giọng nói: “Cảm ơn ngài.”

Triển Thiệu Huy lạnh lùng khề hừ một tiếng, A Đông đang chế trụ tên cướp xin chỉ thị của anh: “Triển thiếu, người này hình như là kẻ nghiện, thiếu tiền nên không từ thủ đoạn, ngài xử lý thế nào?”

“Giao cho cảnh sát đi, vừa rồi Khâu Hàn báo cảnh sát, rất nhanh sẽ có người tới.” Lúc Triển Thiệu Huy nói thì liếc xéo qua Cố Hạ, lại nhẹ nhàng ném sang một câu: “Chớ quên tặng gì đó chào hỏi cục trưởng.”

A Đông nghe vậy, tiếp tục dùng quyền cước dẫm đá tên cướp, người đàn ông nằm trên mặt đất phát ra tiếng kêu đau đớn, Cố Hạ nghĩ tên cướp lấy dao đâm cô, lúc này cũng hận không thể đập cho hắn mấy cước, đương nhiên, cô chỉ nghĩ trong lòng vậy thôi. Cố Hạ đứng thẳng người lên, nhìn nhìn chiếc túi cách đó không xa, chậm chậm bước lại gần đó.

Cô nhặt chiếc túi trên mặt đất lên, may mắn chiếc máy tính bị ném trên hai chiếc túi, tên cướp còn tính bán lấy tiền nên ném không mạnh lắm, Cố Hạ mở khóa kéo ra nhìn nhìn, hấn là không bị ném vỡ, vỡ vỡ bụi trên chiếc cặp, cô cầm túi xách lên, quay đầu lại đi tới.

Ánh mắt Triển Thiệu Huy rơi trên chiếc cặp màu đen trong tay cô, khuôn mặt sắc bén đảo một vòng trên mặt Cố Hạ, trong cổ họng phát ra một tiếng cười lạnh khinh bỉ, “Hai tháng không gặp, ngược lại chỉ số thông minh của cô lại thấp xuống một bậc.”

Cố Hạ không biết anh đang nói gì, chẳng qua là nghe giọng điệu của anh thì cô biết anh đang cười nhạo cô, ông chủ kiêm ân nhân cứu mạng của mình, Cố Hạ không cười nhạo lại được, cúi đầu trầm mặc không nói.

Lúc này đầu hẻm chạy tới ba cảnh sát, còn có người trợ lý trẻ tuổi Khâu Hàn mà Cố Hạ đã gặp đi theo, hai cảnh sát vội chạy đến bên cạnh tên cướp, từ trong túi lấy ra một cái còng tay còng tên cướp lại, tên cướp đã sớm bị A Đông đánh cho không còn sức nữa, lúc thấy cảnh sát đến thì cảm thấy may

mấn vì được sống sót.

Còn có một đội trưởng đứng bên cạnh Triển Thiệu Huy, dáng vẻ cung kính, cúi đầu khom lưng nói: “Triển thiếu, tinh thần trọng nghĩa của ngài thật là mạnh mẽ, tôi thấy cục cảnh sát phải phong tặng cho ngài một lá cờ thưởng vì hăng hái làm việc nghĩa.”

“Không cần, người nên được thưởng phải là người bạn này của tôi.” Triển Thiệu Huy miễn cưỡng nói, “Tình hình trị an của thành phố C này thật không được tốt như các người nghĩ nhĩ, không nhiều những người nhanh chân như các người.”

“Trợ lí Khâu báo nguy, tôi cũng biết là chuyện lớn.” Mặt mũi đội trưởng cười tươi, “Cái tên cướp này cũng thật không có mắt, ngay cả bạn của Triển thiếu cũng dám đánh, nhất định là đã phê thuốc nhiều lần nên thần trí không tỉnh táo.”

Sau khi chế trụ tên cướp, một cảnh sát khác thăm vấn Cố Hạ, Cố Hạ tả lại một lần, Triển Thiệu Huy bên cạnh chỉ chỉ cô, nói với đội trưởng, “Bạn của tôi đêm nay có việc gấp, còn phải đến cục cảnh sát tường trình nữa sao?”

“Không cần, không cần, có việc gì chúng tôi sẽ xử lí.” Đội trưởng luôn miệng nói.

“Ừ. Nếu đội trưởng có thời gian thì hãy đến rạp chiếu phim tối của tôi nhìn xem, mang theo vài anh em đi thị sát, những thương nhân như chúng tôi cũng rất sợ gặp phải những kẻ gây sự, có đội trưởng anh ở đây thì tôi an tâm hơn nhiều rồi.” Triển Thiệu Huy cười nói, ý là “Anh mang theo người của anh đến chơi đi.”

“Nào có kẻ nào dám gây sự trên địa bàn của ngài?” Đội trưởng Trần cười trả lời, ba của Triển Thiệu Huy đi ra từ xã hội đen, mấy năm trước khi mất đã rửa trắng sự nghiệp không còn chút máu mới giao vào tay đứa con của mình, toàn bộ thành phố C, kẻ dám xác phạm đến người có quyền thế như nhà họ Triển không ai có kết quả tốt.

Cảnh sát hỏi thăm thân phận của Cố Hạ, giữ lại phương thức liên lạc với cô, Triển Thiệu Huy đứng bên kia nói: “Còn có việc, hôm nay xin tạm biệt.”

Đội trưởng Trần nói vài câu, Triển Thiệu Huy xoay người rời khỏi nơi này, A Đông theo sát phía sau. Nhìn thấy bọn họ đi xa, Khâu Hàn ý bảo Cố Hạ đi mau, phía sau là phía cảnh sát quát tên cướp quanh quẩn trong con ngõ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Xem kịch vui

Cố Hạ chạy chậm đuổi theo Triển Thiệu Huy, đi song song bên cạnh anh, lại một lần nữa nói lời cảm ơn anh, “Triển thiếu, thật sự vô cùng cảm ơn ngài.”

“Tôi chưa bao giờ gặp người nào ngốc như cô.” Ngay cả một cái liếc mắt Triển Thiệu Huy cũng lười ném cho cô, xe hơi gấp đèn đỏ ngừng lại, ngồi trong xe hơi nhìn thấy một cô gái bắt cướp trên đường, nếu không trùng hợp gặp được thì thật không biết có thể gặp lại cô gái này nữa hay không, Triển Thiệu Huy nghiêng người qua liếc nhìn cô: “Bình thường cũng không quá ngu xuẩn, còn biết chạy đi hô ‘Làm ơn’, tính toán có người đến giúp cô, nhưng mà người đàn ông nhìn thấy chuyện có liên quan đến mình thì đầu óc lại ngu ngốc.”

Anh mỗi lần gặp nhất định sẽ có thái độ kinh thường đối với mình, Cố Hạ cũng không thèm để ý, không hề phản bác lại anh, lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, đã gần nửa tiếng, Quý Phi Dương không tìm thấy cô cũng không gọi điện thoại tới, bước chân Cố Hạ ngắn lại, kéo giãn khoảng cách hai mét với Triển Thiệu Huy, sau đó bấm nút gọi cho Quý Phi Dương.

Điện thoại vang lên vài tiếng đầu kia mới nhận, điện thoại truyền đến giọng nói hết sức áy náy của Quý Phi Dương, “Cố Hạ, thật ngại quá, bên này có chút chuyện hơi mất thời gian, anh sẽ cố gắng tới thật nhanh, chờ vài phút thôi.”

Thì ra anh vẫn chưa tới, Cố Hạ còn đang lo lắng anh sẽ đi khắp nơi tìm mình, nói: “Quý sư huynh, anh không cần gấp gáp như vậy, em vừa đi một lúc, sợ anh tìm không thấy em thôi.”

Nói vài câu rồi cúp điện thoại, mọi người cũng đi đến quảng trường, xe của Triển Thiệu Huy đậu ven đường, anh dừng chân, quay đầu hỏi Cố Hạ: “Cô còn muốn đi đâu?”

“Tôi qua quảng trường bên kia.” Cố Hạ chỉ tay về phía quảng trường.

A Đông mở cửa xe cho ông chủ, Triển Thiệu Huy vào xe rồi nói một câu: “Thuận đường nên có thể đưa cô qua đó.”

Đường tuy không xa nhưng có xe đưa đi cũng nhanh hơn, A Đông mở cửa xe phía trước cho cô vào, Cố Hạ vội vàng chui vào ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

Vẫn là A Đông lái xe, Cố Hạ cảm thấy anh ta làm rất tốt, nhất là lúc này chứng kiến cú đá đẹp mắt kia, thật quá đàn ông, cô xuất phát từ sự tán thưởng nói lời cảm ơn: “Cảm ơn anh đã cứu tôi, tôi chưa bao giờ nhìn thấy động tác nào đẹp mắt như của anh.”

A Đông nhìn không chớp mắt lái xe, cũng không có trả lời cô.

Cố Hạ cũng không vì thế mà từ bỏ hỏi: “Võ nghệ của anh tốt như vậy, hẳn là có tham gia thi đấu nhỉ, bằng không thì thật lãng phí. Nói không chừng được đạo diễn chọn trúng, sau này có thể trở thành ngôi sao phim hành động đấy, quá tốt còn gì!”

Khóe môi A Đông nhếch lên một nụ cười rất nhạt, vẫn như cũ yên lặng không nói, Triển Thiệu Huy ngồi sau ngược lại lạnh lạnh mở miệng, “Cô đang toan tính xúi giục nhân viên của tôi bỏ việc, hử?”

“Không phải, không phải.” Cố Hạ cười vui vẻ, “Tôi chỉ cảm thấy nếu nhân viên của anh mang theo cúp trở về, như vậy Triển thiếu ngài cũng được vinh dự, vì sao lại không cho anh ấy đi?”

A Đông ngồi bên cạnh nhẹ nhàng mở miệng, “Người có võ nghệ hơn tôi còn rất nhiều.”

Tỷ như người đang ngồi phía sau đấy, mặt A Đông bình tĩnh, ý bảo phía trước: “Cô Cố, cô xuống ở đâu đây?”

Xe hơi đã chạy đến quảng trường, bức tượng điêu khắc phía trước lối vào quảng trường, nữ thần cao cao dang rộng hai tay hoan nghênh mọi người đi vào, Cố Hạ vội nói: “Ồ chỗ này.”

Xe hơi dừng lại, Cố Hạ mở cửa, sau khi nói cảm ơn thì xuống xe, khoát khoát tay về phía cửa sổ, “Bye bye”

Sau đó cô chạy chậm chậm về phía tượng nữ thần.

Triển Thiệu Huy mở nửa cửa sổ xe, nhìn theo bóng Cố Hạ đang chạy, cô gái này rất có sức sống, lúc này chạy xa như vậy mà bây giờ còn có thể sôi nổi, anh quét ra phía xa xa, dường như đã nhìn thấy người Cố Hạ đang đợi.

Quý Phi Dương từ đằng xa đi tới, trên mặt mang theo một chút vui vẻ, anh bước đi nhanh hơn, áo sơ mi trên người lay động, đi nhanh về phía Cố Hạ, còn chưa tới trước mặt đã lên tiếng: “Rất xin lỗi, làm mất nhiều thời gian như vậy, để cho em chờ lâu.”

Cố Hạ thăm thán mình xuống xe đứng lúc, vừa rồi chạy qua con ngõ nhỏ, lại ở trên xe nghỉ ngơi một lúc, sắc mặt cô đã khôi phục lại bình thường, “Không sao, em cũng vừa mới tới thôi.”

Rõ ràng là nói chỉ khoảng 10 phút, kết quả lại làm cho người ta chờ gần nửa tiếng, Quý Phi Dương băn khoăn, tay nhận lấy chiếc cặp từ cô, “Cố Hạ, em vẫn đứng ở đây sao?”

“Vừa rồi...” Cố Hạ muốn kể lại chuyện lúc này bị cướp nhưng lại không biết phải nói từ đâu, đang do dự suy nghĩ thì lại nghe tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Đây là một đoạn nhạc rất đặc biệt, khác với chuông điện thoại thường ngày Quý Phi Dương hay dùng, Quý Phi Dương vội vàng nói với cô một câu “Rất có lỗi” rồi lấy điện thoại xoay người đi, “Ba ba...”

Anh dịch sang bên cạnh hai bước, Cố Hạ nắm chặt lấy túi xách của mình, đứng trên quảng trường nhìn sang bốn phía, nhìn thấy bên đường lớn có một chiếc xe thể thao màu trắng, đứng vậy, chính là chiếc xe cô vừa ngồi trên đó, thùng xe phía sau hạ xuống một nửa cửa sổ, người bên trong mặt thần nhiên ngồi đó, cô nhìn thấy rõ đó là Triển Thiệu Huy, nhưng có thể khẳng định xem ra lúc này khuôn mặt đang biểu lộ như đang xem trò vui, khóe miệng nhất định còn mang theo một chút trào phúng vui vẻ.

Cô không biết anh có thể nhìn rõ khuôn mặt của mình hay không, vẫn như cũ nhìn về phía anh làm động tác nghiêng răng nghiêng lợi, người đàn ông này luôn thích chê cười cô, khinh bỉ cô, thật không biết anh ta làm ông chủ thế nào mà lại rảnh rỗi như vậy.

Hai phút sau Quý Phi Dương cúp điện thoại, đi tới trước mặt Cố Hạ, vẻ mặt đầy áy náy, “Cố Hạ, vốn anh muốn mời em đi ăn cơm, nhưng hiện giờ trong nhà có chút việc, anh phải trở về gấp...”

“Có ăn cơm hay không thì có gì quan trọng? Trong nhà có việc thì anh mau về đi.” Cố Hạ vốn cũng cho là hai người có thể trò chuyện một lúc, Quý Phi Dương quả nhiên là người bận rộn.

“Hôm nay đã làm phiền em rồi, làm mất nhiều thời gian của em như vậy, bữa cơm này không thể không mời em.” Quý Phi Dương tỏ vẻ bất đắc dĩ, anh tự quyết định nói: “Ngày mai là cuối tuần, nếu không làm thêm giờ, thứ hai mời em đi ăn cơm được không? Hoặc là thứ ba thứ tư cũng được, em xem khi nào thì tiện.”

Cố Hạ mừng thầm trong lòng, “Sau khi tan ca em đều không có bận gì, ngày nào anh rảnh thì đi ngày đó.”

“Vậy thứ hai đi.” Ánh mắt Quý Phi Dương mang theo một nụ cười ôn nhu, anh ngẩng đầu nhìn quán nước nhỏ cách đó không xa, nói: “Hôm nay thật sự ngại quá, nếu không thì trước hết anh mời em uống nước trước, xem như đền bù tổn thất, em thích uống gì?”

“Sao cũng được, em không phải người kén chọn.” Cố Hạ trả lời.

Quý Phi Dương chạy về phía quán nước nhỏ, vác theo chiếc cặp không ảnh hưởng đến phong thái của anh, trước kia Cố Hạ ở trong trường học có xem anh chơi bóng rổ, từng động tác chạy đều mười phần nhanh nhẹn phóng khoáng, hiện tại mặc quần tây cùng áo sơ mi càng có hương vị của một người

đàn ông trưởng thành, cô đứng nguyên tại chỗ chờ Quý Phi Dương chạy vào quán nước nhỏ, hai phút sau lấy ra một ly trà chanh lạnh, chạy về phía cô.

Cố Hạ cảm thấy trong lòng ngọt ngào, giống như một lớp bọt khí nhỏ màu hồng phẩn đang bay lượn trên không, chính mình cũng có một cảm giác bay bổng. Quý Phi Dương đi đến trước mặt cô, cầm trà chanh trong tay đưa cho cô, “Hôm nay mời em uống thứ này trước, đến thứ hai sẽ mời em ăn một bữa tiệc lớn.”

Cố Hạ nhận lấy đồ uống, đôi mắt cong cong thành ánh trăng non, “Vậy thì em không khách sáo nữa.”

“Trên đường về nhà cẩn thận một chút.” Quý Phi Dương nhắc nhở cô rồi sau đó nói lời từ biệt cô, “Anh có việc, đi trước nhé.”

Quý Phi Dương thật sự là có việc, lúc rời đi là chạy chậm chậm về phía tòa nhà thương mại, hẳn là xe của anh ở đó, Cố Hạ nhìn theo bóng lưng của anh, màn đêm vào sâu dần dần trở nên náo nhiệt, có tập năm tập ba, cũng có những chiếc bóng cô đơn, bóng dáng của Quý Phi Dương rất nhanh bị những người khác che khuất, rốt cuộc không còn nhìn thấy nữa.

Cố Hạ buồn bực vì lúc này bị cướp cũng tan thành mây khói, hương vị nước trái cây ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng, rồi chảy thẳng đến trái tim, cô cầm ly nước chậm chậm đi về phía nhà hàng ở góc đường, khóa miệng kim không được nhẹ nhàng cong lên. Chiếc xe hơi vừa rời đầu ven đường chạy đến bên cô, sau cửa sổ xe là gương mặt của Triển Thiệu Huy, hàng mi kiều căng như vồng lên cao.

Cố Hạ hơi nghiêng người, nhìn anh cười nói: “Triển thiếu, sao vẫn chưa trở về vậy?”

Triển Thiệu Huy không trả lời vấn đề của cô, hỏi ngược lại: “Thế nào, lúc này đuổi theo tên cướp khắp một con phố, thiếu chút nữa đã mất mạng, chỉ một ly nước đã đổi được rồi?”

Anh liếc mắt nhìn nhìn Cố Hạ, ánh mắt dò xét như đang nhìn một con khi đang mặc đồ nhảy múa.

Cố Hạ thu vẻ mặt vui vẻ lại, “Tình huống vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn.”

Ánh mắt Triển Thiệu Huy đảo hai vòng trên mặt cô, từ trước đến nay anh chưa bao giờ gặp cô gái nào thất bại như Cố Hạ, bận bịu nửa ngày lại chẳng được gì, lại còn đắc chí. Trên đường người qua kẻ lại, người qua đường thỉnh thoảng liếc nhìn một cái, vị trí thì đã quá rõ ràng, Triển Thiệu Huy nói: “Lên xe đi.”

Anh chỉ nói mấy chữ đơn giản như vậy, cũng thuận tay mở cửa xe bên cạnh, dịch người vào bên trong.

Cố Hạ không ngại ngừng với anh, sau khi bước vào xe thì cô ngồi xuống bên cạnh anh, người trợ lý Khâu Hàn kia đã không còn trên xe, Triển Thiệu Huy nghiêng mặt liếc nhìn cô: “Quý Phi Dương có biết cô bị cướp không?”

Về mặt Cố Hạ bắt ngồi nhìn sang Triển Thiệu Huy, “Ngài biết anh ấy?”

“Người hơi có chút tiếng tăm ở thành phố C tôi đều biết.” Triển Thiệu Huy nhún mày, “Tôi không quen cậu ta, chỉ đơn giản nói với cậu ta chuyện đêm nay cô thiếu chút nữa đã mất mạng, người ngoài nói vào mới có tác dụng làm rung động mạnh, nói không chừng cậu ta sẽ cảm động mà chủ động hẹn hò với cô đấy.”

“Thôi... hay là bỏ đi.” Cố Hạ lấp ba lấp bắp, vừa hy vọng anh nói lại vừa lại thấy quá cố ý, “Chuyện cũng đã qua rồi, cũng không mất thứ gì, tôi cũng không bị sao cả.”

“Bình thường thoát nhìn rất thông minh hoạt bát, gặp phải chuyện đàn ông lại đàn như vậy.” Giọng điệu của Triển Thiệu Huy vẫn nhàn nhạt cười nhạo như cũ, bên cạnh anh cũng không phải là không có đàn bà quần lấy, đều nghĩ tất cả biện pháp bịa đặt chuyện này chuyện kia, không biết nên nói Cố Hạ quá đơn thuần hay là quá ngốc đấy.

Cố Hạ dùng giọng điệu tôi van anh nói: “Triển thiếu, công việc nếu tôi làm không tốt, ngài có thể nói tôi; về chuyện riêng tư của tôi thì hãy để tôi tự mình xử lý. Nếu như tôi muốn nói cho anh ấy biết thì tôi sẽ tự nói.”

Nếu ba năm trước Triển Thiệu Huy và Cố Hạ không có duyên gặp một lần thì dù có thế nào cũng sẽ không để ý đến một cô gái như vậy. Chỉ là, gặp nhau nhiều lần sẽ để lại một chút ấn tượng, có đôi khi cô cũng thông minh lanh lợi, có đôi khi đầu óc lại như không có não, khó trách lần trước ở nhà hàng Phi Kí lão Ngũ lại muốn đứng ở cửa sổ xem, tiết mục như vậy còn đặc sắc hơn so với phim truyền hình trên TV, chỉ là có đôi khi, anh cũng có một chút bất đắc dĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giống như lời lão Ngũ nói, thật là muốn trừ tiền thưởng của cô gái này. Anh nhớ tới phong thư tình đêm đó đã nhận được, hỏi: “Không phải là từ khi bắt đầu học đại học cô đã viết thư tình cho cậu ta mà cho đến giờ vẫn không theo đuổi được chứ?”

“Làm sao ngài biết?” Cố Hạ kinh ngạc nhìn anh, thấy thế nào thì Triển Thiệu Huy cũng không phải người nhiều chuyện, lời vừa nói ra khỏi miệng cô lại có cảm giác mình đã lỡ lời, “Chuyện riêng tư không cần phải báo cáo với ông chủ đâu nhỉ!”

Triển Thiệu Huy ngược lại nở nụ cười, “Cố Hạ, cô là người phụ nữ thất bại nhất mà tôi từng gặp, hôm nay cái mạng nhỏ này thiếu chút nữa đã không còn, kết quả người kia chỉ nói với cô một câu cảm ơn.”

Giọng điệu của anh rất chậm rãi, không có ý cười nhạo, Cố Hạ lại không cảm thấy cuộc sống của mình thất bại, có lẽ trong lòng cô đã sớm biết Quý Phi Dương sẽ không thích mình, cũng không hề có mục đích toan tính gì, hy vọng nhỏ, thất vọng cũng nằm trong dự liệu, cô cười cười với Triển Thiệu Huy, “Nếu như Triển thiếu chịu để cho tôi làm việc ở Khải Hoàn thì tôi đây cảm thấy cuộc sống bây giờ của mình rất tốt rồi!”

“Cô đúng thật là lạc quan lại cố chấp.” Triển Thiệu Huy nói, “Theo đuổi đàn ông mà lại theo đuổi thành cái dạng này của cô, ngay cả ông chủ như tôi cũng cảm thấy không vừa mắt.”

Cố Hạ nhún vai, anh ta chế giễu lại còn ngai đông ngai tây, các đại gia thật là nhiều tật xấu. Cô tiếp tục cầm lấy ly nước đưa lên miệng uống, xe hơi dọc theo con đường chạy về phía trước, Cố Hạ hỏi: “Triển thiếu, chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Cô không đói bụng sao?” Triển Thiệu Huy ngạo nghễ liếc nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tham gia cuộc vui

Đi ăn cơm cùng ông chủ của mình, Cố Hạ sợ không thể tiêu hóa nổi, tìm đại một cái có từ chối: “Triển thiếu, đêm nay có mấy người bạn tới nhà tôi, tôi phải về nhà nấu cơm mời bọn họ.”

Triển Thiệu Huy một câu đã vạch trần lời nói dối của cô, “Phải về nhà nấu cơm mà còn thang lang trên đường? Còn có đôi mắt trông cực kì mong đợi Quý Phi Dương mời cô đi ăn cơm?”

“Nào có chứ?” Cố Hạ cao giọng phản bác, cô mang theo đôi mắt trông mong lúc nào.

Triển Thiệu Huy khinh thường không muốn tranh luận với cô, chậm chậm nói: “Cô hẳn là biết siêu thị Thiên Thiên Hồng.”

“Ừ, chỗ đó cách nhà tôi không xa.” Cố Hạ đáp, siêu thị Thiên Thiên Hồng là hệ thống siêu thị lớn, cũng có đại lí trong cả nước, không biết Triển Thiệu Huy hỏi cái này làm gì.

Triển Thiệu Huy không nhanh không chậm nói: “Siêu thị Thiên Thiên Hồng chính là sản nghiệp nhà Quý Phi Dương, siêu thị chỉ là một mảng kinh doanh, còn chủ yếu là lĩnh vực thương mại, ở trong nhà Quý Phi Dương đứng thứ hai, trước mắt thì chuyện làm ăn của gia đình cho ba và anh cả cậu ta quản lí. Đã sớm nghe nói cậu hai nhà họ Quý có tính cách độc lập, không cần sự giúp đỡ của gia đình mình, ngược lại ở bên ngoài tìm một công việc cực kì bình thường.”

Cố Hạ đã sớm đoán ra gia cảnh của Quý Phi Dương rất tốt, siêu thị Thiên Thiên Hồng ở thành phố C không biết có bao nhiêu chi nhánh, hoàn toàn có thể dùng câu nhật tiến đầu kim (mỗi ngày thu được một đầu vàng) để hình dung. Nghe Triển Thiệu Huy nói vậy, ngược lại cô càng bội phục Quý Phi Dương, không làm một cậu hai giàu có, tự mình dốc sức làm việc, có chí khí.

Nhưng mà nhà giàu có hình như hoàn toàn không phải thế giới của mình, Cố Hạ hỏi Triển Thiệu Huy, “Ngài rất thân thuộc với anh ấy sao?”

“Không phải rất thân, chỉ là biết có người như vậy thôi.” Triển Thiệu Huy chậm rãi nói, hiện tại Quý Phi Dương cũng không tham gia vào chuyện làm ăn của gia đình cậu ta, trước kia tất nhiên Triển Thiệu Huy chưa từng gặp mặt, chẳng qua là hai tháng nay Quý Phi Dương bắt đầu tham gia tiệc rượu với anh cả cậu ta, cái vòng luân quản của thành phố C cũng chỉ có như vậy. Triển Thiệu Huy tiếp tục nói, “Có gặp ba cùng anh cả của cậu ta hai lần, cũng chỉ quen biết xã giao bình thường thôi, có khả năng Quý Phi Dương sẽ nhanh chóng trở về hỗ trợ. Ngay cả nhà cậu ta thế nào cô cũng không biết, còn muốn theo đuổi người ta sao?”

Gì mà theo đuổi chứ, Cố Hạ không có dũng khí lớn như vậy, Quý Phi Dương có chút đặc biệt trong lòng của cô, tựa như một chút rung động làm cho tâm hồn nhộn nhạo, thỉnh thoảng nở một nụ cười làm cho Cố Hạ mơ màng vài ngày; nhưng cùng nhau đi ăn cơm lại không giống như vậy, nên là không có quan trọng như vậy nha, dù sao cũng cách quá xa thế giới của mình, tựa như hai tháng trước không gặp, Cố Hạ cũng vẫn ăn ăn ngủ ngủ, cuộc sống cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Sắc mặt cô không chút thay đổi, “Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.”

“Nếu như cô thông minh một chút cũng chắc không thể vượt qua quan hệ bạn bè bình thường.” Khóe miệng Triển Thiệu Huy nhếch lên, mặt vẫn mây trôi nước chảy, “Nếu như tôi vui vẻ, thỉnh thoảng giúp cô một chút cũng không sao.”

Cố Hạ nghi hoặc nhìn anh, lời nói này nên hiểu thế nào đây?

Triển Thiệu Huy liếc xéo mắt nhàn nhạt nhìn cô, sâu xa mở miệng nói: “Hơi bị khó nhìn một chút.” (ý anh chê chị xấu đấy ^_^)

Xe chạy đến phía bắc thành phố, đèn đường soi sáng bóng đêm, xa xa thỉnh thoảng có vài tòa nhà hay căn biệt thự lớn hoa mỹ, được trang điểm bởi ánh sáng muôn màu muôn vẻ của những ngọn đèn giống như một thiên cung. Phía bắc thành phố C là khu nhà giàu, Cố Hạ nhìn những căn nhà xa hoa thì nghi ngại xem lát nữa Triển Thiệu Huy có đưa mình về nhà không, nơi này rất xa phòng thuê của cô, gọi xe về tốn rất nhiều tiền, hơn nữa trên đường cũng rất ít taxi.

Triển Thiệu Huy ngồi nhắm mắt dưỡng thần, A Đông nhìn mặt mà nói chuyện, qua kính chiếu hậu nhìn thấy ông chủ của mình vừa nhắm mắt lại nên tắt

đền xe đi. Cô Hạ ngẫu nhiên quay đầu lại, trong ánh sáng mờ nhạt, một bên mặt của Triển Thiệu Huy vô cùng hoàn mỹ, ánh sáng nhàn nhạt soi trên khuôn mặt, vừa có ngoại hình lại có gia sản, người như vậy không biết đã hấp dẫn được bao nhiêu tâm hồn của những tiểu thư khuê các, không biết người như thế nào mới có thể thu phục được người như Triển Thiệu Huy.

Xe hơi tiến vào một khoảng sân rộng, trước mặt có một tòa nhà hai tầng, ánh sáng nhu hòa tràn vào ô cửa sổ. Xe vừa dừng lại Triển Thiệu Huy đã mở mắt ra, A Đông lập tức xuống xe mở cửa cho anh. Triển Thiệu Huy ra khỏi xe bước nhanh về phía trước, cũng không để ý đến Cô Hạ, đi đến bậc thang nhìn thấy Cô Hạ còn đứng bên cạnh xe, ném cho cô một cái liếc mắt, Cô Hạ vội vàng chầm chậm chạy theo.

Cô Hạ đi vào, chỗ uốn khúc ở đại sảnh là hòn non bộ, trang nhã xa hoa, cô đi theo Triển Thiệu Huy lên lầu hai vào một gian phòng, gian phòng rất lớn, nội thất trang trí rất có phong cách, bên trong đã có hai người. Trịnh Giang Hà ngồi trên ghế bên cạnh cửa sổ cầm một cái bánh xốp ăn say sưa ngon lành, nhìn thấy anh bước vào thì nói: “Đại ca, sao lại tới muộn vậy?”

Bên cạnh là tên Trâu Nhuận Thành mặc sắc, thấy Cô Hạ ở phía sau thì kinh ngạc đứng dậy từ ghế salon, “Đại ca, sao lại mang cô ấy đến đây? Gặp nhau trên đường hử?”

“Ừ” Triển Thiệu Huy cũng không mời Cô Hạ, trực tiếp đi đến chiếc ghế salon đôi ngồi xuống bên cạnh Trâu Nhuận Thành, “Nếu không gặp trên đường thì phỏng chừng đêm nay lúc ngủ cậu sẽ nhận được một cú điện thoại từ cục cảnh sát bảo cậu đến nhận dạng thi thể.”

“Không phải chứ?” Trâu Nhuận Thành thẳng lưng một cái, ánh mắt kinh ngạc nhìn Cô Hạ, rồi sau đó đến trước mặt cô, ánh mắt đảo qua một vòng rồi lại một vòng trên người Cô Hạ, muốn xem xem nguyên nhân vì sao, sau nửa ngày thì mở miệng ép hỏi từng chữ: “Cô phạm tội gì à?”

Ánh mắt Cô Hạ có ý trốn tránh, “Tổng giám đốc Trâu, Triển thiếu nói hơi nghiêm trọng rồi.”

Trâu Nhuận Thành nhìn về phía Triển Thiệu Huy, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Lão Ngũ, bảo cậu hôm nay cùng tôi đi gặp người của cục đất đai, cậu nói cậu có việc, vậy nên đã bỏ lỡ một màn kịch đặc sắc.” Triển Thiệu Huy khẽ dựa vào thành ghế, nuốt về sau vào trong bụng.

“Trò hay gì cơ?” Trâu Nhuận Thành như bị ghen hòng.

“Cậu huấn luyện nhân viên trong công ty tốt lắm, nhân viên ở dưới đều rất chính khí, không dung túng cho hành vi phạm tội, dũng cảm bắt cướp.” Triển Thiệu Huy nhìn thoán qua hai người, chậm rãi giải thích, “Cô ấy vì muốn lấy lại đồ vật của mình mà đuổi theo tên cướp đến một con ngõ nhỏ, cậu nói xem sau đó sẽ thế nào?”

Ánh mắt Trâu Nhuận Thành lộ ra vẻ kì lạ hiếm thấy, đưa tay vỗ vỗ vai Cô Hạ, “Mạng vẫn còn lớn chán, nếu không gặp được đại ca của tôi, hắc hắc hắc, phỏng chừng như đêm nay tôi sẽ không được ngủ ngon rồi. Khó trách đại ca chịu mang cô tới đây, quả nhiên là có điểm đặc biệt!”

Anh ta cười hắc hắc, vỗ vào vai Cô Hạ không nhẹ chút nào, Cô Hạ cảm thấy rất đau, dịch sang bên cạnh một chút, “Tôi cũng rất cảm tạ Triển thiếu.”

Tuy Triển Thiệu Huy giải thích được nguyên do gặp được Cô Hạ, nhưng mà mặt Trâu Nhuận Thành vẫn tỏ vẻ trêu ghẹo, con mắt đảo tới đảo lui, trong ánh mắt kia rõ ràng là đang trần trụi viết lên vài chữ to tướng “Có...gian...tình”, ngay cả ánh mắt của lão Tam Trịnh Giang Hà cũng trở nên không bình thường, Triển Thiệu Huy cầm lấy cái gối đệm trên ghế salon ném về phía Trâu Nhuận Thành, “Đã gọi món chưa?”

Trâu Nhuận Thành chụp lấy chiếc gối dựa, mặt tràn đầy vui vẻ cúi đầu khom lưng: “Có ngay có ngay, đang chờ anh tới mà. Lão Tứ nói có khả năng hôm nay anh ấy không đến, hiện tại giá của anh ấy càng ngày càng lớn, anh em cùng nhau ăn cơm cũng không thêm đến, đại ca, anh xem anh ấy cũng không thêm nề mặt anh kìa.”

“Cậu cho rằng cậu ta không đứng đắn giống cậu hay sao?” Triển Thiệu Huy lạnh lùng nhìn thoán qua anh.

Thức ăn nhanh chóng được đem lên, lần đầu tiên Cô Hạ ăn cơm cùng bọn họ nên có hơi mất tự nhiên, Trâu Nhuận Thành gấp một miếng thức ăn đặt vào trong chén của cô, dùng giọng điệu trêu ghẹo nói: “Cô Hạ, đi làm và tan tầm là hai chuyện khác nhau, tám tiếng đồng hồ làm việc bên ngoài, tất cả mọi người đều là bạn, cô cứ xem chúng tôi cùng làm chỉ hơn cô hai tuổi, cứ tự nhiên đi.”

Cô Hạ thụ sủng nhược kinh, nom nóp lo sợ nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Trâu.”

“Khách sáo cái gì!” Khóe mắt Trâu Nhuận Thành liếc về phía đại ca, chẳng tránh làm anh kinh ngạc như thế, đại ca chưa bao giờ tùy tiện dẫn phụ nữ đến bữa tiệc của anh em, tuy Cô Hạ thoát nhìn không phải quốc sắc thiên hương, nhưng ngoại hình cũng không kém. Đàn ông mà, bên cạnh không có phụ nữ sẽ rất nhàm chán, lúc đại ca hoàn toàn không có chuyện gì làm sẽ tìm anh em bọn họ luyện tập, quả thật là chuyện cực kì tàn ác nha! Anh ý tứ sâu xa nói: “Làm rất tốt, tôi rất xem trọng cô đấy!”

Ánh mắt Trâu Nhuận Thành ném tới quá chương mắt, Triển Thiệu Huy lạnh lùng nói: “Lão Ngũ, dạo này có phải cậu rất rảnh rồi không?”

“Không có, không có!” Trâu Nhuận Thành vừa nghe thấy giọng điệu của đại ca không được tốt thì liên tục nói, “Đại ca, anh cũng không phải không biết hiện tại trong Khải Hoành có bao nhiêu là việc, em loay hoay suốt ngày tay chân không chạm được xuống đất đây...”

Trâu Nhuận Thành sợ nhất là câu nói này của đại ca, tùy ý tìm cho anh một chút chuyện để làm thì một hai tháng anh dùng mơ ngủ yên ổn, đã có vết xe đổ, anh kéo Cô Hạ ra làm chứng, “Cô nói xem có phải hiện tại Khải Hoành rất nhiều việc không?”

Ông chủ đã nói như vậy, Cổ Hạ vội gật đầu: “Rất bận”

Triển Thiệu Huy chậm rì rì gấp một con tôm đặt vào trong chén, quay đầu nhìn Trịnh Giang Hà, “Lão Tam, Cổ Hạ có ý với Quý Phi Dương, tâm trạng tôi đang tốt, muốn giúp cô ấy một chút.”

Trịnh Giang Hà chưa kịp nói gì thì Trâu Nhuận Thành đã mở miệng, “Quý Phi Dương? Là ai vậy? Thì ra cô thích người đó à!”

Cổ Hạ bị anh hỏi dồn nên ngại ngùng, “Cũng không phải.”

Trâu Nhuận Thành thấy dáng vẻ nhả nhó của cô, ngược lại nhớ tới trước kia đã từng thấy Cổ Hạ có ý với người đàn ông nào đó; nhìn dáng vẻ như đang xem kịch vui của đại ca thì hiểu ra, anh nói rồi mà làm sao đại ca có thể vừa ý loại người xấu xí như Cổ Hạ chứ! Anh còn tưởng đại ca đã gặp nhiều gái đẹp, gu thẩm mỹ bị đảo lộn, thì ra đại ca thật sự nhầm lẫn không có gì làm. Hiện tại đại ca đã có địa vị vững chắc trong thành phố C, hoạt động của công ty cũng đã vào quỹ đạo, người này hoàn toàn không có gì làm nên muốn tìm trò vui nha. Trâu Nhuận Thành nhìn Cổ Hạ cười cười, “Tiểu Hạ à, bây giờ đã là thế kỷ 21 rồi, phụ nữ đã chiếm lĩnh nửa bầu trời rồi, cô thế này thì không theo đuổi được đàn ông đâu!”

Cổ Hạ bị anh gọi một tiếng “Tiểu Hạ” thì sợ đến nổi da gà, chiếc đũa nắm trong tay run lên, miếng thịt viên rơi xuống, lăn hai vòng trên mặt bàn, cô dùng tay xoa xoa thái dương, “Tổng giám đốc Trâu, cái này không thuộc nội dung huấn luyện của công ty mà?”

Trâu Nhuận Thành không để ý đến câu hỏi của Cổ Hạ, hồi tưởng lại trong đầu, “Quý Phi Dương? Tên nghe rất quen... có phải có quan hệ với Quý Phát Huy không?”

Trịnh Giang Hà vẫn rất ít mở miệng, toàn tâm toàn ý thưởng thức món ngon nói tiếp một câu, “Em trai của anh ta!”

“A, không phải là nhà họ Quý kinh doanh siêu thị sao, mỗi lần nhìn thấy đại ca nhà ta cũng phải gật đầu cúi chào, tỏ chút lòng thành!” Trâu Nhuận Thành cũng rảnh rồi tám chuyện, phát hiện chuyện này còn thú vị hơn so với đầu tư phim nhiều, cười tùm tùm nói: “Đại ca đã mở miệng nói giúp cô một chút thì đây còn không phải là việc nhỏ thôi sao, Cổ Hạ, cô phải cố gắng lên!”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Giảm béo

Tất nhiên Cổ Hạ không biết bọn họ đang có ý định quỷ quái gì, chỉ muốn tranh thủ ăn nhanh rồi về nhà sớm một chút, trên bàn có rất nhiều thức ăn ngon, nhưng ngồi bên cạnh đều là ông chủ của mình, làm sao có thể ăn thỏa thích được? Ba người đàn ông vừa ăn vừa nói chuyện, chủ yếu chỉ là chuyện kinh doanh, Cổ Hạ cũng không chen lọt vào, đợi đến khi bọn họ không động đũa nữa, cô lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ, trễ thêm một chút nữa thì cô không biết làm sao mà về nhà, Cổ Hạ thử nhắc nhở Triển Thiệu Huy: “Triển thiếu, đã muộn rồi, tôi phải về đây, xin tạm biệt trước, các ngài cứ tiếp tục trò chuyện đi.”

Triển Thiệu Huy làm như không nghe thấy, tiếp tục nói vài câu với Trịnh Giang Hà, sau vài phút mới đếm xỉa đến nói một câu, “Chờ một lát, lát nữa tôi gọi người đưa cô về.”

Thức ăn trên bàn dần dần lạnh đi, Cổ Hạ ngồi đó toàn thân mất tự nhiên, mấy người đàn ông kia cũng không để ý đến đôi mắt khát vọng trông mong được về nhà của cô, tiếp tục trò chuyện, một lát sau, có người đàn ông mặc đồ vest vào nhà, đưa đến một chiếc thẻ ánh vàng, Triển Thiệu Huy dùng ánh mắt ý bảo đưa đến cho Cổ Hạ, ngồi trên ghế nhẹ nhàng nói: “Tu luyện cho tốt điều kiện bản thân đi.”

Cổ Hạ cầm lấy nhìn lại, một chiếc thẻ hội viên VIP, đằng sau khắc tên hội quán, đại chỉ là tòa nhà đằng sau tòa nhà thương mại, Cổ Hạ nhìn tấm thẻ tập thể hình rồi đưa lên cho bọn họ nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi rất béo sao?”

Ánh mắt Triển Thiệu Huy đảo một vòng đánh giá cô, như là một bà thím đang suy nghĩ xem nên mua củ cải trắng nào trong chợ bán thức ăn, đưa ra kết luận, “Ngực hơi nhỏ một chút, eo hơi thô một chút.”

Nếu không phải là ông chủ của mình thì Cổ Hạ sẽ xông lên xé nát anh ta ra, cô cũng không phải giống người Âu Mỹ, ngực lớn như vậy mà dễ sao? Đây là hàng thật giá thật không được sao? Cổ Hạ tự nhận mình cũng khá cân xứng, chịu đả kích còn chưa tính, lại là trước mặt mấy người đàn ông, cô cảm giác bất bình, “Cũng không phải để cho ngài thưởng thức!”

Triển Thiệu Huy đáp lại cô một câu: “Ảnh hưởng đến hình tượng công ty.”

Anh vừa nói có liên quan đến công ty thì Cổ Hạ sẽ không thể phản bác lại anh, lời nói của công chủ vĩnh viễn đều là đúng, Cổ Hạ híp mắt, trong lòng thầm khinh bỉ Triển Thiệu Huy.

Trâu Nhuận Thành cũng nói thêm vào: “Cũng không phải bắt cô giảm béo, học sơ qua khiêu vũ gì đó, tăng thêm khí chất rất có lợi. Đại ca cho cô đồ thì

cô cứ nhận lấy đi, bảo cô gầy đi một ít thì cô cứ lo mà gầy đi, mỗi ngày sau khi tan ca phải đến luyện tập, nếu không có hiệu quả thì cắt tiền thưởng”

Anh lại nghĩ ngợi, thêm một câu: “Mỗi lần đi đều phải quẹt thẻ, một tuần ít nhất năm lần, thiếu một ngày thì trừ lương.”

Cố Hạ dờ khóc dờ cười, thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí, cô dùng ánh mắt cầu xin nhìn qua Triển Thiệu Huy, “Triển thiếu, không cần mà?”

“Lão Ngũ, cũng nhờ đầu óc linh hoạt của cậu, ảnh hưởng đến hình tượng của công ty không chỉ nói đến tiền lương, ngay cả trừ lương cũng không đủ.” Triển Thiệu Huy cầm lấy ly nước trên bàn, thông thả nhấp một ngụm nhỏ rồi sau đó ngoắc người đàn ông vừa vào, chỉ một ngón tay về phía Cố Hạ, “Đưa cô ấy về.”

Trên đường về trong lòng Cố Hạ mừng Triển Thiệu Huy tan tãt, cùng ăn cơm với bọn họ một bữa, kết quả bị bọn họ bóc lột hết cả thời gian ngoài giờ.

Máng thì máng, vào cuối tuần, cô đi một chuyến đến hội quán thể hình, hoàn cảnh tốt thiết bị hoàn hảo tất nhiên không cần phải nói, riêng về mặt có rất nhiều trai đẹp gái xinh cũng đã làm nỏ mắt Cố Hạ, những cô nàng xinh đẹp mặt đồ thể thao gọn gàng, eo mỗi người đều mảnh giống như rần nước, thướt tha động lòng người; Cố Hạ nhìn lại vòng eo của mình, lập tức cảm thấy câu nói “eo hơi thô một chút” của Triển Thiệu Huy thật sự là lời nói đầy đức độ, cái thứ này đâu chỉ thô một chút, hoàn toàn là cảnh liễu dương so sánh với thùng nước.

Có đôi lập mới nhìn ra được chênh lệch, Cố Hạ ở trong phòng tập thể thao luyện tập một hồi đến gần trưa, chạy bộ, khiêu vũ, vận động thể lực,... Buổi tối bụng đói đến nỗi ngực sắp dán với lưng, uống đỡ một chén cháo gạo, thể nhất định phải luyện được vòng eo thon nhỏ, đến lúc đó lác lư trước mặt Triển Thiệu Huy, đi thướt tha cho anh ta lóe mắt.

Cô cũng sẽ xuất hiện trước mắt Quý Phi Dương với dáng người thon thả là lướt như ma quỷ của mình, đến khi Quý Phi Dương lộ ra ánh mắt kinh ngạc mê mẩn, chỉ nghĩ đến cũng đủ làm cho lòng cô nở hoa. Chỉ tiếc lý tưởng thì mênh mông như sự thật thì... Sau hai ngày cô chạy đồ mồ hôi trong phòng tập thể thao, vận phần chờ đợi thời gian đi làm, Quý Phi Dương đã nói sẽ mời cô ăn cơm vào thứ hai, tâm tình không yên nữa ngày trời, kết quả ngay cả điện thoại cũng không gọi đến, đành phải gọi điện qua xác nhận, Quý Phi Dương dường như mới nhớ đến chuyện này hôm đó, đầu dây bên kia vô cùng áy náy, nói mình không có ở tòa nhà thương mại, có việc nên không thể phân thân.

Mặc dù ở đầu dây bên kia Quý Phi Dương liên tục xin lỗi, Cố Hạ ngoài miệng nói không có gì, cúp điện thoại, trong lòng vô cùng thất vọng. Quý Phi Dương đối với cô chính là con chim điều trên bầu trời so với một cây cỏ bình thường, cô có thể nhìn lên chim điều, đáng tiếc chim chóc sẽ không thêm chú ý tới một cây cỏ bình thường dưới mặt đất.

Tan ca đến phòng tập thể thao, cũng không còn sức mà tập luyện, chỉ cảm thấy đói, hai ngày nay ăn rất ít, đói bụng đến rã rời chân tay, chạy không đến năm phút trên máy chạy bộ đã đến quầy phục vụ cầm một ly đồ uống, sau khi uống xong trút bỏ hết phần nộ, ăn một chén mì thịt bò lớn, hùng hục bỏ sung hết thảy lượng cơm hai ngày nay về, ngay lập tức cảm thấy thư thái.

Có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai, ngày đầu tiên Cố Hạ vung mồ hôi như mưa ở phòng tập thể thao, ba bốn ngày sau cô cũng chỉ chạy chậm chậm một lúc trên máy chạy bộ, sau đó ngồi uống nước trái cây ngắm trai đẹp gái xinh; lại sau đó cô phát hiện phòng tập thể thao này là nơi lên mạng rất tốt, máy tính tốc độ cao, mạng rất nhanh, không gian lại rất tốt, lấy một chiếc bàn nhỏ đặt máy tính xuống, nghe nhạc một chút rồi lại xem phim, quán net có đắt tiền xa hoa cũng không có điều kiện tốt như ở đây.

Chiều nào sau khi tan ca, Cố Hạ đều dứt khoát ăn một bữa cơm ở ngoài rồi lại đến đây quẹt thẻ, quần áo cũng không cần thay, dù sao cô cũng không tập luyện. Hôm nay cô đã hoàn toàn miễn dịch với dáng người của mấy cô nàng xinh đẹp kia, vui vẻ hớn hở ngồi trước máy vi tính, nghĩ ngợi một lát rồi lại tắm rửa ở đây, đỡ phải về nhà tắm làm gì cho lãng phí điện nước.

Về phần Triển Thiệu Huy cùng Trâu Nhuận Thành muốn cắt tiền thưởng của cô kia, loại ông chủ này làm sao có thể nhớ rõ dân chúng nhỏ bé như cô chứ? Cô cứ giả vờ vào đây quẹt thẻ, muốn trừ tiền của cô hử, không có cửa đâu.

Hôm nay, Cố Hạ tay cầm chuột, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, được rồi, cô đang đánh boss, nhấp nhệ con chuột, hai lão quý “oanh” một cái bay ra ngoài, sau đó thẻ bài hiện ra, trong máy tính truyền đến âm thanh hoan hô, “Ồ...”, Cố Hạ cũng hô lên theo, vì vẻ rạo rực lấy ly nước trái cây bên cạnh, đột nhiên đằng sau truyền đến một tiếng ho nhẹ, cô không thèm để ý, đang chuẩn bị click vào nút chia bài thì phía sau truyền đến một giọng nói, “Thắng rồi hử?”

“Thắng rồi!” Cố Hạ thuận miệng đáp, nói xong thì cảm thấy giọng nói này rất quen, cô nhìn lại, vội vàng nhảy ra khỏi ghế, ha ha cười nói: “Triển thiếu, đã lâu không gặp, ngài cũng tới đây luyện tập sao?”

Đằng sau chỉ có một mình Triển Thiệu Huy, trước kia mỗi lần đến Khai Hoành đều gặp được Cố Hạ, lần này không gặp được đã cảm thấy khó hiểu, thuận tiện sang hội quán thể hình bên này kiểm tra thử đang Cố Hạ tự rèn luyện bản thân tiến triển tới đâu rồi. Chiếc bàn nhỏ bên cạnh cũng không thiếu đồ ăn, Triển Thiệu Huy nhìn lướt qua, cười như không cười nhìn cô, “Cố Hạ, cô xem đây là hội quán thể hình hay là nơi lên mạng thể?”

“Chạy bộ hơi mệt một chút nên nghỉ ngơi một lát.” Cố Hạ dịch sang bên cạnh, đẩy cái ghế ra giúp Triển Thiệu Huy, cười làm lành nói: “Triển thiếu, ngài ngồi một lát đi, đứng lâu mệt lắm đấy!”

“Cô mang giày cao gót chạy bộ?” ánh mắt Triển Thiệu Huy nhìn lướt qua quần áo trên người cô, “Hay là chỉ cho có lệ?”

“Tôi làm sao dám làm cho có lệ trước mặt ngài?” Cố Hạ nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh thì lo sợ, lại biết vâng lời mà nói: “Hôm nay thân thể không thoải mái lắm.”

Phụ nữ nha, luôn luôn có vài ngày đặc biệt như vậy.

Triển Thiệu Huy khép đôi mắt vĩ hẹp dài, môi hơi cắn lại, cười, hoặc như đang mĩa mai, “Phải không? Thế thì chắc là nửa tháng này cô đều ở đây luyện tập rất tốt nhỉ?”

Đầu óc Cố Hạ như gà mờ thóc, “Đương nhiên, đương nhiên.”

“Vậy thì cân thử xem” Triển Thiệu Huy ý bảo cô lên chiếc cân bên cạnh, gọi một huấn luyện viên vào, sau đó ngồi xuống chiếc ghế, đôi mày kiểm sắc bén vẽ vài vòng trên người Cố Hạ, rất giống như muốn trảm lại mấy trăm lỗ thủng trên người cô.

Cố Hạ đứng trên chiếc cân, huấn luyện viên của hội quán đứng bên cạnh nhìn con số rồi báo cáo với Triển Thiệu Huy, “Triển thiếu, tăng hai cân.” (2 cân = 1 kg)

Mỗi thành viên trong hội quán đều được lập một bộ hồ sơ sức khỏe, lúc mới tới Cố Hạ cũng đã kiểm tra sức khỏe, tất nhiên có ghi chép lại thể trọng nửa tháng trước, Cố Hạ cười mĩa giải thích: “Lúc cân tôi chưa ăn cơm, đói bụng nên mới thế; hôm nay vừa mới ăn cơm, nặng thêm hai cân là chuyện bình thường mà!”

Ghế xoay tròn nửa vòng, Triển Thiệu Huy nhìn về phía giáo viên, “Anh nói xem mỗi ngày cô ấy làm những gì?”

Cố Hạ làm sao có thể để cho huấn luyện viên nói, vội vàng nói chen vào, “Triển thiếu, ngài nhất định là chưa ăn cơm rồi, ngài xem, đã trễ như vậy, một ông chủ lớn như ngài sao có thể bị đói? Nếu không thì tôi giới thiệu cho ngài một nhà hàng...”

Triển Thiệu Huy đứng lên, một tay đút vào túi quần, môi mỏng khẽ nhếch lên: “Hừ mục bất khả điều!” (gỗ mục không thể trạm trổ)

Cố Hạ cúi đầu nhìn xuống nền nhà, được rồi, cho dù cô là gỗ mục cũng chả cần bọn họ đến tạo hình nha, lúc vừa tới đây làm kiểm tra thể chất, huấn luyện viên cũng nói cô có thể chất vô cùng khỏe mạnh. Đương nhiên, tiêu chuẩn khỏe mạnh và tiêu chuẩn đẹp là hai chuyện khác nhau.

Có người bung một ly trà xanh đặt lên chiếc bàn nhỏ, Triển Thiệu Huy bung ly trà lên, chậm rãi uống một ngụm, ung dung nói: “Tôi nhận được một tấm thiệp mời, tháng sau chính là sinh nhật của cậu hai nhà họ Quý, nhà họ Quý chuẩn bị một bữa tiệc rượu long trọng, xem như cậu ta chính thức tham gia vào việc kinh doanh của gia đình. Tôi đã nói sẽ giúp cô, đến lúc đó có thể mang cô theo.”

“Chẳng qua là...” ánh mắt của anh đảo một vòng quanh Cố Hạ, “Hiện tại xem cái dạng này của cô, tôi cảm thấy thật sự không thể rồi!”

Cố Hạ nghĩ nghĩ, cắn cắn môi, “Thôi vậy.”

Triển Thiệu Huy nhìn thấy Cố Hạ đơn phương mà trả giá, chỉ yêu mến đơn thuần, có chút ngốc, nhưng lại rất chấp nhất, chuyện phức tạp anh đã tiếp xúc khá nhiều, phụ nữ giỏi dùng một chút thủ đoạn cũng gặp không ít, chứng kiến cách Cố Hạ theo đuổi đàn ông ngược lại cảm thấy mới lạ thú vị, có nhiều ý nghĩa hơn so với mấy trò trên phim truyền hình trên TV, vừa định giúp một chút không ngờ cô lại từ bỏ. Phụ nữ, tư duy thật là kì quái. Anh có chút bất ngờ, “Tôi còn cảm thấy cô rất quyết tâm, không ngờ lại từ bỏ nhanh như vậy.”

Thích Quý Phi Dương chính là tự chuốc lấy phiền não, hai người cách biệt quá lớn, tội gì phải dây dưa, Cố Hạ chậm rãi nói: “So với việc giảm béo lại càng không thực tế.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Thành ý

Xem ra tin tức của Triển Thiệu Huy xác thật không phải giả, Quý Phi Dương sắp tham dự vào công việc kinh doanh của gia đình, nói cách khác, anh sẽ không tiếp tục làm việc ở tòa nhà thương mại nữa. Mỗi văn phòng đều có người hay tám chuyện, tin tức Quý Phi Dương muốn từ chức đã lan ra khắp nơi, hai ngày nay Cố Hạ đi làm tinh thần cũng kém hơn rất nhiều. Nhớ ngày đó cô vì biết Quý Phi Dương làm ở đây nên mới liều mạng gửi sơ yếu lý lịch vào công ty này, hôm nay người kia rốt cuộc đã ra đi.

Lần trước ở phòng tập thể hình sau khi bị Triển Thiệu Huy bắt được, ông chủ liền hất tay trực tiếp bỏ đi, Cố Hạ bối rối nếu muốn anh ta không trừ tiền thưởng của mình không, đơn giản không chỉ mỗi ngày đến phòng tập quẹt thẻ, mỗi ngày về nhà ăn liền hai món, bù lại một ngày bận rộn của mình. Các món ăn bên ngoài mặc kệ có ngon thế nào, ăn nhiều cũng sẽ không còn thấy ngon, nấu ăn ở nhà vẫn hơn.

Chẳng qua là năm ngày sau đó Cố Hạ biến mất ở phòng tập thể hình, ngày thứ sáu mặt cô đầy hóm hờ xuất hiện ở đó, cột tóc đuôi ngựa, mặc bộ đồ thể thao, vùng mỡ hời hợt liệt trên máy chạy bộ. Bởi vì, trưa hôm đó Quý Phi Dương đến tìm cô.

Khi đó anh đứng ở đại sảnh dưới lầu, đôi mắt đen sâu thẳm mang theo một chút vui vẻ dịu dàng, trong tay cầm một cặp đựng tài liệu, anh nói với Cố Hạ: “Anh muốn đặt nó lên xe trước, đi cùng anh một chút.”

Xe của anh không đỗ ở bãi giữ xe dưới tầng hầm mà đỗ trước cửa một quảng trường nhỏ cách siêu thị Thiên Thiên Hồng không xa, hai người chậm rãi đi ra ngoài cửa, Quý Phi Dương nói: “Anh từ chức rồi, từ nay về sau sẽ không đi làm ở đây nữa, có chuyện gì cứ trực tiếp gọi điện cho anh.”

Cố Hạ đã biết nguyên nhân anh từ chức, cuối cùng nghe thấy anh chính miệng nói ra, ít nhất có thể xem như một lời từ biệt, trong lòng ít nhiều cũng thoải mái hơn một chút, Cố Hạ cười cười với anh, “Quý sư huynh, chúc công việc sau này thuận lợi, sự nghiệp phát triển không ngừng.”

“Lần trước lại không thể mời em ăn cơm, rất xin lỗi, khi đó trong nhà anh có rất nhiều việc, căn bản là không thể thoát ra được.” Quý Phi Dương giải thích, anh bắt đầu tham gia vào việc kinh doanh của gia đình, dường như tối nào cũng có tiệc, đều có một số nhân vật quan trọng, làm sao tránh được!

“Không sao, một bữa cơm thôi mà.” Cố Hạ tỏ vẻ không có gì.

Quý Phi Dương nở một nụ cười, “Đã nói sẽ mời ăn cơm thì tất nhiên không thể nuốt lời.”

Vài phút sau hai người bước vào bãi đỗ xe, Quý Phi Dương nhanh chóng tìm được xe của mình, mở cửa xe đặt chiếc cặp vào trong đó rồi sau đó lấy một chiếc hộp giấy đưa cho Cố Hạ, “Tặng cho em, cứ xem như đền bù tổn thất vì lần trước anh không thể mời em ăn cơm đi.”

Trên mặt túi giấy đều là tiếng nước ngoài, Cố Hạ cũng không hiểu, nhưng vô cùng mừng rỡ, cô nhận lấy hỏi: “Gì vậy ạ?”

“Sản phẩm dưỡng da của phụ nữ.” Quý Phi Dương cười cười, “Cũng không biết tặng gì để đền lại, có người bạn tốt trở về từ Pháp, những cô gái đều thích những thứ như vậy nên anh đã nói người ta giúp anh mua một bộ.”

Biết anh còn bận khoản chuyện lần trước, trong lòng Cố Hạ thoáng cái cảm thấy ngọt ngào, đây là lần đầu tiên nhận được quà của Quý Phi Dương, trên mặt cô tràn ngập hoa đào nở rộ, “Quý sư huynh, anh quá khách sáo rồi.”

“Một món quà nhỏ thôi mà.” Quý Phi Dương lấy ra từ trong xe một tấm thiệp mời, đưa cho Cố Hạ, “Tháng sau là sinh nhật anh, có tổ chức một bữa tiệc ở khách sạn, mời không ít bạn bè, Cố Hạ, hy vọng đến lúc đó em có thể tới.”

Trong nháy mắt nhiệt huyết của Cố Hạ sôi trào, có một loại cảm giác bay bổng, liên tục gật đầu nhận lấy, “Nhất định, nhất định.”

Nhìn thời gian thì còn nửa tháng, Cố Hạ nhớ tới dáng người bị Triển Thiệu Huy cười nhạo, trong số bạn bè của Quý Phi Dương có rất nhiều cô gái giàu có, những cô gái ấy chắc hẳn đều có dáng vẻ thướt tha mềm mại như những người Cố Hạ nhìn thấy ở hội quán, hoặc là tỏa nắng động lòng người, Cố Hạ âm thầm nắm tay, tuyệt đối không thể để cho Quý sư huynh mất mặt, đương nhiên, càng không thể để cho mình mất mặt.

Nếu đã như thế thì Cố Hạ thể trong vòng nửa tháng phải giảm được vài cân, tối thiểu thì nhìn cô cũng phải cân xứng, thoáng cái đến giờ tan ca, Cố Hạ mang theo ý chí chiến đấu sôi sục đến nơi tập thể hình.

Giảm béo nha, không có gì hơn được ăn uống điều độ và gia tăng vận động, vì muốn nhanh gầy xuống, Cố Hạ giảm hơn phân nửa điểm tâm sáng và cơm trưa, hơn bốn giờ chiều ở văn phòng ăn hai miếng bánh quy, cơm tối cũng giảm bớt, sau khi vận động lại ăn tối, nói đùa sao, vậy thì còn vận động làm gì?

Nói không dối bụng là giả, buổi tối ở hội quán nhìn thấy những món ăn vặt thì thèm vô cùng, Cố Hạ chỉ có thể hạ quyết tâm quay mặt đi, chạy vào phòng vũ đạo luyện tập thể thao, ngoại trừ uống một ít nước lọc, những thứ khác muốn đi vào bụng Cố Hạ thì còn phải xem xét lại một chút.

Một tuần sau, Cố Hạ đã gầy đi được bốn cân (2 kg), lúc lên lầu đưa tài liệu cho tổng giám đốc lại đụng phải tổng giám đốc, Trâu Nhuận Thành vừa nhìn thấy Cố Hạ đã phát hiện ngay sự thay đổi, nói: “Cố Hạ, hình như cô gầy đi, xem ra rất có hiệu quả nhỉ!”

Người giảm béo thích nhất nghe được câu này, Cố Hạ vui mừng nường mày lên, “Tổng giám đốc Trâu, mỗi ngày tôi đều luyện tập mà! Ngài cũng nhìn ra tôi gầy đi sao?”

Trâu Nhuận Thành đánh giá qua cô một lượt, bình luận, “Cầm đã thon hơn.”

Cố Hạ càng có ý chí chiến đấu, giữa trưa mua một túi bỏng ngô, để lại mười hạt, những thứ khác quyết tâm chia cho đồng nghiệp, nói ngô năng lượng thấp nên cơm tối ăn những thứ này.

Ngày hôm sau lúc cô tập trên máy chạy bộ, lại gặp được Triển Thiệu Huy ở hội quán, Cố Hạ vừa chạy bộ vừa quay đầu lại vô cùng đắc ý nhìn anh, ý là “Nhìn xem, tôi thật sự đang luyện tập!”

Triển Thiệu Huy đứng bên cạnh, rảnh rỗi nói: “Lão Ngũ nói cô gầy đi, tôi còn không tin, còn tưởng rằng cô lại tới đây tiếp tục nghịch máy tính.”

Cố Hạ chỉnh tốc độ máy chạy bộ chậm lại nhưng vẫn không ngừng hẳn, vừa chạy vừa nói với anh: “Tôi muốn giảm cân, đồ phải bị ông chủ như ngài chê cười.”

Triển Thiệu Huy nghi ngờ nói: “Sao đột nhiên lại giắc ngô ra vậy?”

Cố Hạ nghiêng đầu nhìn anh cười, giọng nói sung sướng, “Triển thiếu, Quý sư huynh mời tôi đến tham sự buổi tiệc của anh ấy đây.”

Triển Thiệu Huy ngẩn người, thản nhiên nói: “Lần trước tôi đã nói với cô rồi, tôi sẽ mang cô tới mà!”

“Sao mà giống nhau được?” Bờ môi của Cố Hạ cong thành một nụ cười nhẹ, “Đây chính là Quý sư huynh tự mình mời tôi, cho thấy anh ấy nhớ đến tôi, cho nên tôi muốn luyện tập cho đáng người đẹp một chút. Ngài xem đi, tôi thật sự đã gầy đi rồi đấy?”

Triển Thiệu Huy hí híp mắt, “Không nhìn ra.”

Cố Hạ khinh bỉ trong lòng, mắt anh bị sao vậy, cô quay đầu đi, nhìn về phía trước tiếp tục chạy bộ. Triển Thiệu Huy ngoắc tay, hỏi huấn luyện viên dẫn bên cạnh, “Cô ấy giảm bao nhiêu cân?”

Mỗi vị huấn luyện viên đều có hồ sơ sức khỏe, số liệu về thể trọng sẽ được ghi chép kỹ lưỡng, huấn luyện viên quay người nhìn vào hồ sơ nói: “Khoảng mười ngày giảm năm cân. Theo góc độ sức khỏe mà nói thì không thể tán thành cách giảm béo nhanh chóng như vậy, gây hại quá lớn cho sức khỏe, trừ khi sắp tới có chuyện rất quan trọng.”

Triển Thiệu Huy cầm lấy hồ sơ của cô nhìn một cái, dạo này mỗi buổi tối Cố Hạ đều đến đây luyện từ hai đến ba tiếng, lượng vận động này xác thực không hề nhỏ. Anh nhướn mày nhìn nhìn Cố Hạ, “Cô ăn tối chưa?”

“Ăn rồi.” Cố Hạ cũng không quay đầu lại.

Bây giờ mới hơn sáu giờ, Cố Hạ rõ ràng tan ca là tối đây, còn có thể ăn tối rồi sao? Máy chạy bộ truyền đến tiếng đập đập, Triển Thiệu Huy cảm thấy cô quả thật đã làm khô mình, mở miệng hỏi: “Chỉ vì một người đàn ông, đáng giá sao?”

“Còn phải xem là vì ai nữa, nếu như là vì Quý sư huynh thì nhất định là đáng giá.” Cố Hạ đáp, thật ra cô không chỉ vì Quý Phi Dương mà càng là vì mình.

Cố Hạ mặc bộ đồ thể thao màu tím sẫm, lộ ra cánh tay trắng nõn, cô thật sự gầy đi, tuy không nhiều lắm nhưng Triển Thiệu Huy có thể nhìn ra được. Môi Triển Thiệu Huy mím lại thành một đường, đôi mắt đen càng thêm trầm thêm sâu, theo góc độ của anh thì chỉ thấy một bên mặt của Cố Hạ, mái tóc cột đuôi ngựa cao cao theo những bước chạy mà rung rinh, chớp mũi thanh tú vương vài giọt mồ hôi, ngọn đèn chiếu vào những giọt mồ hôi chảy rờn rờn trên trán, phản xạ lại ánh sáng tạo nên vài đốm sáng nhỏ; bên cạnh dính vào cọng tóc ẩm ướt, gò má đỏ bừng, như ánh bình minh đang lên. Động tác chạy bộ của cô không nhanh, trên khuôn mặt lại tràn ngập vẻ kiên định, Triển Thiệu Huy nhìn cái cằm hơi nhô ra của cô, biết được cô làm tất cả cùng lắm cũng chỉ vì một người đàn ông, ý nghĩa đó đột nhiên làm cho anh cảm thấy rất không thú vị.

Yêu thích là cái gì? Anh chưa bao giờ đi tự hỏi vấn đề này, đối với anh mà nói, chỉ có thứ bạn muốn và thứ bạn không muốn, những việc Cố Hạ làm trong mắt anh chính là ngốc nghếch, không có phương pháp cụ thể, không có gia cảnh tốt, Cố Hạ cùng lắm cũng chỉ là mò trăng nơi đáy nước thôi. Nhưng mà, sự chấp nhất đơn giản như vậy lại làm cho anh có chút động lòng.

Buổi tối anh mang theo lão Tam đi tham dự buổi xã giao của hãng phim, chẳng qua là gặp mặt, uống chút rượu, trò chuyện, trong đó có không ít các ngôi sao trẻ trung tương đối xinh đẹp, dạo này mới bộc lộ tài năng trên màn ảnh, trong bữa tiệc ánh mắt của các tiểu minh tinh kia luôn hướng về phía anh, sóng mắt uyển chuyển mang theo một chút phong tình, lão Tam đứng bên cạnh nhỏ giọng nói: “Đại ca, cô gái kia được đấy, nghe nói vẫn chưa bị những chàng, để dành cho anh đấy.”

Mang theo tiểu minh tinh kia tới là ông chủ của một công ty điện ảnh và truyền hình, nghe thấy danh tiếng thì đẩy tiểu minh tinh kia ra, “Đi rót rượu cho Triển thiếu đi.”

Tiểu minh tinh chủ động ngồi xuống bên cạnh rót rượu cho anh, làm như vô tình vô ý mà cọ nhẹ vào người anh, đèn trong phòng Vip mờ tối, tản ra một chút hương vị **, ý tứ của đôi phương anh biết rất rõ, bụng ly rượu đỏ trong tay quơ quơ, hỏi một câu: “Cô thích tôi?”

“Yêu mến Triển thiếu đã lâu rồi.” Tiểu minh tinh xấu hổ e dè, hai má đỏ bừng, miệng trầm thấp tuôn ra một câu: “Trước kia chỉ ngắm nhìn Triển thiếu từ xa, khi đó đã thích ngài.”

“Yêu mến?” Triển Thiệu Huy giãn hai hàng chân mày ra, thả nhiên nói: “Biểu lộ một chút thành ý xem.”

Tiểu minh tinh lại ngồi nhích lại gần anh, bộ ngực đầy đặn đụng phải cánh tay của anh, “Triển thiếu muốn biểu lộ thành ý thế nào ạ?”

Ý muốn hiến thân của cô nàng rất rõ ràng, đây chính là thành ý mà cô nàng có thể biểu lộ, Triển Thiệu Huy chỉ cảm thấy buồn cười, nhìn sang bên lão Tam, “Tôi không có hứng thú đối với đầu tư phim, nhưng mà lão Tam lại rất thích cô, cô đóng thử một chút cậu ta sẽ xem xét đầu tư.”

Cùng lắm chỉ là ánh mắt thôi, tiểu minh tinh đã lập tức hiểu ý, Trịnh Giang Hà cười nhẹ nhàn chân thành mà rời đi, khóe môi Triển Thiệu Huy nhếch lên một nụ cười lạnh, những người phụ nữ muốn bò lên giường anh đều nói yêu mến anh, nhưng mà hãy xem đi, một giây trước vừa nói yêu mến, một giây sau có thể sa vào lòng người khác, thứ này cô nàng kia muốn cùng lắm cũng chỉ là tiền và địa vị của anh mà thôi. Người kia là anh hay là lão Tam đều không có gì khác biệt.

Cũng như Quý Phi Dương vậy, sau lưng có người phụ nữ một lòng với cậu ta, vì cậu ta mà cố gắng, vì cậu ta mà kiên trì, rất có thể cuối cùng không thể chiếm được thứ gì, không hề có mục đích, chỉ là yêu mến đơn thuần, nhớ tới thật làm cho người ta khó chịu.

Chương 16: Bữa tiệc

Ngày đến bữa tiệc đã gần tới, Cố Hạ vẫn còn buồn rầu vì không biết phải mặc gì, đang trong lúc cô chuẩn bị xả máu đi mua một bộ lễ phục cho đảng hoàng thì thư kí của công ty gọi điện tới, “Cố Hạ, tổng giám đốc Trâu gọi cô lên.”

Cô bước vòng phòng tổng giám đốc, trên bàn làm việc màu đỏ thẫm đặt một cái hộp, Trâu Nhuận Thành nhìn cô nói, “Đại ca nói đưa bộ lễ phục này cho cô.”

Nguyên văn lời nói của Triển Thiệu Huy là như vậy: “Tiểu Ngũ, tìm một bộ lễ phục cho Cố Hạ, đến lúc đó đỡ phải xấu hổ mất mặt.”

Việc này mà không đơn giản sao, gọi một cú điện thoại đến cửa hàng, rất nhanh sẽ có một bộ giao đến, Trâu Nhuận Thành từ trên bàn làm việc đứng lên dò xét Cố Hạ, cân nặng của cô giảm vừa phải, hơn nữa eo cũng nhỏ đi, chỉ là sắc mặt không còn hồng nhuận như trước, Trâu Nhuận Thành nói: “Quả nhiên càng thon thả, nhưng mà phải chú ý đến dinh dưỡng, thân thể khỏe mạnh mới có thể làm việc tốt. Quần áo cô cứ mang về thử xem hợp không, trên đó có số điện thoại cùng địa chỉ của cửa hàng, không thích thì cứ gọi điện qua bảo bọn họ sửa, đến lúc đó đừng có mà làm mất mặt Khải Hoàn đấy.”

Cố Hạ rất bất ngờ, ông chủ đưa cái gì cô cũng không dám từ chối, liên tục nói lời cảm ơn anh. Trong giờ làm việc, Trâu Nhuận Thành không để cô mang đi ngay, nói cô lúc tan ca hãy tới lấy, đỡ để cho kẻ khác nói này nói nọ.

Chiếc váy màu vàng nhạt, kích thước vừa người, kiểu dáng cũng tương đối bảo thủ hào phóng, dài vừa đến đầu gối, phần cổ thắt một chiếc khăn lụa, bót được phiên nào về vòng cổ, cũng coi như chọn quần áo qua điện thoại mà Trâu Nhuận Thành cũng có thể nói ra trọng điểm bằng vài câu, đồ giao tới rất hợp với Cố Hạ.

Sinh nhật của Quý Phi Dương đúng vào thứ bảy, địa điểm tổ chức tiệc là một nhà hàng cao cấp, Cố Hạ thay lễ phục, trang điểm, đến cửa hiệu làm tóc, nhìn mình trong gương, nhìn không được cong cong bờ môi, bộ lễ phục bằng lụa khiến cả người cô trở nên xinh đẹp sáng chói, có một loại cảm giác diệu kì, ngay cả khí chất của mình cũng hoàn toàn khác với ngày thường, vẻ đẹp thuộc về mình như được bộc lộ hoàn toàn.

Đang là ngày mùa thu, ánh sáng đêm tối bao phủ một vầng sáng màu vàng kim lên những tòa nhà, bên ngoài bộ lễ phục Cố Hạ khoác thêm một chiếc áo khoác, mang theo hộp quà, đón taxi trước cửa ra vào. Trong tay cô ôm hộp quà sinh nhật dành cho Quý Phi Dương, một bức chữ thập cho chính mình thức đêm thêu, bởi vì thời gian không có nhiều nên cô chọn một bức thêu đơn giản, chính giữa là bốn chữ “sinh nhật vui vẻ”, xung quanh có hoa văn trang trí, còn thêu thêm vài chữ nhỏ. Cả bức thêu khoảng chừng chiếc notebook mười bốn tấc, nửa tháng nay, thời gian rảnh của cô không phải ở phòng tập gym béo thì là dành cho món quà sinh nhật này.

Cố Hạ tới tương đối sớm, được bồi bàn dẫn vào trong đại sảnh, xa xa nhìn thấy Quý Phi Dương mặc một bộ đồ vest cao cấp màu trắng nổi bật vẻ đẹp như tranh của mình, anh đang nói chuyện cùng với những người bên cạnh, nhìn dáng vẻ đều là người trên thương trường, Quý Phi Dương cũng nhìn thấy Cố Hạ, chỉ đứng từ xa cho cô một nụ cười dịu dàng, dường như rất áy náy vì mình không thể phân thân. Cố Hạ cười cười với anh, cô không giao món quà trên tay cho bồi bàn, hy vọng có thể tự tay giao nó cho anh.

Trong đại sảnh có không ít người, bữa tiệc sinh nhật này trên danh nghĩa là một bữa tiệc rượu, như thực ra là bữa tiệc xã giao của những người có tiếng tăm, Quý Phi Dương cùng lắm cũng chỉ có thể tự quyết định mời một số bạn bè mà thôi. Tới tương đối sớm chẳng qua chỉ là một số ông chủ, hy vọng có thể tận dụng cơ hội mở rộng quan hệ với những nhân vật lớn, chỉ trò chuyện vài câu đã xem như quen mặt.

Quý Phi Dương bớt chút thời gian chạy lại, nói với cô: “Cố Hạ, em tới sớm thật.”

Cố Hạ đưa món quà trong tay cho anh, “Quý sư huynh, đây là do em tự mình làm, tặng cho anh làm quà sinh nhật.”

“Em tốn công sức như vậy thật quý.” Quý Phi Dương cười nhận lấy, “Lát nữa có thể anh không có thời gian tiếp em, em cứ thoải mái đi, có cần gì thì gọi bồi bàn, cứ ở đây quen thêm vài người bạn.”

Chưa nói được mấy câu thì cách đó không xa đã có người gọi anh, khuôn mặt có vài điểm giống với Quý Phi Dương, chỉ là lớn hơn vài tuổi, Cố Hạ đoán đó là anh trai của anh, Quý Phi Dương nói với Cố Hạ một câu “Anh đi một chút đây.” Rồi vội vàng chạy về phía đó.

Người đến ngày càng nhiều, phụ nữ khoác tay đàn ông tiến vào, đèn thủy tinh trên trần nhà phát ra ánh sáng nhu hòa, chiếu rọi vào đại sảnh càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp động lòng người, có dịu dàng hiền thực, có quý phái hơn người, có... Mỗi động tác giro tay nhắc chân đều vô cùng phong tình. Bọn họ đều là những người có kinh nghiệm tham dự tiệc tùng, bất kể là người quen hay là người mới gặp mặt lần đầu đều tỏ ra thân thiện. Nhìn những khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp không ngừng đảo qua trước mắt, Cố Hạ bắt đầu hoài nghi chính mình đã tự dẫn thân vào đấu trường của những mĩ nữ, vậy mà buổi chiều còn có một chút vui sướng, đây mới thật sự là khác nhau một trời một vực.

Đối với Cố Hạ mà nói thì đây là một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, cô không biết những người nơi này, cũng không giỏi bắt chuyện cùng người lạ, chân tay có vẻ luống cuống, dứt khoát tìm một ngõ ngách nào đó ngồi xuống, đây là một bữa tiệc đứng, gấp vài miếng điểm tâm, đặt trên bàn từ từ ăn. Về sau cô nhìn thấy Triệu Cố trong đám người, gọi anh ta hai tiếng, Triệu Cố đang bận nói chuyện với hai cô nàng xinh đẹp nên không nghe thấy cô gọi, Cố Hạ lại không muốn quấy rầy.

Tất cả quần áo chỉnh tề lộng lẫy tập trung ở đại sảnh, Quý Phi Dương bị không ít người vây quanh, không thể đến nói chuyện với Cố Hạ được, cô không khỏi thấy chán nản, bưng một ly nước trái cây nhìn mọi người đi tới đi lui, cô không nhìn thấy bóng dáng của Triển Thiệu Huy, không biết rốt cuộc người này có tới không.

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, người dẫn chương trình bảo mọi người yên lặng, đang định mời Quý Phi Dương lên đọc diễn văn thì không ngờ đằng sau đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, hai cánh cửa chính mở ngược chiều nhau, mấy người đàn ông ngẩng đầu bước vào, người đàn ông chính giữa mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng hơn người, hai hàng lông mày tản ra khí chất tinh anh bốn phía, Cố Hạ nhìn thấy rõ ràng, kiêu ngạo đến muộn như vậy đúng là Triển Thiệu Huy và Trâu Nhuận Thành, đằng sau có vài vệ sĩ đi theo.

Vệ sĩ đứng ẩn sau chỗ tối bên cánh cửa, hai người từng bước đi về chính giữa bữa tiệc, Triển Thiệu Huy nhẹ nhàng vuốt cằm nhìn Quý Phi Dương, nói: “Thật ngại quá, đã đến muộn.”

Trên mặt anh mang theo một nụ cười nhàn nhạt, hoàn toàn không có thành ý nhận lỗi, như là hiện ngang đến muộn, ngược lại người nhà họ Quý lại khách sáo nói: “Triển thiếu cùng tổng giám đốc Trâu chịu đến đây, thật may mắn, may mắn!”

Nói chuyện vài câu, ba của Quý Phi Dương đứng ở giữa đại sảnh nói vài câu, sau đó đẩy con của mình lên trước sân khấu, ánh mắt Cố Hạ chỉ dán trên người Quý Phi Dương, cảm thấy từng động tác của anh đều hấp dẫn vô cùng, về phần nói cái gì thì hoàn toàn không nghe rõ.

Tốp năm tốp ba, ăn uống linh đình, sau khi Quý Phi Dương đọc diễn văn xong, rất nhanh đã bị những cô gái xinh đẹp vây quanh, Cố Hạ khẽ thở dài, đã quên gần đây đang giảm béo, cầm chén gấp không ít đồ ăn ngon. Thỉnh thoảng cô nhướng mắt nhìn vào chính giữa đám người kia, Triển Thiệu Huy cũng bị không ít người vây quanh, cả trai lẫn gái đều có.

Một lát sau tiếng âm nhạc vang lên, nhân vật chính Quý Phi Dương mời một cô gái quốc sắc thiên hương nhất vào sân nhảy, nam diễn trai nữ xinh đẹp, quả nhiên là do ông trời tác hợp, Cố Hạ nhìn bọn họ xoay tròn trong sân nhảy, tà váy của cô gái kia nhẹ nhàng bay lên, giống như một cánh hoa sen, mờ ảo lãng mạn, Cố Hạ nhìn không được phải chắc chắn tán thưởng, rồi sau đó lại khẽ thở dài.

Cô một mình núp ở trong bóng tối, vị trí này thật sự quá khuất, bàn này cũng chỉ có mình Cố Hạ ngồi, trước mặt là những món ngon. Cô nhìn thấy rất nhiều những người đàn ông nhà nhận hành lễ với những cô gái, mời họ ra khiêu vũ, trong lòng không tránh khỏi cảm giác cô đơn, cảm giác bị người khác lãng quên thật không dễ chịu chút nào. Cố Hạ đưa miếng tôm viên lên bỏ vào miệng, không ngại có người đang ngồi xuống bên cạnh, mang theo một chút vui vẻ hài hước: “Không phải đang giảm béo sao?”

Cố Hạ nhìn nhìn Triển Thiệu Huy ngồi bên cạnh, bỏ tôm viên vào miệng, nhai nhai rồi nuốt xuống, nói: “Không ăn no thì làm sao có sức mà giảm béo?”

Khóe môi Triển Thiệu Huy cong lên thành một nụ cười, “Đang ganh tị?”

Ánh mắt Cố Hạ vẫn vô ý nhìn nghiêng qua những đôi nam nữ chói mắt trong sân, nói là ganh tị thì cũng không phải nha, xem như đang thất vọng đi, trong một đám những cô gái thiên kiều bá mị, Quý Phi Dương làm sao có thể để ý tới cô chứ? Cũng không biết đêm nay đây là lần thứ dài thứ mấy, Cố Hạ lại thờ dài một hơi, liếc nhìn anh đang ngồi bên cạnh, nghi ngờ hỏi: “Sao ngài không mang bạn gái đến?”

“Phiền tới!” Triển Thiệu Huy phun ra hai chữ.

Ở đây vốn là góc tối không người, đã có người bắt đầu lân la tới, hai ba người đàn ông cầm ly rượu đến, “Triển thiếu, tìm khắp nơi mà không thấy ngài, thì ra là ở chỗ này cùng giai nhân...” “Vị tiểu thư này thật xinh đẹp, trông rất lạ, không biết là thiên kim nhà ai?...”

Cố Hạ cười yếu ớt, cô ngồi trong này nửa ngày cũng chẳng có ai đến chào hỏi, lúc này bọn họ lại biểu lộ vẻ kinh ngạc không biết là giai nhân ở đâu. Triển Thiệu Huy nhướng mắt lên, tay vòng qua ghế dựa sau lưng Cố Hạ đáp: “Có xinh đẹp không?”

Một người đàn ông vội vàng tỏ ra say mê, “Thiên sinh lệ chất (trời sinh ra khí chất điểm lệ), xinh đẹp, nhìn là biết sinh ra trong gia đình danh giá.”

Triển Thiệu Huy lại nhếch môi lên, “Vậy là sai rồi, cô ấy không phải sinh ra trong gia đình danh giá.”

“Hả?” người đàn ông kia kinh ngạc, “Không phải gia đình danh giá mà lại ưu nhã như thế, khí chất hơn người, quả thật không giống người bình thường!”

Cố Hạ nhìn không được cười khẽ một tiếng, góc tối quanh què thoáng cái trở nên náo nhiệt, người đến đây ngày càng nhiều, không ngừng có những cô gái đi tới mời Triển Thiệu Huy khiêu vũ nhưng đều bị anh lạnh nhạt mà nhà nhận từ chối, các cô gái kia trước khi rời đi còn cẩn thận đánh giá Cố Hạ, ánh mắt rõ ràng có chút không cam lòng.

Nhìn những ánh mắt không thể tin được của những đôi trai gái kia, tâm tình Cố Hạ thoáng cái vui vẻ lên không ít, mặc dù ánh mắt chỉ dính vào Triển Thiệu Huy nhưng không ai đoán được Cố Hạ là ai. Một bản nhạc kết thúc, mọi người đều rời khỏi sân nhảy, không ít ánh mắt của những cô gái dán về phía Quý Phi Dương, trong đó có cả Cố Hạ, không biết điệu nhảy tiếp theo anh sẽ mời ai.

Triển Thiệu Huy rõ ràng nhìn ra tâm tư của cô, nói khẽ: “Nếu như tôi có thể để cô giống như cô gái vừa rồi, cùng khiêu vũ với Quý Phi Dương thì cô sẽ cảm ơn tôi thế nào?”

Cố Hạ khó tin nhìn anh, “Ngài nói có thể để tôi khiêu vũ cùng Quý Phi Dương, giống như anh ấy và cô gái vừa rồi?”

Hàng chân mày của Triển Thiệu Huy nhướng lên, “Tôi sẽ tự có cách.”

Cố Hạ cười khổ, vô cùng khẳng định nói: “Không có khả năng.”

“Sao lại không có khả năng?” Một chuyện nhỏ như vậy, Triền Thiệu Huy đã muốn thì có thể không làm được sao?

Cố Hạ lại gấp thêm một miếng tôm viên, “Bởi vì tôi không biết khiêu vũ.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: BẠN NHẢY

Chú ý hạ thật sự không biết khiêu vũ, bằng không cũng sẽ không cam lòng ở chỗ này than thở, cô lại không có kinh nghiệm tham gia tiệc tùng, biết sớm như vậy thì đã sớm tham gia một lớp khiêu vũ, giờ thì chỉ có thể than thở nhìn người ta nhảy.

Triền Thiệu Huy phủ lên mình một chút vui vẻ nhàn nhạt, một khúc nhạc dịu dàng êm ái vang lên, anh kéo Cố Hạ đứng lên, “Đi thôi, tôi đưa cô ra nhảy.”

Tay của anh nắm ngay lấy tay cô, trực tiếp kéo Cố Hạ ra ngoài, Cố Hạ muốn giằng tay mình ra nhưng không thành công, thấp giọng nói: “Tôi thật sự không biết mà.”

“Khiêu vũ vốn chính là người đàn ông làm chủ, người phụ nữ chỉ bước theo.” Triền Thiệu Huy chậm rãi đi về phía trước, không quay đầu lại nhìn cô, miệng nói: “Không có phụ nữ không biết khiêu vũ, chỉ có người đàn ông không muốn dẫn bước.”

Anh nắm tay Cố Hạ thật chặt, kéo cô đến chỗ thật sáng, cô gái bên cạnh vẫn không hề tình nguyện, còn đang giãy ra khỏi tay anh, Triền Thiệu Huy không vui trừng mắt nhìn cô.

Cố Hạ bị anh lôi vào sàn nhảy, tay Triền Thiệu Huy không phải chỉ nhẹ nhàng khoác ngang hông cô mà là dùng sức ôm lấy, ghé vào tai cô thấp giọng nói: “Cô cứ đi theo bước chân của tôi là được.”

Đề hợp với khúc nhạc êm ái này, ngọn đèn được chỉnh tối đi, lộ ra một sắc thái mộng ảo. Cánh tay mạnh mẽ của Triền Thiệu Huy ôm lấy eo của Cố Hạ, đây là lần đầu tiên cô gần gũi với một người đàn ông như vậy, mặt Cố Hạ kìm không được mà nóng lên, người trước mặt không ngừng ném ánh mắt sang, Cố Hạ lại càng căng thẳng, giẫm lên chân Triền Thiệu Huy vài lần, vội vàng thấp giọng xin lỗi: “Rất xin lỗi...”

“Khiêu vũ là để cho mình thư giãn, hãy hưởng thụ cho tốt quá trình này đi.” Triền Thiệu Huy thấp giọng nói, nhìn thấy đáng vẻ khẩn trương cẩn thận của cô, không khỏi nhếch môi cười.

Cố Hạ cúi đầu nhìn bước chân của anh, di chuyển theo bước chân anh, Triền Thiệu Huy cười nhẹ trên đỉnh đầu cô, “Không cần nhìn, tôi sẽ dẫn cô.”

“Vâng” Ngoại miệng mặc dù nói thế nhưng Cố Hạ vẫn không kìm được mà cúi đầu xuống nhìn.

Triền Thiệu Huy xác thật rất biết dẫn bước người khác, bất kể là bên trái hay hướng về bên phải, hoàn toàn đều do anh làm chủ, Cố Hạ cũng không uổng công dạy dỗ, đến khi bước chân của hai người đã trở nên hài hòa, ngón tay của anh giật giật trên eo của Cố Hạ, tiến lại gần hơn một chút nói: “Eo của cô bây giờ rất mảnh.”

Hơi thở của anh phun vào vành tai cô, tim Cố Hạ đập nhanh một cách khó hiểu, dưới ngọn đèn mê ly, lời nói trượt ra từ trong miệng anh mang theo một ít sắc thái gợi cảm, Cố Hạ siết chặt tay, lại giẫm lên chân của anh, vội vàng nói một tiếng “Rất xin lỗi.”

Từ trong cổ Triền Thiệu Huy phát ra một tiếng cười nhẹ, Cố Hạ ngẩng đầu lên nhìn anh, chiếc cằm thon thả cong cong, đôi môi mỏng mím thành một đường hơi nhếch lên, ngọn đèn nhiều màu sắc lốm đốm chiếu rọi trên gương mặt anh, không thể không nói Triền Thiệu Huy rất đẹp trai, như là một vị hoàng tử trong truyện cổ tích, Cố Hạ có chút hoảng hốt trong lòng, thân thể không tự giác được mà dán lại gần thêm một chút, cặp ngực dường như áp vào bộ ngực của anh, âm nhạc êm ái hình như làm cho người ta quên đi điều cơ bản trong cuộc sống, Cố Hạ như có một cảm giác hơi lâng lâng.

Triền Thiệu Huy có địa vị cao quý, những người khiêu vũ gần bọn họ không ngừng nhìn sang, Cố Hạ bay bổng để anh tùy ý dẫn dắt, cảm thấy như vậy rất tốt. Trong ánh mắt cô lộ ra một vẻ say mê đối với Triền Thiệu Huy mà nói cũng không có gì xa lạ, anh đã nhìn thấy nó trong rất nhiều ánh mắt của phụ nữ, anh hỏi: “Thích như vậy sao?”

“Hả?” Cố Hạ không nghe rõ, cô thất thần, “Ngài nói cái gì?”

Triền Thiệu Huy nhìn biểu lộ si mê của cô thì cong môi cười cười, “Không có gì.”

Cố Hạ không biết quá trình khiêu vũ lại đơn giản vui sướng như vậy, như một cảnh liêu bay lượn trong cơn gió xuân, cô không nghĩ quá nhiều, chỉ đang dùng tâm hồn mình đi theo bước chân của Triền Thiệu Huy, hưởng thụ cái thế giới xinh đẹp mộng ảo này. Khúc nhạc chấm dứt, Triền Thiệu Huy kéo tay

cô đi về phía trước, mười ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay nóng rực, sức nóng thông qua dây thần kinh cánh tay mà truyền thẳng đến trái tim.

Hai người trở về chỗ ngồi xuống, Triển Thiệu Huy thu tay lại, trên mặt Cố Hạ hơi ửng hồng, nhìn thấy gương mặt rất tự nhiên của Triển Thiệu Huy thì đoán rằng anh hẳn là thường xuyên khiêu vũ với phụ nữ, chẳng qua chỉ là chuyện bình thường thôi. Nhưng mà, đối với Cố Hạ mà nói thì đây là lần đầu tiên, giờ phút này yên lặng ngồi xuống, trên mặt còn thấy nóng rực, vội vàng cầm lấy một ly nước trái cây từ trên tay bồi bàn uống một ngụm lớn.

Trâu Nhuận Thành cũng đi tới, kéo một cái ghế ngồi xuống, nhìn lướt qua Triển Thiệu Huy và Cố Hạ nói: “Quả thật là người đẹp vì lụa, Cố Hạ diện lên cũng rất xinh đẹp.”

Phụ nữ đều thích nghe những lời khen tặng, Cố Hạ mỉm môi cười, “Cảm ơn.”

“Lần sau tôi tìm người trang điểm cho cô, rất có hiệu quả.” Triển Thiệu Huy ngả lưng vào ghế dựa, thông thả mở miệng: “Hôm nay là sinh nhật của Quý Phi Dương, cô đã chuẩn bị quà gì?”

“Tôi tặng cho anh ấy một bức thêu chữ thập, tự mình làm, thể hiện lòng thành của mình.” Cố Hạ trả lời anh.

“Bức thêu chữ thập?” Triển Thiệu Huy nhú nhú mày, “Là cái gì?”

Một ông chủ như anh không biết cũng là chuyện bình thường, Cố Hạ giải thích cho anh nghe: “Giống như một bức thêu bình thường thôi, tự mình thêu ra, chẳng qua là không có thêu phức tạp như vậy, rất đơn giản, không có kĩ thuật gì nhiều, chỉ tốn một chút thời gian.”

Cô nói xong thì lấy chiếc điện thoại di động từ trong chiếc túi nhỏ của mình ra, màn hình nền tất nhiên là ảnh chụp món quà mình tặng cho Quý Phi Dương, cô không lộ biểu hiện của mình cho Triển Thiệu Huy xem, “Tôi không thể tặng một món quà quý giá, cũng không biết tặng thứ gì cho thích hợp nên tặng món quà do chính mình làm ra, ngài xem, thêu có đẹp không?”

Triển Thiệu Huy liếc mắt nhìn hai lần trên màn hình di động, thần nhiên nói: “Cô thật đúng là có lòng, nhưng mà không biết mất bao nhiêu công sức như vậy để làm có bị người khác ném đi không?”

Cố Hạ cất điện thoại di động đi, nhếch miệng, người này nói chuyện thật sự là rất làm người khác mất hứng.

Bên cạnh có một chàng trai đi tới, Triển Thiệu Huy cùng Trâu Nhuận Thành nhân nhặt vuốt cằm, rồi sau đó hành lễ với Cố Hạ, mời cô ra nhảy, Cố Hạ sững sờ một chút, không biết nên từ chối hay chấp nhận, đưa mắt nhìn sang Triển Thiệu Huy. Triển Thiệu Huy nhẹ nhàng nói: “Cô ấy cần nghỉ ngơi một lát.”

Chàng trai kia thức thời đi khỏi, Triển Thiệu Huy cầm một ly rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, “Cô không muốn nhảy thì cứ từ chối. Thật ra thì cô cũng có thể để ý thêm những người khác, hôm nay có không ít nhân vật nổi tiếng đến đây, cũng có một vài ông chủ nhỏ, Quý Phi Dương chưa hẳn đã thích hợp với cô, ngược lại cô có thể nhân cơ hội này mà chọn thêm những người khác.”

Triển Thiệu Huy thậm chí còn cảm thấy được Quý Phi Dương mời Cố Hạ đến tham dự bữa tiệc này chính là hy vọng cô quen biết thêm nhiều người, cơ hội như vậy đối với một người thường mà nói là rất hiếm có.

Cố Hạ nhún vai, chuyện tình cảm cứ thuận theo tự nhiên là được, cô vẫn chưa lớn tuổi, không phải vì mục đích tìm đối tượng khác mà tới đây, ánh mắt vẫn như cũ vô ý cùng cố ý mà tìm kiếm Quý Phi Dương trong đại sảnh.

Triển Thiệu Huy nhìn cô, cô gái này có thể trong nửa tháng vì một người đàn ông mà giảm béo nhiều như vậy, xem ra thật đúng là không đến Hoàng Hà thì tâm chưa chết, có lẽ xuất phát từ sự an ủi, có lẽ chỉ là đồng tình, hoặc là anh cảm thấy thú vị, Triển Thiệu Huy lại nói một câu: “Cậu ta hẳn là một lát nữa sẽ tìm đến cô.”

“Thật không?” Ánh mắt Cố Hạ sáng quắc nhìn anh.

Trong ánh mắt cô tỏa ra một luồng ánh sáng làm cho Triển Thiệu Huy cảm thấy chướng mắt, lông mày khó có thể nhận ra đang nhíu lại một chút, “Hẳn là vậy.”

Anh nói xong thì không thèm để ý đến cô, nghiêng nửa người bắt đầu nói chuyện phiếm với Trâu Nhuận Thành, vẫn không ngừng có vài người đàn ông tới chào hỏi, Triển Thiệu Huy như là đang cố ý để Cố Hạ sang một bên, thân thiện trò chuyện với những người khác.

Đúng như Triển Thiệu Huy tiên đoán, một lát sau thì Quý Phi Dương tới, vẫn là đi cùng với anh trai của anh, hai anh em rất khách sáo chào hỏi Triển Thiệu Huy, sau khi cộng ly hai lần thì Quý Phi Dương nói với Cố Hạ: “Cố Hạ, sao lại ngồi ở đây?”

Cô còn chưa kịp lên tiếng thì Trâu Nhuận Thành đã đáp lời: “Cô ấy là bạn gái của đại ca tôi, tất nhiên là phải ngồi đây.”

Rõ ràng không phải bọn họ đi cùng, Quý Phi Dương ôn hòa cười cười, thuận tay đặt ly rượu sang bên cạnh, đến gần Cố Hạ đưa tay ra, “Cố Hạ, có thể mời em nhảy với anh một khúc nhạc được không?”

Cố Hạ vui mừng nhượng mây, do dự hai giây rồi đưa tay ra, có thể khiêu vũ cùng Quý Phi Dương chính là tâm nguyện của cô, tuy là cô không biết nhảy. Quý Phi Dương kéo tay cô, “Triển thiếu, ngài sẽ không để ý chứ?”

“Đương nhiên không để ý.” Triển Thiệu Huy cười như không cười nói.

Đến khi những người bên cạnh đều rời đi, Trâu Nhuận Thành mới đi đến bên Triển Thiệu Huy nói: “Đại ca, anh nhìn xem, cô nhóc kia đỏ mặt giống như đèn lồng rồi kia, giờ thì cuối cùng cũng được như ý cô nàng.”

Gương mặt Cố Hạ ửng hồng, nhưng mà Triển Thiệu Huy không nói ra, anh vốn là nhân vật hết sức quan trọng, bình thường rất ít chính thức xuất hiện trong những trường hợp này, trước kia đã từ chối nhiều danh môn thực viện như vậy, chỉ cần kéo Cố Hạ ra sàn nhảy thì vốn chính là đã giúp cô một lần. Anh chẳng qua cũng chỉ là một quần chúng mà thôi, chỉ cần anh vui vẻ thì có thật sự đẩy Cố Hạ cho Quý Phi Dương cũng không phải là không làm được, vài người anh em có đôi khi hứng lên sẽ tìm một vài diễn viên nhỏ bé vô danh mà thôi phồng lên, đối với bọn họ mà nói thì con chim tước bé nhỏ đều có thể nâng thành phượng hoàng.

Có đề ý đến cũng chỉ xem như là một cuộc mua vui mà thôi.

Xem đây, Cố Hạ cố gắng nửa ngày cũng không có ai tới hỏi thăm, chỉ cần anh hơi nâng lên một chút thì Cố Hạ đã có thể trở hết tài năng. Nhưng mà, nhìn gương mặt mỉm cười kia của Cố Hạ, lúc này thoát nhìn thật đúng là không thấy thoải mái chút nào.

Trâu Nhuận Thành tiếp tục nói: “Đại ca, nếu không thì chúng ta giúp cô ấy một chút đi, em cảm thấy việc này rất thú vị.”

“Rất thú vị?” Triển Thiệu Huy vẫn cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu, nhìn chất lỏng trong đó chậm rãi chuyển động, như đang độc thoại, “Không biết cô nàng có khả năng tiếp tục trò chơi này hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chủ ý

Triển Thiệu Huy ngẩng đầu nhìn hai người vừa đi vào sàn nhảy, hoàn toàn không ấn ý chút nào, lúc này đang chơi một khúc nhạc hơi nhanh, Cố Hạ lại căng căng thẳng, động tác của hai người không thể phối hợp với nhau.

Cố Hạ vài lần bước nhầm bước, không ngừng giẫm lên chân Quý Phi Dương, mắc lỗi càng làm cho cô căng thẳng, căng thẳng lại làm cho cô mắc lỗi, đầu Cố Hạ rơi xuống vài vòng hắc tuyến, không ngừng nói xin lỗi, “Rất xin lỗi, thật...”

Còn chưa nói xong lại giẫm lên, Quý Phi Dương ôn hòa cười, “Đừng căng thẳng.”

Cố Hạ không có cách nào thả lỏng, hơn mười đôi đang khiêu vũ trên sàn nhảy, bọn họ thoát nhìn là không tự nhiên nhất, cô không hưởng thụ được sự thú vị của khiêu vũ, chỉ cảm thấy đã gây thêm phiền toái cho Quý Phi Dương.

Khúc nhạc chấm dứt, Quý Phi Dương không mời cô tiếp tục, buông tay ra khen ngợi một câu: “Cố Hạ, hôm nay em rất đẹp.”

Dùng lời khen ngợi mà đổ dành cô không cần phải để trong lòng chuyện khiêu vũ này, Cố Hạ cười cười, thầm than không thể để lại cho anh ấn tượng tốt.

Quý Phi Dương dùng giọng điệu tự nhiên nói: “Sao hiện tại lại gần gũi với Triển thiếu như vậy?”

Cố Hạ cười trả lời: “Ngài ấy vốn là ông chủ của em, chỉ trùng hợp gặp thôi.”

Cô không có ngoại hình hào phóng thướt tha, Quý Phi Dương cũng đoán ra Cố Hạ và Triển Thiệu Huy không có khả năng, lúc này nhìn thấy Triển Thiệu Huy mời cô khiêu vũ thì có chút bất ngờ, Quý Phi Dương nhắc nhở cô, “Nhân viên cùng ông chủ của mình nên giữ khoảng cách một chút.”

Ngoài miệng thì Cố Hạ nói đã biết, cũng không để trong lòng, Quý Phi Dương đưa cô trở về vị trí cũ, nói vài câu với Triển Thiệu Huy rồi từ biệt đi đến mời rượu những người khác.

Nhìn thấy cô trở về, Trâu Nhuận Thành vội vàng sáp lại, “Cố Hạ, điệu nhảy tiếp theo cô nhảy cùng tôi đi.”

Cố Hạ vừa bung ly nước trái cây uống một ngụm nhỏ, nghe vậy thì thiếu chút nữa bị sặc, vội nuốt nước trái cây vào sau đó kinh ngạc nhìn anh, “Tổng giám đốc Trâu, ngài đang nói giỡn sao?”

Trâu Nhuận Thành khẽ cười một tiếng, lại trêu ghẹo: “Cô đúng là phân biệt đối xử, Quý Phi Dương đến mời cô khiêu vũ thì cô lập tức dính lấy, chúng ta ngồi ở chỗ này, thật là xa.”

Cố Hạ vội vàng đứng lên, lấy một ly rượu từ trong khay của bồi bàn đặt trước mặt anh, “Tổng giám đốc Trâu, ngài uống đi, muốn ăn gì tôi đi lấy giúp ngài.”

Ánh mắt Trâu Nhuận Thành đảo lòng vòng quanh ly rượu, đẩy ly rượu đến trước mặt cô, “Cô nên mời đại ca một ly đi, không phải đại ca giúp cô thì chắc hẳn là lúc này cô vẫn còn đang ăn không ngồi chờ. Cô xem xem, cô có thể vào được Khải Hoàn cũng nhờ một câu nói của đại ca, lần trước lúc bắt cướp đại ca đã cứu cô một mạng, nói gì thì nói cũng phải kính đại ca một ly.”

Cố Hạ cũng biết mình đã lọt vào mắt Triền Thiệu Huy, Trâu Nhuận Thành đặt ly rượu lên trước mặt, cô cũng không thể từ chối, cầm ly rượu lên nói với Triền Thiệu Huy: “Triền thiếu, cảm ơn ngài, tôi không biết uống rượu nhưng cũng sẽ uống một chút, từ nay về sau mong Triền thiếu chiếu cố nhiều hơn.”

Cố Hạ nâng ly rượu về phía anh, ánh mắt Triền Thiệu Huy cũng không thèm đếm xỉa liếc nhìn cô, cuối cùng dừng lại trên ly rượu đang cầm trên tay, gương mặt đen tối không rõ, chẳng qua là anh chỉ nể tình mà cầm ly rượu lên, cộng nhẹ với cô một cái.

Cố Hạ uống một hớp nhỏ, cô không biết đây là loại rượu gì, một hương vị cay cay lan tràn trong khoang miệng, vô cùng dễ sặc, nín thở cố gắng đè nén mới làm cho mình không ho khan, may mắn cô chỉ uống một chút, bằng không chắc sẽ sặc chảy nước mắt. Triền Thiệu Huy không uống, ném ánh mắt về phía ly rượu, nhìn hai giây, anh nói: “Tôi mời rượu người khác, hình như đây là lần đầu tiên tôi thấy có người uống ít như vậy.”

Giọng điệu nhẹ nhàng, trên mặt cũng không có biểu lộ gì, nhưng sự bất mãn trong lời nói cho dù Cố Hạ có là người cũng biết nhìn mặt người khác mà nói chuyện cũng nhận ra, cũng không biết người này bị gì nữa, lúc khiêu vũ còn rất bình thường, giờ lại bắt đầu tự cao tự đại, trách không được Quý Phi Dương muốn cô giữ khoảng cách với ông chủ của mình, quả thật là người vui buồn thất thường. Cố Hạ cười ngược ngùng, “Triền thiếu, tôi thật sự không biết uống, lát nữa mà say khướt, ngài nói xem không phải sẽ làm mất mặt ngài hay sao?”

Triền Thiệu Huy buông ly rượu trong tay xuống, khẽ dựa ra sau ghế, sau nửa ngày mới không mặn không nhạt nói: “Lão Ngũ đã nói tôi giúp cô, chính cô cũng biết tôi là người làm ăn, không có lí gì lại làm việc không có lợi, cô lấy cái gì để báo đáp tôi đây?” (lấy thân báo đáp há há)

Cố Hạ thật sự không thể đoán ra suy nghĩ của Triền Thiệu Huy, nhìn dáng vẻ anh không giống như đang nói đùa, cầm ly rượu nhũn mảy, “Trước tiên tôi xin uống hết ly này, nếu Triền thiếu có chuyện gì cần tôi cống hiến sức lực, tôi nhất định sẽ làm được.”

Cô nói xong thì bụng ly rượu ngửa đầu uống thật mạnh, người bên cạnh vờn một tay ra vội vàng ngăn cản, Triền Thiệu Huy giật lấy ly rượu trong tay cô, “Đây là Vodka, cô không uống được đâu, lát nữa mà say thật thì đúng là sẽ làm mất mặt tôi. Tôi cũng không phải là muốn làm khó cô, cô cứ nhớ kĩ lời cô vừa mới nói là được rồi.”

Cố Hạ không biết anh có ý gì, nhẹ nhàng gạt đầu ngồi lại vị trí của mình, khách khứa trong bữa tiệc đang rất hào hứng, trong sàn nhảy cũng không thiếu người đang nhẹ nhàng nhảy múa, Triền Thiệu Huy lại chẳng có hứng thú tiếp tục ngồi chết ở đây, “Đi thôi, trở về.”

Cố Hạ tuy không nhìn thấy Quý Phi Dương nhưng cũng vẫn muốn ở lại đây, kinh ngạc nói: “Về sớm vậy sao?”

Triền Thiệu Huy tất nhiên hiểu rõ tâm tư của Cố Hạ, “Đàn ông đều không thích phụ nữ quá vồn vã, chúng ta đến nói lời tạm biệt với câu ta đi.”

Anh nói xong thì đứng lên đi vào chính giữa đại sảnh, Trâu Nhuận Thành cũng đi theo, ông chủ đã có ý này, Cố Hạ tất nhiên cũng không dám trái ý bọn họ, vội vàng đuổi theo.

Anh em nhà họ Quý ở trong đại sảnh, Triền Thiệu Huy nói vài câu khách sáo, cái gì mà có việc phải về trước, cái gì mà cảm ơn vì đã chiêu đãi, đối phương cũng khách sáo nói vài câu, Quý Phi Dương nhìn thấy Cố Hạ ở bên cạnh bọn họ thì bất ngờ nói: “Cố Hạ, em cũng về sớm vậy sao? Em không bận trăm công ngàn việc như Triền thiếu, không bằng cứ ở lại chơi một lát nữa đi.”

Quý Phi Dương mở miệng giữ lại, Cố Hạ đã muốn ở lại, không ngờ Trâu Nhuận Thành trừng mắt nhìn cô, làm cho toàn thân cô chấn động, vội vàng nói: “Nhà em có việc.”

Nói rõ “tạm biệt” xong Triền Thiệu Huy cất bước đi ra ngoài, Cố Hạ lấy áo khoác của mình phủ lên, đi ra cửa chính, một chiếc xe hơi dài đi tới, vệ sĩ kính cẩn mở cửa, Triền Thiệu Huy lại nói: “Đưa cô về.”

Có những lời này của anh, Cố Hạ vừa khéo tiết kiệm được tiền xe, bởi vì là chỗ ngồi mặt đối mặt, tư thế của cô rất đoan chính quy củ, tư thế ngồi như là đang dự họp trong công ty. Triền Thiệu Huy miễn cưỡng tựa vào ghế, Trâu Nhuận Thành ngồi nghiêng sang một bên, tự nhiên mà thoải mái, nhìn thấy xe hơi đi về phía nam, Trâu Nhuận Thành hỏi: “Cố Hạ, nhà cô ở đâu?”

Cố Hạ nói cho anh biết địa chỉ.

Trâu Nhuận Thành phàn nàn, “Chẳng tiện đường chút nào, một nam một bắc, thật là lòng vòng...” Nhìn thấy ánh mắt không hiền lành gì của đại ca quét qua, vội vàng đổi giọng: “Bây giờ còn sớm, rất sớm, cũng không tính là quá lòng vòng.”

Cố Hạ có chút ngược ngùng, “Vậy để tôi tự gọi xe về thì tiện hơn.”

“Không cần” Giọng nói bình thản của Triền Thiệu Huy vang lên.

Tốc độ xe vừa phải, xe sang trọng ngồi thật là thoải mái, Cố Hạ dần dần thả lỏng, tựa vào ghế hơi cúi đầu, đêm nay là một ngày đặc biệt đối với cô, ít nhất cô đã được tiếp xúc gần gũi với Quý Phi Dương, nhớ lại lúc nãy khi khiêu vũ tay của anh đặt trên lưng mình, Cố Hạ kìm lòng không được cong môi cười cười. Về mặt như vậy trong mắt người khác chính là đang cười ngây ngô, bên kia Trâu Nhuận Thành giễu cợt cô: “Không phải chỉ nhảy một vũ khúc với Quý Phi Dương thôi sao, cười ngây ngô làm gì?”

“Có sao?” Cô Hạ vội vã kìm chế cảm xúc, giấu đầu hở đuôi hỏi.

“Còn nói không có, vừa rồi bảo cô đi, đáng vẻ không tình nguyện chút nào.” Trâu Nhuận Thành cũng cười nhạo cô, “Sau này nhất định sẽ có cơ hội.”

“Sau này?” Sắc mặt Cô Hạ trở nên ảm đạm, “Chuyện sau này ai mà biết được.”

Cô không phải không nhìn thấy những người phụ nữ vây quanh Quý Phi Dương, bọn họ đều quốc sắc thiên hương, đáng đáp thướt tha mềm mại, anh không chỉ có ngoại hình đẹp, gia cảnh cũng tốt, người đàn ông như vậy sau này chỉ càng ngày càng cách xa cô.

Ánh mắt của Triển Thiệu Huy nhàn nhạt quét tới, “Lạc Vân Sơn cách thành phố C 60 km cô đã nghe qua chưa, chỗ đó là một suối nước nóng nổi tiếng, ở đó tôi có đầu tư một chỗ tắm suối nước nóng rất lớn, mười ngày sau sẽ chính thức hoạt động, đến lúc đó sẽ mời những người bạn làm ăn đến, có thể sẽ mời Quý Phi Dương, cô cũng có thể đến tắm suối nước nóng.”

Lạc Vân Sơn là một dãy núi, chỗ đó chẳng những có suối nước nóng mà còn có rừng trúc, thôn trang dưới chân núi cùng rừng bạch quả trải dài khoảng 10 dặm có phong cảnh rất đặc biệt, màu này vừa khéo lá cây bạch quả đang rụng, toàn cảnh là một màu vàng pha đỏ như cánh bướm, nghe tiếng lá rụng, vừa chiều dài thị giác lại hưởng thụ bằng cả thính giác, trước mắt đúng là thời cơ tốt để du lịch, Cô Hạ đã muốn đi chơi từ lâu, gật đầu nói: “Tôi đi, tôi đi.”

Đáng vẻ hưng phấn của cô khiến cho giọng nói của Triển Thiệu Huy trầm xuống, “Tự mình nắm lấy cơ hội.”

Nông thôn, suối nước nóng, là nơi tốt nhất cho những chuyện mập mờ, ánh mắt của Trâu Nhuận Thành toát ra vẻ vui sướng, chỗ đó có thể đại ca sẽ không chịu đi, không nghĩ tới đại ca lại nói ra. Nâng đỡ một người trước kia không phải là bọn họ chưa từng làm, thực hiện nguyện vọng của những người kia, sau đó lại lạnh lùng nhìn bọn họ tiếp tục gãy gãy, nhìn người khác từng bước bò lên đỉnh mây xanh, lại rơi xuống từ đám mây đó, chẳng qua chỉ là một trò tiêu khiển mà thôi; đối với Cô Hạ thì đó chính là ném đi một cỗ xe bí đỏ, thực hiện mộng tưởng của cô bé lọ lem tham gia vũ hội, lại nhìn giấc mộng của cô bị hủy diệt lúc 12h – thân phận của Quý Phi Dương như vậy, tất nhiên không thể nào lấy một cô gái không có gốc gác, lúc đó mới chính là cao trào của trò chơi. Trâu Nhuận Thành cũng không có ý gì xấu, cuối cùng Cô Hạ có thể bắt được một chút gì đó đối với cô mà nói chính là tiền tài xán lạn, phụ nữ có ai mà không yêu tiền tài? Nói không chừng cô còn cảm động rơi nước mắt đối với bọn họ, một trò hay giúp mọi người giải trí như vậy, Trâu Nhuận Thành làm sao có thể bỏ qua, vội vàng nói: “Đến lúc đó em cũng muốn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bái Phật

Lạc Vân Sơn cách thành phố C không xa lắm, đi ô tô trên đường cao tốc khoảng hơn một tiếng là tới, Triển Thiệu Huy là ông chủ, anh phải qua đó sớm hơn để kiểm tra tình hình, buổi chiều hôm trước đã đi, nói với Cô Hạ tan ca sớm hai tiếng, thuận đường đưa cô đến đó luôn. Tôi nay Trâu Nhuận Thành còn có việc phải xử lý, không thể đi cùng bọn họ, ngày hôm sau sẽ tự lái ô tô đến.

Lần này Triển Thiệu Huy đổi một chiếc xe việt dã, Cô Hạ thật phục nhà tư bản nhiều tiền, xe cũng đổi liên tục, không thay đổi chỉ có lái xe A Đông luôn nói rất ít. Cô Hạ và Triển Thiệu Huy không có nhiều chủ đề chung, sau khi xe đi vào đường cao tốc, ánh mắt của cô đã bị đồng ruộng bên ngoài hấp dẫn, 40 phút sau thì lại nhìn thấy những dãy núi trải dài vô tận, rừng núi xanh ngắt một màu, có khi có thể nhìn thấy một mảng hoa đỏ rực rất đẹp, chẳng qua là vì nguyên nhân thời tiết nên đỉnh núi bị mây mù bao phủ, sương mù mờ mờ, tầm mắt không thể phóng ra xa.

“Ngày mai Quý Phi Dương sẽ đến, tham dự bữa tiệc tối xong sẽ ở lại qua đêm.” Triển Thiệu Huy ngồi bên cạnh cô mở miệng nói, “Tôi sẽ sắp xếp cho phòng của cô và phòng cậu ta cách vách nhau.”

Cô Hạ cảm thấy rất khó xử, “Triển thiếu, không cần như vậy đâu.”

“Tôi đâu có để cho cô sang phòng của cậu ta vào buổi tối!” Triển Thiệu Huy khó hiểu liếc nhìn cô một cái, “Không biết đầu óc suy nghĩ cái gì nữa.”

“Phụ nữ quá nũng nịu, tính cách quá mạnh mẽ sẽ dễ dàng khiến cho đàn ông chán ghét.” Anh tiếp tục nói, “Chẳng qua nếu là theo đuổi đàn ông thì phải phóng khoáng một chút, không cần phải mỗi lần đều cố gắng vì cậu ta, kết quả người khác lại không biết. Tôi sẽ tìm cơ hội nói ra việc lần trước cô đuổi theo tên cướp, ấn tượng của Quý Phi Dương với cô hẳn là không kém, những chuyện khác thì tự mình tìm cách đi.”

“Vâng” Cô Hạ thấp giọng lầm bầm, cô cũng không biết tại sao Triển Thiệu Huy lại quan tâm đến chuyện của cô như vậy, chẳng qua anh cũng sinh ra trong nhà giàu có, bên cạnh không thiếu phụ nữ, lời nói hẳn là chính xác.

Phong cảnh của Lạc Vân Sơn đã hiện ra trước mắt, dãy núi này rất dài, còn có rất nhiều nơi khác bởi vì không đủ đặc sắc hoặc là giao thông không thuận tiện mà chưa được khai thác, đoạn đường cao tốc trên vùng núi này cũng không có gì đặc biệt, vừa mới ngắm nhìn thì hương thú dạt dào, nhìn lâu lại cảm thấy đơn điệu, chợt thấy giữa vùng núi xuất hiện một mái hiên rất cao, cô hưng phấn hỏi, “Đó là gì vậy? Chùa miếu sao?”

Triển Thiệu Huy ngoài đầu nhìn về phía tay cô chỉ, “Lạc Vân Sơn có không ít miếu nhỏ.” Anh ngừng một hồi lâu, lại nói: “Tôi biết một ngôi miếu tuy có hơi vắng vẻ, cuộc sống của hòa thượng cũng khá nghèo khó, nhưng một lòng hướng Phật, khá hơn nhiều so với những ngôi chùa chỉ biết kêu gọi khách đến quỳ tiền, hơn nữa còn là ngôi miếu thờ hơn một trăm năm, giữ gìn được không ít tượng đá. Lần trước tôi còn nói với chủ trì năm sau sẽ quỳ tiền cho miếu tiền hương quả, thời gian cũng còn sớm, hôm nay dứt khoát phải làm chuyện này trước.”

“Ngài muốn đi tạ lễ thần Phật sao?” Cổ Hạ kinh ngạc nói, không nghĩ tới người này lại tin Phật như thế.

“Lời đã nói thì tất nhiên phải làm, người làm ăn kiêng kỵ nhất là nói mà không giữ lời.” Triển Thiệu Huy thản nhiên nói, anh nói với lái xe A Đông một tiếng rồi nói với Cổ Hạ: “Cô cũng đến bái Phật đi, người không có linh khí như cô, tốt nhất là phải đi cầu Bò Tát phủ hộ cho nhân duyên của cô.”

Bò Tát bận rộn như vậy, cũng không biết có thể chiếu cố đến cô hay không? Chẳng qua là nếu đã đi chơi thì Cổ Hạ cũng muốn đi nhiều nơi một chút, vội gật đầu nói: “Được, đi xem một lần.”

Sau khi xe vượt đả ra khỏi đường cao tốc thì không trực tiếp đến bãi tắm mà đi vào một con đường cái hẹp khác. Anh nói tòa miếu kia rất vắng vẻ, tình hình giao thông của đường cái ngày càng kém, cuối cùng chính là con đường đất hẹp dài, xe hơi đi lên giữa sườn núi, phía trước xe lại không thể đi vào, xe đỗ ở một căn nhà nhỏ hai bên đường do chính nông dân ở đó xây nên, Triển Thiệu Huy xuống xe, chỉ vào con đường núi bên cạnh nói: “Chúng ta phải đi lên, không xa lắm, cũng không mất bao nhiêu thời gian!”

A Đông không cùng đi lên núi, ở lại trên xe chờ bọn họ, Cổ Hạ mặc quần áo đơn giản, túi đồ trên xe, chỉ mang theo một ít tiền mua nhang đèn. Xuống xe thích nhất là được hưởng thụ không khí trong lành, mặt khác còn hơi lạnh, nhiệt độ rõ ràng thấp hơn ở dưới. Cổ Hạ bắt đầu đi theo Triển Thiệu Huy lên núi, rừng cây dày đặc, trong rừng thường xuyên có người đi nên cũng hình thành một con đường mòn, chỉ là rừng cây yên tĩnh vô cùng, sắc trời hôm nay âm u, không gian có vẻ tối tăm. Triển Thiệu Huy ở trước đi rất nhanh, chỉ chốc lát đã bỏ xa Cổ Hạ, để lại Cổ Hạ ở phía sau gọi to: “Triển thiếu, chậm một chút!”

Triển Thiệu Huy dừng lại chờ cô một chút, nhưng mà tốc độ của anh và Cổ Hạ chênh lệch quá lớn, chỉ trong chốc lát đã cách nhau thật xa, đi một lát lại phải dừng lại chờ, cười nhạo một câu, “Phụ nữ thật là phiền toái.”

Cổ Hạ đã tập thành thói quen bị anh cười nhạo, cố gắng chạy theo đuổi kịp anh, miếu thờ trên đỉnh núi, vốn lúc vừa xuống xe cô còn thấy lạnh, giờ thì đã mặt trời ấm áp, thật sự rất mệt tựa vào gốc cây thở hổn hển, nhìn Triển Thiệu Huy đi thật nhanh ở phía trước đã kéo khoảng cách ra thêm vài chục mét, nhỏ giọng nén giận: “Bước chân lớn như vậy, đi lại nhanh, làm sao mà đuổi kịp.”

Cô chuẩn bị nghỉ ngơi vài phút gọi Triển Thiệu Huy chờ cô một chút, cũng không để ý tảng đá bên cạnh có sạch hay không, đặt mông ngồi xuống, lau mồ hôi trên trán, rừng cây cạnh đó truyền đến tiếng chuyển động. Cổ Hạ tranh thủ thời gian nhìn sang bên kia, chỉ thấy đầu một con vật răng nanh mỏ nhọn đang nhìn cô chăm chăm, toàn thân là bộ lông cứng thưa thớt, đứng là đầu con lợn rừng.

Lông cổ của con lợn rừng kia chuẩn bị dựng lên, trong miệng phun ra làn khí nặng nề, cảnh giác nhìn người trước mặt. Cổ Hạ thoáng cái lạnh cả người, toàn thân cứng ngắc, khỏe miệng lại giật giật, muốn quay đầu lại tìm Triển Thiệu Huy lại vừa muốn nhìn chăm chăm vào con lợn rừng để phòng nó tập kích mình, miệng phát ra tiếng gọi: “Triển... Triển thiếu...”

Giọng của cô không lớn, sợ lớn tiếng gọi sẽ khiến cho con lợn rừng tập kích, tay cẩn thận vươn tới hòn đá bên cạnh, nắm chặt hòn đá trong tay, “Mày... Mày đừng tới đây...”

Con lợn rừng tới gần hai bước, ánh mắt sắc bén, Cổ Hạ bị dọa đến run rẩy, cầm hòn đá trong tay đập tới nhưng không đập trúng, lợn rừng đột nhiên xông về phía cô. Cổ Hạ bỏ chạy, miệng còn gào to: “A.....”

Đằng sau con lợn rừng vẫn đuổi theo không bỏ, tốc độ ngày càng nhanh, đầu óc Cổ Hạ trống rỗng, chẳng quan tâm đến phương hướng, chạy loạn xạ trong rừng, cô không quay đầu lại cũng có thể cảm giác được con lợn rừng đang ở sau lưng, hơi thở nóng ướt phun vào sau chân cô, Cổ Hạ rất sợ, chỉ biết chạy thật nhanh, ngay cả gọi người cứu cũng không còn sức, trong lòng chỉ thầm gọi: “Triển Thiệu Huy, anh mau đến đây cứu tôi!”

Cô bật phát ra tốc độ kinh người, dùng khí lực toàn thân chạy như điên, Triển Thiệu Huy nghe thấy tiếng của cô thì vội vàng trở lại, Cổ Hạ đã chạy rất xa sang một hướng khác, con lợn rừng vẫn đuổi theo phía sau cô, anh tranh thủ thời gian chạy về phía bên kia.

Lá cây soát qua người, bên tai là tiếng gió vù vù, không biết đã chạy bao xa, Cổ Hạ không dám dừng lại, lợn rừng nhất định sẽ cắn cô. Đằng sau Triển Thiệu Huy đuổi theo thật lâu mới kịp, lợn rừng quát lên, lợn rừng thấy có thêm một người nên tháo chạy theo hướng khác, chỉ trong chốc lát đã biến mất dạng. Cổ Hạ vẫn đang chạy về phía trước, Triển Thiệu Huy vừa đuổi theo cô vừa hô to: “Dừng lại, dừng chạy!”

Cổ Hạ quay đầu lại thấy con lợn rừng không còn đuổi theo mới dừng lại, khuôn mặt đỏ bừng bừng, không ngừng thở, Triển Thiệu Huy đuổi kịp, răn dạy cô: “Không có việc gì làm hay sao mà trêu chọc tới con lợn rừng! Cô cho rằng cô chạy nhanh lắm hả!”

Cổ Hạ vừa nghe thấy lời anh nói thì tức giận, vừa thở vừa rống lên với anh: “Tôi trêu chọc một con lợn làm gì... còn... còn không phải là do anh đi quá nhanh hay sao... anh... sao không nói sớm ở đây có thú dữ, còn bái thần cái nỗi gì...”

Rõng xong nên nhịp thở càng không đều, cô khom người chống hai tay lên đầu gối dồn dập thở dốc, trong lòng chửi thầm mình đúng là não ngập nước mới cùng anh ta đi bái Phật, nhìn xem, ngay cả ông trời cũng không vừa mắt, mới đi một chút đã gặp phải lợn rừng.

Triển Thiệu Huy đứng bên cạnh xụ mặt xuống, “Chỉ có một con lợn rừng, cái gì mà thú dữ!”

“Không tính là thú dữ vậy tính là con vật cưng à?” Lúc này Cổ Hạ không cảm kích Triển Thiệu Huy chút nào, con lợn rừng mặt xanh nanh vàng, hùng

hồ, thân hình lại lớn như vậy, cô chỉ mới nhìn thấy trên TV, giờ gặp phải sao có thể không sợ chứ? Tên đàn ông này chỉ biết nói mát.

Cố Hạ mệt mỏi đứng không vững, chẳng quan tâm trên mặt đất là cỏ hay lá cây, trực tiếp ngồi bệt trên mặt đất, cũng chẳng thèm liếc nhìn Triền Thiệu Huy một cái, sau khi chạy nhanh đột nhiên ngồi xuống nên lục phủ ngũ tạng cũng khó chịu, nhưng Cố Hạ cũng chẳng còn sức mà đứng lên.

Hai người đều không nói gì, Triền Thiệu Huy đứng bên cạnh mặt hướng lên trời, nghỉ ngơi khoảng hơn 10 phút, anh nói: “Đứng lên đi, phải đi rồi!”

Cố Hạ lại mè nheo thêm một lát mới đứng dậy, lo lắng hỏi: “Trong này rất nhiều lợn rừng sao? Hay là còn có thú dữ nào khác không?”

“Lạc Vân Sơn có món ăn đặc trưng chính là thịt lợn rừng, nhưng mà đại đa số đều là do người dân nuôi, lợn rừng chân chính giá rất đắt, trên cơ bản đều đã bị người dân bán xư sần hết rồi.” Triền Thiệu Huy liếc nhìn cô một cái, “Vừa rồi cô gặp phải cũng có thể là lợn từ nông trại chạy đến, về phần những thú dữ khác thì cô cảm thấy giờ nó còn có may mắn tồn tại ở đây nữa sao?”

Triền Thiệu Huy nói xong thì bắt đầu cất bước đi về phía trước, Cố Hạ cảm thấy vừa nãy anh nói cũng đúng, vội vàng đuổi theo. Mới vừa rồi chạy loạn xạ đến gần hai dặm, cô cũng không nhận ra phương hướng, hiện tại lại không còn sức, bước chân nặng nề, nghĩ thầm người đàn ông này nếu lại đi nhanh như vậy, tuyệt đối sẽ không theo kịp. Nhưng mà Triền Thiệu Huy lại đi chậm lại, không ngừng quay đầu nhìn lại, khoảng cách kéo dài ra vài bước sẽ chờ cô một lát.

Trong rừng nhiều con đường nhỏ giao nhau, hương thơm của cây tùng cùng mùi vị ẩm ướt phiêu tán trong không gian, hai người khi thì đi lên, khi thì đi xuống, khi thì quẹo trái, khi thì quẹo phải, hai chân Cố Hạ bủn rủn, trong rừng sắc trời ngày càng tối, cô hỏi: “Triền thiếu, miếu ở đâu vậy? Sao lại đi lâu như thế còn chưa tới.”

Triền Thiệu Huy dừng lại, nhìn nhìn phương hướng, “Vừa rồi cô chạy loạn xạ, tôi cũng đang tìm đường đây.”

Cố Hạ tỏ vẻ vô cùng thê thảm, “Anh đang nói chúng ta đi lâu như vậy mà vẫn chưa tìm được đường sao?”

Triền Thiệu Huy thản nhiên như mây trôi gió thoảng nói: “Tôi đang tìm.”

“Tìm?” Cố Hạ tròn tròn mắt, “Anh đang lãng phí sức lực ở đây đó có biết không? Tìm không thấy mà cũng không nói sớm, tôi đã mệt chết rồi đây.”

Cố Hạ dừng lại ngồi xuống bên cạnh tảng đá, xem đi, cô biết ngay là ông trời không muốn để bọn họ cùng đi đến miếu thờ mà, vậy mà còn cứng đầu, vừa rồi không nên tiếp tục tìm miếu thờ, cô ngẩng đầu hỏi: “Mất giờ rồi?”

Triền Thiệu Huy nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Hơn năm giờ.”

Trời thu vốn tối rất nhanh, hôm nay trời lại âm u, Cố Hạ nhìn sắc trời: “Chúng ta về đi, không bái Phật nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Tìm đường

Triền Thiệu Huy cũng nghĩ sắc trời đã tối nên không tiếp tục đi về phía trước nữa, ngược lại đi xuống núi, hôm nay trời tối nhanh hơn bình thường, trong rừng lại u ám, đến khi lần thứ ba nhìn thấy một gốc cây cổ thụ, Cố Hạ mới dừng lại hỏi, “Triền thiếu, không phải chúng ta lạc đường rồi chứ?”

Mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng Triền Thiệu Huy cũng không thể không nói thật sự đã gặp chuyện không may, “Hình như là thế.”

Cố Hạ ngửa mặt không nói gì, nhiệt độ trên núi thấp hơn một chút so với trong thôn, lúc này lo chạy nên không nhận ra, mồ hôi khô rồi lại thấy lạnh, trong rừng gió nổi lên làm cho cô run rẩy, đột nhiên cảm giác có nước tích tích rơi xuống chớp mũi, ngay sau đó lại thêm giọt thứ hai, cô xúc động muốn khóc – đi bái Phật cùng Triền Thiệu Huy tuyệt đối không phải là lựa chọn sáng suốt, quả nhiên là bị trời phạt!

Bầu trời tí tách rơi xuống một cơn mưa, Triền Thiệu Huy cũng thấy tình hình không ổn, lục tìm trên người điện thoại gọi cho A Đông, sau đó mới phát hiện ra một sự thật – vừa rồi lúc đuổi theo Cố Hạ điện thoại đã rơi mất. Nhưng mà anh nhanh chóng che đậy đi động tác của mình, từ trong túi áo lấy ra một bao thuốc lá, mở nắp hộp thuốc lá ra rồi lại cất về, cố gắng không để cho Cố Hạ nhìn ra manh mối, nói: “Chúng ta đi nhanh một chút đi.”

Không muốn đi cũng không còn cách nào khác, Cố Hạ nhận lệnh đi bên cạnh anh, cũng còn may trong rừng lá cây dày đặc, chặn lại phần lớn nước mưa, cây cối hỗn tạp không có lối đi, chỉ có thể đi theo những con đường mòn nhỏ, hai người đi một hồi, ngoại trừ cây thì vẫn là cây. Sắc trời tối rất nhanh, chỉ trong chốc lát chỉ có thể nhìn ra được hình dáng của thân cây mà thôi, ngay cả mặt đường cũng không thấy rõ lắm, Cố Hạ dẫm chân lên một hố nhỏ, lao đảo một cái rồi ngã trên mặt đất, đầu gối đập vào một hòn đá nhỏ, đau đớn đến tận xương, Cố Hạ đau quá kêu một tiếng, nước mắt nhịn không được tràn ra, quỳ rạp trên mặt đất không còn sức mà đứng lên.

Triển Thiệu Huy nhanh chóng kéo cô lên, “Cẩn thận một chút.”

Mặt đất toàn cỏ dại, lá trải đầy, cũng không thiếu nhưng hòn đá vụn, cộng thêm trời đã tối, con đường này xác thật là không dễ đi, Triển Thiệu Huy sợ cô té bị thương lại thêm phiền toái nên kéo tay cô chậm rãi bước đi. Cô Hạ bị hòn đá đâm vào chân rất đau, mở miệng hỏi: “Sao anh không gọi điện cho A Đông?”

“Điện thoại mất rồi.” Triển Thiệu Huy trả lời cực kì tự nhiên, giống như đây cũng không phải chuyện gì lớn lao, “Câu ấy không đợi được tôi sẽ tự nghĩ cách.”

Điện thoại của Cô Hạ còn để trên xe, quần jean trên người có hai túi, để điện thoại vào thật sự không tiện, chỉ chuẩn bị một ít tiền mua nhang đèn, giờ thì đang hồi hận muốn chết, ngay cả phương hướng cũng không biết, làm sao xuống núi đây?

Mưa càng rơi xuống càng lớn, quần áo của hai người đều bị ướt, đã xuất phát từ cái lạnh, giờ lại thêm nỗi sợ hãi, Cô Hạ nhìn không được lạnh run lên, Triển Thiệu Huy cũng không nghĩ tới hai người sẽ rơi vào tình cảnh này, lúc này Cô Hạ lại không ầm ĩ không oán trách làm cho anh có chút áy náy, một tay đặt lên bờ vai cô, xem như đang an ủi cô.

Sắc trời hoàn toàn tối đen, trong rừng không nhìn thấy đường, tình cảnh này căn bản không có cách nào xuống núi, Triển Thiệu Huy ghé vào tai cô nói: “Chúng ta tìm một chút trú mưa nghỉ chân một chút, chờ bọn họ tới tìm chúng ta.”

“Được” Cô Hạ lạnh đến nỗi giọng cũng run run, ngón chân cô cũng đã đông cứng lại, cơn mưa cuối thu này thấm vào người lạnh buốt, ngày mai nhất định sẽ bị cảm.

Cây cối đều là một hình dạng tối đen, ánh sáng trên mặt đất hơi mờ một chút mới nhìn ra đường, trên người Triển Thiệu Huy có một chiếc bật lửa, chẳng qua là trời đang mưa nên có bật cũng không sáng, ôm cả người Cô Hạ bước đi từng bước, anh có thể cảm nhận được Cô Hạ đang càng ngày càng run lên cầm cập, thậm chí còn có âm thanh thở dốc nhẹ nhẹ, anh càng ôm cô chặt hơn. Gian nan đi được một đoạn ngắn, Triển Thiệu Huy nhìn thấy phía trước có một bóng dáng màu xám, giống như là một căn phòng nhỏ, vội vàng ôm Cô Hạ đi về phía đó.

Trên quần đĩnh không ít bùn, dưới chân không biết có bao nhiêu đá, đi đến càng gần, càng thấy rõ ràng thật sự là một căn phòng nhỏ đơn sơ, hai người vội vàng đi đến dưới mái hiên, căn phòng rất nhỏ, khoảng mười thước vuông, trên cửa có một cái khóa, Triển Thiệu Huy lấy bật lửa ra, nhưng ngọn lửa nhanh chóng bị lửa dập tắt, anh nói với Cô Hạ: “Cô đứng ở đây trước đi.”

Anh chạy đến bên cạnh sò soạng một hòn đá, đập vào cái khóa, đập được vài cái thì khóa vỡ ra, vội vàng kéo Cô Hạ vào nhà, đóng cửa lại.

Tóc Cô Hạ ẩm ướt thành một đám, Triển Thiệu Huy cũng hắt hơi vài cái, lấy tay che lại rồi bật lửa lên, nương theo ánh sáng nhàn nhạt chói lọi dò xét xung quanh, phòng rất đơn sơ, vách được dùng gỗ cùng bụi bùn xây thành, chỉ có một chiếc giường nhỏ chiếm phần lớn không gian, trên giường ngoại trừ ván giường thì không có gì cả. Bên cạnh có một cái tủ gỗ cũ nát cùng cái bàn nhỏ, trừ thứ đó ra thì không có vật nào khác, trong này không có nhiều bụi, chắc hẳn là thường xuyên có người tới, thoạt nhìn hẳn là nơi nghỉ chân của những người bảo vệ khi rừng.

Cô Hạ run rẩy vươn tay mở ngăn tủ ra, cô biết rõ lục lọi đồ của người khác là không đúng nhưng mà đây là tình huống đặc biệt, một ông chủ lớn như Triển Thiệu Huy nhất định vẫn còn giữ thể diện, cô lấy một cây nến từ trong ngăn tủ ra, vội vàng đưa cho Triển Thiệu Huy: “Đốt đi.”

Ngọn nến sáng lên, Cô Hạ thở dài, lắc lắc mái tóc ẩm ướt, lại cởi chiếc áo khoác ướt sũng ra, cũng may áo chỉ bị ướt một nửa, cô giữ giữ nước áo khoác ra, xoa xoa mặt, giọng nói run run: “Anh cởi quần áo ướt ra đi, bằng không bị cảm sốt sẽ rất phiền toái, lau khô tóc nữa.”

Triển Thiệu Huy cởi áo vest của anh ra ném sang bên cạnh, kéo ghế qua ngồi xuống, Cô Hạ lại ngồi lên ván giường vừa lạnh vừa cứng, cơn mưa bên ngoài rơi xuống lá cây phát ra âm thanh rào rào, nghe rơi càng lớn, vài chiếc lá bay vào theo khe hở của bức tường, ánh nến chớp chòn, bụng Cô Hạ cũng đã đói, người càng run hơn, chỉ cảm thấy lạnh, cô không thể hơi hột như Triển Thiệu Huy, vội vàng đi đến ngăn tủ.

Triển Thiệu Huy nhìn thấy Cô Hạ từ trong tủ lấy ra một tấm chăn trải lên giường, lại rút những sợi bông ra, tìm kiếm một chiếc túi chữ nhật, anh ngồi bên cạnh hỏi: “Cô định làm gì?”

“Ai mà biết được người của anh khi nào thì tìm đến đây chứ?” Cô Hạ ngồi bên giường vội vàng nhét sợi bông vào chiếc túi hình chữ nhật, tay đã cứng ngắc: “Tôi lạnh, thật sự quá lạnh, tôi không muốn bị đông lạnh mà phát sốt.”

Ngón tay của cô lạnh đến mức trắng bệch, toàn thân lạnh buốt, trong núi nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất lớn, buổi tối nhiệt độ xuống gần không độ, chiếc áo mỏng manh trên người Cô Hạ làm sao có thể chống lạnh, túi hình chữ nhật này hẳn là sạch sẽ, bằng không cô cũng sẽ không lấy xuống, trên mặt còn có mùi bột giặt, chăn cũng rất mềm, Cô Hạ ngồi bên giường, gần như sắp bị lạnh chết.

Ánh sáng của ngọn nến rơi vãi trong căn phòng, cả căn phòng trong trẻo nhưng lạnh lùng, Triển Thiệu Huy chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng vẫn còn duy trì hình tượng ngồi trên chiếc ghế gỗ đôi diện, nhìn cô khoác lên tấm chăn mềm như một con gà mái, chỉ cảm thấy Cô Hạ thật sự rất buồn cười. Anh cố bày ra bộ mặt lạnh lùng, nói không lạnh là giả, chẳng qua là chịu một chút thì cũng vượt qua được.

Cô Hạ bọc mình trong tấm chăn mềm còn phát run, giày của cô bị ướt, ngón chân đông lạnh giống như một khối băng, Triển Thiệu Huy nhìn thấy tình hình của cô không tốt lắm, nói: “Cô có thể cởi giày ngồi lên giường, dù sao ở trước mặt tôi cô cũng chả có hình tượng gì đáng nói, tôi cũng không có hứng thú gì với cô.”

Cô Hạ tạm thời xem nhẹ lời nói mang theo ý mỉa mai của anh, lập tức cởi giày cởi vớ, ngồi trên giường dùng tấm chăn mềm, đi du lịch mà kết quả lại biến thành thế này, thật là chán. Chăn mềm nhưng rất mỏng, cô cũng không cảm thấy ấm lắm, nhưng mà so với lúc này thì tốt hơn, nhìn chiếc áo sơ mi mỏng

trên người Triển Thiệu Huy, hỏi dò: “Triển thiếu, anh không lạnh sao?”

Triển Thiệu Huy ngồi trên mặt ghế cứng, không trả lời cô, mà cúi đầu nhìn đồng hồ, đã gần tám giờ, bên ngoài trời mưa lớn như vậy, lại rất tối, bọn họ cũng không biết phải đi đâu, Lạc Vân Sơn không nhỏ, A Đông dù có tìm người giúp thì trong nhất thời cũng không thể tìm được họ, cũng may còn có căn phòng nhỏ này để trú mưa. Nhiệt độ đang không ngừng giảm xuống, Triển Thiệu Huy tất nhiên cũng rất lạnh, dứt khoát đứng dậy đi lòng vòng trong phòng, có ý muốn làm cho mình ấm lên.

Bụng Cố Hạ đã đói mềm, ngồi dựa vào tường, nhìn anh vẫy vẫy tay, động động chân, lại hỏi một câu: “Anh không đói sao?”

“Khá ôn” Triển Thiệu Huy thần nhiên nói, “Hoạt động nhiều một chút sẽ không lạnh như vậy nữa, chờ một lát chắc sẽ có người tới.”

Hiện tại hai người cũng coi như là người cùng thuyền, Cố Hạ khẽ cắn môi, nói: “Chúng ta có thể cùng dùng chung giường và chăn mềm, túi chữ nhật cũng rất sạch sẽ.”

Triển Thiệu Huy ném đến ánh mắt khinh thường, “Tôi không thích dùng chăn mềm người khác đã dùng qua.”

Được rồi, anh đã như vậy thì Cố Hạ cũng không thêm khuyên anh, mưa bên ngoài như cây đậu rơi trên miếng sắt, âm thanh ngày càng lớn, Cố Hạ hỏi: “Triển thiếu, chỗ A Đông đỗ xe cách bãi tắm của anh xa không? Nhân viên của anh sẽ tới tìm chúng ta chứ?”

Nghĩ nghĩ lại cảm thấy không đúng, nhân viên hẳn là đã tan ca, cô tự nhủ: “A Đông nhất định sẽ báo cảnh sát, nhưng mà mưa lớn như vậy, tìm người rất khó, cũng không biết bọn họ có thể tìm tới đây không, trời sáng chúng ta sẽ tự xuống núi.”

Phòng quá nhỏ, chiếc bàn nhỏ sát bên giường bị mưa dột xuống, tình cảnh này thật làm cho người ta sợ hãi, chỗ A Đông đỗ xe cách bãi tắm một khoảng rất xa, Triển Thiệu Huy nói với cô một câu ngắn gọn: “Sẽ có người đến tìm.”

Nửa ngọn nến đã cháy hết, Cố Hạ tìm một cây mới, nghe tiếng mưa bên ngoài một chút, cô tỏ vẻ hoài nghi đối với Triển Thiệu Huy, nhưng mà cô cũng rất bội phục anh, cô vẫn đang đắp cái chăn mỏng kia mà còn thấy lạnh, mà Triển Thiệu Huy còn có thể bình thản ung dung như vậy.

Sức nhẫn nại của Triển Thiệu Huy cũng có hạn, đến hơn 10h, đêm lạnh như nước, Triển Thiệu Huy vừa lạnh vừa đói nhìn Cố Hạ buồn ngủ ngồi trên giường, trong lòng cảm thấy bất công, dựa vào cái gì mà anh ở đây chịu lạnh, cô gái kia lại ngồi trên giường vùi vào trong chăn, anh sắc bén nhìn lướt qua cô, nói: “Cô dịch qua một chút!”

Cố Hạ giật mình một cái, lại hỏi một câu: “Triển thiếu, không phải anh có hứng thú cướp sắc tôi đây chứ?”

“Tôi chưa bao giờ làm ăn thua lỗ như vậy.” Triển Thiệu Huy khẽ phun ra câu nói kia từ kẽ răng, cời giày ngồi lên giường, kéo nửa tấm chăn qua.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đêm lạnh

Ánh nến bằng hạt đậu chập chồn, một trận gió rớt vào phòng cũng có thể dập tắt, hai người ngồi dựa vào vách tường, phủ chăn lên nửa người, cố gắng dùng những câu chuyện phiếm để xua đi cái rét lạnh cùng thời gian nhàm chán, Cố Hạ ôm đầu gối, hỏi: “Triển thiếu, bãi tắm của anh có lớn không? Có phải là loại rất xa hoa đắt tiền không?”

“Cũng coi như xa hoa, tôi cảm thấy phong cảnh ở đó rất đẹp, tắm suối nước nóng cũng là một loại hưởng thụ, mấy người anh em không thích bãi tắm suối nước nóng đó nên tự mình đầu tư một cái, có thời gian rảnh thì tới chơi.” Triển Thiệu Huy vừa nói xong thì hắt hơi một cái.

Thật đúng là xa xỉ, Cố Hạ nghĩ trong lòng, lúc này lạnh cóng như vậy chỉ sợ chẳng còn đến được Lạc Vân Sơn nữa. Cô sợ anh lại bị bệnh, như vậy nhất định mình cũng không thoát khỏi trách nhiệm nên nhanh chóng đắp tấm chăn sang cho anh một chút nữa, lại kéo lên trên, ngược lại Triển Thiệu Huy khoát tay với cô: “Không cần.”

Cố Hạ vẫn kiên trì, “Anh đừng để bị bệnh, hôm nay nói cho cùng là vì tôi chạy lung tung mới khiến cho hai chúng ta lạc đường, hiện tại phải ở trong này ăn đói mặc rách. Anh sinh ra trong gia đình tốt như vậy, có phải là cho tới bây giờ vẫn chưa từng ở trong một nơi cù nạt như vậy không?”

Triển Thiệu Huy giật giật khóe miệng, “Cô vẫn tưởng rằng tôi là một thiếu gia được nuông chiều từ bé sao? Trước kia tôi cũng đã từng chịu khổ, đều đã trải qua những nơi còn khốc liệt hơn, như hôm nay có tính là gì chứ.”

Cố Hạ đoán anh chỉ tự an ủi mình, mặc dù Triển Thiệu Huy nói chuyện không biết nể mặt nhưng cũng là người không tệ lắm, cô quay đầu lại cười với anh, “Thật may khuya hôm nay không phải chỉ có mình tôi lạc đường, bằng không nhất định sẽ điên mất.”

Lúc cô nói những lời này thì Triển Thiệu Huy nhìn thấy hàng mi của cô nhẹ nhàng rung động, ánh nền nhàn nhạt hắt lên mặt cô, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng một bên mặt nhìn rất đẹp mắt, con ngươi được ánh nền chiếu rọi sáng lên, như những vì sao sáng lấp lóe, nụ cười trên mặt ấm áp, trong đêm đen giá buốt trở nên vô cùng hoàn mỹ. Triển Thiệu Huy đã nhìn thấy đủ loại phụ nữ đẹp, hấp dẫn, thanh thuần, trang nhã, nhưng lúc này nhìn khuôn mặt của Cố Hạ thì mắt anh hơi sáng lên, thật lâu sau anh mới thu hồi ánh mắt của mình hỏi: “Cố Hạ, vì sao cô lại thích Quý Phi Dương?”

Cố Hạ sùng sốt, không biết vì sao anh lại đột nhiên hỏi vấn đề này, đầu nhích lại gần bức tường, nhìn về phía trước, gãi gãi đầu, “Thật ra thì tôi cũng không biết, đại khái là bởi vì anh ấy rất đẹp trai.”

Triển Thiệu Huy tất nhiên vô cùng nghi hoặc với đáp án này, nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Tôi cũng rất đẹp trai vậy.”

Anh dùng giọng điệu chắc chắn mười phần nói, Cố Hạ thở dài trong lòng, cho dù anh rất đẹp trai thì cũng phải biết truyền thống đạo đức khiêm tốn của dân tộc Trung Hoa chứ, cô nói: “Anh rất đẹp trai, chẳng qua là người vừa có tiền lại có gia thế như anh không phải một người bình thường dám tùy tiện yêu mến.”

Trong cổ họng Triển Thiệu Huy phát ra một tiếng cười khẽ, “Tôi rất đáng sợ sao?”

“Không phải, không phải.” Cố Hạ vội vàng khoát tay, “Triển thiếu, điều kiện cá nhân của anh rất tốt, nếu bản thân không đủ điều kiện, ai mà dám tùy tiện tự cao trước mặt anh? Không tự ti là may rồi.”

Triển Thiệu Huy nín cười yếu ớt, anh cũng không phải người dễ dàng để cho người khác tiếp cận, ý của Cố Hạ anh hiểu, chậm rãi nói: “Cô tiếp xúc với Quý Phi Dương hẳn là không nhiều, cũng không hiểu rõ con người của cậu ta lắm, có lẽ chưa hẳn là cô đã yêu mến cậu ta.”

“Quý sư huynh là người rất tốt.” Cố Hạ nói, “Ngoại hình đẹp, không có tự cao, hào phóng hiền lành, người như vậy bây giờ rất ít.”

“Chỉ bởi vì vậy thôi sao?” khước môi Triển Thiệu Huy nhếch lên, “Có thể cô và Quý Phi Dương không hợp nhau, cô xem hôm nay cô muốn đi cầu thần phật phù hộ cho cô và cậu ta có thể bên nhau, kết quả thần phật cảm thấy khó xử nên mới gây ra chuyện như vậy.”

Cố Hạ bĩu môi, hôm nay gặp phải cảnh như vậy thật không biết là nên nói rốt cuộc ai mới là người nhân phẩm có vấn đề, người đàn ông này chỉ biết đả kích người khác. Triển Thiệu Huy nhìn dáng vẻ của cô thì cười cười, anh tất nhiên không muốn nói đến chuyện của Quý Phi Dương nữa, chuyển chủ đề, “Ồ Khải Hoàn, công việc và cương vị bây giờ thế nào?”

“Rất tốt.” Trước mắt công việc trợ lý phòng tiêu thụ của Cố Hạ làm việc vất vả tương đối nhiều, chẳng qua là phòng tiêu thụ làm việc rất tốt, cuối mỗi năm còn có thể được chia hoa hồng, đãi ngộ thì so ra còn kém những đồng nghiệp khác nhưng mà nói với người vừa tốt nghiệp không lâu mà nói thì rất khả quan.

Triển Thiệu Huy cân nhắc một chút, “Đừng nghĩ nhiều, làm việc cho tốt, sau này có thể chuyển công tác; nếu như Tiểu Ngũ nói cô làm việc không tệ thì cô cũng có thể đến công ty tôi, tôi sẽ tăng lương cho cô.”

Cố Hạ nghe thấy câu này thì rất vui mừng, đôi mắt cười thành hình trăng lưỡi liềm, “Vậy tôi cảm ơn anh trước.”

Mưa bên ngoài vẫn tí tách rơi, như một khúc nhạc đàn cổ xưa, lại càng giống như một bài hát ru con của người mẹ đang hát cho đứa con bé bỏng của mình, hai người nói chuyện một lúc rồi thôi, đêm càng lúc càng sâu, giọng nói của bọn họ ngày càng thấp, mí mắt của Cố Hạ cũng nặng trĩu, ngọn nến trên bàn rốt cuộc cũng chỉ còn là một đồng sáp nến, nến không còn, ánh sáng của ngọn lửa bằng hạt đậu cũng tắt hẳn, mà trong này cũng không còn cây nến nào khác.

Cố Hạ lạnh quá nên tỉnh lại, sau đó cảm giác được có người bên cạnh, trời vừa tờ mờ sáng, cô nhớ đến chuyện tối qua, nhìn sang bên cạnh quả nhiên là Triển Thiệu Huy. Lúc này hai người đang nằm trên ván giường chật hẹp, thân thể theo bản năng tìm kiếm nguồn nhiệt ấm áp làm cho hai người dựa sát vào nhau. Mặc dù là tình huống đặc biệt, hai người cũng không làm gì nhưng dù sao thế này cũng không tốt, Cố Hạ vội vàng đẩy anh ra, bối rối đứng dậy xuống giường, cả giày cũng không mang vào, đứng ra rất xa.

Tình cảnh giác của Triển Thiệu Huy rất tốt nên cũng đồng thời tỉnh lại, nhìn Cố Hạ giống như đang tránh một con thú dữ hay một dòng nước lũ mà nhanh nhẹn né ra, anh nhú nhú mày, phụ nữ muốn bỏ lên giường của anh rất nhiều, anh chưa từng ở chung một chỗ với người phụ nữ nào suốt cả đêm, mà anh vẫn đang ngủ, tối qua tốt bụng nên không đẩy Cố Hạ ra, bây giờ biểu lộ trên mặt của cô gái này thật sự làm cho người ta không vui, Triển Thiệu Huy phát ra một tiếng hừ lạnh mang theo một chút buồn ngủ mông lung từ trong khoang mũi, ánh mắt tản ra vẻ lạnh lùng.

Cố Hạ cũng nhìn ra sắc mặt của anh không tốt, cố giả vờ nhưng tất nhiên là giấu đầu hở đuôi hỏi: “Triển thiếu, mưa, mưa hình như đã ngừng.”

Ánh mắt Triển Thiệu Huy có vẻ miễn cưỡng, chậm rãi ngồi dậy, ngồi sát vào mép giường, giặt giặt cánh tay cứng ngắc, cũng không thèm để ý đến cô.

Cố Hạ ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, cầm lấy đôi vớ ẩm ướt mang vào, áo khoác cũng chưa khô hẳn, mặc vào người vẫn nhịn không được mà run lên, đầu óc hỗn loạn, xem ra vẫn rất lo lắng, sau nửa ngày mới thử mở miệng thăm dò: “Chúng ta nên tranh thủ thời gian xuống núi.”

“Ừ” Gương mặt Triển Thiệu Huy sáng tối không rõ, mái tóc đen nhánh hơi mất trật tự, ánh mắt lạnh lẽo thẳng tắp ném về phía Cố Hạ đang ngồi trên ghế. Qua một lúc lâu mới bước xuống mặc áo khoác vào, lấy một tờ tiền từ trong túi tiền đặt trên giường, lạnh đạm nói một câu: “Đi thôi.”

Sắc trời xám trắng, không khí ẩm ướt hơi nước, lá cây vẫn đọng lại những giọt nước, ướt sũng, tuy đã hết mưa nhưng những giọt nước trên lá cây vẫn rơi xuống làm quần áo ẩm ướt. Con đường lầy lội lại gồ ghề, vừa đi vài bước thì giày đã dính đầy bùn, lại đang là đường xuống dốc, Cố Hạ bước đi lảo đảo, nhiều lần suýt chút nữa là ngã sắp xuống. Triển Thiệu Huy đi trước rõ ràng đã nghe thấy động tĩnh nhưng ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, Cố

Hạ nhìn theo bóng lưng của anh, trong lòng thầm nghĩ không biết tối qua có phải anh ta ngủ không ngon giấc không, sau khi đứng lên thì mặt xụ ra một đồng giống như người khác đang thiếu nợ anh ta.

Đi tới vài bước, dưới chân trơn trượt, vội vàng bắt lấy một nhánh cây, cả người không té xuống nhưng mà đầu gối quỵ trên mặt đất, miệng Cố Hạ cũng phát ra một tiếng hừ nhẹ. Vốn muốn nói Triền Thiệu Huy đi chậm một chút nhưng lại nhìn thấy bóng lưng của anh nên lại ngậm miệng, cổ chống đỡ vài giây rồi tự mình đứng lên.

Triền Thiệu Huy biết rõ cô bị ngã, Cố Hạ lại không chủ động cầu cứu anh, anh cũng không cần phải giúp cô, bằng không chính mình lại tự làm mình mất mặt. Nhưng đằng sau lại truyền đến một tiếng “Ai ư”, còn có tiếng người ngã trên mặt đất, anh không thể không quay đầu lại, cả người Cố Hạ ngã trên bùn nhão, quần áo đều dính bùn đất, đáng vẻ thật thảm, anh đi tới xách cổ áo cô lên, nhúu mày, “Đi đường kiểu gì vậy hả?”

Cố Hạ nhỏ giọng nói: “Đường quá trơn.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, như là một làn gió thổi qua mặt hồ, trên mặt lấm lem bùn đất, thoát nhìn có chút buồn cười, chắc hẳn là bởi vì lạnh nên sắc mặt càng thêm tái nhợt, ngược lại đôi mắt trong như thủy tinh lại rất sáng, uyển chuyển làm cho người ta cảm thấy yếu mền. Có thể là do cô hết lần này tới lần khác quật cường không mở miệng nhờ anh giúp đỡ, cũng không làm ra vẻ nũng nịu, Triền Thiệu Huy hơi cong môi lên, nhìn không được vươn tay lau đi vết bùn trên gương mặt cô, chỉ định bụng thử nghịch ngợm da thịt của cô, trắng nõn lại co giãn, cảm giác thật không tệ.

Cố Hạ sừng sốt một chút, lập tức vội vàng nghiêng đầu né tránh, khó hiểu nhìn anh.

Triền Thiệu Huy cười khê, “Trên mặt có bùn.”

“À” Cố Hạ vội vàng dùng một đoạn tay áo còn sạch lau mặt, nhìn thấy tay áo dính bùn màu nâu thì mới thấy thoải mái, sau đó cúi đầu phủi bùn đất trên người, đưa tay chà chà quần áo.

Triền Thiệu Huy nhìn người đầy bùn của cô, nắm lấy tay của cô, “Đi thôi, cẩn thận một chút, đừng để bị ngã nữa.”

Tay Cố Hạ bị anh nắm cực kì chặt, mặc dù không có ý nghĩ rút tay mình ra nhưng cả người lại cố gắng dịch dịch sang bên cạnh, giữ khoảng cách cho cả hai người, Triền Thiệu Huy cũng cảm giác được, dừng bước, nhếch môi nhìn cô.

Cố Hạ nhìn vào ánh mắt của anh thì co rúm lại, thấp giọng giải thích: “Tôi không muốn để bùn đất dính vào người anh, quần áo của anh rất đắt tiền, xa hoa.”

Cố Hạ suy nghĩ, nửa năm tiền lương của cô cũng nhất định không thể mua nổi đồ tốt như vậy.

Khóe miệng Triền Thiệu Huy buông lỏng, hơi hột nói: “Đã biến thành cái dạng này, dù sao trở về cũng không mặc được nữa.”

Anh nắm tay Cố Hạ theo con đường nhỏ lầy lội đi xuống, nhiệt độ sáng sớm rất thấp, Cố Hạ lạnh co rúm lại, chớp mũi lạnh cóng đỏ bừng, nơi duy nhất cảm thấy ấm áp chính là bàn tay đang được Triền Thiệu Huy nắm lấy, cô cẩn thận bước đi, vượt qua một vùng nước lớn, nói: “Triền thiếu, anh thật là người tốt, từ nay về sau tôi sẽ đi làm thật chăm chỉ.”

“Cố Hạ” Triền Thiệu Huy dừng bước, đột nhiên nở nụ cười, giữa hai hàng chân mày mang theo một vẻ kiêu căng, “Tôi cảm thấy người đơn giản như cô lại rất thú vị.”

Triền Thiệu Huy vẫn nắm lấy tay cô dắt đi, có đôi khi Cố Hạ trượt chân vẫn có thể giúp cô đứng vững lại tránh bị ngã sấp xuống, thẳng đến khi nghe được trong rừng có người gọi tên anh mới buông lỏng tay, lên tiếng gọi.

Mấy phút sau trong rừng xuất hiện hai người đàn ông, trên người mặc áo mưa, là vệ sĩ của anh ở thành phố C, mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi, nhìn thấy bọn họ thì như trút được gánh nặng: “Triền thiếu, cuối cùng cũng tìm được ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đánh bài

Lễ khai trương bãi tắm suối nước nóng diễn ra vào thứ bảy, Triền Thiệu Huy không đến tham dự, bởi vì nguyên nhân anh mất tích, lão Tam và lão Ngũ đều tới, lễ khai trương cũng đã chuẩn bị xong hết, hoàn toàn không cần đến anh quan tâm, đến dự tiệc tối là được rồi; Cố Hạ cũng không đến xem, uống một liều thuốc cảm rồi núp ở trong phòng trốn vào trong chăn ngủ, tuổi còn trẻ sức đề kháng tốt nên đến chiều là cô lại vui vẻ, đứng trên ban công nhìn xuống suối nước nóng mờ mịt hơi nước, phối hợp với rừng cây xung quanh, xa xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười cười đùa vui vẻ. Trong phòng tuy cũng có hồ nước nóng nhỏ nhưng mà quá nhỏ, cuối cùng chẳng qua là mê quá, bên kia có một cửa hàng áo tắm, Cố Hạ mặc quần áo từ tủ quần áo đi chọn một bộ áo tắm ra tắm suối nước nóng ngoài trời.

Nhưng mà cô còn chưa tới đó thì lúc xuống đại sảnh gặp phải Trâu Nhuận Thành, vội vàng chào hỏi: “Tổng giám đốc Trâu, xin chào!”

Trâu Nhuận Thành nhìn thấy Cố Hạ, ngoắc tay với cô, “Đúng lúc tôi định đi đánh bài, Cố Hạ, đi cùng nào.”

“Tổng giám đốc Trâu, tôi không biết đánh.” Cố Hạ vội vàng từ chối, cô không biết bọn họ chơi bài gì cũng đã tưởng tượng ra tiền đặt cược tất nhiên là rất lớn, một nhân viên thuộc tầng lớp lao động như cô làm sao có khả năng chơi được.

“Không biết thì từ từ mà học, đã gọi cô đến thì đương nhiên là có việc.” Trâu Nhuận Thành đi tới, giọng điệu vui vẻ thấp giọng nói: “Quý Phi Dương cũng ở đây, đừng nói chúng tôi không cho cô cơ hội nha.”

Anh cũng không nhiều lời, kéo áo Cố Hạ, ý bảo cô đi theo mình. Lễ khai trương đúng vào thứ bảy, đến tham dự là một số bạn bè làm ăn, đã đến nghỉ ngơi, cũng tranh thủ mở rộng giao tiếp, đánh bài là một hình thức mở rộng quan hệ ngoài ăn cơm ra. Trâu Nhuận Thành gọi Cố Hạ đến chỉ thuần túy là vì thấy thú vị, anh ta cũng không quên dự định ban đầu khi đưa Cố Hạ đến đây, xem trò vui nha, dù sao cũng phải để hai người kia chạm mặt nhiều một chút.

Gian phòng rất lớn, bên cạnh có hai bàn mặt trượt, mấy người đàn ông ngồi trên ghế sa lon uống trà nói chuyện phiếm, có hai người ôm bạn gái, Trâu Nhuận Thành vừa vào đã bắt đầu hò hét: “Sao còn chưa mở sòng bài? Mọi người làm gì mà chỉ đơn thuần nói chuyện phiếm thôi vậy?”

Vài người chào hỏi anh ta, Cố Hạ hơi ngượng ngùng, cô nhìn thấy Quý Phi Dương đang ngồi bên ghế salon nói chuyện phiếm với một người đàn ông, Quý Phi Dương cũng nhìn thấy cô, ánh mắt xẹt qua một vẻ bất ngờ, sau đó nhẹ nhàng cười cười với cô.

Trâu Nhuận Thành mang theo Cố Hạ tới, giới thiệu với vài người, “Đây là người mới của Khải Hoành tên Cố Hạ, các thư kí đều đang bận rộn nên tôi mang cô ấy theo giúp đỡ chuyện lễ khai trương. Quý công tử hẳn là quen biết nhỉ, tôi nhớ tiệc sinh nhật lần trước hai người còn khiếu vũ cùng nhau.”

“Cô ấy là đàn em của tôi, dưới một khóa.” Quý Phi Dương mỉm cười, rồi nói với Cố Hạ: “Cố Hạ, xem ra em ở Khải Hoành làm việc cũng không tệ, tổng giám đốc Trâu rất coi trọng em.”

Không đợi Cố Hạ nói gì, Trâu Nhuận Thành đã vỗ tay một cái, “Nếu đều đã là người quen vậy hai người ngồi cùng bàn đi, Cố Hạ em cứ thoải mái mà đánh, hôm nay đều là bạn bè cùng đến chơi, thắng thua không sao cả, đều tính vào chi phí của bãi tắm, chơi cho vui là được rồi.”

Cố Hạ cảm thấy không ổn, “Tổng giám đốc Trâu, tôi thật sự không biết chơi, ngồi xem mọi người đánh là được rồi.”

Trâu Nhuận Thành nhìn bộ dạng không muốn của cô cũng không miễn cưỡng, hét to bảo mọi người ngồi vào, mọi người mang theo cả bạn gái ngồi xuống hai bàn mặt trượt, Quý Phi Dương cũng ngồi xuống, nhìn Cố Hạ đứng bên cạnh nói: “Cố Hạ, em ngồi bên cạnh giúp anh đánh đi.”

Cố Hạ cầu còn không được, thừa dịp có người không chú ý thì nhìn về phía Trâu Nhuận Thành cảm kích cười cười, Trâu Nhuận Thành cũng nheo mắt ý bảo cô cố gắng lên. Cô chuyển một cái ghế ngồi cạnh Quý Phi Dương, ánh mắt đặt trên bàn, Quý Phi Dương nhận được nói, hỏi cô: “Một chút cũng không biết hay là chơi không giỏi? Không phải đến mức bài cũng không nhận ra chứ?”

“Một chút thôi.” Cố Hạ nhỏ giọng nói.

“Vây là tốt rồi, nếu không thì em ngồi đây xem sẽ rất nhàm chán.” Quý Phi Dương vừa sắp bài vừa nói, lúc đánh được một nửa thì anh nói với Cố Hạ: “Em giúp anh cầm bài đi.”

Cố Hạ vươn tay cầm bài cho anh, đảo mắt sang hỏi ý kiến Quý Phi Dương, có đôi khi Quý Phi Dương trực tiếp chỉ nước bài cho cô, có đôi khi bài tốt cô cũng sẽ tự mình tung tăng như chim sẻ, vận may hôm nay của Quý Phi Dương rất tốt, bắt đầu không lâu đã thắng vài ván. Lúc Cố Hạ hế bài ra một lần nữa, nhìn thấy bài thì cười cười, Quý Phi Dương ngồi cạnh cầm bài lại, “Lại là tự mặc!”

Trâu Nhuận Thành ngồi đối diện quân bài cầm trên tay vốn rất tốt, không ngờ Quý Phi Dương lại tới trước, buồn bực nói: “Cố Hạ, sao cô lại mang đến cho người khác vận may như vậy?”

Quý Phi Dương và Cố Hạ cũng chỉ cười cười, đang chuẩn bị đánh tiếp thì cửa bị đẩy ra, Triển Thiệu Huy mang theo hai vệ sĩ tới, tất cả mọi người đang đánh bài đều đứng dậy chào hỏi anh, Triển Thiệu Huy cũng khách sáo đứng lên. Trâu Nhuận Thành nói: “Đại ca, tới đánh vài ván đi.”

Triển Thiệu Huy, ánh mắt dừng lại một lát trên người Quý Phi Dương và Cố Hạ, người đàn ông ngồi cùng bàn tự động kéo bạn gái mình sang nhường chỗ, “Triển thiếu, anh tôi chơi vài ván đi, cũng cho tôi được mở mang tầm mắt.”

Sắc mặt Triển Thiệu Huy nhàn nhạt, “Làm sao hai anh em có thể ngồi đánh cùng bàn được? Như vậy chẳng phải là không công bằng với người khác sao.”

“Nói đúng.” Trâu Nhuận Thành vội vàng nhường chỗ, kéo ghế ra cho anh, “Đại ca, anh ngồi đây đi.”

Triển Thiệu Huy ngồi xuống ghế, ánh mắt miễn cưỡng, “Hôm nay là ngày khai trương, tất cả mọi người đến ủng hộ, tôi phải thắng thế nào mới không phụ lòng các vị đã không quản đường xa tới đây?”

Anh ngoắc ngón tay gọi Cố Hạ, “Nếu cô đã là nhân viên của công ty tôi thì cứ tới đây đánh thay tôi đi, thua thì tính cho tôi còn thắng thì cô cứ cầm, cầm đi mua quần áo hay đồ trang sức cho vui.”

Cố Hạ bất ngờ, vội vàng khoát tay, “Triển thiếu, ngài đứng nói giỡn, tôi ngồi đây xem là được rồi.”

Triển Thiếu Huy nghiêm mặt, “Đây là trách nhiệm mà ông chủ giao cho nhân viên của mình.”

Anh bày ra bộ mặt ông chủ, Cố Hạ tất nhiên không thể từ chối, rời khỏi vị trí bên cạnh Quý Phi Dương ngồi vào đối diện, vị trí này không tồi, có thể quang minh chính đại nhìn Quý Phi Dương, mỗi lần cầm bài lên vừa nhướng mắt lên là có thể nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Quý Phi Dương, đuôi chân mày còn mang theo một nụ cười thần nhiên, như cảnh liễu rũ tháng ba, làm cho người ngắm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, cô cũng sẽ ngẫu nhiên ném sang một nụ cười mỉm, khi Quý Phi Dương lên pháo sẽ vui vẻ nói: “Quý sư huynh lại thắng sao?”

Mấy người bên cạnh cũng nói vài câu trêu ghẹo, Triển Thiếu Huy tựa lưng vào ghế, hơi nhướng mày nói, “Đánh không cần suy nghĩ như vậy, động tác cầm bài cũng chậm chạp, có phải đang chán ghét kiểu chơi không ý nghĩa này không? Hoặc là ngại tiền đặt cược quá nhỏ, cần bản không thêm đề trong lòng?”

Lời này của anh là nói với Cố Hạ, tiếp theo nói với những người bạn khác: “Đã bị bạn chơi mới ghét bỏ như vậy, không bằng chơi kích thích một chút đi, lấy một nửa tiền ra đặt cược, tạo thành một cuộc chiến đẫm máu, thế nào?”

Ba người còn lại không có ý kiến gì, mời người đến đổi bài, Cố Hạ không biết cách chơi nàu, vội vàng hỏi Triển Thiếu Huy: “Cái này chơi thế nào?”

“Cũng vậy thôi, chỉ là có tính phiến, cô không cần quá căng thẳng, tôi sẽ tính giúp cô.” Triển Thiếu Huy không nói nhiều.

Cố Hạ có hơi mờ mịt, câu trước của Triển Thiếu Huy rõ ràng là đòi tăng tiền cược, sau đó còn nói cược phân nửa số tiền, cô hoàn toàn không hiểu gì cả, lúc cầm bài cũng không còn thời gian nhìn Quý Phi Dương, cau mày nhìn kĩ mặt bài, cẩn thận hỏi thăm Triển Thiếu Huy quy tắc chơi. Triển Thiếu Huy ngồi bên cạnh mặt cũng lạnh như tờ, không nhanh không chậm theo sát cô giải thích cách chơi cơ bản, ván đầu tiên chấm dứt, Cố Hạ thua đến mười lượt, có hơi luống cuống, “Sao có thể như vậy?”

Mặt Triển Thiếu Huy vẫn không có biểu lộ gì, Quý Phi Dương ngồi đối diện giải thích, “Là như vậy, của anh đồng màu, tính hai phiến; nếu như trong tay có một một thì lại tính...”

Vừa nói vài câu thì Triển Thiếu Huy đã ngắt lời, “Quý nhị công tử không cần nhiệt tình như vậy, người thua tiền cũng là tôi, mọi người chơi vui là tốt rồi.”

Quý Phi Dương cười ngậm miệng, những người khác cũng không nói nhiều, Cố Hạ buồn bực cầm bài, lúc gần thua nhịn không được quay sang nhìn Triển Thiếu Huy nói: “Triển thiếu, ngài giúp tôi đi, bằng không tôi chơi cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Triển Thiếu Huy cười nhạt, sắp lại gần xếp bài lại giải thích cho cô về cách tính phiến, sau đó lại nói cô tiếp tục, Cố Hạ mới biết chơi loại bài này nên cảm thấy rất thú vị, hơi nhủu mày cẩn thận nghiên cứu bài trên tay, không có nhiều tâm tư ngắm nhìn Quý Phi Dương nữa, chơi vài ván rồi cuộc đã nhận ra đạo lý trong đó.

Kỹ thuật đánh bài của Cố Hạ không tốt lắm, cô chỉ xem đánh bài như một cách giải trí, không có thói quen tính bài, Triển Thiếu Huy ngồi bên cạnh cũng không thêm chỉ cô, đánh bài chỉ theo cảm tính, có vài lần vô tình hay cố ý đều để cho Quý Phi Dương lấy được điểm, mấy người bên cạnh nửa nín nửa nểu trêu ghẹo nói: “Triển thiếu có tiền, cô không xem tiền của anh ấy như tiền chùa thì thôi, nhưng mà cách chơi của cô sẽ liên lụy chúng tôi thua rất nhiều tiền.”

Một người thắng thì tiền đặt cược sẽ gấp đôi, thắng mấy tiền đặt cược lại càng lớn, Quý Phi Dương đã thắng vài ván, những người đàn ông khác cũng nửa đùa nửa thật nói: “Sao tôi lại nhìn thấy hai người đang thông đồng nhỉ?”

Cố Hạ hết sức xin lỗi, nói với Triển Thiếu Huy: “Tôi đánh không giỏi.”

“Cô ấy không có trình độ đó đâu.” Triển Thiếu Huy mặt không chút biểu tình cầm bài lên, thuận tay lật ba tờ bài khác, đúng lúc lại là quân ám giang, anh nói với Cố Hạ, “Đánh cho tốt vào!”

Cố Hạ mở bài ra, suy nghĩ một chút rồi đánh ra quân lục vạn, áy náy nhìn Quý Phi Dương cười cười: “Thật ngại quá, là quân thượng pháo!”

Cả bàn xôn xao, vốn quân bài trên tay Quý Phi Dương khá lớn, đã gần đạt được 64 điểm, Trâu Nhuận Thành ngồi cạnh nhìn thấy cũng nhủu nhủu mày, nhìn sang Quý Phi Dương nói: “Quý nhị công tử, sao cậu có thể đuổi sau bài của Cố Hạ chứ? Cô ấy rất vất vả mới lấy được một quân ám giang, đại ca nói tất cả tiền hôm nay thắng được đều cho cô ấy, thắng trước Cố Hạ nhớ kĩ lời nhờ của cậu, vì đồ của cậu mà đuổi theo tên cướp trên đường, thiếu chút nữa mất cả mạng, không ngờ cậu lại không nương tay như vậy, một chút cũng không để cô ấy sống.”

Quý Phi Dương khó hiểu hỏi: “Cái gì mà đuổi theo tên cướp?”

“Cậu không biết?” Mặt Trâu Nhuận Thành cũng đầy vẻ kinh ngạc, “Chính là thắng trước...”

“Tiểu Ngũ!” Triển Thiếu Huy ngắt lời anh ta, giọng nói mang theo một chút lạnh lẽo đáng sợ, “Cậu không nói gì không ai bảo cậu cầm đầu, trên sông bạc không phân biệt cha con, thua là thua.”

“Không phải vấn đề thua tiền hay không.” Trâu Nhuận Thành nhớ rõ đại ca nói phải thúc đẩy hai người kia, giúp Cố Hạ một chút, cơ hội này cũng rất tốt, anh ta tiếp tục nói với Quý Phi Dương: “Chính là hôm cậu nhờ Cố Hạ giữ đồ giúp, kết quả gặp phải...”

“Trâu Nhuận Thành!” Triển Thiệu Huy từng chữ một kêu tên anh ta, dùng anh mắt sắc bén nhìn anh ta, “Gần đây cậu rảnh lắm hả?”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Thổ lộ

Chắc là vì giọng nói vô cùng lạnh lẽo của Triển Thiệu Huy mà cả sòng bàn đều trở nên im lặng, Trâu Nhuận Thành cũng chấn động toàn thân, nhìn thấy sắc mặt của đại ca không tốt, vội vàng dừng lại, khó hiểu hỏi: “Đại ca?”

Ánh mắt Triển Thiệu Huy trở nên lạnh lẽo, cầm một quân bài trên bàn lên, vuốt ve từng chút một trong lòng bàn tay mình.

Trâu Nhuận Thành đã theo Triển Thiệu Huy lẩn lộn vài năm, tất nhiên biết rõ anh ta đã lỡ lời, trong đầu cũng đang suy nghĩ xem mình đã sai chỗ nào, liếc mắt sang Cố Hạ, không khí sôi nổi trên bàn lắng xuống, những người bên cạnh cũng không mở miệng nữa, Cố Hạ bị Trâu Nhuận Thành dọa sợ, kiên trì thấp giọng nói với Triển Thiệu Huy: “Triển thiếu, thật sự xin lỗi, tôi thật sự đánh không giỏi...”

Giọng nói của cô càng lúc càng thấp, mặt cũng đầy vẻ áy náy, đây là lần đầu cô đánh loại bài này, kỹ thuật đánh rõ ràng không lại những người khác, thua nhiều thắng ít, không ngờ cách đánh này ngay lần đầu tiên lại thất bại như vậy.

“Không đánh giỏi thì phải học.” Triển Thiệu Huy không thèm đếm xỉa đến lời cô, để quân bài xuống bàn, nói: “Tiếp tục đi, ván này vẫn chưa xong mà.”

Những người khác trên bàn cũng vội hô to: “Tiếp tục đi, đến ai cầm bài rồi?”

Tất cả mọi người đều giả vờ như không có gì xảy ra mà tiếp tục đánh bài, Trâu Nhuận Thành vội vàng vụng trộm trốn ra khỏi cửa, Quý Phi Dương đã hết bài, chỉ còn lại ba người tiếp tục cuộc chiến đẫm máu, Cố Hạ ván này lại thua lớn, sợ ông chủ không vui nên cả bài cũng không dám cầm lên, đến khi Triển Thiệu Huy ho nhẹ một tiếng mới nơm nớp lo sợ lật lên, cầm bài nhìn anh xin chỉ thị: “Nên đánh quân nào đây?”

Triển Thiệu Huy không nói lời nào, Cố Hạ cũng vẫn nhìn anh, không dám tự mình quyết định, sau nửa ngày, Triển Thiệu Huy mới chậm rì rì rút một lá bài từ trong tay cô kẹp giữa hai ngón tay của mình, ngón tay trong lúc vô tình xẹt qua tay Cố Hạ, lại nhìn thấy một lá bài khác cao điểm hơn, “Quân này đi.”

Ngón tay của anh đã chạm đến bài nhưng lại thu về, để cho Cố Hạ ném bài ra. Về sau rốt cuộc Cố Hạ cũng chẳng còn tâm tình mà ngắm Quý Phi Dương nữa, mỗi lần lật bài lên đều nghiêng người sang hỏi ý Triển Thiệu Huy, “Ngài xem nên đánh lá nào đây?” “Đánh quân này được không?”

Triển Thiệu Huy miễn cưỡng tựa vào thành ghế, cũng trả lời cô một tiếng, một lúc sau thì không còn kiên nhẫn, dùng giọng nói lười biếng nói: “Cô là người đánh bài, đừng có cái gì cũng hỏi tôi.”

Cố Hạ ngậm miệng, nhưng mà thỉnh thoảng cũng liếc mắt sang Triển Thiệu Huy, lúc không biết đánh gì sẽ quay sang tìm kiếm sự giúp đỡ của anh, người ngoài thoát nhìn rất giống liếc mắt đưa tình, tốc độ đánh bài dĩ nhiên dần chậm xuống, chẳng qua là những người khác cũng không có ý kiến gì. Quý Phi Dương cũng ý thức được mình đã thắng quá nhiều ván, về sau đều đánh không quá tính toán, bắt đầu hạ bài chậm lại, anh cũng không muốn Cố Hạ khó xử, cô ý thả bài hai lần, lại một lần nữa sau khi thả bài xuống, Cố Hạ hô lên một tiếng “Hò”, không ngờ Triển Thiệu Huy lại lạnh dăm nói: “Hò cái gì mà hò? Dù sao thua cũng là tiền của tôi, cô bỏ qua một lượt, nghĩ đến việc lớn đi, đợi một lát nữa đã.”

Triển Thiệu Huy lại nhìn sang Quý Phi Dương, không nóng không lạnh nói: “Quý nhị công tử không cần phải để ý như vậy, đánh bài cũng chỉ để vui vẻ, nếu khiến cho mọi người không thoải mái chẳng phải chủ nhà như tôi đây đã chiêu đãi không chu toàn rồi sao?”

Sòng bài vẫn còn tiếp tục, Cố Hạ như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, vừa đánh bài vừa không ngừng nhìn sang Triển Thiệu Huy, dù sao cũng là ông chủ của mình, áp lực của cô rất lớn, cộng thêm vận may không tốt, càng đánh càng không còn chút sức lực nào, sau khi đánh vài ván thì mắt không ngừng nhìn sang Triển Thiệu Huy, thử thăm dò: “Triển thiếu, thời tiết bên ngoài rất tốt, rất thích hợp để tắm suối nước nóng.”

Triển Thiệu Huy cũng buông tha cho cô, “Hãy đi đi.”

Cố Hạ như trút được gánh nặng, hôm nay thua không ít tiền của ông chủ, cô cũng không biết cụ thể là bao nhiêu, trong lòng có chút áy náy cùng cảm thấy nghĩ đến mà sợ, về sau lúc đến quầy phục vụ chọn áo tắm, toàn thân ngập vào dòng nước suối, ngồi ở hòn đá trên hồ, đá đã chân, quơ quơ cánh tay mới làm cho cô thấy dễ chịu một chút.

Cố Hạ chọn hồ không có người, tuy không lớn nhưng không gian lại rất đẹp, cô không thể không cảm phục trình độ thưởng thức cùng tầm nhìn của Triển Thiệu Huy, đây hồ suối nước nóng dùng những hòn đá nhỏ trải xuống, trên mặt là đá cuội bóng loáng, từng dòng bọt khí bốc lên từ những khe hở của đá, ánh sáng chiếu lên làm những bọt nước thay đổi màu sắc, mặt nước bốc lên một tầng khí nóng, hoa cỏ bên cạnh hồ tươi tốt, từng bụi cỏ xanh tươi rất đáng yêu. Bên cạnh là một chiếc bàn gỗ, đằng sau là những tấm rèm trúc rất hấp dẫn, vừa vặn ngăn cách với hồ nước bên cạnh, tuy có thể nhìn thấy có người đang lác lác nhưng lại không nhìn rõ là ai.

Lúc sau Quý Phi Dương tới, cô đang tựa người vào cạnh hồ nhìn ngắm những tấm rèm trúc mang một phong thái phóng khoáng xinh đẹp tuyệt trần dưới ánh trời chiều, thấy anh tới thì có chút bất ngờ, “Quý sư huynh, sao anh cũng tới đây?”

Quý Phi Dương vẫn mặc bộ quần áo thường ngày lúc đánh bài, thần thái tuấn lãng, “Sao chỉ có mình em ở đây? Không sang bên kia náo nhiệt hơn?”

Anh chỉ vào hai cái hồ cách đó không xa, chỗ đó phong cảnh đẹp hơn, vài đôi nam nữ đang cùng nhau cười đùa, giọng của bọn họ truyền đi cực kì xa, Cổ Hạ nhìn theo hướng anh chỉ, ngồi bên thành hồ nhún nhún vai, “Em có theo chân bọn họ cũng không quen biết.”

Cổ Hạ cũng không phải là người không thích làm quen với người khác, chẳng qua là hôm nay người đến đây trên cơ bản đều là người quyền quý giàu có, nói chuyện đều chỉ có một giọng, Cổ Hạ thật sự không có tiếng nói chung với bọn họ, cho nên mới một mình ở đây. Cô ngược mặt lên hỏi Quý Phi Dương, “Nếu anh đến tắm suối nước nóng, sao lại còn mặc như vậy?”

“Không phải anh đến tắm suối nước nóng mà là đến tìm em.” Quý Phi Dương ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, hỏi: “Lúc đánh bài, tổng giám đốc Trâu nói em đuổi theo tên cướp suýt chút nữa mất mạng là thế nào?”

“Không nghiêm trọng vậy đâu, lần trước gặp anh ở quảng trường, kết quả bị một tên cướp mất túi xách trong tay em rồi bỏ chạy nên em đã đuổi theo.” Cổ Hạ hơi hốt nói, “Chẳng qua là người qua đường không chịu giúp đỡ, vừa may gặp được Triển thiếu, anh chàng vệ sĩ kia thật là lợi hại, thoảng cái đã đập tên cướp ngã lộn, giúp em lấy lại đồ.”

Cô nói rất đơn giản, Quý Phi Dương cũng có thể hình dung ra một cô gái mảnh mai như vậy mà đuổi theo tên cướp cũng rất khó khăn, “Khó trách gần đây em gần gũi với Triển Thiếu Huy như vậy, có phải lúc đó em đã đuổi tới một nơi vắng vẻ không?”

Cổ Hạ không nói gì, từ trong hồ nước đứng lên cầm một cái khăn tắm lớn bọc người lại. Xung quanh suối nước nóng ẩm ướt ẩm áp, cô không thấy lạnh, ngồi xuống ghế, cầm lấy đồ uống từ chiếc bàn nhỏ bên cạnh, nói: “Người nhiều tiền các anh thật biết hưởng thụ, trước kia em cũng từng đi tắm suối nước nóng nhưng mà hoàn cảnh phức tạp thật sự kém xa nơi này.”

Thấy cô vòng vo đôi chủ đề, Quý Phi Dương chậm rãi nói: “Cũng không phải chỉ thuần túy hưởng thụ, hôm nay rất nhiều người tới là vì nể mặt Triển thiếu, vì muốn mở rộng quan hệ mà thôi, anh cũng vậy. Đạo này anh bận rất nhiều việc, lần trước cũng vội vàng đi, không kịp nghe em nói.”

Anh nhìn Cổ Hạ cười cười, “Cổ Hạ, rất cảm ơn em đã giúp đỡ anh, nhưng mà từ nay về sau ngàn vạn lần không cần phải như vậy, bất kể có thể nào thì cũng phải nghĩ đến sự an toàn của mình trước tiên. Xã hội này rất phức tạp, chuyện cần phải lo lắng còn rất nhiều.”

“Lúc ấy em chỉ theo phản xạ mà đuổi theo thôi.” Cổ Hạ không muốn nói về chuyện này nữa, hỏi: “Lúc này đánh bài, các anh cược bao nhiêu tiền một ván?”

“Trước là mười vạn, về sau năm vạn.” Quý Phi Dương có chút áy náy, “Anh cũng không nghĩ tới hôm nay sẽ thắng nhiều như vậy.”

“Có phải Triển thiếu thua rất nhiều tiền không?” Cổ Hạ kêu lên, trong đầu bắt đầu tính toán, “Ngài ấy có thể trừ lương em không?”

“Anh ta chán hẳn là thua nhiều, anh ta ngồi bên cạnh xem em đánh, đã không lên tiếng, bị thua tất nhiên cũng không trách em. Tới nay có khả năng còn phải đánh tiếp, anh lại phát hiện thêm một điều.” Quý Phi Dương bổ sung thêm một câu, “Đánh bài vốn chính là để giao thiệp, thắng quá nhiều cũng là chuyện không tốt.”

Ánh tà dương phía tây to lớn dị thường, ánh nắng vàng nhạt len lỏi qua từng ngọn cây, rơi vào trong hồ nước, mặt nước hiện lên những gợn sóng lăn tăn, Quý Phi Dương thấy không còn sớm nên nói: “Em cũng nên về thay quần áo đi, một lát nữa là đến bữa tiệc tối rồi, lát nữa ông chủ của em bận rất nhiều việc, không biết có giao việc cho em không nữa.”

Cổ Hạ quần chặt khăn tắm trên người lại, “Ở đây em cũng không quen, lại không thể giống như thư kí trong công ty miệng có thể phun ra hoa sen, bọn họ sẽ không giao việc cho em đâu.”

“Ở đây em không quen thuộc, không bằng tiệc tối lát nữa cùng đi với anh đi, lúc ăn cơm đỡ bị nhàm chán.” Quý Phi Dương mang trên mặt một nụ cười ẩm áp, một lần nữa nhìn vào chân trời chiều, nói: “Đi về trước đi.”

Cổ Hạ đứng lên, cùng anh đi song song dọc theo con đường về phòng, ven đường những rặng trúc xanh đậm vô cùng sum suê, đi vài bước Quý Phi Dương nói: “Có chuyện không biết anh có nên hỏi không?”

Cổ Hạ khó hiểu nhìn anh một chút, “Quý sư huynh có gì băn khoăn sao? Có vấn đề gì thì cứ trực tiếp hỏi em là được.”

Quý Phi Dương bước chậm lại, “Ở đây mặc dù là sản nghiệp của Triển Thiếu Huy, nhưng cũng không thuộc về công ty khoa học công nghệ Khai Hoành, ở trong Khai Hoành em làm chức trợ lý bộ phận tiêu thụ, cho dù thư kí không có thời gian, xét về cương vị, tổng giám đốc Trâu cũng không nên mang em tới đây, cho nên hôm nay gặp lại có hơi bất ngờ.”

Cổ Hạ dừng chân, “Anh muốn hỏi em vì sao hôm nay lại tới đây sao?”

Quý Phi Dương không nói gì, ánh mắt tỏ vẻ nghi vấn.

Cổ Hạ nhìn anh, khóe miệng khẽ giật giật, dùng giọng nói không nặng không nhẹ nói: “Bởi vì em thích anh, Triển thiếu nói lễ khai trương anh cũng sẽ đến cho nên em xin bọn họ mang em đến đây.”

Quý Phi Dương giật mình, trên mặt Cố Hạ vẫn như trước giữ vẻ trấn định hào phóng, dường như không phải vừa mới thổ lộ, đơn giản chỉ đang kể lại một chuyện tốt mà thôi, ánh tà dương chiếu rọi trên khuôn mặt cô, hàng long mi còn vương bọt nước, cô cứ như vậy mà nhìn anh, không có chờ đợi, không có ngưng ngừng, cảm hơi cong lên. Sau nửa ngày, Quý Phi Dương nhẹ nhàng cười cười: “Cảm ơn em đã thích anh.”

Anh dừng lại một chút: “Nhưng mà...”

“Em biết mà.” Cố Hạ ngắt lời anh, trên mặt vẫn trấn định, “Thật ra cũng không quan trọng, Quý sư huynh, em không có ý gì khác, sau này cũng sẽ không quán quýt lấy anh, chỉ là muốn nói với anh một tiếng, khi còn ở trường thì em đã thích anh rồi.”

Cô nhìn anh cười cười, “Quý sư huynh, anh không cần để ý nhiều làm gì, trước kia trong trường có rất nhiều người thích anh, em chỉ là một trong số đó, em biết rõ những chênh lệch giữa chúng ta, em cũng tin tưởng còn có người thích hợp với em hơn anh đang đợi em, em chỉ là không muốn giữ mãi chuyện này trong lòng nên mới nói ra, hy vọng sau này chúng ta cũng vẫn là bạn.”

Bên môi Quý Phi Dương mang theo một nụ cười nhẹ, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng, “Cố Hạ, em rất đáng yêu. Anh vẫn luôn xem em là bạn.”

Cố Hạ nở một nụ cười hào phóng, “Vậy là tốt rồi, không biết bữa tiệc tối nay anh còn có thể tiếp tục đi cùng em không?”

Quý Phi Dương nhún nhún vai, dùng giọng điệu trêu chọc nói: “Ở đây ngoại trừ quen biết ông chủ của em cũng không còn người bạn nào khác, tất nhiên đàn anh như anh đây phải đi cùng em rồi, bằng không nói không chừng em sẽ bị lãng quên trong một góc hẻo lánh nào đó.”

Cố Hạ cười cười, nói ra được trong lòng vô cùng thoải mái, những áng mây hẹp dài phía tây đang bị nhuộm thành một màu đỏ thắm, xa xa vẫn còn vọng lại tiếng nói cười, rơi vào tai giòn tan.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, Quý Phi Dương vừa đi vừa nhắc nhở: “Em ở Khai Hoành chỉ là một nhân viên bình thường, không cần phải gần gũi với ông chủ như vậy, làm tốt phận sự của mình là được rồi, Triển thiếu cùng tổng giám đốc Trâu, cái vòng luẩn quẩn của bọn họ chưa hẳn đã thích hợp với em, em vẫn nên cố gắng ít đi chung với bọn họ thì hơn.”

“Ông chủ vui buồn thất thường, thật là khó hầu hạ.” Cố Hạ cười nói, “Từ nay về sau không có việc gì em sẽ cố gắng cách xa bọn họ một chút.”

Bọn họ vòng qua một khúc ngoặt, đi về hướng khác, không biết hồ nước sau tấm rèm bên cạnh còn có vài người.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Khó chịu

Tấm rèm trúc đa số đã che mất tầm mắt nhưng lại không thể cách âm được, bên kia có thể nghe thấy rõ ràng giọng của Cố Hạ, Triển Thiếu Huy là ông chủ, vẫn mặc bộ đồ vest ngồi trên ghế nằm môi khẽ nhếch lên, tay phải vung lên, bình hoa nhỏ bằng sứ trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh phút chốc bay ra ngoài, phát ra một tiếng giòn vang, vỡ thành từng mảnh nằm trên mặt đất.

Trâu Nhuận Thành ngồi vênh tai lắng nghe trò hay lại càng hoảng sợ, nhìn thấy sắc mặt Triển Thiếu Huy không tốt, vội vàng nói: “Đại ca, anh đừng tức giận. Tên nhóc Quý Phi Dương kia thật chẳng ra gì cả, chính mình đã không đồng ý ở bên Cố Hạ lại còn muốn cô nhóc kia cách xa chúng ta một chút, thật đúng là xem chúng ta không ra gì!”

Trâu Nhuận Thành nghĩ mà tức, chiều nay đánh bài cũng bởi vì hai người này mà khiến anh ta bị đại ca trừng mắt nhìn, chạy ra ngoài tìm tam ca kẻ khổ, tam ca lại mắng anh nói chuyện không biết lựa thời cơ, ở trước mặt người khác khiến cho đại ca thua không ngóc đầu lên nổi, khiến cho anh ta buồn bực đến trưa. Bây giờ lại nhìn thấy đại ca nghiêm mặt, anh chậm chân, “Em không tin không trị được tên kia, từ nay về sau hai người kia không sút đầu mẽ trán thì em sẽ không bỏ qua!”

Trâu Nhuận Thành đang nghĩ cách đối phó với hai người kia thì Triển Thiếu Huy đã đứng lên, đi nhanh về phía trước, mặt lạnh lùng đến đáng sợ, anh biết Cố Hạ yêu mến Quý Phi Dương, nhưng mà đêm qua còn ngủ cùng với anh, hôm nay lại chạy đi thổ lộ với người đàn ông khác, nghĩ như thế nên trong lòng anh đều không thể thoải mái. Anh cũng không biết tại sao mình lại tức giận, chỉ cảm thấy một cô gái như vậy quả thật là đáng ghét.

Không để ý đến Trâu Nhuận Thành ở phía sau, anh trực tiếp rẽ vào khúc ngoặt đi về phòng, lúc rẽ lên cầu thang còn lơ đãng liếc nhìn đôi nam nữ đang đi về hướng phòng nghỉ, không tự giác vòng lại đi về hướng khác.

Nơi này là vùng ngoại thành, giá cả cũng không đắt, bãi tắm chiếm diện tích lớn, vì đáp ứng nhu cầu hưởng thụ nên các phòng nghỉ đều thiết kế theo phong cách biệt thự nông thôn, một tòa nhà hai ba tầng, mỗi lầu có hai gian phòng, mỗi gian phòng đều rất rộng rãi thoải mái, phòng của Cố Hạ ở cách vách Quý Phi Dương, lúc Quý Phi Dương hỏi số phòng cô mới biết, chỉ nhàn nhạt cười cười, hai người vừa lên lầu thì trùng hợp gặp được Triển Thiếu Huy từ một hướng khác đi tới.

Trên mặt Triển Thiệu Huy nhìn không ra bất kì biểu hiện đặc biệt gì, khỏe môi vẫn máy móc mỉm cười, “Sắp đến bữa tiệc tối rồi, Quý nhĩ công tử hãy nhanh chóng đến đi, rất nhiều ông chủ lớn cũng rất gấp cậu một chút, vừa rồi chủ tịch Vương còn hỏi Quý nhĩ công tử đi đâu rồi. Vả lại, thiếu cậu cũng không thể khai tiệc được.”

Quý Phi Dương cũng cười cười, “Lập tức đến ngay.”

Triển Thiệu Huy nhìn sang Cố Hạ, giọng điệu khi nói chuyện với cô cũng không khách sáo như vậy, “Tiểu Ngũ tìm cô khắp nơi mà không thấy, mang cô tới đây để làm việc, tuy Quý nhĩ công tử đây cũng là khách nhưng mà cô cũng không thể chỉ tiếp đón cậu ấy.”

“Có chuyện gì sao?” Cố Hạ cũng không hiểu vì sao giọng điệu anh lại như vậy.

“Đương nhiên là có, đi thôi.” Triển Thiệu Huy chưa nói xong đã trực tiếp xoay người chuẩn bị đi.

Quý Phi Dương nói với Cố Hạ: “Cố Hạ, em nhanh đi thay quần áo đi, lát nữa sẽ rất bận đấy.”

Trên người Cố Hạ vẫn là bộ đồ tắm bảo thủ, bên ngoài choàng một cái khăn tắm lớn, lộ ra hai chân trắng nõn, ánh mắt của Triển Thiệu Huy lướt qua trên người cô, môi mòng khẽ nhếch lên: “Nhanh lên.”

Quý Phi Dương bước vào phòng mình, tất nhiên Cố Hạ không mang theo thẻ phòng, vừa rồi lúc đi tắm suối nước nóng cô không mang theo vì tiền, gửi thẻ phòng ở quầy phục vụ, cô cười cười với bọn họ, xoay người chạy đi tìm tiếp tân. Lúc Cố Hạ lấy được thẻ phòng quay lại thì Triển Thiệu Huy vẫn chưa đi, tựa người vào vách tường nhếch môi, sắc mặt đen tối không rõ, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô. Cố Hạ có chút bất ngờ, mở miệng hỏi: “Triển thiếu, có chuyện gì gấp sao?”

Ánh mắt Triển Thiệu Huy lạnh lạnh lướt qua cô, “Tôi còn tưởng rằng cô rất đơn thuần, không ngờ cô lại ăn mặc như vậy mà nói yêu mến một người đàn ông, thật sự là cô không thể chỉ nhìn bề ngoài, xem ra cô đã học xong cách quyến rũ rồi.”

Nơi này là bãi tắm suối nước nóng, rất nhiều người ăn mặc như vậy đi tới đi lui, còn ăn mặc hở hang táo bạo hơn nhiều, Cố Hạ không cảm thấy mình khác người, chỉ cảm thấy giọng điệu của anh thật chói tai, khuôn mặt hơi hơi ửng hồng, “Anh đang nói gì vậy?”

“Hừ!” Triển Thiệu Huy phát ra một tiếng cười lạnh từ trong cổ họng, “Nếu muốn hiến thân thì cứ nói tôi sẽ giúp cô một lần, đồ phải ăn mặc thể này để bị người ta từ chối thể này, thật dọa người.”

Gò má Cố Hạ lại càng ửng hồng, mặc dù cách ăn mặc của cô bị Triển Thiệu Huy cười nhạo, nhưng nói trực tiếp như thế thật làm cho người ta xấu hổ, cắn cắn môi, “Tôi không có ý đó.”

Triển Thiệu Huy cảm thấy mình đã uống nhầm thuốc mới đứng đây đây đưa với cô nhóc này, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lúc đi lướt qua người cô, môi mòng khẽ hé ra, “Thành thật một chút đi, đừng có làm tôi tức giận.”

Nói xong, anh cất bước đi, ánh mắt Cố Hạ u ám, nhìn bóng lưng của anh mà đầu óc mơ hồ, cười nhạo cô còn chưa tỉnh, lại còn nói mấy lời khó hiểu kia, thật làm cho người ta tức giận, Cố Hạ vội vàng chạy vào phòng mình, lúc quẹt thẻ tay còn run run – là bị cái tên ông chủ vui buồn thất thường kia làm cho run rẩy.

Triển Thiệu Huy đi đến chỗ khúc cua, lại quay đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy hai cửa phòng liền nhau kia, lại nhíu mày, đi đến quầy phục vụ thuận tay gọi quản lý lại, “Cố Hạ ở lầu trên kia, tìm một lý do dời phòng khác cho cô ta.”

Quản lý nhớ rõ Cố Hạ chính là cô gái sáng nay trên người dính đầy bùn đất, ông chủ lớn đã tự mình nói, quản lý cũng là người thông minh, nghe lệnh “tìm một lý do” thì tất nhiên cũng cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Triển thiếu cảm thấy phòng nào thì thích hợp hơn?”

“Tùy” Triển Thiệu Huy không thèm đếm xỉa đến trả lời, đi vài bước lại ngừng lại, chỉ vào tòa nhà bên cạnh, “Đổi đến bên kia đi.”

Triển Thiệu Huy chỉ vào tòa nhà mình đang ở, quản lý đã hiểu, vội vàng đi làm, động tác hết sức nhanh, Cố Hạ thay xong quần áo thì nghe thấy có tiếng chuông cửa, mở cửa ra xem thì thấy nhân viên phục vụ.

Quản lý tự mình dẫn theo hai nhân viên tới, đầu tiên về mặt tỏ ra áy náy, “Cô Cố, mạch điện của gian phòng này có chút vấn đề, khiến cho cô không thoải mái chúng tôi thật sự rất xin lỗi, sẽ lập tức dời phòng cho cô.”

“Tôi không phát hiện có vấn đề gì cả.” Cố Hạ tỏ ra khó hiểu.

Quản lý mỉm cười: “Bởi vì cách làm việc của chúng tôi có vấn đề nên gian phòng này mạch điện không ổn định lắm nên có thể mất điện đột ngột, chúng tôi sẽ lập tức kiểm tra lại, vô cùng xin lỗi, đã chuẩn bị cho cô một căn phòng khác rồi, chúng tôi sẽ giúp cô mang hành lý qua đây.”

Cố Hạ cũng không muốn lăm, nhưng cảm thấy thái độ phục vụ của nhân viên trong bãi tắm này của Triển Thiệu Huy không tệ lắm, cô cũng không có hành lý gì, trực tiếp xách theo túi của mình đi theo nhân viên đến một căn phòng khác, quả nhiên xa hoa thoải mái, nhưng nội thất trong hành lang đều là những thứ xa xỉ, về phần người ở căn phòng bên cạnh, cô cũng không quan tâm. Dời phòng xong, thời gian cũng không còn nhiều, tiệc tối đã bắt đầu, quả nhiên có người gọi đến thúc giục, tổng giám đốc Trâu bảo cô nhanh đến đây.

Lúc Cố Hạ chạy đến thì trong sảnh đã vô cùng náo nhiệt, Trâu Nhuận Thành nhìn thấy cô tới thì dùng giọng điệu bất mãn nói: “Cố Hạ, giá của cô càng

lúc càng lớn nhĩ, bữa tiệc đã bắt đầu mà còn chưa tới.”

Cố Hạ ra về có lỗi, Trâu Nhuận Thành vừa định bảo cô ngồi bên cạnh thì không ngờ Triền Thiệu Huy lại miễn cưỡng nói: “Tiểu Ngũ, cậu không nhìn xem người ngồi trên bàn này là ai à, làm việc phải có chừng mực chứ.”

Lúc nói chuyện ánh mắt của Triền Thiệu Huy cũng không ngước lên, Cố Hạ cũng không muốn ngồi cùng bàn với bọn họ, mừng rỡ như được giải thoát, vội vàng liếc mắt tìm kiếm Quý Phi Dương, không ngờ Triền Thiệu Huy lại chỉ tay sang bàn bên cạnh nói, “Ngồi bên kia!”

Bàn kia vừa vặn còn một chỗ, chẳng qua là người ngồi ở bàn đó Cố Hạ chẳng biết ai, người bên cạnh đều đang không ngừng mời rượu nói chuyện, còn có mấy tên tai to mắt lớn đang dùng ánh mắt ngả ngớn với bạn gái, liếc mắt đưa tình thì không nói, động tác cũng cực kì táo bạo, Cố Hạ không còn muốn ăn uống gì nữa, mấy loại tiệc tùng này thật ra cô cũng không muốn đến, bắt đắ dĩ vì đang làm công cho người ta, thân bất do kỷ. Còn có những lời nói khiến người khác không vui lúc này của Triền Thiệu Huy, quả nhiên là chiều nay thua quá nhiều tiền nên ông chủ khó chịu trong lòng.

Triền Thiệu Huy khó chịu trong lòng, cầm đũa cũng chỉ động vài cái, người khác mời rượu cũng chỉ miễn cưỡng ứng phó, Trâu Nhuận Thành cũng đã quen biết anh nhiều năm, tất nhiên chỉ qua một động tác đơn giản của đại ca đã nhìn ra. không riêng gì anh ta, vài người anh em khác cũng biết tâm trạng của đại ca không tốt, tam ca tứ ca không ngừng hòa giải, thời gian khai trương đại cát đại lợi cũng không thấy vui vẻ gì, Trâu Nhuận Thành lại càng không vui, vừa ngước mắt lên đã nhìn thấy Quý Phi Dương đứng cách đó không xa, khoe miệng Trâu Nhuận Thành cũng cố gắng cứng nhắc cười cười. Muốn trách thì trách tên Quý Phi Dương này, bọn họ chỉ muốn thuận tay giúp một chút, Quý Phi Dương không nể tình thì thôi, còn khuyến khích Cố Hạ phải cách xa bọn họ ra, làm như bọn họ là sát nhân không bằng, Trâu Nhuận Thành cắn răng, đôi nam nữ này thật là đáng giận, anh không tin không trị được bọn họ, sau này để xem ai chê cười ai.

Suy nghĩ vài giây, Trâu Nhuận Thành đã có sáng kiến, thuận tay gọi bồi bàn tới, thì thầm bên tai bồi bàn hai câu, khoe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa. Lại gọi Cố Hạ đang ngồi bên kia tới, “Tới đây mời rượu.”

Da đầu Cố Hạ xiết chặt, đứng bên cạnh Trâu Nhuận Thành nói: “Tổng giám đốc Trâu, tôi không biết uống rượu.”

“Trong xã hội này làm gì có ai không biết uống rượu? Tại sao cô không nói cô không biết làm việc luôn đi?” Trâu Nhuận Thành không buông tha nghĩ ngợi nói: “Những người này đều là khách của công ty, không được đắc tội.”

Anh ta kín đáo đưa đến một ly rượu chân cao, phân nửa ly là rượu đỏ, nhét ly rượu vào trong tay Cố Hạ, “Mời chủ tịch Lưu trước đi.”

Cố Hạ khó xử nhìn anh ta, ly đã nằm trên tay, chủ tịch Lưu ngồi cùng bàn đã nhìn thấy cô, Cố Hạ không thể không nâng ly rượu lên, nói người đàn ông trung niên: “Chủ tịch Lưu, chúc sự nghiệp của ngài nâng cao thêm một bước.”

Chủ tịch Lưu nể mặt Trâu Nhuận Thành, nâng ly rượu lên khẽ đụng ly, uống tượng trưng một ngụm, Cố Hạ nhìn thấy ông ta uống không nhiều lắm nên cũng chỉ uống một chút, Trâu Nhuận Thành ngồi cạnh bắt nạt nói: “Chủ tịch Lưu đã giữ mặt mũi cho cô, còn không uống hết.”

Cố Hạ cau mày, hít một hơi thật sâu miễn cưỡng uống hết ly rượu đỏ, ánh mắt đảo qua Triền Thiệu Huy ngồi chính giữa, anh cũng không thêm ngước mắt lên, như là có người đang thiếu tiền của anh, Cố Hạ nhìn thấy mà kinh hãi lạnh người, cô ghét vào tai Trâu Nhuận Thành nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc Trâu, tôi thật sự không biết uống.”

“Vây đổi cho cô loại nhẹ hơn.” Trâu Nhuận Thành như đang tỏ ra từ bi, gọi bồi bàn bưng đến một ly rượu rất cạn, tự tay đưa tới cho cô, “Tư lượng thì cứ từ từ luyện là được, không có gì là không làm được, cô cứ từ từ mà học.”

Anh ta vỗ vỗ vai Cố Hạ, “Đây là tứ ca của tôi, chúng tôi đều là anh em, cô hẳn là lần đầu tiên gặp mặt nhĩ, mời một ly, hôm nay sẽ bỏ qua cho cô.”

Ánh mắt lão Tứ cũng không thêm đếm xỉa đến Cố Hạ, trên mặt không có biểu cảm gì, anh ta là quản lý của rạp chiếu phim tối và sòng bạc, trước kia có Tiểu Ngũ nói đến cô gái này, thoát nhìn là một cô gái vô cùng trẻ tuổi.

Cố Hạ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, cũng rất phong độ hào hoa, khí chất cao ngất, ánh mắt sắc bén, cô cười cười, nâng ly rượu lên, không biết phải xưng hô thế nào, chỉ nói: “Ngài khỏe chứ, lần đầu gặp mặt, kính xin ngài chiếu cố nhiều.”

“Luyện tư lượng cho tốt, sau này còn dùng đến.” Mục Bằng nhàn nhạt mở miệng, cầm ly rượu của mình lên, đụng ly với cô, uống một hơi cạn sạch, ý bảo ly rượu trên tay mình đã cạn, Trâu Nhuận Thành lẳng lặng nhìn Cố Hạ chậm rãi uống hết ly rượu, cuối cùng ghé vào bên tai cô ý tứ sâu xa nói: “Hôm nay chúng tôi đều đã nghe thấy cô thổ lộ với Quý Phi Dương, tôi sẽ giúp cô hoàn thành nguyện vọng của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ô long

Trâu Nhuận Thành cũng không làm khó cô nữa, Cố Hạ trở lại vị trí của mình, những người xung quanh đều xem cô như không khí, không ai nói chuyện với cô, cô cầm đĩa gấp vài miếng thức ăn vào chén ăn, nghỉ ngơi lại một lúc rồi đến nói với Trâu Nhuận Thành một tiếng, hy vọng có thể về phòng nghỉ sớm một chút. Đại sảnh vẫn ăn uống linh đình, đàn ông bắt đầu cầm ly rượu đến những bàn khác ngồi, mời rượu, nói chuyện, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng uống hai ly rượu, đầu óc Cố Hạ đã bắt đầu choáng váng, ngay cả mắt cũng mờ hồ, tuy tửu lượng của Cố Hạ kém, nhưng cũng không thể kém như vậy, ý niệm bị Trâu Nhuận Thành lừa nghiền nát trong đầu, vị rượu không gắt nhưng độ cồn chưa hẳn đã thấp. Ý thức ngày càng mờ hồ, đầu óc hỗn loạn, chân tay cũng trở nên mềm nhũn, cô thật sự muốn trở về, thừa dịp còn có thể không chế được hành vi của mình, chống đỡ thân thể đến bàn chủ tịch, muốn nói một tiếng với Trâu Nhuận Thành.

Dưới chân mềm nhũn, chỉ đi vài bước mà thiếu chút nữa cô đã ngã sấp xuống. Trâu Nhuận Thành ở bên kia đường như đang chú ý đến cô, đi tới vài bước đón lấy cô, một tay vịn lấy cánh tay cô, “Không phải nói phụ nữ trời sinh đã có ba phần tửu lượng sao? Sao đã say rồi?”

Cố Hạ mơ mơ màng màng, mơ hồ nói một câu, “Thật xin lỗi.”, còn nói gì đó mà mình cũng không nhớ rõ.

“Đi về trước đi, say ở đây sẽ rất khó coi.” Những lời này của anh ta tựa hồ như đang nói với Cố Hạ, lại tựa hồ như đang nói với vài người anh em trên bàn, gọi quản lý tới, “Cô ấy uống rượu, đưa về trước đi.”

Quản lý gọi đến hai nhân viên phục vụ đến vịn lấy cô, đang muốn đi ra ngoài cửa thì Trâu Nhuận Thành lặng lẽ dặn dò với quản lý: “Đưa cô ấy đến gian phòng cách vách, coi hết đặt lên giường.”

Quản lý tất nhiên hiểu ý, chẳng qua là vẫn hỏi một tiếng: “Ngài chắc chứ?”

Bị Trâu Nhuận Thành trừng mắt liếc một cái.

Triển Thiệu Huy nhìn thấy Cố Hạ bị đỡ đi, chỉ nói cô gái này tửu lượng quá kém, khó trách không dám uống, cô rời khỏi bữa tiệc ngược lại Triển Thiệu Huy lại thấy thoải mái, nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của cô gái kia lại thấy phiền lòng. Lại có người bung ly rượu đến mời rượu, làm chủ nhà, Triển Thiệu Huy cũng không quá lên giá, cũng đứng lên nói chuyện vài câu với người kia.

Trâu Nhuận Thành cùng Mục Bằng cầm ly rượu đi đến các bàn, bọn họ là chủ nhà, tất nhiên phải đáp tạ sự ủng hộ của mọi người, vừa đi qua một bàn, Trâu Nhuận Thành khẽ nói với Mục Bằng: “Tứ ca, đêm nay chúng ta chuốc say tên Quý Phi Dương kia đi, em đã sắp xếp cho cậu ta một trò hay.”

Mục Bằng nhìn anh ta, “Trò hay gì?”

Mắt Trâu Nhuận Thành lảo liêng, “Chính là cô gái vừa rồi đó, xê chiều hôm nay anh cũng không phải không nghe thấy, cô ta có ý với Quý công tử, Quý Phi Dương lại lờ cô nàng đi, đại ca đã từng nói phải giúp cô nàng một chút.”

Anh ta vừa nói vậy thì Mục Bằng đã biết là ý gì, anh cũng biết cô gái vừa rồi đã rất say, thì ra ly rượu bị Tiểu Ngũ động tay động chân vào, Mục Bằng không nhằm chán như Trâu Nhuận Thành, chẳng qua là anh cũng nhìn ra đại ca không vui, anh em mà, luôn phải ủng hộ người một nhà.

Trâu Nhuận Thành biết phòng của Cố Hạ và Quý Phi Dương sát nhau, đây chính là sắp xếp để thành toàn cho cô, ly rượu thứ hai anh ta cho Cố Hạ uống có bỏ thuốc làm say, bình thường đều được trộn lẫn vào trong rượu, làm cho người ta dễ dàng say, chân tay mềm nhũn ý thức mờ hồ, sẽ xuất hiện cảm giác say, mặt khác loại thuốc này còn có tác dụng kích thích tình dục. Đưa Cố Hạ lên giường của Quý Phi Dương, đợi lát nữa Quý Phi Dương uống rượu trở về phòng, tình cảm bộc phát – một cô gái coi hết, còn có một người đàn ông say rượu, Trâu Nhuận Thành chỉ cần đợi xem truyền vui vào sáng ngày mai. Anh ta cầm ly rượu đi về phía trước, còn đang suy nghĩ sáng mai có nên đến gõ cửa phòng không, đến đó bắt gian tại trận, Cố Hạ là một cô nhóc chưa có kinh nghiệm sống, không có người cho cô nàng dựa lưng, ngộ nhờ Quý Phi Dương không nhận sẽ không tốt.

Anh ta cảm thấy kế này không thể tốt hơn nữa, vừa có thể thành toàn cho Cố Hạ, lại còn có thể thưởng thức trò hay, nếu từ nay về sau anh em bọn họ cảm thấy không thoải mái có thể mướn việc này mà châm ngòi thổi gió, làm cho Quý Phi Dương sứt đầu mẻ trán, nghĩ đến đây, trên mặt Trâu Nhuận Thành mang một nụ cười nham hiểm.

Tâm tình của Triển Thiệu Huy ngồi ở vị trí chủ nhân bên kia lại không sáng lạn ánh mắt trời như Trâu Nhuận Thành, vốn chỉ muốn đi tắm suối nước nóng thả lỏng một chút, thuận tiện quan sát tình hình khai trương, kết quả lại phát hiện mang theo cô gái kia chính là quyết sách sai lầm, từ ngày hôm qua đến nay không hề được sống yên ổn. Cả đại sảnh người đến người đi, tiếng nói chuyện, tiếng cụng ly, tiếng cười, nghe tới nghe lui cũng chỉ mấy câu đó, rơi vào trong tay càng cảm thấy bức bối thêm, tiệc rượu đã qua hơn một nửa, anh để cho các anh em tiếp đãi, một mình lặng lẽ ra ngoài.

Ánh trăng chiếu rọi xuống mặt nước, bóng hoa cỏ chiều cao khác nhau tán ra ánh sáng nhàn nhạt, rời khỏi đại sảnh ồn ào náo nhiệt, hít lấy khí trời tươi mát của vùng quê, tâm tình Triển Thiệu Huy cuối cùng cũng bình tĩnh hơn. Anh trực tiếp trở về phòng chuyên dụng của mình, đi qua hành lang mới nhớ tới cô gái đã được đỡ về kia, uống hai ly rượu đã trở thành như vậy, Triển Thiệu Huy nhìn không được lác đàu.

Anh lấy chìa khóa ra mở cửa phòng, cởi áo khoác ném sang một bên, thở ra một hơi rồi đi thẳng vào phòng tắm, tắm xong quần khăn tắm quanh hông, đi ra ngoài phòng ngủ, mở đèn bên cạnh cửa ra vào, sau đó anh lại nhủu mặt mày.

Trên giường có một người nằm, còn là một người phụ nữ, quay mặt về bên kia, một cánh tay tron bóng lộ ra ngoài chăn, trong miệng truyền đến một tiếng ngậm nhẹ, mang theo hương vị hấp dẫn, không gọi được dục vọng của Triển Thiệu Huy, ngược lại làm anh tức giận, thật không biết người nào lớn gan không muốn sống như vậy, dám tùy tiện bỏ lên giường anh. Anh đi vài bước đến bên giường, vén chăn lên, bắt lấy cánh tay kéo thật mạnh ra ngoài, thoáng cái đã ném cô lên mặt thảm, quát: “Ai cho cô vào đây?”

Cô gái nhỏ nhẩn trong chăn rên lên một tiếng, cánh tay lập tức đỏ bừng một mảng, toàn thân xụi lơ ngã trên mặt thảm, mái tóc đen tán loạn che đi khuôn

mặt, nhẹ nhàng vận người phát ra một tiếng rên đau đớn. Triển Thiệu Huy nhìn thấy cô bất động giả chết, con tức giận ngày càng lớn, kéo lấy tóc cô túm cô lên.

“Đau quá!” Cô gái phát ra tiếng nói mông lung, nhưng một chút sức lực chống lại anh cũng không có.

Tóc bị vén lên, mặt cô gái lộ ra, Triển Thiệu Huy sững sờ một lát, “Sao lại là cô?”

Lúc này Triển Thiệu Huy mới buông lỏng tóc cô ra, cả người Cố Hạ thuận thế tựa vào người anh, da thịt bóng loáng chạm vào nhau, làm cho cô cảm thấy thoải mái, nhìn không được mà càng tiến gần hơn, bàn tay đang đặt bên hông anh không tự giác vuốt ve. Đây hoàn toàn là một động tác trêu chọc đàn ông, Triển Thiệu Huy sợ cô trượt chân, một tay vịn lấy cô, cũng nhìn ra cô không ổn, thân thể trắng nõn nóng ran, ý thức mơ hồ, hai mắt nhắm lại, trên mặt nhuộm vị tình dục, hình như đã uống phải thứ gì đó.

Đầu Cố Hạ cọ nhẹ trên người anh, hơi thở nóng rực phun trên làn da người đàn ông, không khác gì đang châm ngòi nổ, cánh tay đã bắt đầu lôi kéo tấm khăn vây quanh hông anh, bởi vì khăn tắm quá chật nên Cố Hạ còn phát ra tiếng kêu rên bất mãn. Triển Thiệu Huy cảm thấy đá văng cô ra ngoài cũng không được, mà để cô ở lại sờ soạng lung tung trên người mình cũng không được, đẩy tay cô ra rồi ném cô lên giường.

Ngon đèn màu cam tỏa sáng từ trần nhà, trên giường một cô gái trần truồng làn da tản ra ánh sáng ẩm ướt sáng loáng, trắng nõn mang theo hương vị mê người, cô không ngừng vận vẹo thân thể, trong miệng phát ra âm thanh kiều mị, cả người như một thứ quả chín mọng, đã rửa sạch sẽ bày ra trước mặt anh chờ anh tiến đến cắn một ngụm. Triển Thiệu Huy chỉ cảm thấy một dòng nhiệt xông lên não, toàn bộ phiền toái hôm nay đều vì cô gái này, bây giờ còn dám dùng tư thế này nằm trên giường của anh, vậy anh cần gì phải khách sáo với cô như vậy?

Triển Thiệu Huy lên giường, cúi đầu phủ lên đầu cô, giống như là đang muốn phát tiết hết tất cả buồn bực hôm nay, hung hăng mà hôn lên đôi môi kiều diễm của Cố Hạ, cánh môi mềm mại mà trơn bóng, mang theo một vị ngọt dịu dịu, anh cảm thấy hương vị này cũng không kém, cạy mở hàm răng của cô ra, đầu lưỡi đi vào thăm dò liếm mát. Đối phương còn rất trẻ, hoàn toàn không hiểu được trình tự hôn môi, nhưng bởi vì tác dụng của thuốc mê mà chiếc lưỡi duỗi ra thử thăm dò đoán ý hùa theo, hai chiếc lưỡi giằng co, toàn thân những chỗ đụng vào nhau đều có cảm giác tê dại, Triển Thiệu Huy vô cùng yêu thích, động tác dần dần trở nên ôn nhu, dịu dàng mà hôn cô.

Thân thể đang ở bên dưới anh mềm mại lại xinh đẹp, nơi nào đó của Triển Thiệu Huy đã ngừng cao, anh kéo khăn tắm bên hông xuống, tách hai chân của cô ra, một tay vuốt ve ngực cô, Cố Hạ phát ra tiếng rên rỉ, “Mê tủy” là một loại thuốc kích dục đặc thù, sẽ làm cho người ta mất đi ý thức sinh ra ảo giác, giống như đang bay bổng trên cõi tiên, Cố Hạ căn bản không biết ai đang cùng cô bay trên mây mù, không phân biệt rõ thật ảo thế nào, trong đầu hiện ra người mình muốn gặp, cô chưa bao giờ có kinh nghiệm trong chuyện này, trong tiềm thức vẫn cố kháng cự lại, miệng phát ra tiếng nói đứt quãng: “Đừng mà... Quý... Quý... sư huynh.”

Động tác của Triển Thiệu Huy ngừng lại, giống như bị một chậu nước lạnh từ trên đầu đổ xuống, trong nháy mắt dập tắt lửa tình của anh, hai tay của anh vây quanh hai bên hông cô, ánh mắt mới vừa rồi còn nhuộm màu tình dục bỗng nhiên nhóm lên một ngọn lửa, anh làm sao lại quên mất cô gái này yêu mến một người đàn ông khác chứ.

Anh coi thường việc ép buộc một cô gái, lại càng không đáng để làm một thể thân cho người khác.

Cô gái nằm dưới thân cái gì cũng không biết, khép hờ mắt vận vẹo cơ thể. Trong cơn giận dữ của Triển Thiệu Huy xoay người ngồi dậy, lấy một bộ đồ ngủ từ tủ quần áo ra, đi thật nhanh ra ngoài, đẩy cửa ra, sắc mặt tái nhợt.

Một đường đi qua hành lang, đến trước một gian phòng, Triển Thiệu Huy trực tiếp đá tung cửa ra, ánh mắt đảo qua vài người anh em đang ngồi trên ghế salon, đề nén lửa giận: “Người phụ nữ trong phòng tôi đã xảy ra chuyện gì?”

Bữa tiệc vừa mới chấm dứt, nơi này là chỗ vài người anh em tụ tập lại nghỉ ngơi, ba chàng trai không hề có hình tượng hoặc ngồi hoặc nằm trên ghế salon, vốn đang tán gẫu nói chuyện phiếm, bị âm thanh đột ngột này làm cho giật mình, Trịnh Giang Hà mặt đầy nghi vấn: “Đại ca, sao lại nổi giận thế?”

Trâu Nhuận Thành cũng đang ở trên ghế salon bị giật mình, “Người phụ nữ nào không muốn sống lại đến chỗ của anh vậy?”

“Hỏi cậu thì đúng hơn!” Triển Thiệu Huy chỉ vào anh ta, gió lửa trong mắt nổi lên bốn phía, “Cậu dám nói không phải cậu làm không?”

“Em?” Trâu Nhuận Thành rung mình, mon nóp lo sợ nói: “Đại ca, em cũng không phải không hiểu anh, sao có thể đưa phụ nữ đến chứ?”

“Cậu còn giả vờ! Chẳng lẽ không phải cậu ném Cố Hạ đã say khướt vào phòng tôi sao?” Sắc mặt Triển Thiệu Huy như mây đen sắp sửa vỡ ra.

“Cố Hạ? Ở trong phòng anh?!” Trâu Nhuận Thành ngẩng dậy lên, “Làm sao có thể như vậy?”

Triển Thiệu Huy không muốn động tay động chân với anh em, giữ khoảng cách nhất định với Trâu Nhuận Thành ngồi xuống ghế salon, salon lập tức hôm xuống một chỗ lớn, “Hôm nay không phải cậu chúc say cô ta, hạ thuốc cô ta, cậu muốn thấy tôi bị chê cười sao? Chẳng lẽ chúng ta chỉ mới quen biết nhau một hai ngày?”

Triển Thiệu Huy là một người biết kiềm chế, điểm ấy bạn bè và anh em đều biết, Trâu Nhuận Thành vội vàng tránh tội, “Đại ca, sao em có thể ném cô ta cho anh? Em bảo người đem cô ta đến phòng của Quý Phi Dương, mới vừa rồi em và Tam ca nói muốn thành toàn cho Cố Hạ, sao cô ta có thể chạy đến phòng anh được?”

Triển Thiệu Huy lập tức đứng lên, khí thế bức người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trâu Nhuận Thành, khi nào thì cậu mới có thể làm chuyện đứng đắn được hả!”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Rừng bạch quả

Khi tỉnh lại đầu Cổ Hạ đau muốn nứt ra, cô chỉ nhớ rõ tối qua mình uống rượu, về sau dường như bị đặt trên một lò lửa dày vò, oi bức khó chịu, một loại cảm giác rất kì quái, mí mắt không mở ra được, cứ giằng co như vậy thật lâu, về sau mới thoải mái được một chút. Cô mở mắt ra đánh giá căn phòng, đúng là khách sạn, thử vươn vai duỗi thẳng tay ra một chút.

Ngườn bán hàng trong một cửa hàng bán quần áo cho những cô gái trẻ tuổi bên cạnh bãi tắm nhìn thấy thì vội vàng ngăn cô lại, “Cô đừng lộn xộn, đang truyền nước biển mà.”

Nhìn theo hướng ngón tay nhân viên phục vụ, Cổ Hạ nhìn thấy một bình nước muối, cô mở miệng hỏi: “Tôi bị làm sao vậy?”

Giọng nói khàn khàn, yết hầu đặc biệt khô nóng, như bị lửa cháy.

Nữ nhân viên phục vụ giải thích: “Cô bị sốt cao.”

Khó trách tối qua cô lại khó chịu như vậy, Cổ Hạ cảm thấy hẳn là bị lạc trong núi một đêm nên bị bệnh, tối qua lại uống một chút rượu nên bị sốt. Đương nhiên cũng thấy có chút khó hiểu, tối qua hình như bị mộng xuân, trong mộng mình trần truồng *** cùng một người đàn ông khác, cảm giác hôn môi chân thật như vậy, như là thật sự có một người đàn ông, cụ thể là ai thì không nhớ rõ, hình như là Quý Phi Dương, lại hình như là Triền Thiệu Huy, ý nghĩ sau xuất hiện trong đầu làm cô giật mình, có thể nào cũng không thể là ông chủ nha! Đây tuyệt đối là di chứng sau khi hôm qua thua nhiều tiền của ông chủ!

Say rượu quả nhiên đáng sợ! Đây là lần đầu cô mộng xuân, nhớ tối mắt không tìm được ứng hồng, lại còn biết mơ thấy kiểu này, thật là không thể ngờ được.

Thật bội phục loại mộng xuân này, Cổ Hạ chuyển suy nghĩ sang quan sát căn phòng này, túi của cô còn đặt trên tủ đầu giường, lúc này hẳn là chỉ có một mình trong phòng, trên người mặc bộ đồ ngủ, đêm qua say rượu, về sau làm sao về phòng được cũng không rõ lắm. Chưa từng gặp quá nhiều người hắc ám nên tất nhiên không thể tưởng tượng được chuyện bị hạ thuốc tối qua, thiếu chút nữa đã ***, còn cảm kích nhân viên phục vụ ở đây là người tốt.

Bên này cũng loạn cả lên, Trâu Nhuận Thành hoàn toàn không biết Cổ Hạ đã đổi phòng trước bữa tiệc tối, hại người khác không thành, anh ta còn bị Triền Thiệu Huy cho một trận nên thân, Triền Thiệu Huy ném xuống một câu: “Từ nay về sau cậu không cần phải xen vào chuyện của cô gái kia, cứ để cô ta tự sinh tự diệt.”

Sự việc đã xảy ra thì quan trọng nhất là phải đi giải quyết, Trịnh Giang Hà phái người đưa Cổ Hạ về, mặc dù tác dụng kích dục cũng khá nhẹ nhưng cũng không thể mặc kệ được, tìm một bác sĩ ổn định tình trạng đó, chỉ nói với người ngoài là bị bệnh, bằng không việc này nếu bị truyền ra ngoài không phải sẽ bị người ta chê cười sao.

Cổ Hạ uống chút nước, nằm trên giường nhìn lên phù điêu trên trần nhà, bên ngoài sắc trời đã sáng rõ, không lâu sau có một người đi vào, đúng là Trịnh Giang Hà, trên mặt mang theo chút vui vẻ, đứng ở bên giường nhìn từ trên cao xuống, hỏi: “Cô Cổ cảm thấy thế nào rồi?”

“Hiện tại đã dễ chịu hơn nhiều.” Cổ Hạ nhìn anh ta cảm kích cười, “Cảm ơn các anh.”

“Tối qua cô say rượu, Tiểu Ngủ không nên rót rượu cho cô, cô vốn đã có bệnh, lại gặp lạnh làm cho sốt cao, vậy nên phải nói là chúng tôi đã không phải.” Ánh mắt của Trịnh Giang Hà dán lên mặt cô, chú ý xem xét nét mặt của cô.

“Bị bệnh thì có liên quan gì đến các anh? Hẳn là trên núi bị cảm lạnh, hôm đó còn phải phiền các anh tìm khắp nơi.” Cổ Hạ khiêm tốn nói, “Lần này đến đây đã gây cho các anh rất nhiều phiền toái, tôi rất xin lỗi.”

Trịnh Giang Hà vốn đến xem tình hình, thấy cô không có ấn tượng với chuyện tối qua, trên mặt nở một nụ cười vui mừng, “Cô nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Trịnh Giang Hà đi rồi, Cổ Hạ nằm một lúc thì rút ống kim trên tay ra, đầu có hơi choáng váng, những cái khác không có vấn đề gì, có người mang bữa sáng tới, sức ăn của cô vẫn vậy, chỉ sau khi thay quần áo xong mới phát hiện trên cánh tay có một mảng bầm lớn, Cổ Hạ nhú nhú mày, hoàn toàn không nhớ ra đã bị thương khi nào, trong lòng nghi ngờ tối qua uống say được người khác đưa về tạo thành, người này cũng thật không biết nhẹ tay, nhưng có lẽ mình say rượu rất khó ứng phó, những người kia sợ mình ngã xuống nên dùng lực hơi mạnh một chút.

Ngày mai còn phải đi làm, đến giữa trưa cô rời khỏi phòng, chuẩn bị ra ngoài đón xe đi ngắm rừng cây bạch quả trong trấn, một mình đi dạo khắp nơi có hơi nhàm chán, nhưng mà không tìm được người thích hợp – gọi Quý Phi Dương à, ngày hôm qua nói sẽ không chủ động bám theo, hôm nay lại gọi anh ra ngoài chơi sẽ không tránh khỏi bị người ta ta nói mình là âm hồn không tan; những người khác thì không quen, càng không thể gọi ông chủ của mình ra

ngoài chơi.

Lúc Cố Hạ đi về phía cửa chính của bãi tắm thì gặp Trâu Nhuận Thành, đi đến chào hỏi: “Tổng giám đốc Trâu...”

Cô muốn hỏi anh ta xem hôm nay có chuyện gì dặn dò không, nếu không thì mình sẽ tự ra ngoài chơi, không ngờ Trâu Nhuận Thành ngay cả liếc nhìn cô cũng không, làm bộ như không phát hiện ra vẫn nói chuyện với người bên cạnh, lạnh nhạt ném câu nói “tổng giám đốc Trâu” của Cố Hạ sang một bên.

Cố Hạ nhún vai, vừa rồi nhìn thoáng qua hình như cầm dưới của anh ta bị bầm tím một cục nhỏ, chắc anh ta đang có chuyện cần làm nên cũng không nói gì nữa. Cô đi không xa thì có một người đàn ông từ phía sau chạy tới hỏi: “Cô Cố, cô muốn đi ra ngoài sao?”

Cố Hạ nhận ra ngay đây là người đi bên cạnh Trâu Nhuận Thành, không biết là vệ sĩ hay trợ lý của anh ta, cô cười nói: “Đều đã đến Lạc Vân Sơn này, nếu không có việc gì làm thì cô cứ ra ngoài dạo.”

“Tổng giám đốc Trâu bảo ngày mai còn phải đi làm, bọn họ còn có việc phải làm nên hôm nay không thể đưa cô đi, chiều nay cô tự mình đón xe trở về đúng giờ.” Người đàn ông kia dặn dò: “Chuyến xe trở về ở đây lên thành phố C là 6h, chúc cô vui vẻ, chú ý an toàn.”

Người đàn ông nói xong những lời này thì xoay người rời đi, đuổi theo sếp của mình ở đằng xa. Bây giờ thật sự Trâu Nhuận Thành vẫn chưa muốn nhìn thấy Cố Hạ, tối hôm qua đại ca ra tay với anh ta, ngay cả Tam ca Tứ ca cũng trách mắng anh ta, gặp phải cô gái này thật sự là suy bại mà.

Cố Hạ mang theo túi xách ra khỏi cửa chính, bãi tắm này chiếm diện tích rất lớn, phục vụ chu đáo, bên trong đều đầy đủ phương tiện, đi một đoạn rất xa cửa ra vào vẫn không có taxi, cũng không có quán hàng bán linh tinh, Cố Hạ phải đi bộ về phía trước. Đi được 10 phút đồng hồ thì đằng sau có một chiếc xe việt dã lướt sát qua bên người, thắng gấp lại, Cố Hạ sững sờ, nhìn chăm chăm vào chiếc xe màu đen.

Cửa sổ xe hàng ghế trước hạ xuống, người ngồi trên vị trí lái là Triền Thiệu Huy, giọng nói có chút không kiên nhẫn: “Một mình cô đi lung tung đâu vậy hả? Tôi mang cô đến đây, đến khi cô bị mất tích, chẳng phải cảnh sát sẽ tìm đến tôi sao?”

“Tôi muốn ra ngoài dạo chơi, mùa này đúng lúc rừng cây bạch quả ra trái. Các anh đều bận việc, không muốn phiền nhiều đến các anh.” Cố Hạ giải thích, lại thấp giọng lầm bầm, “Giữa ban ngày làm sao mất tích được?”

Triền Thiệu Huy lặng yên một lúc, mở miệng nói hai chữ đơn giản, “Lên xe.”

Cô gái này nha, lúc này Triền Thiệu Huy cảm thấy cô rất không vừa mắt, nhưng mà nghe thấy cô đi ra ngoài một mình thì lại cảm thấy không an tâm. Cố Hạ không phải là người biết tính toán, có chuyện gì đều phơi bày ra ngoài mặt, bác sĩ nói cô uống say bị sốt cô cũng tin, không hề cảm thấy bất thường, sáng nay Triền Thiệu Huy nghe thấy Trịnh Giang Hà báo cáo lại thậm chí còn muốn cười lạnh một tiếng. Lúc này anh cũng cảm thấy có chút bức bối, ra ngoài đi dạo một vòng cũng tốt.

Xe hơi chạy vào trong rừng, đường núi không rộng nhưng rất sạch sẽ, phần lớn là những ngôi nhà nhỏ ba tầng, quán cơm, khách sạn, tiệm tạp hóa nhỏ san sát nhau hai bên đường, quán ăn sáng truyền ra mùi thơm ngọt ngào, hôm nay là cuối tuần, tốp năm tốp ba người cùng nhau đến, mỗi quán đều không ít người. Hai người xuống xe, theo con đường núi đi về phía rừng cây bạch quả phía trần đông, Cố Hạ vốn muốn đi vào các cửa hàng gần đây xem qua một cái, nhưng bắt đầu đi ông chủ lại ở bên cạnh nên chỉ có thể quy củ đi theo Triền Thiệu Huy, ánh mắt lưu luyến nhìn những cửa hàng phía trước.

Triền Thiệu Huy cũng không phải không hiểu ý cô, nhưng mà vẫn giả vờ như không thấy, chấp tay đi về phía trước. Trần đông có chừng trăm cây bạch quả già, là những cây cổ thụ trăm năm, thân cây cứng cáp lâu năm, mặt đất cũng phủ một tầng những phiến lá hình quạt, liếc nhìn qua, trước mắt như một tấm áo giáp vàng kim. Gió thổi nhẹ qua, từng phiến lá tung bay như những con bướm, dưới ánh mặt trời chiếu rọi sáng lạn chói mắt, Cố Hạ nhìn không được thoát lên: “Thật đẹp!”

Triền Thiệu Huy khẽ xì một tiếng, “Cái này có gì mà đặc biệt, chẳng qua cũng chỉ là một rừng cây mà thôi.”

“Thật là không biết thưởng thức!” Cố Hạ không thèm để ý đến con người không có tình thú này, đi vài bước về phía trước, lấy điện thoại di động ra chụp hình, rừng cây quá lớn, phạm vi bao quát của điện thoại có hạn, chụp ra chỉ được một mảng lá cây hỗn loạn, không thể nhìn ra phong thái của rừng cây bạch quả, Cố Hạ không hài lòng lắm, quay đầu lại thì trông thấy Triền Thiệu Huy mặc một chiếc áo khoác tối màu đứng dưới gốc cây bạch quả, cầm khê nhếch lên, ánh nắng xuyên qua khe hở rơi trên mặt anh, khuôn mặt phản chiếu ánh nắng, ma xui quỷ khiến Cố Hạ lại giơ ống kính về phía anh, nhấn xuống nút chụp ảnh.

Chụp ra ảnh cũng không tệ, Cố Hạ nhìn không được mỉm cười, cảm thấy vẫn chưa đã nghiền nên lại thay đổi góc độ, bị Triền Thiệu Huy phát hiện ra, “Cô thuộc đội chó săn hả?”

Cố Hạ cười đến nổi chân mày cong cong, cầm điện thoại chạy chậm chậm đến trước mặt anh, “Triền thiếu, chụp ra cũng rất đẹp nha, anh xem anh đẹp trai biết bao!”

Cô đưa ảnh chụp cho anh xem, vui vẻ đứng bên cạnh giải thích: “Anh xem tấm này đi, cũng không tồi nhì! Còn đẹp trai hơn cả ngôi sao điện ảnh ấy chứ!”

Triền Thiệu Huy lướt mắt qua màn hình điện thoại, nhìn thấy đôi mắt trong trẻo của Cố Hạ, lông mi thật dài khẽ nhúc nhích, trên mặt mang theo vẻ say mê, nhìn vào làm cho người ta vui vẻ, ánh mắt Triền Thiệu Huy cũng không tự giác mà nhiễm vẻ vui vẻ đó. Cố Hạ vốn nghĩ nếu anh có ý kiến thì sẽ xóa đi, thấy sắc mặt anh không tệ lắm nên một tắc lại muốn tiến lên một bước nói: “Tôi chụp một tấm nữa.”

Cô vừa nói vừa nâng điện thoại lên, nhảy một bước sang bên kia, tìm góc độ phù hợp, “Triền thiếu, nhìn bên này đi.”

Trên mặt Triển Thiệu Huy không có biểu lộ gì, vừa vặn Cố Hạ chụp được hơn một nửa sườn mặt, những sợi tóc đen nhánh rơi xuống, ánh mắt lạnh lùng, khóe môi khẽ nhếch lên, so với những ngôi sao điện ảnh đã được photoshop lại càng nam tính hơn, Cố Hạ hết sức hài lòng, đứng bên cạnh anh đặc ý nói: “Anh xem, tấm này vừa đẹp trai vừa cool, nếu anh không ngại thì tôi sẽ lấy ra làm màn hình nền.”

Đôi mắt Cố Hạ cười thành hình trăng lưỡi liềm, Triển Thiệu Huy không nói gì, khóe miệng khẽ cong lên tạo thành một nụ cười yếu ớt, ánh mắt dời khỏi tấm ảnh, vươn tay lấy xuống chiếc lá trên đầu vai cô, động tác vô cùng nhẹ nhàng, rồi sau đó nói: “Đi thôi, đi ăn cơm.”

“Được.” Cố Hạ lưu ảnh chụp lại, thuận miệng hỏi: “Triển thiếu, anh không ngại tôi lưu lại số di động của anh chứ?”

Triển Thiệu Huy đọc số điện thoại, Cố Hạ vội vàng lưu lại, sau đó chạy chậm chậm đuổi theo bước chân của anh, đi vào trong trấn. Trấn trên có không ít quán cơm quê cha đất tổ, các cô các dì đứng ngay trước cửa hò hét tiếp đón đi khách vào ăn cơm, một chuỗi dài tên các món ăn rất có thú vị, nghe như một bài hát, Cố Hạ nhìn không được cười nhẹ.

Ngày thu ánh nắng tươi sáng lại không làm người ta khó chịu, bầu trời chiếu xuống ánh sáng nhu hòa, tâm tình Triển Thiệu Huy cũng không tệ, nhìn thấy khuôn mặt kỳ vọng của cô, chậm rãi nói: “Cô muốn ăn ở quán nào?”

“Không trở về bãi tắm ăn cơm sao?” Cố Hạ ngửa đầu nhìn anh.

Triển Thiệu Huy nhướn mày, “Thử ăn bên ngoài cũng không tồi.”

Nghe vậy Cố Hạ mừng rỡ, nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt rơi vào một quán ăn trang trí cũng không tệ, “Không thì ăn ở đó đi?”

Theo hướng tay cô chỉ, mặt Triển Thiệu Huy hơi run rẩy, muốn cười nhưng lại nhịn xuống, tấm bảng quảng cáo hình mỏ nhọn răng nanh của lợn rừng, trên đó viết vài chữ thật to bắt mắt – Ăn hết toàn bộ thịt lợn rừng.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bị đuổi

Đến bên bàn ăn ngồi vào chỗ của mình, lúc Triển Thiệu Huy lật xem thực đơn, ánh mắt chứa đầy vẻ ranh mãnh vui vẻ, “Có phải hôm trước cô bị lợn rừng đuổi nên bây giờ muốn ăn thịt nó không?”

Hôm trước Cố Hạ bị đuổi đến chật vật, cuối cùng phải tá túc trên núi một đêm, làm ngày hôm qua bị sốt cao, mấy bọn lợn rừng kia cũng không thể thoát khỏi trách nhiệm, cô phỏng má nói: “Đúng vậy.”

“Vậy mang tất cả các món lợn rừng lên đây.” Triển Thiệu Huy ngoắc tay nói với người bán.

Tất cả các món lợn rừng bị Cố Hạ ngăn lại, đi chơi quan trọng nhất là thưởng thức, gà rừng thỏ hoang cũng muốn ăn, phối hợp nhiều loại mùi vị cũng rất ngon.

Các món ăn nhiều màu sắc được bung lên, cách chế biến thức ăn của người nông thôn bình thường rất khó ăn, nhưng mà nhìn vào lại làm cho người ta mở rộng khẩu vị, Cố Hạ cũng không phải danh môn thực nữ gì, trải qua quá trình rèn luyện ăn cơm căn tin nhiều năm ở trường học, hoàn toàn không duy trì nụ cười nhai từ từ rồi nuốt. Nghe nói các món ăn ở Lạc Vân Sơn rất ngon, nhưng hai ngày nay Cố Hạ đều bị bệnh, tuy tới qua các món ăn đều mê người nhưng trên bàn đều là người lạ, còn có những cử chỉ chán ngán, không có gì để nói; hôm nay rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, mấy ngày nay thời gian cô ở chung với Triển Thiệu Huy cũng rất nhiều nên cũng không cần phải khách sáo với người đàn ông này, các món ăn được đưa lên hết, cô không chút khách sáo nào vơ đũa gắp.

Cố Hạ là người rất đơn giản, món ăn ngon là đã có thể làm cho cô sung sướng, có lẽ hôm nay tâm tình cũng không tồi, nhìn thấy động tác chậm rãi khoan thai của Triển Thiệu Huy, cô chủ động gắp một miếng gân vào chén của anh, “Triển thiếu, ăn cái này đi, thịt lợn rừng thật là không tệ, món gân xào này càng ăn càng thấy ngon.”

Trong chén có một miếng thịt màu vàng, động tác ăn của Triển Thiệu Huy ngừng lại, bình thường anh rất ghét phụ nữ ăn cần chăm sóc trên bàn cơm, giương mắt nhìn thấy Cố Hạ say sưa ăn, tựa hồ xác thực hương vị cũng không tệ, liền cầm đũa lên đưa vào miệng. Cố Hạ không cảm thấy có gì lạ thường, còn đang cố ý để cử cho anh, “Triển thiếu, món này cũng không tệ, béo mà không ngán, anh thử một chút đi.”

Triển Thiệu Huy nể tình gắp một miếng từ trong đĩa nói: “Không phải cô đang giảm béo sao? Còn ăn nhiều đồ mỡ vậy à?”

“Nhưng mà...” mặt Cố Hạ tràn đầy vẻ thống khổ, “Nhưng mà thật sự rất ngon. Cũng không phải thường xuyên đến Lạc Vân Sơn, phải ăn nhiều một chút chứ! Thành thạo ăn thoải mái một chút hẳn là không sao đâu, nhỉ?”

Cô dùng ánh mắt quán quýt tha thiết nhìn Triển Thiệu Huy, đôi mắt mong đợi nhìn đôi phương như muốn nói “Không sao, anh cứ ăn đi”, Triển Thiệu Huy bị ánh mắt của cô chọc cười, mang theo chút vui vẻ nhàn nhạt nói: “Vóc dáng cô như bây giờ là vừa rồi, giảm béo nữa sẽ không đẹp đâu. Thật ra trước kia cũng không béo, ăn nhiều một chút sắc mặt rất tốt, mỗi ngày kiên trì luyện tập, như vậy sẽ tốt cho thân thể.”

Cố Hạ cảm thấy đây là đầu tiên Triển Thiệu Huy nói được lời tốt đẹp, đồng ý nói: “Từ nay về sau tôi sẽ kiên trì luyện tập, cảm ơn anh đã cho tôi thể tập thể hình.”

Cố Hạ lại nghĩ ngợi gì đó, cúi đầu ngại ngùng nhỏ giọng nói: “Chuyện hôm qua thật sự vô cùng có lỗi.”

Triển Thiệu Huy khẽ giật mình, đột nhiên ngược mặt nhìn thẳng vào cô, hai con ngươi càng thêm sâu, “Lúc ấy cô biết rõ sao?”

Cố Hạ nói lời xin lỗi với anh, “Thật xin lỗi.”

Thần sắc của Triển Thiệu Huy làm cho người ta nhìn không thấu, ánh mắt tĩnh lặng, sau nửa ngày, buồn bã nói: “Bây giờ cảm thấy Quý Phi Dương không đáng sao?”

“Không phải tôi muốn cố ý thua tiền để cho anh ấy thắng!” Cố Hạ thề son sắt, “Tôi cũng không muốn thua nhiều tiền của anh như vậy, tôi đánh mạt trượt không giới, lại không nhớ được bài, về sau cách đánh của các anh giống như cái bẫy, bọn họ đều rất kiêu ngạo nên mới thua nhiều ván như vậy.”

Triển Thiệu Huy giật mình, vừa rồi anh nghĩ lệch lạc mất rồi, cho rằng Cố Hạ nói chuyện ở trên giường tôi qua, thì ra cô gái này đang nói đến chuyện đánh bài chiều qua, ôn định thần sắc lại, giọng điệu có hơi mất tự nhiên, “Việc nhỏ thôi.”

Cố Hạ cảm thấy băn khoăn, chiều hôm qua chỉ sợ đã thua của anh hơn ngàn vạn, cả đời cũng không thể trả nổi, “Tôi thật sự không cố ý, cũng không phải vì đánh cùng bàn với Quý sư huynh tôi mới đánh như vậy.”

“Tôi biết rồi.” Triển Thiệu Huy khôi phục lại giọng điệu bình thường, “Ngày hôm qua tôi vẫn luôn ngồi cạnh nhìn cô đánh, cô muốn nhường cho Quý Phi Dương một là cô không có khả năng, hai là cô không có gan đó, bọn họ đều là người thường xuyên đánh bài, cô lại đánh lần đầu tiên, trình độ có hạn, hơn nữa đầu óc cũng không qua linh hoạt, thua nhiều là rất bình thường.”

“Thật xin lỗi, tôi không thích hợp để đánh bài.” Cố Hạ cảm thấy mình phạm phải sai lầm lớn, về sau cô mới biết được tiền đặt cược của bọn họ lớn như vậy.

“Đừng để trong lòng, thắng thua là rất bình thường, chúng tôi thường xuyên đánh bài, lần sau thắng lại là được.” Triển Thiệu Huy rộng lượng nói, “Tôi vốn nghĩ là nếu cô thắng thì giữ lại ít tiền cho mình cũng tốt, nhưng chính mình lại không có vận may cũng không trách ai được.”

Nghe vậy thì Cố Hạ càng cảm thấy tội lỗi, đầu hơi rũ xuồng, “Anh cứ trừ lương tôi đi.”

“Có vậy đã trừ lương!” Triển Thiệu Huy nở nụ cười, “Đã cảm thấy áy náy thì lần sau cô phải không chịu thua là được.”

Lần sau? Đời này Cố Hạ không còn dám chơi mạt chược nữa. Triển Thiệu Huy nhìn thấy cô ủ rũ thì nhìn không được cười cười, vươn tay xoa xoa đầu cô, “Đã nói không cần để ý gì cả, tôi cũng thường xuyên thắng cả mấy trăm một ngàn vạn, đối với chúng tôi thì đó rất bình thường.”

Cố Hạ bị động tác bất ngờ của anh làm cho ngẩn ngơ, chỉ thấy anh thật sự không thèm để ý, nhìn anh một hồi rồi thu ánh mắt lại. Vừa vặn người bán hàng bung lên, trên trong là súp chim trĩ tỏa ra hương thơm nồng đậm, Cố Hạ chủ động đứng lên, cầm lấy chén của Triển Thiệu Huy, buồn cười nói: “Tôi núp canh cho anh.”

Canh màu vàng nhạt bỏ thêm một ít thuốc đông y, bồi bổ khí huyết, Cố Hạ múc xong chén canh, đặt xuống trước mặt anh, “Triển thiếu, ăn nhiều một chút, đừng chỉ nghĩ đến chuyện kiếm tiền, cũng phải chú ý đến sức khỏe.”

Bữa cơm này vui vẻ hòa thuận, Triển Thiệu Huy cũng không làm giá, Cố Hạ cũng xem anh như bạn bè, thỉnh thoảng nói đùa vài câu. Sau bữa ăn hai người đi lòng vòng trên đường một lúc, Cố Hạ mua một túi đặc sản địa phương thật lớn, thỉnh thoảng nấu canh ở nhà cũng không tệ.

Đường trở về bãi tắm phong cảnh đơn điệu, Cố Hạ nhàm chán, nói chuyện phiếm với Triển Thiệu Huy còn thú vị hơn, “Lúc lên đại học, thầy giáo giảng môn Quản lý công nghiệp dạy rất buồn tẻ, mỗi lần vào tiết đều điêm danh, rất nhiều người vụng trộm chơi điện thoại trong giờ học, có một lần thầy giáo nổi giận, anh biết ông ấy nói gì không?”

Triển Thiệu Huy đáp lại cô bằng một cái nhìn, phối hợp nói: “Không biết.”

Cố Hạ nhớ lại vị thầy giáo trung niên to béo kia, học theo ông ta nghiêm mật há miệng, bắt chước giọng nói lúc tức giận của ông ta: “Đừng cho là tôi không biết các anh chị đang chơi điện thoại dưới bàn! Không ai tự nhiên không có việc gì lại nhìn xuống đùi quần của mình cười ngáy ngáy.”

Cô nói xong thì tự mình cười thành tiếng, “Ha ha, bình thường thầy ấy rất cổ hủ, lúc thầy ấy nói xong câu đó thì chúng tôi đều bật cười thành...”

Triển Thiệu Huy không cảm thấy buồn cười chút nào, nhìn bộ dáng cười nghiêng ngả của Cố Hạ ngược lại cảm thấy buồn cười, không tự giác cong cong khóe môi. Cố Hạ nói tiếp: “Khi đó có rất nhiều thầy giáo khô hài, thầy giáo dạy tiếng anh cũng...”

Cô đang nói thì chuông điện thoại trong túi vang lên, ngậm miệng lấy điện thoại ra, nhìn số điện thoại, vội vàng nhận điện: “Quý sư huynh?”

Điện thoại đúng là do Quý Phi Dương gọi tới, giọng nói vẫn dịu dàng như thường ngày, “Cố Hạ, giờ cơm trưa cũng không thấy em, bây giờ anh phải về rồi, muốn nói lời tạm biệt với em.”

“Sáng nay em ra ngoài, đi chơi trong trấn một lúc.” Cố Hạ hỏi anh, “Về sớm vậy sao ạ?”

“Anh còn có việc, em cùng về với Triển Thiệu Huy sao?” Quý Phi Dương hỏi.

Cố Hạ nhớ sáng nay Trâu Nhuận Thành phái người tới nói hôm nay bọn họ không đưa cô về, trả lời: “Không cùng họ về, bọn họ có việc, chiều nay đến giờ em tự đón xe về.”

Đầu dây bên kia Quý Phi Dương nghĩ nghĩ, tiện đà hào phóng nói: “Nếu lát nữa em chuẩn bị về, anh đây cũng thuận đường có thể đưa em về.”

“Tốt, tốt!” Cố Hạ cười rạng rỡ, “Đang lo không có ai đưa em về, em cũng không có gì phải thu dọn cả, khi nào đi cũng được.”

Đầu kia trầm tư vài giây, “Ba giờ anh chờ em trước lầu.”

Hai người hẹn xong giờ, Cố Hạ cúp điện thoại, cầm điện thoại cười nói: “Triển thiếu, lát nữa tôi sẽ đi xe của Quý sư huynh trở về thành phố C.”

Triển Thiệu Huy chỉ cảm thấy cô cười hết sức chường mặt, tựa như vừa rồi từng câu cô nói trong điện thoại đều làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, giọng mỉa mai nói: “Chẳng lẽ xe của tôi kém hơn xe của Quý Phi Dương?”

Ý tứ đã rõ ràng, thật ra anh cũng không ngại đưa Cố Hạ đi một đoạn.

“Cái này làm sao mà so sánh được?” Cố Hạ vô tâm, cười hắc hắc, “Tôi chưa từng nhìn thấy xe của Quý sư huynh, nhưng mà đợi lát nữa sẽ biết, nếu không thì hôm khác tôi sẽ báo cáo với anh một tiếng.”

“Cô thích ngồi xe của cậu ta thì đi mà ngồi đi.” Tay đang cầm lái của Triển Thiệu Huy bẻ sang, đột nhiên đạp mạnh phanh xe, chiếc xe việt dã phát ra tiếng thảng bèn nhon, đứng ở giữa đường.

Về mặt Cố Hạ khó hiểu nhìn sang anh.

Môi Triển Thiệu Huy mím lại cực kì chặt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía trước, anh nói: “Xuống xe.”

Cửa xe bị mở ra, Cố Hạ rung mình, há miệng nhìn sắc mặt âm trầm của Triển Thiệu Huy nhưng lại không nói ra được chữ nào, ngồi một chỗ không biết phải làm sao.

Ánh mắt sắc bén của Triển Thiệu Huy đảo qua trên mặt cô, nhấn mạnh từng chữ một, “Cố Hạ, từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Cố Hạ bị đuổi xuống xe, chiếc xe việt dã gào thét lướt qua bên người cô, chỉ để lại Cố Hạ về mặt mờ mịt đứng ven đường nhìn theo chiếc xe, sau nửa ngày mới lấy lại tinh thần, nhìn Triển Thiệu Huy mà cô gặp sáng nay, thấp giọng chửi bới: “Mấy tên ông chủ đều đức hạnh như vậy sao? Vui buồn thất thường, tính tình quái dị...”

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Bức tượng gỗ có lông Triển Thiệu Huy này lúc không được tự nhiên cực kì đáng yêu nhỉ?

Tên Triển Thiệu Huy này có niềm kiêu ngạo của anh ta, anh ta biết rõ Cố Hạ yêu mến Quý Phi Dương, hơn nữa biết rõ đã yêu mến rất lâu, chuyện này làm sao mà anh ta chịu nổi đây!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bị bệnh

Trên đường trở về thành phố C, Cố Hạ vẫn còn suy nghĩ câu nói cuối cùng kia của Triển Thiệu Huy, anh ta nói cô đừng xuất hiện trước mặt anh ta nữa, đây là ý gì chứ? Không phải muốn đuổi việc cô đấy chứ? Cố Hạ vẫn lo lắng, Quý Phi Dương nhìn thấy cô nhứ chặt mày không nói một lời nên mở miệng hỏi: “Nghe nói tôi qua em uống say, hôm nay cảm thấy không thoải mái sao?”

Ngồi ở ghế sau, Cố Hạ lấy lại tinh thần, khoác tay cười nói với Quý Phi Dương: “Không có.”

“Tôi hôm qua anh cũng uống hơi nhiều.” Quý Phi Dương thản nhiên nói, tôi hôm qua Trâu Nhuận Thành đến mời anh rất nhiều, nhệt tình khiến cho người ta thấy bất ngờ, còn có mấy ông chủ nữa cũng tới mời rượu làm cho anh không thể từ chối được, say đến cuối cùng phải nhờ người khác đỡ về, ngủ một

giắc đến giữa trưa mới dậy nổi. Anh hỏi: “Trên trên có thú vị không?”

“Cũng không tệ lắm, những quán cơm dân dã ở trên trên có rất nhiều món ăn đặc sắc, mùi vị cũng rất ngon.” Cố Hạ thuận miệng nói, “Nhưng mà có Triển thiếu đi nên đi dạo phố cũng không được tự do lắm.”

“Một mình em đi cùng với anh ta?” Quý Phi Dương có chút nghi vấn hỏi.

“Trên đường đi thì gặp.” Cố Hạ cảm giận nói, “Em chẳng thích đi cùng anh ta, tên ông chủ kia làm giá quá cao, lúc trở về còn ném em giữa đường, một mình lái xe về, một người đàn ông sao có thể không có phong độ vậy chứ!”

“Triển thiếu như vậy cũng rất bình thường, nghe nói anh ta thường xuyên không khách khí như vậy với phụ nữ, rất nhiều người muốn trèo lên cành cao nhưng cũng không dám chủ động quấy rối anh ta.” Quý Phi Dương cũng không tỏ ra bất ngờ, những việc này anh cũng từng nghe nói, nói tiếp: “Em cũng biết anh ta là người quan trọng trong thành phố C, nhưng lại có xuất thân từ xã hội đen, mấy người anh em của anh ta đều có thói quen trở mặt như chong chóng, sếp của em Trâu Nhuận Thành cũng là người thích đùa cợt, nhưng có khi đùa lại biến thành thật, làm cho người ta trả một cái giá rất đắt. Cho nên lần trước anh nhắc nhở em phải giữ khoảng cách với bọn họ, đến càng gần càng dễ đắc tội với bọn họ, một cô gái trẻ không có kinh nghiệm xã hội như em nói không chừng đã đắc tội với anh ta khi nào cũng không biết.”

“À” Nghe anh nói như vậy, Cố Hạ cố hỏi ngược lại xem mình có nói câu nào không thích hợp không, hôm nay tổng giám đốc Trâu còn giận dữ với cô, cô hỏi dò: “Nếu như vậy, bọn họ sẽ không đuổi việc em chứ?”

“Đuổi việc em là chuyện nhỏ, nói không chừng...” Cố Hạ đã là đàn em của anh, cũng là một người bạn, Quý Phi Dương nói thêm vài câu: “Năm ngoái thiên kim của chủ tịch công ty bất động sản Ngân Sĩ không biết vì sao lại đắc tội với Triển Thiếu Huy, về sau bất động sản Ngân Sĩ bị tung tin mua thép kém chất lượng, đầu năm nay thì phá sản, vị thiên kim kia giờ đang đi làm trong một câu lạc bộ đêm của Triển Thiếu Huy, sự thật trong chuyện này cũng rất khó nói.”

Quý Phi Dương dừng lại một chút, nhắc nhở cô: “Trên thương trường rất nhiều kẻ hỗn loạn không hề đơn giản như em nghĩ, em cứ làm việc thật tốt ở Khai Hoành, công việc thì không sao, có làm sai cũng không có gì, nhưng đừng gặp riêng bọn họ.”

Cố Hạ gật đầu, “Từ nay về sau em sẽ chú ý hơn.”

Quý Phi Dương thật sự rất bận, trên đường phải nhận vài cuộc điện thoại sắp xếp công việc, tối hôm qua Cố Hạ ngủ không ngon, ngồi trên xe tỉnh thần không tốt lắm, cũng không còn sức nói quá nhiều, dựa vào thành ghế nghỉ ngơi. Lúc đến thành phố, Quý Phi Dương bảo lái xe đưa Cố Hạ đến cửa khu nhà, sau đó cười nói lời tạm biệt với cô.

Trên đường trở về Cố Hạ ngoại trừ nghỉ ngơi thì đầu óc cũng không ngừng hoạt động, luôn nghĩ về câu nói hôm nay của Triển Thiếu Huy tương đương với một lời cảnh cáo, ngoại trừ ngày hôm qua thua tiền, Cố Hạ không nhớ rõ mình đã đắc tội với anh ta ở chỗ nào, trước đó hai người ăn cơm còn rất vui vẻ, tính tình của ông chủ thật khó chiều. Tục ngữ nói, gần vua như gần cọp, Cố Hạ âm thầm quyết định từ nay về sau phải tránh xa anh ta ra một chút, đỡ phải chọc đến gây phiền toái.

Thật ra hai người có rất ít cơ hội gặp nhau, dù sao Triển Thiếu Huy cũng không làm ở đây, chỉ thỉnh thoảng ghé qua xem, Cố Hạ là một nhân viên nhỏ, bình thường ngay cả Trâu Nhuận Thành cũng rất khó gặp mặt, lại càng không thể gặp được Triển Thiếu Huy.

Đối với Cố Hạ mà nói, trước mắt chuyện công việc là quan trọng nhất, bất kể là Quý Phi Dương hay Triển Thiếu Huy đều chẳng qua cũng chỉ là một phong cảnh thỉnh thoảng xuất hiện trong cuộc sống của cô, bọn họ cũng không thuộc về cuộc sống của cô. Mỗi ngày đều đi làm rồi đi làm, đến lúc ăn cơm thì ăn cơm, thường xuyên đến phòng tập thể thao, cuộc sống vẫn cứ thế mà tiếp tục.

Gặp lại Trâu Nhuận Thành lần nữa đã là một tuần sau, chiều nay đội trưởng tổ tiêu thụ của Cố Hạ phải đi chào giá, văn kiện chào giá sớm đã đóng thành sách, con dấu cũng đã đóng lên, bên trong có một bức thư trao quyền cần Trâu Nhuận Thành ký tên, hôm trước đã đưa lên nhưng hôm nay vẫn chưa gặp được, nghe nói hai ngày nay Trâu Nhuận Thành rất bận rộn, phần lớn thời gian đều không có mặt ở công ty nên vẫn chưa xử lý những việc này. Thời gian chào giá đến gần trước mắt, trưởng phòng Lưu cần gấp, sai Cố Hạ lên thúc giục, cảm bức thư bỏ vào trong phong bì.

Cố Hạ lên lầu, theo lẽ thường tìm trợ lý hoặc thư ký, lúc ấy thư ký Liễu không có đó, cửa văn phòng tổng giám đốc không khóa, bên trong truyền ra tiếng mắng chửi của Trâu Nhuận Thành, âm lượng không lớn nhưng lại làm cho người ta sợ run. Trợ lý trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng áo vest đen nhìn thấy thế công tác trước ngực cô, đứng dậy hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Tôi ở phòng thị trường, có một văn kiện chào giá đã đưa lên cho tổng giám đốc Trâu ký từ hôm qua, không biết đã ký xong chưa.” Cố Hạ giải thích.

Trợ lý trẻ tuổi hỏi số văn kiện, tra một chút rồi nói: “Vẫn còn ở trong văn phòng của tổng giám đốc Trâu, hôm qua tổng giám đốc Trâu có việc, hôm nay cũng mới vừa tới được một lúc, có thể vẫn chưa ký.”

“Hai giờ chiều là hết hạn chào giá, hiện tại đang cần gấp, xin anh giúp tôi nhắc nhở tổng giám đốc Trâu.” Cố Hạ nho nhả lễ độ cầu xin người kia.

Trợ lý trẻ tuổi biết rõ hôm nay tâm tình của sếp không tốt, đang khó xử có nên vào hay không thì người trong văn phòng đi ra, trợ lý cùng thư ký bình thường đặc biệt khôn khéo cao ngạo cúi thấp đầu, xem ra đều mới vừa bị mắng. Trâu Nhuận Thành cũng không đi ra, đứng trước cửa phòng làm việc dùng ánh mắt sắc bén quan sát tình hình làm việc của nhân viên bên ngoài. Trợ lý trẻ tuổi đi đến, giải thích với Trâu Nhuận Thành văn kiện chào giá đang cần ký tên gấp của phòng thị trường, anh ta còn chỉ vào Cố Hạ, tất nhiên Trâu Nhuận Thành đã nhìn thấy Cố Hạ đang đứng kia, đôi mắt nheo nheo lại, nói vài câu rồi trở vào văn phòng.

Trợ lý trẻ tuổi chạy tới nói với Cố Hạ: “Cô cầm văn kiện vào văn phòng của tổng giám đốc Trâu đi, ngài ấy sẽ ký ngay.”

Đây là lần đầu tiên Cố Hạ vào văn phòng của Trâu Nhuận Thành, giải thích nguyên nhân với anh ta, Trâu Nhuận Thành lục tìm trong đồng văn kiện đã xét duyệt kia bức thư trao quyền, rất nhanh đặt bút ký nhưng không đưa ngay cho Cố Hạ, ánh mắt đảo một vòng quanh người cô, chỉ vào một phần văn kiện khác trên bàn, nói: “Phần văn kiện này cần chữ ký của đại ca, Cố Hạ, giữa trưa nay cô đưa qua đi rồi mau chóng cầm lại đây.”

Cố Hạ rất bất ngờ, mấy chuyện này bình thường đâu phải cô làm, hỏi: “Tại sao lại là tôi?”

Trâu Nhuận Thành không vui liếc mắt nhìn cô một cái, bây giờ đại ca đang có việc rắc rối nên tâm tình không được vui lắm, ngày hôm qua trợ lý đặc biệt của Trâu Nhuận Thành tặng đồ đến vừa vặn đâm vào họng, bị đại ca nói cho vài câu, hôm nay không thể nào lại bắt anh đến được, cũng không thể tùy tiện gọi người đại ca không quá quen đến. Anh biết hiện tại mình không thể phân thân, dù sao cũng đã quen biết Cố Hạ nên mới nghĩ đến để cho Cố Hạ đi, không ngờ cô gái này lại còn ra vẻ không tình nguyện, giọng điệu của Trâu Nhuận Thành cũng không tốt: “Bảo cô đi thì cô cứ đi, sao lại nói nhảm như vậy?”

Cố Hạ bị giọng nói của anh ta làm cho sợ tới mức run lên, chẳng qua là cô không dám gặp lại Triền Thiệu Huy nữa, vẻ mặt khó xử, thấp giọng nói: “Triền thiếu nói ngài ấy không muốn gặp lại tôi nữa, nói tôi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ngài ấy.”

“Thì ra cô đắc tội với anh ấy.” Trâu Nhuận Thành trừng mắt nhìn cô, rồi lại giật mình tỉnh ngộ. Đại ca nào có vô duyên vô cớ lại nói những lời này? Sau chuyện hạ thuốc ở bãi tắm, tâm trạng đại ca rõ ràng bức bối hai ngày. Bây giờ lại đang có chuyện phiền lòng, hôm trước đại ca bị tai nạn xe cộ, tuy không xảy ra chuyện gì lớn nhưng lại bị thương, còn phải nhập viện vài ngày, gặp phải loại chuyện này tâm tình ai mà tốt được chứ.

Cố Hạ cuống quýt giải thích, “Tôi không có, tôi làm sao có thể đắc tội với Triền thiếu chứ?”

Chuyện ở bãi tắm, truy cứu nguyên nhân cũng bởi vì Cố Hạ, không phải vì chuyện nhảm nhí của cô thì Trâu Nhuận Thành cũng không bị đại ca làm mất lạnh hai ngày, về sau còn bị mấy anh em khác cười nhạo, tính cách của Trâu Nhuận Thành vốn đã có thành phần ác liệt, Cố Hạ nói cô không dám đi, anh ta càng muốn cô đi, liếc xéo cô nghiêm túc nói: “Không nói nữa, mang văn kiện đi ký tên, ký xong thì về ngay, tôi còn có rất nhiều việc phải xử lý. Nếu như ngay cả việc này cũng làm không xong, vậy cô còn ở Khải Hoàn làm gì?”

Lời đã nói đến thế, Cố Hạ cũng không còn đường lui.

Giữa trưa sau khi vội vàng ăn cơm xong, Cố Hạ cầm văn kiện đón taxi mà trong lòng rối bời, sắc mặt tổng giám đốc u ám, lại quăng thêm một câu như vậy, trong lòng Cố Hạ có chút uất ức, cảm thấy quả thật Trâu Nhuận Thành đang làm khó cô; lại nghe nói Triền Thiệu Huy bị tai nạn xe cộ nằm viện, ít nhiều cũng có chút lo lắng, lần trước Triền Thiệu Huy ném cô giữa đường, vốn dĩ trước đó đã giúp cô nên Cố Hạ vẫn nhiệt tình hy vọng anh ta không có việc gì.

Đối với việc làm khó dễ của Trâu Nhuận Thành, Cố Hạ ngồi trên xe suy tư thật lâu, quyết định quán triệt lời nói của Triền Thiệu Huy, kiên quyết không xuất hiện trước mặt anh ta nữa, đợi lát nữa đưa văn kiện cho trợ lý hoặc vệ sĩ của anh ta là được rồi, càng nghĩ càng cảm thấy phương án này không được, anh ta là một ông chủ lớn nên vốn cũng không thể để cho một nhân viên nhỏ như cô tùy tiện quấy rầy.

Sự tình thuận lợi hơn so với Cố Hạ nghĩ, bệnh viện chỗ Triền Thiệu Huy là một bệnh viện tư nhân, không gian trang nhã, Cố Hạ tìm được phòng bệnh của Triền Thiệu Huy ở tầng trệt, không thấy số phòng, xa xa nhìn thấy hai vệ sĩ đứng thẳng tắp trước cửa phòng, tuy cực kỳ lạ mắt nhưng nhìn thấy tư thế thì ở trong kia nhất định là Triền Thiệu Huy.

Vệ sĩ chủ động hỏi cô có chuyện gì, hỏi rõ ràng xong thì cầm văn kiện vào phòng, để cô đứng ở bên ngoài chờ, không lâu sau cũng đem văn kiện đã ký xong đưa cho cô rồi đuổi cô đi. Cả quá trình ngoại trừ gặp phải vệ sĩ chỉ mang một bộ mặt thì cũng rất đơn giản.

Cố Hạ nhận lấy thứ đó, ánh mắt còn lưu luyến trên cửa phòng bệnh, do dự chuẩn bị rồi đi rồi lại hỏi một câu: “Vết thương của Triền thiếu có nghiêm trọng không?”

Vệ sĩ thân thể khỏe mạnh kia nheo mắt lại, lập tức tràn ngập cảnh giác: “Cô là nhân viên của Khải Hoàn sao?”

Đối phương đã tiến vào trạng thái phòng vệ, Cố Hạ phát giác ra mình bị bọn họ xem như những tên gián điệp xấu xa, run rẩy nói: “Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, quan tâm đến ông chủ một chút... không có... không có ý gì khác đâu.”

Cô nói xong thì chạy đi, ông chủ lớn quả nhiên không phải người cô có thể đến gần. Cố Hạ vốn chỉ muốn xem Triền Thiệu Huy như người qua đường gặp, tất cả những việc của anh ta đều không liên quan đến mình, nhưng mà đã chạy đến bệnh viện, lại biết đối phương đang bị bệnh, lại còn phải giả vờ như không hề biết gì thì thật sự không có lương tâm cho lắm, tốt xấu gì thì cấp dưới của ông chủ đã từng bắt cóc cứu cô. Ngoài cửa lớn của bệnh viện có không ít cửa hàng hoa tươi, Cố Hạ đi từ cửa đi vào nhìn thấy những bó hoa kia thì hoảng hồn, đi vào mua một bó hoa bách hợp, để lại địa chỉ để người ta chuyển đến, cũng không để lại tên, chỉ thăm cầu nguyện trong lòng cho anh ta sớm hồi phục, tranh thủ xuất viện sớm một chút tiếp tục tác uy tác phúc. (dùng uy quyền để tạo phúc và để hù dọa người khác)

Lời tác giả: Tiểu Ngũ thật xấu tính, xấu nhưng cũng có chút đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thăm bệnh

Bó bách hợp này được đưa tới sau khi Cố Hạ rời đi được hai giờ, lúc ấy Triển Thiệu Huy đang ngủ, Trịnh Giang Hà canh giữ trong phòng không hỏi ai đưa tới, để bó hoa lại, bảo người ta cắm vào bình. Mặc dù là phòng bệnh nhưng ở trong này cũng được thiết kế như phòng bình thường, căn phòng rộng rãi sáng sủa có thêm vài bó hoa, có thêm một bó bách hợp, lúc Triển Thiệu Huy tỉnh lại cũng không để ý.

Buổi tối Trâu Nhuận Thành tới, đi lòng vòng trong phòng thì thấy bó hoa bách hợp kia, ngược lại kêu lên, “Ai đưa tới bó hoa rẻ tiền này thế? Tục tũ không chịu nổi, nhìn là biết cửa hàng nhỏ ven đường, người tặng hoa cũng thật là chỉ làm qua loa cho xong.”

Chẳng trách anh ta lại ngạc nhiên, hoa trong phòng đều là loại quý giá, mỗi loại hoa đều xinh đẹp động lòng người, không có một bó hoa nào, cũng không có một cánh hoa nào mang một chút vẻ héo rũ, hoàn mĩ mà lộ ra ngay thời khắc xinh đẹp nhất, hơn nữa mỗi ngày đều thay đổi, không đẹp mới lạ. Mà một nhúm hoa bách hợp này lại là loại thường nhất trên đường, có hai bông đã nở hết, sắp sửa héo tàn, thật không hợp với phong cách của cả căn phòng. Trịnh Giang Hà nói: “Chiều nay có người đưa tới, đại ca đang nghỉ ngơi nên tôi bảo người ta để lại, không có chú ý đến.”

Triển Thiệu Huy tựa vào đầu giường, mí mắt cũng không thèm nhấc lên, thuận miệng nói: “Ném đi.”

Trâu Nhuận Thành thật sự không thích mấy thứ hàng tầm thường này, bất mãn nói: “Loại đồ này cũng dám đem tặng để mắt mặt xấu hổ, nhìn cả bình hoa chỉ muốn đập.”

Anh ta nói xong thì ném bình hoa sang một bên, gọi điện thoại kêu người đến xử lý, hình như lại nghĩ nghĩ cái gì, hỏi: “Đại ca, có phải Cố Hạ mang tới không? Cô ta không có tiền nên tặng loại hoa bình thường, nếu là người khác tặng, thật đúng là không thể tha thứ.”

Nghe thấy tên Cố Hạ, sóng mắt Triển Thiệu Huy khẽ lay động, ra vẻ lơ đãng hỏi: “Cô ta biết tôi nhập viện sao?”

“Không phải hôm nay cô ta tới tìm anh xin chữ ký sao?” Trâu Nhuận Thành kinh ngạc, lại đột nhiên vỗ đầu nói, “Nghĩ ra rồi, đại ca có phải anh từng nói không muốn gặp lại cô ta nữa không? Hôm nay em bảo cô ta đưa văn kiện tới, cô ta lại né tránh, ra vẻ rất khó xử, về sau lại mang dáng vẻ đi chịu chết ra khỏi cửa phòng làm việc của em.”

Đại ca đã không biết, xem như Cố Hạ không có vào, Trâu Nhuận Thành dừng lại một chút, thở dài: “Cô ta thật sự không dám xuất hiện trước mặt anh nữa rồi.”

Trâu Nhuận Thành không cảm thấy có gì kì quái, bình thường đại ca chán ghét phụ nữ hay dây dưa, ở bãi tắm dù sao cũng là anh ném cô lên giường, đại ca không muốn gặp lại Cố Hạ cũng là chuyện bình thường.

Anh ta vừa nói vậy thì Triển Thiệu Huy nhớ lúc ấy vệ sĩ của mình đã mang thứ gì vào, không ngờ người mang văn kiện tới lại là Cố Hạ. Đã mười ngày nay anh không gặp cô gái kia, nói đến Cố Hạ hử, Triển Thiệu Huy chỉ cảm thấy phiền, gặp cô cũng phiền, không gặp cũng phiền, cảm thấy hàng lông mi của cô gái kia dài hơn người cũng khiến người ta thấy chán ghét, nhưng mà khuôn mặt kia thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu lại khiến người ta nôn nóng.

Có hộ lý đi vào, thu dọn bó hoa trên đầu tủ chuẩn bị ném đi, đóa hoa lay động trong tay cô ta, Triển Thiệu Huy liếc mắt một cái, giọng nhàn nhạt nói: “Cứ giữ lại đi.”

Trâu Nhuận Thành quăng đến một ánh mắt nghi hoặc, Triển Thiệu Huy giấu đầu hở đuôi giải thích, “Hình như mùi hương cũng không tệ, dù sao cũng chỉ dùng để trang trí.”

Sáng hôm sau, Cố Hạ lại bị Trâu Nhuận Thành gọi lên, đưa cho cô hai phần văn kiện, “Cái này cũng cần đại ca ký tên, giờ cô đi một chuyến đi, ký xong rồi trở về.”

Cố Hạ không ngừng kêu khổ, chỉ mong hôm nay cũng có thể thuận lợi làm tốt, chạy về phía cửa ra vào của bệnh viện nói rõ tình huống với vệ sĩ, vệ sĩ không chút biểu tình nói: “Triển thiếu đang nghỉ ngơi, bây giờ không tiện quấy rầy.”

Cố Hạ đành phải đứng sang một bên, và lại ông chủ lớn cũng không dễ làm, đã nhập viện lại còn phải xử lý công việc, lúc này đã đến lúc ăn cơm trưa, Cố Hạ thấy có người bưng cơm vào phòng bệnh, sau khi bát đĩa được dọn ra, Cố Hạ tiến lên hỏi: “Triển thiếu đã có thể xử lý công việc chưa?”

Vệ sĩ đem văn kiện vào, một lát sau hai tay trống trơn đi ra: “Cô chờ đi.”

Nói rất nhanh nhưng Cố Hạ đợi gần một tiếng vẫn không có kết quả, cô vẫn chưa ăn cơm trưa, trong bụng trống rỗng, đói bụng đến nỗi không còn chút sức nào, cụp đầu xuống dựa lưng vào tường, lòng nín gậm với Triển Thiệu Huy.

Về sau Trịnh Giang Hà nhìn thấy Cố Hạ nhọt nhọt chống đầu gối dựa vào vách tường, anh ta hỏi một câu: “Sao cô lại ở đây?”

“Tổng giám đốc Trâu bảo tôi mang văn kiện đến đây cho Triển thiếu ký tên.” Cố Hạ ngẩng đầu nhìn anh ta, ra vẻ van anh nói: “Phiền anh giúp tôi hỏi xem đã ký xong chưa, tổng giám đốc Trâu đang chờ.”

“Đại ca đã nhập viện rồi mà còn phải lo nhiều chuyện như vậy!” Trịnh Giang Hà thấp giọng phàn nàn, lại nhìn sang Cố Hạ, nói: “Tôi hỏi giúp cô.”

Trịnh Giang Hà đang muốn bước vào phòng thì lại nghe Cố Hạ gọi, giọng điệu mang theo vẻ cầu xin: “Có thể đừng nói là tôi mang tới được không?”

Mặt Cố Hạ ra vẻ vô tội lại có chút cuống quýt, mặt Trịnh Giang Hà nhìn không được co rúm lại, “Cô sợ đại ca sao?”

“Tôi không muốn phiền ngài ấy, Triển thiếu cũng không muốn nhìn thấy tôi.” Cố Hạ thấp giọng nói, “Nhưng mà tổng giám đốc Trâu lại muốn tôi phải mang tới.”

Trịnh Giang Hà từ chối cho ý kiến, trực tiếp đi vào phòng, Triển Thiếu Huy đang tựa vào đầu giường đọc báo, một tay còn đang truyền dịch, ánh mắt Trịnh Giang Hà đảo qua văn kiện trên bàn anh, nói: “Đại ca, đừng xem những thứ này nữa, nghỉ ngơi cho tốt đi, chuyện công ty không phải còn có chúng em sao?”

Triển Thiếu Huy đặt tờ báo xuống, “Tôi không có trở ngại gì, ngủ lâu càng chóng mặt, nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa sẽ xuất viện.”

“Không được, bác sĩ nói đại ca phải nghỉ ngơi ít nhất nửa tháng, chúng em sẽ không đồng ý cho anh xuất viện. Đại ca, có chuyện gì cứ giao cho em là được rồi.” Trịnh Giang Hà khuyên can, anh ta đi tới cầm văn kiện lên tùy ý lật ra, nhú mày, “Tiểu Ngũ ngày càng kì cục, sao lại suốt ngày đem những văn kiện này đến làm phiền anh? Cũng không phải một mình cậu ta tự xử lí không được, để em nhất định phải nói lại với nó.”

“Tôi bảo cậu ta mang tới.” Triển Thiếu Huy lơ đãng nói, như là đột nhiên nhớ tới gì đó, “Ngoài cửa có người đang đợi không?”

“Cố Hạ đang ở ngoài, cô ta chờ anh ký tên.” Trịnh Giang Hà ngừng lại một chút, “Nhưng mà, cô ta hình như sợ anh.”

Sợ anh mới tốt, đồ phải bị cô gái kia suốt ngày chọc tức. Sắc mặt Triển Thiếu Huy thản nhiên, điều chỉnh tư thế để mình thoải mái hơn, anh biết rõ Cố Hạ đang đợi ở ngoài thì trong lòng ngược lại cảm thấy có chút không được thoải mái, dựa vào cái gì mà chỉ một mình anh cảm thấy phiền, tên đầu sỏ gây nên lại tiêu điều tự tại ở bên ngoài?

Triển Thiếu Huy không nói lời nào, Trịnh Giang Hà tất nhiên cũng không hỏi, ngược lại thúc giục anh sớm nghỉ ngơi, “Đại ca, đã ăn cơm trưa xong, hay là nghỉ ngơi một lát, những thứ này để em xử lý.”

“Không sao.” Triển Thiếu Huy thản nhiên nói, “Hôm nay cậu đi gặp người bên cục đất đai, bàn chuyện thế nào rồi?”

Hai người bắt đầu nói chuyện công việc, cũng không đề ý đến văn kiện trên bàn. Ngoài kia Cố Hạ đã đứng đến cứng người, đói bụng đến nổi ngực dán vào lưng, không biết qua bao lâu, cửa bên trong được mở ra, Trịnh Giang Hà chuẩn bị trở về công ty mới nhìn thấy Cố Hạ trong hành lang, bất ngờ nói: “Sao cô vẫn còn ở chỗ này?”

Cố Hạ không còn chút sức sống nào nữa, hai tay làm động tác bất đắc dĩ, “Vẫn chưa lấy được văn kiện.”

Lúc này Trịnh Giang Hà mới nhớ đến chuyện của Cố Hạ, “Văn kiện kia cũng không phải việc gì lớn, cô vào trong hỏi ý đại ca thử xem hôm nay anh ấy có ký hay không.”

Cố Hạ lùi về sau một bước, “Không cần, không cần.”

Trịnh Giang Hà nhìn thấy cô nhượng bộ lui binh thì nở nụ cười, anh ta nói: “Hoa bách hợp ngày hôm qua cô đưa tới đại ca vẫn còn giữ, chưa nói đến việc có ý kiến gì với cô, cô cứ ở đây né tránh mới làm cho người ta thêm phiền.”

Nói xong anh ta trở lại mở cửa phòng ra, còn ngoài vào trong gọi một tiếng: “Đại ca, em để cho Cố Hạ vào đây.”

Cửa mở rộng ra, Trịnh Giang Hà ý bảo Cố Hạ vào, Cố Hạ bất đắc dĩ, quyết tâm đi vào trong, tuy là phòng bệnh nhưng lại trang trí vô cùng trang nhã xa hoa, nhìn thoáng qua còn tưởng là khách sạn, một cô y tá trẻ xinh đẹp đứng trông coi bên ngoài, Triển Thiếu Huy ở trong phòng ngủ, Cố Hạ đi đến cửa ra ngoài của phòng ngủ, mang theo nụ cười nịnh nọt, “Triển thiếu, ngài thế nào rồi?”

Mắt Triển Thiếu Huy quét qua cô, ra vẻ mặc kệ cô, nụ cười nịnh nọt của Cố Hạ cứng ngắc, đứng ở trước cửa ra vào không biết phải làm sao, thật lâu sau Triển Thiếu Huy mới thản nhiên nói: “Đưa văn kiện cho tôi.”

Cố Hạ vội vàng đi đến bên giường bệnh của anh, cầm văn kiện trên bàn đưa cho anh, sắc mặt Triển Thiếu Huy tái nhợt, hai đầu chân mày cũng kém phần anh khí hơn xưa, bình nước truyền dịch theo ống truyền nhỏ từng giọt xuống, Cố Hạ nhìn thấy thì trong lòng mềm nhũn, dùng giọng nói mềm mại nói: “Triển thiếu, bây giờ đang là giờ nghỉ trưa, ngài ngủ một lát đi, đợi lát nữa xử lý những chuyện này thì hơn.”

Triển Thiếu Huy dùng cánh tay bên phải không truyền nước biển nhận lấy văn kiện, “Không có gì đáng ngại.”

Anh ngồi trên giường, một tay lật văn kiện rõ ràng không được tiện, Cố Hạ vội vàng chạy tới giúp anh mở ra, nói: “Triển thiếu, ngài muốn xem trang nào thì cứ bảo tôi lật cho, không thì đem bản đến sẽ dễ xem hơn.”

Cố Hạ xích lại gần, hai tay giúp anh lật văn kiện, sợi tóc trên trán rũ xuống, có vài sợi nhẹ nhàng cọ vào vai Triển Thiếu Huy, khuôn mặt trắng nõn cách Triển Thiếu Huy trong gang tấc, hơi thở thuộc về cô quanh quẩn bên người, Triển Thiếu Huy mấp máy môi, nhìn hàng lông mi kiều diễm của cô lay động, một cảm giác bức bối khó hiểu dâng lên, anh dứt khoát ném cây bút trên tay đi.

Cố Hạ nghi hoặc nhìn anh, sau đó Triển Thiệu Huy khẽ nói, “Một quá, hôm nay không muốn xem”

“À.” Cố Hạ vội vàng thu dọn những thứ trên giường lại, “Bây giờ ngài là người bệnh, phải nghỉ ngơi thật tốt, dù sao cũng không phải việc gấp, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất.”

Triển Thiệu Huy “Ừ” một tiếng, day day thái dương, ánh mắt dừng tại bình hoa bách hợp trên tủ, chậm rãi nói: “Hoa là do cô mang tới?”

Cố Hạ nhìn sang theo ánh mắt của anh, bình hoa sứ rất đẹp, bên trong cắm những bông hoa bách hợp hồng nhạt đang nở rực rỡ nhất, xinh đẹp tuyệt trần lại u nhã, cô nói: “Nghe nói ngài bị bệnh, hy vọng ngài sớm khỏe lại.”

Ánh mắt Triển Thiệu Huy sâu kín đảo một vòng trên người cô, “Vậy hôm nay sao lại đi tay không đến?”

Cố Hạ sững sờ, nghe thấy giọng điệu có chút bất mãn của anh thì nhỏ giọng nói: “Ngài bảo tôi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ngài nữa, cho nên...”

“Không phải cô đã đến đây sao.” Triển Thiệu Huy phát ra một tiếng cười vô cùng nhẹ trong cổ họng, lại nghiêm túc nói, “Ở đây mỗi ngày đều thay hoa, hôm nay cô không tặng, đợi lát nữa hoa bị ném ra ngoài, tôi làm sao mà thấy được cô hy vọng tôi sớm khỏe lại đây?”

Trong đầu Cố Hạ đã hiểu ý anh, tự quyết định nói: “Vậy tôi lại đi mua thêm một bó nữa.”

Cô vừa nói xong thì có tiếng “cô lỗ” truyền ra, đột ngột vang lên trong không gian yên tĩnh của phòng bệnh, Cố Hạ lập tức xấu hổ quay đầu sang một bên.

Bờ môi Triển Thiệu Huy cong lên một nụ cười vui vẻ, “Vẫn chưa ăn cơm trưa?”

Cố Hạ nhẹ lắc đầu, tuy đã đói lắm nhưng Triển Thiệu Huy là người bệnh, Cố Hạ cũng không nhẫn tâm trách anh, nói: “Triển thiếu, nếu như được thì bây giờ tôi sẽ xuống mua hoa, ngài thích loại hoa nào?”

“Tùy.” Triển Thiệu Huy từ bi nói, “Cô xuống ăn cơm trưa đi rồi lại lên. Nhưng mà Tiểu Ngũ nói cô mua hoa quá qua loa, rất nhanh tàn, kém hơn nhiều so với những loại khác trong phòng này, hôm nay cô phải chọn kỹ một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tặng quà

Ngày hôm qua Cố Hạ thanh toán tiền xong thì bỏ đi, ông chủ cửa hàng hoa thật không có lương tâm, chọn cho cô bó hoa đã nở rồi, trưng không được hai ngày đã héo tàn. Bị ông chủ ghét bỏ, hôm nay Cố Hạ ghé sang mấy cửa hàng hoa khác, sau khi ghé qua ba cửa hàng, trong một cửa hàng hoa tươi thoát nhìn rất nhiều loại hoa đẹp mua một bó kiếm lan, mỗi một cành hoa đều tự mình lựa chọn thật kỹ, có cành hơi nở, có cành chỉ mới nhú lên nụ hoa, như một cô gái xinh đẹp đang che mặt lại; có cành lại nở rực rỡ, màu sắc tràn ngập; có nụ hoa vừa chớm nở, cành hoa xinh đẹp duyên dáng yêu kiều. Thái độ của bà chủ phụ trách bó hoa rất tốt, tay nghề cũng tốt, phối hợp với không ít loại cỏ trang trí, tạo nên một bó hoa khiến mọi người yêu thích không muốn buông tay.

Cố Hạ nhìn vào cũng rất hài lòng, đang cầm hoa vào phòng bệnh của Triển Thiệu Huy thì nhìn thấy Triển Thiệu Huy vẫn chưa ngủ, bước vào phòng ngủ thì đã không thể chờ đợi được nói: “Triển thiếu, hôm nay mua hoa nhìn rất đẹp.”

Lúc nói lời này cô rất vui vẻ, phụ nữ đều thích những thứ xinh đẹp, bó kiếm lan cầm trên tay nhan sắc mỹ lệ, xinh đẹp nhiều vẻ, mặc dù là tặng cho người khác nhưng Cố Hạ cũng không nhịn được mà yêu thích nó, về mặt tỏ ra tranh công đưa bó hoa cho Triển Thiệu Huy xem: “Triển thiếu, rất đẹp nhỉ?”

Triển Thiệu Huy đã rút kim ra, đang nằm phơi nắng bên cạnh cửa sổ, anh quay đầu lại nhìn thấy nụ cười sáng lạn trên mặt Cố Hạ, đôi mắt trong veo lại sáng, Triển Thiệu Huy cũng không thể dời mắt được, dừng lại một người cô một lúc. Cố Hạ thấy anh không nói lời nào, chân mày nhíu lại hỏi: “Như vậy vẫn chưa được sao?”

Ánh mắt Triển Thiệu Huy lướt qua bó hoa, “Tốt hơn ngày hôm qua.”

“Mỗi cành đều do tôi tự chọn lấy, những loại cỏ này cũng là tôi chọn.” Cố Hạ đắc ý nói, cô biết rõ mắt thẩm mỹ của loại người giàu có này rất cao cho nên mới quan tâm đặc biệt đến chuyện này.

Nghe vậy, lòng mày Triển Thiệu Huy giãn ra, tuy chỉ là một bó hoa nhưng tối thiểu cô gái này đã thành tâm làm, anh chỉ về phía chiếc bình trên tủ đầu giường, “Cắm vào.”

Cố Hạ đi đến tủ đầu giường, trong bình là những bông hoa phù lang thanh tú cao ngất, nhìn thấy là biết tay nghề của người cắm rất đặc biệt, cách phối

hộp màu sắc rất đẹp, đóa hoa thoát nhìn vô cùng mới lạ, hình như vừa cắm không lâu, Cổ Hạ chỉ vào bình hoa hỏi: “Cùng cắm chung với bình này sao?”

“Ném cái kia đi.” Giọng nói của Triển Thiệu Huy không lớn.

“Trông đẹp như vậy, ném đi thì rất tiếc.” Cổ Hạ không tình nguyện nói, ánh mắt tìm kiếm những bình hoa khác trong phòng.

Triển Thiệu Huy không thích nói nhảm nhiều như vậy, trực tiếp gọi người vào ném hoa trong bình đi, còn có cả bó hoa bách hợp ngày hôm qua Cổ Hạ đưa tới, cô thầm tiếc nuối trong lòng, sau đó tháo gói giấy bên ngoài hoa kiếm lan ra, cẩn thận cắm bó hoa vào trong bình. Chính lại vị trí mấy cành hoa xong, cô ngắm nhìn rồi cười cười, quay đầu hỏi: “Triển thiếu, như vậy được chưa?”

“Được rồi.” Triển Thiệu Huy nhìn bó hoa trên tủ đầu giường, lại nói: “Nhớ rõ ngày mai... mua thêm một bó nữa tới.”

“Hà?” Cổ Hạ khẽ nhếch miệng, sắc mặt khó xử, “Ngài xem bó hoa này đại đa số đều vừa mới nở rộ, bà chủ cửa hàng hoa nói bó này trưng mười ngày cũng được, mới một ngày đã ném đi thật là tiếc.”

Ném đi chẳng những tiếc mà quan trọng hơn là hoa tươi cần tiền để mua, bó hoa này hôm nay đã tốn của cô ba trăm, mỗi ngày đều thay đổi, vậy thì cô phá sản sao.

Sắc mặt Triển Thiệu Huy trầm xuống, cô gái này luôn từ chối làm cho anh dù chỉ một chút chuyện nhỏ.

Cổ Hạ nhìn thấy sắc mặt ông chủ không được tốt, ánh mắt kia rõ ràng là muốn nói cho cô tặng hoa đã là coi trọng cô rồi, trong lòng cô thầm lo lắng, nhưng mà thấp giọng hỏi: “Mỗi ngày đều đổi bó mới, cái này có được thanh toán lại không?”

“Thanh toán lại?” Khóe miệng Triển Thiệu Huy co rúm lại, ý tứ sâu xa nói: “Ý của cô là sao đây?”

Thanh toán lại hẳn là ý nói đến công ty, Cổ Hạ mè nheo: “Tôi thật tâm hy vọng ngài có thể mau khỏe lên. Nhưng mà hoa chỉ là vật trang trí trong phòng bệnh, mỗi ngày đều thay thì rất lãng phí, không bằng ăn nhiều món có dinh dưỡng một chút, càng có lợi cho bệnh tình sớm chuyển biến tốt đẹp.”

Ánh mắt sâu xa của Triển Thiệu Huy âm thầm đảo lòng vòng trên người cô, lại thoải mái nói, “Tùy, nhớ rõ mỗi ngày đều phải mang tới là được.”

Tâm tình của anh rõ ràng là không tốt như trước, Cổ Hạ lại khuyên như: “Triển thiếu, ngài nghỉ ngơi một lát đi, tôi không quấy rầy ngài nữa, phải trở về làm việc rồi, văn kiện kia phiền ngài nói một tiếng với tổng giám đốc Trâu.”

Triển Thiệu Huy nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Cổ Hạ dặn dò thêm vài câu rồi mới tạm biệt anh. Nghe nói con người ta lúc bị bệnh thì tâm hồn yếu ớt hơn bình thường, có lẽ vì nguyên nhân này nên Triển Thiệu Huy mới bắt cô mỗi ngày mang đồ tới, quá trình dưỡng bệnh đau khổ lại không có ai nói chuyện, người như anh ta không hề thiếu quà tặng, nhưng chắc khi nằm bệnh cũng chỉ muốn một lời chúc thôi.

Hôm nay tốn không ít thời gian ở bệnh viện làm cho công việc bị dồn lại, ngày hôm sau Cổ Hạ vô cùng bận rộn, một khắc cũng không ngừng được, lúc tan ca mới nhớ tới Triển Thiệu Huy, cũng không biết tặng thứ gì cho thích hợp nên hỏi đồng nghiệp bên cạnh.

Đồng nghiệp nói tặng người bệnh thường chỉ có hoa tươi hay mấy thứ hoa quả, Cổ Hạ bỏ thời gian ra lên mạng tìm số điện thoại của một cửa hàng hoa quả tươi, đặt một giỏ hoa quả không lớn, Cổ Hạ dặn chủ cửa hàng hoa quả nhất định phải chọn những trái xinh đẹp ngon miệng nhất, đóng gói nhất định phải đẹp, nhiều ít hơn một chút tiền không thành vấn đề. Cô đưa địa chỉ nói người ta đưa tới vào giờ cơm tối, lúc ấy chắc không quấy rầy đến Triển Thiệu Huy, thuận tiện tặng thêm một tấm thiệp chúc Triển Thiệu Huy sớm bình phục. Cổ Hạ không nghĩ nhiều như vậy, Triển Thiệu Huy nói mỗi ngày có phải đưa quà tới, cô vẫn chưa quên lời của anh, cũng sẽ không tự mình đa tình mỗi ngày chạy đến bệnh viện uốn éo trước mặt ông chủ.

Lần này chủ cửa hàng rất thật thà, một năm một mười đều dựa theo yêu cầu của khách hàng, giỏ hoa quả còn gắn thêm vài bông hoa tươi xinh đẹp, thoát nhìn không hề kém với những hình ảnh đã được chỉnh sửa trên photoshop. Quà tặng đưa đến bệnh viện lúc Triển Thiệu Huy đang ăn cơm tối, ánh mắt nhìn lướt qua tấm thiệp được chủ cửa hàng dùng chữ thư pháp đề ghi, sau đó ném cả giỏ trái cây về phía bức tường, một tiếng “oanh” vang lên, náo loạn nào quýt rơi đầy mặt đất, y tá sợ tới mức tay run run.

Sắc mặt Triển Thiệu Huy thoáng cái trở nên lạnh lẽo, tâm trạng ăn cơm cũng mất luôn, người anh muốn tới thăm mình rất hiếm, cô gái này lại không hề đề tâm đến lời của anh, tùy tiện mà bỏ ra ít tiền tìm người mang một ít đồ qua loa cho xong, đây là lần đầu anh gặp phải chuyện này.

“Từ nay về sau những thứ thế nào không cần phải đưa vào.” Trâu Nhuận Thành ngồi bên cạnh quát cô ý tá trẻ. Anh ta nhìn thấy đại ca nổi giận nên cũng rất bức bối, quà tặng sang hèn không quan trọng, ai cũng không thiếu mấy thứ này, Cổ Hạ không hề có thành ý tặng quà thì phải? Cổ Hạ thật đúng là càng ngày càng không xem ai ra gì, người biết rõ đại ca nằm viện không nhiều lắm, vẫn chưa có ai dám tùy tiện sai người khác mang đồ đến.

Trâu Nhuận Thành thấp giọng an ủi Triển Thiệu Huy người con giận, giữ gìn sức khỏe cho tốt, sau đó đi ra khỏi phòng bệnh gọi điện cho trưởng phòng Vương bộ phận nhân sự, lạnh lùng nói: “Bảo với phòng thị trường thứ hai tới Cổ Hạ không cần đi làm nữa, cho cô ta một tháng lương, bảo cô ta cắt đi.”

Lúc ấy Cổ Hạ còn đang ở trong nhà bếp bận rộn cho bữa tối, hôm nay là thứ sáu, đối với những người đi làm mà nói thì đây là thời gian thư giãn thoải mái nhất, bình thường ngày này sau khi đi làm về cô sẽ cùng bạn cùng phòng Từ Lộ Lộ đến siêu thị mua một đồng thức ăn, về nhà nấu một bữa cơm thịnh soạn để thưởng cho một tuần bận rộn của chính mình. Nồi đất bốc lên một làn khói trắng, Cổ Hạ đang cầm dao thái thức ăn thì chợt nghe Từ Lộ Lộ ở bên ngoài phòng giặt giũ gọi cô: “Cổ Hạ, điện thoại đang reo.”

Cố Hạ xoa xoa tay, vội vàng chạy vào phòng khách lấy điện thoại di động từ trong túi ra, là điện thoại từ cửa hàng hoa quả, đầu dây bên kia có chút áy náy nói: “Giỏ hoa quả chúng tôi hoàn toàn mang đến dựa theo yêu cầu của cô, nhưng mà đối phương lại không ký tên, còn ném giỏ hoa quả ra.”

“Vậy sao?” Cố Hạ nhủ mày, cho dù Triển Thiệu Huy không thích cũng không cần phải ném ra ngoài như vậy chứ.

Đầu dây bên kia cũng không vui, hôm nay cô gái xinh đẹp đưa hàng đến bị dọa sợ run, thân thể của đối phương rất lớn, cửa phòng có vệ sĩ trông coi, không cần nói đến việc ký nhận, không dạy dỗ người ta đã là mừng lắm rồi, “Tiểu thư, giỏ hoa quả đều chọn thứ tốt nhất, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Cố Hạ đã hiểu ý đối phương, “Phiền mọi người rồi, một lát nữa tôi sẽ lên mạng xác nhận trả tiền.”

Vừa cúp điện thoại, vẫn chưa đặt điện thoại xuống thì lại có mới điện thoại, Cố Hạ vội vàng nhận: “Alo?”

Giọng điệu ở đầu dây bên kia mười phần công thức hóa, “Cố Hạ, tôi là trưởng phòng Vương bộ phận nhân sự, tổng giám đốc Trâu bảo tôi thông báo với cô thứ hai này đến công ty làm thủ tục bàn giao công việc hiện giờ lại, công ty sẽ dựa theo hợp đồng bồi thường cho cô một tháng lương.”

Cố Hạ như đang mơ nói, “Vì sao?”

“Chuyện của chính cô, hẳn là phải tự hiểu.” Trưởng phòng Vương lãnh đạm nói, tổng giám đốc rõ ràng rất tức giận, nhất định là do Cố Hạ làm ra chuyện gì đó không đúng, anh ta nói: “Nhớ rõ sáng thứ hai đến công ty sớm một chút.”

Đầu dây bên kia không nói nhiều, trực tiếp cúp điện thoại. Trưởng phòng Vương sẽ không nói giỡn, Cố Hạ cầm điện thoại, lòng lo sợ, tin tức này quá bất ngờ, gần đây cô không hề phạm sai lầm nào trong công việc, sao lại đột nhiên bị cho thôi việc? Bầu trời như đang sụp xuống, chỉ còn lại vế thê lương làm cho người ta không biết phải làm sao.

Cố Hạ từng sợ một lúc, cô muốn hỏi xem rốt cuộc tại sao Trâu Nhuận Thành lại đuổi việc cô, có chết cũng phải chết cho mình bạch, nhưng mà lại không có số điện thoại của anh ta, tìm trong danh bạ lại thấy số điện thoại của Triển Thiệu Huy, lại liên tưởng đến số điện thoại của cửa hàng hoa quả liền tỉnh ngộ ra đây nhất định là ý của Triển Thiệu Huy. Chẳng lẽ mình tặng thứ không phù hợp, động đến điều cảm kích của đối phương?

Công việc là chuyện lớn, Cố Hạ do dự một lát, Triển Thiệu Huy cũng không phải loại người khó nói chuyện, cô cầm điện thoại nhấn số của Triển Thiệu Huy, muốn cố gắng cứu vãn chuyện này.

Trong phòng bệnh, chuông điện thoại di động vang lên, trợ lý ở bên cạnh vội vàng đưa di động đến, Triển Thiệu Huy nhìn nhìn dây số, nhủ mày, để reo vài cái rồi nhận điện.

Cố Hạ cố gắng duy trì nụ cười làm cho giọng nói của cô càng thêm tinh khiết dịu dàng, “Triển thiếu?”

“Ừ.” Giọng của Triển Thiệu Huy cực lạnh lùng, cục lõc giống như âm thanh phát ra từ trong cổ họng.

“Nghe nói hôm nay quà tôi đưa đến ngài không thích, tôi không biết rõ sở thích của ngài, có thể đã đưa đến món quà không được thích hợp, ngài ngần ngại lần đứng tức giận.” Cố Hạ cẩn thận nói.

Triển Thiệu Huy lạnh lùng nói, “Chẳng ai thiếu mấy thứ đồ của cô, đã không thành tâm như vậy thì cô còn gọi điện thoại qua đây làm gì?”

“Tôi sao lại không thành tâm chứ?” Cố Hạ nghe thấy thì sợ hãi, quả nhiên là thứ mình đưa đến đã chọc đến anh ta, nín nọt nói: “Triển thiếu, ngài bị bệnh, khiến cho mỗi ngày tôi đi làm đều không tập trung được, chỉ một lòng thành tâm cầu nguyện cho ngài sớm xuất viện. Ngài không thiếu thứ gì, tôi cũng hiểu mua một ít đồ chuyển đến là không hề có ý nghĩa, cho nên tôi mới muốn làm những việc khác để biểu đạt một chút thành ý của mình.”

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói lười biếng, “Cô còn làm gì nữa?”

“Tôi...” Cố Hạ ấp a ắp úng, thật sự thì cô chẳng làm gì cả. Nhưng mà lúc này cũng không thể nói như vậy, lời nói phun ra nuốt vào nửa ngày cũng không ra được, vừa lúc ấy tiếng Từ Lộ Lộ phát ra từ trong nhà vệ sinh, “Cố Hạ, canh nấu xong chưa?”

Đầu dây bên kia không kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng, cực kì không vui nói: “Qua loa với tôi thì phải trả giá thật nhiều.”

“Triển thiếu, tôi làm sao dám qua loa với ngài? Tôi... tôi nấu canh cho ngài.” Cố Hạ sốt ruột, nghĩ đến nồi canh trong nhà bếp, kiên trì nói: “Canh táo đỏ hạt sen tim heo, lợi khí bổ máu, dưỡng bệnh tốt lắm nha, hoặc ăn nhiều một chút cũng rất có dinh dưỡng.”

Đầu kia ngưng một chút, giọng điệu cũng không còn lạnh lùng như trước, “Canh?”

“Xong ngay đây, tan ca tôi đã đến siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, giờ đang hầm trong nồi. Tôi nghĩ lát nữa mang đến cho ngài ăn thì vừa đến đêm sẽ tiêu xuống, chẳng qua là thấy ngài ăn thứ này sẽ không đủ nên mới đưa thêm một giò trái cây đến.” Cố Hạ bội phục khả năng cái khó ló cái khôn của mình, cười nín nọt nói: “Tôi cũng không có nhiều tiền, chỉ có thể tự mình ra tay biểu lộ thành ý.”

Sắc mặt của Triển Thiệu Huy ở đầu bên kia cũng giãn ra, chậm rãi nói: “Mang tới đây đi.”

Chương 31: Lấy lòng

Cố Hạ đặt súp vào bình giữ ấm, bình giữ ấm này là sau khi cúp điện thoại cô đã chạy đến siêu thị mua, Từ Lộ Lộ ném đến ánh mắt khó hiểu: “Tiểu Hạ, cậu làm vậy có thể thu phục được ông chủ của cậu không?”

“Hy vọng thế.” Cố Hạ khép hàng mi thật dài lại thờ dài, “Cũng không biết tên kia mắc chứng gì, gửi hoa quả đến tỏ vẻ an ủi mà lại chọc đến anh ta.”

Cô áy náy nói với Từ Lộ Lộ: “Lộ Lộ, thật ngại quá, đêm nay không có canh uống, cậu cũng không cần chờ mình về ăn cơm.”

“Uống hay không uống canh không sao cả, thứ mấy ông chủ thích không phải là giận chó đánh mèo sao, lát nữa qua đó cậu ăn nói cẩn thận một chút. Mình cảm thấy ông chủ của cậu đang muốn làm khó cậu đấy, bọn họ sao có thể ăn thứ này, đáng tiếc nhìn lâu như vậy lại phải lãng phí cả nồi canh.” Về mặt Từ Lộ Lộ tiếc hận.

Cố Hạ cũng hiểu được Triển Thiệu Huy sẽ không uống, thứ sơn hào hải vị nào anh ta chưa từng ăn, thứ này còn chẳng lên được mặt bàn của anh ta thì làm sao anh ta đựng đến, chỉ hy vọng anh ta vui vẻ một chút, không đố kỵ việc cô nữa, cô nói: “Nếu anh ta không uống thì mình lại mang về.”

Cô múc canh vào xong, đẩy nắp lại, mang theo nó ra khỏi cửa, đón một chiếc taxi chạy thật nhanh đến bệnh viện, trên đường luôn thúc giục tài xế chạy nhanh lên, chỉ sợ ông chủ chờ lâu lại không kiên nhẫn. Vào phòng bệnh của Triển Thiệu Huy, hai mắt Trâu Nhuận Thành lạnh lùng nhìn cô, rất giống như muốn dùng ánh mắt mà đâm thủng một lỗ trên người cô, Triển Thiệu Huy ngồi trên giường sắc mặt cũng chẳng vui vẻ gì.

Cố Hạ đứng ngồi không yên, kiên trì mang bình giữ ấm qua, trên mặt nặn ra một nụ cười ngượng ngạo, “Triển thiếu, nồi của tôi bị cháy, tay nghề cũng không tốt, mong ngài đừng ghét bỏ.”

Trâu Nhuận Thành lạnh lạnh nói: “Cố Hạ, cô xem anh tôi như cái gì thế hả? Cô cho là chúng tôi thiếu hoa quả sao?”

“Tôi biết rõ có tặng thứ gì thì các ngài cũng không vừa mắt, nhưng mà Triển thiếu cũng đã từng chiều cô đến tôi, tôi chỉ biểu đạt một chút tâm ý của mình thôi.” Cố Hạ cố gắng làm cho lời nói của mình có vẻ lo lắng, chuyển hướng sang Triển Thiệu Huy nói: “Triển thiếu, tôi không biết ngài không thích hoa quả, nếu biết thì chắc chắn tôi sẽ không tặng, ngài thử món canh này đi, bỏ thêm táo đỏ và hạt sen vào, rất có lợi đối với quá trình hồi phục của ngài.”

Món canh này có công dụng bổ máu an thần, đi làm mất công mất sức, cuối tuần Cố Hạ mới nấu để uống, hôm nay lại mượn hoa hiến Phật, âm thầm cảm thấy hôm nay may mắn là nồi canh, bằng không cũng không biết phải tìm lí do gì để đến đây dỗ dành vị thiếu gia này nữa.

Ánh mắt Triển Thiệu Huy nhìn về phía bình giữ ấm, “Cô ý nấu cho tôi?”

“Đúng vậy, sau khi tan ca đã chạy ngay đến siêu thị mua đồ, sợ không kịp thời gian cho nên không mua mấy loại xương cốt.” Những lời này trên đường đi Cố Hạ đã nghĩ kỹ, nói tiếp: “Hôm nay tôi luôn nghĩ phải tặng ngài thứ gì thì phù hợp, lại muốn tặng ngài thứ gì đó ngài chưa có, thật sự không thể nghĩ ra nên mới tự tay làm ít canh, ngài mà không thích thì coi như xong.”

Khóe môi Triển Thiệu Huy hơi cong lên khó có thể nhận ra, nhưng giọng điệu vẫn thản nhiên: “Nếm thử xem nào.”

Hộ lý lấy chén ra, Cố Hạ lấy thìa cho anh nếm thử, đưa cho anh: “Nhiệt độ rất vừa, ngài thử một chút đi.”

Triển Thiệu Huy thử hai ngụm, hương vị cũng không tệ lắm, cơm tối không ăn được, anh cũng hơi đói bụng, cầm thìa chậm rãi ăn.

Trâu Nhuận Thành nhìn anh ăn thật, mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc kêu lên, “Đại ca, anh ăn thật sao? Các món ăn bổ dưỡng trong sách đã nấu cho anh rồi, loại thức ăn vớ vẩn này ăn nhiều không tốt đâu.”

“Kêu la cái gì?” Giọng của Triển Thiệu Huy không lớn nhưng lại mang theo chút nghiêm nghị, ngang đầu trừng mắt với Trâu Nhuận Thành, “Lúc nào cũng nghe thấy cậu kêu la, có phải cậu không muốn để cho tôi an tâm tĩnh dưỡng không?”

Sắc mặt Trâu Nhuận Thành ngượng ngùng ngậm miệng.

Cố Hạ đứng bên cạnh cũng có hơi xấu hổ, “Tôi không chuyên nghiệp được như bác sĩ, cũng không biết cái này có thích hợp với ngài không.”

“Hương vị cũng được, hoàn toàn tuân theo mấy món ăn của bác sĩ cũng ngán, giờ tôi cũng hơi đói, đang rất muốn ăn.” Triển Thiệu Huy mở miệng nói, canh trong chén không nhiều lắm, anh uống vài ngụm đã hết, đưa chén sang cho Cố Hạ, ý bảo cô lấy thêm một chén nữa.

Cố Hạ thấy sắc mặt anh trở nên tốt hơn, trong lòng thầm thở dài một hơi, cười nhận lấy, vừa múc canh vừa nói: “Lúc rảnh rồi tôi rất thích hầm canh, có dinh dưỡng lại không gây béo, cách làm cũng đơn giản.”

Điều vui sướng nhất của việc nấu nướng chính là nhìn thấy người khác ăn hết tất cả thức ăn do mình vất vả nấu ra, lại lộ ra biểu lộ thỏa mãn, đương nhiên,

cái này có hơi khoa trương, Triển Thiệu Huy vẫn chưa ăn com tới, canh mang đến ăn được hơn một nửa, Cố Hạ nhìn thấy thì rất vui mừng, biểu hiện trên mặt cũng không gương gạo cùng câu nệ như vừa rồi nữa. Tục ngữ nói, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, chờ anh đặt chén xuống, Cố Hạ mở miệng ngay: “Triển thiếu, ngài không còn tức giận nữa chứ?”

Triển Thiệu Huy liếc nhìn cô, “Tôi tức giận cái gì?”

Anh không tức giận mà còn bày ra cái khuôn mặt lúc này à, Cố Hạ nói thầm trong lòng, nặn ra một nụ cười thử thăm dò: “Triển thiếu, ngài sẽ không đuổi việc tôi nữa chứ?”

“Đuổi việc?” Triển Thiệu Huy nhìn khuôn mặt cười cười quỵn rũ của Cố Hạ, nhủ mảy suy nghĩ vài giây, ánh mắt chuyển hướng sang Trâu Nhuận Thành, có ý nghi hoặc.

Trâu Nhuận Thành nói: “Vừa rồi cảm thấy cô làm quá qua loa nên tôi đã nói với trưởng phòng nhân sự tạm thời cho cô rời khỏi cương vị công tác.”

Triển Thiệu Huy đã hiểu ra, khó trách hôm nay Cố Hạ lại có thái độ khác thường đến đây cười nịnh nọt như vậy, ăn nói cũng rất cẩn thận, anh không tỏ thái độ gì, sau đó nhích lại gần, ánh mắt sâu kín, không rõ đang có ý gì.

Cố Hạ thấy anh không nói lời nào, mắt trông mong nhìn anh nói: “Triển thiếu, ngài là một ông chủ lớn như vậy, cũng không phải là người làm khó một nhân viên nhỏ như tôi, tôi thật sự không biết nên tặng ngài cái gì cho phải, đồng nghiệp đề nghị hoa quả nên mới đặt một giỏ trái cây đưa tới.”

Khóe miệng Triển Thiệu Huy nhếch lên một cái, thật lâu sau mới nói một câu: “Nói sau đi.”

“Ngài đừng như thế mà.” Cố Hạ cực kì uất ức nói.

Bên môi Triển Thiệu Huy khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ, buồn bã nói: “Tôi cảm thấy món canh vừa rồi cũng không tệ lắm.”

Cố Hạ suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy thì ngày mai tôi sẽ tiếp tục mang tới cho ngài.”

“Được”

Triển Thiệu Huy cũng không nói gì khác, mở TV trên tường lên xem tin tức tài chính kinh tế, Trâu Nhuận Thành ở bên cạnh nói: “Cố Hạ, đại ca muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Triển thiếu, ngài nghỉ ngơi cho thật tốt đi, ngày mai tôi lại đến thăm ngài.” Cố Hạ đứng dậy, nói lời tạm biệt với anh, lại hỏi: “Ngài muốn uống loại canh nào?”

“Cô tự quyết đi.”

Vì vậy, sáng thứ bảy Cố Hạ dậy sớm ra siêu thị, bận rộn trong nhà bếp tới trưa, buổi sáng lúc Từ Lộ Lộ thức dậy đi vào nhà vệ sinh, đôi mắt mơ màng tựa vào cửa nghi hoặc hỏi: “Sáng sớm đã nghe thấy tiếng cậu trong phòng bếp đi tới đi lui, có phải thời gian trước ăn ít quá nên giờ tắm bỏ lại không?”

“Cậu xem xem, đã gần 10h rồi, làm gì còn sớm nữa?” Cố Hạ vừa bận rộn trong nhà bếp vừa trả lời cô: “Không phải vì việc giảm béo mà là vì công việc, nhất định phải cố gắng tranh thủ.”

Từ Lộ Lộ trừng mắt nhìn cô rồi lại trở về phòng ngủ tiếp.

Lúc Cố Hạ chạy tới bệnh viện thì vừa đúng ngay giờ ăn trưa, hằm canh rất đơn giản, canh xương, rất dễ tiêu hóa, lúc Triển Thiệu Huy đang bước đi thông thả trong phòng thì nhìn thấy cô đến, nhẹ nhàng thân nhiên nói một câu: “Cô đến rồi sao.”

Lời anh nói như tiếng suối chảy cạn dòng, lại vừa giống như nước sông chảy thuận, dường như đã chờ đợi rất lâu, cái loại cảm giác này làm cho Cố Hạ bỗng nhiên thấy rục rịch sợ hãi. Cô cười với anh: “Triển thiếu, hôm nay khá hơn chút nào không?”

“Tôi vốn cũng không bị gì nặng lắm.” Triển Thiệu Huy vừa nói vừa ngồi xuống cạnh chiếc bàn, chờ cô múc canh đặt lên bàn.

Tuy nói như thế nhưng Cố Hạ cũng nhìn ra mặt Triển Thiệu Huy không còn thần thái sáng lạn như thời gian trước, không biết có phải vì uống thuốc hay không, giữa hai hàng chân mày hiện lên một chút mệt mỏi. Vừa khéo bên ngoài có người đưa com trưa tới cho anh, chén lớn đĩa nhỏ xếp đầy cả bàn, gia vị kết hợp rất hợp lí, lúc này Cố Hạ mới biết Triển Thiệu Huy không ăn com dành cho bệnh nhân trong bệnh viện mà là do đầu bếp nghe theo chỉ dẫn của bác sĩ nấu mang đến, dinh dưỡng cùng màu sắc đều phong phú, chén canh màu trắng ngà vừa lấy từ trong bình giữ ấm ra mang tới so sánh thì có vẻ hơi khó coi, Cố Hạ ngừng động tác đưa canh đến cho anh, “Triển thiếu, hay là ngài đừng ăn canh tôi nấu, tôi chỉ nấu lung tung, ngộ nhỡ gây bất lợi cho bệnh tình của ngài thì nguy.”

“Không sao.” Triển Thiệu Huy thân nhiên nói, “Ăn ngon miệng là nhất.”

Anh cầm chén đĩa, lơ đãng hỏi: “Hôm qua nghĩ thế nào mà lại tự mình nấu canh cho tôi?”

Thần kinh Cố Hạ siết lại, cúi đầu chuyên tâm múc canh, một lúc lâu sau mới nói: “Trước kia ở nhà mỗi khi tôi bị bệnh, ăn không ngon miệng lắm, mẹ tôi thường nấu canh cho tôi húp, bà hầm rất nhiều loại canh, hương vị rất đậm đà, uống hết lại thấy rất ấm áp, dù đang bị bệnh cũng không thấy mệt nữa.”

Cô cười cười, “Tôi thì chỉ biết làm vài món đơn giản.”

“Nấu cũng không tệ lắm” Triền Thiệu Huy đang ăn ngẩng đầu lên nhìn cô, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt: “Cô cũng chưa ăn com, để tôi gọi cho cô một phần.”

Cố Hạ cười từ chối, “Không cần đâu, bây giờ tôi vẫn chưa đói bụng, lát nữa mới ăn được, ngại đừng đuổi việc tôi là được rồi.”

“Tôi chưa nói sẽ đuổi cô mà.” Triền Thiệu Huy cúi đầu húp một ngụm canh, ra vẻ cảm thán nói: “Thức ăn ở bệnh viện đúng là không có chút ngon miệng nào.”

Cố Hạ nghe thấy anh nói sẽ không đuổi việc cô nữa cũng không cảm thấy bất ngờ, chắc là từ trong đáy lòng cô đã cảm thấy Triền Thiệu Huy không phải là người vô duyên vô cớ làm cho cô mất việc, anh là một ông chủ ngoại trừ thỉnh thoảng lại làm giả một chút thì cũng là một người tốt. Triền Thiệu Huy mặc một bộ quần áo của bệnh nhân, động tác ăn com không nhanh không chậm, ngay cả đưa rau lên miệng cũng ưu nhã thông dong. Cố Hạ nghe thấy anh than “không ngon miệng chút nào”, nghĩ bị bệnh nằm viện thật là chuyện đau khổ nhất trong cuộc sống, ngồi bên cạnh anh cười nhẹ nói: “Nếu ngại không thấy phiền thì tôi sẽ thường xuyên tới thăm ngài.”

Triền Thiệu Huy không nói gì, chỉ hơi cong cong môi, ý mấy ngày hôm trước của anh chính là muốn mỗi ngày Cố Hạ đều mang đồ đến, quan trọng không phải là mang đến thứ gì mà quan trọng là tự mình tới. Hôm ấy cô mang một bó kiểem lan vào phòng, nói “Triền thiếu, hoa hôm nay mua rất đẹp”, cô chỉ nói đơn giản như vậy, giống như kể lại một chuyện đơn giản, tất cả ánh sáng chiếu rọi lên nụ cười trong sáng của cô lại làm cho tinh thần người ta sáng ngời. Anh không phải chưa từng gặp qua phụ nữ xinh đẹp, với xuất thân cùng thân phận, những người phụ nữ từng tiếp cận với anh đều khó có khả năng trong sáng như vậy, muốn bò lên giường của anh, muốn tiền muốn danh, tự cho là có khả năng trói buộc lòng anh...Duy chỉ có Cố Hạ là khác hoàn toàn, cô không hề có ý nghĩ gì với anh, từ lúc bắt đầu đã không có, mỗi ngày từng câu nói với anh cũng không mang mục đích gì, có lẽ đây chính là nguyên nhân anh không bài xích Cố Hạ.

Ngày hôm qua anh thật sự tức giận, nếu như bởi vì người khác làm qua loa, anh sẽ không đến mức đó, ở trong xã hội hỗn loạn như vậy, không luyện tính không hề sợ hãi mất bình tĩnh trước chuyện gì là bản phận, anh có địa vị cùng thành tựu thế nào tại thành phố C chứ? Nếu người khác chọc đến anh, anh sẽ tìm cơ hội phá họ. Nhưng mà nhớ tới thái độ chẳng hề để ý đến của Cố Hạ, lúc ấy thật muốn đem bó kiểem lan vứt đi thật xa, về sau lại nhin được, nhớ tới hình ảnh cô loay hoay cắm hoa đặt trên tủ đầu giường, ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ, thân hình mảnh khảnh của Cố Hạ hòa vào ánh nắng nhàn nhạt chung quanh.

Tự nhiên như vậy, tựa như hai người quen thân nhau, không hề có cảm giác ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tư cách

Cố Hạ rất bận rộn, mỗi ngày đều phải chạy đến bệnh viện một chuyến, chủ nhật hôm đó cô mang canh tới, tinh thần Triền Thiệu Huy hôm nay không tệ lắm, lúc chiều, Cố Hạ ngồi vào chiếc ghế bên cạnh giường anh nói chuyện phiếm với anh. Sau khi mấy người anh em của anh tới, Cố Hạ cầm một quả táo lên gọt vỏ, vỏ quả táo bị gọt sạch từ đầu đến chân, không bị đứt giữa chừng, tạo thành một đường dài, Cố Hạ nhặt vỏ lên, khoe khoang trước mặt Triền Thiệu Huy: “Kĩ thuật của tôi cũng không tồi nhì?”

“Cũng không tệ.” Giữa hai hàng chân mày của Triền Thiệu Huy thoải mái vui vẻ giãn ra, lại khinh bỉ nói: “Nhưng mà loại tay nghề này lại không dùng được!”

Cố Hạ bĩu môi, “Tự mình không chịu làm, gọt táo cho anh mà anh còn nói mỉa.”

Ngoài miệng thì nói thế nhưng Cố Hạ vẫn giúp anh cắt thành từng miếng nhỏ, đặt trong đĩa, “Cho anh, ăn nhiều hoa quả một chút, bổ sung vitamin.”

Trịnh Giang Hà vào phòng không lâu nhìn thấy bọn họ ở chung rất hợp nhau thì dùng cùi chỏ húc Trâu Nhuận Thành một cái: “Sao dạo này cô gái này luôn đến đây vậy?”

Trâu Nhuận Thành trêu tức nói, “Đại ca dưỡng bệnh nhằm chán nên muốn trêu chọc cô ta!”

Trịnh Giang Hà nửa tin nửa ngờ, thích trêu chọc người khác chính là Tiểu Ngũ, đại ca cùng lắm cũng chỉ là người ngoài cuộc xem người khác bị trêu chọc mà thôi, khi nào bị nhiễm tính của Tiểu Ngũ vậy? Nhưng đây cũng không phải là chuyện mà bọn họ quan tâm, bọn họ càng quan tâm đến tâm tình của Triền Thiệu Huy thế nào, thân thể khôi phục ra sao, mấy người đàn ông này đều bận rộn công việc, cũng không thể canh gác ở bệnh viện mỗi ngày, có Cố Hạ ở bên cạnh nói chuyện phiếm, đại ca hẳn cũng không đến mức quá nhàm chán. Anh ta hỏi: “Đại ca, hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Khá tốt, các cậu đều bận rộn nên cũng không cần phải đến đây mỗi ngày.” Triền Thiệu Huy nói, hiện tại anh đang dưỡng bệnh, chuyện của công ty đều do các anh em xử lý, chạy hai đầu từ bệnh viện rồi lại công ty, gánh nặng của bọn họ cũng không nhẹ.

“Cũng không bận rộn nhiều việc lắm.” Trịnh Giang Hà trả lời.

“Sắp đến cuối năm rồi, phải đẩy mạnh tiêu thụ, đến cuối năm hẳn là mấy hợp đồng phải kí cho năm sau đều chồng chất, thu hồi lại sớm một chút, trọng điểm của tháng sau chính là tình hình tiêu thụ cùng thẩm tra tài vụ.” Triển Thiệu Huy cầm lấy một miếng táo, chậm rãi bỏ vào trong miệng.

Trịnh Giang Hà ngẩng đầu lên, “Em biết rồi, đã thông báo đến tất cả các giám đốc cùng giám đốc thị trường của công ty ngày mai họp.”

Triển Thiệu Huy mở TV lên, đưa điều khiển từ xa cho Cố Hạ, bảo cô cứ xem TV, còn anh cùng Trịnh Giang Hà bàn chuyện công việc.

Cố Hạ tìm một tiết mục giải trí, TV đang truyền hình trực tiếp tiết mục của Tô Linh, đây là ca sĩ mà Cố Hạ rất thích, giọng hát linh hoạt kì ảo rất đặc biệt, mặt cũng rất xinh đẹp, không chỉ có thế, Tô Linh còn là một cô gái tài ba nổi danh, những bài hát của cô ấy đều là tự mình sáng tác, tuyệt đối là một thần tượng thuộc phái thực lực. Người dẫn chương trình đang nói chuyện với Tô Linh về album mới, sau đó, cô gái dẫn chương trình trẻ tuổi hỏi: “Tô Linh, các fan hâm mộ đều quan tâm đến cuộc sống cá nhân của cô, không biết cô có từng nghĩ người đàn ông tốt sẽ là như thế nào không?”

“Trước mắt trọng tâm của tôi là ca hát, tạm thời không nghĩ nhiều như vậy.” Tô Linh cười một tiếng, “Nếu như nói đến người đàn ông tốt, vậy thì nhất định là phải giống như Triển thiệu rồi.”

Miệng của người dẫn chương trình lập tức há ra, “A? Trước kia cũng từng có lời đồn giữa cô và nhà tài phiệt Triển thiệu chạm tay vào cũng có thể bùng nổ thành phố C, bây giờ quan hệ của hai người...” Về mặt người dẫn chương trình tò mò cười, nhìn vào ca sĩ đang được phỏng vấn.

“Chúng tôi chỉ là bạn tốt.” Tô Linh yêu kiều cười trả lời, hai chữ “bạn tốt” nói ra rất dễ dàng, mang theo một hương vị mập mờ không rõ ràng.

Nghe vậy, Cố Hạ ném ánh mắt tò mò về phía Triển Thiệu Huy, hỏi: “Triển thiệu, anh yêu mến cô ấy sao?”

Hàng mi của Triển Thiệu Huy khẽ nhướng lên, không trực tiếp trả lời ngược lại còn lòng vòng hỏi: “Cô nói thử xem?”

Cố Hạ chăm chú tự đánh giá, nói: “Tôi rất yêu mến Tô Linh, nghe nói cô ấy thông thạo năm loại nhạc cụ, giọng hát lại rất hay, tôi cảm thấy một người phụ nữ quốc sắc thiên hương lại tài năng như cô ấy mới xứng với anh, biết cái gì là cùng đi tham gia các bữa tiệc xã giao, cũng sẽ không làm anh mất mặt.”

Triển Thiệu Huy không nói gì, ngược lại Trâu Nhuận Thành cười ra tiếng, “Đại ca không thêm dầu, loại phụ nữ trong làng giải trí này dám mượn tiếng của đại ca nâng cao giá trị của mình, thật là không biết tốt xấu!”

“Đúng thật là không biết tốt xấu.” Triển Thiệu Huy nheo hai mắt lại, chậm rãi nói, người phụ nữ này Lão Tam cảm thấy ca hát cũng không tệ lắm, bọn họ chỉ thuận tay đẩy lên một chút, một công ty dưới tay anh có mời cô ta đóng quảng cáo, không ngờ cô ta còn nuôi cái loại suy nghĩ này, anh nói với Trịnh Giang Hà: “Lão Tam, cậu xem rồi xử lí đi.”

Trịnh Giang Hà miễn cưỡng nhìn lướt qua màn hình TV, “Gây áp lực lên công ty điện ảnh và truyền hình, ra tay tiêu diệt luôn được không ạ?”

“Hà?” Cố Hạ há hốc miệng, mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, “Vì sao vậy?”

Ánh mắt Trâu Nhuận Thành kiên cố, miệng không một chút cảm xúc, “Muốn trèo lên cây cao thì có thể giải thích được, cô ta muốn yêu thương nhưng nhớ thì cũng phải xem lại thân phận của mình, không biết nông sâu thế nào ra ngoài nói lung tung, không thể tha thứ.”

Cố Hạ nhíu mày, cô cũng dần dần biết rõ gia cảnh của Triển Thiệu Huy, một người đàn ông như anh ta người thường không thể ngấp nghé, có muốn vọng tưởng cũng phải có đầy đủ tư cách, thấp giọng nói: “Cô ấy hát rất êm tai, vốn tôi còn nghĩ hai người rất thân thiết, nói không chừng hôm nào còn đến đây thăm anh, tôi vừa vận cũng có thể xin chữ kí. Triển thiệu, điều kiện của anh tốt như vậy, cô ấy thích anh cũng rất bình thường, tại sao vì một chút chuyện như vậy đã hạ bệ người ta rồi sao?”

“Muốn xin chữ kí?” Trâu Nhuận Thành khinh bỉ nói, “Cố Hạ, cô đừng làm chuyện dọa người này nữa, cô còn tưởng rằng trong làng giải trí hỗn loạn này còn có người thuần khiết hay sao? Trên sân khấu một bộ mặt, xuống sân khấu lại mang bộ mặt khác, hư tình giả ý (giả dối), loại người này chơi đùa thì được, chỉ có người không biết nội tình như cô mới hăm dọa thôi. Có tài là một chuyện, chỉ là không phải ai cũng có vận may như vậy, người phụ nữ này chúng tôi đã nâng cô ta lên cho nên hiện tại mới nổi như vậy, cô còn tưởng đại ca yêu mến cô ta sao?”

Cố Hạ không còn hứng thú xem tiết mục này nữa, cầm điều khiển từ xa đổi kênh, thuận miệng hỏi: “Triển thiệu, vậy anh yêu mến loại người nào?”

Triển Thiệu Huy nhíu mày, không nói gì. Trâu Nhuận Thành ngồi bên cạnh lại nói thêm một câu: “Dù sao cũng không phải là người như cô.”

“Tôi đương nhiên là tự hiểu lấy.” Cố Hạ thản nhiên nói, ngay cả một cô gái xinh đẹp đa tài như vậy mà Triển Thiệu Huy còn thấy chướng mắt, cô cũng sẽ không mơ mộng hào huyền đâu. Cố Hạ nhớ tới báo chí có đưa tin tức về những người nhà giàu, vẫn đáp lại: “Hẳn là người sinh ra trong nhà giàu có, môn đăng hộ đối, chẳng nhưng nhan sắc chìm sa cá lặn, còn phải tinh tế đặc biệt, có thể linh hoạt ứng biến trong mọi tình huống; nhân phẩm tốt, học thức cao, cảm học vị hàng hiệu từ nước ngoài, biết vài thứ tiếng nước ngoài...”

Triển Thiệu Huy mây trôi nước chảy nói: “Những thứ kia là để cho người khác xem.”

Cố Hạ mang một nụ cười thẹn thùng, “Triển thiệu, hẳn là chỉ có một nhân tài như vậy mới có tư cách thích anh.”

“Tư cách này, phải xem đại ca có thích không đã.” Trâu Nhuận Thành lại nói chen vào, “Phụ nữ nha, thật ra thì coi quần áo ra đều giống nhau.”

Nếu có ngoại lệ thì cũng chỉ là để chơi một chút mà thôi, cuộc sống của bọn họ không giống với cuộc sống của Cố Hạ, ánh mắt sâu kín của Cố Hạ đòi đi chỗ khác: “Nếu như kết hôn, nhất định sẽ là người như vậy, Quý sư huynh cũng thích một người như vậy.”

“Đừng có đánh đồng tôi với Quý Phi Dương.” Giọng điệu của Triển Thiệu Huy mang theo một vẻ nghiêm túc, lại cộc lốc hỏi: “Gần đây có tìm cậu ta không?”

Cố Hạ lắc đầu, “Tôi cũng không có việc gì, tìm anh ấy làm gì?”

“Rất tốt.” Một nụ cười nhàn nhạt hiện lên khuôn mặt của Triển Thiệu Huy, anh nói Lão Tam mang ví tiền đến, lấy ra một tờ hai trăm đưa cho cô, “Đi mua một bó hoa, bó kiếm lan kia của cô cũng nên thay rồi.”

“Tôi có rồi.” Cố Hạ từ chối.

“Vói tiền lương ít ỏi của cô, cứ giữ lại cho mình đi. Tôi cũng không phải người lừa bịp tổng tiền người khác, ngày làm việc không có nhiều thời gian thì cũng không cần hăm canh, nhớ rõ mỗi buổi chiều tan ca mua một bó hoa đến là được rồi.” Triển Thiệu Huy lại kiểm soát bổ sung vào, “Hoa trong phòng cần phải thay thường xuyên.”

“Đại ca, không phải chỉ cần đặt cửa hàng hoa mỗi ngày giao đến là được rồi sao?” Trâu Nhuận Thành ghét bỏ nói, “Để cho Cố Hạ đi mua, lại đến mấy cửa hàng rẻ tiền, tọc chết đi mất.”

“Tiểu Ngũ...” Ánh mắt lạnh lùng của Triển Thiệu Huy đảo qua Trâu Nhuận Thành, lại cúi đầu giả vờ như đang sửa ống tay áo, “Cậu không thể thành thật ngốc nghếch như lão Tam được sao? Hôm nay tôi nói cái gì cậu đều chen vào vài câu, bình thường lúc họp ở công ty sao không nhìn ra cậu lại tích cực như vậy?”

Trịnh Giang Hà ngồi trên ghế salon nhìn Trâu Nhuận Thành cười khinh bỉ, Trâu Nhuận Thành nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của đại ca, nhìn thấy anh có chút không kiên nhẫn, sờ sờ mũi, sửa lại lời nói: “Thật ra cũng rất tốt, dù sao cũng chỉ là để trang trí, sau hai ngày lại ném đi, mắc quá thật đúng là lãng phí.”

Từ đó chiều nào Cố Hạ sau khi tan ca cũng chạy đến bệnh viện một chuyến, mua một bó hoa tươi mang đến, những loại hoa sang trọng quý hiếm kia bị đổi hết. Triển Thiệu Huy cũng gọi người mang thêm một phần cơm tối đến, màn đêm vừa buông xuống, Cố Hạ ở trong phòng bệnh loay hoay cắm hoa, khi đó nét mặt cô nhất định là vô cùng chăm chú, đường cong bên mặt nhu hòa, khoe miệng hơi cong lên, một chiếc áo khoác không quá dày ôm lấy thân hình mảnh khảnh, đến khi cô loay hoay xong, cô sẽ nghiêng người, giọng trong veo như tiếng chuông đồng, cười nói: “Triển thiếu, anh xem có đẹp không?”

Nếu Triển Thiệu Huy nói một tiếng “Rất đẹp”, khoe miệng cô nhất định sẽ mỉm cười thật tươi, dương dương đắc ý, ngọn đèn trên trần nhà rọi vào đôi mắt đen của cô, sáng ngời giống như ánh sao chiếu trên cánh đồng bát ngát.

Triển Thiệu Huy cũng sẽ thường xuyên phát biểu một chút ý kiến chê bai, “Cắm quá dày”, “Nhìn không hợp nhau lắm”...vân vân như thế. Cố Hạ sẽ lấy ra, mười ngón tay thon dài xuyên qua mấy cành hoa đủ mọi màu sắc, rõ ràng là một cô gái rất bình thường, nhan sắc trung bình, nhưng rơi vào mắt lại tạo nên cảnh đẹp ý vui như vậy.

Có lúc anh nói hơi nhiều, Cố Hạ không kiên nhẫn, khề cau mày, sáng giọng: “Sao anh lại kén chọn như vậy?”

Giọng điệu có vẻ đang nén giận, có rất ít người nói với anh như vậy, nhưng Triển Thiệu Huy lại nở nụ cười, giọng điệu có ý trêu chọc, “Vốn chính là do tay nghề cô không tốt.”

Cố Hạ đặt bình hoa kia xuống bên cạnh, cô cũng không muốn sống nói: “Chê tôi tay nghề không tốt vậy sao anh không đi mà mời người cắm hoa chuyên nghiệp về đây?”

Lúc cô nói ra lời này thì đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên, ngay thơ tức giận, khoe môi Triển Thiệu Huy càng tươi cười, thỏa hiệp: “Được rồi, được rồi, tùy cô đấy.”

Cố Hạ lăm bằm vài câu, tùy ý làm tiếp, cũng không biết lớn nhỏ gì, đi thẳng vào trong toilet.

Triển Thiệu Huy vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Trịnh Giang Hà ngồi trên ghế salon dùng ánh mắt ngạc nhiên khó hiểu nhìn anh, anh nói: “Biểu lộ của cậu là sao đây?”

“Đại ca...” Mặt Trịnh Giang Hà tràn đầy nghi hoặc, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy đại ca cười tươi với phụ nữ như vậy, cảm giác dịu dàng lại hơi kiêu căng, “Em cảm thấy...Anh đối với Cố Hạ...”

Anh ta không biết phải nói thế nào, lời nói phun ra nuốt vào mãi, Triển Thiệu Huy trừng mắt liếc anh ta, “Làm sao vậy?”

“Không có, không có gì.” Trịnh Giang Hà cũng không dám lẩm miệng, “Đại ca, anh vui là tốt rồi, anh cứ xem như em không tồn tại đi.”

Chương 33: Du lịch

Thân thể của Triển Thiệu Huy đã khôi phục hoàn toàn, cộng thêm tính dưỡng tốt nên sắc mặt ngày càng tốt lên, anh vốn không thích ở trong bệnh viện, lần này lại ngoan ngoãn ở trong bệnh viện 10 ngày. Sau khi xuất viện, Trịnh Giang Hà nhìn thấy anh suốt ngày vất vả trong công ty, sợ vết thương của anh chưa khỏi hẳn, đề nghị anh về nhà nghỉ ngơi, về sau lại dứt khoát nói: “Đại ca, anh mới ra viện, đừng nên vất vả như thế, hay là nghỉ ngơi dài hạn đi ra ngoài thư thả một thời gian đi.”

Triển Thiệu Huy từ chối đề nghị nghỉ phép đi ra ngoài, đã gần đến cuối năm, còn rất nhiều chuyện phải sắp xếp.

Nhìn thấy Triển Thiệu Huy đã khôi phục lại, Cố Hạ cũng thoải mái hơn rất nhiều, đã không cần phải lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Triển Thiệu Huy nữa, cũng không cần phải chạy đến bệnh viện mỗi ngày, thuận tiện sắp xếp thời gian của mình. Buổi sáng hai ngày sau, lúc cô đang ở trong công ty làm việc thì trưởng phòng Lưu đột nhiên chạy đến nói với cô, “Cấp trên điện thoại tới gọi cô xuống lầu, nói là có việc.”

Cố Hạ không biết có việc gì, vội vàng xuống lầu, trước phòng bảo vệ của tòa nhà thương mại, bình thường bảo vệ không cho đỗ xe, lúc này lại có vài chiếc xe đang đỗ ở đây, chính giữa là một chiếc xe việt dã bên cạnh là A Đông cường tráng rắn chắc, ngoắc tay với Cố Hạ ý bảo cô qua đó, sau đó mở cửa xe ra cho cô.

Triển Thiệu Huy ngồi ở ghế sau, Cố Hạ vừa lên xe thì chiếc xe việt dã đã vang lên tiếng động cơ, rồi sau đó chậm rãi rời đi. Cố Hạ không biết Triển Thiệu Huy có việc gì, hỏi: “Triển thiếu, chúng ta đi đâu vậy? Có chuyện gì thế?”

Triển Thiệu Huy nhàn nhã ngồi, “Cho cô nghỉ một ngày, chúng ta ra ngoại ô dạo.”

Mấy người anh em suốt ngày bảo anh đừng ngồi chết ở công ty, đi ra ngoài đi dạo rất tốt, anh cũng không phải gồm sù, nào có yếu ớt như vậy? Lão Tam trước sau như một luôn thích ăn hàng, chỗ nào của thành phố C có món ăn ngon anh ta đều biết rõ, biết Triển Thiệu Huy không thích đi quá xa nên đề nghị đến làng du lịch ở vùng ngoại ô thử vài món ăn mới lạ, mọi người cùng nhau thư thả một chút. Cuối cùng còn nói một câu: “Không bằng kêu thêm Cố Hạ đi cùng, nghe nói ở đây có thể câu cá về nấu ăn, em thấy cô ấy cả ngày nhảy tới nhảy lui, hẳn là sẽ rất yêu thích, mang thêm cô ấy đi cũng nào nhiệt.”

Mấy anh em cũng hy vọng Triển Thiệu Huy chú ý đến sức khỏe, trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đều bận không ít việc, Triển Thiệu Huy cũng đồng ý. Trước sau tổng cộng có bốn chiếc xe đi về phía vùng ngoại thành, những tòa nhà rất nhanh đã biến mất hai bên cửa sổ, Cố Hạ đặt tay lên đùi, nghĩ hoặc hỏi: “Triển thiếu, sao lại gọi tôi đi theo?”

“Lúc tôi nằm viện mỗi ngày cô đều chạy đến bệnh viện, thấy cô có lòng như vậy, đi ra ngoài chơi tất nhiên phải mang theo cô.” Triển Thiệu Huy nhìn lướt qua cô, “Thế nào, cô không muốn đi sao?”

“Muốn chứ.” Cố Hạ không ngừng gật đầu, “Chỉ là thấy hơi bất ngờ thôi.”

Các tòa nhà càng ngày càng thấp, vùng ngoại thành cũng không xa, lái xe hơn 1 tiếng là đến, khắp nơi đồng ruộng trải dài như một bàn cờ thật to, màu vàng nhạt cùng màu xanh đậm trông rất đẹp, cây cỏ thụ cao ngất trên cánh đồng lá cây xanh ngắt lay động trong gió, thỉnh thoảng trên chạc cây cao còn có một hai tổ chim; nông dân đang bận rộn trên cánh đồng, tất nhiên đã tạo thành một bức tranh đồng ruộng bát ngát. Cố Hạ rất hào hứng, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, đột nhiên kêu lên: “Triển thiếu, anh nhìn xem bên kia có hai con trâu thôi!”

Triển Thiệu Huy cũng phối hợp liếc nhìn về phía ấy, Cố Hạ vô cùng hào hứng chỉ về hướng con trâu nói: “Trước kia tôi chỉ thấy qua con trâu thôi, cái con toàn thân lông vàng kia có phải là bò không?”

Triển Thiệu Huy nào biết mấy thứ này nhưng cũng làm ra vẻ lạnh lùng nói: “Đúng vậy.” =))

“Khó trách lại gọi nó là bò, thì ra bởi vì nó có màu vàng.” Cố Hạ lầm bầm, trên mặt mang theo một nụ cười tự nhiên.

Xe đi đến làng du lịch, sương đọng trên những chiếc lá vàng của cây ngô đồng cao lớn, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Trong sân có không ít cây ăn quả, trong không khí thoang thoảng mùi thơm ngát của quả quýt quả bưởi, hỗn tạp cùng hương thơm của cỏ dại. Cố Hạ không thể chờ đợi được chạy tới, hít lấy hương thơm hoang dã trong không khí.

Ông chủ nhiệt tình chạy ra chiêu đãi khách, trong này, gà hay cá đều là giết ngay ăn liền, Cố Hạ thấy rất mới lạ. Cố Hạ nhìn thấy cái ao cách đó không xa có không ít người đang vây quanh, vô cùng náo nhiệt, cô kim lòng không được đuổi cổ thật dài nhìn sang bên ấy. Ông chủ nói bên ấy đang bắt cá, còn có vừa mới câu được con ba ba, nếu có hứng thú thì có thể đi lấy vài con, tự mình chọn lựa, lấy xong có thể nấu ăn ngay.

Chung quanh cái ao thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười vui vẻ, Cố Hạ quay đầu lại nhìn Triển Thiệu Huy, “Chúng ta cũng đến xem được không?”

Triển Thiệu Huy cũng không phản đối, chậm rãi dạo bước sang đó, có mấy người đàn ông đang kéo lưới cá lên, rõ ràng trời đã vào thu mà bọn họ còn trần trụi đứng trong nước, dường như không hề cảm thấy lạnh; lưới bắt cá bọn họ dùng cũng không lớn, nhưng mỗi một lần kéo đều thu hoạch được rất

nhiều, mấy con cá từ trong mặt nước nhảy “oạch” lên, khiến cho mọi người chung quanh đều vui thích kêu lên: “Con vừa rồi thật lớn.” “Mẹ này còn nhiều hơn cả mẹ trước nữa”...những người này phần lớn đều là người đi làm ở thành thị, nhìn thấy từng mẻ cá được kéo lên thì thấy rất mới lạ.

Người bắt cá kéo lưới lên rồi đổ cá xuống một cái ao nhỏ bên cạnh, số cá còn lại thả xuống đường, nhân viên của làng du lịch gom lại rồi đi về phía nhà bếp, hành động của bọn họ tựa hồ như muốn cho khách hàng thấy: nhìn xem, món ăn của chúng tôi rất mới lạ, đều dùng cá mới vừa câu lên.

Ao nhỏ được đắp xi măng cao hơn một mét không có nước, con ba ba màu nâu chầm rãi bò bò, Cổ Hạ ngồi xổm xuống bên cạnh, cố ý cầm quay ngược nó lại đặt trên mặt đất, con ba ba chống vó lên rồi lại huy động đầu và chân tự mình lật lại, vừa định chạy đi thì bị Cổ Hạ bắt lại, hưng phấn nói: “Triển thiếu, con vật này cũng rất nhanh nhẹn, mùi vị nhất định là rất tốt, không bằng chọn con này đi?”

Triển Thiếu Huy đứng bên cạnh, ánh mắt tùy tiện lướt qua, “Nhìn cũng không tệ lắm.”

Cổ Hạ đưa con vật trên tay cho nhân viên phục vụ, đó là một người đàn ông hơn 30 tuổi, ông tay áo cùng ống quần xắn lên cao, trên quần áo có không ít nước đọng, chỉ vào con ba ba trên tay dùng tiếng phở thông đặc giọng vùn què nói: “Những món ăn ở đây đều rất tươi, sáng nay vừa bắt dưới sông lên, không tệ chút nào đâu!”

Tuy sở trường của làng du lịch là để cho khách tự chọn món ăn nhưng bình thường khách hàng chỉ động mồm động miệng, chứ có ai chịu tự mình đi động tay vào, anh ta nhắc nhở: “Cô gái, coi chừng con ba ba này cắn cô đấy.”

“Cứ để cho cô ấy từ từ chọn đi.” Triển Thiếu Huy chầm rãi nói, khoe miệng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, ý bảo Cổ Hạ tiếp tục chọn: “Nếu bị cắn sẽ xem như là tai nạn lao động, đã đi xa như vậy thì nhất định phải chọn thứ tốt nhất.”

Anh ở bên cạnh vẫn giữ phong độ đứng đấy, giờ tay lên chỉ huy: “Chọn nhiều một chút, chúng ta có nhiều người.”

Mấy anh em đến đây bốn người, còn có lái xe và vệ sĩ, phải phân làm hai bàn mới đủ. Anh mắt của Cổ Hạ tiếp tục đảo quanh mấy con ba ba lớn nhỏ trong ao, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng gõ vào người mấy con ba ba, nắm lấy mai con ba ba nhắc nó lên, nhìn thấy tứ chi nó đập lung tung động tác linh hoạt, lại nói với Triển Thiếu Huy: “Con này cũng không tồi! Dùng ba ba làm thịt kho tàu thế nào?”

“Quá lớn.” Người nào đó vẫn hiên ngang đứng nói.

Cổ Hạ lại thả nó xuống, chọn một con khác, “Triển thiếu, con này thì sao?”

“Không chắc.” Người nào đó lại lạnh nhạt quét mắt qua.

Cổ Hạ lại ném trở lại, lấy một ngón tay chỉ: “Con kia thế nào?”

“Quá nhỏ” Người nào đó lại động môi.

“Anh đang chọn thức ăn hay là chọn vợ vậy? Bấm thành một khối rồi nấu chín thì ai còn nhìn ra nữa!” Cổ Hạ đứng lên, mày nhướng lên, hay tay khoanh lại, “Vậy thì tự anh chọn đi.”

Triển Thiếu Huy phui phui quần áo, “Quần áo của tôi rất đắt tiền, xa hoa, vì ăn được một bữa mà ném đi cả bộ đồ thì không đáng, giờ làm việc mang theo cô ra ngoài chơi, tốt xấu gì cô cũng phải làm chút việc chứ.”

Anh dùng một ngón tay chỉ vào trong hồ, “Con kia, cô bắt nó lại đây nhìn một chút xem có phải hàng tốt không.”

Cổ Hạ bĩu môi, xoay người tiếp tục đi bắt ba ba, nắm lấy mai xách con ba ba lại, đứng đưa trước mặt Triển Thiếu Huy “Triển thiếu, con này có được không?”

Khoe môi Triển Thiếu Huy càng cong lên, ánh mắt nhuộm sự vui vẻ.

Sau khi bắt được năm sáu con, Cổ Hạ bỏ chạy vào toilet rửa tay, lúc đi ra thấy mảnh vườn có hai cây quýt, trái quýt vàng óng ánh như một chiếc đèn lồng treo trên cành cây, Cổ Hạ chỉ vào cây quýt hỏi ông chủ: “Có thể hái không?”

Ông chủ cười đáp: “Có thể, vườn trái cây đằng sau còn rất nhiều, cô muốn ăn bao nhiêu thì cứ hái. Mọi người cũng có thể hái một ít đem về, đây là loại trái tự nhiên tinh khiết không có thuốc sâu.”

Cổ Hạ vui sướng chạy đến dưới cây quýt, hái được một trái rồi nếm thử, nước bên trong rất ngọt, cô cũng chưa quên phải chia sẻ cho người khác, lại hái thêm vài trái trên mấy cành thấp, cầm trái quýt đi tìm Triển Thiếu Huy, nhìn thấy Triển Thiếu Huy cùng Trịnh Giang Hà đang đi về một hướng khác, cô gọi: “Triển thiếu.”

Hai người đàn ông cùng dừng bước, Cổ Hạ chạy tới, toi trái quýt lại, “Triển thiếu, vừa hái được vài trái quýt.”

Triển Thiếu Huy nhìn thứ trên tay cô, vươn tay cầm lấy một trái, Trịnh Giang Hà cũng cầm lấy một trái, Cổ Hạ cười hi hi nói: “Ông chủ nơi này nói vườn trái cây đằng sau còn rất nhiều loại trái, chiều nay tôi muốn hái một ít đem về.”

“Dù sao cũng đã ra ngoài chơi, cô cứ tùy ý đi.” Triển Thiếu Huy trả lời, bóc quả quýt ra ném thử: “Rất ngọt, chúng ta lên lầu hai ngồi đi, lão Tứ và lão Ngũ đều ở bên kia, lát nữa sẽ ăn cơm.”

“Tôi sẽ đi hái thêm vài trái. Triền thiếu, là căn phòng đang mở cửa sổ kia sao?” Cố Hạ chỉ vào căn nhà bên kia, nhìn thấy anh nhẹ gật đầu thì cười chạy về phía cây quýt.

“Cô ấy không nhờ người hái sao?” Trịnh Giang Hà nhìn theo bóng lưng cô chạy đi, nói: “Cô gái này thật đúng là thể lực dồi dào.”

Triền Thiếu Huy hất cằm lên, “Nếu không thì sẽ không mang theo cô ấy, phụ nữ quá yếu ớt rất lảm chuyện, nhìn là đã thấy phiền rồi.”

Ánh mắt Trịnh Giang Hà tập trung trên khuôn mặt Triền Thiếu Huy, mặt đầy vẻ cao thâm nói: “Đại ca, em phát hiện ra một việc.”

“Nói.”

“Người ngoài đều rất khách sáo gọi anh là Triền thiếu, Cố Hạ cũng xưng hô với anh như vậy, chẳng qua là nghe thấy cô ấy gọi nhiều lại cảm thấy nó đã thuần túy trở thành tên gọi của anh, giống như...”

Anh ta dừng lại một chút, nhìn Triền Thiếu Huy nói: “Hình như đang gọi hai chữ đầu trong tên của anh vậy.”

Triền Thiếu Huy bật cười, anh đã sớm nhận ra không giống rồi, người khác lúc gọi như vậy thì vô cùng chú ý, khách sáo lại kính cẩn; duy chỉ có Cố Hạ gọi thì lại không phải vậy, một kiểu xưng hô phong nhã lại bị cô gọi có vẻ rất thuận miệng, mang theo một chút trơn tru như đang trượt băng vậy, thiếu đi vài phần xa cách. Mấy ngày trước dưỡng bệnh trong bệnh viện, phòng bệnh yên tĩnh chợt nghe thấy tiếng gọi trong trẻo của cô, “Triền thiếu, Triền thiếu...” rơi vào trong tai lại làm cho người ta cảm nhận được một hương vị thân thuộc khó hiểu. Mặt Triền Thiếu Huy không có biểu cảm gì, “Chỉ là một cách xưng hô mà thôi, cũng không có gì không ổn, chẳng lẽ tôi còn phải so đo với cô ấy sao?”

“Cô ấy rất thú vị.” Trịnh Giang Hà cười cười.

Triền Thiếu Huy từ chối cho ý kiến, cùng lão Tam đi về hướng căn phòng.

Nơi này không xa nội thành lắm, bọn họ đã tính sẽ chơi cả một ngày, ăn cơm tối xong sẽ trở về. Buổi chiều, mấy người đàn ông cầm cần câu ra sông câu cá, Cố Hạ cũng câu một lúc, nửa ngày lại không câu được con nào, cảm thấy không còn chút sức sống nào nên hỏi Triền Thiếu Huy có đồng ý đi hái quýt không. Triền Thiếu Huy ném cần câu xuống, cùng cô sang vườn trái cây bên cạnh.

Trong vườn trái cây, cành lá xanh ngắt dày đặc không thể che hết những chùm quả, ánh nắng chiếu rọi vào những cây ăn quả, những trái quýt màu cam màu xanh càng được phủ thêm một ánh sáng rạng ngời. Cố Hạ cũng không trông cậy vào Triền Thiếu Huy sẽ giúp cô hái quýt, giữ vững nguyên tắc “muốn ăn phải lăn vào bếp” của mình, lấy một cái rổ trúc ra, phía trước còn buộc thêm một cái tạp dề, chuẩn bị thu hoạch lớn.

Một mình cô phụ trách hái, còn phải chịu trách nhiệm bắt lấy nên tốc độ tất nhiên rất chậm, Triền Thiếu Huy đứng nhìn một lúc, chán hẳn cảm thấy cứ đứng một chỗ cũng không có hứng thú nên cười nhạo một tiếng, “Động tác của cô thật chậm” rồi kéo tay cô qua, tự mình ra trận, chỉ huy Cố Hạ đứng bên cạnh giúp anh hứng lấy.

Động tác hái quýt của Triền Thiếu Huy rất nhanh, rốt cuộc Cố Hạ cũng nắm được cơ hội chê bai anh, “Anh xem anh hái này, trái nào cũng nhỏ như vậy, nhất định là không ngọt.”

Triền Thiếu Huy hừ một cái từ mũi, gọi người mang đến một cái thang, leo lên chỗ cao hơn hái quýt, Cố Hạ ở dưới chỉ huy anh, “Bên trái có rất nhiều... nhỏ quá không thích đâu...”

Ngày hôm đó Triền Thiếu Huy cũng tỏ ra hiền lành hiếm thấy, lúc đưa quýt cho Cố Hạ khoe miệng còn ản chữ ý cười, nói chuyện với cô vài câu. Anh chưa từng hái quýt bao giờ, cảm thấy như vậy thư giãn cũng không tệ, trời rất cao rất xanh, trong vạt lại quang đãng, từng đám mây trắng nhỏ vụn dừng lại trên bầu trời trong xanh, như một đóa hoa đang mỉm cười.

Hái được không ít, anh bò từ thang xuống, lại nhìn nhìn cái cây, “Đi, chúng ta đổi cây khác.”

Cố Hạ ôm giỏ trúc đi bên cạnh anh, cô cũng vươn tay hái vài trái dưới thấp, nhìn thấy trên cành cao có không ít trái to, dùng sức như người kéo cành cây xuống nhưng lại dùng quá nhiều sức nên “rắc” một tiếng, cành cây bị gãy, đột nhiên đổ xuống đánh ngay vào mặt cô, Cố Hạ khê la lên.

Triền Thiếu Huy vội vàng trượt xuống khỏi thang, nhìn thấy cô đang che mắt dịu dịu, bối rối hỏi: “Có bị thương không?”

“Bị đập vào mặt, mắt bị lá cây quết vào.” Miệng Cố Hạ phát ra tiếng nói không rõ.

Cô cau mày, trán hiện lên một vệt đỏ bầm, hẳn là vừa rồi bị thân cây quết vào, Triền Thiếu Huy kéo cô lại gần vài bước, chụp tay cô lại vuốt trán cho cô, “Dùng dịu mắt, nếu có vấn đề gì chúng ta cùng đến bệnh viện.”

“Không sao, không sao đâu.” Cố Hạ hơi tròn mắt, hốc mắt hồng hồng, mắt hơi ươn ướt, tầm mắt mờ mờ nhìn thấy cằm của Triền Thiếu Huy đang tựa vào đỉnh đầu mình, chiếc cằm cong cong, lồng ngực của anh cách cô gần như vậy, trên trán truyền đến một cảm giác khác thường, một bàn tay to lớn đang đặt lên, bàn tay ấm áp, động tác dịu dàng. Cố Hạ bỗng thấy hoảng hốt, cảm thấy cành cây vừa rồi rơi xuống không chỉ nện vào cô mà hình như còn nện vào đầu Triền thiếu làm cho anh ta choáng váng.

Cô còn chưa kịp nghĩ gì thì đột nhiên bị đẩy ra, một tiếng sụng phá vỡ sự yên tĩnh của vườn trái cây.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cảm động

Có một chiếc xe máy chạy xuyên qua vườn trái cây, chiếc xe máy đang chạy thong thả này cũng không đặc biệt, người đang dùng một tay lái xe cũng không quá dị lắm, nhưng mà vừa rồi khi chiếc xe máy cách anh 10m, người đàn ông mặc đồ đen trên xe dùng tay không lái xe sờ vào bên hông, lấy ra một vật, Triển Thiệu Huy không nhìn thấy rõ là vậy gì, nhưng nhiều năm cảnh giác đã làm cho anh nhận ra ngay, thân thể trong nháy mắt đột nhiên căng thẳng, tay trái đẩy Cổ Hạ ra, đồng thời chuẩn xác lao người về phía ngược lại; trong dự liệu viên đạn không bắn về hướng này, bên cạnh còn có một người động tác còn nhanh hơn cả anh, vài bước đã nhảy ra, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bay về phía người trên xe, động tác liên tục, ở đằng kia người kia ngay lập tức vật người trên xe máy ngã lăn xuống đất.

Mất đi không chế nên chiếc xe máy chạy về phía trước vài mét rồi đâm vào cây quýt, phát ra một tiếng động thật lớn, viên đạn không nhắm trước bắn ra tạo nên tiếng nổ chói tai, xe máy ngã trên mặt đất tạo thành tiếng động lớn, tình cảnh hỗn loạn. Người đàn ông kia đẩy tên sát thủ ngã trên mặt đất rồi dùng một nắm đấm cho ngất xỉu, ánh mắt phần hận, vườn trái cây yên tĩnh trong nháy mắt nguy hiểm tứ phía. Gặp phải sát thủ đối với Triển Thiệu Huy cũng không phải lần đầu, lão Tam lão Tứ nghe thấy tiếng súng thì ủa chạy tới, kinh hãi nói: “Đại ca, sao lại có tiếng súng? Không sao chứ ạ?”

Rất nhanh vệ sĩ từ xung quanh chạy tới, toàn bộ đều tập trung đề phòng, có hai đội vệ sĩ vàng chạy tới quan sát tên sát thủ. Tất cả mọi người đều cảnh giác chú ý đến tình hình xung quanh, người đàn ông xông lên kia không phải vệ sĩ Triển Thiệu Huy mang tới, khách du lịch trong làng đã bỏ chạy từ khi sát thủ đến, người đàn ông kia lại đến đỡ lấy người bạn gái đi cùng đứng cách đó không xa, ôm rất chặt, sắc mặt trở bên trắng bệch, như sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn một lần nữa.

Chuyện này chỉ xảy ra trong một vài phút, Cổ Hạ đột nhiên bị Triển Thiệu Huy đẩy ngã trên mặt đất, cô vẫn đứng sững sờ tại chỗ. Cô nhìn thấy Triển Thiệu Huy đi cảm ơn người đàn ông đã ra tay lúc này, nhưng người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai kia hình như không nề mặt vội vã ôm lấy bạn gái mình; Triển Thiệu Huy cùng mấy anh em toàn thân đều căng thẳng, đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng lưng đối phương không nói gì; Trâu Nhuận Thành bình thường không bao giờ đứng đắn đi đến trước mặt tên sát thủ, đập tới một cước, vừa nhanh vừa ngoan độc, sát thủ đã ngất đi tỉnh lại, phát ra tiếng kêu thảm thiết, ánh mắt Trâu Nhuận Thành hiện lên một vẻ khát máu rồi sau đó phát tay bảo vệ vệ sĩ kéo đi... Tất cả diễn ra như trong phim.

Một lát sau, một bàn tay vỗ vào trán cô, Trâu Nhuận Thành đứng bên cạnh cô, giọng đùa cợt, “Đại ca, anh xem cô gái này đã sợ đến mức choáng váng rồi!”

Cổ Hạ trừng mắt với anh ta, vừa rồi mặt mũi người đàn ông này còn đầy vẻ hung ác, giờ thì lại đùa cợt, thật không hiểu nổi sao lại trở mặt nhanh như vậy?

Sắc mặt Triển Thiệu Huy căng lại, tới hỏi một tiếng, “Không sao chứ?”

Cổ Hạ lắc đầu: “Không sao.”

Trịnh Giang Hà theo sau Triển Thiệu Huy, “Đại ca, hay là về sớm một chút, đã hai năm nay không xảy ra loại chuyện này, bây giờ mà vẫn còn người nhìn chăm chăm vào chúng ta, ra tay ngay cả ở chỗ đông người thế này, xem ra chúng ta phải điều tra cho thật kĩ.”

Triển Thiệu Huy gật đầu đồng ý, nói với Cổ Hạ: “Đi thôi, đi về.”

Lão Tam và lão Tứ vẫn theo sát bên cạnh anh, toàn thân mấy người đàn ông này tản ra một loại khí chất nghiêm nghị, nặng nề đi về phía trước, dường như cũng đang suy nghĩ gì đó, ngay cả nói cũng không nói nhiều; Cổ Hạ đi theo sau bọn họ, vài vệ sĩ tản ra chung quanh, ánh mắt tất cả đều đề phòng.

Động tác của vệ sĩ rất nhanh, đã đậu xe chờ sẵn. Cả đám người lên xe rất nhanh, sau khi Triển Thiệu Huy tiến vào trong xe còn quay đầu lại nhìn cô, ý bảo cô mau lên đây.

Mấy chiếc xe trước sau lao đi, Cổ Hạ ngồi nghiêm chỉnh trên vị trí của mình, trong xe rất yên tĩnh, tuy gặp phải sát thủ nhưng sắc mặt của Triển Thiệu Huy vẫn không có gì khác thường, sau khi xe đi được một đoạn, Cổ Hạ mới mở miệng hỏi: “Triển thiếu, anh thường xuyên gặp phải chuyện như vậy sao?”

“Cũng không phải việc hiếm thấy, bọn họ đều rất chuyên nghiệp.” Triển Thiệu Huy nhích lại gần, mắt nhìn nháy liếc nhìn Cổ Hạ: “Thế nào? Cảm thấy ở chung một chỗ với tôi rất nguy hiểm sao?”

“Có ai muốn đối phó tôi đâu, vừa rồi chắc là có người trả tiền cho bọn họ.” Cổ Hạ khẳng định, cô nhìn Triển Thiệu Huy ngồi bên cạnh mình dịu dàng nói: “Cảm ơn anh.”

“Cái gì?” Triển Thiệu Huy ngạc nhiên hỏi cô.

“Cảm ơn anh đã đẩy tôi ra trước.” Cô Hạ nói, trong phim đều là ông chủ kéo cô gái bên cạnh qua cản viên đạn, cô thật sự không nghĩ tới thời khắc sống còn đó. Triền Thiệu Huy lại đẩy cô ra, trong lòng Cô Hạ thật sự rất cảm động, nhìn anh cười ôn hòa: “Triền thiếu, trước kia tôi cảm thấy anh mang theo vẻ sĩ chi là để khoe khoang, không ngờ anh lại thật sự gặp nguy hiểm như vậy, hôm nay tôi lỗi anh đi hải quýt cùng mới khiến cho anh mất cảnh giác, nếu như không phải vừa rồi anh nhanh chóng phát hiện ra, khoảng cách gần như vậy thật sự làm cho tôi nghĩ mà thấy sợ, tôi thật sự rất cảm kích anh.”

Triền Thiệu Huy thần nhiên nói: “Việc này vốn không liên quan đến cô, người bọn họ muốn đối phó là tôi, không cần phải liên lụy đến cô.”

Cho tới bây giờ Cô Hạ vẫn chưa từng nghe thấy Triền Thiệu Huy nói lời chính trực nghĩa khí như vậy, hình tượng của anh trong suy nghĩ thoáng cái đã trở nên cao hơn, Cô Hạ cảm động chân thành nói: “Trước kia tôi vẫn thăm oán anh, cảm thấy anh chỉ là một thiếu gia, thích cười nhạo người khác, chỉ huy người khác làm cái này cái kia.”

Cửa sổ xe chỉ chứa một khe hở, trên mặt Triền Thiệu Huy không nhìn ra vẻ khác thường nào, “Giờ thì sao?”

Cô Hạ cười, “Anh là người rất tốt, cũng không thường xuyên làm khó dễ người ta như tổng giám đốc Trâu, từ nay về sau tôi nhất định thành tâm thành ý làm việc cho anh, hầm canh cũng không bớt xén nguyên liệu nữa...”

“Ăn bớt ăn xén nguyên liệu?” Triền Thiệu Huy ngắt lời cô, mắt nhắm lại, “Sao cô có thể làm thế?”

“Việc đó...” Cô Hạ thè lưỡi, thấp giọng nói: “Trước kia hầm canh cho anh, tôi cảm thấy dù sao cũng làm cho anh ăn rất nhiều mà anh cũng không ăn bao nhiêu rất lãng phí, nên để ở nhà một ít.”

Khóe miệng Triền Thiệu Huy co quắp lại, khó trách mỗi lần Cô Hạ mang canh đến đều thấy thiếu cái gì đó, nhưng mà hương vị canh lại rất đậm đà, thì ra thịt trong canh đều bị cô nàng bớt xén, ánh mắt của anh nhàn nhạt đảo qua Cô Hạ, không cảm xúc nói: “Cô còn làm gì nữa? Thẳng thẳng một chút tôi sẽ không truy cứu.”

“Tôi không làm gì cả, nhưng mà khi đến thăm anh cũng không quá để ý nên đã mua hoa ở cửa hàng tiện lợi.” Hôm nay Cô Hạ trải qua chuyện này, bị Triền Thiệu Huy làm cho cảm động nên thẳng nói khai hết, nói xong thì vụng trợn nhìn vào sắc mặt Triền Thiệu Huy, “Tôi cảm thấy nhất định anh sẽ không thêm để ý đến những chuyện này.”

“Nhưng mà...” giọng điệu của Triền Thiệu Huy có vẻ quái dị, “Mới vừa rồi cô nói ‘từ nay về sau sẽ thành tâm làm việc cho tôi’, nói cách khác trước kia cô chỉ làm qua loa thôi sao?”

“Không hề giả dối đâu.” Cô Hạ thành thật nói: “Lúc anh nằm viện tôi thật tình mong anh sớm khỏe lại, tôi rất chân thành. Người khác đều nói anh rất khó ở chung, anh quả thật có hơi làm giá, cho nên tôi cũng giữ khoảng cách với anh, anh muốn tôi làm gì tôi đều thành thật mà làm, giống như chuyện công việc vậy, dù sao anh cũng là ông chủ của tôi mà.”

“Thì ra cô vẫn luôn cho đó là công việc mà hoàn thành.” Giọng điệu của Triền Thiệu Huy rất nhẹ, sắc mặt sáng tới không rõ.

Trong lòng Cô Hạ lại bình tĩnh thần kì, ánh mắt nhu hòa nhìn về phía anh, “Triền thiếu, anh cũng không dễ dàng gì, một ngày ngoại trừ quan tâm đến những việc lớn trong công ty còn phải lo lắng cho sự an toàn của bản thân mình, sau này anh bảo tôi làm gì tôi cũng sẽ không thấy tức giận anh nữa, nhất định bảo đảm chất lượng công việc.”

“Cô Hạ...” Triền Thiệu Huy gọi cô một tiếng.

“Vâng?” Cô Hạ đợi vài phút, nhìn thấy anh không mở miệng nên nhướng cằm lên hỏi anh có ý gì.

Màu mắt Triền Thiệu Huy trở nên u ám, chậm rãi nói: “Cô Hạ, bình thường tôi mặc kệ chuyện của Khải Hoành, cô không cần phải việc gì cũng cho là công việc mà hoàn thành. Tôi có một câu muốn dành cho cô, nếu như trong công việc cô không phạm sai lầm nghiêm trọng nào thì Khải Hoành sẽ không vì việc riêng mà đuổi việc cô. Tiểu Ngủ chưa bao giờ chịu thiệt thòi nên có đôi khi làm việc không được đúng đắn lắm, tôi sẽ nhắc nhở cậu ta.”

“À, cảm ơn anh.” Cô Hạ nói.

Triền Thiệu Huy cảm thấy căn bản cô không hiểu gì, nghiêm trang nói: “Cô không cần phải từng phút từng giây nghĩ tôi là ông chủ của cô.”

“Anh thật sự là người rất tốt.” Cô Hạ cười cười, “Triền thiếu, sau này hay là anh mang thêm vài vệ sĩ nữa đi, thật sự rất nguy hiểm, người đàn ông hôm nay là bạn của anh sao?”

“Không biết người đó. Lúc đó chắc cô không thấy rõ lắm, anh ta đứng gần chúng ta, cho rằng sát thủ nhắm vào anh ta cho nên mới chọn cách hành động vô nghệ quả nhiên rất giỏi.” Triền Thiệu Huy nói ra rất tự nhiên, “Thân phận của anh ta hẳn là rất đặc biệt, có thể đã làm ra chuyện gì đó nên mới cảnh giác như vậy, xem ra vận may của chúng ta cũng không tệ.”

“Không sai, nhưng mà thật sự thế giới này quá hung ác.” Cô Hạ còn tưởng rằng sát thủ chỉ nhìn thấy trên TV, hôm nay lại xuất hiện ngay bên cạnh mình, trong lòng quả nhiên rất chấn động.

“Chỉ có nhân tài như cô mới cảm thấy xã hội này đơn giản.” Giọng điệu của Triền Thiệu Huy mang theo một chút khinh miệt nhàn nhạt, một lát sau lại buồn bã nói: “Thật ra như thế cũng tốt.”

Câu nói phía sau của anh rất khẽ, giống như được truyền đến xuyên qua làn mưa bụi.

Cố Hạ nhìn anh cười cười rồi tìm một vị trí cùng tư thế thoải mái hơn ngồi, đồng ruộng không ngừng rời xa phía sau, nhà cao tầng chón thành thị lại xuất hiện trước mắt một lần nữa. Mặc dù hướng đi của Triển Thiệu Huy và Cố Hạ một nam một bắc không hề thuận đường chút nào nhưng anh vẫn đưa cô về đến cửa xóm nhỏ rồi nói với cô một câu, “Không cần suy nghĩ nhiều, làm việc cho tốt đi.”

“Triển thiếu, anh cẩn thận một chút.” Cố Hạ xuống xe, vẫy tay với anh.

Lần này đột nhiên gặp phải sát thủ làm cho Triển Thiệu Huy trở nên bận rộn, vốn chuyện đi đến làng du lịch mới được quyết định vào tối ngày hôm trước, tin tức của đối phương lại quá nhanh, bọn họ cũng hoài nghi bên cạnh có người mật báo. Vừa muốn nhanh chóng nghĩ cách diệt trừ kẻ đối đầu muốn đưa anh vào chỗ chết lại gần đến cuối năm, công ty có rất nhiều việc, tài vụ, kế hoạch làm việc năm sau. . . Một đồng những việc khiến cho bọn họ không còn thời gian.

Cố Hạ ngoại trừ thời gian đi làm có hơi bận rộn thì cuộc sống bình thường cũng không có ảnh hưởng gì, ông chủ của cô không tới tìm cô, cô càng mừng rỡ nhàn nhả, nhất là không cần phải gặp mặt Trần Nhuận Thành, dù gió lạnh có kéo về thì cô cũng cảm thấy không khí phảng phất như tháng tư. Gần đây trong Khải Hoành một tuần có đến hai ba cuộc họp, nghĩ đến Triển Thiệu Huy là ông chủ lớn như vậy nhất định là vô cùng bận rộn, Cố Hạ cũng không chủ động đến quấy rầy anh.

Mỗi tuần cô đều đến phòng tập thể hình ba bốn lần, phòng tập mới có khóa học múa bụng, cô giáo kia xinh xắn hấp dẫn, eo mảnh như một con rắn nước, mỗi một động tác đều rất phong tình vạn chủng. Cố Hạ bị thuyết phục thật sâu nên sau khi học xong, cô rời khỏi tòa nhà cao tầng kia mà vẫn còn đang hồi tưởng lại động tác của cô giáo kia, vọng tưởng khi nào thì mình mới luyện được dáng người kia, nghĩ nghĩ như vậy lại không ngờ chân giẫm phải một miếng gạch sàn nhà bị vỡ, cô vừa vặn là mang giày cao gót, kêu “ai ui” một tiếng, chận bị trật.

Cố Hạ ngồi chồm hồm trên mặt đất hít vài ngụm khí, một lúc sau cơn đau mới giảm đi, ban đêm nhiệt độ thấp, cơn đau hai bên đèn sáng rực rỡ, may mà cũng không quá đau, cô cắn môi, khắp khiêng đi chậm chậm dọc theo ven đường, chuẩn bị đón taxi đến bệnh viện.

Đi được vài bước thì đột nhiên nghe thấy có người gọi tên cô: “Cố Hạ?”

Lời tác giả: chương này có tình tiết trùng với chương 76 truyện “Long trạch” cho nên cuộc đối thoại giữa Long Trạch và Triển Thiệu Huy cực kỳ ngắn để tránh trùng lặp, điểm quan trọng chính là nam nữ chính đã có chút tiến triển ^^

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Mời

Cố Hạ quay đầu lại nhìn, cách đó không xa có một chiếc xe có rèm che màu đen, cửa sổ xe phía ghế sau hạ xuống, lộ ra khuôn mặt Quý Phi Dương. Quý Phi Dương nhìn thấy đúng là cô thì mở cửa xe chạy tới, ân cần hỏi: “Làm sao vậy?”

Cố Hạ thấy anh ta thì có chút bất ngờ, lại thấy có chút may mắn, nói: “Vừa mới bị trật chân.”

Lúc đèn đỏ Quý Phi Dương nhìn xe ngoài xe thì thấy một cô gái hình dáng rất quen thuộc đang đi khắp khiêng, nhìn lại vài lần mới phát hiện ra là Cố Hạ mới gọi cô một tiếng. Anh đứng bên cạnh cô, cúi đầu nhìn nhìn, “Anh đưa em đến bệnh viện.”

Cố Hạ không nghĩ nhiều, nói thẳng: “Cảm ơn Quý sư huynh.”

Tài xế của anh dừng xe lại bên cạnh, xuống xe mở cửa ra, Quý Phi Dương thấy cô đi lại không tiện nên vươn tay giúp đỡ, Cố Hạ cũng không đẩy ra.

Ngồi vào xe xong, Quý Phi Dương nói tên một nơi cho tài xế rồi nhìn Cố Hạ nói: “Anh biết có một thầy thuốc trung y chuyên trị thương, chúng ta đến đó đi.”

“Thật may hôm nay gặp được anh, nếu không thì em còn phải đi thêm một đoạn đường dài nữa.” Cố Hạ cười cười, ở đây xe taxi không ngừng được nên phải đi thêm một đoạn nữa.

Xe hơi đi lòng vòng một lát rồi chạy đến trước một hiệu thuốc trung y, thầy thuốc tóc hoa râu nhưng tinh thần vẫn còn rất minh mẫn, Cố Hạ cởi giày ngồi lên ghế dài, thầy thuốc lấy rượu thuốc ra mát xa mát cả chân cho cô, không hề nhẹ tay, lúc mới bắt đầu Cố Hạ lớn tiếng la lên, động tác tay của thầy thuốc già cũng không ngừng lại, chỉ mở miệng an ủi: “Chịu một chút, gầy của cô nhon như vậy, không trật chân mới là lạ. Mấy cô gái trẻ tuổi các cô nha, chỉ biết đến xinh đẹp, không biết thương tiếc cho thân thể mình gì cả.”

Quý Phi Dương đứng bên cạnh, vỗ nhẹ vào vai cô, “Cố Hạ, đừng chú ý đến nó, thầy thuốc Tôn rất mát tay, trước kia thỉnh thoảng anh bị thương đều tìm đến ông ấy, sau hai ngày là khỏi thôi.”

“Cám ơn.” Cổ Hạ nhỏ giọng nói.

Thầy thuốc xoa bóp cho Cổ Hạ khoảng nửa tiếng, mắt cá chân có hơi nóng lên ông ta mới dừng tay, cầm một lọ rượu thuốc đưa cho cô, “Không sao rồi, sau này mỗi buổi tối tự mình xoa bóp.”

Thầy thuốc dặn dò thêm vài câu, tay nghề của ông ấy thật sự rất tốt, Cổ Hạ mang giày vào đi vài bước, đã không còn thấy đau đớn nữa, lòng tràn đầy vui mừng, lại nhìn ông ấy nói cảm ơn.

Trên đường trở về, Quý Phi Dương hỏi: “Gần đây công việc rất bận sao?”

Trong ánh sáng mờ ảo, Cổ Hạ không thấy rõ mặt anh, nói: “Cũng bình thường, công việc mỗi ngày đều không khác nhau lắm. Quý sư huynh hẳn là bận rất nhiều việc, hôm nay còn làm mất thời gian của anh như vậy, bây giờ còn bắt anh phải đưa về, thật ngại quá.”

“Có gì mà ngại chứ?” Quý Phi Dương cười âm áp, “Tháng này anh cũng không còn bận rộn như trước nữa, nhớ đến mấy tháng trước anh cảm thấy rất áy náy, em mới vừa đi làm anh cũng không có thời gian quan tâm đến em, em gọi anh một tiếng “sư huynh” mới khiến anh thấy xấu hổ. Bây giờ không còn làm trong cùng một tòa nhà nữa, cơ hội gặp được em lại càng hiếm.”

“Việc kinh doanh của nhà anh lớn như vậy, làm gì rảnh rỗi như vậy chứ, đi làm suốt ngày xong về nhà cũng không cần phải quan tâm đến chuyện công việc nữa, anh kiếm được nhiều tiền, tất nhiên là bận rộn hơn rồi.”

“Anh lại rất yêu thích cuộc sống như vậy, muốn làm cái gì thì làm cái đó.” Về mặt Quý Phi Dương tỏ ra rất hâm mộ.

Sau khi lái xe đến trước xóm nhỏ, Cổ Hạ vốn định nói lời tạm biệt với anh thì Quý Phi Dương lại có ý muốn chạy xe đến dưới lầu chung cư của cô, Cổ Hạ ngăn lại: “Trong ấy đường rất khó đi, một nửa con đường còn bị xe đỗ chiếm đóng hết, quay đầu xe rất phiền toái.”

“Chú lái xe có kỹ thuật quay đầu xe rất tốt, em không cần lo lắng.” Quý Phi Dương kiên trì nói, biết rõ chân cô bị thương, cảm thấy để cô ở cửa ngõ không tốt lắm.

Xe hơi chạy đến dưới lầu, Cổ Hạ ra khỏi xe chỉ lên lầu, “Ở đây cũng có thang máy nhưng em thường đi bộ lên.”

Quý Phi Dương cũng bước ra đứng bên cạnh xe, “Vậy em cẩn thận một chút, không bằng ngày mai xin nghỉ phép một ngày ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, bị trật chân tốt nhất là phải tĩnh dưỡng hai ngày.”

Cổ Hạ đang định nói lời cảm ơn anh, khi chuẩn bị nói lời tạm biệt thì đằng sau có một người đi tới, nhìn bọn họ rồi kêu lên, “Tiểu Hạ, sao muộn như vậy mới chịu về?”

Người lên tiếng đúng là Từ Lộ Lộ, cô ấy thường xuyên đi dạo khắp nơi cùng bạn trai, bình thường về nhà khá khuya, nhìn thấy có xe hơi đậu dưới lầu nên quan sát thử, nhìn lại thì đúng là Cổ Hạ. Từ Lộ Lộ nhìn nhìn người bên cạnh, mặt tràn đầy kinh ngạc: “Quý... Quý sư huynh?”

Quý Phi Dương cũng là người có tiếng trong thành phố C, Từ Lộ Lộ tất nhiên cũng biết, nhưng ở dưới lầu nhà mình nhìn thấy Quý Phi Dương, hơn nữa còn lái xe đưa Cổ Hạ về thì kinh ngạc đến mức miệng không khép lại được.

“Đây là...” Quý Phi Dương không có ấn tượng gì với Từ Lộ Lộ, mắt nhìn sang Cổ Hạ hỏi.

Cổ Hạ vội vàng nói: “Đây là bạn cùng phòng thời đại học của em, Từ Lộ Lộ, bây giờ chúng em cùng thuê chung một nhà.”

“À” Quý Phi Dương chuyển hướng sang nhìn Từ Lộ Lộ, ôn hòa cười nói: “Chào em”

“Chào anh.” Ánh mắt Từ Lộ Lộ đảo quanh Quý Phi Dương và Cổ Hạ, ánh mắt hàm chứa một vẻ tò mò.

“Cổ Hạ bị trật chân, vừa đúng lúc anh cũng ở đây nên thuận đường đưa em ấy về.” Quý Phi Dương giải thích nguyên nhân, “Hai người cùng lên lầu anh cũng yên tâm hơn. Cổ Hạ, sau này chúng ta gặp nhau sau.”

Anh nói lời tạm biệt, Từ Lộ Lộ tranh thủ thời gian kịp thời phản ứng, nói: “Quý sư huynh, nếu đã đến đây thì lên lầu ngồi một chút đi?”

Quý Phi Dương là một người đàn ông ưu tú như vậy, nếu hoa rơi vào ngay nhà Cổ Hạ thì thật sự làm cho người ta vô cùng hưng phấn, Từ Lộ Lộ tiếp tục thuyết phục: “Anh vượt đường xa như vậy đưa Cổ Hạ về, đã đến dưới lầu rồi mà ngay cả một ly nước cũng không uống thì chúng em làm sao mà tạ ơn đây? Cổ Hạ, sao cậu lại khách sáo như vậy, cũng không chịu mời Quý sư huynh lên lầu ngồi nữa?”

Cô dùng cùi chỏ thúc Cổ Hạ một cái, Cổ Hạ chậm rãi nói: “Nếu anh không chê thì lên lầu ngồi một chút đi.”

“Hôm nay muộn quá rồi, muộn như vậy mà vào nhà hai cô bé các em thì không hay lắm, hay là để hôm khác đi.” Quý Phi Dương cười nói, “Nếu không thì cuối tuần này anh mời các em đi ăn cơm?”

“Anh giúp Cổ Hạ, chúng em sao có thể để cho anh tốn kém chứ? Nói thế nào thì cũng phải là chúng em mời khách chứ.” Từ Lộ Lộ cảm thấy chuyện giữa hai người vô cùng hấp dẫn, không thể để vuột mất cơ hội, nói: “Không bằng cuối tuần này chúng ta ở nhà nấu vài món đi, vừa khéo bạn trai em cũng tới, nếu như Quý sư huynh không chê, nhiều người lại càng náo nhiệt, không biết Quý sư huynh có ghét bỏ mấy món ăn kém xa những món đắt tiền ở nhà hàng không?”

Từ Lộ Lộ vô cùng nhiệt tình, Cố Hạ không muốn khiến cho Quý Phi Dương nghĩ mình đang quẩn lầy anh nên thấp giọng nói: “Quý sư huynh, nếu anh thất không tiện thì cũng không sao.”

Ngược lại Quý Phi Dương rất hào phóng nói: “Các em đã muốn tiết kiệm cho anh thì sao anh đây có thể không nhận? Các em mời thì quá tốt rồi.”

Từ Lộ Lộ tích cực dàn xếp chuyện này, “Vây anh rảnh thứ bảy hay chủ nhật? Chúng em đều có nhà cả, không có vấn đề gì đâu.”

Quý Phi Dương cười cười, suy nghĩ một hồi, “Nếu các em thấy tiện vậy thì trưa chủ nhật tới quây rầy các em vậy.”

Cố Hạ cười một tiếng, “Sao lại quây rầy chứ? Em hẳn là phải nên cảm tạ anh mới phải.”

Chuyện mời khách đến ăn cơm cứ được quyết định như vậy, Quý Phi Dương nói lời tạm biệt bọn họ, xe chậm rãi rời khỏi chung cư. Từ Lộ Lộ trêu ghẹo, “Tiểu Hạ, cậu thật đúng là cừ nha, không ngờ cuối cùng Quý Phi Dương lại rơi vào tay cậu.”

Cố Hạ không nói gì, “Chúng mình chỉ thuận đường gặp nhau thôi, cậu xem hiện tại anh ấy cũng không cần phải tự lái xe nữa, vậy là đủ biết gia cảnh của anh ấy không phải bình thường. Tuy bây giờ đang là buổi tối nhưng cũng không thể mơ giấc mơ kiểu này.”

Từ Lộ Lộ nhún vai, “Nhớ trước kia anh ấy luôn được công nhận là người tốt, không bao giờ ghét bỏ người khác, Tiểu Hạ, cậu không thể để cho cơ hội này trôi qua uổng phí như vậy.”

Hai người đi về phía thang máy, mắt cá chân của Cố Hạ cũng không phải quá đau nên không xin công ty cho nghỉ, rượu thuốc của ông thầy thuốc kia đưa cho có hiệu quả rất tốt, xoa bóp hai ngày đã gần khôi phục, đến cuối tuần thì cơn đau rõ rệt đã hoàn toàn biến mất, cô lại có thể tiếp tục vui vẻ. Bởi vì mời Quý Phi Dương đến ăn cơm trưa nên ngày chủ nhật hai cô bé không còn muốn ngủ miệt mài nữa, buổi sáng cùng nhau đi siêu thị chọn mua một đồng thịt cá, Trần Đào bạn trai của Từ Lộ Lộ cũng tới, 10h30 các cô đã chui vào bận rộn trong nhà bếp, ngay cả Trần Đào cũng cầm túi đậu đứng bên cạnh giúp nhặt đậu.

Từ Lộ Lộ rửa sạch gà, tìm kiếm trong tủ chén một lúc rồi kêu lên, “Cố Hạ, không còn bột cà ri.”

“Không thì làm thịt gà kho đi?” Cố Hạ đứng bên cạnh nhặt rau.

“Không được, cà ri gà là món sở trường của mình mà, Trần Đào thích nhất là món này.” Cô nhìn sang Cố Hạ, “Bây giờ còn sớm, Cố Hạ, cậu đi một chuyến đi, mua về một gói, mình ở nhà nấu cơm.”

Từ Lộ Lộ làm món cà ri gà rất ngon, Cố Hạ cũng rất thích ăn, “Được, mình đi mua.”

Cố Hạ xoa xoa tay, tháo tạp dề ra, lúc chuẩn bị ra khỏi cửa thì lại nghe Từ Lộ Lộ nói: “Tiểu Hạ, mình chỉ dùng loại bột cà ri như thường ngày thôi.”

“Được, đã rõ.” Cố Hạ vừa nói vừa ra khỏi cửa.

Từ Lộ Lộ đặc biệt chỉ thích nhãn hiệu bột cà ri đó, tuy giá tiền mắc một chút nhưng hương vị xác thực rất đậm đà, loại bột này cửa hàng nhỏ không bán, Cố Hạ đành phải đi xa một chút, đến siêu thị Thiên Thiên Hồng, chọn xong vài thứ, vừa ra khỏi cửa thì gặp một người quen, mặt nở nụ cười, “Quý sư huynh, trùng hợp vậy sao? Em còn tính lát nữa sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Cô nhớ siêu thị này thuộc quyền kinh doanh của nhà Quý Phi Dương, trêu ghẹo: “Đã cuối tuần rồi mà vẫn không quên đến siêu thị quan sát tình hình làm ăn nhì.”

“Thuận tiện mua một ít đồ thôi.” Trên tay Quý Phi Dương cầm một ít hoa quả bánh kẹo các loại, đến nhà người khác làm khách không thể không biết xấu hổ mà đến tay không, cho nên trước khi đến đã vào đây chọn một ít thức ăn những cô gái thích, “Cũng không biết các em có thích không, chọn đại thôi.”

“Quý sư huynh, anh khách sáo quá.” Cố Hạ nhìn thấy trên tay anh ôm hai túi đồ lại nói tiếp: “Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi.”

Trên đường Quý Phi Dương hỏi, “Chân của em khỏi chưa?”

“Rồi ạ, y thuật của vị thầy thuốc trung y kia quả nhiên tốt, em ngủ dậy một giấc đã không còn thấy đau nữa, hiện tại đã khỏi hoàn toàn.” Cố Hạ quay đầu lại nhìn anh cười cười, “May mắn hôm ấy gặp được anh.”

“Sau này nhớ cẩn thận.”

Hai người song song bước về hướng chung cư, Quý Phi Dương rất biết tìm chủ đề, hai người vừa đi vừa cười nói, rồi sau đó vòng vo một lúc đi vào cửa chung cư của mình.

Phía bên kia đường có một chiếc xe hơi dừng tốc độ tốc hành chạy nhanh tới rồi sau đó ngừng lại, trong xe Trần Thiếu Huy nhìn thấy hai người biến mất bên đường thì đã đoán được hướng đi, sắc mặt lạnh lẽo đến phát sợ. Trưa nay anh phải đến một khách sạn ở thành nam tham dự tiệc đầy năm của một công ty, lúc lái xe qua con đường này, nhớ tới Cố Hạ cũng ở chung cư này nên không kìm được đưa mắt nhìn thì đã nhìn thấy Cố Hạ cùng Quý Phi

Dương cười cười nói nói đi về phía trước, cái cảnh kia thật sự là vô cùng chán ghét.

Trong khoảng thời gian này anh bận rộn nhiều việc, loay hoay không còn thời gian bận tâm đến chuyện của người phụ nữ này, không ngờ nhanh như vậy cô đã đan díu với Quý Phi Dương, bây giờ còn trực tiếp mời người ta đến nhà dùng cơm, cô nam quả nữ ở chung một phòng, sắc mặt Triển Thiệu Huy lập tức sa sầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đến thăm

A Đông ngồi ở vị trí lái đợi thật lâu không thấy chỉ thị của ông chủ, hơi nghiêng đầu sang hỏi: “Triệu thiếu, có đi không?”

Triển Thiệu Huy không để ý đến anh ta, ngồi yên một chỗ môi nhếch lên, thật lâu sau mới lấy điện thoại di động ra, nhấn số điện thoại của Cố Hạ.

Lúc này Cố Hạ đã trở về nhà, rót trà cho Quý Phi Dương, giới thiệu Trần Đào cho anh quen, mời anh ngồi đợi một lúc. Cô lại mặc tạp dề trở vào bận rộn trong nhà bếp, điện thoại bị ném trên bàn trà, tiếng chuông điện thoại vang lên, Trần Đào đang ngồi trên ghế salon gọi vọng vào nhà bếp, “Cố Hạ, có điện thoại.”

Đang bận rộn trong nhà bếp, Cố Hạ tay đầy bột mì, dầu trong nồi đã nóng lên, cô cũng đang bận chiên cá, nghĩ cũng không phải cuộc điện thoại quan trọng nào, có lẽ là bạn học trước kia, cô lo đầu ra nói: “Ai thế?” Trần Đào anh giúp em nghe máy đi, nói lát nữa em gọi lại.”

Trần Đào cảm điện thoại lên, trong lúc vô tình Quý Phi Dương nhìn lướt qua tên người gọi trên màn hình, có chút bất ngờ, đề tay Trần Đào lại, “Anh đừng nhận, hãy để cho cô ấy tự nhận.”

Quý Phi Dương lớn tiếng gọi: “Cố Hạ, hình như là Triển thiếu.”

“Anh ta sao?” Cố Hạ chưa từng nhận được cuộc điện thoại nào do Triển Thiệu Huy chủ động gọi tới, có hơi bất ngờ, tắt lửa rửa tay, lau khô tay xong thì chạy ra, còn thấp giọng lầm bầm: “Anh ta có thể có chuyện gì chứ?”

Bởi vì thời gian quá lâu nên điện thoại đã tắt, nhưng vài giây sau lại vang lên. Cố Hạ cảm điện thoại lên, nhận điện, “Triển thiếu.”

Sắc mặt Triển Thiệu Huy đã có thể sánh với tro nôi, “Cô đang làm gì? Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?”

Giọng nói ở đầu bên kia rõ ràng không được vui làm cho Cố Hạ ngờ ngác, không biết Triển thiếu vì sao lại nổi giận, nói: “Đang nấu cơm ạ! Sắp đến giờ ăn trưa rồi mà.”

“Nấu cơm?” Triển Thiệu Huy lạnh lùng nói, dường như không tin.

Cố Hạ không biết ai đã chọc đến anh, “Vừa rồi đang ở trong nhà bếp cho nên nhận điện thoại của anh hơi chậm một chút.”

Trong nhà bếp vọng ra tiếng gọi của Từ Lộ Lộ: “Cố Hạ, cậu để hồ tiêu ở đâu rồi?”

Giọng Từ Lộ Lộ rất lớn, đầu dây bên kia Triển Thiệu Huy nghe thấy tiếng gọi lớn của phụ nữ, cũng nghe thấy nội dung sơ sơ, loại trừ khả năng Cố Hạ và Quý Phi Dương cô nam quả nữ đang làm chuyện gì đó. Suy nghĩ một lát cảm thấy chính mình bị lừa rồi, cô gái ngốc như Cố Hạ sao có thể thật sự lẳng nhăng với Quý Phi Dương chứ? Anh thử làm cho chính mình tỉnh táo lại, nhưng có một con giận đang chặn ngang ngực, dâng lên trong lòng anh rất khó chịu, nắm thật chặt chiếc điện thoại trong tay.

Cố Hạ mở miệng hỏi: “Triển thiếu, có chuyện gì sao?”

Cuộc điện thoại giữa nam và nữ ghét nhất là chính là câu “Có chuyện gì sao?”, mấy chữ kia nói ra vô cùng khách sáo, giống như không có việc gì thì không thể tìm đối phương vậy, Triển Thiệu Huy nghẹn lời càng thêm buồn bực, từ trong khe răng rít ra một câu, “Không có việc gì.”

“À” Cố Hạ nói một chữ như vậy, nếu là bình thường thì Cố Hạ nhất định sẽ nói tiếp nửa câu sau, “Đã không có chuyện gì thì tôi cúp máy nha.” Chẳng qua đối phương là Triển Thiệu Huy, nói như vậy thì quá không nể mặt, đầu kia như có như không truyền đến tiếng hít thở, Cố Hạ cảm điện thoại cũng không biết nói gì, nói ra một câu mà người Trung Quốc thường dùng nhất, “Anh đã ăn cơm chưa?”

“Chưa” Triển Thiệu Huy tức giận nói, còn chưa tới 12h, ăn cơm cái gì? Anh suy tính một lúc lại chậm rãi nói: “Nhưng mà, tôi có hơi đói bụng.”

“Vậy anh tranh thủ đi ăn cơm đi nha.” Cố Hạ thuận miệng nói.

“Tôi đang ở bên ngoài.” Triển Thiệu Huy chậm chạp trả lời, “Gần chỗ ở của cô.”

Cố Hạ nghĩ nghĩ, “Vậy anh cứ đi dọc theo con đường lớn kia, ngay dưới cầu vượt, lái xe đến một quảng trường, bên kia có một nhà hàng rất sa hoa.”

Triển Thiệu Huy không thể nhịn được nữa: “Không phải cô đang nấu cơm sao?”

“Đúng vậy.” Cố Hạ tự khai.

Triển Thiệu Huy đợi một lúc cũng không đợi cô tiếp tục nói nữa, nói: “Tôi nhớ món canh cô nấu đã được thông qua.”

“Anh thích là tốt rồi.” Cố Hạ cười cười.

Triển Thiệu Huy ngồi trong xe hít sâu thêm một lần nữa, chậm rãi nói: “Cố Hạ, tôi cũng đã mời cô ăn không ít bữa cơm, cô cũng nên mời lại đi chứ, tôi hiếm lắm mới tới đây, trước mắt cũng thấy đói bụng, không bằng bây giờ cô mời đi.”

“Bây giờ? Ăn cơm?” Miệng Cố Hạ há thành chữ O, cô không chỉ không đi được, càng nói gì đến chuyện mời anh ăn cơm, đây là trò đùa gì vậy? Một bữa cơm cũng có thể làm cho Cố Hạ cháy túi.

Quả nhiên Triển Thiệu Huy nói: “Hình như bên kia có một nhà hàng Pháp rất có tiếng, vừa khéo đến ném thử xem.”

Cố Hạ thật đúng là sợ anh ta, ngăn cản, “Triển thiếu, ăn nhiều mấy thứ bên ngoài không tốt đâu, không biết bỏ bao nhiêu phụ gia, người làm ăn bây giờ không có lương tâm, thứ gì cũng dám bỏ vào, dù cho có là nhà hàng Pháp cũng không ngoại lệ. Ăn cơm ở nhà vẫn là an toàn nhất, dầu nha, gia vị nha đều rất an toàn, hôm nay vừa khéo tôi cũng mời khách, tôi mua rất nhiều đồ ăn, trưa nay các món ăn rất phong phú, nếu anh không chê thì có thể đến nhà tôi ăn cơm.”

Đầu bên kia dường như đang suy tính một chút rồi cô làm ra vẻ nói: “Vậy thì tôi đến thử xem sao.”

“Tôi xuống dưới đón anh.” Cố Hạ nói.

“Ừ, cô mau xuống đây, tôi đến trước cửa chung cư nhà cô ngay đây.”

“Được, tôi xuống ngay.”

Đến khi bên kia cúp máy, Cố Hạ thấy may mắn hôm nay mưa rất nhiều thức ăn, bằng không nhất định sẽ bị Triển Thiệu Huy khinh bỉ, cắt điện thoại đi, nói với Quý Phi Dương, “Quý sư huynh, Triển thiếu tới dùng cơm.”

Cố Hạ nhận điện thoại trong một góc phòng khách tất nhiên là Quý Phi Dương cũng nghe thấy cô nói gì, cười nói: “Đến đây không phải càng náo nhiệt hơn sao? Chẳng qua là không nghĩ tới người có địa vị cao như Triển thiếu lại đầu hàng nhân nhượng đến nhà người có địa vị thấp hơn dùng cơm.”

Trần Đào ngồi bên cạnh hỏi: “Triển thiếu? Cố Hạ, bạn học cũ của em sao?”

“Ông chủ của em” Cố Hạ nghiêng răng nghiêng lợi nói, chạy vào nhà bếp nói với Từ Lộ Lộ một tiếng, tranh thủ thời gian ra ngoài đón Triển Thiệu Huy.

Cô ra đầu ngõ nhỏ, quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe đang đỗ, chạy tới cửa sổ đang mở một nửa thì nhìn thấy Triển Thiệu Huy, nói: “Triển thiếu, đi thôi.”

Triển Thiệu Huy vừa mới gọi điện thoại bảo lão Tam, lão Tứ đến bữa tiệc. Anh không nhanh không chậm xuống xe, Cố Hạ nhìn thấy anh có một mình thì hỏi: “Có cần phải gọi A Đông cùng đi không? Một mình anh đi không được an toàn.”

“Cô cho rằng đời này tôi không thể làm gì một mình được sao? Tình huống lần trước dù sao cũng chỉ là trường hợp ngẫu nhiên thôi.” Sắc mặt Triển Thiệu Huy lạnh lùng, khoảng thời gian này bận rộn không phải vì điều tra chuyện lần trước xem cuối cùng ai là kẻ chủ mưu, hiện tại cứ từ từ tìm hiểu là được.

Cố Hạ ngậm miệng không hỏi anh nữa, đi song song với anh về phía trước.

“Cô nói trong nhà có mời khách đến, mời ai vậy?” Triển Thiệu Huy cũng chưa thèm nhìn Cố Hạ, giọng điệu cũng không tính là vui vẻ.

“Mời Quý sư huynh.” Cố Hạ thẳng thắn nói, “Tôi cùng thuê chung một phòng với một người bạn học, hôm nay bạn trai của cô ấy cũng tới, bọn họ rất dễ gần.”

Triển Thiệu Huy phát ra một tiếng cười lạnh từ trong cổ họng, “Không nghĩ tới hơn mười ngày không gặp mà cô và Quý Phi Dương lại tiến triển thần tốc như vậy, xem ra cô rất cao tay nhỉ.”

“Không phải, hai ngày trước bị trật chân, anh ấy đưa tôi đến bệnh viện, hôm nay tôi đáp tạ anh ấy.” Cố Hạ giải thích.

Ánh mắt của Triển Thiệu Huy lướt qua đỉnh đầu cô, lạnh giọng nói, “Vậy cô xem như trong họa có phúc nhĩ.”

Cố Hạ thấy anh hôm nay cực kì khó chịu, nói chuyện cũng kì quái, không hiểu ai đã chọc giận anh, sợ lát nữa anh làm khó bạn bè của mình nên dứt

khoát dừng bước nói: “Nếu không thì hay là chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“Vì sao?” Triển Thiệu Huy không biết tại sao cô lại đổi ý, ánh mắt nheo lại, “Cô mời sao?”

Cố Hạ cúi đầu nhìn xuống mũi chân, “Lát nữa tôi trả tiền không nổi, cuối cùng anh cũng phải trả, chắc anh sẽ không để tôi ở lại rửa chén gán nợ chứ.”

Triển Thiệu Huy chấp tay sau lưng, “Tại sao có thể mời Quý Phi Dương được còn mời tôi đi ăn cơm thì lại khó xử như vậy?”

“Tôi sợ anh lại không vui.” Cố Hạ nhỏ giọng nói, “Nhà tôi thuê rất nhỏ, có thể anh sẽ không quen, thức ăn cũng nấu rất qua loa, lát nữa anh lại không vui mà nổi giận thì mọi người rất khó xử.”

“Con người tôi gần đây rất dễ tính.” Triển Thiệu Huy vươn tay xoa đầu cô, “Đừng nghĩ nhiều, tôi sẽ không làm khó bạn của cô.”

Anh đẩy cô lên vài bước, “Đi thôi, nhanh lên, lên nhà cô ăn cơm trưa.”

Cố Hạ thấy sắc mặt của anh cũng không quá kém, dẫn anh lên nhà của mình, lên lầu nhấn chuông cửa, người mở cửa lại là Quý Phi Dương, nhìn nhìn hai người ở ngoài cửa, nói với Triển Thiệu Huy: “Nghe nói Triển thiếu đến thật sự rất bất ngờ, bình thường đều không dễ gì gặp được Triển thiếu, không ngờ lại gặp ở chỗ này.”

Bên ngoài Triển Thiệu Huy cười nhưng trong lòng thì lại không cười, “Cũng không ngờ cậu Quý đây lại đến nhà của hai cô gái độc thân.”

Anh đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ “cô gái độc thân”, như là đang cố ý gây sự với đối phương, trên mặt Quý Phi Dương vẫn là nụ cười khiêm tốn, bọn họ vào nhà, Trần Đào nhìn thấy khí chất quý tộc của đối phương cũng biết anh là ông chủ của Cố Hạ, tự giới thiệu mình, gật đầu cười nói: “Chào anh, chủ tịch Triển.”

Từ Lộ Lộ từ nhà bếp đi ra cũng lễ phép chào hỏi, đi ra nhìn trực diện, thấy khí chất cùng vẻ điển trai của đối phương thì cảm thấy vượt ngoài tưởng tượng, kêu lên: “Chủ tịch Triển, chỗ này của chúng tôi nhỏ bé, anh đứng để ý nha.”

Triển Thiệu Huy cũng khách sáo gật đầu, phòng khách nhỏ bé, cũng chỉ có một cái bàn ăn, bàn trà cùng ghế sofa, đường đi ở giữa cũng không lớn, trên bàn bày biện một ít hạt dưa hoa quả, Cố Hạ mời anh ngồi xuống rồi nói: “Triển thiếu, anh cứ tự nhiên, tôi còn phải đi nấu cơm.”

Nói xong cô cùng Từ Lộ Lộ đi vào nhà bếp, Từ Lộ Lộ đóng cửa nhà bếp nói: “Ông chủ của cậu thật là phong nhã, không hề thua kém Quý sư huynh. Không nghĩ tới ngôi nhà này lại có thể ngênh đón hai vị thần lớn như vậy, so sánh với bọn họ thì Trần Đào nhà mình thật là chẳng có chút nhan sắc nha.”

Nhưng cô lại cười cười nói: “Nhưng mà Trần Đào nhà mình vẫn là tốt nhất đáng yêu nhất, đàn ông thực tế một chút vẫn tốt hơn.”

Cố Hạ hoàn toàn đồng ý, “Đúng vậy đó, đàn ông phải giống như Trần Đào vậy, trên phòng ngủ dưới nhà bếp, vừa lấy lòng khách vừa có thể dễ dàng bà xã. Nhìn mặt cậu suốt ngày hồng hào mình thật hâm mộ.”

“Hâm mộ cái gì? Cậu thu phục được Quý sư huynh là tốt rồi.”

Cố Hạ rửa tay, chuẩn bị tiếp tục làm cá, nói: “Cậu đừng gán mình vào với Quý sư huynh nữa, đã nói gia cảnh của Quý sư huynh với cậu rồi, theo đuổi anh ấy thật là không thực tế.”

Từ Lộ Lộ mở nắp nhìn nhìn canh trong nồi, lại nghi hoặc nói: “Không phải Khải Hoàn là công ty lớn sao? Giá trị của ông chủ cậu hẳn là rất cao, sao có thể đến nhà của một nhân viên nhỏ như cậu chứ? Có phải có ý đồ gì với cậu không?”

Cố Hạ đã bật bếp, đang chờ dầu nóng, “Lộ Lộ, cậu đừng nghĩ đến phương diện này, anh ta không phải người mà chúng ta có thể tùy tiện phán xét, lát nữa nói với Trần Đào một tiếng, anh ta rất cao giá, ngàn vạn lần đừng đắc tội với anh ta.”

“Thật đúng là ông chủ lớn.” Từ Lộ Lộ khinh bỉ nói, “Một ông chủ lớn như anh ta đến ăn cơm, sao lại đi tay không đến? Cùng cùng là người có thân phận, cậu xem Quý sư huynh tốt chưa, lịch sự bao nhiêu, còn mua rất nhiều chocolate mà mình thích nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Làm khách

Trong phòng khách, TV đang chiếu một trận bóng rổ, Trần Đào rất thích xem cái này, đương nhiên ở đây anh ta cũng xem như là một nửa chủ nhân nên hỏi ý hai vị khách xem có muốn đổi kênh không, hai người đàn ông đều khoát tay nói không cần, Trần Đào cũng yên tâm thoải mái mà xem.

Quý Phi Dương quay đầu lại nhìn Triển Thiệu Huy, cười nói: “Không biết có bao nhiêu người muốn mời anh đến dùng cơm, không nghĩ tới Triển thiếu lại đến đây ăn cơm, xem ra Cố Hạ có hy vọng thăng chức rồi.”

Triển Thiệu Huy cũng nhích lại gần, không nhanh không chậm nói: “Tôi là người công tư phân minh, chẳng qua là vài lần gặp cô ấy cho nên có hơi thân với cô ấy một chút thôi, không hơn. Muốn thăng chức, tôi thấy cô ấy cũng không có hy vọng gì, làm người lại không đủ thông minh, nói không chừng bị người khác bán đi còn giúp người ta đếm tiền.”

Ánh mắt của Triển Thiệu Huy rơi vào trên mặt Quý Phi Dương, bên môi hiện lên một nụ cười khó hiểu, “Tuy cô ấy hơi vụng về ngốc nghếch một chút, làm việc xem như cũng cần cù thật thà, tôi là ông chủ của cô ấy, cũng có nghĩa vụ phải quan tâm để nhân viên của mình không bị người khác lừa.”

Lúc anh nói câu sau thì mắt nheo nheo lại, còn hơi cao giọng, như là đang mang theo một ý tứ khác. Quý Phi Dương ôn hòa cười khẽ, “Triển thiếu thật sự rất chu đáo với nhân viên.”

Triển Thiệu Huy nâng tách trà lên nhấp một ngụm nhỏ, “Vả lại hẳn là cậu Quý bận rộn nhiều việc, sau khi anh tham gia vào công việc kinh doanh của gia đình thì hẳn là có rất nhiều chuyện phải làm, không nghĩ tới còn đến nơi này làm khách, thật sự là khiến người ta bất ngờ.”

“Cố Hạ là đàn em của tôi, Từ Lộ Lộ ở cùng với cô ấy cũng là đàn em của tôi, hai cô ấy mời tôi ăn cơm, tôi đương nhiên là phải tới. Chúng tôi cùng học chung một trường đại học, cũng xem như là đàn anh với đàn em.” Trên mặt Quý Phi Dương vẫn duy trì nụ cười khiêm tốn, “Hình như Triển thiếu tốt nghiệp ở nước ngoài, người như chúng tôi chắc là không vừa mắt anh.”

“Sao cậu Quý lại nói như thế tôi và người khác không thể hợp nhau thế?” Triển Thiệu Huy cười mà không cười nói, “Tôi cũng phải ăn cơm mới sống được, vậy còn không phải là một người bình thường sao.”

“Làm gì có ý đó? Chỉ là cảm thấy so sánh với anh thì chính mình còn kém quá xa.” Quý Phi Dương khiêm tốn nói.

Bình thường Triển Thiệu Huy và Quý Phi Dương cũng không có quan hệ cá nhân nào, cho dù lòng anh khó chịu cũng là do Cố Hạ gây nên, không có hứng thú nói chuyện tiếp với Quý Phi Dương nữa, miễn cưỡng ngồi đấy, sắc mặt bình thản. Ánh mắt của anh rơi vào màn hình TV, Trần Đào ngồi bên cạnh thì tinh thần phấn khởi hào hứng bưng bưng, nhưng Triển Thiệu Huy lại không có cảm xúc gì.

Cửa phòng bếp được mở hé, tiếng xào rau truyền ra, một lát sau, Từ Lộ Lộ nói vọng ra phòng khách, “Trần Đào, vào mang chén đĩa ra đi.”

Trần Đào chạy vào nhà bếp, vừa mới chuẩn bị xong chén đĩa lại nghe Từ Lộ Lộ hỏi anh ta dọn bàn xong chưa, Trần Đào lại chạy đến. Bởi vì phòng khách nhỏ, không ai mời khách mà lại để bàn ăn dựa vào tường, dọn ra thì mất nhiều diện tích, dù sao chỉ có hai cô bé nên như thế cũng đủ rồi. Hôm nay lại có khách đến nên tất nhiên phải dọn bàn ăn ra. Trần Đào đến trước chiếc bàn gỗ nặng trĩu, nhìn hai người đàn ông ngồi trên ghế salon nói: “Giúp một tay với, kéo bàn ra.”

Vốn Triển Thiệu Huy đi đến sẽ gần hơn nhưng mà anh lại ngồi trên ghế salon không có động tĩnh gì, Quý Phi Dương vội vàng đứng lên, giúp Trần Đào chuyển bàn ra ngoài, Trần Đào nói: “Nhà hai cô ấy nhỏ, hai người đều là ông chủ lớn, ngàn vạn lần đừng để ý.”

“Tôi ăn trực, còn để ý gì chứ.” Quý Phi Dương cười cười.

Bát đĩa được mang lên, Trần Đào vỗ đùi, “Quên mua rượu rồi!”

Quý Phi Dương tỏ vẻ không cần, Trần Đào kiên trì nói: “Hôm nay náo nhiệt như vậy sao có thể không uống rượu? Mọi người hiếm khi tập hợp lại, thiếu rượu sẽ làm mọi người mất vui, dù sao cuối tuần không cần phải đi làm cũng không sợ làm lỡ việc. Trước cửa chung cư có bán, tôi sẽ đi nhanh về nhanh.”

Anh ta nói xong thì hấp tấp chạy ra ngoài, cửa vừa đóng từ giọng nói của Từ Lộ Lộ từ trong phòng bếp truyền ra, “Trần Đào, vào bưng thức ăn.”

Quý Phi Dương đi vào nhà bếp, đẩy cánh cửa phòng bếp khép hờ ra, Cố Hạ đang cẩn thận tỉ mỉ đặt con cá nhỏ lên đĩa, cũng không quay đầu lại nói: “Hai đĩa rau trộn kia có thể bưng ra rồi.”

Cô nói xong thì mới nhìn thấy là Quý Phi Dương, “Quý sư huynh, sao lại là anh? Không phải là Trần Đào sao?”

“Anh ấy đi mua rượu rồi.” Quý Phi Dương giải thích, “Bưng cái này ra sao?”

“Đề em làm cho, anh ra ngoài ngồi đi. Ở đây rất nhiều dầu mỡ, bắn vào quần áo anh thì không hay.” Cố Hạ không muốn phiền đến khách.

“Không sao.” Quý Phi Dương nhìn con cá chiên xù màu vàng óng, cười nói: “Thoạt nhìn trông thật ngon, tay nghề của các em rất tốt.”

“Chỉ làm đại thôi.” Cố Hạ cong cong hàng mi, nghe thấy người ta nói như vậy thì trong lòng rất vui, đĩa thức ăn trên tay đã đầy, trong nồi vẫn còn thừa hai miếng, cô lấy một cái chén nhỏ trên bàn gấp vào, thấy Quý Phi Dương vẫn còn ở trong này nên thuận tay đưa chén và một đôi đũa đến nói: “Quý sư huynh thử xem.”

Quý Phi Dương nhận lấy đôi đũa, Cố Hạ gấp thức ăn vào trong chén đưa tới trước mặt anh, “Coi chừng bị phỏng đấy, cẩn thận một chút.”

Quý Phi Dương gấp một miếng, cẩn thận cắn một ngụm, nở một nụ cười thoải mái: “Rất thơm, ăn ngon thật.”

“Ăn ngon là tốt rồi, em chỉ sợ các anh không thích ăn những món đơn giản này.” Cô Hạ cười nói, bung đĩa cá lên chuẩn bị đem ra ngoài bàn ăn, Quý Phi Dương đứng trước cửa vội vàng thả đĩa xuống, “Đề anh.”

Anh nhận lấy chiếc đĩa từ trong tay Cô Hạ, Cô Hạ cười cười, lại bung hai đĩa rau trộn trên mặt bàn ra khỏi bếp, lúc ra ngoài nhìn thấy sắc mặt Triển Thiệu Huy càng thêm lạnh lùng, không biết có phải người đàn ông này đói bụng quá nên sắc mặt khó coi như vậy không, Cô Hạ đặt thức ăn lên bàn nói: “Triển thiếu, anh ăn một ít hoa quả trước đi, thức ăn sắp xong rồi.”

Phòng khách và nhà bếp thông nhau, vừa rồi cảnh hai người cười cười nói nói trong nhà bếp vừa vẩn rơi vào mắt Triển Thiệu Huy, chẳng những đáng ghét mà còn thấy đáng hận. Lúc có Quý Phi Dương thì trong mắt Cô Hạ không còn anh nữa, chỉ xem anh như không khí. Mối Triển Thiệu Huy mím lại cực kì chặt, nghe thấy Cô Hạ nói anh cũng không quay đầu lại, thậm chí cũng lười nhìn cô, trong mắt ngập tràn lửa giận.

“Quý sư huynh, không cần phiền đến anh đâu, anh ra ngoài nói chuyện với Triển thiếu đi.” Cô Hạ nghĩ bọn họ đều quen nhau, gia cảnh cũng không khác biệt lắm, miễn để cho Triển Thiệu Huy ở một mình ngoài phòng khách lại nghĩ không ai thêm đề ý đến anh ta, lại xoay người nói với Triển Thiệu Huy: “Com xong ngay thôi, đợi một lát.”

Cô Hạ bung thêm hai món ăn Từ Lộ Lộ đã nấu xong, trở lại nhìn thấy nồi canh cũng đủ chín rồi, múc ra một tô canh thật to, tô canh cũng đầy vừa phải nên bung trên tay cũng không sợ bị phồng. Cô cẩn thận bung ra ngoài, một chân vừa bước ra khỏi cửa phòng bếp, không đề phòng đối diện đang có một người đi tới, hai người trở tay không kịp đụng vào nhau, tô canh trong tay Cô Hạ rơi xuống trên mặt đất, nước canh văng ra khắp nơi, những mảnh sứ vỡ nát.

Lúc đụng vào nhau, nước canh bắn lên tay cô, nóng quá nên cô la lên một tiếng, vội vàng vung tay, Từ Lộ Lộ đang xào rau hét hồn nói: “Nhanh rửa nước đi!”

Cô Hạ xoay người lại tháo nước lạnh rửa tay, quay đầu lại nhìn Triển Thiệu Huy, vạt áo trước bị ướt một mảng, cô lo lắng hỏi: “Anh không bị bỏng chứ?”

“Không có.” Triển Thiệu Huy chỉ bị ướt một mảng áo, tâm tình của anh không tốt lắm, không biết vào nhà bếp làm gì, có lẽ là để giữ mặt mũi cho Cô Hạ, cũng có lẽ vào nói móc cô vài câu, không ngờ đối phương đột nhiên đụng vào, anh nhìn thấy vệt đau đớn trên mặt Cô Hạ thì con tức trong lòng lại tan biến mất, vượt qua đồng bừa bọn trên mặt đất tiến tới, giọng điệu dịu dàng nói: “Đau lắm hả? Mau đến bệnh viện đi.”

Tập dề trước người Cô Hạ cũng bị bắn một ít, hai hàng lông mày nhíu lại, mu bàn tay đỏ ửng cảm thấy nóng rát, diện tích rất nhỏ, cũng không phải quá đau, cô nhìn tay, “Không nghiêm trọng vậy đâu, hơi đau một chút thôi, cũng không bị lột da.”

Từ Lộ Lộ cũng hơi rối cuộc cô thấy thế nào, trong lòng lại thầm bực mình Triển Thiệu Huy lại đột nhiên xông vào, canh cũng bị đổ hết, lại còn bị phồng, cô ý bảo Triển Thiệu Huy đưa Cô Hạ ra, ra khỏi nhà bếp lấy điện thoại của mình gọi cho Trần Đào mua về một lọ thuốc trị phỏng.

Triển Thiệu Huy đứng bên cạnh trong lòng cũng thấy có lỗi, “Tôi không nghĩ cô lại bung canh ra, thật sự không sao chứ? Để lại sẹo sẽ không đẹp.”

“Không sao đâu, canh bắn lên tay cũng không nhiều lắm.” Cô Hạ nhìn nước lạnh đang xối lên tay, mặt lộ ra nụ cười, “Anh không bị phỏng là tốt rồi.”

Từ Lộ Lộ đi vào cầm chổi quét mảnh vỡ, nói với Triển Thiệu Huy: “Chủ tịch Triển, phiền anh tránh ra cho tôi thu dọn.”

Triển Thiệu Huy lui ra ngoài cửa, sắc mặt có hơi ngượng ngùng, Quý Phi Dương cũng nhìn thấy, Cô Hạ cười cười, “Không sao đâu, hai người ra ngoài ngồi một lát đi, cùng lắm là không có canh uống thôi.”

Tay không quá đau, cô cũng không quá để ý, rửa bằng nước lạnh một lúc rồi đóng vòi nước lại, còn lấy một quả cà chua từ trong tủ lạnh ra, “Trưa nay cũng chỉ có thể nấu canh cà chua trứng thôi, chắc không sao đâu nhỉ.”

Những mảnh vỡ trên mặt đất đã được dọn hết, Trần Đào cũng mua thuốc về, Cô Hạ khoát tay nói không cần, bôi thuốc sẽ không tiện nấu ăn, Triển Thiệu Huy kéo kéo áo cô nói: “Bôi thuốc trước đi, đừng nấu nữa, gọi điện thoại bảo người ta giao thức ăn đến là được rồi.”

Trần Đào nói: “Cô Hạ bôi thuốc trước đi, em ra ngoài mời mọi người ngồi vào bàn trước đi, anh vào xào rau, mọi người có ăn ngay thôi.”

Cô Hạ nhìn thấy trong nhà bếp cũng không còn quá nhiều việc nên mời Triển Thiệu Huy cùng Quý Phi Dương lên bàn ngồi trước. Hai người đàn ông nhìn thấy người khác còn đang bận rộn trong nhà bếp nên đều nói chờ một lát. Trải qua một phen náo loạn, Triển Thiệu Huy cũng thu hồi lại gương mặt lạnh lùng, không còn loại khí thế giương cung bạt kiếm nữa, cầm theo lọ thuốc Trần Đào mua về từ trên bàn trà đưa cho Cô Hạ, giọng nghiêm túc nói: “Đừng chậm trễ nữa, hay là cô muốn tôi bôi thuốc cho cô?”

“Nào dám?” Cô Hạ ngồi xuống ghế, vừa bôi thuốc mờ lung tung vừa nói: “Thật sự không sao mà, giờ chỉ còn hơi đỏ một chút thôi.”

Triển Thiệu Huy liếc cô một cái, làm cho cô ngậm miệng lại.

Đến khi các món ăn đều bung lên bàn đầy đủ, hai người từ trong nhà bếp đi ra, mọi người mới vào bàn, Trần Đào rót một ly rượu nhỏ, Từ Lộ Lộ bảo Cô Hạ ngồi cạnh Quý Phi Dương, “Tiểu Hạ, cậu ngồi bên này đi.”

Không đợi Cô Hạ ngồi xuống, Quý Phi Dương nhìn lướt qua gương mặt Triển Thiệu Huy, “Anh cũng là khách mà.”

“Em biết rõ anh là khách, mời đến mà không thể chu toàn, anh đứng đề ý.” Cô Hạ cười nói với anh.

Cô vừa ngồi xuống thì Triển Thiệu Huy đã cầm lấy đôi đũa trước mặt, tay run run không cẩn thận làm rơi một chiếc trên mặt đất, anh ngẩng đầu lên nói với Cố Hạ: “Giúp tôi đi lấy một đôi khác.”

Cố Hạ vội vàng đứng lên đi vào nhà bếp, lấy một đôi đũa ra đưa cho anh.

Lúc Triển Thiệu Huy cầm lấy cũng không dám đến người bên cạnh, giọng điệu rất nhẹ nhàng nhưng lại không để cho ai phản bác: “Ngồi đi, lát nữa còn giúp tôi gấp đồ ăn, mức thêm canh.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Triển thiếu làm khách tuyệt đối là kiểu của một đại gia.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Món quà

Lúc ăn cơm, Triển Thiệu Huy ngồi trên bàn, động tác thong dong ưu nhã, thỉnh thoảng lại gọi Cố Hạ: “Gấp cho tôi một miếng thịt.”, “Tôi muốn ăn rau”... Anh nói vô cùng tự nhiên, đương nhiên anh chỉ những món cách mình khá xa, ông chủ muốn duy trì phong độ của mình, gọi người khác hầu cũng là đương nhiên. Cố Hạ biết loại người nhà giàu này rất chú ý hình tượng, bên cạnh hai món ăn kia đặt hai đôi đũa dùng chung, trong đó có một đôi cơ bản chỉ có cô dùng. Triển Thiệu Huy nói cô gấp món nào là cô lập tức gấp sang.

Từ Lộ Lộ nhìn thấy Triển Thiệu Huy quả nhiên là có tướng ông chủ, chỉ huy người khác vô cùng có trật tự, cho là anh thật sự chỉ thích ăn hai món kia nên đổi vị trí của hai món ấy sang. Sắc mặt Triển Thiệu Huy vẫn bình thường, miễn cưỡng đưa đũa gấp một miếng, một lúc sau lại nói Cố Hạ gấp cho mình những món vừa bị đổi chỗ.

Từ Lộ Lộ nói: “Tiểu Hạ, tuy Quý sư huynh không trả lương cho cậu nhưng cậu cũng không thể bên nặng bên nhẹ quá như vậy, mau gấp thức ăn cho Quý sư huynh đi.”

Quý Phi Dương ngồi đối diện cười rất ôn hòa, Cố Hạ cũng ngẩng đầu lên cười cười với anh, gấp một miếng thịt đặt vào chén của anh, “Quý sư huynh, anh cứ thoải mái đi.”

“Cứ thoải mái đi?” Bên cạnh truyền đến một giọng nói lạnh lùng trong trẻo, Triển Thiệu Huy nhướn mày lên, trên mặt vẫn mang nụ cười nửa thật nửa giả, “Cô muốn cậu ấy cứ thoải mái làm cái gì? Tác phong của cậu hai nhà họ Quý rất tốt, thanh danh cũng tốt, hấp dẫn không ít thiên kim tiểu thư xinh đẹp nhà giàu, nghe xong câu nói cứ thoải mái của cô, chẳng phải thanh danh sẽ xấu đi sao? Nếu để cho người khác biết là do cô làm, coi chừng sau này sẽ có người cầm dao đuôi giết cô đấy.”

“Tôi nói là cứ thoải mái ăn đi.” Cố Hạ giải thích, cũng chẳng hiểu nổi trong đầu Triển Thiệu Huy nghĩ gì nữa.

Triển Thiệu Huy nghiêng đầu, ánh mắt quét qua quét lại Cố Hạ, lại quay đầu đi dùng đũa thông thả gấp một miếng rau, “Trên bàn cơm, ít nói chuyện một chút đi, phụ nữ càng phải biết lễ nghi trên bàn ăn chứ.”

Cũng không biết là ai nói nhiều đây? Cố Hạ oán giận nói thầm trong lòng, cúi đầu ăn cơm.

Trần Đào không biết sao không khí lại trở nên quái dị, vội vàng đứng lên cầm một ly rượu, cười mở miệng nói: “Mọi người may mắn quen biết nhau, tôi mời hai người một ly.”

Về sau trên cơ bản Cố Hạ đều im lặng không nói, Trần Đào cố gắng khuấy động không khí, nói một số chủ đề không ảnh hưởng gì đến cục diện, Quý Phi Dương cũng nói với anh ta vài câu, Triển Thiệu Huy thì rất ít mở miệng, ngược lại chuyên tâm ăn uống, thỉnh thoảng chỉ huy Cố Hạ như trước. Tiệc rượu trôi qua được hơn một nửa, Triển Thiệu Huy hỏi: “Chiều nay cậu Quý có việc gì không?”

“Không có việc gì, hôm nay chủ nhật cũng không có việc gì làm, cũng phải nghỉ ngơi thoải mái chứ.” Quý Phi Dương trả lời.

“Cơ hội gặp được anh cũng không nhiều lắm, anh đã không bận thì không bằng sau khi ăn xong gọi thêm vài người bạn, tìm một hội quán nào đó đánh vài ván bài đi.” Triển Thiệu Huy không nhanh không chậm nói, dù sao anh cũng không muốn sau khi ăn xong Quý Phi Dương còn ở lại đây, thuận tiện nhìn sang Trần Đào, “Cùng đi chơi đi.”

Trần Đào cũng không hiểu rõ về thân phận của bọn họ nhưng cũng biết bọn họ đều là đại gia lắm tiền, thích xa hoa, nơi họ đến chưa hẳn đã thích hợp với mình nên cười từ chối: “Ý tốt tôi xin nhận, nhưng chiều nay còn có việc bận.”

Quý Phi Dương cầm đũa trên tay, “Cũng được, lát nữa tôi sẽ gọi anh trai đến, vài ngày trước anh hai tôi còn muốn nhờ Triển thiếu một chút chuyện.”

“Được” Về mặt Triền Thiệu Huy rất hào phóng, anh và Quý Phi Dương thật đúng là không có chuyện gì để nói, chuyện làm ăn của nhà họ Quý là do anh và ba của Quý Phi Dương phụ trách. Com vẫn chưa ăn xong thì Triền Thiệu Huy đã lấy điện thoại ra, gọi cho vài người bạn cùng đến chơi với bọn họ, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy người đó, đa số Quý Phi Dương cũng biết, lúc Triền Thiệu Huy gọi điện, lời nói vô tình hay cố ý nói mình sẽ đến đó ngay.

Đây chính là một kiểu ám hiệu, bữa com chấm dứt nhanh hơn bình thường, rượu cũng chỉ mới uống được vài ly, Triền Thiệu Huy và Quý Phi Dương đã chuẩn bị ra về, Quý Phi Dương đặc biệt nói vài câu cảm ơn, Triền Thiệu Huy cũng tỏ vẻ một chút, vừa ra đến trước cửa thì ý tứ sâu xa nói với Cố Hạ: “Cố Hạ, ngày thường cứ thành thật mà đi làm, đừng suốt ngày nghĩ đến mấy chuyện không thực tế.”

Nào Cố Hạ vẫn chưa tiếp nhận được, nhìn hai người ra khỏi cửa, trong lòng còn đang suy nghĩ xem vì sao tự nhiên quan hệ cá nhân của Triền Thiệu Huy và Quý Phi Dương lại tốt như vậy.

Sau khi khách ra về, Từ Lộ Lộ vừa thu dọn vừa nói: “Tiểu Hạ, tên ông chủ kia của cậu sao ăn nói kì lạ vậy? Phá hỏng hết không khí hôm nay, rốt cuộc anh ta nghĩ gì thế không biết?”

Cố Hạ cũng đi qua thu dọn chén bát, bữu môi nói: “Nếu mình biết anh ta đang nghĩ gì thì mình đã làm bà chủ rồi!”

Từ Lộ Lộ cảm thấy bữa ăn này thật quá không thoải mái, khí thế của Triền Thiệu Huy quá mạnh mẽ làm cho người ta không kiềm được phải cực kì cẩn thận, cô nói: “Dựa theo lí mà nói, gần gũi với cậu như vậy nhất định là có ý đồ gì đó với cậu, chẳng qua là nhìn cái kiểu của anh ra thì mình cảm thấy chẳng có ý gì tốt, ăn một bữa com thôi mà khí thế đã kinh người như vậy rồi.”

“Người có tiền có thể đều như vậy. Thật ra người đó cũng không tệ lắm.”

Cố Hạ cũng đã quen dáng vẻ tự cao tự đại của Triền Thiệu Huy, cũng không để ý đến lời nói của anh nữa, dù sao cô cũng không đoán ra lời nói của anh. Đối với những thứ không thể đoán ra này, Cố Hạ cảm thấy rất bình thường, Triền Thiệu Huy là người làm việc lớn, cũng chỉ hòa trong cái vòng luẩn quẩn kia, đánh bài thua đến gần một ngàn vạn cũng chỉ xem như để giải trí mà thôi, một người vĩ đại như thần như vậy thì một người dân thường tóc húi cua như cô làm sao có thể hiểu được, nếu không thì cô cũng không phải chỉ làm một nhân viên nhỏ.

Chẳng qua là vài ngày sau cô gặp phải một chuyện làm cho cô càng đoán không ra, buổi tối rửa mặt xong nằm lên giường lại nhận được một tin nhắn không thể hiểu nổi của Triền Thiệu Huy, “Cuối tuần này là sinh nhật tôi.”

Cố Hạ dụi dụi mắt, nhìn đi nhìn lại nhiều lần mới xác định mình không nhìn nhầm chữ, sau đó trả lời lại, “Triền thiếu, có phải anh nhầm nhầm người không? Tôi là Cố Hạ mà.”

Đầu bên kia như là bị đơ một lát, thật lâu sau mới trả lời lại, “Tôi biết rõ cô là Cố Hạ.”

Cố Hạ vất tay lên trán tự hỏi anh có ý gì, ánh sáng bỗng lóe lên, đã nghĩ ra rồi, vội vàng gọi điện lại cười nói: “Triền thiếu, có phải anh cũng muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, muốn mời tôi tham gia không?”

Đầu bên kia truyền đến tiếng thở dài khe khẽ, chậm rãi nói: “Tôi không thích mở tiệc sinh nhật, rất ghét tiếp khách, bình thường chỉ cùng mấy anh em đi đâu đó.”

“À” Cố Hạ vẫn không hiểu ý anh, nếu cùng đi chung với mấy người anh em của anh ta thì nói cho cô biết làm gì?

Sau nửa ngày, đầu kia mới nói: “Không ngại gọi thêm cô cho náo nhiệt hơn.”

“Không cần, bạn bè của anh đều chênh lệch rất lớn với tôi, tôi đi cũng không vui vẻ gì, ngộ nhờ nói sai cái gì lại làm mất hết mặt mũi của anh, rất không tốt.” Cố Hạ nghĩ thầm trong lòng xem phải nói thế nào, lại vui vẻ nói: “Triền thiếu, chúc anh ngày ấy thật vui vẻ.”

Đầu bên kia ngừng lại một chút, buồn bã nói: “Quên đi.”

Điện thoại bị ngắt, Cố Hạ nghe thấy giọng điệu của anh không được tốt nên suy nghĩ xem có phải mình đã chọc anh ta rồi không, không phải Cố Hạ không nể mặt anh mà cảm thấy mình đến đó thật không thích hợp, đến lúc đó cô lại nom nớp lo sợ không nghĩ được gì. Cô nhắn một tin nhắn sang cho Triền Thiệu Huy: “Triền thiếu, tôi đi thật sự không thích hợp, sinh nhật quan trọng nhất chính là vui vẻ, tôi sẽ chuẩn bị quà sinh nhật cho anh.”

Đầu kia cũng trả lời lại khá nhanh, ba chữ ngắn gọn, “Vây cũng được.”

Nhưng mà món quà này lại làm khó Cố Hạ, cô thật sự không biết phải tặng cho Triền Thiệu Huy cái gì thì được, dạo này người đàn ông kia rất khó chịu, những thứ bình thường sẽ không động đến, cuối tuần cô cầm phiếu đi trên con đường Phượng Hoàng dành riêng cho người đi bộ, Cố Hạ khẽ cắn môi, quyết định rút cạn máu một lần.

Đi lòng vòng trong trung tâm thương mại, cuối cùng Cố Hạ chọn một cây bút máy Pike, thân bút mạ vàng xa hoa, trả tiền tại quầy xong đã hết hơn nửa tháng lương của cô, lúc trả tiền Cố Hạ cảm thấy lòng đau như cắt, nén giận chọn đại thứ gì đó, không ngờ nó mắc như vậy. Chẳng qua là đã có vết xe đổ việc tặng quà trong bệnh viện lần trước, Cố Hạ thật sự không dám tùy tiện tặng đồ, nghĩ sinh nhật một năm chỉ có một lần, Triền Thiệu Huy cũng không phải lừa bịp tổng tiền gì cô, ngày nào đó tặng cho cô một món quà nhỏ chắc cũng bù lại món quà này; cho dù anh cũng chẳng cho cô thứ gì tốt, nhớ lại lần trước đánh bài thua khá nhiều tiền, cứ xem như chiếc bút máy này để bù lại đi.

Chủ cửa hàng còn tặng thêm một tấm thiệp, Cố Hạ tự tay ghi lời chúc lên tấm thiệp, đặt vào cùng với chiếc bút máy màu vàng kim rồi nói nhân viên bán

hàng gói lại. Mua quà xong, Cố Hạ lại tiếp tục đi lòng vòng trên con đường dành cho người đi bộ, bởi vì hôm nay tiêu quá nhiều tiền nên cô không mua thêm quần áo nữa, ngược lại đi dạo trong vài cửa hàng nhỏ.

Có một cửa hàng nhỏ bán rất nhiều những món đồ nhỏ đáng yêu, các loại đồ chơi trang trí, gấu bông hay nhân vật hoạt hình để bàn, đồng hồ báo thức nhiều màu sắc, những vật thủy tinh trang trí xinh đẹp,... Mỗi một thứ đều làm cho người ta yêu thích không buông tay, Cố Hạ ngắm ngía trong cửa hàng một chút rồi nghĩ tại sao phải tặng cho Triền Thiệu Huy cây bút máy mắc như vậy? Những thứ này rất hay, giá cả cũng không mắc, nếu người khác tặng cho cô một vật như vậy thì nhất định cô sẽ rất yêu thích. Nhưng mà nghĩ lại thì những thứ này cũng chỉ có con gái thích, tặng cho một ông chủ lớn như Triền Thiệu Huy thì không thích hợp.

Cố Hạ ngắm ngía chậu hoa hồng môn trước mặt vài phút, đưa tay sờ lên nó mới phát hiện ra đó là một chậu hoa giả. Trên mặt chậu bằng sứ trắng còn điểm thêm một lớp cỏ xanh và một vài cây nấm nhỏ, màu hồng phấn, màu vàng, màu xanh, những cây nấm nhiều màu sắc xòe ra như một cái ô trông rất đáng yêu; ngay cả lá cây hồng môn màu xanh có gân lá ở giữa cũng làm giống như đúc, lá cây hơi gấp lại, phiến lá rủ xuống, ở giữa là một nụ hoa hơi cao hơn. Hoa và lá cũng không quá dày, phối hợp rất tinh tế, Cố Hạ cầm lên, phát hiện ra đằng sau còn có một sợi dây gắn vào, hỏi nhân viên bán hàng bên cạnh: “Đây là cái gì? Không phải là chậu hoa giả để bàn thôi sao?”

Nhân viên bán hàng nhiệt tình giới thiệu, “Thật ra cái này là một chiếc đèn bàn nhỏ, bên dưới những cây nấm này có thể phát sáng.”

“Vậy sao?” Cố Hạ cầm lên nhìn trái nhìn phải.

Nhân viên bán hàng chỉ vào cái lỗ nhỏ dưới chân chậu hoa giả, “Đây là đèn cảm quang, lúc trời sáng thì những cây nấm sẽ không phát sáng, đến tối nó sẽ sáng lên, phát ra ánh sáng nhu hòa âm áp, hơn nữa cũng không cần phải tháo ổ cắm mỗi ngày, vô cùng thuận tiện. Chị xem lá cây cùng những cây nấm này kết hợp rất tinh xảo, có thể tự mình điều chỉnh vị trí của nó, để ở đâu thì chậu hoa này cũng rất đẹp.”

Nhân viên bán hàng chỉ dẫn cho khách khẽ cười, biết vị khách này rất thích nên nói: “Để tôi thử cho chị xem.”

Nhân viên bán hàng bật nguồn lên, lấy tay che khuất đèn cảm quang, cây nấm nhỏ phát ra ánh sáng, ảm áp lại xinh xắn, cả chậu hoa nhỏ thoát nhìn rất xinh đẹp, nhân viên bán hàng lại tiếp tục nói: “Đèn cảm quang này sẽ thay đổi thích hợp theo cảnh vật xung quanh, xung quanh càng tối thì đèn càng sáng, đèn LED tiết kiệm điện năng rất cao, một năm chỉ tốn một ít điện...”

“Woa, thật là tuyệt!” Cố Hạ thích thú kêu lên.

“Đã thích như vậy thì chị hãy mua đi.” Nhân viên bán hàng thừa thắng xông lên.

Thứ đó không mắc, vẫn chưa tới một trăm tệ, Cố Hạ mua ngay, nhân viên bán hàng hỏi cô mua tặng người khác hay cho mình dùng, Cố Hạ nghĩ nghĩ, trong phòng cô đã có một chiếc đèn nhỏ, quyết định gói lại tặng cho Triền Thiệu Huy, cô cười nói: “Gói lại đi, gói đẹp đẹp một chút.”

Cố Hạ nghĩ, như vậy chắc là đủ rồi, cô đã mua quà đẹp để tiện dụng, quà xinh xắn thú vị cô cũng mua, sinh nhật một năm chỉ có một lần của Triền thiếu gia cô cũng đã làm hết sức mình.

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Triền thiếu cũng thích quà sinh nhật nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Sinh nhật

Đào mắt đã đến thứ năm, Cố Hạ ôm hộp quà đến công ty, sợ đồng nghiệp hỏi nên đặc biệt ngụy trang bằng một chiếc túi tối màu, sáng sớm đã đến công ty. Cô vẫn còn nghĩ phải làm sao để đưa, buổi sáng lúc tan ca thì Triền Thiệu Huy gọi điện tới, nói mình đến Khai Hoàn, nói cô cầm quà lên văn phòng của Trâu Nhuận Thành giữa trưa nay.

Vừa đến lúc tan ca, các đồng nghiệp lục đục đi ăn trưa, văn phòng lập tức trống không, Cố Hạ mang theo gói quà to lên lầu, đi đến trước cửa văn phòng tổng giám đốc thì gõ cửa, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nói: “Vào đi” cô mới mang đồ vào. Văn phòng rất lớn, Trâu Nhuận Thành không có ở đây, phía sau bàn làm việc thật to là Triền Thiệu Huy đang ngồi xem giấy tờ, thấy cô đi vào thì ánh mắt rời khỏi tập tài liệu trước bàn làm việc, khẽ dựa vào ghế, chỉ vào vị trí bên cạnh, “Ngồi đi, lấy ra xem cô đã chuẩn bị cái gì.”

Cố Hạ lấy từ trong túi hai hộp quà được gói lại rất đẹp, đưa tới, “Triền thiếu, chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

“Không nghĩ tới cô lại chuẩn bị hai phần.” Khóe miệng Triền Thiệu Huy hơi cong lên, tiện tay cầm hộp quà lên, hai tay vuốt vuốt, “Gì đây?”

“Anh mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao.” Cố Hạ cười cười.

“Đúng, tự mình mở ra mới có ý nghĩa.” Khóe miệng Triền Thiệu Huy nhếch lên, cầm lấy cái kéo bên cạnh, chậm rãi cắt gói giấy bên ngoài ra, anh mở một cách rất chân thành, ngón tay thon dài lướt qua từng tắc giấy gói, ưu nhã thông dong, ánh mắt ngập tràn vui vẻ.

Món quà trong hộp lộ ra, lúc Triền Thiệu Huy nhìn thấy nhãn hiệu bên trong thì sự vui vẻ trong ánh mắt tan biến vài phần, ánh mắt ngưng lại trên chiếc bút máy màu vàng kim kia, ánh mắt thâm thúy, biểu cảm không rõ.

Cố Hạ nhìn thấy sắc mặt anh hơi trầm xuống, không có vẻ vui sướng nữa thì trong lòng thầm cảm thấy khả trương, muốn hỏi anh có thích hay không nhưng lại không dám mở miệng. Cứ giằng co như vậy thật lâu, ánh mắt Triền Thiệu Huy rời khỏi chiếc bút máy kia, chậm rãi ngẩng đầu lên, chán nản nói: “Cô cảm thấy tôi thiếu tiền sao?”

Cố Hạ nhìn nhìn sắc mặt anh, nhỏ giọng nói: “Tôi đã nghĩ rất lâu mới cảm thấy thứ này thích hợp với anh.”

Thật ra thì đây là một món quà rất phù hợp, bất kể là trình độ thưởng thức hay thân phận, chiếc bút máy ánh lên màu sắc chói mắt, rơi vào tầm mắt Triền Thiệu Huy thì lại cảm thấy chói mắt, anh không thể nói nên lời đây là cảm giác gì, đây lòng thậm chí còn có một chút ghen tuông. Anh còn nhớ rất rõ bữa tiệc sinh nhật Quý Phi Dương tháng trước, Cố Hạ đã tặng một món quà do chính cô làm, lúc ấy anh còn cười nhạt, nhưng mà bây giờ thứ này bày ra trước mắt mình, trong lòng lại dâng lên một chút ghen tuông khó hiểu. Quà tặng cho Quý Phi Dương thì tự tay mình làm, còn tặng cho anh thì chỉ tốn một ít tiền mua, thật là trái ngược, dường như anh vẫn còn kém Quý Phi Dương một bậc. Khuỷu tay Triền Thiệu Huy chống lên bàn làm việc, mười ngón tay gõ gõ, sắc mặt lạnh lùng: “Không ngờ cô lại tặng thứ này, chỉ có thể nói cô chỉ tặng cho có.”

Cố Hạ im lặng không nói lời nào, làm gì có đạo í nào nhận quà còn kén chọn chứ? Tốt xấu gì thì ông chủ lớn này cũng phải nể mặt người ta chứ. Ánh mắt Cố Hạ tập trung trên ông đưng bút rất đặc biệt trên bàn làm việc được trạm khắc, vẫn không nhúc nhích, lại nghe thấy Triền Thiệu Huy hỏi: “Còn đây là cái gì?”

Theo hướng tay anh chỉ, hộp quà lớn chỉ dùng giấy gói màu xanh đậm gói lại, hơi cao một chút, Cố Hạ nói: “Là mua từ một cửa hàng nhỏ, tôi cảm thấy nó rất đáng mua, có thể anh sẽ không thích.”

“Đã biết tôi không thích, sao còn mua?” Khóe miệng Triền Thiệu Huy thu lại, nghe thấy Cố Hạ nói vậy thì càng không còn hào hứng, khẽ nói: “Cô mở ra giúp tôi.”

Cố Hạ đi tới bên cạnh anh, cầm kéo lên, sau khi mở gói quà ra, cô nâng chậu hoa hồng môn kia lên, “Anh xem làm rất giống thật, quan trọng nhất là, đây là một chiếc đèn bàn nhỏ, rất sáng tạo nhỉ?”

Triền Thiệu Huy dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cây nắm nhỏ, Cố Hạ sờ sờ lên phiên lá, “Anh xem, cánh là của chậu hoa hồng môn này có thể từng nhìn chính lại, anh có thể bắt nó rũ xuống, uốn thành hình gì cũng được. Sau khi đèn sáng lên thì vô cùng xinh đẹp, còn có thể dùng chậu hoa này để trang trí.”

Cô vừa nói vừa lên nhìn sắc mặt Triền Thiệu Huy, thấy anh không thích lắm nên thấp giọng nói, “Tôi cảm thấy nó rất đẹp, chọn rất lâu mới mua được thứ này, hy vọng anh sẽ vui, anh mà thấy không đẹp thì coi như xong.”

“Cũng không phải không đẹp.” Triền Thiệu Huy khẽ thở dài một tiếng, nói Cố Hạ vô tâm sao, thật sự thì cô rất thành tâm thành ý, chỉ là đối lập như vậy nên cảm thấy không thoải mái trong lòng. Quý Phi Dương trông lòng cô vẫn rất đặc biệt, cho nên Cố Hạ mới có thể tự giác để ý như vậy, loại quan tâm này không có cách nào miễn cưỡng, cho dù anh có dùng tiền mua hoặc sử dụng quyền lực để ép buộc thì cũng không thể làm nên chuyện gì. Tất cả những điều này không phải anh không biết, nếu có tức giận thì cũng chẳng có lý do gì.

Nhưng mà cuối cùng thì trong lòng vẫn không thoải mái.

Cố Hạ khẽ cắn môi: “Tôi không biết anh thích gì, tôi hẳn là phải nên hỏi tổng giám đốc Trâu.”

“Tôi cũng chưa nói là không thích.” Triền Thiệu Huy nhẹ nhàng nói, chắc hẳn là kì vọng quá cao nên bây giờ có một chút cảm giác mất mát nhàn nhạt. Ánh mắt anh lướt qua mặt cô, lấy chiếc bút máy từ trong hộp ra, đặt trong túi áo của mình, “Cũng đến giờ ăn cơm trưa rồi, cô đi xuống trước, đến trước nhà hàng Phi Kí chờ tôi, tôi xuống ngay.”

“Vâng.” Cố Hạ xoay người ra khỏi phòng.

Triền Thiệu Huy nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của cô, lại khẽ thở dài, ngón tay sờ sờ lên phiên lá trên chậu hoa hồng môn kia, thứ này chỉ có Cố Hạ mới thích, anh có một loại cảm giác bất lực, nhưng lại không muốn thừa nhận, lắc lắc đầu, bắt đầu thu dọn giấy tờ.

Lúc Cố Hạ đi về phía nhà hàng Phi Kí, vừa vặn đi ngang qua một tiệm bánh ngọt, cô cảm thấy động lòng nên đi vào mua một chiếc bánh ngọt mùi hoa quả, tuy rất nhỏ nhưng lại xinh xắn hấp dẫn, sinh nhật chủ yếu phải có thứ này, lúc ăn cơm xong có thể ăn một chút tráng miệng.

Cô cầm theo chiếc bánh ngọt đi về phía trước, vẫn chưa đi đến trước cửa nhà hàng Phi Kí thì vai bị một người từ sau vỗ một cái, giọng nói quen thuộc vang lên: “Đi gì mà chậm vậy.”

Cố Hạ quay đầu lại nhìn anh cười cười, đưa thứ đang cầm trên tay lên, “Mua một chiếc bánh ngọt cho anh.”

Triền Thiệu Huy nhìn lướt qua, sắc mặt khá hơn một chút: “Ăn cơm trước đi.”

Cố Hạ nhìn nhìn ra đằng sau, “Chỉ có một mình anh sao? Tổng giám đốc Trâu đâu?”

“Không cần quan tâm đến cậu ta, chúng ta ăn com trước.” Triển Thiệu Huy không giải thích nhiều, Tiểu Ngũ nói nhiều lại thích cãi nhau, chưa đến giờ tan ca thì anh đã đuổi Tiểu Ngũ đi ăn com trước.

Buổi trưa nhà hàng Phi Kí cũng không đông người lắm, sau khi ăn com xong, Cố Hạ đặt chiếc bánh nhỏ lên bàn, bánh ngọt rất nhỏ, chỉ có thể cầm một cây nến, Cố Hạ hỏi: “Triển thiếu, anh có muốn cầm nến lên không?”

Mắt Triển Thiệu Huy sáng lên, nhẹ nhàng cười cười, “Chẳng lẽ cô còn muốn hát mừng sinh nhật sao?”

“Để xem anh có thích không đã, sinh nhật mỗi năm chỉ có một lần, anh thích thì tôi sẽ hát.” Cố Hạ cười nói.

Triển Thiệu Huy lấy bật lửa từ trong túi ra, đưa cho cô: “Vậy cô hát đi.”

Cố Hạ cười nhận lấy, cắm vào một cây nến màu hồng, sau khi đốt xong thì hát cho anh nghe, giọng hát không lớn, ngân nga như nước chảy, ánh nến cũng nho nhỏ, ánh sáng cực kì ấm áp trên bàn ăn, không biết có phải hệ thống sưởi ấm của nhà hàng mở vừa đủ hay không mà anh cảm thấy rất ấm áp, tựa như làn gió xuân vờn qua mặt, dịu dàng thoải mái nói không nên lời. Anh nhìn Cố Hạ ngồi đối diện, lọn tóc rơi xuống rũ trước ngực cô, cô cười đến nỗi đôi mắt cong cong thành hình trăng non, xinh đẹp mang theo một chút hấp dẫn.

Đến khi Cố Hạ gọi anh, “Thôi nến đi”, Triển Thiệu Huy mới lấy lại tinh thần, thì ra bài hát chúc mừng sinh nhật đã xong. Cố Hạ ngồi đối diện khuôn mặt ánh lên một chút hồng hào, nhìn anh chờ đợi. Anh khẽ cười, thổi tắt ngọn nến, Cố Hạ cười tươi tắn, “Chúc anh sinh nhật vui vẻ, mọi việc đều như ý.”

Triển Thiệu Huy hơi ngại người, Cố Hạ thấy anh ngồi không nhúc nhích nên giục: “Nhanh cắt bánh đi.”

“Chỉ có hai người chúng ta, cắt bánh làm gì?” Ngoài miệng thì nói thế nhưng anh vẫn cầm lấy dao nĩa, bánh ngọt rất nhỏ, đủ cho hai người ăn, anh cắt một nửa đặt lên đĩa, đưa cho Cố Hạ, “Chắc là cô thích ăn cái này.”

“Thỉnh thoảng ăn một chút cũng thấy rất ngon.” Cố Hạ cười nói, không thể chờ đợi được nữa cắn một miếng.

Triển Thiệu Huy cũng không quá thích đồ ngọt, chỉ cắt một phần tư miếng bánh vào trong đĩa của mình, thử một miếng nhỏ, vị bơ ngọt tan trong miệng lại làm cho anh cảm thấy hương vị như đang triền miên tản ra bốn phía, từng chút từng chút một, ngọt đến tận đáy lòng. Anh nghe thấy mình nói, “Cố Hạ, đừng thích Quý Phi Dương nữa.”

Cố Hạ cầm chiếc muỗng nhỏ trên tay mỉm cười nói, mặt cười như tắm gió xuân: “Sao lại nói đến chuyện này?”

“Chỉ là không hy vọng cô sẽ thích cậu ta.” Triển Thiệu Huy không ngẩng đầu lên, ăn thêm một miếng bánh ngọt, mềm mại như mây, cảm giác như đang lạc vào tầng mây, anh thầm nghĩ khó trách trước kia không thích ăn thứ này, thứ quá mềm không hợp với phong cách của anh, Triển Thiệu Huy nói thẳng: “Dù sao cậu ta cũng đã từ chối cô.”

“Tôi cũng không có ý nghĩ gì với anh ấy cả.” Cố Hạ bình thản nói, như đang kể lại một câu chuyện cũ của người khác, “Lúc vào đại học đã thích anh ấy, anh ấy tựa như một chàng bạch mã hoàng tử trong mộng, đôi khi nhớ tới anh ấy tim sẽ đập rộn ràng, cảm thấy rất ngọt ngào. Tôi biết sẽ không có kết quả, thật ra như bây giờ cũng rất tốt, tôi thiếu mọi người vẫn là bạn bè. Có thể rất nhanh Quý sư huynh sẽ có bạn gái, tôi sẽ chúc phúc cho bọn họ, tôi tin tưởng sau này tôi sẽ gặp được người thích hợp với mình. Thoảng cái đã nói không thích nữa thì là tự lừa mình dối người, ít nghĩ về nó một chút có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ quên đi hoàn toàn cũng nên.”

Trong đĩa của cô còn thừa lại một chút bánh ngọt, Cố Hạ nhét cả miếng bánh ngọt vào miệng mình, hai má phồng lên, miệng bị nhét đầy vào, sau khi nuốt xuống hết, cô phát ra tiếng than thở thỏa mãn, “Thời gian trước giảm béo, đã lâu không ăn bánh ngọt, hôm nay ăn thấy rất ngon.”

“Ồ đây còn này.” Triển Thiệu Huy đem một phần tư còn lại đặt vào đĩa cô, “Cô ăn hết cả đi.”

“Nếu Triển thiếu đã tự mình gấp sang thì tôi đây sẽ không khách sáo.”

Triển Thiệu Huy phát ra tiếng cười khẽ, “Món ăn sắp lên rồi, để xem lát nữa cô có nuốt trôi không.”

“Anh xem thường tôi rồi, tôi ăn rất tốt.” Cố Hạ cãi lại.

“Tôi đã nhờ người nói với trưởng phòng rồi, chiều nay vào làm muộn một chút. Đợi lát nữa cô cứ từ từ mà ăn, để tôi xem xem rốt cuộc cô ăn được bao nhiêu, có ăn nhiều hơn heo không.” Triển Thiệu Huy trêu ghẹo.

Cố Hạ trừng mắt nhìn anh, “Làm sao sánh bằng anh.”

Vẻ vui vẻ trên mặt Triển Thiệu Huy càng thêm rõ ràng, anh lơ đãng nói: “Tối nay có vài người bạn tổ chức sinh nhật cho tôi, cô thật sự không muốn đi sao?”

“Vậy chẳng phải anh sẽ chơi mất vui sao?” Cố Hạ thật sự không muốn tham gia tiệc tùng của anh và bạn anh.

Triển Thiệu Huy cũng không miễn cưỡng, hai mắt nheo nheo lại cười yếu ớt, “Thật ra hôm nay tôi rất vui.”

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Có chút tiền triền rồi nha! Ngày mai để cho Tiểu Ngũ nói vài câu kích thích anh ấy một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cuộc hẹn

Từ kính hai bên đường được bao phủ bởi những ánh đèn màu nho nhỏ, trên cây thông Noel treo đầy những vật trang trí xinh xắn lớn nhỏ khác nhau, ở đâu cũng có thể nhìn thấy cây thông đỏ rực cùng ông già Noel râu bạc phơ, bài hát tiếng anh nhẹ nhàng vang lên trên những con phố lớn nhỏ, tất cả đều báo hiệu lễ Giáng sinh sắp đến.

Mấy năm gần đây, bởi vì kinh doanh ngày càng tấp nập nên lễ Giáng sinh cũng ngày càng náo nhiệt, đối với người độc thân như Cố Hạ mà nói thì đêm Giáng sinh nào cũng chẳng có gì đặc biệt, lúc ấy nhất định Từ Lộ Lộ không có ở nhà, ngày lễ đối với những người độc thân xa xứ mà nói chính là ngày cô đơn nhất.

Nhưng mà đêm Giáng sinh cô chưa chắc đã cô đơn, lúc đi ngang qua rạp hát nhìn thấy trên tường dán một tấm poster lớn giới thiệu một chàng vương tử đàn dương cầm nổi tiếng thế giới, thì ra nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng toàn cầu này đang lưu diễn ở đây, vừa khéo đêm Giáng sinh sẽ tổ chức một buổi diễn tại thành phố C, Cố Hạ tuy không biết đánh đàn dương cầm nhưng rất thích nghe nghệ sĩ kia đàn, giai điệu, nhịp điệu du dương, chất phác mà trôi chảy, thích nhất là sau giữa trưa nghe tiếng đàn của anh ấy, bất tri bất giác bị dẫn vào một thế giới an bình hạnh phúc. Cơ hội hiếm khi có được, vé VIP giá rất đắt, nhưng mà vé thường thì Cố Hạ cũng có khả năng mua được nên cô lập tức lấy điện thoại ra gọi cho phòng bán vé.

Không ngờ bên kia lại nói về đã bán hết sạch, bất kể là vé VIP hay vé thường, vừa bán ra thì đã hết sạch. Buổi diễn này cũng không tuyên truyền rầm rộ, căn bản không cần phải tuyên truyền quá nhiều cũng hoàn toàn có khả năng bán hết vé, cấp độ giành giật vé có thể so với mua vé xe lửa. Cố Hạ nhìn tấm poster lớn kia thờ dài một tiếng, thật khó khăn anh ta mới đến Trung Quốc một chuyến nhưng lại không có cơ hội được nghe anh ta đàn.

Cô lại lên mạng tìm xem có ai nhượng lại vé không, ngày công diễn sắp đến, nói không chừng có người có việc không đi được, kết quả không tìm thấy ai nhượng lại vé, ngược lại cần mua thì cả đồng, quả nhiên là một vé khó mua. Lúc cô thất vọng tìm kiếm trên mạng thì nhận được điện thoại của Quý Phi Dương nói có người bạn vừa mở một thẩm mỹ viện, cho vài phiếu chăm sóc da nhờ anh đưa cho lại bạn bè, anh cũng không cần thứ này nên mượn hoa hiến Phật tặng lại cho cô và Từ Lộ Lộ, xem như lời cảm ơn các cô lần trước đã mời cơm.

“Chỉ một bữa cơm thôi mà chúng em lại có lời vậy sao.” Cố Hạ cười nói, rồi nói vài lời cảm ơn với anh, không biết là Quý Phi Dương dùng tiền của mình mua lại tấm phiếu của người bạn đó hay thật sự là do người khác tặng.

“Con gái các em yêu thích những thứ này, cũng thuận tiện giúp bạn anh câu thêm khách. Ngày mai anh có việc đến trung tâm thương mại, đến lúc đó sẽ điện thoại cho em, thuận tiện đưa phiếu cho em luôn.” Quý Phi Dương nói.

“Cảm ơn.” Cố Hạ nhìn vào màn hình máy tính, lại nghĩ đến tấm vé đó, Quý Phi Dương quen biết nhiều người, không có biết cách nào mua được không, cô hỏi thử: “Quý sư huynh, có chuyện này...”

Cô muốn nhờ anh giúp đỡ một chút, vừa mở miệng ra thì lại cảm thấy không nên làm phiền anh, chỉ ấp úng không biết nói thế nào.

Quý Phi Dương thấy cô muốn nói lại thôi nên nói: “Có việc gì cứ nói thẳng, chẳng lẽ có việc gì muốn nhờ anh giúp?”

Cố Hạ kể sự tình cho anh nghe, hỏi: “Anh quen biết nhiều người, em muốn hỏi thử xem anh có cách nào mua được vé không, nếu như phiền anh thì thôi vậy.”

“Việc nhỏ.” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười khê, “Buổi diễn này anh cũng muốn đi, tuần sau chính là đêm Giáng sinh, không thì chúng ta cùng đi đi?”

“Vâng, cảm ơn Quý sư huynh.” Cố Hạ hưng phấn nói.

“Vậy ngày mai anh đi tìm mua hai vé, đến lúc đó anh sẽ đưa đến cùng với phiếu chăm sóc da cho em.”

Cố Hạ không khỏi bội phục người có tiền, đi khắp nơi cũng không thể tìm thấy vé vào cửa vậy mà Quý Phi Dương lại có thể mua được, giọng điệu lại nhẹ nhàng như vậy, dường như không hề tốn chút sức nào. Buổi biểu diễn sẽ bắt đầu vào tám giờ tối, buổi sáng ngày 24 Cố Hạ vẫn tiếp tục làm việc, Quý Phi Dương gọi điện đến nói: “Cố Hạ, hay là tối nay cùng đi ăn cơm đi, ăn cơm xong rồi qua đó, vừa kịp lúc.”

Cố Hạ cười đến nở hoa, cầm điện thoại nói: “Vốn em đã làm phiền đến anh, lại còn bắt anh mời ăn cơm, thật sự em thấy rất ngại.”

“Đã thân như vậy mà còn khách sao nữa.” Quý Phi Dương cười nói, “Năm giờ rưỡi em tan ca phải không? Lúc đó anh sẽ chờ em dưới cửa tòa nhà thương mại.”

“Được ạ, Quý sư huynh, chúng ta không gặp không về.” Cố Hạ cúp điện thoại, khẽ cười. Cô nhận điện thoại trong hành lang công ty, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Trâu Nhuận Thành cùng thư kí của anh ta chẳng biết từ lúc nào đã đi đến gần, hành lang rất yên tĩnh, lời cô nói vừa văng vẳng vào tai người khác. Trâu Nhuận Thành thấy Cố Hạ cười liếc mắt đưa tình nên cảm thấy có chút thú vị. Bên cạnh ngoại trừ thư kí của anh ta thì không còn ai khác, Trâu Nhuận Thành lại trêu ghẹo: “Ồ Cố Hạ, tối nay cô hẹn hò cùng Quý Phi Dương sao?”

“Không phải hẹn hò.” Cố Hạ không muốn khiến cho người khác hiểu lầm, giải thích: “Vừa vặn cùng đi xem biểu diễn, thuận tiện ăn một bữa cơm thôi.”

“Như thế mà còn không phải là hẹn hò à? Cô nhìn cô xem, mặt đỏ rần, còn che giấu cái gì nữa?” Trâu Nhuận Thành lại trêu ghẹo, ánh mắt tràn ngập nụ cười tò mò, “Đêm Giáng sinh là thời gian thích hợp, Quý Phi Dương còn hẹn cô đi chơi, Cố Hạ, cô thật là có bản lĩnh nha, xem ra cô sắp lên đời rồi.”

Trâu Nhuận Thành cười tà ác, bây giờ còn đang trong giờ làm việc nên anh ta cũng không nói nhiều nữa, dẫn theo thư kí đi ra ngoài.

Đêm Giáng sinh, trong mắt Trâu Nhuận Thành luôn là thời gian lãng mạn ấm áp không thể sai vào đâu được, buổi chiều, Trâu Nhuận Thành ngồi trong văn phòng của Triển Thiệu Huy, bốn cột nói: “Ai cũng nói phụ nữ rất thích lễ Giáng sinh, thật ra thì đàn ông càng thích hơn, đây quả thật là trời tạo cơ hội cho đàn ông mà. Mua một bó hoa ăn một bữa cơm, thêm vài lời dỗ dành ngon ngọt, đơn giản như vậy đã có thể kéo phụ nữ lên giường! Tối nay thật ra cũng giống như lễ tình nhân hay lễ thất tịch thôi – lừa gạt người khác phái hoặc là bà xã của mình.”

Trịnh Giang Hà liếc mắt nhìn anh ta, miễn cưỡng nói: “Vây bà xã tương lai của cậu có ngủ trên giường của cậu đêm nay không?”

Trâu Nhuận Thành ngồi bắt chéo hai chân trên ghế sofa, cười hắc hắc, “Có một cô người mẫu vừa vào ghế không lâu, vô cùng thuần khiết. Tối nay em muốn dẫn cô ấy đi xem pháo hoa, tam ca, em rất lãng mạn phải không?”

“Chẳng có ai thưởng thức cái kiểu lãng mạn của cậu đâu.” Trịnh Giang Hà xem thường nói, “Chẳng qua là vì thân phận của cậu nên người ta mới dính vào cậu, nói thẳng ra thì chỉ là giao dịch giữa tiền và sắc thôi, còn nói cho vắn về làm quái gì?”

“Không cần phải nói trực tiếp như vậy nha, tốt xấu gì thì em cũng rất biết cách dỗ ngọt phụ nữ, chỉ là bọn họ không biết thưởng thức nội tâm của em mà thôi.” Trâu Nhuận Thành nhảy dựng lên, đi đến trước cửa sổ sát đất, đưa mắt nhìn về phía xa, xa xa nhìn thấy nóc nhà khách sạn lớn Bách Đình thuộc quyền sở hữu của Triển Thiệu Huy, anh ta nói: “Tam ca, anh có biết bây giờ tất cả các phòng khách sạn đều không còn trống không? Vừa rồi nghe Khâu Hàn nói ngày hôm qua tất cả các phòng của khách sạn Bách Đình đều được đặt hết, nếu như mỗi ngày phòng khách sạn đều chật ních như ngày hôm nay thì chẳng phải chúng ta lời to rồi sao?”

Trâu Nhuận Thành xoay người lại, vừa cười vừa nói: “Lại nhớ tới một chuyện, sáng nay ở công ty gặp được Cố Hạ, cô nàng kia nha, hình như đêm nay sẽ gao nấu thành cơm với Quý Phi Dương, không biết Quý Phi Dương có mang cô ấy đến khách sạn nào của chúng ta không nhỉ.”

“Cậu nói cái gì?” Triển Thiệu Huy ngồi phía sau bàn làm việc vẫn không hề lên tiếng đột nhiên mở miệng, tay cầm tách cà phê run lên, vài giọt cà phê màu nâu rơi xuống tay áo vest của anh, nhìn Trâu Nhuận Thành lạnh lùng nói: “Cậu lại làm gì nữa?”

“Em thật sự không làm gì cả mà, bây giờ em cũng mặc kệ cô gái kia.” Trâu Nhuận Thành cao giọng nói, vội vàng tỏ thái độ, mặt lại mang theo một nụ cười gian xảo, “Hôm nay trùng hợp nhìn thấy cô ta gọi điện thoại, thuận tiện hỏi một tiếng thôi. Nghe nói tối nay Quý Phi Dương mời cô ta ăn cơm, còn hẹn hò đi xem biểu diễn nhạc với cô ta, loại hành vi lãng mạn này, chắc chắn là khúc dạo đầu trước khi đàn ông ra tay. Đại ca, anh không thấy đâu, Cố Hạ cô ta còn cười ngây ngô, loại phụ nữ này thật dễ bị gạt.”

Trâu Nhuận Thành cũng không nhìn sắc mặt Triển Thiệu Huy, còn ý vị nói tiếp: “Và lại, Cố Hạ vốn có ý với Quý Phi Dương, không phải Quý Phi Dương không đồng ý sao? Hiện tại Quý Phi Dương lại chuyển hướng, cậu ta chỉ tùy tiện nói vài câu, hơi tỏ vẻ chủ động một chút thì đêm nay nhất định Cố Hạ sẽ thất thân.”

Triển Thiệu Huy nặng nề đặt tách cà phê lên bàn, cà phê đổ ra ngoài một ít, Cố Hạ thích Quý Phi Dương, chỉ cần Quý Phi Dương vẫy tay thì cô gái kia nhất định sẽ vô cùng yêu thương nhưng nhớ chạy đến. Nghĩ đến chuyện ấy, mặt Triển Thiệu Huy ngày càng âm trầm.

Trâu Nhuận Thành nhìn đồng hồ, đã gần 5h, anh ta đi sang cầm áo khoác của mình lên, nói: “Đại ca, hôm nay cũng không có việc gì, em rút lui trước đây.”

Mắt Triển Thiệu Huy đảo quanh, giọng lạnh lùng nói: “Tiểu Ngũ, lợi nhuận năm nay của Khải Hoàn thế này, cậu còn nói không có việc gì? Tôi thấy cả phòng thị trường đều phải xem xét lại rồi! Cuối năm là thời điểm quan trọng, cậu còn muốn chơi?”

Trâu Nhuận Thành bị giọng điệu của anh làm cho hoảng sợ, bất bình nói: “Đại ca, tình hình kinh doanh năm nay rất tốt, doanh thu tăng so với năm trước, tháng chín đã hoàn thành kế hoạch của cả năm, như vậy còn không đáng khen ngợi sao?”

“Đó là bởi vì năm nay giá cả thị trường giảm! Đầu năm cậu đặt ra mục tiêu quá thấp!” Triển Thiệu Huy vỗ bàn, khí thế bức người, “Tình hình thị trường tốt như vậy mà doanh thu chỉ có thế, cậu trở lại lo mà tổng kết lại xem năm nay làm ăn thế nào đi. Bây giờ cậu trở về ngay, triệu tập toàn thể phòng thị trường mở cuộc họp, còn mấy ngày nữa rốt cuộc phải tăng doanh thu bao nhiêu, làm cho tôi một bản báo cáo, phải lập nhiều mục tiêu cho bộ phận tiêu thụ, kì thêm nhiều họp đồng, thu hồi lại tiền thật nhanh!”

Giọng điệu của Triển Thiệu Huy lạnh lùng, Trâu Nhuận Thành rùng mình, biết rõ đại ca không thích nói giỡn, tuy cảm thấy doanh thu cũng không tồi nhưng vẫn ỉu xiu nói: “Đại ca, anh bảo em triệu tập mọi người về họp bây giờ sao?”

“Cả phòng thị trường đều phải tham gia, không một ai được vắng, thu thập thông tin của tất cả khách hàng, lát nữa tôi sẽ đến kiểm tra.” Triển Thiệu Huy ra lệnh.

Da đầu Trâu Nhuận Thành run lên, bất đắc dĩ nói: “Em đi ngay.”

Trâu Nhuận Thành vội vàng bảo thư kí gọi cho toàn thể nhân viên phòng thị trường năm giờ đúng lên phòng họp số 3 họp, nhân viên của Khai Hoành nghe thấy tin này đều không ngừng than khổ, sắp tan ca rồi lại bắt lên họp, cuộc họp này không biết họp đến khi nào, chỉ hy vọng không họp quá lâu.

Thần kinh Cổ Hạ căng thẳng, lúc vào phòng họp thì vội vàng nhắn tin cho Quý Phi Dương, nói cho anh biết mình phải họp, không biết bao giờ mới xong. Quý Phi Dương nói không sao, đợi cô họp xong sẽ đi ăn cơm.

Cuộc họp này mở đột ngột, hơn nữa thời gian kéo dài ngoài dự kiến. Phòng họp thật to, các quản lí cấp cao của công ty, sau là các trưởng phòng, còn có cả nhân viên của phòng thị trường. Trâu Nhuận Thành bị Triền Thiệu Huy mắng nên tâm tình không tốt, trước tiên mắng tất cả nhân viên trong công ty, nói ra một đống những điều bất mãn, sau đó báo giám đốc phòng thị trường báo cáo, lại bắt trưởng phòng báo cáo, giữa chừng Trâu Nhuận Thành còn bất ngờ hỏi một số vấn đề, mọi người nom nớp lo sợ. Trong lúc đó Triền Thiệu Huy gọi điện tới, phòng họp có màn hình quan sát, anh đi trên đường mở máy lên quan sát cuộc họp, gọi điện thoại đến chỉ thị: “Bảo tất cả các nhân viên tổng kết theo thứ tự. Sau đó báo cáo tình huống của từng khách hàng, người phụ trách là ai, tính cách người phụ trách thế nào, tình hình tài chính của khách hàng, nhất là những khách hàng nhỏ, một tổng giám đốc như cậu hẳn là phải nắm tình hình từng khách hàng trong lòng bàn tay; xem xem mấy ngày tới có thể thu lại bao nhiêu tiền, sang năm phải tính toán thế nào. Tôi xử lí công việc ở gần đây, sẽ không tới, cậu báo cáo cho tôi tiến trình cuộc họp.”

“Đại ca, hôm nay là đêm Giáng sinh mà!” Trâu Nhuận Thành nhắc nhở anh, theo chỉ thị này của đại ca, cuộc họp này sẽ tiến hành đến mấy giờ đây? Trâu Nhuận Thành nói: “Em thì đã đành, còn những nhân viên kia cũng có việc chứ ạ, giữ lại nhiều người tăng ca họp hành như vậy sẽ bị người khách rủa đấy.”

“Ai dám rủa! Đêm giáng sinh thì không thể tăng ca sao? Cái này cũng không phải ngày lễ truyền thống của Trung quốc, chính phủ cũng không quy định phải nghỉ làm, cậu gào thét cái gì mà gào thét?” Triền Thiệu Huy quát.

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Tiểu Ngũ cũng đã nói nhiều rồi nhì, ngày mai tiếp tục để cho lão Tam khiêu khích một cái!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chủ ý

Trâu Nhuận Thành vừa thấy không thể thương lượng được thì ỉu xiu, mỗi người đều phải làm báo cáo, vậy cũng phải mất một hai tiếng, lát nữa còn phải cẩn thận nghiên cứu tình hình của khách hàng. . . Từ trước đến nay anh ta làm việc đều chỉ nói đến hiệu suất, cho tới bây giờ vẫn chưa từng điều khiển một cuộc họp dài như vậy, và lại, loại họp hành tổng kết này bắt một tổng giám đốc như anh ta đến là có ý gì chứ? Nhưng mà Trâu Nhuận Thành cũng không dám cãi lại Triền Thiệu Huy, thành thành thật thật trở lại chỗ ngồi, nghe từ trên xuống dưới báo cáo.

Bụng mọi người đều đói meo, sắc mặt bí xị, vẫn phải lấy tinh thần mà họp, từng cá nhân dài dòng báo cáo xong, từng nhân viên phòng thị trường lại báo cáo về tình hình khách hàng, ngón tay Trâu Nhuận Thành khẽ đánh xuống mặt bàn, lúc vừa bắt đầu còn hỏi vài vấn đề, về sau để cho giám đốc Dương hỏi, anh ta ngồi bên cạnh nghe, cứ như vậy các nhân viên phòng thị trường báo cáo về từng khách hàng, lại đến phân tích tình hình khách hàng, rồi lại nói một chút về kế hoạch sang năm.

Lúc hơn 9h Trâu Nhuận Thành ra ngoài một chuyến, vừa mở cửa ra đã gọi điện cho Trịnh Giang Hà, gào thét: “Tam ca, em sắp bị đại ca bức điên rồi, đêm giáng sinh mà giờ vẫn còn họp nha, anh ấy vẫn còn chưa hài lòng, cuộc họp này còn phải kéo dài thêm vài tiếng nha!”

Trong điện thoại Trịnh Giang Hà lại có chút hả hê: “Tiểu Ngũ, cậu còn muốn đi tìm cái cô người mẫu thuần khiết kia không?”

“Giờ em làm gì còn tâm tình mà nghĩ đến chuyện ấy?” Trâu Nhuận Thành khổ không thể tả, “Giờ đang chết đói đây, anh ấy thì chạy ra ngoài ăn cơm, bắt một đám chúng em ở trong phòng chịu đói mà họp hành, quá tàn nhẫn!”

Trịnh Giang Hà ở đầu dây bên kia cười ha ha.

“Tam ca, anh còn cười à? Anh thật là không có lương tâm.” Trâu Nhuận Thành lại than khổ, “Doanh thu năm nay em cảm thấy không tồi, vậy mà đại ca vẫn khinh bỉ em. Giờ thì mấy người kia cũng không biết đang rủa thầm em như thế nào, nhân phẩm cùng giá trị con người em đang xuống dốc thậm tệ nha. . . Tam ca, anh xem giờ đã hơn 9h, đã họp hơn bốn tiếng, anh cũng không thể đứng nhìn anh em chịu khổ được, tốt xấu gì cũng nói với đại ca một tiếng đi mà.”

“Hắc hắc, cậu đã thành tâm thành ý cầu xin tôi giúp đỡ vậy thì tôi đây sẽ giúp cậu một lần, ai bảo tôi là tam ca của cậu?” Trịnh Giang Hà rất hiểu Tiểu Ngũ, biết rõ cậu ta thích ngủ, chín mười giờ tối đã than mệt, căn bản không còn tinh thần làm việc.

“Nói đi!” Trâu Nhuận Thành đợi vài giây không thấy ai nói gì, tâm trạng nôn nóng.

“Có phải Cố Hạ làm ở phòng thị trường không?” Trịnh Giang Hà tỏ ra vô cùng thần bí, “Cậu giữ cô ấy lại, tìm cho cô ấy việc gì đó để cô ấy tăng ca, sau đó cậu báo cáo với đại ca một tiếng, nói không chừng có thể nhanh chóng giải tán.”

“Anh, anh có ý gì?” Trâu Nhuận Thành chưa động não được, “Chẳng lẽ nói lẩn qua lẩn lại lâu như vậy, đại ca chính là vì Cố Hạ mới bắt chúng em tăng ca sao?”

“Về phòng phòng thị trường các cậu làm việc thế nào thì tôi không biết, có phải đại ca muốn hành hạ Cố Hạ hay không tôi cũng không biết, nhiệm vụ đầy mạnh tiêu thụ cuối năm vô cùng quan trọng, lượng tiêu thụ vài ngày cuối năm có thể vượt qua cả doanh thu trong một tháng, mở cuộc họp tổng kết tất nhiên là cần thiết. Nhưng mà đã trễ như vậy, cuộc họp cũng không còn bao nhiêu nội dung, cậu thử hỏi ý đại ca xem, tam ca tôi cũng chỉ có thể nhắc nhở cậu vậy thôi.”

Trâu Nhuận Thành có hơi không tin, chẳng qua là trước mắt cũng chẳng còn cách nào khác, anh ta thử gọi điện cho Triển Thiệu Huy, báo cáo tình hình cuộc họp, cuối cùng nói: “Đại ca, em thấy cuộc họp hôm nay cũng gần xong, chỉ cần giữ lại tờ của Cố Hạ là được rồi, vừa rồi mới phát hiện ra có nhiều tư liệu trợ lý không đưa ra, đó chính là Cố Hạ, cũng không biết làm việc thế nào, đêm nay phải bắt cô ta làm cho xong, không đến 12h thì không được về nhà. Những phân khúc không có vấn đề gì, hay là giải tán những người kia trước, còn có người phải về nhà với con nhỏ.”

Triển Thiệu Huy nhàn nhạt lên tiếng: “Đã như vậy thì cậu giữ lại đội kia làm thêm, nếu cậu mệt thì về văn phòng nghỉ một lát, để cho trưởng phòng giám sát, cũng không cần tăng ca.”

Những người khác trong phòng thị trường rốt cuộc được giải phóng, ra khỏi phòng họp thì thở phào một hơi, chỉ còn vài người tiếp tục chịu dày vò. Cố Hạ hoàn toàn không còn cách nào, lúc nghỉ giữa giờ cô gọi điện cho Quý Phi Dương, chờ mong buổi diễn cuối cùng lại không xem được, đêm giáng sinh cô lại phải cùng một đám đông nghiệp làm thêm giờ. Dường như cô và Quý Phi Dương vĩnh viễn không có duyên, chắc hẳn là ông trời hiểu được bọn họ quá chênh lệch nhau nên mỗi lần đều có chuyện. Cô tê liệt ngồi trên ghế, đã đối bụng đến mức không còn cảm giác đói, đêm giáng sinh còn phải họp, Trâu Nhuận Thành thật sự không sợ gây thù mà.

Lúc cuộc họp tổ tuyên bố kết thúc, vị trợ lý đặc biệt giữ Cố Hạ lại lên lầu lấy tư liệu. Vào trong phòng tổng giám đốc, nhìn thấy Trâu Nhuận Thành không hề có hình tượng ngồi phịch trên ghế sofa, bên cạnh là Triển Thiệu Huy ngồi ngay thẳng, thật ra cũng chẳng làm gì, Triển Thiệu Huy nói: “Đi thôi, Tiểu Ngũ, đi ăn cơm.”

Trâu Nhuận Thành vô lực khoát tay, “Đại ca, em không đi, em về ngủ một chút đây.”

“Tùy cậu.” Triển Thiệu Huy đứng lên, nói với Cố Hạ, “Đi ăn cơm, chờ cô dưới lầu.”

Cố Hạ trở lại vị trí của mình, lấy túi xách, đi xuống lầu, cô cũng mệt không chịu nổi rồi, ngồi trên xe Triển Thiệu Huy không còn chút tinh thần nào, oán giận nói: “Đã hơn 10h, nhà tư bản các anh thật là ép người, còn bắt bố người ta vào đêm giáng sinh.”

“Đêm giáng sinh chứ có phải đêm thất tịch đâu.” Triển Thiệu Huy không có chú ý này nào, khởi động xe, chậm rãi chạy đi, “Cô nói tất cả chúng tôi đều là nhà tư bản, đương nhiên phải đặt lợi ích lên hàng đầu. Mấy ngày này là thời kì quan trọng để tăng doanh thu, tất nhiên phải nắm chắc lấy, doanh thu cả năm có tốt thì cuối năm tiền thưởng của cô mới nhiều. Đến lúc cô nhận được tiền thưởng cuối năm cũng sẽ không cảm thấy cuộc họp hôm nay lâu đâu.”

Tình hình kinh doanh của Khải Hoành cuối năm vô cùng khả quan, Cố Hạ cũng mong mỗi cuối năm nay sẽ lấy thêm được một ít tiền thưởng gửi cho mẹ, nhưng vẫn vô tình như cũ, “Hai ngày trước thì không họp, không sớm không muộn lại trùng ngay vào hôm nay. Tối nay tôi định đi xem biểu diễn nhạc, tôi vô cùng yêu mến nghệ sĩ đàn dương cầm kia, đi khắp nơi cũng không mua được vé vào cửa, thật vất vả mới nhờ Quý sư huynh mua vé được, vậy mà không đi được.”

Triển Thiệu Huy đang lái xe phát ra một tiếng cười khinh bỉ từ trong cổ họng, “Cô không mua được có thể nhờ tôi giúp mà, không có việc gì Quý Phi Dương có thể làm được mà tôi không làm được cả, chẳng qua chỉ vì cô muốn tìm cơ hội lôi kéo cậu ta mà thôi.”

Cố Hạ không có tâm tình đùa cợt với anh, “Tôi chết đói rồi, lần sau có họp muộn như vậy thì cũng phải để cho người ta ăn cơm đã, như vậy tinh thần của mọi người cũng tốt hơn một chút.”

Triển Thiệu Huy nghiêng đầu nhìn thoáng qua Cố Hạ, “Ông chủ như tôi đây cũng đã không hề phụ lòng cô rồi còn gì, họp xong thì mời cô đi ăn cơm, lát nữa còn đưa cô về nhà, cô còn rủa cái gì nữa?”

Triển Thiệu Huy chở cô đến một quán cháo, khi chiếc nồi đất tinh xảo được bung lên, mở nắp ra, hương thơm tỏa ra bốn phía. Cháo hàm nhuyễn, ăn buổi tối rất tốt cho dạ dày, phối hợp thêm một vài món ăn nhẹ ngon miệng, cho dù tinh thần Cố Hạ đang không được tốt thì ăn vào cũng thấy rất thoải mái. Trước đó Triển Thiệu Huy cũng đã ăn tối, bây giờ chỉ ăn một ít cho bữa khuya, cầm chén sứ màu trắng chậm rãi ăn, một lát sau, anh vừa ăn cháo vừa hỏi: “Hôm nay Quý Phi Dương hẹn cô sao?”

“Cũng không tính là hẹn tôi, tôi nhờ anh ấy giúp tôi mua vé vào cửa, vừa khéo Quý sư huynh cũng muốn đi nghe buổi biểu diễn kia nên chúng tôi đi cùng.” Cố Hạ cũng không muốn nghĩ nữa, thờ dãi, “Đáng tiếc...”

Triển Thiệu Huy nhìn chăm chăm vào chén sứ trước mặt, sau nửa ngày mới ý tứ sâu xa nói: “Cô đã từng nói không có ý nghĩ gì với cậu ta, tốt nhất hãy giữ khoảng cách với cậu ta.”

“Thật ra anh nói cũng đúng, đã không có kết quả, liên lạc quá nhiều ngược lại càng làm cho lòng tôi thêm rối bời.” Cố Hạ cầm muống trên tay, “Nhưng

mà Quý sư huynh tốt như vậy, có thể qua lại nhiều với anh ấy thật sự rất vui.”

Cô ăn một ngụm, lại ngẩng đầu lên nhìn Triển Thiệu Huy, nghi hoặc hỏi: “Triển thiếu, sao anh lại quan tâm đến chuyện của tôi như vậy? Thời gian của anh rất quý giá nha, làm trễ nải thời gian kiếm tiền của anh tôi thật sự ngại.”

Triển Thiệu Huy không nói gì, cầm muỗng khuấy khuấy cháo trong chén, sắc mặt sáng tối không rõ. Sau khi anh đến Khai Hoành mới bắt mọi người họp, chiều nay nghe Tiểu Ngũ nói như vậy, anh thật sự cảm thấy sự việc này không tốt chút nào. Rõ ràng đã trở về nhà nhưng anh lại lái xe tới, phải đưa Cô Hạ về mới thật sự yên tâm. Một loại cảm giác nguy cơ đang đến gần, trong lòng rối bời, anh vuốt vuốt trán, “Ăn nhanh lên, ăn xong về sớm một chút.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, anh dần dần để ý đến Cô Hạ, đã quen cô lú lú nói chuyện không biết là chuyện gì, thích cô nhảy nhót bên cạnh anh, tất cả đều khiến cho anh cảm thấy rất thoải mái. Đương nhiên, cũng có chỗ làm anh rất ghét, ví dụ như vị đàn anh nào đó, mỗi lần cái tên Quý Phi Dương được Cô Hạ vui vẻ gọi ra, Triển Thiệu Huy lại mất tỉnh táo một cách bất thường. Anh cảm thấy sự việc đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình, ban đầu, anh chỉ thường xuyên gặp mặt Cô Hạ, gặp mấy lần liền cảm thấy để ý hơn một chút, khi đó còn muốn đẩy cô vào Quý Phi Dương, bây giờ thì anh không còn muốn làm vương mẫu nương nương giữa hai người nữa mà làm một dải ngân hà giữa hai người, tốt nhất để cho hai người không thể nhìn mặt đối phương nữa thì càng tốt.

Cho tới bây giờ Triển Thiệu Huy vẫn chưa hề phát hiện ra thay đổi của mình, cô gái tên Cô Hạ này, thật sự chẳng có chỗ nào đặc biệt, nói đến yêu thích à, ngay cả chính mình cũng cảm thấy vớ vẩn. Nhưng mà, giờ thì anh đã không còn muốn thấy Cô Hạ ở bên cạnh người đàn ông khác.

Hôm nay anh xử lý công việc xong, nhìn đồng hồ, ăn trưa thì hơi sớm một chút nên tựa vào ghế nhìn lên trần nhà, buồn lòng một chút. Văn phòng rất yên tĩnh, Lão Tam ngồi bên kia uống trà, đặt tờ báo trong tay xuống, hơi hột nói một câu, “Hôm nay là lễ giáng sinh.”

“Ngày mai mới là cuối tuần, hôm nay còn phải đi làm.” Triển Thiệu Huy miễn cưỡng nói.

“Mấy bữa nữa là tết Tây.” Khéo miệng Trịnh Giang Hà còn ả ả một nụ cười, “Tết Tây xong là Tết âm lịch, tết âm lịch xong là lễ tình nhân...”

“Cậu có ý gì?” Triển Thiệu Huy không biết sao Lão Tam lại nói mấy lời khó hiểu này, quay đầu lại nhìn anh ta.

“Chỉ là cảm thấy gần đây có khá nhiều ngày lễ, còn có ngày nghỉ theo quy định.” Trịnh Giang Hà cười nhạt, bùng tách trà trước mặt lên, chậm rãi hớp một ngụm, nuốt trà xuống xong, trong miệng còn vương lại hương vị của trà, giọng nói không lớn, “Mấy ngày lễ nếu có người có mưu đồ làm loạn, tạo một chút lằng mằng, sẽ rất dễ dàng ra tay với phụ nữ, đặc biệt là đối với những cô gái không quá thông minh.”

Anh ta nói rất băng quơ, nhưng lời nói băng quơ kia lại khiến cho Triển Thiệu Huy không ăn được cơm trưa, đến chiều đi làm cũng thất thần phạm nhiều sai lầm, không phải làm vỡ ly thì là kí tên sai chỗ. Thái độ của Quý Phi Dương thế nào thì Triển Thiệu Huy không biết, nhưng nếu Quý Phi Dương hơi có ý một chút, tùy tiện tỏ vẻ một chút, làm ra chuyện gì đó với Cô Hạ, như vậy người đàn ông thông minh, biết ăn nói ngọt ngào, đối phó với cô gái không quá thông minh cùng yêu mến mình như cậu ta, không lừa gạt được mới là lạ.

Nghĩ đến đây, Triển Thiệu Huy nắm chặt cây bút đến nỗi xương tay nổi cả lên. Bên phải là chậu hoa hồng môn nhỏ đặt trên bàn, để ý kĩ thì thật sự là một chiếc đèn cảm ứng, phải dưới đèn còn trang trí thêm vài thứ nhỏ nhắn đáng yêu. Thời tiết hôm nay không tốt lắm, âm u, trời như muốn mưa, văn phòng chỉ mở một bóng đèn, cây nấm nhỏ trong góc tường phát sáng, ánh sáng cực kì nhạt nhưng lại rất chân thật, mỏng lung mà nhu hòa, nổi bật lên phần lá màu xanh lục, màu xanh mượt mà.

Triển Thiệu Huy nhớ tới nụ cười trong sáng của Cô Hạ, cô gái kia lúc cười cả khuôn mặt sáng bừng lên, anh nhìn thấy mà cảm giác như đang tắm gió xuân; nhớ tới giọng cô khi gọi hai chữ “Triển thiếu” kia, giọng nói mềm mại, không nhạt nhẽo chán ngán, nhớ tới dáng vẻ bất đắc dĩ, nịnh nọt, vui sướng... của cô. Còn có đêm hôm đó cô nằm trên giường anh, làn da trắng nõn, tư thế hấp dẫn, phụ nữ khi cởi quần áo ra là hấp dẫn nhất, làn môi rất mềm, dịu dàng lại ngọt ngào, thật là muốn hôn thêm một lần nữa, không phải, hẳn là phải thử hương vị của cá cơ thể cô... Ánh mắt của Triển Thiệu Huy không biết đã rơi xuống nơi nào, màu mắt cô đơn, “Tôi cảm thấy, cô ấy hẳn phải là của tôi.”

Bên cạnh có người vỗ bàn, lớn tiếng nói, “Đúng, hẳn là của chúng ta.”

Người nói chính là Trâu Nhuận Thành, trước mắt bọn họ đang họp nhất thành tây lại nhưng vẫn chưa thảo tóm được, còn có những công ty khách muốn cạnh tranh, thái độ của các lãnh đạo ngành vẫn chưa rõ ràng. Trịnh Giang Hà vừa nói qua tình huống của các công ty khác, Trâu Nhuận Thành vừa nghe thấy đại ca nói vậy thì vội vàng phụ họa theo.

Triển Thiệu Huy lạnh lùng liếc nhìn Trâu Nhuận Thành, dừng lại một chút, “Tôi nói... là của tôi.”

Trâu Nhuận Thành sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười nói, “Đại ca, là của anh. Cơ hội tốt như vậy, nhất định không thể để cho người khác cướp mất.”

“Không thể để cho người khác cướp mất.” Ánh mắt của Triển Thiệu Huy thâm thúy, ba năm trước đây anh đã gặp gỡ Cô Hạ, không phải của anh thì có thể là của ai? Giọng điệu của anh rất kiên định, “Từ trong ra ngoài sẽ là của tôi.”

Trịnh Giang Hà thấy hôm nay đại ca rất khác thường, vừa rồi lúc bọn họ thảo luận công việc đáng vẻ cũng thất thần như vậy, không khỏi hỏi một câu, “Đại ca, anh có đang nói cùng một chủ đề với bọn em không vậy?”

Chương 42: Hẹn hò

Phòng làm việc của Triển Thiệu Huy nằm trên tầng cao nhất, anh đứng một bên cửa sổ, bên ngoài đủ mọi kiểu kiến trúc, sắc trời âm đạm, mặt nước xa xa nhuộm màu lợ về mờ nhạt bởi một tầng sương mù. Ngã tư đường phía dưới mọi người chậm rãi di chuyển, từ trên cao nhìn xuống lại giống như những chú kiến, xuất phát từ nguyên nhân thời tiết, mặc dù vừa hơn 5 giờ nhưng đã có rất nhiều tòa nhà đã sáng đèn, lộn xộn như gấm. Triển Thiệu Huy nhìn một chút, lấy di động ra gọi điện thoại cho Cố Hạ, có lẽ bên kia đã tan ca, hôm nay chính là Noel, anh cần phải xác nhận lại liệu Quý Phi Dương có tiếp tục mời cô đi ăn tối không, anh trực tiếp hỏi: “Sau khi tan ca có việc gì không?”

“Có việc ạ” Cố Hạ trả lời cũng rất trực tiếp, “Đi ăn cơm”

“Vớ ai?” Giọng nói của Triển Thiệu Huy rất gấp.

“Vớ Từ Lộ Lộ, bạn trai cô ấy, Trần Đào mời khách. Lễ Noel mà, phải đi ra ngoài ăn cơm chứ.” Cố Hạ cười cười nói: “Ăn cơm xong có lẽ sẽ đi dạo phố, hôm nay có rất nhiều cửa hàng tổ chức hoạt động.”

Triển Thiệu Huy yên tâm hơn một chút, Quý Phi Dương không tìm cô là tốt rồi, anh nói: “Đôi tình nhân người ta hẹn hò, cô đi làm gì, đi xem náo nhiệt sao? Sau khi tan ca đừng đi, tôi bảo A Đông tới đón cô.”

“Có chuyện gì sao?” Cố Hạ hỏi.

“Tất nhiên là có việc” Triển Thiệu Huy vẫn chưa thể nghĩ ra việc gì, trước dùng câu này chữa cháy, nói tiếp hai câu rồi cúp điện thoại.

Đêm nay Cố Hạ đã có hẹn đi ăn cơm với Từ Lộ Lộ, Trần Đào đã đặt ở một quán cơm Quảng Đông để ăn thịt lợn nướng, bây giờ Cố Hạ không thể làm gì khác là gọi điện tố về buổi tối không đi được, nói công ty còn có việc.

“Trần Đào đã đặt rồi, hai người bọn mình làm sao ăn hết?” Từ Lộ Lộ kêu la, “Cũng là lễ Noel, cậu chỉ là một nhân viên nhỏ, sao lại ngày nào cũng tăng ca?”

Trong lòng Cố Hạ đang oán hận Triển Thiệu Huy, thời gian đi làm thì thôi, tan ca rồi còn tiếp tục bóc lột cô, hại cô không thể tự do điều chỉnh thời gian của mình. Nhớ tới buổi sáng Quý Phi Dương đề nghị, hôm nay Quý Phi Dương đã tới bên này, thuận đường cho cô hai phiếu của thẩm mỹ viện, Cố Hạ rất áy náy với anh. Quý Phi Dương vẫn hào phóng cười vui vẻ như cũ, tỏ vẻ chuyện hôm qua không sao cả, cuối cùng hỏi: “Ồ Khải Hồng rất vất vả sao?”

Lúc ấy Cố Hạ cười cười, nói tiền lương cao thì phải vất vả một chút.

“Không chỉ có công việc, còn việc ngoài 8 giờ làm sao. Bình thường Triển thiếu cũng thường xuyên chỉ thị em làm việc như vậy, nếu như em cảm thấy được ở công ty anh ta công việc quá vất vả, hoặc là rất khó khăn, em có thể cân nhắc một chút đến bên kia của anh, tiền lương so với Khải Hồng ít hơn không là bao, hoặc muốn đổi công việc khác, anh có thể tìm bạn bè hỏi một chút”. Quý Phi Dương nói rất nghiêm túc.

Cố Hạ cảm kích ý tốt của anh ta, nói sẽ suy nghĩ lại. Mặc dù ông chủ lớn có khi ở trước mặt cô xếp đặt này kia, hại cô nom nớp lo sợ, mặc dù công việc ở Khải Hồng mỗi ngày đều bận rộn, nhưng không gian phát triển của Khải Hồng khá lớn, Triển Thiệu Huy cũng đã nói sẽ không tùy tiện trêu đùa cô, tình cảm với đồng nghiệp cũng rất tốt, đổi công việc mới lại phải thích ứng một lần nữa. . . hơn nữa Cố Hạ cũng không quá muốn tới công ty Quý Phi Dương, rõ ràng hai người cái gì cũng không có thể, đi chi biết phiền não thêm mà thôi. Trừ khi tình trạng công việc không thể chịu đựng được nữa, nếu không Cố Hạ cũng không muốn tùy tiện thôi việc.

Chẳng qua cuộc nói chuyện với Quý Phi Dương đã giúp trong lòng Cố Hạ thư thái hơn, bây giờ cô đã có đường lui, nếu Triển Thiệu Huy cứ uy hiếp, bức bách cô, cô có thể thoải mái mà thôi việc.

Sau khi tan ca một chút, lại nhận được điện thoại của A Đông, nói xe đã ở dưới lầu, A Đông không đưa cô đi tới nơi đặc biệt nào, chỉ là một cửa hàng ăn mà thôi, sau khi cô tới, hơn 10 phút sau Triển Thiệu Huy mới tới, Cố Hạ nhìn người anh, trừng mắt nhìn hai mắt anh hỏi: “Triển thiếu, việc chính theo lời anh nói là ăn cơm sao?”

“Cơm nước xong chúng ta cùng nhau đánh bài.” Triển Thiệu Huy nói như không có việc gì.

“Đánh bài?” Cố Hạ giật mình “Không phải anh không biết kỹ thuật đánh bài của tôi rất rất là tệ. Hơn nữa, vốn đêm nay tôi đã có việc, anh chỉ vì ăn cơm, đánh bài mà buộc tôi phải từ chối, như vậy rất khó xử.”

“Cô có chuyện gì? Không phải là đi theo làm bóng đèn cho người ta thôi sao.” Giọng điệu của Triển Thiệu Huy vẫn mỉa mai như cũ, anh cầm thực đơn, cũng không hỏi ý kiến của Cố Hạ, trực tiếp gọi vài món ăn.

Cố Hạ rất bất mãn, “Đánh bài cũng không thể tính là việc chính sự.”

Triển Thiệu Huy mở to mắt, đen trắng rõ ràng, nhìn cô, cần chén trà trước mặt uống một miếng, không nhanh không chậm nói: “Có biết lần trước ở bãi tắm suối nước nóng cô thua tôi rất nhiều tiền không?”

Một câu này Cổ Hạ cảm thấy rất có lỗi “Không phải tôi cố ý, kỹ năng không tốt, cho nên không nghĩ sẽ đánh nữa.”

“Cô thua một ngàn hai trăm bảy mươi vạn.” Triển Thiệu Huy không mặn không nhạt nói, anh thả ly xuống, động tác rất thong dong.

Mặc dù giọng điệu khi nói chuyện của Triển Thiệu Huy rất bình thản, nhưng đầu Cổ Hạ đã cúi rất thấp, lại nghe Triển Thiệu Huy bình tĩnh nói: “Tiền của tôi cũng không phải từ trên trời rơi xuống, đều là các anh em khổ cực kiếm ra, hơn một ngàn vạn không thể nói không có là không có.”

Ngay cả dừng khí nhìn anh của Cổ Hạ cũng không có, thanh âm rất thấp: “Lần trước tôi tạ tội với anh, anh đã nói không trách tôi mà.”

“Không phải tôi muốn truy cứu trách nhiệm” ánh mắt Triển Thiệu Huy đảo qua đỉnh đầu của cô, nói rất tự nhiên: “Thua rồi thắng trở lại là được, cho nên gọi cô đi đánh bài đó.”

Cổ Hạ kinh ngạc “Nhưng mà tôi đi đánh nữa thì thua lại càng nhiều, Triển Thiệu, hay anh tìm người khác đi, nếu không anh tự mình ra trận, nếu không làm sao thắng lại được?”

“Ồ phạm vi của chúng ta, đánh bài chỉ là tiêu khiển, tôi một nam tử hán đi đánh bài, để cho người khác biết, chỉ có thể cười nhạo tôi, truyền ra ngoài nói không chừng có thể ảnh hưởng tới giá trị của công ty. Cô là phụ nữ, không giống như thế, hơn nữa, ...” Triển Thiệu Huy mở to hai mắt nhìn kỹ cô: “Làm người phải có trách nhiệm. Cô thua rồi bảo tôi đi đánh thắng lại, mình thì cái gì cũng không lo, cô cảm thấy đúng sao?”

Cổ Hạ trầm mặc, cuối cùng dưới ánh mắt thiêu người của anh cũng nhẹ gật đầu, nhưng vẫn kiên trì nói như cũ: “Tôi không thắng lại được đâu.”

“Đánh nhiều tự nhiên sẽ đánh tốt thôi.” Một nụ cười yếu ớt ẩn giấu tại khóe môi Triển Thiệu Huy, “Hôm nay không đánh với người ngoài, chỉ có Lão Tam, Lão Tứ, giúp cô luyện tập trước, thắng thua cũng không tính, có cái gì không biết thì nhân tiện đó mà hỏi, qua hai ngày sau lại đi ra đánh bài với bạn, chờ thắng lợi trở về, cô không muốn đánh tôi cũng không lôi kéo cô.”

Cổ Hạ cảm thấy có chút không ổn, nhưng lại nghĩ không ra là cái gì không ổn, nhún mày một chút “Lỡ may càng thua càng nhiều thì làm sao đây?”

“Không đâu, không phải vẫn có tôi ở đây sao? Thực sự đánh không tốt thì ở bên cạnh nhìn cho tôi.” Triển Thiệu Huy dựa vào ghế, ôm ngực “Hơn nữa không đi đánh bài, cô có thể giúp tôi tranh thủ tìm được một đơn đặt hàng hơn một ngàn vạn được không?”

Cổ Hạ hoàn toàn không thể thờ, cúi đầu.

Bồi bàn đưa thức ăn lên, mùi thơm bay vào mũi, Triển Thiệu Huy hướng người về phía trước, đưa tay ra vò đầu của cô, giọng nói dịu dàng: “Thắng thua cũng là của tôi, cho nên đừng có áp lực, coi như đi chơi là tốt rồi, ăn cơm trước đi.”

Một cái đèn nhỏ trên bàn, khéo léo tinh xảo, ngọn đèn bị cái chụp đèn màu nâu đỏ quây lại, chiếu ánh sáng vào thức ăn, càng hiện ra màu sáng trên thức ăn. Triển Thiệu Huy chọn nhà hàng đúng là không tồi, dường như anh thường xuyên đến đây, bồi bàn đều rất kính trọng, mùi vị của thức ăn cũng vô cùng tốt, Cổ Hạ ăn thức ăn ngon sẽ không phải kiềm chế như thế, nghĩ tới nếu đánh bài thì coi như làm nền đi, tận lực làm cho Triển Thiệu Huy tự mình đánh, thua cũng không thể trách mình.

Giữa bữa cơm Từ Lộ Lộ gọi điện đến, hỏi cô xong việc hay chưa, vẫn giục cô đi qua ăn cơm. Cổ Hạ xin lỗi nói: “Tôi không được, vẫn còn việc, các cậu ăn không hết gì lấy bao gói về, mình cũng nếm thử mùi. À, hôm nay anh Quý mang phiếu làm đẹp tới rồi, ngày mai chúng ta cùng đi.”

Cô cúp điện thoại, Triển Thiệu Huy ở đối diện cảm thấy ưu nhã ăn canh, liếc cô một cái, ra về tùy ý hỏi “Quý Phi dương cho cô cái gì?”

“Hai phiếu làm đẹp, đưa cho tôi với Từ Lộ Lộ” Cổ Hạ thuận miệng đáp.

Triển Thiệu Huy chợt liếc mắt: “Tôi vẫn chưa từng thấy qua phiếu của thẩm mỹ viện, cho tôi xem một chút.”

“Đàn ông các anh không cần đâu.” Cổ hạ nhìn anh thật sự muốn xem, buông đũa, lấy ra một tấm phiếu đưa cho anh “Có phải anh cũng muốn chuẩn bị hai tấm tặng cho người khác?”

Khi Triển Thiệu Huy nhận lấy, ý bảo cô đem một phiếu kia cho anh xem, tiếp nhận rất thản nhiên nhìn lướt qua, tiện tay đem hai tấm phiếu bỏ vào trong túi tiền của mình, đối với ánh mắt nghi ngờ của Cổ Hạ nói rất đương nhiên “Đợi cho cô.”

“Tại sao?” Cổ Hạ trừng mắt lớn hỏi anh.

“Tôi cũng chuẩn bị vài vé tặng người khác, đợi trước tiên đưa cho trợ lý nhìn hình dạng một chút anh ta mới biết nên làm kiểu phiếu như thế nào.” Mắt Triển Thiệu Huy hơi trầm xuống “Làm sao, cô cảm thấy tôi có thể thêm muốn món đồ gì của cô sao?”

Cổ Hạ cũng không suy nghĩ nhiều tiếp tục ăn cơm. Sau khi ăn xong Triển Thiệu Huy mang cô đi gặp anh em của anh, trong phòng lớn như thế, trên tay Trịnh Giang Hà bung một đĩa điểm tâm, chậm chậm nuốt mang theo vài phần say mê, Mực Bông tóc ngắn cầm một bộ bài tú lơ khơ ở bên cạnh chơi đùa, động tác cực nhanh, xếp xếp mở mở tự nhiên ở trong tay, như là hoa thức biểu diễn, một bên lại nói chuyện với Trâu Nhuận Thành. Cổ Hạ đi vào khiến bọn họ vuốt cằm một chút, bọn họ chỉ nhìn cô một lát, chỉ có Trịnh Giang Hà rời đầu khỏi đĩa bánh gạt đầu với cô, ánh mắt cười như không cười.

Triển Thiệu Huy đi vào, ý bảo Cố Hạ Tùy ý ngồi xuống, nói với những người khác “Đêm nay nếu không có việc gì thì anh em ta đánh bài đi.”

“Cố Tứ ca ở đây, chúng ta đánh bài gì?” Trâu Nhuận Thành nói, “Em lại không thể thắng được Tứ ca.”

Mục Bằng ở Las Vegas nhiều năm, kỹ thuật đánh bài siêu việt, mặt chược tú lơ khơ đều chơi được, các sòng bạc của Las Vegas đều là Mục Bằng phụ trách, chưa bao giờ lo lắng có người đến để phá thế trận. Đối với kiểu đánh bài bình thường, Mục Bằng dường như cũng không thích thú. Anh ta vẫn chơi đùa bên cạnh, chán ghét nói: “Em không đánh theo kiểu 5 người.”

Chỉ còn lại Trịnh Giang Hà không tỏ thái độ, Cố Hạ như trút được gánh nặng, ở bên cạnh nhỏ giọng bổ sung “Đã như vậy, Triển thiếu, hay là không cần đánh nữa.”

Triển Thiệu Huy không nhìn Cố Hạ, dựa vào ghế sao lon, “Tôi lấy chiếc xe vừa mới chuyển tới được hai ngày bằng đường hàng không đánh cược.”

Trịnh Giang Hà vươn tay bỏ đĩa điểm tâm lên bàn “Em muốn đánh, đại ca, có phải anh để Cố Hạ đánh thay không? Thật đúng là không tiếc, vậy em đây sẽ không khách khí nữa.”

Anh ta nhìn sang người bên cạnh, vỗ vai Mục Bằng: “Lão Tứ, không được phép dùng thủ đoạn đổi bài, mọi người phải dựa vào tài năng thực sự.”

Ngay cả ánh mắt của Trâu Nhuận Thành cũng giật giật.

Mục Bằng vẫn là miễn cưỡng, đưa tay lên bài, ném đến bên cạnh “Em mà thắng các người lại nói không công bằng, hơn nữa với em mà nói, rất không có tính khiêu chiến.”

“Tôi sẽ quan sát xem Lão Tứ có dùng thủ đoạn hay không. Đầu là anh em, lại là lễ Noel, chơi vui là tốt rồi.” Triển Thiệu Huy nói với người bên cạnh đem mặt chược trên bàn sửa lại thật tốt. nói với Mục Bằng đang ngồi trên so lon không muốn đứng dậy: “Tôi biết cậu muốn đánh với ai, qua hai ngày nữa mình gọi Long Trạch ra mặt cùng đánh với cậu.”

“Thật sao?” Mục Bằng lập tức xoay qua nhìn Triển Thiệu Huy, bây giờ anh ta đã nghĩ qua một chút thi chiêu cùng cao thủ, lúc rảnh rỗi thì cầm bài luyện một chút tốc độ “Em cũng muốn nghiệm chứng xem Long Trạch có lợi hại như trong truyền thuyết hay không, lần đó trong sòng bạc gặp phải anh ta, anh ta cũng đánh cược được không lớn, có đôi khi lại thua, rất khó tin! Anh ta lại không muốn so tay với em, hôm nay gọi điện thoại tiếp tục hẹn anh ta thì anh ta lại đánh mặt chược với bác gái, bây giờ mình thật hoài nghi ở lần chứng kiến trên Tivi có phải anh ta hay không, hoặc là có người ở phía sau màn giúp anh ta gỡ trò.”

“Tôi sẽ cho cậu cơ hội kiểm chứng, tôi sẽ mời anh ta lại đây, hẳn là anh ta sẽ nể mặt tôi.” Triển Thiệu Huy dùng ánh mắt ý bảo bàn mặt chược bên cạnh.

Mục Bằng cười hắc hắc, chạy tới ngồi, Triển Thiệu Huy đến giục Cố Hạ “Không cần để ý quá, cũng không phải là người ngoài, hôm nay cô cứ đánh thoải mái đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bữa tiệc

Cố Hạ ngồi nghiêm chỉnh, Triển Thiệu Huy ngồi bên trái cô, vừa cầm li lên uống chậm như rùa, nhìn Cố Hạ nhăn mày đánh bài. Trái lo phải nghĩ, có chút bối rối, như đang suy nghĩ vấn đề nan giải. Anh bỏ li xuống, ngồi gằn lại, ghé vào bên tai cô nói: “Đánh bài là để giải trí, cô cũng không phải là Lão Tứ, cần gì phải để ý như thế?”

“Đương nhiên phải để ý chứ, nếu lại thua tiếp thì rất ngại. Nhưng mà tôi không nhớ được bài, cảm thấy nhớ chúng rất mệt, căn bản chả giống gì là giải trí.” Ngón tay Cố Hạ đang cầm hai lá bài sờ tới sờ lui, cảm không dám mở ra.

“Không nhớ được thì đừng nhớ cái này cũng liên quan tới vận may, vận may mà không tốt thì người chơi có tính anh đến đâu cũng phải thua.” Hơi thờ ơ mũi Triển Thiệu Huy phả lên tai cô, tay duỗi ra bên phải Tam Vạn, bàn tay vô tình chạm vào thắt lưng của Cố Hạ, mang theo một chút ám áp, ý muốn bảo Cố Hạ thoải mái. Hắn cũng không muốn Cố Hạ đánh bài mà mệt mỏi như thế “Nhớ kỹ duy trì tâm trạng vui vẻ, như vậy mới có thể thu được nhiều vận may, bài tới tay mới tốt”.

Cố Hạ đem bài đánh đến Tam Vạn, nghiêng đầu một chút “Thật sao? Còn có thuyết pháp như thế sao?”

“Lão Tứ đánh bài rất ít khi thất bại, cô hỏi cậu ta một chút đi.” Triển Thiệu Huy nhếch cằm, ánh mắt nhìn về phía Mục Bằng, ý bảo lão tứ đến làm chứng.

Mục Bàng lấy tiếp bài, không thèm nhìn đến, có đôi khi nhân tiện thì bỏ ra ngoài, bộ dạng ưu nhã lưu loát như thế, mặt dễ dàng nói: “Đúng vậy, vừa bắt đầu đánh bài có thể từ từ thăm dò, có thể hồ thì hồ, trước lấy được số may mắn sau đó thì càng ngày càng tốt, nếu bản thân cảm thấy hôm nay tâm tình không tốt như vậy ngày đó tuyệt đối không thích hợp để đánh bài, cả ngày đó vận khí sẽ càng kém, mấu chốt chính là tâm tình của bản thân, khí lực của cô quá yếu, ngay cả bài đều khi dễ cô.”

Cố Hạ cảm thấy Mục Bàng nói rất cao thâm, nhìn anh ta bằng ánh mắt khâm phục, khi tâm tình tốt có phải bài tới tay cũng tốt, Cố Hạ không biết, nhưng cô đã lĩnh hội được, mỗi càng ngày càng thoải mái, Triển Thiệu Huy ở bên cạnh dùng ngón trỏ đẩy đầu cô “Cho nên cô buông lỏng một chút, đầu tiên cần phải tự bản thân mình đánh cho vui vẻ, dù sao thắng thua cũng không phải tiền của cô, cô có gì mà không thoải mái?”

Cố Hạ lè lưỡi với anh, “Vậy đánh xong rồi thì anh đừng trách tôi đó.”

“Tôi trách cô lúc nào?” Triển Thiệu Huy hỏi ngược lại.

Anh thường xuyên trách tôi, Cố Hạ thật sự rất muốn trả lời anh như thế, nhưng cô vẫn giấu những lời này ở trong lòng. Cố Hạ đánh bài rất nghiêm túc, trái phải suy nghĩ, cầm bài định đánh ra nhưng hết lần này tới lần khác đều không xuống tay, như không chắc chắn ý, không nhìn Triển Thiệu Huy, bộ dạng do dự khiến Trâu Nhuận Thành chướng mắt, phàn nàn: “Cố Hạ, một mình cô mà kéo chậm tốc độ của chúng tôi, thời gian chính là tiền bạc cô biết không?”

Cố Hạ cười xin lỗi, Trịnh Giang Hà liếc Trâu Nhuận Thành một cái, nhắc nhở anh ta, “Tiểu Ngũ, cậu làm sao nghĩ có thể thắng được tiền của đại ca là được, nói ít đi, vận động não nhiều đi.”

Trịnh Giang Hà cũng không thể biết được đầu óc của Tiểu Ngũ làm sao trưởng thành, tốt xấu gì cũng phải xem một chút tình huống rồi nói sau, hôm nay đại ca muốn mang theo Cố Hạ tới chơi, thắng thua không quan trọng. Trịnh Giang Hà mặc dù không biết đại ca có ý gì, có điều gần đây đại ca không mang theo phụ nữ đi chơi cùng, nhưng gần đây lại hết lần này tới lần khác đi cùng Cố Hạ, lần trước vốn đại ca phải đi tham gia tiệc rượu, đã xuất phát rồi nhưng trên đường lại tùm hấn lại, hỏi đồng hồ tây mới biết đại ca chạy đến nhà Cố Hạ, chuyện đã thành như vậy, đại ca mà không có chút tâm tư nào thì hẳn thật không tin.

Anh ta nhìn sang bên cạnh, Triển Thiệu Huy miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt thờ ơ đảo qua mặt bài, Cố Hạ lại cầm bài không nỡ đánh, trực tiếp giật ống tay áo Triển Thiệu Huy, “Triển thiếu, đánh quân nào đây?”

Động tác tùy ý của cô như thế, Triển Thiệu Huy hướng tới phía trước, tay phải đặt lên lưng ghế của Cố Hạ, chỉ chỉ một chút. Trịnh Giang Hà cảm thấy hai người họ rõ ràng là không thích hợp, mặt mũi Cố Hạ như thế, hoàn toàn không xứng với thân phận và phong cách của đại ca, nhưng bọn họ cùng ngồi một chỗ, ánh mắt nói chuyện cùng tay động tác tay chân, nhìn lại thấy phù hợp, sẽ không giống như những phụ nữ khác, cho dù đóng đũa tình ý, cũng bị khí chất của đại ca hạ thấp, ngồi im như tượng.

Trịnh Giang Hà nhìn thấy vẻ mặt của Cố Hạ có chút hờ hững, phảng phất cuối cùng cũng đã tới lỗi của đại ca rồi, trong tiệc nuôi mang theo oán hận, “Nhìn xem, là anh đánh con pháo, tôi nghĩ con bài này thật tốt, vậy mà lại thua rồi.” Thì ra là Cố Hạ đang xin chỉ thị đại ca về đánh lại Lão Tứ thế nào, cô đang biểu đạt bất mãn của mình, đại ca cũng không ngại, khỏe miệng cười thần nhiên, toàn khuôn mặt dịu dàng, giống như trước đây ở trong bệnh viện cười cũng mang theo một chút kiên cường này. Trịnh Giang Hà nghĩ, như vậy cũng tốt, đại ca trước đến nay đều lạnh lùng, cùng một người gốc đơn giản hào phóng như Cố Hạ như thế cũng rất thích hợp.

Nhưng còn có Mục Bàng, mà kỹ năng đánh bài của Cố Hạ lại chưa cao, nên đêm nay Triển Thiệu Huy thua khá nhiều, ngay cả thứ anh đặt mua nửa năm, ngay cả chiếc xe mới cũng phải đưa ra, trên mặt Mục Bàng dào dạt đắc ý, chân mày còn mang theo ý cười vì còn thắng được cả tiền Lão Ngũ, cười nói với Cố Hạ: “Cố Hạ, thường xuyên tới chơi nha.”

Triển Thiệu Huy vẫn một bộ dạng nhàn hạ, lông mày còn có chút thần nhiên thoải mái, nhìn đồng hồ một chút, nói với Cố Hạ: “Tôi với bọn họ còn có việc, hôm nay tôi gọi A Đông đưa cô về.”

“Được”, Cố Hạ chỉ cần có người đưa cô về là tốt rồi, cô đứng lên, đứng bên cạnh, nhìn Triển Thiệu Huy, lại thấy anh không có động tác gì, nhắc nhở: “Triển thiếu, anh còn có cái gì cho tôi.”

“À” Triển Thiệu Huy như mới nhớ ra, vẫn tay với trợ lý, người đàn ông kia cung kính lại đưa hai tấm phiếu, Cố Hạ tiếp nhận, nhìn một chút “Triển thiếu, anh nhầm rồi, không phải cái này.”

“Tôi bảo cậu ta đi làm, kết quả là trên đường cậu ta lại đánh mất, không thể cho cô cái gì khác ngoài hai vé này.” Triển Thiệu Huy nói xong như gió nhẹ mây thưa không hề thẹn ý.

“Nhưng mà...”

“Cái tôi đưa cho cô tuyệt đối có giá trị hơn so với cái trước kia, đây là tốt nhất, tất cả các mục bên trong đều có thể tùy ý làm, tặng cho cô như vậy, cô vẫn không hài lòng à?” Ánh mắt Triển Thiệu Huy đảo qua, chỉ bên cạnh trợ lý “Chẳng lẽ cô muốn tôi xử cậu ta?”

Cố Hạ dừng một chút, theo ánh mắt của người trợ lý kia, cúi đầu xin lỗi với Cố Hạ “Xin lỗi, Cô cố, đây là lỗi của tôi, hy vọng cô...”

“Không sao” cho dù trong lòng Cố Hạ có chút nuối tiếc, nhưng cũng chỉ có thể như vậy, chung quy không có khả năng để người khác mất việc.

Triển Thiệu Huy thần nhiên nói: “Ngày mai cô với bạn bè đi thư giãn, chủ nhật tôi đưa cô đi đánh bài, đến lúc đó tôi sẽ tới đón cô.”

Chuyện đánh bài cứ quyết định như vậy, chủ nhật Triển Thiệu Huy đưa cô đến một hội quán tư nhân, trang trí hoa lệ tinh xảo, hai bên đường đi trang trí bằng thủy tinh long lanh, một vài bức tranh trang trí trông rất uyển chuyển và tinh tế. Căn phòng bọn họ tới rất lớn, trần nhà cao cao hình tròn, còn có hoa rất thơm, còn có mùi nước hoa của những người phụ nữ trong phòng.

Trong phòng đã có đến mười người đang bàn luận viên vông, đàn ông hoặc thông dong bình tĩnh hoặc ưu nhả dày dạn, ôm trong lòng người phụ nữ phải gọi là quốc sắc thiên hương, mặt mày cười tươi cũng phong tình vạn chủng, sợ rằng những ngôi sao trên sân khấu nhìn các cô cũng phải tự ti mặc cảm, có một hai khuôn mặt hình như trước kia đã gặp qua ở bãi tắm, chỉ là Cố Hạ không nhớ rõ, cô biết những người này cũng đều rất giàu có, ở thành phố này đều có tiền có thế, đều không phải cùng giai cấp với cô. Nhân tiện lúc đó cố Hạ nói nhỏ với Triển Thiệu Huy: “Anh dẫn tôi tới đây làm gì? Tôi không hợp với hoàn cảnh như vậy, sẽ làm mất thể diện của anh, không bằng bây giờ tôi nhanh chóng rút lui, anh đổi người khác đi.”

“Không thắng tiền của bọn họ thì thắng tiền của ai? Cô không phải sợ.” Triển Thiệu Huy nói nhỏ, thấy cô cúi đầu lúi chần nói: “Đội lát nữa có thể Quý Phi Dương sẽ đến, những người khác cũng là trước lạ sau quen.”

Triển Thiệu Huy túm cánh tay của cô đi lên phía trước, mới vừa đi vào trong, thì có người chào hỏi, trong đó có một người đàn ông cười nghênh đón đi lại “Còn tưởng rằng Triển Thiệu sẽ không đến, vừa rồi tôi vẫn còn rất lo lắng.”

Ánh mắt của người đó vòng trên người Cố Hạ, ánh mắt lóe lên “Triển thiếu, không giới thiệu một chút sao?”

Khuôn mặt của Triển Thiệu Huy vẫn thân nhiên cười, chỉ qua Cố Hạ: “Có gì tốt mà giới thiệu, một người bạn, còn chưa hiểu việc, náo loạn chê cười mọi người cũng đừng để ý.”

Hắn không nhiều lời, nhưng ánh mắt trong phòng đều tập trung lại đây, xét qua một vòng trên người Cố Hạ, đứng cạnh hai người nói: “Thường thức của Triển thiếu quả nhiên không tầm thường, cô gái này là...”

“Đừng đùa nữa, mặt cô ấy rất mỏng” Triển Thiệu Huy nhếch lông mày, sắc mặt bình thản, vỗ nhẹ ở đầu vai Cố Hạ, vừa kể sát tai cô nói nhỏ: “Lát nữa cô đánh bài tốt là được, tôi sẽ xử lý chuyện ngoài lề, không nên để ý đến người khác nói gì, cô cũng nói chuyện ít chút, miễn nói càng nhiều càng sai.”

Cố Hạ gật đầu, cô không biết hành động như vậy rơi vào mắt người khác lại thân mật cỡ nào, cũng chỉ cảm thấy hai người đang nói chuyện rất nhẹ nhàng. Triển Thiệu Huy vốn rất hiếm khi mang bạn gái đi, ánh mắt người khác nhìn cố Hạ còn có chút khác thường, mặc kệ đối phương bộ dạng như thế nào, thân phận ra sao, có chỗ dựa là Triển Thiệu Huy những người khác đều phải nể mặt.

Triển Thiệu Huy đi đến ghế sa lon bên cạnh, ngồi xuống, bên tay phải là một người đàn ông, hai bảy hai tám tuổi gì đó, ôm một người bạn gái, cũng gật đầu chào hỏi với Triển Thiệu Huy. Triển Thiệu Huy cũng khách khí mà cười, ngoắc tay với Cố Hạ, “Lại đây làm quen một chút, đây là tổng giám đốc Quý.”

Cố Hạ cảm thấy khuôn mặt người đàn ông này nhìn rất quen, Triển Thiệu Huy vừa nói cô lập tức biết, đây là anh cả của Quý Phi Dương, cô cười chào hỏi “Tổng giám đốc Quý, chào anh, tôi là Cố Hạ, với anh...”

“Ngồi đi” Cô chưa nói xong đã bị Triển Thiệu Huy cắt ngang, Triển Thiệu Huy kéo cô qua bên cạnh mình ngồi xuống, còn dùng ánh mắt ý bảo cô không nên nhiều lời.

Quý Hoàng Dương cười mở mồm cười “Cô Cố thực là một thanh tú giai nhân, khí chất tốt, ngoại hình cũng rất tốt”

Đây thuần túy là nể mặt mũi của Triển Thiệu Huy mới nói vậy, Triển Thiệu Huy nhàn nhạt dựa vào tay vịn ghế sa lon, “Sao cậu Quý vẫn chưa tới? Hôm nay tôi còn muốn đánh với cậu ta vài ván, không nghĩ rằng cậu ta còn chưa tới.”

“Cậu ấy sẽ tới nhanh thôi.” Quý Hoàng Dương nói.

Tiếng nam nữ trong phòng trêu chọc không ngừng, mọi người đã chuẩn bị đánh bài thì Quý Phi Dương tới, không phải một người, còn dẫn theo bạn gái, khuôn mặt tinh xảo, hào quang sáng chói, ngay cả một phòng này không thiếu tuấn nam mỹ nữ, tay người đàn ông không kéo theo người phụ nữ, bọn họ hấp dẫn ánh mắt của mọi người, hai người sống vai tới, nhìn bọn họ vô cùng đẹp mắt xứng đôi.

Quý Phi Dương nhìn thấy Cố Hạ cũng giật mình, ở hoàn cảnh như thế này gặp Cố Hạ thực sự là chuyện ngoài ý muốn của anh ta, đánh bài giải trí mà thôi, tất cả mọi người đều mang theo bạn gái, đều là quan hệ nam nữ, đương nhiên cũng có ngoại lệ, như hôm nay anh ta chỉ tùy tiện tìm người bạn này vậy, miễn cho một mình ở chỗ này khiến người ta có cảm giác không ăn ý, nhưng Triển Thiệu Huy đến Cố Hạ đến, không nhiều cũng ít khiến người ta có chút suy nghĩ.

Triển Thiệu Huy xa xa liếc mắt Quý Phi Dương, không có ánh mắt dư thừa, Cố Hạ gật đầu với anh ta một chút, xem như chào hỏi, ánh mắt dừng lại trên người bạn gái anh ta mang đến một chút, cô không thể không bồi ngời, quả nhiên chỉ có mỹ nữ như vậy mới hợp với Quý Phi Dương.

Nói trong lòng Cố Hạ không có một chút cảm giác là gạt người, dù sao hai người người ta sáng chói trước mắt, có chút hâm mộ, cũng có chút mất mát, chỉ là cảm giác không sâu mà thôi. Đánh bài được hai ván, Cố Hạ không muốn cùng bàn với Quý Phi Dương, miễn cho nhìn người ta có đôi có cặp lại trở thành thua nhiều, chủ động tiến lại sát Triển Thiệu Huy, Triển Thiệu Huy dường như cũng biết tâm tư của cô, đưa cô đến bàn bên cạnh.

Vẫn như trước là mặt chược, hôm nay Triển Thiệu Huy phá lệ để tâm, Cố Hạ cầm bài, anh ở bên cạnh chỉ đạo, chỉ khi cảm giác cô đánh không được ổn thì sẽ nhắc nhở, còn có thể dạy cô đi như thế nào để có thể hồ bài, tránh cho bị pháo, khai cuộc không lâu đã thắng hai ván, Cố Hạ có chút cảm giác được khá thú vị, hứng thú dần dần tới, một chút mất mát trong đầu bị xua tan, vận may càng ngày càng tốt, lợi thế trước mắt càng ngày càng nhiều hơn, trên bàn có nhiều người trêu ghẹo: “Triển thiếu hôm nay đặc biệt đến để thắng tiền, chỉ đạo chuyển tâm như thế mà.”

Triển Thiệu Huy cầm một thẻ lợi thể trong tay thưởng thức, giọng điệu vẫn thờ ơ không để ý như trước, “Cô ấy không biết đánh, tất nhiên muốn dạy nhiều hơn một chút thôi.”

Lời này cực kỳ mập mờ, mặc dù ngoại hình của Cố hạ không tính là xuất chúng nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra được Triển Thiệu Huy lại rất coi trọng, người bên ngoài làm trò cười vài tiếng, bọn họ đều biết Triển Thiệu Huy không thích nói giỡn, không tiếp tục nhiều lời, Cố Hạ không biết rằng vòng tròn quanh co luẩn quẩn này cũng không suy nghĩ nhiều, một lòng một dạ đánh bài, thắng được lại thêm chút vui vẻ.

Hai bàn đều náo nhiệt, giữa chừng Triển Thiệu Huy thấy Quý Phi Dương đi toilet, anh đánh bài ra, nói với Cố Hạ: “Cô đánh trước một lát, tôi đi toilet, đừng đuổi vận may đi quá nhiều đó.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Gây áp lực

Triển Thiệu Huy đứng trước bồn rửa tay, nước chảy ào ào, biểu cảm lạnh lùng. Phòng trong có người đi ra, đi đến trước bồn rửa, anh ta có vẻ tự tin nhìn anh vuốt cằm.

Triển Thiệu Huy nhìn Quý Phi Dương qua tấm kính, khẽ cười một cái, chậm rãi nói: “Cậu hai nhà họ Quý...”

Quý Phi Dương mở vòi nước ra, vừa rửa tay vừa cười nói: “Hình như hôm nay Triển thiếu thắng không ít nhỉ.”

“Bình thường thôi.” Anh cũng không thèm nhìn sang Quý Phi Dương, “Kỹ thuật đánh bài của Cố Hạ không giỏi, mang cô ấy theo so với tự mình đánh còn phiền hơn.”

“Vậy sao Triển thiếu còn mang cô ấy đến?” Quý Phi Dương cười xòa.

Triển Thiệu Huy ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm với Quý Phi Dương qua gương, cười mà không cười nói, “Bởi vì tôi có hứng thú với cô ấy.”

Nghे thấy anh nói trắng ra như thế nhưng dường như Quý Phi Dương cũng không quá bất ngờ, giọng điệu nói ra hoàn toàn giống như mặt hồ yên tĩnh, “Không nghĩ tới Cố Hạ lại lọt vào mắt xanh của Triển thiếu.”

“Thường xuyên gặp cô ấy nên cảm thấy có chút để ý, kính xin cậu từ nay về sau giữ khoảng cách với người phụ nữ tôi cảm thấy có hứng thú ra.” Triển Thiệu Huy thản nhiên nói, rồi ngừng lại một chút, Quý Phi Dương cũng là người thông minh, biết rõ hai chữ “thức thời” viết như thế nào. Anh lấy một tờ giấy ra lau tay, chuẩn bị rời khỏi toilet.

“Triển thiếu...” Quý Phi Dương gọi một tiếng, chậm rãi nói: “Cố Hạ cô ấy không thể chơi nổi đâu, xin Triển thiếu hãy buông tha cho cô ấy.”

Triển Thiệu Huy nhướng mày lên, ánh mắt hiện lên một vẻ sắc bén, nói rõ: “Cố Hạ và cậu căn bản không có quan hệ gì với nhau. Nếu như cậu cứ vì cô ấy mà trở mặt với tôi, hoặc là ở sau lưng tôi nói gì với cô ấy, vậy thì cậu cứ chờ xem hậu quả đi.”

Nói xong, Triển Thiệu Huy xoay người rời khỏi toilet.

Người trong thương trường quả nhiên là khí thế ngút trời, mặt Triển Thiệu Huy vẫn rất tự nhiên, anh còn chưa trở về chỗ ngồi thì Cố Hạ đã ngoác ngoác anh, “Triển thiếu, nhanh tới đây.”

Cô gọi vô cùng thuận miệng, vừa quay đầu lại vừa gọi Triển Thiệu Huy, ánh mắt không hèn mà gấp Quý Phi Dương đi đằng sau, khẽ cong khóe miệng lên cười với anh ta.

Triển Thiệu Huy cũng biết Cố Hạ đang cười với người khác, chưa trở về chỗ của mình đã hỏi: “Làm sao vậy?”

Cố Hạ cười nói: “Tôi vừa mới cầm bài, anh đến xem đánh thế nào, ngàn vạn lần đừng ra pháo trước.”

Triển Thiệu Huy ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn nhìn bài trên bàn, thay cô đánh ra một quân. Máy ván bài này có đánh quân gì thật ra cũng chẳng có ý nghĩa, mấy người kia đều đang nhướng, ngược lại Cố Hạ lại đang thắng được một đồng các trước người. Anh giả bộ như lơ đãng nhìn sang bàn bên cạnh, mở miệng hỏi: “Tổng giám đốc Quý, hôm nay em trai của anh mang đến một cô bạn gái rất xinh, không biết là thiên kim nhà ai?”

Quý Hoảng Dương hô một tiếng “Tới”, vừa cầm bài vừa nói: “Là con gái một người bạn của ba tôi, cũng tương đối thân với Phi Dương. Nhà họ không phải làm kinh doanh, cha mẹ là giáo sư trường đại học, dạy về nghệ thuật, chắc Triển thiếu không biết đâu.”

“Thì ra là gia đình thư hương, khí chất quả nhiên khác biệt, cũng rất xứng với cậu Quý.” Triển Thiệu Huy nói chuyện với Quý Hoàng Dương, ánh mắt lại nhìn Cố Hạ.

Cố Hạ nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng thầm buồn bực, Triển Thiệu Huy chính là muốn cô nghe, người ta rất xinh đẹp, gia đình thư hương gia giáo, khí chất của người ta đặc biệt, người ta là bạn thân của nhà họ Quý... Triển Thiệu Huy cũng không phải muốn cười cô không bằng người khác, cười cô không biết tự lượng sức mình đi thích Quý Phi Dương, cô bắt mẫn nói với anh: “Đánh bài đi, thua thì đừng có mà nói gì tôi.”

Triển Thiệu Huy cười nhạt, chỉ vào mặt cô, thấp giọng nói: “Trên trán có vết bầm kia, đi rửa đi.”

Cố Hạ nửa tin nửa ngờ, chạy vào toilet. Ngón tay Triển Thiệu Huy lướt qua bàn mặt trượt trước mặt, nhìn Quý Hoàng Dương nói: “Tổng giám đốc Quý, cô gái em trai anh mang đến rất xinh, phiền cậu ấy đừng có bất kỳ ý nghĩ gì với người phụ nữ của tôi.”

Quý Hoàng Dương ngẩng đầu, “Triển thiếu, sao lại nói như vậy?”

“Vừa rồi ở trong toilet tình cờ gặp cậu Quý.” Triển Thiệu Huy dừng lại một chút, ánh mắt quét qua, “Tôi cũng không có ý gì, chỉ là nói trước như vậy, cô gái kia là của tôi, nếu có người nghĩ cách giành mất người phụ nữ của tôi, cố ý đối nghịch với tôi, tôi đây cũng chỉ còn phải tiền lễ hậu binh (trước dùng lễ nghĩa, sau đó mới dùng đến quân đội), sau này chớ trách tôi không khách khí.”

Quý Hoàng Dương không biết bọn họ có liên quan gì đến chuyện này, nhưng không muốn làm căng thêm nên cười làm lạnh nói: “Triển thiếu, có thể anh đã hiểu lầm rồi.”

“Tốt nhất là hiểu lầm.” Triển Thiệu Huy nặng nề nói.

Không khi sông bài trở nên lạnh lẽo, ý tứ của Triển Thiệu Huy mười phần ẩn chứa sự uy hiếp, tất cả mọi người đều là người làm ăn, việc buôn bán không có lời thì không làm, vì một người phụ nữ không danh tiếng mà làm tổn hại hóa khí. Quý Hoàng Dương cười xấu hổ: “Hay là gọi Phi Dương ra hỏi cho rõ đi.”

“Không cần.” Triển Thiệu Huy lạnh lùng nói, “Tôi tin tổng giám đốc Quý, phiền tổng giám đốc Quý nhắc nhở em trai mình.”

Triển Thiệu Huy vốn không thích đánh bài cùng mấy người này, hôm nay tới đây đánh chính là có ý này, có Quý Hoàng Dương ở đây, anh cũng không tin hành vi của Quý Phi Dương không khiêm tốn một chút, đồ phải làm cho anh sau này phải đề phòng bị cướp, lúc nào cũng phải lo lắng Quý Phi Dương hện Cố Hạ ra ngoài.

Lúc Cố Hạ trở lại thì nhìn thấy mọi người không đánh bài, không khí có hơi lạnh lẽo, Triển Thiệu Huy thấy cô trở về thì đứng lên, “Triển mỗ còn có việc, hôm nay không thể tiếp mọi người được nữa.”

Anh nói vài câu khách sáo rồi kéo Cố Hạ đi.

Đi ra ngoài dưới ánh đèn tinh xảo trang nhã, phát ra ánh sáng nhu hòa, hôm nay Cố Hạ thắng nên rất vui vẻ, vẫn chưa đánh đã, không hiểu vì sao sau khi vào toilet xong thì lúc ra ngoài mặt Triển Thiệu Huy lạnh nhạt đến phát sợ, cô hỏi: “Triển thiếu, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Sắc mặt Triển Thiệu Huy bình thường trở lại, nửa thật nửa giả nói: “Tôi thấy thắng được nhiều tiền nên chuẩn cho nhanh, lát nữa đồ phải thua mất.”

“Vậy hử.” Trong lòng Cố Hạ thầm nghĩ người này cũng thật gian trá, cười hỏi: “Vậy hôm nay thắng được bao nhiêu vậy?”

Giọng điệu Triển Thiệu Huy rất thoải mái, “Hai trăm sáu mươi vạn, cô cứ nhớ vậy thôi, còn thừa khoảng mười vạn tiền lẻ.”

“Tốt quá.” Cố Hạ thầm tính toán trong đầu, cảm thấy hẳn là đánh mấy lần là có thể thắng lại, bội phục nói: “Hình như lần trước tôi thua rất nhiều.”

“Đúng vậy.” Triển Thiệu Huy vẫn trước sau như một khinh bỉ cô, “Bình thường cô đều thua như vậy, cũng không biết cô đánh đám thế nào nữa.”

Cố Hạ không cam lòng bị yếu thế, “Không được may mắn mà thôi, và lại hôm ấy không phải anh cũng ngồi bên cạnh nhìn sao? Nhìn thấy tôi đánh sai nước cờ cũng không nói lời nào.”

Triển Thiệu Huy cười cười, nói qua loa, “Không sao, đánh nhiều sẽ giỏi lên, thêm vài lần nữa là có thể thắng lại.”

Ra khỏi cửa, bảo vệ đã mang xe tới, hai người lên xe, Triển Thiệu Huy hỏi: “Bây giờ còn sớm, chúng ta đi dạo đi. Cô có biết chỗ nào đi không?”

“Không phải anh có việc để làm sao?” Cố Hạ nghiêng nghiêng đầu nhìn anh.

“Đây chỉ là lấy cớ, không chỉ bởi vì đánh thắng bài, nếu đánh nữa sẽ phải đi ăn tối, đến lúc đó tôi sẽ không cần rượu giúp cô đâu.” Triển Thiệu Huy nói.

“Vậy cũng tốt, ăn cơm cùng bọn họ nhất định là một chết đi được, bọn họ nói chuyện như là đều có ý khác, không thì cũng chỉ là những lời xã giao, nghe rất mệt.” Cố Hạ nói, nhưng so ra thì vẫn cảm thấy còn dễ nghe hơn mấy lời nói khinh bỉ kia của Triển Thiệu Huy, “Sau này còn phải đánh bài với bọn họ sao?”

Giọng điệu cô có vẻ không tình nguyện, Triển Thiệu Huy cười hỏi: “Cô không muốn đánh bài với bọn họ sao?”

“Tôi không thích đến mấy chỗ này lắm.” Cố Hạ thật thà nói.

“Vậy sau này tôi mang cô đi đánh bài cùng mấy người bạn của tôi, ở đó cô sẽ không cảm thấy mệt mỏi.” Khóe miệng Triển Thiệu Huy khẽ nhếch lên.

“Nói thật, tôi cũng không thích đi lắm.” Ngón tay Cố Hạ nghịch nghịch ghế da, nói: “Thật sự rất tổn thương lòng tự trọng nha, anh xem hôm nay toàn là gái đẹp tới đây, ai ai cũng xinh đẹp, tôi đứng bên cạnh mà cảm thấy còn không xứng làm nền nữa. Hy vọng nhanh nhanh thắng lại tiền của anh, tôi cũng không cần phải so sánh với bọn họ nữa.”

“Thật ra cũng vậy mà.” Triển Thiệu Huy cười cười, “Cô cũng không kém, đừng tự ti.”

Anh nhớ tới gì đó, nói lái xe chạy đến đường Phượng Hoàng, lại quay đầu lại nói: “Đi mua một ít quần áo cho cô trước.”

“Tôi không cần.” Cố Hạ từ chối, nói đùa sao, vô duyên vô cớ lại lấy đồ của Triển Thiệu Huy, vả lại, toàn là đồ ngoại nhập, xài đồ ngoại nhiều không tốt.

“Tôi mang theo cô ra ngoài, tất nhiên không thể làm tôi mất mặt.” Triển Thiệu Huy giải thích, “Dù sao hôm nay tôi cũng thắng, tâm tình không tệ, sau này cô làm tốt vào.”

“Tôi không muốn dùng tiền của anh mua quần áo.” Cố Hạ kiên trì nói.

Ánh mắt Triển Thiệu Huy đảo qua người cô, bình tĩnh nói: “Giờ cô nói vậy tôi sẽ xem như không nghe thấy, nếu có người ngoài ở đây mà cô còn dám nói như vậy thì chính là không nể mặt tôi.”

Cố Hạ tỏ ra không hiểu lắm.

Triển Thiệu Huy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (ý bảo chị chậm tiêu đây ^^) mà thở dài, “Nói ít làm nhiều một chút đi, cô đã là người rời khỏi trường học ra ngoài xã hội, phải học tập nhiều một chút.”

“Biết rồi ạ.” Cố Hạ gật đầu nói.

Xe hơi chạy đến con đường Phượng Hoàng dành riêng cho người đi bộ, Triển Thiệu Huy dẫn cô vào trong trung tâm thương mại, nơi tập trung nhiều nhãn hiệu nước ngoài, Cố Hạ hoàn toàn không nghĩ gì khác, dáng vẻ tập trung như thể Triển Thiệu Huy mua quần áo cho cô là đang giải quyết công việc. Anh cũng không hỏi ý Cố Hạ, đi vào chiếm riêng một cửa hàng, chỉ vào Cố Hạ đề cho họ chọn quần áo cho cô, sau đó đề cho Cố Hạ đi thử, động tác của Cố Hạ hơi chậm một chút, cầm quần áo mà ánh mắt ngơ ngác, hỏi nhân viên bán hàng: “Cái này nha, quá khoa trương, tôi không thích màu này...” Triển Thiệu Huy ngồi gần đó liếc xéo thúc giục cô, “Nhiều lời quá, nhanh đi thử đi.”

Bộ dạng lúc nói hoàn toàn là dáng vẻ của ông chủ đang chỉ huy nhân viên của mình. Cố Hạ giống như người mẩu đi thử đồ, nhân viên bán hàng đưa quần áo cho cô, cô chạy vào phòng thử, trở ra nhìn ánh mắt quan sát như đang chọn thức ăn ngoài chợ của Triển Thiệu Huy. Thật vất vả Triển Thiệu Huy mới cảm thấy không tệ, nói người ta gói quần áo lại, lúc ấy Cố Hạ cảm thấy như cuối kì không bị nợ môn nào. Sau đó Triển Thiệu Huy lại ngẩng cao đầu mà đi đến một cửa hàng quần áo khác, Cố Hạ mang theo túi lớn túi nhỏ chạy theo sau, trông càng giống trợ lý hay là người hầu.

Những nhà tư bản khi làm việc chú trọng nhất là hiệu suất, mua được ba bộ quần áo, tìm hơn nửa tiếng, Triển Thiệu Huy vẫn cảm thấy tốc độ quá nhanh, vẫn chưa tới 5h, ăn cơm tối thì hơi sớm, Cố Hạ cầm theo mấy cái túi xin chỉ thị của anh: “Triển thiếu, đã chọn xong rồi, tôi có thể về nhà không?”

“Cô chọn xong nhưng tôi thì vẫn chưa mua.” Triển Thiệu Huy bất mãn nói, mặc dù trung tâm thương mại này bán những nhãn hiệu quần áo cũng không tệ lắm nhưng mà quần áo của Triển Thiệu Huy đều đặt mua từ Pháp, Italy chuyên về đây, toàn bộ đều làm bằng tay, anh không mua quần áo ở bên ngoài, nhưng mà lúc này anh lại nói: “Đi, giúp tôi chọn quần áo.”

Anh hoàn toàn vứt bỏ tốc độ lúc nãy, chậm chạp chọn, sai rồi, là Cố Hạ chọn quần áo, anh ngồi bên cạnh bình phẩm, chê đông chê tây, chọn nửa ngày mới thử một bộ, nhân viên bán hàng vẫn luôn nhiệt tình mỉm cười cũng không chịu nổi nữa. Thật ra quần áo đàn ông trong mắt Cố Hạ đều như nhau cả, vóc người Triển Thiệu Huy rất đẹp, mặc cái gì cũng đẹp, nhưng mà về sau thường thức không nổi nữa, ngồi trên ghế sofa trong cửa hàng, hai tay chấp lại, “Triển thiếu, anh hãy tìm người khác giúp anh chọn đi, tôi không có ý kiến gì.”

Triển Thiệu Huy ném cho cô một ánh mắt khinh bỉ, Cố Hạ làm như không nhìn thấy, thấy anh trừng mắt với cô thì vô lực nói: “Bộ này trên người anh rất đẹp, mặc vào trông rất anh tuấn, tôi cũng không biết anh thích kiểu nào.”

Chiếc áo khoác tối màu trên người anh quả nhiên là không tệ, Triển Thiệu Huy nhìn thấy bên ngoài trời đã tối, nói nhân viên gói quần áo lại, kí đơn, “Đi, đi ăn cơm.”

Lúc anh đưa Cố Hạ về, bảo lái xe đưa cô đến dưới lầu, trước khi chia tay còn nói: “Cuối này tuần tôi lại đưa cô ra ngoài chơi.”

“Chơi?” Cố Hạ nghi nghi, nói: “Cuối tuần này là tết tây, nếu anh không có việc gì thì tôi cũng đã có kế hoạch của mình rồi.”

Khóe môi Triển Thiệu Huy trầm xuống, phụ nữ không thể đối xử với họ quá tốt, anh dùng giọng điệu cứng nhắc nói: “Tiếp tục đánh bài, cô vẫn còn rất nhiều tiền chưa thắng về được.”

Chương 45: Ghét bỏ

Triển Thiệu Huy cứ như vậy mà quy định thời gian cuối tuần ra ngoài cùng Cố Hạ, đây là buổi tối cuối cùng trong một năm, những tin nhắn chúc mừng của Cố Hạ cũng gửi cho Triển Thiệu Huy, qua một lúc thì nhận được tin nhắn hồi âm, không phải lời chúc mà là “Giữa trưa nay đi ăn cơm cùng vài người bạn, sau đó đánh bài.”

Cố Hạ không muốn tham gia tiệc tùng, trả lời anh: “Tôi chỉ đánh bài, không ăn cơm đâu.”

Đầu bên kia hùng hồn không hề khách sáo trả lời lại, “Cô còn nợ hơn một ngàn vạn, không ăn cơm thì dựa vào cái gì mà mang cô đi đánh bài? Không thì tôi dẫn cô đến sông bạc, cô dựa vào bản lĩnh của mình mà thắng lại tiền về.”

Cố Hạ nào có thích đến mấy sông bài đó? Giọng điệu của Triển Thiệu Huy làm cho cô không dám cãi lại, thỏa hiệp nói một câu, “Tôi không biết uống rượu.”, sau đó lại nghĩ thầm trong đầu tại sao tự nhiên mình lại thiếu nợ tên đại gia này hơn một nghìn vạn cơ chứ.

Tết tây đã đến, mùa đông đã chính thức đến, tòa nhà bằng thép, những rặng cây xanh ngắt cùng con đường lớn màu xám đều bao phủ bởi một màu giá lạnh, bầu trời âm u, bao phủ bởi một tầng mây dày, hình như tuyết sắp rơi, cơn gió thổi mạnh mẽ làm rung động những cây hoa, mang theo hơi lạnh nồng đậm.

Cố Hạ nhìn nhìn ra ngoài trời, cởi chiếc áo lông dày ra. Cô biết rõ hệ thống sưởi ấm ở đây mở vừa đủ, nhiệt độ trong phòng rất ổn định, những cô gái khác nhất định đều eo nhỏ chân dài tư thái nhẹ nhàng, đối phương là người có tiếng tăm, tên Triển Thiệu Huy kia cũng rất xem trọng thể diện, cô không xinh đẹp cũng không sao, nhưng cũng không thể quá dọa người, giữa nhiệt độ và phong độ thì Cố Hạ chọn phong độ.

Tuy chỗ ăn cơm cùng đánh bài nhất định không lạnh, nhưng mà trên đường đi Cố Hạ đã lạnh cóng, gió thổi qua những sợi tóc nhảy múa cuồng loạn, dường như mở mắt không ra, A Đông đón cô trước cửa xóm nhỏ, cũng không phải đi bộ quá lâu nhưng Cố Hạ lại cảm thấy trong thời gian này thì đoạn đường kia xa gấp vài lần, gió lạnh rớt vào cổ áo, lạnh đến nỗi cô rung mình, cho dù về sau trong ô tô có mở hệ thống sưởi ấm nhưng toàn thân cũng không thể ấm lên được.

Xe chạy thẳng đến phía bắc thành phố, 10 phút sau thì ngừng trước khoảng sân rộng trước cửa một câu lạc bộ đêm, đây là câu lạc bộ của Triển Thiệu Huy, anh đang ở bên trong thị sát tình hình. Đến khi Triển Thiệu Huy lên xe, anh nhìn nhìn Cố Hạ, nói một câu, “Tóc rối hết rồi.”

Cố Hạ vội vàng lấy tay vuốt lại, ở trước mặt người khác mà hình tượng không tốt sẽ ảnh hưởng đến thể diện của Triển Thiệu Huy. Xe đi đến trước nhà hàng cạnh hồ Lâm, hai bên con hẻm có những cây trúc tu lỏa xòa, bên cạnh có bồn phun nước, một bức điêu khắc hài hòa, thiết kế rất đẹp, nhưng mà Cố Hạ cũng không có tâm trạng mà ngắm, ven hồ nên gió rất lớn, lúc xuống xe cô rụt cổ lại, chạy nhanh vào trong phòng.

Cửa sổ gian phòng đối diện hồ nước, bên ngoài mây nước xinh đẹp, như vậy cũng rất bình thường. Gian phòng thật to đã có một người đang ôm bạn gái của mình ngồi đợi, nhìn thấy Triển Thiệu Huy thì cười nói: “Triển thiếu, rốt cuộc cũng thấy cậu dẫn theo phụ nữ tới.”

Triển Thiệu Huy cười, “Anh Chung, hôm nay mang theo cô ấy đến để thắng tiền của anh, tôi đỡ phải lên sân khấu bị người khác chê cười.”

“Ai thắng vẫn chưa xác định đâu.” Chung Hiến Kiệt cười nói, “Đối với cậu, tôi không cần phải thủ hạ lưu tình.”

Trong phòng rất ấm áp, người đàn ông ôm trong ngực người phụ nữ dáng người uyển chuyển, trang điểm tỉ mỉ, hôm nay mang một đôi giày, mặc thêm một chiếc quần ngắn, đầu gối và đùi đều lộ ra, làn da trắng như tuyết rất đáng chú ý. Cố Hạ không thể không bội phục đối phương mới là người chân chính khiến người khác động lòng, không biết trời lạnh như vậy cô gái xinh đẹp kia có bị lạnh cóng không. Cô lập tức cảm thấy may mắn mình không mặc quá dày, bằng không nhất định là sẽ dọa người.

“Cố Hạ, tới đây, chào Chung thiếu một tiếng đi.” Triển Thiệu Huy kéo Cố Hạ qua.

Triển Thiệu Huy giới thiệu vài câu, Cố Hạ biết tên của đối phương, gật đầu chào hỏi bọn họ, nhìn bạn gái trong ngực Chung Hiến Kiệt mấy lần, ngồi vào chỗ kê hỏi Triển Thiệu Huy: “Cô ấy có phải là diễn viên không?”

Triển Thiệu Huy ngồi bên cạnh khẽ gật đầu.

Khó trách nhìn qua lại thấy quen như vậy, cô gái kia là diễn viên đang lên, fan nhiều vô số, Cố Hạ và Từ Lộ Lộ cũng đang theo dõi bộ phim truyền hình cô ấy đóng, hai cô vô cùng yêu thích vai của cô mình tình kia, ngồi trên ghế solon, Cố Hạ hỏi Triển Thiệu Huy: “Tôi có thể xin chữ kí của cô ấy không?”

“Có thể.” Triển Thiệu Huy nhẹ trả lời.

Cố Hạ rất phấn khích, lại nghe thấy anh thấp giọng nói: “Chẳng qua là nếu cô làm mất mặt tôi, tôi sẽ trực tiếp ném cô xuống cái hồ ngoài cửa sổ phòng này.”

Ánh mắt của anh nhìn về phía cửa sổ thật to, liếc mắt nhìn Cố Hạ, mang theo một chút uy hiếp, lại mang theo một chút chờ mong, như là muốn nhìn thấy dáng vẻ quần bách của Cố Hạ khi bị rơi xuống hồ.

Nghĩ đến nước hồ lạnh như băng, Cố Hạ run rẩy, bữu môi nói: “Như vậy mà cũng không được sao?”

Triển Thiệu Huy thấp giọng nói, “Hôm nay là buổi họp mặt cá nhân, tôi bảo cô đến làm việc, cô cứ làm cho tốt vào, đừng nghĩ đến cái gì khác.”

Trong lòng Cố Hạ khi nhắc tới Triển Thiệu Huy thật sự thấy rất chán ghét, cô rõ ràng không thích vậy mà còn ép cô, đã không có phúc lợi gì giờ lại còn uy hiếp cô. cô quay ngoắc đầu đi nhìn cô diễn viên cô yêu thích kia, gái đẹp đúng là gái đẹp, nhìn gần cũng không chút tỳ vết, chỉ là hai tay cọ tới cùi lui trên người đàn ông, giọng điệu thì nũng nịu, thật là kém xa hình tượng ngọc nữ trên màn ảnh, hình tượng thần tượng lập tức bị hủy diệt.

Cửa bị mở ra, một đôi nam nữ từ bên ngoài bước vào, ánh mắt Cố Hạ lập tức bị hấp dẫn, vóc dáng của người đàn ông mười phần anh tuấn, khí chất ưu nhã, khuôn mặt sáng sủa góc cạnh; nguyên nhân mà cô gái kia hấp dẫn ánh mắt Cố Hạ chính là cô ấy mặc cực kì nhiều, trên đỉnh đầu còn đội một chiếc nón len, trên cổ còn quấn khăn cùng màu, nhìn cô ấy rất ấm áp; còn mặc thêm một chiếc áo khoác rộng bên ngoài, còn có cả một đôi bao tay, đương nhiên, quần áo trên người cô ấy cũng rất đẹp, ngọt ngào đáng yêu. Nhưng mà trong những bữa tiệc nhà giàu này Cố Hạ chỉ toàn nhìn thấy những cô gái ăn mặc hở hang khoe dáng người của mình, giờ nhìn thấy như vậy nên rất bất ngờ, thật ra cô càng muốn nói sớm biết có người ăn mặc như vậy thì tôi cũng sẽ mặc nhiều thêm một chút.

Người đàn ông bước đến chào hỏi, phòng rất ấm áp, anh ta vừa cởi khăn quàng cổ ra cho bạn gái, vừa nói: “Không nghĩ tới mọi người lại đến sớm như vậy, tôi không đến muộn chứ?”

“Long Trạch, dù sao lát nữa cậu chịu phạt ba ly là được rồi.” Triển Thiệu Huy cười nói.

Long Trạch giúp Tiết Đồng cởi áo ngoài đưa cho bồi bàn rồi kéo cô tới, mọi người cùng giới thiệu lẫn nhau một lúc, Cố Hạ cũng khách sáo chào hỏi bọn họ, cho dù Tiết Đồng đã cởi áo ngoài nhưng vẫn mặc rất kín, Cố Hạ nhìn thấy đối phương mặc chiếc áo khoác dài mà lòng thầm nghĩ nếu như mình mặc như vậy tới tham gia bữa tiệc nhà giàu này, Triển Thiệu Huy có thể mắng cho cô té tát không.

Thừa dịp mọi người đang nói cười, Cố Hạ ngồi cạnh Triển Thiệu Huy lặng lẽ hỏi: “Người tên Long Trạch kia có phải người đàn ông ra tay giúp đỡ ở vùng ngoại ô lần trước không?”

Triển Thiệu Huy dí đầu cô một cái, bất ngờ nói: “Cái đầu dừa này của cô mà cũng còn nhớ sao.”

Cố Hạ đắc ý nói: “Đó là đương nhiên, anh ta rất đẹp trai, cho nên nhìn thấy thì liền nhớ ra.”

Triển Thiệu Huy dùng ánh mắt xem thường đảo một vòng quanh cô, “Cô quả nhiên là không thể nhìn thấy bản chất bên trong.”

“Tôi nhìn được mà.” Cố Hạ không phục nói.

“Hừ?” Triển Thiệu Huy có chút kinh ngạc, “Cô còn có thể nhìn ra được cái gì?”

Cố Hạ ý bảo anh nhìn sang bên kia, “Tôi thấy được, anh ta sẽ không ném người anh ta dẫn theo xuống hồ.”

Bên kia, Tiết Đồng đi đến trước mặt cô diễn viên nói gì đó, cô diễn viên kia có hơi bất ngờ nhưng lại rất vui vẻ, lấy bút cùng giấy từ trong túi xách ra, kí xoạt xoạt rồi đưa cho cô ấy. Tiết Đồng cảm chữ kí, nói lời cảm ơn, “Cảm ơn chị, mẹ em mà nhìn thấy chị tự tay mình kí tên lên thì sẽ rất vui.”

Tiết Đồng cảm chữ kí ngồi xuống bên cạnh Long Trạch, Long Trạch thân mật ôm chầm lấy cô, trên mặt là nụ cười sủng nịnh. Tiết Đồng cũng nhận ra đó chính là diễn viên đang rất nổi tiếng, mỗi buổi tối bọn họ đều thích ngồi trước màn hình TV xem phim truyền hình, mẹ cô rất yêu thích cô diễn viên này. Tiết Đồng liền hỏi ý Long Trạch xem có thể xin chữ kí không, Long Trạch nói không sao cả, để cho cô tùy ý xin.

Cố Hạ dùng ánh mắt hâm mộ nhìn bọn họ, lại quay đầu sang dùng ánh mắt phức tạp nhìn Triển Thiệu Huy, ý nói là nhìn người ta tốt bao nhiêu, còn anh thì chỉ keo kiệt muốn ném người ta ra, còn bắt tôi làm cái này không thể làm cái kia.

Triển Thiệu Huy giải thích với cô, “Long Trạch không phải người thành phố C, cậu ta vừa tới không bao lâu, không quen thuộc tập quán, hơn nữa cậu ta...”

“Thật ra thì anh không cần phải giải thích với tôi.” Cố Hạ thâm trầm nói.

Triển Thiệu Huy nhìn ánh mắt hoài nghi của cô, trong lòng bất an, đơn giản nói: “Cô ấy ngủ cùng Long Trạch mỗi tối, nếu như mỗi tối cô cũng ngủ cùng tôi thì tôi cũng có thể dung túng cho cô làm bất kì chuyện gì.”

Cố Hạ nghẹn lời.

Nhưng mà những lời này ngược lại nhắc nhở cô, Cố Hạ bỗng phát hiện gần đây mình rất hay lui tới với Triển Thiệu Huy, lui tới cũng ngày càng mật thiết hơn, chẳng lẽ anh ta đối với mình... Cô nghĩ một lát, thấp giọng gọi: “Triển thiếu...”

“Hừ?” Triển Thiệu Huy đang nói chuyện với người bên cạnh, quay đầu lại nhìn cô.

Cố Hạ vốn muốn hỏi Triển Thiệu Huy “Có phải anh có ý với tôi không?”, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì thấy không ổn, mắt khẽ nhấp nháy, Cố Hạ hỏi, “Anh không hề có hứng thú với tôi, phải không?”

Triển Thiệu Huy hơi sững sờ một chút, ánh mắt sâu kín, không đáp lại mà hỏi: “Cô có không?”

“Không có.” Cố Hạ lắc đầu lia lịa, một giây cũng không hề do dự.

Sắc mặt Triển Thiệu Huy đen đi một nửa, trừng mắt nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô hẳn là nên tìm một cái gương mà soi lại đi.”

Cố Hạ nghe thấy anh lại châm chọc cô, cũng không tức giận, ngược lại lấy tay vỗ vỗ ngực, nhẹ giọng tự nói: “May mà không có, thật đáng sợ.”

Biểu hiện may mắn sống sót sau tai nạn trên mặt cô lọt vào mắt Triển Thiệu Huy lại thành vẻ ghét bỏ, một nửa còn lại trên mặt cũng đen đi nốt.

Triển Thiệu Huy quay ngoắt đi, dường như không muốn nói chuyện với Cố Hạ nữa, ý vị nói chuyện phiếm với người khác, anh gạt Cố Hạ sang một bên, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô. Qua vài phút sau, lại có một đôi nam nữ nữa đến, lúc này Triển Thiệu Huy cũng không giới thiệu cho Cố Hạ nữa, cố ý cô lập cô, có đôi khi, anh không phải chán ghét Cố Hạ bình thường mà là vô cùng, vô cùng chán ghét.

Mọi người đã đến đông đủ, thời gian cũng không còn sớm, mọi người đều ngồi vào bàn, Triển Thiệu Huy vẫn xem như trong phòng không có người nào là Cố Hạ, một mình ngồi xuống, chẳng những không gọi Cố Hạ mà cũng chẳng thèm nháy mắt bảo cô ngồi. Cố Hạ cũng không phải chứng kiến cảnh tượng kia lần đầu, thấy nhiều thành quen, cô cũng không thèm để ý, tự giác theo sau Triển Thiệu Huy ngồi xuống bên cạnh anh.

Triển Thiệu Huy cũng không để ý đến cô, Cố Hạ cũng không chủ động làm phiền anh, dù sao anh cũng là ông chủ của mình. Cố Hạ còn đang mừng rỡ vì được an nhàn, nhìn thấy người khác động đũa mà cô cũng bắt đầu buồn bực dùng bữa, đây là lần đầu đến nhà hàng đắt tiền ăn cơm, các món ăn bung lên đều rất đặc sắc, màu sắc đẹp, mùi vị ngon. Trên bàn có vài món ăn nhẹ, rõ ràng đều là những món rất bình thường nhưng đặt trên bàn thì suýt nữa không nhận ra, ăn vào càng khiến cho khẩu vị người ta thêm mở rộng; có một đĩa rau trộn cực kì ngon, Cố Hạ ăn vào cũng không biết rốt cuộc là món chính hay món phụ, nhìn không được ăn một miếng rồi lại vài miếng...

Thức ăn trên bàn cũng không quá nhiều món, cô diễn viên kia động đũa một chút rồi đặt xuống ngay, nửa người tựa vào trong ngực Chung Hiến Kiệt, thỉnh thoảng lại gấp vài miếng đặt vào trong chén anh ta; Tiết Đồng ngồi đối diện cũng ăn không nhiều, không ngừng gấp rau vào chén cho Long Trạch; bên cạnh là Hàn Minh cùng bạn gái của anh ta thấp giọng trêu chọc nhau. Mà cô gái Cố Hạ nào đó ngồi bên cạnh mình thì lại vô tư ăn uống, Triển Thiệu Huy đã khó chịu lại càng khó chịu hơn, nhưng mà lúc này quả là kìm nén không được nữa, anh quay sang, nhìn thẳng vào Cố Hạ.

Ánh mắt của anh vô cùng mãnh liệt, Cố Hạ ngẩng đầu lên nhìn anh, “Sao vậy, Triển thiếu?”

Sắc mặt Triển Thiệu Huy hơi trầm xuống, “Cô vẫn chưa ăn xong sao?”

Hôm nay Cố Hạ vô cùng ý tứ, động tác tuy không tinh là ưu nhã nhưng tối thiểu cũng khá nhã nhặn, cũng luôn mỉm cười, nghe thấy câu kia thì vẻ mặt cô mờ mịt nhìn Triển Thiệu Huy, “Tôi rất ý tứ mà, hình như cũng không kém ai.”

“Người khác khá hơn cô nhiều.” Triển Thiệu Huy hừ nhẹ một tiếng, “Gấp rau cho tôi.”

Tác giả: Ý tưởng của Triển Thiệu Huy chính là cái dạng này

Cố Hạ (chủ động thổ lộ): “Triển thiếu, em thích anh.”

Triển thiếu (đại từ đại bị): “Nếu cô đã thích tôi thành tâm thành ý như vậy, thế thì (thái độ kiêu ngạo), tôi đây có mà thích cô vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thông đồng

Bữa cơm hôm nay chỉ là cuộc tụ hội của những người bạn, không có mục đích kinh doanh, tất cả mọi người đều rất cởi mở, đàn ông hoặc thảo luận về những chuyện trên trời dưới đất, hoặc là nói những câu đùa giỡn... Tuy năng chén liên tiếp nhưng không rót quá đầy, không khí trên bàn khá sôi nổi, phụ nữ cũng không hề câu nệ.

Bồi bàn bung lên một đĩa vịt nướng, đây là một món ăn rất bình thường, chẳng qua là hương vị ăn rất ngon, con vịt nướng nằm trong mâm màu vàng óng bóng loáng ngon miệng, thoát nhìn thơm giòn hấp dẫn. Tiết Đồng rất thích món này, lau lau tay rồi xé một miếng thịt mỏng ra, chậm rãi chấm nước tương bên cạnh, rồi lại xé một miếng da đặt lên nói với Long Trạch: “Món này thật ngon.”

Long Trạch rất tự nhiên nghiêng mặt xuống, Tiết Đồng cũng phối hợp theo gấp miếng thịt lên đưa tới miệng anh ta, anh ta cầm lấy tay cô cắn một nửa,

đáng vẻ rất thân mật tự nhiên, nhìn không giống làm kiểu chút nào, như là hai người đã làm như vậy không biết bao nhiêu lần.

Sóng mắt Triền Thiệu Huy ngồi đối diện khẽ dao động, nhìn đĩa vịt nướng kia nói với Cố Hạ: “Tôi muốn ăn món kia.”

Cố Hạ vội vàng gấp một miếng, động tác vô cùng cẩn thận, đưa cho Triền Thiệu Huy, tay phải Triền Thiệu Huy cầm đũa, tay trái cầm chén, dùng ánh mắt điều khiển cô. Cố Hạ nhìn anh nhận, nói: “Không phải anh muốn ăn sao?”

Triền Thiệu Huy bảo cô nhìn về phía đối diện, “Cô không nhìn thấy người ta làm gì sao?”

Tiết Đồng ngồi đối diện lại đút cho Long Trạch một miếng nữa, động tác của hai người vô cùng thân mật, Cố Hạ cảm thấy không ổn nói: “Đó là bọn họ.”

Triền Thiệu Huy ghét sát vào tai cô, hơi thở ấm áp phả vào tai cô, thấp giọng nói khẽ: “Người khác đang nhìn, đừng có làm trò cười.”

Ánh mắt của anh lộ ra ý uy hiếp, tay Cố Hạ đang gấp miếng thịt vịt ngưng giữa không trung, ánh mắt Cố Hạ đảo qua những người bên cạnh, ngơ ngẩn vài giây rồi cảm thấy xấu hổ, Cố Hạ cũng không muốn làm mất mặt Triền Thiệu Huy trước mặt người khác nên đút miếng thịt vào trong miệng anh.

Khóe miệng Triền Thiệu Huy cong lên thành một nụ cười, chậm rãi cắn miếng thịt trong tay cô, thật thỏa mãn nhìn cô, Cố Hạ còn cầm một nửa, chờ anh ăn xong, đến khi anh từ từ nhai nuốt miếng thịt, lúc Triền Thiệu Huy ăn nửa miếng còn lại, đầu lưỡi ấm áp đảo qua ngón tay cô, khóe miệng Cố Hạ không kìm được co rúm lại.

Sau khi Triền Thiệu Huy ăn xong, vẫn chưa thỏa mãn nói: “Hương vị không tệ, một miếng nữa.”

Hàn Minh ngồi bên cạnh trêu chọc: “Hương vị của món vịt nướng này xem ra cũng không tệ, mấy người đều ra sức ăn như vậy, tôi cũng muốn ném thử một miếng.”

“Đây là món sở trường của nhà hàng này, tất nhiên là không tệ.” Triền Thiệu Huy vừa nói vừa liếc mắt sang Cố Hạ.

Được rồi, anh là đại thiếu gia, anh là ông chủ, anh muốn ăn thì Cố Hạ sẽ đút cho anh, lúc đút cho anh lại nhìn thấy trên mặt Triền Thiệu Huy mang theo một nụ cười vui vẻ nhàn nhạt, Cố Hạ chỉ cảm thấy bản mặt này mười phần vô sỉ.

Chờ anh ăn xong, Cố Hạ cầm đũa lên ăn cơm, không thèm để ý đến anh, tính tình của tên đại thiếu gia này cũng không biết học từ ai, thích tự cao tự đại, còn thích sai khiến người khác. Triền Thiệu Huy vỗ vỗ vai cô, nói một chủ đề có thể cô cảm thấy hứng thú, “Tiết Đồng học cùng trường với em, còn cùng khóa, hai người chưa gặp nhau bao giờ sao?”

“Vậy sao?” Cố Hạ ngẩng đầu lên, sự chú ý cũng bị dời đi, nhìn người đối diện hỏi: “Cô cũng học đại học C?”

“...” Tiết Đồng cười nói, “Triền thiếu không nói tôi cũng không biết.”

Hai người cùng khóa, chỉ khác khoa, Tiết Đồng cũng sinh ra trong một gia đình bình thường, cuối cùng thì Cố Hạ cũng tìm được người nói chuyện, ngồi trên bàn tiệc cũng có thể nói vài câu, không chỉ thế, hiện giờ Tiết Đồng cũng có một điểm chung với cô – kỹ thuật đánh bài rất tệ, đây là điều cô nhận ra sau khi ăn xong mọi người cùng đánh bài.

Tốt xấu gì khi đánh bài Cố Hạ còn nhìn bài trên bàn, suy nghĩ trước khi đánh, ra bài cũng rất thận trọng; Tiết Đồng thì nhìn thấy quân bài nào không vừa mắt thì ném xuống, bài không hô cũng không lo, liên tục xuất pháo, Long Trạch ngồi bên cạnh cũng không nhắc nhở cô ấy, để cô tự đánh loạn xạ cả lên.

Đánh được vài ván, Cố Hạ thấy có chút may mắn khẽ nói với Triền Thiệu Huy: “Cuối cùng tôi cũng thành người kẻ cuối.”

Triền Thiệu Huy cười khẽ, “Cô ấy đánh bài không chịu áp lực nên mới đánh loạn xạ.”

Cố Hạ gật đầu, mọi người đều như vậy, chỉ có cô là gánh vác một đồng áp lực.

Tiết Đồng chỉ thuần túy xem việc đánh bài là để giải trí, hưởng thụ quá trình đánh bài, Long Trạch ngồi bên cạnh ôm eo cô, lúc bị thua anh ta còn tùm tùm cười, đáng vẻ đặc ý nói: “Lại thua rồi, nhìn em đánh bài thật sự là rất buồn cười.”

“Không cần anh lo.” Tiết Đồng sáng giọng, đẩy anh ra. Triền Thiệu Huy nói đúng, cô ấy đánh bài không có áp lực, thắng thì tiền thuộc về mình, còn thua quá thảm thì bắt Long Trạch trả. Cô ấy không mở miệng cầu cứu Long Trạch, Long Trạch cũng không giúp cô ấy, ngồi bên cạnh cầm túi khoai tây chiên, thỉnh thoảng đút cho cô ấy một miếng, cười tùm tùm nhìn cô ấy đánh bài.

Tiết Đồng thua rất nhiều, ngay cả Cố Hạ cũng thấy không được, nhỏ giọng hỏi Triền Thiệu Huy: “Cô ấy đánh như vậy không sao à?”

Triền Thiệu Huy cầm bài lên giúp cô, người khác không biết nội tình nhưng anh thì không thể không biết, nói: “Đánh bài của cô cho tốt đi, cuối cùng ai thua vẫn chưa biết đâu.”

Hôm nay Cố Hạ khá may mắn, thắng liền vài ván, đối diện còn có một người đánh bài lung tung, bạn gái của Hàn Minh đánh cũng không quá siêu, cũng tạm được mà thôi, không lâu sau Cố Hạ thắng được một đồng các, mặt cô hơi ửng hồng, rất đặc ý nói: “Không biết hôm nay có thể thắng lớn không, thắng lại hết tiền thì có thể được giải thoát rồi.”

Triển Thiệu Huy cười khẽ một tiếng từ cổ họng. Cố Hạ đánh bài cũng khá ổn nhưng cũng không tính là người đánh quá giỏi, may mắn thì cũng có thể thắng được một ít. Anh liếc nhìn đồng các một cái, sau đó rời khỏi phòng.

Một lát sau, Long Trạch nhận được một tin nhắn, Triển Thiệu Huy nhắn tới, hai chữ rất đơn giản, “Ra đây.”

Triển Thiệu Huy đứng trước cửa sổ bên hành lang, nhìn ra hồ nước ngoài kia, thấy anh ta tới thì cười nói: “Thế nào, hôm nay tính đến đây vùng tiền sao?”

“Tôi thì không sao cả, vui là tốt rồi.” Long Trạch cười nhạt, anh ta cũng xuất phát từ mục đích kết giao với mọi người mà tới, cũng không phải tới để thắng tiền về, “Thấy cô gái của anh thắng thật vui về.”

“Nhưng hôm nay tôi không muốn để cho cô ấy thắng vui về như vậy.” Triển Thiệu Huy nói.

“Anh thật nhỏ mọn, cô gái của mình mà anh cũng không cho thắng.” Long Trạch thờ dãi.

“Sao tôi có thể không biết xấu hổ thắng tiền của anh chứ?” khoe miệng Triển Thiệu Huy nhếch lên một nụ cười yếu ớt, “Trước kia anh làm gì không phải tôi không biết, tất cả mọi người đều tới chơi, thắng nhiều hay ít tiền cũng không quan trọng. Cô gái kia của tôi cũng chưa từng có nhiều tiền, thắng một ít là đủ rồi, thắng nhiều như vậy tôi nay cô ấy lại không ngủ được thì làm sao đây?”

Long Trạch đã hiểu rõ ý của anh, “Tiết Đồng cũng đã thua kha khá, lát nữa tôi sẽ giúp cô ấy, nếu không cô ấy thua quá nhiều tôi nay lại không ngủ được.”

Hai người đàn ông cười cười, lúc Long Trạch đi vào thì Tiết Đồng đã thua đến không còn nhìn thấy ánh sáng, nhìn anh thờ dãi oán giận nói: “Lại thua rồi, anh cũng không thèm nhìn bảo giúp em nữa.”

“Không phải em không muốn anh nhìn bài giúp sao?” Long Trạch cười nói, ngồi xuống bên cạnh ôm lấy cô, “Đánh tiếp đi, anh giúp em.”

Long Trạch bóc vỏ nhãn dán vào miệng cho Tiết Đồng, thỉnh thoảng nhìn bài một chút, nhắc nhở Tiết Đồng phải đi thế nào. Bên kia Triển Thiệu Huy cũng hợp tác cùng Cố Hạ, làm bộ để không lộ ra ý đồ, hơn nữa anh cũng rất hưởng thụ niềm vui hợp tác với Cố Hạ, Cố Hạ cũng thường xuyên quay đầu lại hỏi ý anh, hoặc là kéo kéo ống tay áo anh, hoặc là lấy khuỷu tay húc vào người anh một cái, hai người ngồi rất gần, Triển Thiệu Huy nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, nhìn từng biểu lộ của cô, hoặc là nhíu mày, hoặc là nghiêng ngả, hoặc mừng rỡ... Một cái nhíu mày hay một nụ cười đều rất sống động. Hai người sòng vai hợp tác, bất kể là thắng hay thua đều là một loại vui thú.

Về phần Cố Hạ muốn thắng được cả ngàn vạn để trả hết nợ thì không thể nào, Long Trạch ba lần liên tục thắng lớn, ngay cả lão Tứ cũng chịu thua, Triển Thiệu Huy đã thông đồng cùng anh ta trước, Cố Hạ cũng đừng mơ thắng quá nhiều.

Các vừa thắng được lại dần dần vui đi, lúc này, Cố Hạ nghe thấy có tiếng người gọi, “Bên ngoài tuyết rơi rồi!”

Cô ấy nói xong thì tất cả mọi người đều quay đầu ra ngoài cửa sổ, đây là trận tuyết đầu mùa đông, những bông tuyết lặng lẽ rơi xuống, bay lả tả đầy trời như những cánh bồ công anh, ung dung rơi xuống mặt hồ rồi mất dạng. Màn trời một màu trắng xóa làm cho toàn bộ thế giới trở nên sống động, Cố Hạ cười cười, có tuyết thì mùa đông mới có ý nghĩa.

Tuyết rơi được một lúc thì tâm trí của mấy cô gái cũng không còn trên ván bài, bạn gái của Hàn Minh trả lại chỗ cho anh ta, một mình đến ngồi bên cửa sổ ngắm tuyết; Tiết Đồng đánh vài ván rồi cũng chạy đến ngồi xem; Cố Hạ cũng không yên lòng, đầu thỉnh thoảng lại ngược nhìn ra cửa sổ. Thấy các cô gái đã không còn hứng thú, mấy người đàn ông cũng giải tán sòng mạt trượt.

Lúc chuẩn bị ra về, Long Trạch vừa mặc lại áo cho Tiết Đồng, vừa quàng lại khăn quàng cổ cho cô ấy, vừa bắt mồm nói: “Lúc ra ngoài đã bảo em mặc áo lông vào mà em không chịu mặc, em xem bên ngoài tuyết đã rơi rồi, rất lạnh đấy! Tối nay không đi xem phim nữa, về nhà trước rồi tính.”

“Không cần đâu, đã mua vé rồi, em muốn xem.” Tiết Đồng mang bao tay vào vỗ vỗ tay, “Anh xem em mặc nhiều như vậy, sẽ không lạnh đâu mà.”

Long Trạch đội mũ vào cho cô, cầm áo khoác của mình lên nhưng cũng không mặc vào, trực tiếp choàng lên người Tiết Đồng, “Muốn xem thì em phải khoác áo của anh vào.”

“Áo của anh vừa to vừa nặng, mặc vào nhìn như cái bánh chưng ấy.” Tiết Đồng không vui, muốn cởi áo ra.

Long Trạch không cho, vừa mặc cho cô, vừa uy hiếp cô, “Em ngoan một chút, không thì anh sẽ có nhiều cách dạy dỗ em đấy.”

Hai người giằng co nửa ngày, cuối cùng Long Trạch vẫn quán cô ấy thành cái bánh chưng, kéo tay cô đi. Cố Hạ nhìn bọn họ rời đi, ánh mắt ánh lên một chút hâm mộ, cầm lấy áo khoác của mình, nói với Triển Thiệu Huy: “Nhìn những người bạn kia của anh, lần trước gặp lúc đánh bài đều cảm thấy rất giả tạo. Hôm nay gặp, Chung thiếu thoát nhìn cũng không chân thật, Hàn thiếu cũng rất giống một đôi tình nhân chân thật, nhưng mà vẫn là cặp đôi của Tiết Đồng có tình cảm mặn nồng nhất.”

“Chuyện của Long Trạch tôi cũng không rõ lắm, cô cũng biết đấy, tôi biết anh ta cũng không lâu, tôi cũng rất thích một người bạn vừa quen này, nhưng thứ khác thì cô đã đoán chuẩn rồi.” Triển Thiệu Huy gõ khẽ đầu cô, “Tôi vẫn luôn cảm thấy cô rất đàn, vậy mà cũng có mất góm.”

“Aizzz!” Cố Hạ kêu một tiếng, “Chuyện rõ ràng như vậy, anh chỉ cần nhìn qua cách cô ấy mặc quần áo là biết rồi, anh xem đại mình tỉnh kia trời lạnh như vậy còn dám khoe đùi, biết ngay Chung thiếu không quan tâm đến cô ấy; bạn gái của Hàn thiếu thì ăn mặc rất thích hợp, vừa đủ ấm; người mặc nhiều lớp

nhất là Tiết Đồng, chuẩn bị đầy đủ mới ra ngoài, vừa rồi Long Trạch còn sợ cô ấy mặc không đủ.”

Ánh mắt Triền Thiệu Huy đảo qua người cô, “Đi thôi, chúng ta lái xe đi ngắm cảnh hồ, lúc tuyết rơi rất đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hiểu lầm

Cảnh bên hồ xác thực rất đẹp, không gian thoáng đãng pha một màu xám trắng, hồ tựa vào chân núi, gió thổi nhẹ nhàng, vùng này có ít nhà cao tầng, hai bên là những căn biệt thự thấp thoáng, có rất nhiều những ngôi nhà ngói đỏ, mái vòm màu trắng, có cả những ngọn tháp cao cao,... Sắc màu đa dạng làm nổi bật thêm vẻ đẹp bên hồ, kéo dài đến giữa sườn núi.

Tuyết rơi khiến cho cảnh hồ càng đẹp hơn, bên ngoài rất ít người qua lại, Cố Hạ ngồi trong xe nhìn về phía trước, cách lớp kính thủy tinh nhìn ra bên ngoài, tuyết rơi không một tiếng động, bên ngoài yên bình như thơ, từng mảnh bông tuyết nhảy múa, mang theo một chút vui vẻ, như vô số những sinh mệnh nhỏ nhắn chưa biết gì đang rong chơi nhảy múa, rơi vào không gian rồi mất dạng. Xe hơi chạy chậm như một con rùa đen, phía trước là kính chắn gió, cần gạt nước đang đưa quét những bông tuyết rơi xuống. Cố Hạ nhìn mãi đâm ra ngiên, nói với Triền Thiệu Huy: “Triền thiếu, tôi có thể ra ngoài xem không?”

Triền Thiệu Huy ngừng xe bên đường, đưa dù cho cô, Cố Hạ bung dù lên rồi không thể chờ đợi được nữa mở cửa xe chạy ra ngoài, mới vừa xuống xe đã rung mình một cái, nhiệt độ rất thấp, vừa rồi cô không mặc đủ ấm nên tất nhiên cảm thấy lạnh. Nhưng mà đây cũng là trận tuyết đầu đông, mang theo hương vị phong tình cùng một vẻ ý nhị cổ điển, cái lạnh không thể ngăn Cố Hạ tung tăng như chim sẻ, cô cầm dù đứng bên hồ, nhìn những bông tuyết dần dần tích tụ trắng xóa trên bãi cỏ cùng lá cây, rơi xuống lá cây trông giống như những bông hoa lê trắng. Cô si ngốc ngẩn nhìn, trên người bỗng có một cảm giác ấm áp khó hiểu, một chiếc áo choàng thật dày đã khoác trên người cô, Cố Hạ quay đầu lại nhìn, Triền Thiệu Huy đang đứng sau cô, sắc mặt ôn hòa, nhẹ giọng nói: “Cô khoác vào đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Anh mặc một chiếc áo cô cao màu xám chui vào dù của Cố Hạ, những sợi tóc trên trán còn dính vài mảnh bông tuyết, Cố Hạ dịch dù sang bên cạnh một chút, cười cười, “Không cần, Triền thiếu, nếu anh mà bị cảm lạnh sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của công ty, rồi sau đó sẽ ảnh hưởng đến tiền thưởng cuối năm của chúng tôi...”

“Cô nói nhảm nhiều như vậy làm gì?” Triền Thiệu Huy trừng mắt với cô, cô gái này thật là không hiểu phong tình, anh cầm lấy cây dù trong tay cô, dùng giọng điệu không thể cãi lại nói: “Mặc kìa.”

Áo khoác ngoài rất ấm áp, dường như còn mang theo nhiệt độ cơ thể của anh, Cố Hạ luồn tay vào trong áo, nhìn anh cười cười. Triền Thiệu Huy đưa dù sang cho cô, kéo cô tới, xoay người cô lại thất lại nút thắt cho cô, lúc anh làm động tác này thì Cố Hạ hơi bất ngờ, cô nhìn đường cong hài hòa bên mặt anh, chiếc mũi càng hoàn mỹ hơn, ngón tay thon dài mảnh mẽ, chỉ thất lại nút thắt cũng rất đẹp mắt, Cố Hạ hơi hoảng hốt, nếu không phải điều kiện của Triền Thiệu Huy quá tốt vẫn luôn đứng đầu trong đám người, nếu không phải vì gia thế của anh quá lớn, nếu không phải chỉ cần anh vẫy tay một cái là có thể gom về một đồng nữ nhân cao thấp mập ốm, nếu như không phải anh vẫn luôn chê cô tư sắc bình thường thì Cố Hạ nghĩ nhất định cô sẽ hiểu lầm.

Nút thắt đã được cài xong, Triền Thiệu Huy lại giúp cô sửa lại cổ áo, ngón tay hơi lạnh chạm vào cổ cô, từng bông tuyết bay nhảy cuồng loạn, mặt hồ loáng thoáng in bóng vụn vặt, giống như đang chìm trong sương mù, Cố Hạ càng thêm hoảng hốt, cô muốn nói cô có thể tự mình làm, nhưng mà lại có thứ gì đó ngăn cô lại, khiến cô nói không nên lời. Đến khi Triền Thiệu Huy làm xong tất cả, đứng bên cạnh cô, cô vẫn còn sững sờ, dường như nghe thấy giọng của Triền Thiệu Huy truyền đến từ trên mây, “Sao trông cô lại ngây ngốc như vậy?”

Cố Hạ định thản lại, kéo cổ áo lên che khuất mũi cô, thoát nhìn có hơi buồn cười, ánh mắt của cô vẫn lưu luyến trước mặt anh, giọng hơi ấp úng, “Triền thiếu, tôi đã từng nói anh rất đẹp trai chưa nhỉ?”

Khóe môi Triền Thiệu Huy nhếch lên, “Cô đã nói rồi.”

Anh nói hùng hồn như vậy, giống như một sự thật không thể chối cãi. Từ trước đến nay anh luôn kiêu ngạo như vậy, Cố Hạ quay đầu lại, nhìn anh, “Anh thật sự rất đẹp trai.”

Triền Thiệu Huy lại càng tỏ ra vui vẻ, cảm hơi nhếch lên, mang theo một chút đắc ý cùng vui sướng, anh nói: “Cô rất thích người đẹp trai, đúng không?”

“Ai mà chẳng thích.” Cố Hạ nói.

“Vậy là tốt rồi.” Dường như Triền Thiệu Huy rất hài lòng, sóng mắt dịu dàng, mang theo một chút vui vẻ. Gió thổi đến từ bốn phương tám hướng, xen lẫn những bông tuyết trắng, Triền Thiệu Huy cầm lấy cây dù từ trong tay cô, “Cô có muốn đến cái đình bên kia không?”

Chiếc áo đặc biệt dày khoác trên người, tay áo dài qua cả ngón tay Cố Hạ, bây giờ cô không lạnh, nhưng mà nhìn thấy Triền Thiệu Huy không có áo khoác, tuy anh ra về không lạnh nhưng Cố Hạ cũng không đành lòng để cho anh chịu lạnh trong trời tuyết quá lâu nên nói: “Chúng ta vào lại xe đi, nhìn lâu quá cũng thấy chán.”

Một chiếc dù, hai người, mặc dù không ôm nhau nhưng cũng rất gần nhau, bả vai chạm nhau, Cố Hạ cảm thấy đáy lòng có một dòng nước ấm chậm rãi chảy xuôi qua. Trở lại trong xe, cô giục anh cho cởi áo ngoài ra, giọng điệu Triền Thiệu Huy lại như mệnh lệnh, “Mặc đi.”

Bọn họ ngồi trên xe nhưng vẫn chưa quyết định đi đâu Triền Thiệu Huy nhận được điện thoại, Trịnh Giang Hà gọi tới, nói anh ta có chút việc, hỏi Triền Thiệu Huy có thể tham gia bữa tiệc tối nay không. Triền Thiệu Huy cúp điện thoại nói: “Tôi nay không mời cô ăn cơm được, tôi đưa cô về.”

Vẫn như cũ một nam một bắc, lúc Triền Thiệu Huy không có gì làm sẽ đích thân đưa cô về nhà, chuyện này Cố Hạ cũng không để ý tới, trên đường đi cô vẫn hào hứng bùng bùng ngắm phong cảnh bên ngoài, Cố Hạ nhìn những bông tuyết nói: “Nếu như rơi cả đêm vậy ngày mai tuyết sẽ đóng rất dày, có thể đắp người tuyết rồi.”

“Cô muốn đắp người tuyết sao?” Triền Thiệu Huy vừa lái xe vừa hỏi.

“Tôi muốn đắp một cái, dưới lầu nhà tôi lại không thích hợp để đắp người tuyết, tìm được một bãi cỏ là thích hợp nhất, tuyết đắp xong cũng không dễ bị phá hư.” Triền Thiệu Huy nhìn về phía trước nói.

Triền Thiệu Huy cười cười, “Cô có thể đắp một cái dưới lầu nhà tôi, chỗ của tôi rất thích hợp để đắp người tuyết.”

“Tôi không đến đó đâu.” Cố Hạ lại nói thẳng, “Tôi đến công viên mà đắp, đi cùng với Từ Lộ Lộ.”

“Ngày mai tôi phải ra nước ngoài vài ngày.” Triền Thiệu Huy thản nhiên nói, “Bạn rộn hết thời gian này nữa là xong, trước tết sẽ rảnh rỗi một chút, nếu như khi đó tuyết rơi có phải giúp tôi đắp một người tuyết.”

Cố Hạ nhìn anh, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Sao lại bảo tôi đi đắp người tuyết? Không phải anh có trợ lý sao?”

Triền Thiệu Huy bắt mắt liếc cô một cái, “Bọn họ không có rảnh rỗi như cô!”

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Triền Thiệu Huy nói cũng đúng, dù sao bình thường cô cũng không có việc gì làm, Cố Hạ đồng ý. Tuyết rơi nên trời tối rất nhanh, lúc xe hơi ngừng lại dưới lầu nhà Cố Hạ thì bên ngoài trời đã âm u tối, Cố Hạ ngồi nguyên tại vị trí, cởi áo khoác ra đưa cho anh, “Triền thiếu, hôm nay cảm ơn anh.”

“Sau này mặc nhiều một chút, chỉ là một vài người bạn tốt, cô đừng quá để ý.” Triền Thiệu Huy nhận lấy áo khoác, anh nhìn quần áo của cô, dường như nhớ tới gì đó, nói: “Lần trước dẫn cô đi mua quần áo quá mỏng, hẳn là phải mua thêm vài chiếc khăn quàng cổ nữa.”

“Tôi có rồi.” Cố Hạ nói tiếp.

“... vậy tôi không phải mua nữa.” Triền Thiệu Huy thuận miệng nói.

Có lẽ là do hệ thống sưởi trong xe rất ấm nên Cố Hạ cảm thấy mặt hơi nóng lên, cô cúi thấp đầu rồi lại nhìn anh, thấp giọng nói: “Triền thiếu, anh cứ như vậy sẽ làm tôi hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Ánh mắt Triền Thiệu Huy dao động, trong mắt ánh lên chút ánh sáng nhàn nhạt, khóe môi cong lên nói, “Hiểu lầm cái gì?”

Cố Hạ vén lại mắt sợi tóc rủ xuống trán, sau nửa ngày mới nói: “Không có gì, tôi sẽ không hiểu lầm anh.”

Cô sẽ không hiểu lầm Triền Thiệu Huy thích cô, hiểu lầm người khác còn chưa tính, hiểu lầm Triền Thiệu Huy sẽ chuốc thêm phiền toái, cô nữ ca sĩ kia tỏ ra có ý với anh, hình như đã bị anh tiêu diệt luôn, gần đây không hề có hoạt động nào nữa. Bọn họ không phải người bình thường, ngộ nhờ trở mặt sẽ phải trả giá thật nhiều. Cố Hạ không nghĩ nhiều như vậy, mở cửa xe, bước thật nhanh ra ngoài, cách cửa sổ xe cô xoay người vẫy vẫy tay với anh, cô không nhìn thấy anh nhưng cô biết Triền Thiệu Huy ngồi trong xe có thể nhìn thấy cô, cô cũng không quan tâm anh có thể nghe thấy hay không, vẫn lớn tiếng nói: “Triền thiếu, tạm biệt, lái xe cẩn thận.”

Triền Thiệu Huy hạ cửa sổ xe xuống, vốn còn muốn nói gì đó nhưng bên ngoài tuyết rơi quá dày, giống như những con bướm trắng giập dứ không ngừng tập trung trên người Cố Hạ, anh phất phất tay với cô nói: “Cô lên đi, có gì gọi điện thoại cho tôi.”

Cố Hạ chạy vào hàng hiên, nhìn thấy chiếc xe màu đen từ từ chuyển bánh, sau đó chậm rãi rời đi, trên nóc xe phản xạ ánh sáng bóng loáng phủ đầy tuyết trắng, cô lắc lắc đầu, nghĩ đến tên ông chủ buồn vui thất thường tính tình quái gở kia không bằng nghĩ xem tối nay ăn gì còn hơn, cô nhìn thấy ngoài trời tuyết rơi càng lúc càng lớn, vừa lên lầu đã lục xem trong tủ lạnh còn gì ăn không rồi quyết định chọn trứng gà cùng một ít rau.

Mặc dù Cố Hạ cùng Triền Thiệu Huy bí mật lui tới khá nhiều nhưng trong công việc ông chủ cũng không đặc biệt chiều cô. Bình thường tuy Trâu Nhuận Thành không nghiêm túc nhưng trong công việc lại rất kỹ lưỡng, ở công ty dường như không hề xuất hiện trước mặt Cố Hạ. Đương nhiên, Cố Hạ cũng hết sức hài lòng với tình trạng trước mắt, nếu như ông chủ không gây phiền toái cho cô, cô cũng vô cùng cảm tạ trời đất.

Sau tết tây, đồng nghiệp trong công ty hứng thú nhất là bàn luận về chuyện tiền thưởng cuối năm, năm nay doanh thu của Khai Hoành rất tốt, chính sách khen thưởng cụ thể cuối năm vẫn chưa ra nhưng cũng đoán được năm nay hẳn là sẽ nhiều hơn, nghe thấy thật sự phấn chấn lòng người. Cố Hạ tới công ty được nửa năm, mấy tháng trước vẫn còn thử việc, tất nhiên cũng không nhận được nhiều lắm, còn phải xem chính sách công ty lãnh đạo ban ra.

Mỗi ngày bên cạnh đều đầy dẫy chủ đề về tiền thưởng cuối năm, cuối tuần tiếp theo Triền Thiệu Huy dẫn Cố Hạ ra ngoài, Cố Hạ thật sự kìm không được nên hỏi anh: “Triền thiếu, tiền thưởng cuối năm nay của Khai Hoành thế nào?”

Xe vững vàng chạy, Cố Hạ rất chờ đợi nhìn Triển Thiệu Huy, Triển Thiệu Huy rảnh rồi nhàn nhã ngồi bên cạnh, ném lại một câu: “Đang thời gian nghỉ ngơi, không nói chuyện công việc.”

Cố Hạ có chút thất vọng, vẫn là không nên nói chuyện công việc với Triển Thiệu Huy.

Triển Thiệu Huy lại chậm rãi mở miệng, “Cô vẫn chưa đi làm được một năm nên chắc cũng không nhận được nhiều lắm, còn phải xem trưởng phòng của cô báo cáo kết quả công tác của cô thế nào đã.”

“Trước kia cũng nghe đồng nghiệp nói vậy.” Cố Hạ gật đầu nói.

“Báo cáo kết quả công tác là do Tiểu Ngưu xét duyệt.” Triển Thiệu Huy không nhanh không chậm nói.

Mỗi một chút tiền chênh lệch cấp trên rút xuống đối với Cố Hạ mà nói cũng không phải là ít, cô nghĩ nghĩ, ngẩng đầu lên hỏi Triển Thiệu Huy, “Anh ta sẽ không làm khó tôi, phải không ạ?”

Trên mặt Triển Thiệu Huy mang theo một nụ cười không rõ ý tứ, “Thật ra thì cũng có thể là do tôi quyết định.”

“Vậy cũng tốt, anh chắc chắn sẽ không làm khó tôi.” Cố Hạ nói.

“Mọi người đã quen thân như vậy, điều chỉnh cho cô cao một chút trong phạm vi cho phép cũng là hợp tình hợp lý.” Khóe môi Triển Thiệu Huy hơi nhếch lên.

Cố Hạ mừng rỡ nói: “Cảm ơn”

“Không cần vội vã nói lời cảm ơn như vậy.” Ánh mắt Triển Thiệu Huy dán trên mặt cô, “Còn phải xem biểu hiện cụ thể của cô đã.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tập bắn

Hôm nay Triển Thiệu Huy không dẫn cô đi đánh bài mà dẫn cô ra ngoại ô săn bắn, Cố Hạ đứng bên ngoài câu lạc bộ có kiến trúc đặc biệt khoa trương, có hơi bất ngờ, vừa đi cùng Triển Thiệu Huy vào trong vừa hỏi: “Anh dẫn tôi tới đây làm gì? Hình như tôi cũng không làm được việc gì.”

Triển Thiệu Huy mặc một bộ đồ thể thao, “Tôi thấy võ nghệ của Long Trạch rất tốt nên muốn hẹn anh ta đến thử trình độ bắn súng một chút, mỗi ngày anh ta đều rèn luyện cùng bạn gái của mình, hai người rất khó chia lìa, tôi cũng chỉ có thể gọi bạn gái của anh ta đi cùng, nếu không thì anh ta không đi được. Tôi nói sẽ dẫn cô tới, đỡ phải khiến cho Tiết Đồng thấy nhàm chán.”

Nửa phần trước anh nói thật, còn đằng sau hử, trên thực tế là nói với Long Trạch thế này, “Long Trạch, anh đem cô gái của anh theo đi.”

Long Trạch thì không sao cả nhưng vẫn hỏi một câu: “Vì sao? Không phải anh muốn gọi mấy người anh em của anh sao, tôi mang theo Tiết Đồng hình như không tiện lắm.”

“Rất tiện.” Triển Thiệu Huy nói, “Anh không mang theo phụ nữ, làm sao tôi có thể mang theo người của tôi?”

Cố Hạ cũng tin lời Triển Thiệu Huy nói, may mà không phải người khác, cô và Tiết Đồng cũng dễ trò chuyện với nhau. Đây là một câu lạc bộ tập bắn khá lớn, có cả khách sạn nhà hàng, massage thư giãn đủ mọi thứ. Trong phòng tập bắn được cách âm rất tốt, còn có thể chống đạn; gạch cùng màu với màu đất, hai bên hành lang cây cối xanh tốt thoáng đãng, thậm chí cỏ thật lớn, trong mùa này mà vẫn xanh mướt, không biết phải tốn kém bao nhiêu công sức.

Triển Thiệu Huy hiển nhiên rất quen thuộc với nơi này, một nhân viên thạo việc dẫn anh cùng Cố Hạ vào bãi tập bắn, hôm nay bọn họ bao cả bãi tập bắn này nên vừa có thể tập bắn ngoài trời vừa có phòng riêng, trong câu lạc bộ đã có vài người quen mặt, Trịnh Giang Hà và Mục Bằng đều mặc đồ thể thao, đang thử súng; Long Trạch và Tiết Đồng ngồi trên ghế sofa trong phòng nghỉ, cùng thân mật trò chuyện, trước mặt bày biện thức ăn vặt cùng nước uống, nhìn thấy Triển Thiệu Huy tới Long Trạch vẫy tay chào hỏi anh.

Triển Thiệu Huy và Cố Hạ cùng đi đến, cười nói với Long Trạch: “Thế nào, sao không đi thử súng, xem ra anh nắm rất chắc phần thắng nhỉ?”

Thật sự Long Trạch không hề có hứng thú đầu súng với người khác, chỉ là bị Triển Thiệu Huy ba lần bốn lượt mời đến. Giờ đây anh ta cũng đang tính định cư ở thành phố C, quen thêm nhiều bạn trong thành phố này cũng có lợi, trước mắt anh ta cũng không quen biết nhiều người, công ty mới mở cũng vừa khởi sắc, Triển Thiệu Huy lại mười phần trọng nghĩa, giúp anh ta tạo thêm nhiều quan hệ trong việc kinh doanh của mình, theo con đường của mình giúp Long Trạch mở rộng thị trường, còn giới thiệu vài đơn đặt hàng cho công ty anh ta, những phương diện khác cũng giúp đỡ anh ta không ít. Long Trạch thật sự không thể từ chối nên mới đồng ý, anh ta nửa đùa nửa thật nói, “Tôi đang đợi anh tới, nếu không Tiết Đồng một mình ở đây không phải rất

nhằm chán sao?”

“Anh ra chơi đi.” Tiết Đồng đẩy anh ra, cười hì hì nói: “Em cùng Cố Hạ đứng một bên xem các anh chơi.”

Triển Thiệu Huy cũng thật sự muốn so tài với Long Trạch, võ nghệ của anh ta ở làng du lịch vùng ngoại ô hôm đó rất giỏi, tốc độ cực nhanh, cũng đoán trước được kỹ thuật bắn súng của anh ta nhất định là không tệ. Hai người đàn ông đi về phía trước, chọn súng ống, cộng thêm Trịnh Giang Hà và Mục Bằng, bốn người quyết định cùng so tài.

Trước khi so tài, Triển Thiệu Huy vẫy vẫy tay với Cố Hạ, Cố Hạ cũng cảm thấy hứng thú, “Đi, chúng ta đến xem bọn họ bắn.”

Mỗi người bắn mười phát, lúc còn nhỏ Triển Thiệu Huy đã khổ luyện bắn súng, tuyệt đối không hề thua kém những tay súng chuyên nghiệp, mỗi một viên đạn đều bắn trúng hồng tâm, đến khi cuộc so tài chấm dứt, Mục Bằng thở dài, “Đánh bài thua trong tay anh còn chưa tính, không ngờ bắn súng cũng thua bởi anh.”

Lời nói của Mục Bằng là nói với Long Trạch, trước đó đại ca thuyết phục anh đánh cược với Long Trạch, đánh cược ba ván không thắng được ván nào, Mục Bằng thua tâm phục khẩu phục, lúc ấy mới biết danh hiệu thần bài của Long Trạch không phải là giả. Cố Hạ là người ngoại đạo, chợt nghe thấy tiếng súng vang lên bang bang, tâm bia bị dòi đi rất xa, không biết kết quả thế nào, hỏi Tiết Đồng: “Kết quả thế nào?”

“Tôi cũng không biết.” Tiết Đồng cười cười, dường như cô ấy không quan tâm đến kết quả chút nào.

Trịnh Giang Hà đi tới, nhìn thấy vẻ mặt đầy chờ mong của Cố Hạ, nói: “Tất nhiên là tôi không bằng đại ca, nhưng mà Long Trạch lại ngang tài ngang sức với đại ca.”

Đối với kết quả này Triển Thiệu Huy không thấy vui cũng không thất vọng, “Đã lâu rồi không gặp được người nào ngang tài.”

Về mặt Long Trạch lại rất thoải mái, “Kỹ thuật bắn súng của anh rất tốt.”

“Chỉ là sở thích thôi.” Triển Thiệu Huy khó gặp được đối thủ như vậy, “So tài thêm một ván đi.”

Bọn họ dời đến sân bắn bên cạnh, cách so tài cũng khác, ở đây có thêm nhiều chướng ngại vật phức tạp hơn, rất giống chiến đấu thật, xuất phát cách mục tiêu 200m, trên đường có vô số bia di động, người bắn trước bắn sau cũng có quy định, lúc bắn được đôi súng hai lần, lần thứ nhất phải tự mình lắp súng, bắn liên tục vào mục tiêu, có tâm bia chỉ xuất hiện khoảng hai giây, động tác hơi chậm một chút bia sẽ không xuất hiện nữa, thời gian bắn rất ngắn, tỉ lệ trúng mục tiêu phải rất cao. Trịnh Giang Hà hưng phấn, “Đại ca, hôm nay em được mở rộng tầm mắt rồi.”

Mắt Triển Thiệu Huy sáng lên, nhìn nhìn Long Trạch, “Tôi cũng rất chờ mong biểu hiện của Long Trạch.”

Hai người đàn ông đến trước sân bắn, Long Trạch trở về đứng bên cạnh Tiết Đồng, “Anh Triển, mời bắn trước.”

Long Trạch để cho Triển Thiệu Huy bắn trước, Triển Thiệu Huy cũng không cần phải nhượng bộ, thay một bộ quần áo khác, lúc chuẩn bị tiến vào sân bắn thì Cố Hạ đứng một bên hào hứng búng búng làm tư thế chiến thắng, “Triển thiếu, cố lên.”

Mọi người đứng một bên tròn tròn hai mắt tập trung quan sát, thành thạo bàn tán, người xem rất náo nhiệt, Cố Hạ nhìn Triển Thiệu Huy bước vào sân bắn mà toàn thân căng cứng, giống như một thợ săn đang dùng sức chuẩn bị tiến lên, sau đó anh nhún chót tính thời gian bên cạnh, giống như một con sói yên lặng lâu ngày đột nhiên lao ra, tay phải cầm súng, động tác bắn nhanh nhẹn liên tục; anh vượt qua các chướng ngại vật trên đường, đi rất nhanh; chuyển động nhịp nhàng, không màu mè chút nào, phóng khoáng đẹp mắt; lúc ráp súng vào, động tác hai tay cực nhanh, sau đó xoay người... Đến khi thời gian của Triển Thiệu Huy sắp hết, bắn ra phát cuối cùng, tay thu lại, tất cả khí thế trong ánh mắt được thu hồi lại. Một khắc ấy, hình tượng của anh trong tâm trí Cố Hạ sáng chói vĩ đại vô cùng, sau lưng dường như đang lóe lên những vầng sáng vàng kim, Cố Hạ nhìn không rời mắt.

Triển Thiệu Huy đi ra, những người bên cạnh vỗ tay khen ngợi, hai mắt Cố Hạ hiện lên những vì sao, nhìn Triển Thiệu Huy đi tới, nói một câu phát ra từ trong lòng, “Triển thiếu, anh thật đẹp trai...”

Triển Thiệu Huy nói với Long Trạch vài câu, một chướng ngại vật được cài đặt sẵn lúc hết giờ, một thùng nước xối xuống, người Triển Thiệu Huy ướt sũng, trên mặt cũng có vài giọt nước, Cố Hạ vội vàng cầm một chiếc khăn lông chạy tới, mặt tươi cười nở hoa, “Triển thiếu, anh lau đi, nhanh vào thay quần áo, đừng để bị cảm lạnh.”

Sắc mặt Triển Thiệu Huy rất tốt, chào hỏi những người khác rồi đi thay quần áo, đi ra nhìn bảng thành tích một chút, cũng khá thỏa mãn. Nhân viên lại sắp xếp sân bắn một lần nữa, Cố Hạ nhìn Triển Thiệu Huy mắt tỏa sáng, anh nhìn thấy cô, vươn tay xoa đầu cô, “Sao lại nhìn bằng ánh mắt đó?”

Cố Hạ bị thuyết phục triệt để bởi phong thái của anh, không ngờ Triển Thiệu Huy thật sự là một nhân tài, ánh mắt bùng sáng nhìn anh, nhếch miệng cười, “Chỉ là cảm thấy anh quá đẹp trai, trước kia chưa từng nhìn thấy anh như vậy; Triển thiếu, anh là người đàn ông tuyệt vời! Thật là yêu quá đi.”

Khóe miệng Triển Thiệu Huy nhẹ nhàng nhếch lên, anh vốn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy Long Trạch đã thay quần áo, bước vào sân bắn nên tạm thời không nói nhiều. Sân bắn đã được lau dọn, chướng ngại vật cũng đã được sắp xếp lại, trông có vẻ rất công bằng, Triển Thiệu Huy đi về phía trước, cùng Lão Tam và Lão Tứ đứng ở vị trí tốt nhất, mắt nhắm lại, cảm nhận động tĩnh trong sân bắn. Cố Hạ sóng vai cùng Tiết Đồng, mắt không nháy một lần nào.

Cố Hạ nói yêu mến chỉ là sùng bái thuần túy, ví dụ như yêu mến giọng ca của một ca sĩ, yêu mến một diễn viên, thật ra đều là cùng một loại. Đến khi Long Trạch bước ra, cô cũng dùng ánh mắt đầy sao kia mà nhìn, hai tay nhẹ nhàng vỗ, “Thật đẹp trai, đẹp trai, yêu quá đi!”

Triển Thiệu Huy đứng gần đó nghe thấy câu này, trừng mắt nhìn cô, “Người đàn ông của người khác, cô yêu cái gì?”

“Loại yêu mến này không phải là kiểu yêu mến kia.” Cố Hạ đứng bên cạnh Tiết Đồng, nói: “Tiết Đồng, cô không ngại chứ!”

Tiết Đồng nhìn bọn họ mỉm cười, cô không biết bọn họ đã phát triển đến bước nào, chỉ cảm thấy hai người rất thú vị. Long Trạch ở bên kia cũng rất thỏa mãn, kéo lấy tay cô ấy, hai người cùng nhau xì xào bàn tán.

Tất nhiên Triển Thiệu Huy biết rõ Cố Hạ có ý gì, lúc này nghe Cố Hạ nói vậy còn thấy vui một chút, bây giờ mới triệt để ngộ ra mình đã sai rồi, trong lòng lại có chút khó chịu. Chẳng qua đây cũng không phải lần đầu tiên Cố Hạ làm cho anh khó chịu, trước mắt, Triển Thiệu Huy còn có chuyện khác cần chú ý, chẳng thêm so đo với cô gái này.

Trong sân có rất nhiều cameras, quay trọn quá trình bắn, Triển Thiệu Huy cùng các anh em của anh xem lại đoạn ghi hình Long Trạch bắn, đã có kết quả thống kê, tỉ lệ bắn trúng mục tiêu của Long Trạch cao hơn một chút, chỉ là một chút chênh lệch rất nhỏ nhưng tốc độ bắn lại chậm hơn anh bảy giây, tính toán tổng thể thì Triển Thiệu Huy hơn một chút. Long Trạch còn đang ở trong phòng thay đồ, ngay cả Tiết Đồng cũng không có ở đây. Triển Thiệu Huy nhìn vào màn hình, hỏi Trịnh Giang Hà, “Cậu thấy thế nào?”

“Động tác của anh ta rất nhanh nhẹn, nói thật, đại ca, quá trình hoàn thành thoát nhìn thoải mái hơn anh một chút. Anh xem đoạn này đi...” Trịnh Giang Hà phân tích đoạn ghi hình, “Anh ta vì tránh không để cho thùng nước kia xô lên người, tránh qua, tránh lại, động tác cực nhanh, không thể tưởng tượng nổi cuối cùng anh ta lại có thể bắn trúng tâm bia kia.”

Triển Thiệu Huy có hơi choáng, “Nếu là tôi thì tôi sẽ không làm được, động tác của anh ta thật sự cực kì nhanh, nhưng lúc này thoát nhìn thì động tác của anh ta lại có vẻ chậm, không biết đã dùng hết toàn lực hay chưa.”

“Đại ca, tốc độ của một động tác nhất thời cũng không nói lên được gì, tốc độ chỉ chậm hơn anh bảy giây, đây đã là chuyện hiếm thấy, dù cho nhị ca có trở về cũng không đạt được tốc độ này.” Mục Bằng đứng bên cạnh vừa cười vừa nói: “Cuối cùng vẫn là anh thắng.”

Long Trạch thay quần áo xong cũng đã trở lại, đến nhìn bảng thành tích, cười nói: “Rất hiếm khi gặp được người như anh Triển đây, bội phục.”

Triển Thiệu Huy cũng không nhìn đoạn ghi hình kia nữa, đi tới cười nói: “Là tôi rất hiếm khi gặp được người như anh mới đúng, trong tình huống này vẫn tránh được thùng nước.”

“Đang mùa đông, xô lên người rất lạnh.” Long Trạch tỏ ra không để ý lắm, ôm nả vai Tiết Đồng, ngồi xuống ghế sofa trong phòng nghỉ, gọi người bán hàng mang

Mục đích so tài đã đạt được, chẳng qua là mấy người kia còn nghiện, Mục Bằng cùng Trịnh Giang Hà vẫn còn cầm súng bắn, Triển Thiệu Huy nhìn thoáng qua Cố Hạ ngồi bên kia không có việc gì làm, đứng lên, gọi Cố Hạ, “Lại đây, tôi dạy cô chơi.”

“Chơi bắn súng?” Cố Hạ có chút chờ mong, loại trò chơi này bình thường rất ít cơ hội tham gia, thực tế vừa mới những hành động đẹp mắt như vậy của Triển Thiệu Huy, kích động nói: “Được.”

Cố Hạ chạy thẳng đến góc kệ đựng súng trường, trước kia ở trong tâm thương mại cô hay chơi trò dùng súng bắn bóng, cho nên chạy đến thử súng trường trước. Không ngờ Triển Thiệu Huy lại kéo cô sang, “Cái đó không thích hợp với cô, tôi đây, tôi dạy cô bắn súng ngắn.”

Triển Thiệu Huy giúp cô chọn một khẩu súng ngắn nhẹ nhàng, giới thiệu cấu tạo súng cho cô biết trước, sau đó dẫn cô đến trước bia bắn, đưa súng cho cô, “Cầm lấy, từ từ tôi dạy cô.”

Triển Thiệu Huy dạy cực kì có trách nhiệm, anh đứng sau lưng Cố Hạ, hai tay cầm lấy tay cầm súng của cô, nói khẽ bên tai cô, “Nhắm vào, mắt nhìn thẳng phía trước, bắn thật dứt khoát biết không?”

Anh đứng sau lưng cô, dường như đang ôm lấy cả thân thể cô trong lòng ngực, bàn tay nắm chặt lấy đôi tay mềm mại của cô, nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền đến cánh tay cô, lúc nói môi áp vào tai cô, hơi thở ấm áp phả vào vành tai cô, tê tê ngứa ngứa. Thậm chí vẫn cứ tiếp diễn như vậy, Cố Hạ cảm thấy môi anh đảo quanh vành tai mình, dường như có một dòng điện yếu ớt đang chạy quanh, tai Cố Hạ lập tức đỏ lên, toàn thân đều căng thẳng. Cô vội vàng nghiêng đầu đi, kéo dài khoảng cách với anh, ấp úng nói: “Triển... Triển thiếu, tôi tự làm được rồi.”

“Cô làm được sao?” Triển Thiệu Huy hưng dữ với cô, một tay rời khỏi lưng cô, ngược lại đặt trên hông cô, trực tiếp ôm cô vào lòng ngực, Cố Hạ đang định bắt đầu lên tiếng thì tay anh đè chặt eo cô lại, “Lưng và eo thẳng lên, cô như vậy làm sao mà ngắm được?”

Mùa đông khá lạnh, hai người mặc cũng không quá mỏng manh, dù cho là mùa đông nhưng trong căn phòng này có hệ thống sưởi ấm, tất cả mọi người đều cởi áo khoác ra. Triển Thiệu Huy vòng tay qua ngang hông cô, sau lưng Cố Hạ dán trên lòng ngực anh, cô liếc mắt có thể nhìn thấy chóp mũi của Triển Thiệu Huy, chỉ cần cô hơi nghiêng đầu sang nói không chừng má cô sẽ chạm vào môi của Triển Thiệu Huy. Cố Hạ cắn bản không dám lộn xộn, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập, đối với loại nắm tay chỉ dạy này, Cố Hạ khó tiếp thu, nói: “Triển thiếu... tôi...”

“Đừng có nói lung tung.” Cô còn chưa nói ra thì Triển Thiệu Huy đã ngắt lời, Triển Thiệu Huy nhìn thấy vàng tai cô từ từ đỏ lên, màu đỏ ứng như phấn hồng kia chậm rãi lan đến hai má, anh càng nhìn càng thỏa mãn, khóe miệng càng cười vui vẻ, ngay cả giọng nói cũng mang theo chút vui vẻ: “Nhắm cho chính xác vào, tay hơi chùn xuống một chút, nhìn vào hồng tâm.”

Đây chính là cách dạy bảo làm cho tim người khác nhảy loạn xạ, Cố Hạ rất vất vả mới bắn được một phát, viên đạn bay đi đâu cũng không biết, dù sao

cũng không bắn trúng bia. Bắn xong phát thứ nhất, cô thả tay xuống, vội vã giấy ra khỏi lòng ngực anh, “Tôi không bắn nữa.”

Triển Thiệu Huy kéo Cổ Hạ lại, bất mãn nói: “Tôi có lòng dạy cô như vậy, cô lo mà học cho tốt vào.”

Cổ Hạ cảm thấy kiểu dạy này rất mờ ám, không muốn tiếp tục nữa, tìm cớ nói: “Đạn bắn ra làm tay tôi rất đau, tôi thật sự không muốn chơi trò này nữa.”

Triển Thiệu Huy cũng không buông tha, “Cái gì mà chơi? Làm cho tốt vào, lát nữa cô phải đấu với Tiết Đồng.”

Anh nói xong thì lớn tiếng nói với đôi tình nhân đứng cách đó không xa, “Long Trạch, để cho Tiết Đồng so tài với Cổ Hạ thử đi, tôi đặt cược.”

“Cược cái gì?” Long Trạch ngồi ở phòng nghỉ bên kia cười hỏi lại anh.

Triển Thiệu Huy nghĩ nghĩ, nói: “Bây giờ không phải anh đang ở nhà ba mẹ vợ sao? Ở vùng ngoại ô tôi có một căn nhà rất được, tôi cũng không ở đây. Nếu Tiết Đồng thắng, tôi sẽ nhượng lại ngôi nhà nhỏ kia, vừa vặn thích hợp cho đôi vợ chồng son người hai thành thạo đến ở, nếu Cổ Hạ thắng thì anh sẽ đưa cho tôi một trăm vạn.”

“Một trăm vạn? Anh xem thường tôi và Tiết Đồng vậy sao.” Long Trạch biết Triển Thiệu Huy tùy tiện lấy căn nhà kia ra đặt cược cũng không chỉ một trăm vạn, anh vỗ vai Tiết Đồng, “Tiết Đồng, chúng ta hãy thắng được ngôi nhà kia, không cần phải khách sáo với bọn họ.”

Triển Thiệu Huy quay đầu lại kéo Cổ Hạ qua, “Luyện cho tốt vào, lát nữa so tài với Tiết Đồng, đi xa như vậy để tới đây, tất nhiên là phải chơi hết mình.”

Mặt Cổ Hạ tràn đầy vẻ không tình nguyện, “Triển thiếu. . .”

“Tiền thưởng cuối năm” Triển Thiệu Huy thấp giọng nói bên tai cô, “Cô thắng tôi sẽ tặng tiền thưởng cuối năm cho cô.”

Cổ Hạ ngẩng mặt lên nhìn anh, “Còn thua?”

“Thua tôi cũng sẽ không làm gì cô, cô được bao nhiêu thì có.” Triển Thiệu Huy nói.

Tác giả: Triển thiếu lại nhân cơ hội ăn đậu hủ nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Mập mờ

Đây chính là một hình thức uy hiếp, Cổ Hạ không thể không tiếp tục tập bắn cùng anh nữa. Triển Thiệu Huy đường hoàng nói: “Tập trung một chút, bây giờ tôi chỉ cô nhưng lát nữa thì cô phải tự mình đấu với Tiết Đồng, phải lấy lại tiền cược cho tôi.”

Cổ Hạ không thể tìm được lời nào để phản bác lại, để cho Triển Thiệu Huy nắm lấy tay cô, nắm tay chỉ dạy thì cũng được, nhưng mà Triển Thiệu Huy luôn dán sát vào tai cô mà nói, giọng điệu vừa mang theo một chút uy hiếp lại vừa dịu dàng, hơi thở ấm áp phả vào bên tai, bên má và làn da trắng mịn trên cổ cô, làm cho cô cảm thấy ngứa ngáy. Cổ Hạ cố gắng tự nói với mình, Triển Thiệu Huy chỉ muốn thắng nên mới như vậy, anh mặc dù là người có tiền nhưng đạo này lại rất nhỏ mọn, anh tuyệt đối không thích bị ăn tiền. Trong lòng không ngừng thuyết phục chính mình như vậy, nhưng hơi thở đàn ông thuộc về Triển Thiệu Huy cứ quanh quẩn bên người cô, Cổ Hạ chịu không nổi mà tim đập loạn xạ, căn bản không có cách nào tập trung tinh thần được, đạn bắn ra không biết bay đi đâu mất, dù sao cũng không trúng bia, Triển Thiệu Huy vẫn còn ghé vào tai cô đắc ý cười, “Cô thật ngốc, còn phải cố gắng nhiều.”

Cổ Hạ thật sự không chịu được nữa, “Triển thiếu, anh không cần phải chỉ như vậy, anh đứng bên cạnh mà chỉ tôi là được rồi.”

“Cô đàn như vậy, không chỉ kĩ làm sao được?” Triển Thiệu Huy hùng hồn nói lí, “Đứng lảng phí đạn nữa, mỗi viên đạn đều bị thu phí đấy.”

Anh không kiêng nể gì ôm sát cô, làm cho bờ vai và lưng cô dán chặt vào mình, chóp mũi gần như áp cả vào mặt cô, tay thậm chí còn vòng qua lưng cô, mặt khác lại thật sự chỉ dạy cô, “Tay nắm chặt, tập trung tinh thần, bằng không tay bị run đạn sẽ lệch hướng.”

Cổ Hạ hít một hơi thật sâu, được rồi, Triển Thiệu Huy chỉ cần tùy tiện vẫy tay là đã có một đồng phụ nữ yêu thương nhưng nhớ, cô lại bình thường không tài sắc như vậy sẽ không có khả năng khiến cho Triển Thiệu Huy hứng thú, người này chính là rất hiếu thắng, thắng Long Trạch còn chưa chịu, còn muốn thắng cả Tiết Đồng, các đại gia đều như vậy. . . Cổ Hạ thầm niệm kinh an ủi mình, tiếp tục hít thật sâu mới làm cho tinh thần của mình bình tĩnh lại, nghe chỉ thị của Triển Thiệu Huy, hết sức nhắm vào, dưới chỉ thị của Triển Thiệu Huy mà bóp cò.

Cổ Hạ nhìn thấy rốt cuộc viên đạn cũng bắn trúng bia, kêu lên một tiếng, “Ồi chao bắn trúng rồi.” Cô hưng phấn quay đầu lại, không ngại quá gần gũi với

Triển Thiệu Huy, lúc quay đầu lại thì gò má lướt qua môi đối phương, mặt Cổ Hạ giống như bị thiêu cháy, cay cay.

Triển Thiệu Huy nhìn thấy hai gò má cô ửng hồng giống như anh nắng chiếu rọi khi mặt trời sắp lặn, khoe môi cười như mặt hồ khẽ gợn sóng mùa hè, hơi có chút rung động, lại giả vờ như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì, nói: “Cũng không tệ lắm.”

Cổ Hạ không biết phải nói gì, cúi đầu, cảm nhận được mặt mình cực nóng. Triển Thiệu Huy rất thích dáng vẻ thẹn thùng này của cô, trong lòng thầm vui mừng, còn kèm theo một nụ cười ngọt ngào, nhìn thấy cô không nói lời nào lại ghé vào bên tai cô nói: “Tiếp tục luyện đi, cô xem Tiết Đồng bắn không tồi chút nào.”

Bên kia Tiết Đồng cùng Long Trạch đã đến đây, Tiết Đồng cầm một khẩu súng, cánh tay thẳng tắp, tập trung nhìn chăm chú, Long Trạch đứng bên cạnh cô ấy quan sát, thỉnh thoảng chỉ vài câu, giúp cô chỉnh lại tư thế, Tiết Đồng bắn rất ổn định, trên cơ bản đều bắn trúng bia.

“Thoạt nhìn thì đây không phải là lần đầu cô ấy chơi trò này.” Triển Thiệu Huy vỗ vỗ vai Cổ Hạ, “Cô luyện thêm đi, bình thường cũng rất ít có cơ hội này, có xem như đang chơi là được.”

Hai người tiếp tục mập mờ luyện tập, Trịnh Giang Hà cùng Mục Bằng đã ngồi ở bên kia, dựa vào ghế trên mặt cùng mang một nụ cười mờ ám xì xào bàn tán, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía bọn họ. Thẳng đến khi Cổ Hạ chuẩn bị đấu với Tiết Đồng, Triển Thiệu Huy mới buông tay ra, đứng bên cạnh nhìn cô bắn.

Hai người vẫn bắn mười phát như cũ, vị trí bia khá gần, bắn xong một phát lại nhìn vào bảng thành tích. Khi còn học đại học Cổ Hạ cũng từng tập bắn trong kì học quân sự một lần, khi đó quá nhiều người, căn bản huấn luyện viên cũng không chỉ dạy cẩn thận, lắp súng xong bắn ba phát là xong; bình thường cũng chỉ chơi bắn bóng, hôm nay là lần đầu tiên bắn súng ngắn. Còn Tiết Đồng ở bên cạnh dường như khá thành thạo, sau ba phát, Cổ Hạ quay đầu sang nhìn Triển Thiệu Huy, trên mặt có vẻ xin lỗi, thoạt nhìn thì hôm nay nhất định sẽ làm mất ngôi nhà của anh, vội vàng nói, “Triển thiếu, nếu thua mất nhà thì cũng đừng tính vào tiền nợ nhà.”

“Không tính.” Tâm tình Triển Thiệu Huy khá tốt, biết rõ không thể chuyện gì cũng đổ lên đầu cô.

“Vây là tốt rồi.” Nếu không thì sau này lại càng thêm phiền toái, Cổ Hạ buông lỏng được một chút, chẳng qua là tiền thưởng cuối năm xem ra không thể lấy thêm rồi.

Triển Thiệu Huy cũng không quan tâm đến thắng thua, chỉ cảm thấy trêu chọc Cổ Hạ rất thú vị, anh đi tới nói: “Long Trạch, nếu anh không ngại thì tôi muốn giúp Cổ Hạ một chút, cô ấy là phụ nữ nên chơi không giỏi lắm. Anh cũng có thể giúp Tiết Đồng, nếu không thì lại lãng phí đạn.”

Long Trạch thì sao cũng được, hôm nay nói thắng được nhà của Triển Thiệu Huy thì nhất định sẽ thắng, thỉnh thoảng thuận tiện đến chơi cùng với Tiết Đồng, dù sao ở trong nhà làm chuyện nào đó cũng không tiện lắm. Bên kia Triển Thiệu Huy vẫn tiếp tục trêu chọc Cổ Hạ, nghiêng người ôm lấy cô, hoàn toàn không có vẻ đứng đắn như đang thi đấu, nhiều lần môi nhẹ nhàng lướt qua vành tai cô, toàn thân Cổ Hạ cứng ngắc, ngay cả ngón tay nắm lấy súng cũng không còn tự nhiên linh hoạt nữa. Ngay cả Tiết Đồng cũng nhận ra hai người không phải đang tập bắn, chỉ làm cho có mà thôi, nhỏ giọng nói với Long Trạch: “Bọn họ thật là mập mờ, thoạt nhìn thì Cổ Hạ cũng không hề tình nguyện.”

“Quan tâm đến người khác làm gì?” Long Trạch dí nhẹ đầu cô một cái, mắt cũng liếc sang bên kia, cười hi hi nói: “Anh cũng phải giúp em nhắm bắn, kĩ thuật bắn súng của anh Triển không tệ chút nào, không thể để thua bọn họ được.”

Long Trạch đứng sau lưng ôm eo Tiết Đồng, cũng cực kì gần nhau, môi cũng áp vào hai gò má, anh ta nắm lấy tay cô giúp cô bắn một phát, hoàn mỹ trúng vào hồng tâm. Triển Thiệu Huy đứng bên này nhìn thoáng qua, Long Trạch vội ghé vào má Tiết Đồng hôn một cái, sau đó liếc hàng mi kiểu ngạo đắc ý nhìn Triển Thiệu Huy, ý là: Anh cũng tiến tới đi.

Triển Thiệu Huy thật sự cũng muốn tiến tới, làn da Cổ Hạ trắng nõn lại mềm mại, hơn nữa gương mặt đều đỏ bừng, giống như một trái đào mật hồng nhuận, hấp dẫn như thể càng làm cho người ta muốn dùng mà không được. Anh càng tiến lại gần hơn, miệng vẫn hấp dẫn cô, “Nhìn về phía trước, tay đừng run.” Môi của anh từng chút từng chút áp sát vào làn da trơn bóng của cô, sau đó nhẹ nhàng đụng vào má cô, động tác rất mềm rất nhẹ, giống như một con bướm đang nhảy múa trong vườn hoa thỉnh thoảng lại chạm vào cánh hoa, lúc anh đang chuẩn bị hôn khẽ lên mặt cô thì cây súng trên tay cô “phanh” một cái rơi xuống đất, đầu nghiêng sang một bên kéo dài khoảng cách, “Triển... Triển thiếu, súng...súng rơi rồi.”

Cô nói đứt quãng, như là đang rất căng thẳng, không khí mập mờ bị cắt đứt, Triển Thiệu Huy buông lỏng tay cô nhặt cây súng lên, Cổ Hạ vội vã nhảy sang một bên, thấy cây súng đưa tới nhưng không nhận, “Triển... Triển thiếu, tôi đi toilet.”

Cô nói xong thì giống như đang chạy trốn, ở trong toilet ngăn người một lúc mới trở lại, dùng nước lạnh rửa mặt, về ửng hồng trên mặt nhặt đi. Cổ Hạ không chịu tiếp tục bắn nữa, đứng ở xa xa, áy náy nói với bọn họ: “Tay tôi hơi đau, hôm nay thật sự không bắn được nữa.”

Chấn hân Triển Thiệu Huy cũng cảm thấy đã quá ép cô, anh cũng không biết phải xử lí tình trạng này thế nào, kéo một cái ghế ra ngồi xuống, “Không bắn thì thôi, dù sao cô cũng đã thua năm phát, cũng không thể thắng lại được.”

Anh nói với Long Trạch: “Đã đồng ý đánh cược thì phải chịu thua, tôi kêu người chuyển tên ngôi nhà lại cho anh.”

“Vây thì tôi cũng không khách sáo.” Lúc nói Long Trạch còn đứng sau lưng ôm eo Tiết Đồng, ôm trọn cả người cô vào trong lòng, đầu đặt trên vai cô, động tác vô cùng thân mật. Anh nhìn về phía bọn họ cười cười, “Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi dạo cùng Tiết Đồng đây.”

Ở đây cũng không còn chuyện gì nữa, Long Trạch kéo Tiết Đồng đi về phía khách sạn bên kia, Tiết Đồng nhìn qua thì đã biết trong đầu người kia đang nghĩ gì, kiên quyết đi về hướng kia, “Chúng ta đi dạo xem ở đây có chỗ nào chơi không, được không?”

“Không có gì khác chơi đâu, hay là chúng ta đi làm chuyện có ý nghĩa hơn đi.” Long Trạch cũng không để cô kháng nghị, trực tiếp bế cô đi về phía khách sạn bên kia.

Mục Bằng nhìn theo hướng bọn họ, trêu ghẹo: “Có phải Long Trạch chưa được thỏa mãn dục vọng không? Mới giữa trưa mà đã đi về phía khách sạn.”

Trịnh Giang Hà nhìn thấy hai người kia càng đi càng xa, hình như đôi tình nhân này vẫn chưa thống nhất ý kiến, sau đó lại nhìn sang Cố Hạ đang đứng dựa vào vách tường sắc mặt lo sợ, không muốn ở lại đây khả hoặc chuyện tốt của người khác, kéo Mục Bằng đi, “Lão Tứ, chúng ta cũng đi chỗ khác chơi đi.”

Bọn họ cùng lên tiếng chào hỏi Triển Thiệu Huy rồi rời đi. Sân tập bắn cũng chỉ còn lại hai người Triển Thiệu Huy và Cố Hạ, đã không còn tiếng súng nữa, Triển Thiệu Huy quay đầu lại nhìn Cố Hạ, cô còn đang đứng đằng xa, anh vẫy tay với cô, “Tôi đây ngồi, muốn uống gì đó không?”

Cố Hạ chậm rãi đi qua, khi ngồi xuống đối diện anh còn kéo ghế ra xa, dường như không muốn quá gần gũi với Triển Thiệu Huy, cô muốn uống một ly nước nóng. Sau khi nhân viên phục vụ bưng tới, Cố Hạ bưng ly nước lên chắn trước mặt, càng không biết phải nói gì, nhỏ giọng nói: “Triển thiếu, thật xin lỗi, hôm nay để thua mất căn nhà của anh.”

“Không sao, chỉ là căn nhà hai phòng, đưa cho Long Trạch cũng không sao.” Ngón tay Triển Thiệu Huy gõ nhẹ trước mặt bàn vài cái, ánh mắt rơi vào trên mặt cô, “Hình như nhìn thế nào cũng thấy cô có chút sợ tôi nhỉ?”

“Không có, không có.” Cố Hạ vội vàng nói, biểu hiện của cô rõ ràng như vậy sao? Cố Hạ chưa bao giờ gần gũi với một người đàn ông như vậy cho nên hôm nay tất nhiên cảm thấy không được tự nhiên.

“Tiền thưởng cuối năm của cô tôi sẽ nói với Tiểu Ngũ, thấy cô làm việc cũng rất cố gắng.” Trên mặt Triển Thiệu Huy mang theo một chút vui vẻ thoải mái, nhìn Cố Hạ ngồi trước mặt, nói một câu, “Tôi phát hiện ra da cô rất đẹp.”

“Vậy sao?” Cố Hạ vỗ vỗ mặt, nhếch miệng cười, “Tôi cũng cảm thấy năm nay đẹp hơn năm ngoái, chỉ một chút thôi cũng được, chắc hẳn là do sử dụng bộ mỹ phẩm của Quý sư huynh, nghe nói là của Pháp, quả nhiên là rất có hiệu quả.”

Nghe thấy cái tên Quý sư huynh kia, sắc mặt Triển Thiệu Huy tối sầm lại, “Sao cô lại có thể tùy tiện nhận đồ của người khác thế?”

“Anh ấy tặng thì tôi nhận thôi.” Về mặt Cố Hạ vô tội, “Quý sư huynh là người rất tốt, đương nhiên tôi cũng không thể từ chối ý tốt của anh ấy.”

Triển Thiệu Huy ghét nhất là nhìn thấy nét mặt của Cố Hạ khi nói về Quý Phi Dương, ngay cả khuôn mặt có trắng nõn thì nhìn thấy vẫn rất chán ghét, việc Cố Hạ biết làm nhất chính là phá hư không khí, anh liếc mắt nói, “Về nhà thì ném đi, bằng không thì cũng đừng có trông cậy tôi giúp cô tăng tiền thưởng cuối năm”

Cố Hạ yếu ớt mở miệng, “Vi... vì sao?”

Bất anh phải nói thế nào đây, nói anh rất thích cô, nói anh căm hận mỗi khi cô nói về Quý Phi Dương, Triển Thiệu Huy làm sao mở miệng được. Anh day day thái dương, giọng lạnh lùng nói: “Từ nay về sau đừng có mà nhắc tới Quý Phi Dương trước mặt tôi, gần đây chuyện làm ăn tôi có xung đột với nhà cậu ta, nghe thấy cái tên Quý Phi Dương kia là thấy phiền.”

Tác giả: Triển thiếu thật là kiêu ngạo sĩ diện.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Không ổn

Cố Hạ cảm thấy lui tới nhiều với Triển Thiệu Huy cũng không có gì, điều không ổn chính là thỉnh thoảng Triển Thiệu Huy lại có hành động làm cho tim cô đập loạn xạ; tuy cô chưa bao giờ thấy Triển Thiệu Huy có bạn gái nhưng ăn cơm với anh vài lần, đánh bài vài lần, trong đám người bọn họ, ai mà không phóng túng, tùy tiện ôm ấp, dùng từ phong hoa tuyết nguyệt để hình dung là đúng nhất. Chắc hẳn lúc tập bắn, Triển Thiệu Huy ôm cô cũng không có ý gì khác, anh cũng sẽ không cảm thấy không ổn. Nhưng mà Cố Hạ không thể quen với loại này, không thể đánh đồng hành động ôm ôm ấp ấp chỉ là một cái nắm tay đơn giản.

Sau khi đi tập bắn về, Cố Hạ đang tự hỏi xem phải làm sao để duy trì khoảng cách với Triển Thiệu Huy, nhưng mà chỉ cần một cuộc điện thoại của Triển Thiệu Huy gọi tới là Cố Hạ phải dằn ngay không thể chối từ.

Bữa cơm tiếp theo là tối thứ tư, Triển Thiệu Huy gọi điện thoại cho cô, giống như là ra một thông báo. Nhà hàng này lúc trước Cố Hạ cũng từng tới, chính là nhà hàng mà buổi tối mấy tháng trước lúc cô đuổi theo tên cướp anh đã dẫn cô tới, vẫn căn phòng VIP như cũ, Triển Thiệu Huy gọi lại xe tới

đón Cố Hạ, nói cô chờ ở đây một lát. Sau khi đến nơi, Cố Hạ trực tiếp đi vào trong căn phòng đã đặt trước, mới vừa lên lầu hai thì phát hiện không thấy chìa khóa của mình đâu, nghĩ nghĩ một lát chắc là bị rơi trên xe, cô vội vã xoay người chạy xuống tìm, không ngờ rẽ vào một khúc cua quá nhanh nên đụng phải một người.

Đối phương là trợ lý, trên tay cầm một chai rượu đỏ, ông chủ đã cố ý dẫn dò mang chai rượu này tới đãi bạn bè. Kết quả bất ngờ bị đụng vào, cái chai rơi xuống nền gạch, bình rượu vỡ tan, màu đỏ nâu chảy đầy đất, sắc mặt trợ lý trở nên trắng bệch, trừng to hai mắt nhìn Cố Hạ, “Cô làm sao vậy? Đi đường không thêm nhìn à!”

Cố Hạ vội vàng nói xin lỗi: “Rất xin lỗi, rất xin lỗi...”

Trợ lý không biết phải nói với ông chủ thế nào, nhìn thấy quần áo Cố Hạ cũng bình thường, đoán chắc là một nhân viên của nhà hàng, hờn hển mắng: “Cô nói xem, làm sao bây giờ? Đây là bình rượu đỏ năm mươi năm, bây giờ ông chủ đang chờ, cô chỉ nói một câu xin lỗi là được à?”

Cố Hạ cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Tôi sẽ bồi thường.”

“Cô bồi thường nổi sao? Đêm nay phải đãi khách thế nào đây.” Con tức giận dường như không thể ngăn chặn, đây là rượu của sếp lớn, anh ta cũng không biết phải xử lý thế nào, nói không chừng ông chủ sẽ đuổi việc anh ta, lúc anh ta còn đang mắng chửi thì ánh mắt hướng về phía hai người đàn ông đang đi tới, một người đàn ông khoảng chừng 30 tuổi chính là ông chủ của anh ta, trợ lý vội vàng thay đổi sắc mặt cúi đầu chào, nom nớp lo sợ trốn tránh trách nhiệm. “Chủ tịch Trần, thật xin lỗi, chai rượu đỏ kia bị cô gái này làm vỡ mất rồi.”

“Sao lại như thế? Tôi nay bảo cậu mang tới giờ cậu lại làm ầm như vậy, cậu muốn khiến cho tôi mất mặt sao?” Chủ tịch Trần kia nhìn thấy chai rượu vỡ tan nằm trên mặt đất thì nổi giận, mắng trợ lý một trận, ánh mắt lại lướt qua Cố Hạ, “Cô gái kia không có mắt à...”

Cố Hạ tiếp tục xin lỗi anh ta, ánh mắt của đối phương đảo một vòng quanh người cô, con tức giận như muốn ăn thịt người trong nháy mắt dường như tan biến hết, giọng điệu thoáng cái dịu lại, “Ồ, thì ra là người phụ nữ của Triển thiếu...”

Chủ tịch Trần thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, khuôn mặt cay nghiệt như mùa đông trực tiếp quá độ lên con gió xuân tháng tư, cười nói: “Ái chà, vừa rồi sao cô không nói gì, tôi thật sự không nhận ra cô, thật là ngại quá.”

“Tôi phải thấy ngại mới đúng.” Cố Hạ không có ấn tượng gì với vị chủ tịch Trần này, hình như có cùng đánh bài một lần, mặt cũng khá quen nhưng lại không nhớ ra, chuyện này là do cô không đúng, áy náy nói: “Thật xin lỗi, tôi bồi thường cho anh chai khác.”

“Sao có thể để cô bồi thường chứ? Trợ lý của tôi không có mắt, vừa rồi nhất định là đã đụng vào cô.” chủ tịch Trần cười nói, “Cô là người phụ nữ của Triển thiếu, không bị thương là tốt rồi.”

Anh ta cũng không nhớ rõ Cố Hạ họ gì, nhưng biết rõ đó chính là người phụ nữ của Triển Thiếu Huy, anh ta giới thiệu với người bên cạnh, “Quách lão đệ, vị này chính là người phụ nữ mà Triển thiếu dẫn tới, thiên sinh lệ chất...”

Anh ta mở miệng gọi một tiếng “người phụ nữ của Triển thiếu” làm cho Cố Hạ hoảng sợ, ngẩng đầu yếu ớt nói, “Tôi không phải là người phụ nữ của ngài ấy.”

Chủ tịch Trần dường như sững sốt một lát, vừa cười vừa nói: “Sao tôi có thể nhận nhầm người được chứ? Hôm nay Triển thiếu cũng đến đây dùng cơm mà? Không biết ngồi ở phòng nào.”

“Đúng là ngài ấy đến đây dùng cơm.” Cố Hạ nhìn anh ta, kiên trì nói: “Nhưng mà tôi thật sự không phải người phụ nữ của ngài ấy.”

“Ai mà chẳng biết cô chính là người phụ nữ của ngài ấy, đã có thì cứ nhận, thời đại bây giờ cũng rất cởi mở, đi theo Triển thiếu cũng đúng nên có ý nghĩ khác.” Chủ tịch Trần dùng giọng điệu trêu chọc nói, cảm thấy cô gái này rất dễ trêu chọc, “Cô không phải người phụ nữ của Triển thiếu vậy thì mỗi ngày còn đi theo ngài ấy làm gì? Còn dùng cơm đánh bài cùng ngài ấy.”

“Các anh hiểu lầm rồi.” Giọng Cố Hạ càng nói càng nhỏ.

Người đàn ông kia cười thành tiếng, vừa khéo chỗ góc rẽ có hai người đi tới, ánh mắt anh ta lóe sáng, cười nói, “Triển thiếu, tổng giám đốc Trịnh, các anh đã tới.”

Người đi tới là Triển Thiếu Huy và Trịnh Giang Hà, nhìn thấy Cố Hạ rầu rĩ đứng một góc, Triển Thiếu Huy nói: “Chủ tịch Trần, chủ tịch Quách, thật là trùng hợp. Có chuyện gì sao?”

“Không có.” Chủ tịch Trần cao giọng cười to, “Vừa rồi gặp vị tiểu thư này, thuận tiện bắt chuyện một lát thôi.”

Ánh mắt Triển Thiếu Huy lướt qua mặt đất, một tay khoác vai Cố Hạ, “Làm sao vậy?”

Cố Hạ chỉ chỉ xuống mặt đất, ngại ngùng nói, “Tôi đụng phải làm vỡ rượu của ngài ấy.”

Chủ tịch Trần vội vàng nói, “Đó chỉ là ngoài ý muốn thôi, cũng phải trách tôi không cẩn thận.”

“Chủ tịch Trần muốn đãi khách sao.” Triển Thiếu Huy nhàn nhạt nói, rồi lại nhìn trợ lý phía sau lưng nói, “Trở về nhà tìm cho chủ tịch Trần một chai rượu thật tốt, đi nhanh về nhanh, đừng làm trễ nãi tiệc rượu của chủ tịch Trần.”

Anh kéo Cổ Hạ nhích lại một chút, lạnh nhạt nói: “Chủ tịch Trần đã muốn mở tiệc chiêu đãi bạn bè thì tôi đây cũng không làm mất thời gian của anh nữa.”

“Triển thiếu quá khách khí rồi.” Chủ tịch Trần cũng nhận ra Triển Thiếu Huy không muốn nói nhiều, cùng với người bên cạnh nói lời từ biệt.

Triển Thiếu Huy dắt Cổ Hạ vào phòng, ngồi xuống ghế salon, nhìn thấy sắc mặt kì quái của Cổ Hạ, hỏi: “Làm sao vậy? Anh ta gây khó dễ cho cô sao?”

“Không có.” Cổ Hạ nhẹ nhàng lắc đầu, do dự thật lâu, trên mặt hết xanh rồi lại trắng, “Triển thiếu, bọn họ đều nói chúng ta... Nói tôi là người phụ nữ của anh...”

Triển Thiếu Huy vừa mới bung một ly nước lên, lại mừng rỡ đến run lên, nửa đùa nửa thật cười nói: “Cô không phải là người phụ nữ của tôi, vậy mà mỗi ngày còn đi theo tôi, vẫn cùng tôi ăn cơm đánh bài sao?”

Cổ Hạ vừa nghe thấy thì mặt đỏ lên, ầm ức nói: “Sao anh cũng nói như vậy chứ? Rõ ràng là không phải mà.”

“Không phải là cái gì?” Triển Thiếu Huy mừng thầm, mặt đầy nghiền ngẫm nhìn cô, dáng vẻ đỏ mặt của Cổ Hạ rất thú vị, khiến cho Trịnh Giang Hà ngồi cách đó không xa cũng phải phì cười thành tiếng.

Cổ Hạ càng quẩn bách, đã cảm thấy cùng anh ăn cơm và đánh bài là không ổn, xem đi, thật đúng là không ổn, mọi người đều hiểu lầm cả, tức giận nói: “Tôi chỉ đi theo để giúp anh thắng lại tiền bị thua thôi mà, đã không nhận được gì, anh còn nói như vậy là có ý gì? Đương nhiên các anh không cảm thấy có gì không ổn, các anh còn cảm thấy tôi buồn cười, nhưng mà tôi không muốn làm cho người khác hiểu lầm. Hiện giờ tôi còn đang làm việc trong công ty của anh, ngộ nhờ mọi người trong công ty mà biết thì tôi sẽ bị cô lập.”

Cô dừng lại một chút, “Đã không ổn như vậy thì tôi thật sự không muốn đi đánh bài với anh nữa, tôi về trước đây, các anh cứ vui vẻ là được.”

Cô nói xong thì đi ra ngoài, Triển Thiếu Huy thấy cô đi thật thì chạy tới chặn cô lại, “Nói đùa với cô thôi, sao lại tức giận chứ?”

“Tôi không thích nói đùa với anh.” Trong lòng Cổ Hạ cảm thấy bất mãn, “Triển thiếu, tôi thật sự cảm thấy không ổn chút nào.”

“Cô quản được miệng lưỡi của người khác sao? Đầu năm nay người nói lung tung trong thiên hạ rất nhiều, cô cứ để ý như vậy, sau này sẽ bị tức chết đấy.” Triển Thiếu Huy nhìn thấy cô không chịu được những lời trêu chọc nữa, cười dỗ dành cô, “Thanh giả tự thanh, cô cứ đi làm cho thật tốt, đừng lo lắng đến những chuyện kia. Lúc cô ở công ty tôi cũng sẽ không đến tìm cô, cô sợ người khác nói thì tôi cũng phải quan tâm đến mặt mũi của mình chứ. Và lại, vẫn còn vài trăm vạn chưa thắng lại được, cô muốn làm người không có trách nhiệm như vậy sao?”

Anh luôn lấy cái này mà ép buộc cô, Cổ Hạ biết sẽ không thoát được, buông tay không biết làm sao bây giờ.

“Độ lượng một chút đi.” Triển Thiếu Huy vuốt vuốt đầu cô, “Tối đây gọi món đi, lát nữa Lão Tứ và Tiểu Ngũ cũng tới.”

Anh thuận miệng gọi nhân viên phục vụ tới, sắc mặt Cổ Hạ thẹn thùng, nhìn nhìn anh vài lần, cuối cùng vẫn không thể làm gì được. Trong lúc chờ thức ăn cô đi toilet, Trịnh Giang Hà cười nói, “Đại ca, anh đang nghĩ gì vậy? Em thấy anh rất thích cô ấy, nếu thật sự muốn cô ấy thì không phải chỉ cần một câu thôi sao.”

Triển Thiếu Huy không muốn ép buộc Cổ Hạ, anh cảm thấy Cổ Hạ như vậy mới thú vị, có đôi khi bắt nạt cô một chút mới làm cho anh cảm thấy vui sướng, có đôi khi cũng sẽ cảm thấy phát điên lên, nhưng mà anh sẽ đuổi hết những người ở trong lòng cô ra, sau này từ thân thể đến trái tim cô đều sẽ là của anh. Anh muốn Cổ Hạ yêu anh, cam tâm tình nguyện mà yêu anh, từ nay về sau chỉ có thể quay quanh anh. Đương nhiên, những lời này anh sẽ không nói ra, rất không phù hợp với phong cách của anh, nói ra sợ sẽ bị mấy anh em cười đến chết mất. Anh khẽ hừ một tiếng, lạnh nhạt nói với Trịnh Giang Hà: “Cậu không cần lo mấy chuyện này, tôi chỉ thích trêu ghẹo cô ấy.”

Anh nghĩ thế nào tất nhiên Cổ Hạ không biết, cũng không muốn tốn công đi hỏi, chẳng qua vừa rồi bị người khác nói như vậy, gần đây Cổ Hạ thật sự không có tâm tình đi ăn cơm đánh bài cùng anh; lúc ăn tối cô nói trước thứ bảy mình có việc, bạn học cũ tụ tập lại; chủ nhật cũng có việc phải đi cùng Từ Lộ Lộ, dù sao cũng chính là uyển chuyển tỏ ra cuối tuần này không thể đi đánh bài. Sau cuối tuần, Triển Thiếu Huy gọi điện thoại tới, còn chưa nói việc gì thì Cổ Hạ đã mở miệng trước nói phải xếp hàng mua vé xe lửa, cô không nói dối, thật sự phải đi xếp hàng mua vé. Còn mười mấy ngày nữa là đến tết âm lịch, Cổ Hạ đang chuẩn bị về nhà, cô còn miêu tả bây giờ mua vé khó thế nào, nếu như hôm nay không được thì ngày mai phải xếp hàng mua tiếp, ý là tôi đang bận việc quan trọng, anh đừng gọi cho tôi nữa.

Triển Thiếu Huy ở đầu dây bên kia hừ một tiếng, bình thường Cổ Hạ cũng chẳng nhớ đến anh, anh không chủ động liên lạc thì Cổ Hạ cũng không thèm gọi điện thoại cho anh, Triển Thiếu Huy lạnh lùng nói: “Sao cô không nhờ tôi giúp đỡ?”

Anh nghe thấy đầu dây bên kia rất ồn, giọng điệu Cổ Hạ nghe càng già dối, “Mấy chuyện nhỏ nhặt này làm sao tôi có thể không biết xấu hổ mà làm phiền đến anh.”

Cổ Hạ cảm thấy đạo này lui tới với anh quá nhiều, Triển Thiếu Huy và cô vẫn luôn có sự chênh lệch, Triển Thiếu Huy khinh thường cô, Cổ Hạ cảm thấy rất bình thường; nhưng thỉnh thoảng lại có chút mập mờ, Cổ Hạ thật sự không chịu được, một người đàn ông ưu tú như vậy, ngộ nhờ khiến cho cô có ý nghĩ gì thì sẽ không tốt. Gần đây Cổ Hạ luôn cố gắng tránh mặt Triển Thiếu Huy, vé cũng không quá khó mua như cô nói, chỉ xếp hàng hơi lâu một chút.

Triển Thiếu Huy không thèm để ý đến những toan tính của cô, vô cùng hung hăng hỏi “Nói nhanh lên, đang ở đâu? Nhà ga hay điểm bán vé nào?”

Cô Hạ bị anh hỏi không ngừng thì nhỏ giọng nói cho anh biết. Không ngờ 10 phút sau, Triển Thiệu Huy thật sự đến, xách cô ra khỏi đoàn người đang xếp hàng. “Sao dạo này nếu cô không có chuyện này thì lại có chuyện kia vậy hả?”

Cố Hạ đẩy anh ra, “Tôi xếp hàng gần được rồi, chỉ còn vài người, hay là anh chờ một chút đi.”

Triển Thiệu Huy cũng không để ý đến cô đang kêu la, trực tiếp ôm cô đi về phía xe, nhét cô vào trong xe, thắt dây an toàn cho cô, giọng điệu hơi hung dữ nói: “Bình thường cô không hề nhớ đến tôi sao?”

“Nhớ chứ, mỗi ngày tôi đều nhớ thương anh.” Cố Hạ nghĩ xem anh có gọi cô đi ăn cơm không, nghĩ xem phải tìm lí do gì để từ chối; còn lại mấy trăm vạn phải đánh bài thêm mấy lần; còn có tiền thưởng cuối năm vẫn chưa phát, cũng không biết Triển Thiệu Huy sẽ cho cô bao nhiêu. . .

Triển Thiệu Huy không biết phải làm sao với Cố Hạ, anh cũng sẽ không thể nói không có việc gì thì cô cũng phải gọi điện cho tôi, báo cáo hành tung của mình. Anh khởi động xe thật nhanh, đi một đoạn thật xa mới bình tĩnh lại được, hỏi: “Bây giờ cô rất thiếu tiền sao?”

Cố Hạ không biết vì sao anh lại hỏi như vậy, nói: “Khá ổn, tiền lương cũng còn thừa một ít.”

“... vậy sao không mua vé máy bay mà về?” Triển Thiệu Huy cũng không thèm nhìn cô.

“Bởi vì thị trấn nhà tôi không có sân bay, cách sân bay đến vài dặm, phải đi xe hơi một tiếng. Mấy ngày cuối năm rất đông người, rất khó mua vé xe trở lại huyện, không bằng cứ trực tiếp đi xe lửa, mất khoảng năm sáu tiếng, xuống xe lửa chỉ cần mười đồng taxi là có thể về đến nhà.” Cố Hạ có chút tức giận nói, “Vừa rồi tôi sắp mua được rồi, sao anh lại lôi tôi ra chứ?”

Triển Thiệu Huy nhìn đáng vẻ vô tâm của Cố Hạ thì thấy không vui, “Hơi đói bụng, muốn tìm cô đi ăn cơm, vé xe tôi sẽ nhờ người mua.”

“Bây giờ mới 11h.” Cố Hạ kêu lên, cái gì mà ăn trưa chứ?

Triển Thiệu Huy dùng ánh mắt không mấy hiền lành đảo qua cô, nghĩ nghĩ rồi nói: “Không muốn ăn cơm ở ngoài, cô đi mua thức ăn về nấu cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Từ chối

Triển Thiệu Huy chỉ nói một câu đã quyết định việc ăn trưa, nơi này cách nhà Cố Hạ không xa lắm, Triển Thiệu Huy lái xe đến siêu thị trước, đương nhiên tuyệt đối không gần nhà Cố Hạ chút nào, nếu phải mua thức ăn ở siêu thị Thiên Thiên Hồng thì anh tình nguyện đi xa một chút. Mà Cố Hạ ngồi trên ghế phó lái thấy may mắn vì hôm nay Từ Lộ Lộ không có nhà, đỡ phải nhìn thấy Triển Thiệu Huy mang bộ mặt thiếu gia đến, ảnh hưởng đến sự ngon miệng của Từ Lộ Lộ mà phàn nàn với cô nửa ngày.

Cố Hạ đoán Triển Thiệu Huy rất ít khi đi siêu thị, đồ vest trắng tấp, tư thế đi thoát nhìn không phải tới để mua đồ, càng giống với lãnh đạo đang đi thị sát tình hình hơn. Cố Hạ đi bên cạnh đẩy xe hàng, đến khu thực phẩm, Triển Thiệu Huy nhẹ nhàng chỉ một ngón tay về phía một loại thịt cá hay rau dưa nào đó, ý bảo Cố Hạ đến mua một ít. Thấy gói đồ nào tốt Cố Hạ sẽ mang tới cho anh xem, Triển Thiệu Huy hài lòng mới đặt nó vào trong xe, không hài lòng thì lại bắt Cố Hạ trả lại, thật giống với ông chủ đang chỉ huy nhân viên làm việc.

Lúc mua gia vị, mắt Cố Hạ nhìn những thứ đồ trên kệ, hỏi một tiếng, “Triển thiếu, lát nữa anh thanh toán sao?”

“Chẳng lẽ cô cảm thấy tôi giống kẻ lừa bịp tổng tiền ăn chặn một bữa cơm của cô lắm sao?” Triển Thiệu Huy nói.

Có những lời này của anh, toàn bộ dầu muối tương dấm Cố Hạ đều mua loại đắt tiền nhất, cũng không để ý xem trong nhà có còn hay không, chút tiền ấy vẫn còn kém xa tiền Triển Thiệu Huy ăn một bữa cơm ở ngoài, cứ xem như mà tiết kiệm tiền cho Triển Thiệu Huy đi. Sau khi mua xong gia vị, Cố Hạ còn lấp bắp nhìn Triển Thiệu Huy hỏi có thể mua thêm ít kẹo không, ngược lại Triển Thiệu Huy vung tay hào phóng nói: “Cô muốn mua gì thì cứ mua đi, tôi cũng không thiếu chút tiền ấy đâu, mua thêm ít nước hoa quả nữa.”

Nhìn thấy Triển Thiệu Huy thanh toán xong, Cố Hạ tạm thời không thèm so đo anh chỉ huy cô chọn cái này lựa cái kia, vô cùng khó chịu soi mói ở các gian hàng. Cô nghĩ Triển Thiệu Huy cũng chẳng hiểu được cái gì gọi là phong độ đàn ông, thường xuyên đề cho cô bận rộn vì mình, còn thường xuyên châm chọc mỉa mai, Cố Hạ thầm cảm thấy may vì mình rất độ lượng, bằng không thì sớm đã bị vị Triển thiếu gia này khiến cho tức chết rồi.

Cuối cùng hai người ôm túi lớn túi nhỏ rời khỏi siêu thị, lúc không có người ngoài, Cố Hạ sẽ không xa cách với Triển Thiệu Huy, cười cười nói nói vô cùng tự nhiên, thậm chí còn hỏi về chuyện tiền thưởng cuối năm, Triển Thiệu Huy chỉ giúp cô điều chỉnh một chút, đại khái trước thuế sẽ thêm được năm sáu ngàn, điều chỉnh quá cao sẽ không hợp lí.

Cố Hạ nghe thấy thì rất vui, về đến nhà lúc vào bếp đeo tạp dề vào bắt đầu nhặt rau trong miệng còn ca hát, vừa quay đầu lại thì đã nhìn thấy Triển

Thiếu Huy đứng tựa vào cửa ra vào, mặt mày sáng sủa, khoe miệng còn mang theo một nụ cười nhàn nhạt. Đôi mày kiếm của Triển Thiếu Huy rất dày và đen, khí chất lạnh lùng, cho dù sắc mặt anh luôn hơi hợt nhưng cũng khiến cho người khác cảm nhận được một khí phách sắc bén, nhưng mà Cố Hạ luôn cảm thấy vẻ lạnh lùng của anh chỉ là biểu hiện bên ngoài, nếu như nhìn kĩ thì có thể nhận ra vẻ nhu hòa trong đáy mắt anh. Cố Hạ đi tới cười cười, “Triển thiếu, trong nhà bếp rất lộn xộn, sẽ bị dính mỡ đấy, hay là anh ra ngoài ngồi chơi một lát đi.”

Triển Thiếu Huy chẳng những không ra ngoài mà ngược lại còn tiến gần lại một chút, “Bên ngoài cũng không có ai nói chuyện, tôi muốn nhìn cô nấu cơm.”

Trước kia khi còn ở nhà Cố Hạ vẫn thường xem mẹ nấu nướng nhưng ở nhà cũng rất ít khi phải động tay vào. Sau khi đi làm cũng không có thời gian nấu cơm ở nhà mỗi ngày, điều kiện kinh tế cũng không cho phép, chỉ ăn ngoài là chính, ăn mãi cũng không còn thấy ngon nữa vậy nên sau nửa năm mày mò học hỏi thì bây giờ cũng có thể miễn cưỡng làm được vài món đặt lên bàn ăn. Cô mua một ít bánh mật, chấm với đường hoa quế, lại chiên thêm vài trái trứng, đặt trên chảo để lửa nhỏ chiên từ từ.

Trong nồi phát ra tiếng rục rịch, Triển Thiếu Huy đứng bên cạnh cô, nhìn nồi bánh mật từ từ biến thành màu vàng óng, màu vàng rục trông giống như màu nắng, làm cho lòng người thấy ấm áp một cách khó hiểu. Bên kia còn bày biện vài món ăn rất bắt mắt, đang chờ được thưởng thức, Triển Thiếu Huy nhìn nhìn hỏi: “Bình thường ở nhà cô đều nấu nhiều món như vậy cùng với người bạn học kia sao? Có thấy phiền toái quá không?”

Cố Hạ cầm đũa lật qua lật lại bánh mật trong nồi, “Bình thường làm rất ít món, đi làm về mệt chết đi được, làm gì còn sức mà làm nhiều món như vậy? Thỉnh thoảng tôi lại đến phòng tập thể thao rồi tùy tiện ăn gì đó ở ngoài thôi. Bình thường thì cuối tuần mới làm vài món, hôm nay anh đến đây nên tôi làm nhiều hơn một chút.”

Bánh mật đã được đặt trên bàn, cô bung chén đưa ra mang theo một chút đặc ý, đưa tới trước mặt Triển Thiếu Huy đặc chí nói: “Nhìn xem cũng không tệ lắm, lúc này anh nói anh đói bụng mà, ăn bánh mật chấm đường hoa quế trước đi, anh ăn trước, tôi đi làm thêm vài món nữa. Nếu không thích thì cứ để sang một bên.”

Cô cầm bát đưa đưa cho Triển Thiếu Huy, sau đó lại xoay người vội vàng đi nấu canh, vừa bận rộn vừa nói: “Triển thiếu, chắc không có món ngon nào mà anh chưa thử, hẳn là rất kén chọn, tôi thật sự rất sợ anh ăn không quen. Nhưng mà lần trước anh tới tôi thấy anh cũng ăn một ít, nếu không thì thật sự tôi cũng không biết nấu gì cho anh ăn nữa.”

“Tôi nào có kén chọn gì?” Triển Thiếu Huy thử món bánh mật rất ngon của cô, so ra thì vẫn còn kém món bánh điểm tâm ở khách sạn, thật ra thì anh không thích đồ ngọt, nhưng khi nhìn thấy cô vất vả làm cho anh ăn thì anh cảm thấy rất ngon, ăn một miếng tan vào trong miệng ngọt, thơm thơm lại giòn xốp. Anh thích nhất chính là khi Cố Hạ bận rộn chăm chú xoay quanh anh mà làm việc cho anh, nấu cơm cho anh, mua này mua kia, đánh một ván mật chượt, dáng vẻ chăm chú kia như một loại thuốc độc mê người, lan tràn trong lòng anh, giống như uống một ngụm canh nóng, trơn tuột lại ấm áp.

Chỉ là Cố Hạ rất thiếu tính tự giác, chưa bao giờ chủ động, anh không dùng giọng điệu ra lệnh thì cô gái kia cũng sẽ không làm. Triển Thiếu Huy là người có kiên nhẫn, anh nghĩ một ngày nào đó sẽ thu tóm được cô gái tên Cố Hạ này, làm cho cô tự nguyện chuyển động xung quanh anh.

Bận rộn nửa ngày mới làm xong cơm trưa, ba món mặn một món canh, còn có bánh mật chấm hoa quế. Lúc này ở siêu thị mua hai con cá trích, dùng dầu chiên qua, hầm một lúc được món canh màu trắng, gần đây Cố Hạ rất chu đáo, lần lượt giúp anh gấp thức ăn, gấp rau rồi lại múc thêm canh, động tác tự nhiên, không có chút nịnh nọt nào, Triển Thiếu Huy hỏi một câu: “Nếu như tôi không phải ông chủ của cô thì cô có làm những việc này cho tôi không?”

“Cho dù anh không phải ông chủ của tôi thì cũng sẽ là một nửa bạn của tôi mà.” Cố Hạ cầm đũa trên tay, không lịch sự suy tư trả lời.

Triển Thiếu Huy không nhìn cô, thong thả ăn canh, “Tại sao lại là một nửa?”

Cố Hạ thật thà nói, “Bởi vì thân phận của anh rất đặc biệt, tôi không muốn anh nghĩ tôi trào cao.”

“Thật ra...” Giọng nói của Triển Thiếu Huy bỗng nhiên vui vẻ, “Cô trào cao một chút cũng không sao.”

Cố Hạ tiếp tục cúi đầu ăn cơm, có một số việc Cố Hạ không thèm nghĩ nữa, suy nghĩ nhiều cũng chỉ khiến mình thêm phiền não; quen biết một chút, duy trì quan hệ như bây giờ là được rồi, thân thiết hơn một chút nói không chừng sẽ xuất hiện tình trạng vô cùng xấu, Cố Hạ thật sự không muốn Triển Thiếu Huy hiểu lầm, giọng nói áp úng, Cố Hạ nghe thấy mình nói: “Triển thiếu, anh đừng tới tìm tôi thường xuyên như vậy.”

Tay đang cầm đũa của Triển Thiếu Huy dừng lại, “Vì sao?”

Cố Hạ thật sự không muốn hai người qua lại quá thường xuyên, một người đàn ông như vậy, đặt ở đâu cũng là tiêu điểm trong đám người, hết lần này tới lần khác lại đặc biệt quan tâm đến cô, nói là bạn bè sao, hình như lại càng thêm mập mờ. Bọn họ chênh lệch nhau quá lớn, nếu có sinh ra ý nghĩ gì với anh thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt, cô cảm thấy hẳn là nên duy trì khoảng cách với ông chủ của mình thì hay hơn, “Triển thiếu, nếu anh muốn tìm một người cùng đánh bài ăn cơm thì thật ra có rất nhiều người tình nguyện làm; tôi cũng có việc của mình nhưng anh lại luôn chiếm dụng thời gian rảnh rỗi của tôi, tôi thấy rất không tiện.”

“Cô không vui khi tôi chiếm dụng thời gian của cô?” Giọng điệu của Triển Thiếu Huy không mấy hiền lành.

Cố Hạ kiên trì nói, “Tôi cũng có việc của mình mà.”

Trong lòng Triển Thiếu Huy không được thoải mái, Cố Hạ luôn có bản lĩnh khiến cho tâm tình đang rất tốt của anh trở nên nôn nóng, ghét việc anh chiếm dụng thời gian của cô, có bao nhiêu người mơ tưởng được đi chơi cùng anh, Cố Hạ lại hết lần này tới lần khác thấy không vui, bây giờ còn dám ngang nhiên từ chối anh. Triển Thiếu Huy có chút tức giận, đặt đôi đũa sang bên cạnh, môi nhếch lên, trong lòng vừa giận lại vừa không biết phải

làm sao. Cô Hạ cũng im lặng, anh tức giận một lúc lại nhủu mày nở nụ cười, “Cô còn thiếu tôi gần tám trăm vạn tiền đánh bài.”

Anh vẫn như thường chứng kiến sắc mặt Cô Hạ khẽ thay đổi, đây cũng không phải lần đầu tiên Cô Hạ làm cho người ta tức giận, cuối cùng cô vẫn không thể từ chối anh, có quyền có thể thật là tốt, Triền Thiệu Huy nheo đôi mắt vĩ lại, cầm đĩa lên, “Đến khi nào cô thắng lại hết số tiền bị thua thì hãy nói những lời này. Còn bây giờ hử...gắp thịt cá cho tôi.”

Cô Hạ nhìn Triền Thiệu Huy lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, cuối cùng lại gắp cho anh một miếng cá. Dù sao thì Triền Thiệu Huy cũng chẳng bao giờ để ý đến ý kiến của cô, Cô Hạ cũng không còn cách nào. Chắc hẳn hôm nay tâm trạng của Triền Thiệu Huy khá tốt nên com nước xong thì vội vã rời đi, lúc ra về còn giúp Cô Hạ dọn chén đĩa. Về sau có người gọi tới hỏi có phải Cô Hạ cần mua vé xe lửa không, Cô Hạ nói ngày đi, đến tối người đàn ông đó lại tới tận nhà đưa về giường mềm cho Cô Hạ.

Đến tối Cô Hạ nằm trên giường ôm điện thoại, cũng không biết hôm nay có phải đã làm cho anh tức giận không, suy đi nghĩ lại nửa ngày nhắn tin cho anh, cảm ơn anh đã mua vé giúp cô. Đợi thật lâu đầu bên kia vẫn không trả lời, Cô Hạ mới để đi động sang một bên.

Cuối tuần này không đi đánh bài, tuần trước thật sự không có cơ hội đi ăn com đánh bài cùng Triền Thiệu Huy, cuối tuần vẫn phải làm việc, sau đó lại đến tết âm lịch. Cô Hạ vẫn chưa nhận được điện thoại của Triền Thiệu Huy, cô bắt đầu chậm rãi thu dọn hành lý, chuẩn bị đếm ngược hai ngày nữa sẽ lên đường về nhà thì lại nhận được điện thoại của một người không thường xuyên liên lạc, người kia là Triệu Cổ.

Cô Hạ và Triệu Cổ bởi vì Quý Phi Dương mời ăn com nên có gặp nhau vài lần, bình thường cũng không liên lạc, Triệu Cổ nói muốn ăn mừng năm mới, mời vài người bạn cùng đi ăn com ca hát, không những muốn mời Cô Hạ đi cùng mà còn nói nếu Cô Hạ không đến thì chính là không xem anh ta là bạn. Cuối cùng không thể từ chối thịnh tình, Cô Hạ đồng ý.

Lúc tan việc Cô Hạ trực tiếp đi đến nhà hàng, một nhà hàng rất lớn, bảy tám người ngồi thành một bàn, đều là nam nữ trẻ tuổi, ngoại trừ Triệu Cổ, những người khác Cô Hạ cũng không nhận ra. Chẳng qua là Triệu Cổ rất nhiệt tình giới thiệu, cô ý dẫn cô vào câu chuyện của bọn họ. Đã là cuối năm nên cũng rất dễ tìm chủ đề, đồ ăn vừa bụng lên, lúc mọi người đang trò chuyện vui vẻ thì Cô Hạ không nghĩ đến Quý Phi Dương cũng tới.

Quý Phi Dương chỉ nhìn cô nhàn nhạt cười, nhân viên phục vụ lấy thêm chén đĩa, mọi người nhìn thấy anh lại càng thêm náo nhiệt, không ngừng trò chuyện với Quý Phi Dương. Cô Hạ cũng không còn cảm giác đặc biệt gì, lần trước lúc đánh bài nhìn thấy anh ngồi cùng với một cô gái xinh đẹp con nhà danh giá, cô và anh hẳn chỉ là hai đường thẳng song song, thời gian chảy xuôi, Cô Hạ nhìn thấy anh đã không còn cảm giác trống ngực đập liên hồi như hồi còn học đại học nữa.

Com nước no nê, vài người đề nghị đi hát, Cô Hạ khoát tay nói không đi, cô đứng lên nói lời tạm biệt, Quý Phi Dương cũng đứng lên cảm áo khoác, nói: “Tôi cũng có việc không đi được. Cô Hạ, chúng ta cùng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Xa cách

Quý Phi Dương chào hỏi với những người bên cạnh rồi cùng Cô Hạ rời khỏi phòng. Hướng bọn họ đi không phải là bãi đỗ xe mà là cửa chính, Cô Hạ tùy tiện hỏi: “Hôm nay anh không lái xe sao?”

Anh trả lời rõ ràng, “Chúng ta cùng đi đi. Ở đây cũng không gọi xe được, anh tiễn em một đoạn đường.”

Anh nói đúng, nhà hàng này rất sang trọng, khách tới đây gần như đều tự lái xe, trước cửa có rất ít xe taxi. Hai người cùng nhau đi qua một khoảnh sân nhỏ trong nhà hàng, không khí thoang thoảng mùi hoa mai, đèn đường chiếu rọi mờ nhạt, cuối cùng là cái rét lạnh mùa đông. Cô Hạ không biết phải nói gì với anh, cười dùng giọng điệu bình thường nói: “Cũng gần cả tháng rồi không gặp anh. Quý sư huynh, lần trước đánh bài có nhìn thấy cô gái xinh đẹp kia là bạn gái của anh sao?”

“Không phải.” Giọng điệu của Quý Phi Dương có vẻ thanh đạm, anh và cô cùng đi về phía trước, tốc độ rất chậm, giống như đang tản bộ.

Cô Hạ không biết phải nói gì nên nói: “Cô ấy rất xinh, hai người thoạt nhìn cũng rất xứng, em còn tưởng hai người đã thành một đôi rồi chứ.”

Quý Phi Dương không nói gì, hai người chậm rãi ra khỏi nhà hàng, hai bên lối đi bóng cây cổ thụ che phủ tạo nên một khoảng tối, người đi trên đường rất ít. Bóng đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, Quý Phi Dương nghiêng đầu nhìn cô, hỏi một câu: “Em và Triền thiếu, bây giờ thế nào rồi?”

“Cùng anh ta?” Hai tay Cô Hạ đút vào trong túi áo, tùy tiện nói: “Không có gì cả, thỉnh thoảng anh ta sẽ gọi em đi ăn com, đánh bài.”

“Không hơn.” Quý Phi Dương có chút nghi hoặc.

“Vậy còn muốn thế nào nữa?” Cô Hạ không hiểu nổi ý của anh.

Quý Phi Dương thấy cô cũng không giống như đang nói dối, không nghĩ tới Cổ Hạ không biết gì cả, cũng không ngờ tới quan hệ giữa Triền Thiệu Huy và Cổ Hạ lại không có thêm bước tiến nào, chẳng qua là Triền Thiệu Huy cũng đã tỏ ra mặt, sớm muộn gì thì quan hệ kia cũng tiến lên một bước. Lần trước sau khi đánh bài, anh cả đã hỏi quá ý của anh, anh tỏ vẻ không có gì với Cổ Hạ. Chắc hẳn từ nhỏ anh luôn độc lập độc hành nên người nhà sợ anh làm ra chuyện gì đó không tốt, vừa vặn việc làm ăn ở nước ngoài cũng không có người quản lý nên muốn anh ra nước ngoài chào hỏi vài người khách ngoại quốc, đến gần cuối năm mới về. Thật ra hôm nay Triệu Cổ mời Cổ Hạ cũng là ý của anh, trước mắt, anh thật sự không tiện hẹn riêng Cổ Hạ. Quý Phi Dương đi về phía trước, nói: “Em có biết vì sao khi còn học đại học anh lại không nghĩ đến chuyện có bạn gái không?”

Cổ Hạ lắc đầu, ngược lại nói giỡn: “Không nghĩ đến mới tốt, anh mà có thì không biết tâm hồn của bao nhiêu nữ sinh sẽ sụp đổ đây.”

Quý Phi Dương cười nhạt, “Cổ Hạ, cô gái vừa rồi em nói anh dẫn theo hôm đánh bài lần trước cũng không phải quan hệ yêu đương với anh, em nói cô ấy rất xinh, nói chung tôi thoát nhìn rất xứng đôi, nhưng mà có xứng thì anh và cô ấy cũng không thể đến với nhau.”

Cổ Hạ không biết anh đang có ý gì, hỏi: “Quý sư huynh, anh không thích cô ấy sao?”

“Ba mẹ cô ấy là giáo sư đại học, chính là gọi là cái gì mà gia đình thư hương, nhưng mà cuối cùng thì cũng không có bối cảnh gì, một gia đình như vậy cũng không thể giúp gì được cho việc làm ăn của gia đình anh.” Quý Phi Dương vẫn đi về phía trước, trên mặt có một chút cô đơn, “Anh được sinh ra như vậy, hôn nhân đã xác định không thể xằng bậy, cuối cùng cũng phải nghe theo người nhà sắp xếp mà lấy một người thích hợp với mình, hoặc là một người có thể giúp ích cho việc làm ăn của gia đình mình.”

“Em hiểu rồi.” Tất nhiên Cổ Hạ biết rõ đạo lý môn đăng hộ đối này, không chỉ nói nhà giàu lấy nhà giàu, ngay cả con nhà bình thường cũng muốn lấy người nhà giàu.

“Anh có rất nhiều bạn là nữ giới, nhưng quan hệ cũng chỉ duy trì ở mức bạn bè bình thường, giống như anh và em vậy. Khi còn học đại học cũng không nghĩ sẽ tìm bạn gái, khi đó luôn phải duy trì khoảng cách thích hợp với nữ sinh.” Trên mặt Quý Phi Dương có chút buồn vô cớ, “Một đoạn tình cảm có vương vấn đến đâu thì nhất định cũng sẽ không có kết quả, cần gì phải bắt đầu chứ? Cho nên, khi đó em nói em thích anh, anh rất cảm động, nhưng mà cuối cùng vẫn không có cách nào bắt đầu, anh không muốn làm tổn thương ai.”

Trong lòng Cổ Hạ có chút thoải mái, “Quý sư huynh, anh là người tốt.”

Anh nhìn cô cười cười, “Trước kia anh đã từng nói anh rất hâm mộ em, thích gì, không thích gì cũng có thể tự mình làm chủ. Giống như anh đây, thường xuyên bắt do kị.”

“Có thể làm bạn với anh, em đã cảm thấy rất vui rồi.” Cổ Hạ nói lời thật lòng, “Sau này anh nhất định sẽ có một cuộc hôn nhân mỹ mãn hạnh phúc.”

Quý Phi Dương quay đầu hỏi cô, “Em có tính sau này ở lại luôn thành phố C không?”

“.” (gật đầu) Cổ Hạ cực kì khẳng định.

Quý Phi Dương cũng biết nhà Cổ Hạ ở tỉnh, cho dù không ở lại thành phố C thì ở trong một thành phố khác chưa chắc cô đã quen được, không bằng cứ ở lại nơi quen thuộc này. Nhưng mà, nếu Cổ Hạ muốn phát triển ở thành phố C, như vậy cuối cùng cô vẫn phải phát triển quan hệ thân mật với Triền Thiệu Huy, đó cũng là lựa chọn tốt nhất. Quý Phi Dương cũng không có quyền xen vào cuộc sống của người khác, hôm nay cũng chỉ muốn nhắc nhở cô một chút, “Trung Quốc có câu ngạn ngữ ‘Môn đăng hộ đối’, đạo lý này vẫn được duy trì mấy ngàn năm nay. Cuộc sống luân quân này của chúng ta, cuối cùng cũng phải chọn người có thể trợ giúp cho sự nghiệp của mình, đừng quá xem trọng những thứ ân ái ái ngọt ngào, cũng chỉ là đùa cợt mà thôi, cuối cùng cũng phải cần đến tiền và một chỗ đứng tốt trong xã hội. Cho nên, Cổ Hạ, đừng quá thật lòng.”

Cổ Hạ ra vẻ tỉnh tỉnh mê mê.

Quý Phi Dương dứt khoát nói: “Triền thiếu có thể đối xử tốt với em, một ngày nào đó cũng có thể bứt ra bất cứ lúc nào, đến lúc đó người bị tổn thương sẽ là em. Cho nên, em ngàn vạn lần đừng để mình rơi vào cảnh ấy.”

“Tại sao lại kéo Triền thiếu vào đây? Anh ta mới chẳng bao giờ tốt với em ấy.” Cổ Hạ cũng biết rất rõ, Triền Thiệu Huy thích sai bảo cô, thích bắt cô làm cái này cái kia, dường như cô lại nghĩ tới gì đó, lớn tiếng nói: “Quý sư huynh, có phải anh nghe nói gì không?”

Cô cuồng quát giải thích: “Không phải như người khác nói đâu, em và Triền thiếu thật sự không có gì, anh ta luôn chường mắt với em, em cũng không có ý gì với anh ta. Chỉ là gần đây anh ta muốn em đi đánh bài thắng lại tiền về, không tiện sai người khác nên mới kêu em đây.”

Quý Phi Dương cười nhạt, “Không nghĩ gì là tốt rồi, Cổ Hạ, em thật sự không thích hợp với cuộc chơi luân quân này của bọn anh. Nếu như em có gì với Triền thiếu thì hãy nhớ kĩ đừng quá thật lòng.”

Cổ Hạ cũng cảm thấy mình không thích hợp với những cuộc chơi tập hợp những nhân vật nổi tiếng giàu có kia của bọn họ, cô không phải là nhà tư bản gì đó, nghe thấy Quý Phi Dương nói như vậy càng thấy không thể có ý nghĩ gì. Hai người đi bộ một đoạn rất xa dọc theo con đường đêm, cuối cùng Quý Phi Dương đưa cô lên xe taxi, bóng đêm lạnh lẽo, anh đứng trước cửa xe taxi nói, “Cổ Hạ, sau này cẩn thận một chút.”

Cổ Hạ vẫy tay chào anh, lớn tiếng nói: “Quý sư huynh, tết âm lịch vui vẻ.”

“Tết âm lịch vui vẻ.” Cổ Hạ nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh vang lên, xe taxi mang theo Cổ Hạ chậm rãi rời đi, hình ảnh của Quý Phi Dương ngày càng xa, dần dần ta ra hòa cùng một thể với bóng đêm.

Hai người, cuối cùng cũng không chung đường, theo thời gian chạy về hai hướng khác nhau.

Hai ngày cuối năm cũng không có nhiều việc, không khí đi làm vô cùng thoải mái, cuối năm thường túi tiền cũng đầy lên, trên mặt mọi người đều rất hớn hở, Cố Hạ nhìn con số khá lớn trong sổ tiết kiệm cũng mừng thầm trong lòng, về nhà cũng dễ bề khoe khoang trước mặt ba mẹ. Cô rất biết ơn Triền Thiệu Huy đã giúp đỡ, muốn gọi điện thoại nói lời cảm ơn anh nhưng cuối cùng vẫn kìm chế được. Quý Phi Dương nói đúng, cô không thích hợp với cuộc chơi của anh, điều hạnh phúc nhất của Cố Hạ chính là có thể tìm được một gia đình thuộc về mình trong thành phố này, nhà không cần quá lớn, hai phòng là đủ rồi, nếu được ba phòng thì càng rộng rãi, sau này có duyên gặp người mình yêu, cùng nhau ngắm hoa tàn hoa nở, cùng nhau đi đến hết cuộc đời.

Trước mắt nha, chuyện quan trọng nhất là về nhà. Mùa xuân đến nên nhà ga đông nghịt toàn là đầu người, quần áo đủ kiểu, nhưng đều mang theo tâm trạng nôn nóng muốn về nhà, không khí hỗn tạp đủ mọi mùi vị làm cho Cố Hạ choáng váng đầu óc, sau khi cô lên xe lửa thì lấy điện thoại ra xem giờ thì nhìn thấy hai cuộc gọi nhỡ, là số của Triền Thiệu Huy, lúc này khi kiểm vé, xung quanh quá ồn ào nên không nghe thấy. Xe lửa vẫn chưa chạy, trong sân ga mọi người vác theo túi lớn túi nhỏ còn đang chen chúc lên xe, cô gọi lại cho anh, giọng nói của Triền Thiệu Huy rất nhẹ, “Lên xe rồi sao?”

“Lên rồi ạ, tối nay tôi sẽ về đến nhà.” Cố Hạ trả lời anh, “Thật may anh mua vé giúp tôi, chỗ ngồi rất thoải mái.”

Giọng nói của cô rất hưng phấn, qua điện thoại Triền Thiệu Huy cũng có thể nhận thấy, giọng điệu của anh vẫn nhàn nhạt, “Trên đường nhớ cẩn thận một chút, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Niềm vui sắp được về nhà dâng lên trong lòng Cố Hạ, cô cười nói: “Triền thiếu, tết âm lịch vui vẻ, lúc trở lại tôi sẽ mang theo đặc sản cho anh.”

“Được.” Giọng nói của Triền Thiệu Huy có chút dao động.

Đây là lần cuối cùng bọn họ trò chuyện trong năm trước, trở về nhà, Cố Hạ trải qua cuộc sống đồng ruộng, buổi sáng ngủ đến giữa trưa, mỗi ngày ba mẹ đều là những món ăn phong phú, ở nhà Cố Hạ ăn không giống như đang giảm béo, ăn rất nhiều, ngủ cũng nhiều. Túi tiền của cô cũng không tính là quá đầy, lễ mừng năm mới có rất nhiều chuyện vui, gặp những người bạn nổi khổ, còn tụ tập bạn học từ thời trung học, đi thăm người thân, thăm bạn bè, mỗi ngày đều rất phong phú vui vẻ. Thời gian trôi qua rất vui nên Cố Hạ cũng không nhớ đến Triền Thiệu Huy, cũng chưa từng gọi điện thoại cho anh, chỉ trừ một tin nhắn chúc mừng lúc giao thừa, chỉ thuận tiện gửi cho anh một tin thôi.

Lúc ở nhà nhiều khi Cố Hạ ném di động trong phòng ngủ, thường không nghe thấy tiếng chuông điện thoại, đến đầu năm nhìn thấy ba cuộc gọi nhỡ, một trong số đó là Triền Thiệu Huy, còn lại là bạn bè, khi đó trong nhà đang có khách nên cô cũng không để ý, nghĩ ăn cơm tối xong sẽ gọi lại. Nào biết về sau chơi mệt chợp cùng bà con bạn bè, đánh tới 11h mới tan cuộc, cũng quên mất việc phải gọi lại.

Chuyện cô quên không chỉ có chuyện ấy, quan trọng hơn là cô đã quên mang đặc sản lên cho Triền Thiệu Huy, lúc Cố Hạ trở về, một cô gái xách quá nhiều thứ, lúc ấy mua một số đồ ăn vặt rồi trở lại phòng thuê, vài người bạn học của Từ Lộ Lộ tới, giống như một đám hổ báo, chia nhau ăn sạch đồ của cô.

Lúc ấy Cố Hạ còn rất vui vẻ, ngồi xe lửa lại khá mệt mỏi nên buổi tối tắt máy đi ngủ sớm. Sáng ngày thứ hai lấy di động ra xem mới phát hiện có một tin nhắn, “Chiều nay tôi đến Khải Hoàn, nhớ mang quà lên tôi sẽ ghé qua lấy.”

Cố Hạ suy nghĩ thật lâu mới nhớ tới anh nói đến thứ gì, lập tức cảm thấy không ổn, cô cũng không thể nói với Triền Thiệu Huy rằng “Tôi đã hoàn toàn quên mất chuyện này.”, sầu lo một hồi, buổi trưa Cố Hạ chạy đến vài cửa hàng, cuối cùng tìm được một số đặc sản, đóng gói cẩn thận, thoạt nhìn cũng rất giống, cũng tạm xem như đặc sản. Cố Hạ mua hai gói cho nhiều rồi gói kỹ hai gói ấy lại. Vốn hai gói đồ ăn này thì không có vấn đề gì, vấn đề là Cố Hạ thuận tay bỏ cả hóa đơn vào đây.

Tác giả: Triền thiếu đúng là bị Cố Hạ ép, đương nhiên anh cũng xem như tự gây nghiệt

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Bộc phát

Triền Thiệu Huy nói Cố Hạ mang đồ đến sau khi tan ca, khi đó anh đang ngồi trong xe hơi của mình, lúc nhận gói quà thì tâm trạng rất vui vẻ, hàng chân này cùng khoe mắt mang theo một chút vui sướng. Triền Thiệu Huy rất yêu thích mở ra ngay nhìn một cái, khi anh nhìn thấy hóa đơn ghi rõ thời gian cùng địa điểm mua hàng thì khuôn mặt trở nên xanh như nước biển, tâm trạng thoáng cái chùn xuống, anh giờ tâm hóa đơn màu trắng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cố Hạ, cô giải thích cho tôi.”

Bằng chứng trước mặt không còn cách nào chối cãi, Cố Hạ ấp úng nửa ngày, bắt được một ý tưởng, nói: “Lúc trở về xách quá nhiều thứ, khi đó tính trở

về thành phố C sẽ mua sau, dù sao ở đây cũng có mà.”

Cô bắt đầu giả vờ đáng thương, bởi vì sợ anh nổi trận lôi đình nên giọng nói trở nên nũng nịu, “Tôi chỉ có một mình, chen chúc trên xe lửa rất vất vả. Anh đi xe tốt như vậy, đương nhiên không biết tàu xe mùa tết kinh khủng cỡ nào, xách quá nhiều thứ dù có vé cũng không chen chúc lên xe nổi.”

Việc Trần Thiếu Huy cảm hận nhất chính là Cố Hạ không bao giờ thêm đặt anh trong lòng, không mang quà lên cho anh thì chưa tính, bây giờ còn dám tùy tiện mua một ít đồ lửa gạt anh; sau khi trở về cũng vậy, điện thoại cũng không thêm gọi cho anh lấy một cuộc. Anh chủ động gọi điện cho cô thì không nghĩ tới Cố Hạ cũng không gọi lại. Cố Hạ chỉ chủ động gọi điện cho anh một lần, đó chính là lần nằm viện, Tiểu Ngũ nói muốn đuổi việc cô, Cố Hạ mới gọi điện đến cầu xin anh. Mặt Trần Thiếu Huy u ám, “Gạt tôi sẽ có kết quả gì cô có nghĩ đến không?”

Cố Hạ biết anh đang tức giận, chính mình cũng đuối lý, không ngẩng đầu lên nói: “Thật sự tôi xách không được, anh đến nhà ga mà nhìn thì sẽ biết, mọi người chen chúc lên xe lửa giống như không muốn sống nữa vậy. Thật ra cái này cũng là đặc sản quê tôi, trước kia tôi nhìn thấy nên mới nghĩ mua nó tặng cho anh.”

Trần Thiếu Huy thấy cô nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, nghĩ chắc hẳn cô cũng không thể xách quá nhiều thứ nên cũng không làm gì cô, chỉ là trong lòng buồn bực, anh cố gắng hồi phục lại tâm trạng hỏi: “Muốn đi ăn cơm ở đâu?”

Cố Hạ lắc đầu: “Trần thiếu, tôi không muốn ăn cơm, tôi muốn về nhà.”

Cố Hạ vẫn giữ thái độ đó, cố gắng duy trì khoảng cách thích hợp với Trần Thiếu Huy, cô tìm một cái cớ, “Tôi nay có vài người bạn học tới chơi, Từ Lộ Lộ đã đi siêu thị mua thức ăn, bảo tôi về sớm một chút, tôi đã đồng ý rồi.”

Bắt đầu từ lễ mừng năm mới lần trước, Trần Thiếu Huy đã cảm giác được Cố Hạ đang cố gắng tránh mặt anh, loại cảm giác này ngày càng mãnh liệt, Trần Thiếu Huy nhận nhìn, thả cô xuống nửa đường, lúc sắp chia tay anh dùng thái độ uy hiếp, “Thứ bảy đi đánh bài, giữa trưa chắc sẽ có một bữa cơm, hủy bỏ hết những chuyện vợ vãn của cô đi. Đến khi nào thắng được hết tiền của tôi về thì cô hãy nghĩ đến những chuyện khác.”

Tuy số tiền kia cũng không thể hoàn toàn tính lên đầu Cố Hạ nhưng Trần Thiếu Huy nói đúng, làm người không thể quá vô trách nhiệm, thật ra lúc trước cũng là do cô để thua cho nên Trần Thiếu Huy gọi cô đi đánh bài cô cũng không từ chối. Hiện giờ kỹ thuật đánh bài của Cố Hạ cũng giỏi hơn trước rất nhiều, chỉ cần chú ý một chút thì cũng có thể thắng lại tiền.

Thứ bảy ánh mặt trời chói lọi, ánh sáng rực rỡ đuổi đi cái rét lạnh mùa đông, nhiệt độ cũng cao hơn, dường như mùa xuân đang đến. Đương nhiên, vẫn theo lệ cũ, sau đó nhất định sẽ có một đợt lạnh giá đột kích. Một ngày ánh nắng ấm áp như vậy, rất thích hợp để đi tản bộ sau buổi trưa, uống một tách trà thưởng thức ánh nắng ấm áp. Chẳng qua là Cố Hạ lại bị Trần Thiếu Huy kéo đến hội quán đánh bài, lòng có chút bất mãn nhưng cũng không thể tránh được, cô nhìn thấy ánh nắng lung linh xuyên qua khung cửa sổ chiếu rọi vào giàn hoa trong phòng, cả người đều thấy lười biếng.

Bạn đánh bài có nhiều gương mặt khá quen, cũng có người lạ hoắc. Long Trạch vẫn ôm eo Tiết Đồng, không giúp cô ấy nhìn bài thì ngồi bên cạnh cầm đồ ăn vặt cho cô ấy, thỉnh thoảng còn làm một vài hành động mờ ám; Chung Hiến Kiệt đã thay bạn gái, không phải cô diễn viên lần trước nữa nhưng vẫn bộc lộ tài năng của một diễn viên, lần này thân hình xinh đẹp hấp dẫn, lúc đánh bài hai người cũng không quên ***, còn một người đàn ông khác thì đây là lần đầu tiên Cố Hạ gặp, người đàn ông khoảng 30 tuổi, Trần Thiếu Huy khách sáo gọi anh ta là anh Quan, trong bốn người đàn ông thì thoát nhìn anh ta già nhất, ăn nói cũng không quá khách sáo, có hơi cao ngạo, mặt mày ngả ngón đến cực điểm, trong ngực còn ôm một cô gái trẻ tuổi thướt tha mềm mại, động tác đánh bài của cô gái kia ưu nhã thành thạo, nhìn thì thấy đánh bài khá giỏi; người họ Quan này lúc ăn cơm đã nói rõ tiền đặt cược quá thấp sẽ không có hứng thú, cho nên buổi chiều này giống như một đấu trường đẫm máu, hơn nữa mười vạn một ván, sau đó không ngừng tăng lên.

Chẳng trách người họ Quan kia lại muốn cược cao, anh ta đánh bài khá giỏi, người bạn gái kia cũng rất thông thạo; tuy bỏ thêm tiền cược nhưng Tiết Đồng vẫn đánh bài như cũ, không thêm suy nghĩ, đánh lung tung loạn xạ, thua đến rồi tình rồi mù. Long Trạch đi vào toilet, lúc trở lại Tiết Đồng đã cùng rồi, đang nhìn ba người còn lại đang đánh. Long Trạch nhìn lướt qua bài của cô ấy, nhíu nhíu mày, “Tiết Đồng, em xác định em đã cùng rồi sao?”

Tiết Đồng nhìn kỹ lại bài, lấy tay xào xào bài xem lại nhiều lần, “Hình như sai rồi, có vẻ không hò được.”

Vị họ Quan ngồi đối diện không thêm ngẩng đầu lên, “Nếu là trả hòa thì cô phải chờ theo tam gia.” (hix ta ko biết cái khoản đặt cược này đâu)

Bởi vì Tiết Đồng trả hòa, đợi lát nữa người khác thắng cô sẽ đi theo. Cố Hạ lại không muốn thắng lớn nên tùy tiện hò trước; mặt khác lại để cho hai nhà kia lại bắt được cơ hội, không kiêng nể gì đánh ra quân bài lớn, dù bài trên tay đã không còn hò được, chỉ chờ để theo Long Trạch. Ván này Long Trạch lại thua hơn một nghìn vạn, đã đặt hết tiền ra vẫn chưa đủ gán nợ, phải viết chi phiếu mới tiếp tục lấy thêm các cược. Tiết Đồng nhìn Long Trạch bằng vẻ mặt khô sở, “Không phải em cố ý, vừa rồi tưởng hò nên không nhìn rõ bài...”

“Em bị đàn sao.” Lúc Long Trạch nói lời này thì khóe miệng mang theo một nụ cười, vừa nén giận vừa có vẻ sùng nịnh.

“Đây cũng không phải là đàn, quả thật chỉ số thông minh không hơn heo là mấy. Đánh bài nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người trả hòa, có phải chưa từng học tiểu học không?” Tên họ Quan kia ôm bạn gái trong ngực, khinh bỉ cười nói, “Nếu người phụ nữ của tôi dám phạm phải sai lầm đáng xấu hổ này, tôi nhất định sẽ đánh gãy tay cô ta ngay. Long Trạch, cậu hãy cho cô ấy ra ngoài đi, đánh bài với người phụ nữ như vậy thật là lãng phí thời gian.”

Mặt Tiết Đồng có hơi xấu hổ, Long Trạch hơi nghiêng mặt, trắng đen không rõ, lại khẽ nhếch miệng lên cười cười, chớp mũi chạm vào gò má Tiết Đồng, “Bị nói rồi kia. Em xem em đánh thế nào mà đã làm người khác bất mãn rồi.”

Anh vỗ vỗ vai Tiết Đồng, “Đề anh vào đánh cho, em ngồi bên cạnh xem đi.”

Tuy Cố Hạ không rõ sự tình lắm nhưng cũng nhìn ra được người họ Quan này không hề xem trọng Long Trạch, nguyên nhân sao, rất đơn giản, Long Trạch không phải là người địa phương, mấy tháng trước mới vừa đến thành phố C, không hề có cơ sở gì ở đây, hiện tại cũng chỉ mở một công ty khoa học kỹ thuật, cũng chỉ góp vốn làm cùng người khác thôi; người họ Quan này khi nói chuyện với Triền Thiệu Huy thì rất khách sáo, người khác nhau thì cũng dùng những bộ mặt khác nhau, Cố Hạ không thích loại tiểu nhân này. Chẳng qua mọi người cũng không nói ra, Cố Hạ cũng không tùy tiện mở miệng, mọi người vừa cười vừa cầm bài, khi nâng bài lên, mắt Cố Hạ cũng sáng lên, thật là hiếm khi bài lại đẹp như vậy!

Chiều hôm nay vận may của Cố Hạ lên tới cực điểm, dường như muốn quân bài nào là có quân ấy, thắng đến kiêu ngạo; Long Trạch rõ ràng đánh giỏi hơn Tiết Đồng rất nhiều, về phần cô bạn gái diễn viên kia của Chung Hiến Kiệt cũng thắng đến mặt cười nở hoa. Tóm lại thắng nhiều tiền rất vui, tâm trạng Cố Hạ rất hưng phấn, càng đánh càng hăng, còn lặng lẽ nói với Triền Thiệu Huy: “Hôm nay thật là may mắn.”

Trên mặt Triền Thiệu Huy lại mang theo nụ cười như không cười, Long Trạch quả nhiên là một tay đánh bài rất giỏi, vận may cũng rất khá, chính mình thắng thì thôi, lại còn giúp người khác thắng nữa, nếu anh không biết rõ thân thế của Long Trạch thì chắc sẽ nghĩ tên này đang giở trò. Anh cũng không rõ lắm, người họ Quan kia cũng thường xuyên thắng, chỉ là thắng rất ít, bài đánh ra cũng không lớn, ba người kia cũng thường xuyên nói đuổi nhau thua, nhìn vào thế cuộc này thì nói thật đúng là không nhìn ra trò gì.

Trên mặt Long Trạch lộ ra vẻ thoải mái tự tin, anh cũng không phải thua không trả tiền, anh mắng Tiết Đồng đàn chỉ là mắng yêu, người phụ nữ của anh làm gì đến phiên người khác nói? Nếu không nể mặt đây là người bạn Triền Thiệu Huy giới thiệu thì anh sẽ không để cho tên họ Quan kia thua ít như vậy.

Ngoại trừ sắc mặt người họ Quan ngày càng khó coi, tinh thần những người khác càng đánh càng tốt, Trịnh Giang Hà gọi điện thoại cho Triền Thiệu Huy, có chút công việc muốn xin chỉ thị của anh, Triền Thiệu Huy cầm điện thoại ra ngoài, nghe Lão Tam nói, cẩn thận thảo luận với anh ta một chút. Sau khi nghe xong cuộc điện thoại này thì đã là 10 phút sau, cúp điện thoại xong anh đi vào toilet rồi mới trở lại bàn mạt chược.

Trong nháy mắt mặt Cố Hạ tỏa sáng, ván bài này cô thắng không ít, thắng cả ba nhà kia đại khái cũng kiếm được hơn năm trăm vạn, giờ phút này đang cười đến nở hoa, nhìn thấy Triền Thiệu Huy đã trở lại thì dịch về bên cạnh một chút, nhường chỗ lại, “Triền thiếu, anh đánh tiếp đi, tôi không đánh nữa.”

“Sao lại không muốn đánh nữa? Thấy vận may của cô cũng không tệ mà.” Triền Thiệu Huy cười hỏi.

Cố Hạ cảm thấy bước đi của Triền Thiệu Huy thật sự là quá sáng suốt, sớm rửa tay gác kiếm mới là đúng đắn, bằng không lại thua nữa, cô nhìn anh rồi nhìn sang đồng các lớn, thấp giọng nói: “Triền thiếu, món nợ kia tôi đã thắng trở lại, đã không còn bản phận nữa rồi. Muốn đánh thì tự anh đánh đi, dù sao cũng không thể cứ đổ lên đầu tôi được.”

Triền Thiệu Huy nhìn lướt qua đồng các, tên Long Trạch này thật sự là không thể làm nên chuyện gì tốt, tự mình muốn trả thù lại còn lôi kéo những người khác theo, chỉ một lát mà Cố Hạ đã thắng lại hết tiền bị thua trước kia, còn thắng không ít. Triền Thiệu Huy nhìn thấy đồng các kia thì chẳng những không vui về gì mà ngược lại ánh mắt còn tối lại “Cô có ý gì đây?”

“Phần của tôi đã thắng lại rồi, trả lại vị trí để anh thắng tiếp.” Cố Hạ có cảm giác như được sống trở lại, cô đứng lên khỏi vị trí của mình, dịch sang một bên, “Anh đánh đi, không thì tôi giúp anh cầm thử gì đó để ăn, nhìn anh đánh, dù sao thì từ nay tôi cũng không đến đánh bài nữa.”

Động tác kia rõ ràng là muốn cách anh càng xa càng tốt, Triền Thiệu Huy không nghĩ đến bây giờ cô gái này lại đổi tính, vừa thắng đã muốn rửa tay, thái độ của cô đã rất rõ ràng, muốn phân rõ giới hạn với anh, Triền Thiệu Huy thoáng cái tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô thật đúng là thông minh.”

Lúc này trước mặt đang có rất nhiều người, Triền Thiệu Huy ngồi trên ghế bất động, tuy đã cố gắng đè nén nhưng sắc mặt vẫn có vẻ giận dữ. Người họ Quan trong một tiếng đã thua gần bốn nghìn vạn, viết hai chi phiếu, ở vùng ngoại ô có một vườn trái cây đã bị thua sạch, ván này lại thua tiếp, trên mặt phủ đầy mây đen, vận may hôm nay thật sự quá kém, anh ta vỗ bàn một cái, tức giận nói: “Không đánh nữa.”

Người họ Quan kia đẩy bạn gái ra thô lỗ phát tay áo bỏ đi, không thèm đánh bài nữa, Chung Hiến Kiệt nói nhỏ với Triền Thiệu Huy, hai người đã quen biết nhiều năm như vậy nên nhìn ra Triền Thiệu Huy đang giận dữ ngồi trên ghế, căn cứ vào nguyên tắc tử bất đạo hữu bất tử bản đạo (trong câu này hiểu nôm na là sống chết mặc bay), kéo tay cô bạn gái diễn viên kia vui vẻ rời đi; Long Trạch thấy thời tiết khá tốt nên muốn dẫn theo Tiết Đồng ra ngoài chơi nên cũng nói lời tạm biệt với Triền Thiệu Huy rồi ôm Tiết Đồng rời khỏi phòng.

“Tôi cũng muốn về nhà.” Cố Hạ thấy mọi người đã về hết nên nói một câu như vậy, thờ phào nhẹ nhõm một hơi, “Cuối cùng cũng trả xong nợ, thật là không dễ chút nào, Triền thiếu, từ nay về sau anh hãy tự mình đánh bài hoặc là tìm người khác thích hợp hơn đi.”

Con tức mà Triền Thiệu Huy kìm nén từ nãy đến giờ dường như đã lên đến đỉnh điểm, nhìn lại những hành động mà Cố Hạ đã làm trong khoảng thời gian này, gọi cô ra thì cô từ chối, lễ mừng năm mới về nhà rồi thì không thèm gọi điện thoại nữa, nói mang quà lên cho anh thì kết quả chỉ làm qua loa, bây giờ còn mang dáng vẻ như tổng được một ôn thần đi. Anh đã quá khách sáo với cô, kết quả cô gái này càng ngày càng coi trời bằng vung, Triền Thiệu Huy đứng lên, thông thả đi đến trước mặt Cố Hạ, nhìn cô thật gần, giọng điệu như đang uy hiếp, “Đừng tưởng rằng thắng lại được hết tiền thua là xong, cô sẽ không sao nữa, đừng quên đây là công ty của tôi, phải nhớ rõ cô là nhân viên của tôi, từ nay về sau bảo cô làm việc thì cô không được kiếm có. Cố Hạ, cô mà chọc tôi lần nữa thì tôi tuyệt đối sẽ không nương tay với cô đâu.”

“Tôi không có chọc gì đến anh mà.” Cố Hạ trốn cũng không kịp nữa, làm gì mà dám chọc đến anh, trong lòng có chút bất bình: “Triền thiếu, đó là việc công. Tôi không có nghĩa vụ làm những việc này, nếu anh còn làm khó tôi như vậy nữa thì tôi sẽ từ chức.”

“Từ chức?” Triền Thiệu Huy neoh nhe mắt lại, con tức cũng không nhịn được nữa, nói một từ rồi dừng lại, “Cô giỏi lắm.”

Vừa dứt lời, anh đã ôm lấy Cố Hạ, đi về phía trước hai bước đẩy cô vào tường, dùng một tay giữ lấy gáy cô, khiến cho cô không thể động đậy được nữa, cúi đầu xuống hung hăng hôn cô. Thừa dịp Cố Hạ còn chưa kịp phản ứng, đầu lưỡi đã luồn lách vào trong miệng cô, cuồng nhiệt lại hỗn loạn mà hôn cô.

Nụ hôn này mạnh mẽ đến mức khiến cho Cổ Hạ không thể kháng cự được chút nào, ngay cả hơi thở của cô cũng bị cướp mất, cô bị nhốt giữa vách tường cùng với lồng ngực cường tráng rắn chắc của Triền Thiệu Huy, vừa lúc mới bắt đầu theo bản năng còn gầy dựa vài cái nhưng cũng phí công, không thể may mắn trốn tránh được chút nào. Hơi thở dần ông long trời lở đất ập đến, chiếc lưỡi nóng bỏng công thành đoạt đất trong miệng cô, động tác của anh rất thô lỗ, xen lẫn tức giận làm cho đầu óc Cổ Hạ trống rỗng.

Triền Thiệu Huy ngậm lấy lưỡi cô mãnh liệt hút vào, giống như đang chiến đấu trên sa trường không chịu lùi nửa bước, làm cho cô không có cách nào khép miệng lại, hương vị của cô thật sự rất tuyệt, Triền Thiệu Huy hận không thể nuốt cả đầu lưỡi của cô vào.

Dần dần, Triền Thiệu Huy cảm giác được Cổ Hạ không còn sức phản kháng nữa, anh đã từ từ bị lạc vào nụ hôn ngọt ngào này, động tác hơi nhẹ đi một chút, triền miên mềm mại cùng mạnh mẽ tồn tại song song, trần trọc liếm láp đôi môi cô, đầu lưỡi không ngừng hấp dẫn cô.

Có lẽ bởi vì quá thiếu không khí nên toàn thân Cổ Hạ xụi lơ, toàn bộ đều dựa vào sức mạnh của Triền Thiệu Huy để chống đỡ thân thể, ý thức cũng dần dần trở nên hỗn loạn, bắt đầu hòa theo anh. Môi của Triền Thiệu Huy vẫn không rời khỏi cô, cô bị anh áp dưới thân thể mình, từng nụ hôn nóng bỏng rơi trên mặt cô, bên tai, giống như từng ngọn lửa, hòa tan cả cơ thể.

Tác giả: Triền thiếu kiều ngao không thể nhịn được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Trái tim loạn nhịp

Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ tà tà chiếu rọi trên mặt đất, loang lổ in bóng những bông hoa, Cổ Hạ bị hôn đến thất điên bát đảo, dường như khí lực toàn thân đều bị rút hết. Qua thật lâu, Triền Thiệu Huy mới hơi rời khỏi môi của cô, trần trọc sang hai má, sang bên tai, phần cổ, anh mở cổ áo của cô ra, làn môi nóng rực ủi qua từng tấc da thịt non nệm trên cổ, một dòng khí nóng chạy tán loạn trong cơ thể anh, một tay vung lên luôn vào áo cô, từ phía dưới chui vào chạy dọc theo sống lưng, tiếp tục hướng lên trên, vuốt ve hai ngực cô, xúc cảm trên khuôn ngực cao ngất mềm mại rất tuyệt, bắt anh dừng cũng dừng không được.

Có lẽ sức của anh quá lớn nên Cổ Hạ kêu ra tiếng, càng giống với âm thanh gọi cảm mị hoặc, Triền Thiệu Huy đã vén áo của cô đến trên ngực, áo ngực cũng bị đẩy ra, thuận tiện để tay mình hành động. Làn da cùng khu vực mẫn cảm kích thích lộ ra làm cho Cổ Hạ dần dần tỉnh lại, lấy tay bắt lực đẩy anh ra, “Đừng mà, bỏ tôi ra...”

Triền Thiệu Huy vẫn giữ lấy cô, nụ hôn tình tứ liên tục rơi trên môi cô, hai má, dưới tai, rồi đột nhiên một âm thanh sát phong cảnh vang lên, một tiếng “răng rắc” vang lên cửa bị đẩy ra, một nhân viên phục vụ đứng trước cửa ra vào, nhìn thấy trong phòng còn người, hơn nữa lại ở trong tình huống này thì giật mình biết mình đã phạm sai lầm, liên tục không ngừng xin lỗi, “Rất xin lỗi, rất xin lỗi...”

Nói xong vội vàng lui ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại, lúc này nhìn thấy có người ra, cho rằng phòng không còn ai nên mới vào, không ngờ tới lại phá hỏng chuyện tốt của người ta, đứng trước cửa ra vào nhìn thấy ánh mắt không mấy lương thiện của Triền Thiệu Huy thì toàn thân run lên.

Ngay lúc người kia bước vào phòng, Triền Thiệu Huy vội vàng dùng thân mình che cho Cổ Hạ, kéo áo cô xuống. Một tá phiều nhiều như vậy khiến cho Cổ Hạ triệt để tỉnh lại, đầu nghiêng sang một bên, “Anh thả tôi ra.”

Triền Thiệu Huy dùng ánh mắt tràn ngập tình dục nhìn cô, mặt Cổ Hạ đỏ bừng lên, hơi thở không đều đặn, trên mặt còn mang theo một chút ngượng ngùng, rất đẹp, Triền Thiệu Huy dùng một tay kéo đầu cô lại, chuẩn bị hôn tiếp. Cổ Hạ chôn đầu vào hõm vai của anh, sống chết không cho anh tiếp tục.

Triền Thiệu Huy cười khẽ, dùng giọng nói trầm thấp nói trên đỉnh đầu cô, “Em thích từ chức thì cứ từ, từ nay về sau chuyên tâm làm người phụ nữ của anh.”

Cổ Hạ đột nhiên ngẩng đầu lên, phồng má nhìn anh, đáng vẻ tức giận nói không nên lời, “Anh là đồ vô sỉ!”

Triền Thiệu Huy ôm eo cô, tay lưu luyến vuốt ve da mặt cô, “Được rồi, từ nay về sau không được như vậy nữa.”

“Tôi...” Cổ Hạ vừa nói ra một chữ đã bị Triền Thiệu Huy che miệng lại, anh trừng mắt nhìn cô, “Không cho em nói chuyện.”

Vừa trải qua một nụ hôn triền miên, không khí kiều diễm, dạo này cô gái tên Cổ Hạ này giỏi nhất chính là phá hư không khí, tùy tiện nói vài câu đã làm cho Triền Thiệu Huy xúc động muốn bóp chết cô, Triền Thiệu Huy không muốn nghe thấy những lời kia nữa, không muốn phá hỏng tâm trạng, ánh mắt của anh nhìn thẳng vào cô, giọng điệu có hơi hung dữ, “Sau này em chỉ có thể thích anh, còn phải lấy lòng anh.”

Triền Thiệu Huy rút bàn tay đang che miệng cô lại, ôm cả người cô vào lòng, thân thể mềm mại của Cổ Hạ dựa vào bộ ngực của anh, đột nhiên lại cảm

thấy ngọt ngào.

“Nhưng mà...Triển thiếu...” Cô Hạ mơ mơ màng màng, cũng không biết phải biểu đạt ý của mình thế nào, ấp a ấp úng, cảm thấy chuyện này không thật, lấy tay yếu ớt đẩy anh ra, “Anh thả tôi ra trước đi.”

Triển Thiếu Huy hơi buông lỏng tay ra nhưng vẫn vây cô lại trong bức tường, ánh mắt rơi trên mặt cô, nhìn đáng vẻ không tình nguyện của cô, hơi nhíu mày, tay luồn vào mái tóc của cô, giọng điệu vừa uy hiếp vừa dịu dàng, “Từ nay về sau không cho phép chọc tức anh nữa, nếu không thì anh sẽ không khách khí với em đâu.”

Cô Hạ cúi đầu, dường như không dám đối mặt với anh, đầu óc vẫn còn mơ hồ. Cúi đầu nhìn đường viền trên tay áo anh rồi mắt lại vụng trộm nhìn anh, thấp giọng hỏi: “Triển thiếu, có phải anh thích tôi không?”

“Em không cần phải nói nhảm nhiều như vậy.” Triển Thiếu Huy sẽ không thêm trả lời câu hỏi này của cô.

Cô Hạ tức giận uất ức nói, “Nhưng mà, anh không thích tôi thì sao có thể như vậy? Đây chính là nụ hôn đầu tiên của tôi, hơn nữa tôi...”

“Nụ hôn đầu tiên?” Triển Thiếu Huy hứng thú nhìn cô, ở tuổi nước nóng anh đã từng hôn cô, nghe cô nói như vậy ngược lại cảm thấy tâm trạng rất tốt, cười càng tươi, “Rất tốt.”

Anh vuốt vuốt đầu cô, “Từ nay về sau anh sẽ đối xử thật tốt với em, em đừng có mà nghĩ vớ nghĩ vẩn làm hỏng hết chuyện.”

“Tôi mới không thêm anh...” Cô Hạ tỏ ra tức giận nói.

Nhưng mà Triển Thiếu Huy lại bịt miệng cô lại, “Đã bảo em đừng có nói lung tung rồi mà. Nơi này là địa bàn của anh, có phải em cảm thấy anh không dám trị em không?”

Mắt anh sáng như đuốc nhìn cô chằm chằm, Cô Hạ vừa mới mở miệng thì đã phá hỏng hết tâm trạng, đột nhiên anh vừa cười vừa chậm rãi bắt lấy tay cô, “Em mà nói lung tung nữa là anh sẽ tiếp tục hôn em, hoặc là làm chuyện gì khác anh cũng không để ý.”

Cô Hạ rồi bời trong lòng, trong ánh mắt Triển Thiếu Huy tràn ngập lửa, cô có hơi sợ anh, giọng nhỏ như muỗi bay, “Tôi có thể vào toilet không?”

Qua tấm gương trong toilet, Cô Hạ nhìn thấy môi mình đỏ lên, Triển Thiếu Huy chẳng dịu dàng chút nào, người đàn ông kia có ý gì cô cũng không biết, nghĩ đến là thấy tức. Cô Hạ không phải người phóng túng, tuy cô cảm thấy mình không quá thông minh nhưng cũng hiểu làm việc gì cũng phải lượng sức mình, cho nên mới muốn cách xa Triển Thiếu Huy một chút, không ngờ lại biến thành thế này.

Cô đứng ngây người trong toilet thật lâu, lúc ra ngoài thì sắc mặt Triển Thiếu Huy đã trở lại bình thường, anh kéo tay cô tới, mang theo một vẻ phách đạo không cho cự tuyệt, cùng cô ra khỏi hội quán tản bộ. Cô Hạ không biết phải nói gì, cúi đầu nhìn những viên đá cuội trên đường, không phản kháng cũng không phớt lờ, quan hệ của hai người trở nên mập mờ, nói là tình nhân sao, hình như cảm thấy không giống vậy.

Triển Thiếu Huy cũng không phải người hay nói nhiều nhưng anh lại không thích Cô Hạ trầm mặc như vậy, nói: “Anh dẫn em đi làm chuyện kích thích một chút.”

“Chuyện kích thích?” Cô Hạ giật mình, trong đầu hiện lên việc giường chiếu, vội vàng vung tay anh ra, “Tôi không đi.”

“Giữa ban ngày mà nghĩ gì thế?” Triển Thiếu Huy dùng ngón tay dí nhẹ đầu cô, trong cổ họng phát ra tiếng cười khê.

Chuyện kích thích mà anh nói chính là dẫn Cô Hạ đi bão (đua xe ấy), hơn nữa còn là đi bão xe máy. Cổ xe máy Halley tủa ánh vàng kim dưới ánh mặt trời, nước sơn phối hợp thêm màu đỏ như ngọn lửa đang bùng cháy, Triển Thiếu Huy thay đổi một bộ quần áo băng da, đội mũ bảo hiểm cùng khăn quàng cổ lên cho Cô Hạ, sau đó chở theo cô mau chóng đuổi theo.

Lúc vừa mới bắt đầu tốc độ cũng không quá nhanh, về sau lái xe ra khỏi nội thành, đến một đoạn đường núi không có người qua lại, Triển Thiếu Huy đột nhiên lớn tiếng nói: “Ôm chặt anh!”

Cô Hạ không còn lựa chọn nào khác, bánh xe ma sát với mặt đất tạo nên tạp âm ngày càng lớn, lốp xe cấp tốc xoay tròn, cảnh vật bốn phía giống như một thước phim lướt qua, như lúc xoáy không thể nhìn thấy rõ. Tốc độ cao tạo nên kích thích mãnh liệt khiến cho Cô Hạ quên mất phải hét lên, từng đợt gió gào thét lướt qua, giống như muốn vật ngã người trên xe xuống, tim Cô Hạ nhảy lên cổ họng, vội vàng ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc của Triển Thiếu Huy.

Xe máy chạy trên đường, khi thì đột nhiên đổi hướng, khi thì thân xe dường như nghiêng hăng xuống mặt đất, Cô Hạ cảm thấy đất trời đột nhiên rung chuyển, không thể nhìn rõ thứ gì, chỉ cảm thấy tốc độ mang đến một cảm giác kích thích cùng sợ hãi. Hai tay cô ôm chặt lấy Triển Thiếu Huy, thân thể dán chặt vào sau lưng anh, đầu tựa vào vai anh, ôm anh thật chặt, dường như ngoại trừ dựa vào anh thì không còn cách nào khác.

Xe đột nhiên ngừng lại, sắc mặt Cô Hạ tái nhợt, tim đập nhanh kinh khủng, vẫn duy trì tư thế ôm chặt lấy anh, dường như vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Triển Thiếu Huy tháo nón ra, nghiêng đầu ra sau hỏi cô: “Thích không?”

Trên mặt anh còn mang theo một chút đắc ý, rất nhanh nghiêng người đi tháo bao tay ra. Động tác rất trôi chảy, sau đó giúp cô tháo nón ra, thừa dịp Cô Hạ còn đang ngẩn ngơ thì tháo đai của cô ra ôm cô vào trong lồng ngực. Trái tim đang đập kịch liệt của Cô Hạ vẫn chưa bình phục trở lại được, cô nghiêng đầu chôn trong lồng ngực của anh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập, không biết là của mình hay là của Triển Thiếu Huy.

Triển Thiệu Huy vỗ nhẹ vào lưng cô, một lát sau, vòn nghịch mái tóc bay tán loạn của cô, hôn nhẹ lên trán cô rồi chậm rãi nâng đầu cô lên, in từng nụ hôn nhỏ vụn lên mặt cô, không kịch liệt thô lỗ như trước, mà dịu dàng triền miên, ngọn lửa nóng từ từ quay trở lại, môi lưỡi giao hòa với nhau. Cổ Hạ ôm eo anh, cảm giác được cơ thể rắn chắc của anh, môi của anh, nụ hôn của anh, hương vị của anh đang bao vây lấy mình.

Triển Thiệu Huy cũng chưa từng nói anh thích cô, sau khi nụ hôn triền miên kết thúc, anh chỉ nói: “Em phải yêu anh”, đương nhiên mang theo vẻ phách đạo, giống như mệnh lệnh của một ông chủ đối với nhân viên, “Hôm nay cô phải làm tốt việc này.”, nhưng ánh mắt của anh lại tràn ngập vẻ dịu dàng, có một thứ gì đó nhẹ nhàng chảy xuôi, không một tiếng động mà tiết lộ bí mật nơi đáy lòng.

Lúc xe máy khởi động lại, Cổ Hạ vẫn ôm eo anh, không biết là vì sợ anh sẽ đột nhiên tăng tốc hay là yêu thích cảm giác an toàn này. Xe máy đi trên con đường lớn, hướng về phía ánh chiều tà, Cổ Hạ nhìn thấy ánh mặt trời hồng hồng, in bóng hai người thật dài trên đường.

Hôm nay Cổ Hạ rất yên lặng, lúc cùng anh ăn cơm tối cũng chỉ vui đầu vào ăn cơm, biểu hiện của Triển Thiệu Huy lại dịu dàng hiếm thấy, không sai cái này cái kia, thậm chí còn gấp thức ăn cho cô. Thình thoảng Cổ Hạ lại nhìn anh, thấy anh ngẩng đầu lên thì lại vội vàng cúi đầu xuống.

Tất cả đều thay đổi trong một ngày, lúc này Cổ Hạ còn mừng thầm vì đã thắng lại hết tiền bị thua trước đó, nhưng giờ lại bị cuốn vào dòng nước xoáy không có cách nào dứt ra được. Đến tối cô nằm trên giường lăn qua lăn lại mà không có cách nào ngủ được, vẫn nghĩ xem Triển Thiệu Huy có thật lòng thích cô hay không, lại suy về quãng thời gian trước đây của hai người, một số việc hình như chưa có manh mối, anh là ông chủ lớn như vậy, vốn cũng chẳng thèm quan tâm đến một vài ngàn tiền đánh bài nhưng lại cứ bắt lấy cô không tha; anh chưa bao giờ dẫn bạn gái theo, nhưng chỉ cần dẫn cô đi ăn cơm đánh bài thì lại giới thiệu bạn bè của anh cho cô làm quen; thỉnh thoảng anh lại tỏ ra dịu dàng, anh còn chạy đến nhà cô ăn cơm. . . Tất cả quá nhanh không kịp chuẩn bị, đầu óc Cổ Hạ rối tung lên, làm thế nào cũng không thể tìm ra đầu mối.

Triển Thiệu Huy không gọi cô đi đánh bài nữa, bây giờ anh không cần phải tìm có nữa, sáng chủ nhật, lúc Cổ Hạ còn đang say ngủ trong chăn thì Triển Thiệu Huy lại gọi điện tới, mất ngủ đến nửa đêm giờ đang ngủ bù lại bị quấy rầy, bất kể là ai thì tâm trạng cũng không thể tốt được, Cổ Hạ vừa buồn bực vì trước khi ngủ không chịu tắt điện thoại vừa cầm lấy điện thoại, ngay cả mắt cũng không mở, dùng giọng nói phẫn hận mơ màng nói, “Alo”

Đến khi nghe thấy giọng nói của Triển Thiệu Huy truyền tới, Cổ Hạ mới giật mình, theo phản xạ có điều kiện với ông chủ của mình, giọng điệu nịnh nọt nói: “Triển thiếu, là anh sao, có chuyện gì không ạ?”

“Em vẫn còn ngủ sao?” Hơn chín giờ vẫn còn ngủ khiến cho Triển Thiệu Huy hơi bất ngờ, chẳng qua là tâm trạng anh đang rất vui vẻ, “Nhanh lên, lát nữa anh cho người tới đón em.”

Cổ Hạ làm bậm, “Lại phải làm gì nữa vậy? Tôi đang ngủ.”

“Anh dẫn em đi ăn cơm, hoặc là anh tới đó ăn cơm, tùy em lựa chọn.”

“Có thể không ăn cơm không?”

Giọng điệu của Triển Thiệu Huy không mấy lương thiện, “Không ăn thì em chuẩn bị mà từ chức đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Uy hiếp

Triển Thiệu Huy tuyệt đối không phải người biết cách yêu đương, ngoại trừ ăn cơm ra anh cũng không biết phải làm gì cùng Cổ Hạ, lúc ăn cơm, Triển Thiệu Huy đề nghị lát nữa dẫn Cổ Hạ đi dạo phố mua ít đồ, hỏi cô muốn đi dạo trong cửa hàng quần áo hay là cửa hàng trang sức. Cổ Hạ vội vàng lắc đầu cự tuyệt, nói giỡn sao, đặc tiền như vậy sau này làm sao mà trả nổi đây? Tiền đánh bài còn có thể thắng lại được chứ mấy khoản này thì tính thế nào? Dạo này Triển Thiệu Huy rất keo kiệt, ngộ nhớ mà đòi lại tiền thì làm sao cô trả nổi.

Triển Thiệu Huy thấy thái độ của cô rất kiên quyết nên cũng không kiên trì nữa, anh thấy những cô gái khác thích mua cái này cái kia nên nghĩ tất cả phụ nữ đều như thế, nếu như tiền có thể mang lại niềm vui thì tất nhiên Triển Thiệu Huy cũng không ngại dùng tiền, không nghĩ tới lời đề nghị lại bị cự tuyệt, Triển Thiệu Huy nói: “Vậy em nói đi, lát nữa ăn cơm xong đi đâu đây?”

“Tôi có thể về nhà không?” Cổ Hạ yếu ớt hỏi.

Ánh mắt Triển Thiệu Huy như lưỡi dao lướt qua, “Em nói xem?”

“Vậy cũng chẳng có gì làm mà.” Cổ Hạ cúi đầu, đảo mấy hạt cơm trong chén, cảm giác của cô với Triển Thiệu Huy chính là thấy là lạ, quan hệ của hai người bây giờ là gì đây? Chẳng lẽ là đang hẹn hò? Hình như cũng không giống lắm.

Triển Thiệu Huy không vui nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ không tình nguyện của Cố Hạ, khóe miệng trầm xuống, “Tự em nghĩ đi, nếu không anh sẽ gọi bạn bè đi đánh bài.”

“Hôm qua vất vả lắm mới thắng lại được, lại đánh nữa nếu thua thì làm sao bây giờ? Anh xem, hôm qua người họ Quan kia thua nhiều như vậy, mặt đen như than.” Cố Hạ không muốn lại bị thiếu nợ nữa, cô chỉ là tầng lớp lao động bình thường, không thể chơi lớn như vậy. Nhưng mà cô lại ha ha cười lên, vẻ mặt dương dương tự đắc, “Đạo này có phải tôi càng đánh bài càng giỏi không? Gần đây đều thắng rất nhiều.”

“Em sao?” Triển Thiệu Huy trước sau vẫn tỏ ra khinh bỉ cô nói, “Đánh không phải tệ bình thường đâu.”

Cố Hạ không phục, “Tốt xấu gì thì ngày hôm qua tôi cũng đã thắng lại hết rồi, trả lại cho anh vài trăm vạn, cũng không cần anh giúp đỡ gì. Sao tôi nghĩ thế nào cũng cảm thấy anh ngồi ở đây mới không thắng được bao nhiêu nhỉ?”

Nhìn thấy dáng vẻ không phục kia của cô, Triển Thiệu Huy theo thói quen đã kích cô, “Nếu Long Trạch không cố ý để cho em thắng, em còn nghĩ mình có khả năng đó sao? Chắc hẳn em không biết trước kia anh ta làm gì.”

“Anh ta làm gì?” Cố Hạ hứng thú hỏi.

Mắt Triển Thiệu Huy giắt giắt, không nhanh không chậm nói: “Anh ta là một tay đánh bài chuyên nghiệp, kỹ thuật đánh rất tốt, nghe nói cho tới bây giờ chưa hề thua, được xưng là thần bài, em không biết cũng bình thường, nghề của anh là mở sòng bạc kinh doanh nên tất nhiên biết anh ta là ai. Trước kia anh ta đi theo Đồ vương nổi tiếng thành phố Y, có biết Đồ vương là cái gì không?”

Cố Hạ lắc đầu, “Nghe tên gọi thật là khí phách.”

“Gọi thế cho dễ nghe thôi, thật ra đó chính là bang phái xã hội đen lớn nhất ở đó. Nói đúng hơn là trước kia Long Trạch chính là một xã hội đen.” Triển Thiệu Huy hơi nghiêng người về phía trước, giọng nói lạnh lùng lộ ra một chút uy hiếp, “Nói cho em biết, anh cũng vậy. Cho nên, tốt nhất là em nên ngoan ngoãn một chút.”

Anh cố ý uy hiếp cô, Cố Hạ nhin không được toàn thân run rẩy, cắn cắn môi, “Triển thiếu, anh muốn thế nào?”

Triển Thiệu Huy lại thoải mái dựa vào ghế, “Anh cho em lựa chọn sau khi ăn cơm xong thì làm gì tiếp theo.”

Cố Hạ chỉ cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, nhỏ giọng nói: “Không thì chúng ta đi xem phim đi?”

Cuối tuần rạp chiếu phim rất đông, Cố Hạ sắp hàng hơn mười phút mới mua được hai vé, đi đến khu nghỉ ngơi, đưa vé cho Triển Thiệu Huy đang ngồi trên ghế sofa, “Triển thiếu, còn 40 phút nữa mới bắt đầu chiếu.”

Triển Thiệu Huy cầm lấy vé, ánh mắt đảo qua, nhìn hai vị trí ghế ngồi, “Đây không phải là chỗ ngồi VIP dành cho tình nhân à?”

Cố Hạ kinh ngạc, vừa rồi sau khi hai người cùng đến, Triển đại thiếu gia rõ ràng cho thấy anh chưa bao giờ đi xem phim, không nghĩ tới anh cũng biết những thứ này, ghế dành cho tình nhân, nghe nói là một phòng riêng, có ghế sofa cho hai người, đèn tối lắm muốn làm gì thì làm, Cố Hạ sẽ không mua loại vé đó, trên mặt có chút mất tự nhiên, “Không phải.”

“Sao em không mua?” mi mắt Triển Thiệu Huy khẽ nhướng lên, giọng điệu có vẻ chất vấn, đây thật sự là lần đầu tiên anh đến rạp chiếu phim, vừa rồi mới nghe thấy đôi tình nhân bên cạnh hưng phấn mập mờ nói bọn họ vừa mua hàng ghế VIP dành cho tình nhân, nghe tên đã thấy hứng thú, tất nhiên Triển Thiệu Huy cũng cho rằng Cố Hạ sẽ mua vé đó.

“Bình thường tôi đều mua vé này, lúc này anh lại không nói trước.” Cố Hạ đổ thừa cho anh.

Triển Thiệu Huy vung tay lên: “Vậy em đi mua lại đi.”

Cố Hạ liếc anh một cái, người khác đều bắt bạn trai của mình chạy đi mua vé, còn cô đến đây thì Triển thiếu gia ngồi uống trà, không động một ngón tay. Từ ngày hôm qua đến bây giờ Cố Hạ đã suy nghĩ rất nhiều mà cũng không thể hiểu nổi quan hệ hiện giờ của bọn họ là gì, thấy thế nào cũng giống ông chủ cùng nhân viên hơn, chỉ có điều là tên ông chủ này hiện giờ đã sẵn sàng một cách quang minh chính đại, Cố Hạ cảm thấy điên mất thôi, không biết sao mình lại đi chọc đến người này.

Lại xếp hàng thêm 10 phút nữa, lúc Cố Hạ nghe người bán vé nói vé dành cho tình nhân đã bán hết thì chỉ cảm thấy người bán vé này thật đáng yêu, cô thờ phào nhẹ nhõm, bước chân chậm rãi thoải mái đi đến trước mặt Triển Thiệu Huy, “Triển thiếu, hôm nay đông quá, vé kia bán hết rồi.”

Triển Thiệu Huy không hài lòng lắm nhìn cô, Cố Hạ cảm thấy ánh mắt kia rõ ràng biết hai chữ “ghét bỏ”, ý là “Có một chút chuyện như vậy cũng làm không xong, có phải em chỉ biết ăn cơm không thôi vậy,” chẳng qua là Cố Hạ đã miễn dịch với sự ghét bỏ của anh, không để ý tới anh, “Tôi đi mua một ít thức ăn và đồ uống, anh chờ tôi một lát.”

Đến khi Cố Hạ mang đồ ăn về, thấy thời gian cũng gần đến, Triển Thiệu Huy cầm hai tấm vé đứng lên, đi vào trong rạp cùng cô. Cố Hạ muốn nhìn tấm vé một chút để dễ tìm vị trí, nhận lấy tấm vé vào cửa từ tay Triển Thiệu Huy thì lập tức ngăn người, đây không phải là vé cô đã mua lúc nãy, đột nhiên lại biến thành phòng VIP, chính là hàng ghế dành cho tình nhân, Cố Hạ quay đầu lại dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Triển Thiệu Huy, “Triển thiếu, đây không phải là vé tôi mua mà?”

“Đương nhiên không phải vé em mua, vừa rồi anh đã đổi với người khác.” Triển Thiệu Huy vươn tay ôm chầm lấy cô.

“Anh uy hiếp bắt người khác đổi cho anh sao?” Cố Hạ quay trái quay phải, may mà hôm nay Triển Thiệu Huy không mang theo vệ sĩ.

“Chưa từng thấy ai như em cả.” Triển Thiệu Huy tiếp tục khinh bỉ cô, “Chỉ cần một ít tiền là được thôi.”

Phòng chiếu phim dành riêng cho tình nhân vô cùng mập mờ, không phải hàng ghế cuối cùng mà là vị trí trên lầu, toàn bộ căn phòng kín như bưng, vừa đối mặt với màn hình, đằng sau cũng khóa kín lại tránh cho người khác làm phiền. Trên chiếc ghế salon màu đỏ đặt một dây gối, ngọn đèn màu cam vẽ ra không khí mờ lung mập mờ, bên cạnh là chiếc bàn nhỏ cắm vài bông hoa, vừa ấm áp vừa lãng mạn. Đặc biệt nhất là trong lúc phim đang chiếu thì đèn tắt cửa cũng đóng lại, nơi này chính là một không gian tâm tột riêng tư.

Sau khi Cố Hạ bước vào thì ôm lấy chiếc gối ôm trong ngực, ôm rất chặt như là sợ người khác cướp mất, cả người co rúm lại, chẳng qua là không thể cử động vì một tư thế này mãi, Triển Thiệu Huy chỉ nhẹ nhàng chỉ huy cô vài câu, lúc thì mang đồ uống lúc thì dứt bóng cho anh, Cố Hạ không phải là người có sức phản kháng, ngoan ngoãn nghe theo lời sai bảo của nhà tư bản kia, cầm bóng ngô dứt từng miếng từng miếng vào miệng anh. Mỗi lần Triển Thiệu Huy ăn bóng trên tay cô thì đầu lưỡi ẩm ướt lại lướt qua ngón tay cô, toàn thân Cố Hạ tê rần, cực kì không tự nhiên. Một lát sau, Triển Thiệu Huy kéo cô qua, một tay xuyên qua gáy khoác lên vai cô, giống như tất cả những đôi tình nhân bình thường rúc vào nhau xem phim.

Bộ phim đang xem chính là phim bom tấn của Mỹ, rõ ràng là quảng cáo rùm beng vậy mà kết quả lại không ngừng có những tình tiết mập mờ, nhiều lần chiếu những cảnh nam nữ yêu đương, đáng người nữ diễn viên nóng bỏng, lúc hôn nhau mãnh liệt với nam diễn viên, đạo diễn lại tạo nên một không khí rất mờ ám làm cho Cố Hạ đỏ mặt tím đập liên hồi. Cánh tay Triển Thiệu Huy ôm Cố Hạ dần dần siết chặt, trong phim hai người vẫn còn hôn nhau khó khăn chia lìa, anh cũng rất thích cảm giác được ôm Cố Hạ, lúc ôm cô thì không thể nhìn được cảm thấy rất hài lòng thỏa mãn, không khí trong phim rất khá, anh hơi nghiêng người ôm Cố Hạ vào trong lồng ngực, mặt càng ngày càng gần.

Cố Hạ cũng cảm thấy được hơi thở của anh càng ngày càng gần, trong đầu cảnh giác tốt độ, lúc anh sắp hôn cô thì lấy tay che miệng của mình lại.

Triển Thiệu Huy ghé vào bên tai cô khẽ cười, ngược lại ngậm lấy vành tai cô, mút vào, hơi thở nóng bỏng phun ra, thấp giọng nói: “Lấy ra.”

Toàn thân Cố Hạ căng thẳng như đang chiến đấu với kẻ thù, ngày hôm qua bị anh tập kích bắt ngờ còn bây giờ cô đang rất tỉnh táo, tay đang bịt miệng cũng không chịu buông ra.

Triển Thiệu Huy hôn vành tai cô một lúc cũng không có tác dụng nên cậu mạnh lấy tay mở bàn tay đang che miệng của cô ra, còn giữ chặt lấy tay kia của cô, sau đó kéo khóa áo khoác của cô ra, vén áo ngực lên, động tác trôi chảy, tần công liên tục, bàn tay trên lưng cô không ngừng sờ soạng. Cố Hạ hoảng hồn, vội vàng dùng bàn tay đang che miệng để cản tay của anh lại, “Không được như vậy.”

Trong cổ họng Triển Thiệu Huy còn phát ra tiếng cười trầm thấp, rút tay lại hôn lên môi cô, trong bóng đêm nhẹ nhàng nhắm nháp đôi môi cô. Hôm nay Cố Hạ không chịu phối hợp chút nào, hàm răng cắn quá chặt, mặc cho Triển Thiệu Huy có dụ dỗ hấp dẫn cô thế nào cô cũng không chịu mở miệng ra, Triển Thiệu Huy mút lần môi của cô vào, giọng nói trầm thấp hấp dẫn cô: “Ngao nào, mở miệng ra.”

Dựa vào cái gì mà Cố Hạ phải ngoan, dựa vào cái gì phải mở miệng ra hôn anh ta, anh chưa từng thổ lộ với cô, vẫn giữ dáng vẻ đại thiếu gia, uy hiếp cô, khinh bỉ cô, quan hệ của hai người không rõ ràng, Cố Hạ mặc kệ, cắn răng không chịu mở miệng ra.

Triển Thiệu Huy tiếp tục hôn cô một lúc, có chút bất mãn vì cô không phối hợp, “Tự mình chuốc lấy.”

Anh rời khỏi môi của cô, đặt cả người cô lên ghế salon, hai cánh tay cô bị kéo lên khỏi đỉnh đầu làm cho cô không thể nào cử động được, đây là nơi công cộng, dưới lầu còn có vô số người xem, Cố Hạ không dám kêu lớn tiếng, thân thể giãy giụa thấp giọng nói: “Anh thả tôi ra...”

Cô giãy giụa trước mặt Triển Thiệu Huy không hề có kết quả gì, Triển Thiệu Huy tiếp tục thăm dò vào vạt áo của cô, vén áo ngực lên vuốt ve bộ ngực mềm mại của cô, khẽ nheo mắt hoa kia, Cố Hạ còn đang khom người phản kháng, “Anh mà còn như vậy tôi sẽ la lên anh đang quấy rối tôi đấy?”

“Em gọi đi!” Trong bóng tối Cố Hạ không thể nhìn thấy nụ cười đắc ý của Triển Thiệu Huy, anh nói: “Nếu em muốn người khác biết chúng ta đang làm gì trong này thì cứ gọi đi, anh cũng không ngại chút nào cả. Cho dù người khác có nghe thấy thì cũng chỉ nghĩ em đang quyến rũ anh, quyến rũ không được nên muốn hăm hại anh.”

Cố Hạ thừa thẹn lại vừa giận, bàn tay Triển Thiệu Huy vẫn còn đang chạy dọc theo thân thể cô, thổi gió châm ngòi bốn phía, chậm rãi trượt đến thắt lưng, sau đó xuống dưới, chậm rãi luồn vào trong quần lót của cô, từng tắc từng tắc một tiến vào.

Tay anh có vết chai mỏng, chạm vào làn da lại gây nên cảm giác kích thích ngứa ngứa, Cố Hạ cầu xin, “Anh dừng tay lại, Triển thiếu, xin anh, đừng như vậy...”

Triển Thiệu Huy cũng không tiếp tục động tác của mình nhưng cũng không lấy tay ra, “Giờ đã biết cầu xin rồi? Vừa rồi sao không chịu phối hợp?”

“Tôi phối hợp, tôi phối hợp...” Cố Hạ nói liên tục, “Triển thiếu, thả tôi ra đi.”

Triển Thiệu Huy vẫn nằm trên người cô thấp giọng cười, “Cũng tại em chọc anh.”

Một tay anh còn đang đặt trên bụng Cố Hạ, vuốt vùng bụng bằng phẳng, có khi ngón tay còn động vào nơi kia, dường như lúc nào cũng có thể tiếp tục thăm dò xuống dưới lách qua con đường u tối kia, Cố Hạ hoàn toàn mềm nhũn: “Tôi sai rồi.”

“Đã biết sai thì phải sửa chữa lỗi lầm” Bàn tay Triển Thiệu Huy chậm rãi lướt động, từng chút từng chút vuốt ve làn da của cô, lưu luyến thật lâu mới

chậm rãi đứng dậy, “Đến đây lấy lòng anh đi, hôm nay anh sẽ tha cho em.”

Cố Hạ vội vàng đứng dậy, sửa sang lại quần áo của mình, mặt nóng như cái nắng thiêu đốt của tháng bảy, cũng may trong này rất tối nên mặt cô đỏ cũng không có ai nhìn thấy. Cô ngồi xuống trên ghế salon, trong bóng tối Triền Thiệu Huy vẫn đang theo dõi cô, cô không biết phải làm sao để lấy lòng anh, “Anh ăn bông không?”

“Không phải anh muốn thế này, chúng ta tiếp tục hôn.” Triền Thiệu Huy áp sát lại, mang theo một chút trêu ghẹo vui vẻ, “Em chủ động bày tỏ tình cảm, đó là lời xin lỗi.”

Trong bóng tối Cố Hạ không thấy rõ nét mặt của anh, tuy vậy vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, mặt Cố Hạ càng nóng, ngồi một chỗ xoắn xoắn ngón tay, nửa phút sau, Triền Thiệu Huy chắc hẳn đã mất hết kiên nhẫn, từ trong mũi hừ lạnh một tiếng, “Sao? Không muốn hôn, vậy chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi...”

“Tôi muốn hôn.” Cố Hạ ngắt lời anh, cô có chút sợ Triền Thiệu Huy, cô cảm thấy người đàn ông này nhất định là chuyện gì cũng có thể làm.

Cố Hạ nghiêng người ngồi trên ghế salon, ánh sáng quá yếu, cô chỉ có thể nhìn được hình dáng của anh, chậm rãi duỗi hai tay ra khoác lên vai Triền Thiệu Huy, kéo anh lại gần, khuôn mặt áp sát vào, chậm rãi hôn xuống, khẽ liếm môi anh.

Trong bóng tối Triền Thiệu Huy khẽ cười, anh ôm lấy cô, một tay giữ lấy gáy cô, bao phủ làn môi của cô mút vào hương vị ngọt ngào trong miệng cô, đầu lưỡi lượn vào đảo qua khoang miệng của đối phương, ngậm lấy rồi lại truy đuổi chơi đùa cùng đầu lưỡi của cô.

Hai người hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng ẩm ướt, không biết từ khi nào, một chân Cố Hạ vòng qua người Triền Thiệu Huy, tạo nên tư thế đang hai chân ra. Triền Thiệu Huy ôm lấy cô, kéo cô sát vào lồng ngực mình, nhiệt độ trong rạp ngày càng cao. Thân thể Cố Hạ thỉnh thoảng lại không tự chủ được mà vận vẹo, phim chuẩn bị kết thúc, Triền Thiệu Huy rời khỏi môi cô, ôm cô trong lồng ngực của mình, tiếng thở dốc thừa thừa vừa nặng nề, thấp giọng chửi bới, “Chết tiệt! Sao em lại chọn tư thế này?”

“Hà?” Cố Hạ ngẩng đầu lên, eo hơi giật giật.

“Không được lộn xộn.” Triền Thiệu Huy đè chặt lưng cô lại, nơi Cố Hạ đang hai chân ra đã có vật thể lạ đang nhô lên, lúc hôn cô đã vô ý vận vẹo mông cùng eo, thật sự là giết người mà, Triền Thiệu Huy hung ác nói: “Còn lộn xộn nữa thì tự em gánh chịu.”

Tác giả: Tiểu Hạ sắp bị ăn sạch rồi, làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Sự thật

Hai người cứ phát triển quan hệ yêu đương thật thật giả giả như vậy, tại sao lại là thật thật giả giả? Bởi vì Cố Hạ cảm thấy quá trình cùng kết quả của việc này thật là quái dị, hai người đều không nói thích đối phương nhưng lại làm những việc của hai người yêu nhau. Mỗi tối nếu Triền Thiệu Huy không có việc gì làm đều đi ăn cơm cùng cô, gọi lái xe đưa đón cô, hoặc là tự mình đi, sau khi ăn xong hai người cùng đi tản bộ, anh sẽ đích thân đưa cô lên xe, chạy xe đến dưới lầu, nhìn cô chạy lên lầu.

Triền Thiệu Huy không chính miệng nói thích cô nhưng mà Cố Hạ có thể cảm nhận được anh thật sự thích cô, anh là một ông chủ lớn như vậy lại đi dạo phố cùng cô, hỏi cô muốn ăn gì, tuy Triền Thiệu Huy vẫn thường xuyên nói mấy câu chê bai cô nhưng ánh mắt của anh lại mang theo một vẻ dịu dàng, làm cho người ta không kim được mà sa vào.

Cố Hạ không cũng không biết chính xác cảm giác của mình đối với Triền Thiệu Huy, một người đàn ông ưu tú như vậy, nói không thích chút nào thì là giả mồm cái lão, khi anh hẹn cô ra ngoài, cô muốn từ chối cũng không thể mở miệng ra được. Ngay cả cô cũng không hiểu mình không dám từ chối anh hay là không muốn từ chối, hai người cũng giống như một đôi tình nhân bình thường, cùng ăn cơm, cùng nắm tay, có đôi khi cô nghĩ, yêu đương có phải là cảm giác này hay không?

Không đến mấy ngày nữa là lễ tình nhân, sáng sớm trong văn phòng đã có rất nhiều hoa tươi được chuyển tới, bó hoa được bó rất tinh tế có thể khiến cho những cô gái phải thét lên, mỗi lần người giao hoa tới là cả văn phòng lại náo nhiệt, cô gái nhận được hoa hồng có chút đắc ý, nhìn bó hoa hồng trên bàn làm việc của người khác, Cố Hạ cũng cực kì hâm mộ, cô đã từng tặng hoa cho Triền Thiệu Huy vậy mà Triền Thiệu Huy vẫn chưa tặng hoa cho cô, lại còn hôn cô thay cơm, thật là buồn cười!

Đến chiều thì tâm tình cô bình phục trở lại, có người mang đến một bó hoa tulip thật to đến nỗi nói là tặng cho Cố Hạ, trên cánh hoa màu đỏ ngao ngễ đứng thẳng có những đường vân, trong nhụy hoa còn lấp lánh những giọt sương, nhìn qua thì hẳn là loại đắt tiền. Tuy người tặng hoa không nói là ai tặng nhưng Cố Hạ biết đó là anh, cảm thấy Triền Thiệu Huy đang cố tình khoe khoang với cô là anh có tiền cho nên mới không tặng hoa hồng. Một bó hoa tulip cực lớn lập tức khiến cho các đồng nghiệp nháy mắt lên, “Cố Hạ, bạn trai cô tặng sao?” “Hoa tulip đẹp như vậy, xem ra là người tai to mặt lớn

nha!”

Có một đồng nghiệp nam trong phòng tiêu thụ đứng bên cạnh đầu khổ nói, “Cố Hạ, sao em đã có bạn trai rồi, anh còn chưa kịp theo đuổi em mà?”

Nhiều đồng nghiệp nữ chỉ trỏ, cười trêu ghẹo như vậy, đột nhiên có người lớn tiếng quát to, “Làm gì thế? Đang giờ làm việc mà không lo làm à!”

Người nói là giám đốc phòng tiêu thụ, anh ta đứng bên cạnh vài sếp lớn khác, chính giữa là tổng giám đốc Trâu Nhuận Thành. Sếp lớn xuống kiểm tra tình hình làm việc, kết quả một đám người tụ lại một chỗ, anh ta có thể không quát sao?

Mọi người nhanh chóng trở về vị trí, Trâu Nhuận Thành dạo bước đi tới, ánh mắt đảo qua bó hoa tươi trên bàn Cố Hạ, sau đó rơi trên mặt Cố Hạ, ý tứ sâu xa thờ dài: “Cố Hạ, cô rất khá nha!”

Cố Hạ đứng nguyên tại chỗ không nói gì, đến khi sếp lớn đi rồi, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Triển Thiệu Huy, “Cảm ơn hoa của anh.”

Ngay cả Triển Thiệu Huy cũng thấy kì lạ, thật ra từ xưa đến nay anh không thích gửi tin nhắn, cảm thấy rất phí công, ngược lại bây giờ ngồi nhắn từng chữ từng chữ cho Cố Hạ, anh nhanh chóng trả lời lại: “Nói cảm ơn không thì không được, tốt xấu gì thì em cũng phải tỏ ra biết ơn chứ.”

Cố Hạ cầm điện thoại cười cười, trả lời, “Anh có QQ không? Hay là anh login đi, em gửi vài bông hồng qua cho anh.”

Đầu bên kia không nói gì, một lát sau Triển Thiệu Huy mới nói: “Tối nay sau khi tan ca xuống lầu, anh tới đón em”

Sau khi tan ca, Cố Hạ ôm bó hoa tulip chui vào trong xe của Triển Thiệu Huy, cô ôm hoa cười, “Triển thiếu, em có thể hỏi một chuyện không?”

“Muốn hỏi thì cứ hỏi.” Khóe miệng Triển Thiệu Huy hiện lên một nụ cười nhàn nhạt vui vẻ.

“Anh...” Cố Hạ nhìn bó hoa trước mặt, “Anh có thích em không?”

Triển Thiệu Huy không trả lời mà hỏi lại, “Còn em thì sao?”

“Nếu như anh thích em thì em sẽ nghĩ đến chuyện thích anh một chút.”

Triển Thiệu Huy nheo mắt lại, lời nói mang theo vẻ uy hiếp nồng đậm, “Cố Hạ, có phải em muốn chết không?”

Cố Hạ nhếch môi cười, Triển Thiệu Huy rất thích hù dọa người khác, vị thiếu gia này luôn trọng sĩ diện, anh nhất định là thích cô nhưng lại không chịu nói. Phụ nữ đều thích hoa tươi, những bó hoa như những ngọn lửa bùng cháy, nhìn vào trong lòng sẽ cảm thấy ấm áp.

Tối hôm đó Triển Thiệu Huy lại hôn cô, dưới một tán cây ngoài nhà hàng, chỗ đó rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài người đi qua. Buổi tối lúc đưa cô về thì đã hơn 10h, Cố Hạ xuống xe, lúc chuẩn bị chạy vào trong hiên thì Triển Thiệu Huy gọi cô lại, “Em quên hoa kia.”

Anh từ phía sau cầm bó hoa tươi đến, đưa tới cho cô, vuốt vuốt đầu cô, “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cố Hạ vào phòng ngủ cắm hoa, lúc đang tìm bình hoa khắp nơi thì Từ Lộ Lộ vào phòng, trên tay cầm một bó hoa hồng đỏ, cô nhìn bó hoa tulip của Cố Hạ, “Mới vừa rồi mình nhìn thấy ông chủ của cậu trở cậu về, không nghĩ tới hai người lại thành một cặp.”

Cố Hạ có hơi ngượng ngùng, “Việc này...việc này mình cũng không tiện nói.”

Lần trước Triển Thiệu Huy tới dùng cơm, Từ Lộ Lộ cùng Trần Đào đều nghĩ rằng anh chỉ là ông chủ của Khải Hoàn, về sau mới nghe Trần Đào nói Triển Thiệu Huy vốn là một nhân vật lớn, Từ Lộ Lộ ngồi xuống ghế sofa, “Tiểu Hạ, cậu xác định anh ta thật lòng sao? Ông chủ của cậu có thân phận thế nào chắc cậu cũng rõ, cậu thật sự muốn qua lại với anh ta sao?”

Lúc này Cố Hạ mới tỉnh ngộ hình như mình rất dần dần, u mê, Triển Thiệu Huy gọi cô ra thì cô ra, ngay cả mình có muốn không cũng không biết. Cô không ghét việc ở cùng với Triển Thiệu Huy, giật mình cảm thấy một loại cảm giác yêu thương, nhưng mà rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì?

Đêm nay Cố Hạ mất ngủ, cô cảm thấy bọn họ ở bên nhau như vậy rất không ổn, ngộ nhỡ cô thật sự yêu anh vậy sau này phải tính sao? Lăn qua lộn lại cả đêm, quyết định ngủ bài nói rõ ràng với Triển Thiệu Huy, không thể tiếp tục như vậy được. Nhưng mà ngày hôm sau Triển Thiệu Huy không tới tìm cô làm cho dửng dưng thật vất vả mới tích lũy được của cô tiêu tan phân nửa. Đến khi xe của Triển Thiệu Huy xuất hiện trước mặt cô, con người khí chất điển trai kia tới cầm lấy tay cô thì Cố Hạ lại quên mất mình muốn nói gì.

Gần đây Triển Thiệu Huy rất đặc ý, khóe mắt cũng mang theo một nụ cười, mấy lãnh đạo trong công ty cũng thấy tâm trạng của anh dạo này rất tốt, mỗi ngày đều ra về rất sớm. Mấy người anh em cũng biết tới nào anh cũng đi ăn cơm cùng Cố Hạ, đối với việc này, Trâu Nhuận Thành vô cùng đau đầu, không nghĩ tới đại ca anh mình thân vô lại thật sự để ý đến Cố Hạ, chưa bao giờ để tâm đi lấy lòng ai, vậy mà gần đến lễ tình nhân lại tặng cho Cố Hạ một bó hoa thật to. Xưa nay đại ca chưa từng có bạn gái, nếu muốn tìm, đối phương không phải khuynh quốc khuynh thành thì tốt xấu gì cũng phải chìm sa cá lặn, kết quả người đại ca chọn lại là Cố Hạ, nhìn ngang nhìn dọc cũng không thể làm cho người ta trầm trồ khen ngợi, ném cô vào đám người thì nhất định sẽ không tìm thấy cô đâu, điều này làm cho những cô gái con nhà danh giá muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn đáng người có đáng người chịu sao nổi?

Buổi tối lúc mọi người chuẩn bị ăn cơm, đến nhà hàng, vài người vừa đi vào phòng thì Trâu Nhuận Thành đã đóng cửa lại bắt đầu phàn nàn, “Tam ca, anh nói xem đại ca đang nghĩ gì vậy? Thấy dạo này anh ấy luôn dẫn theo Cố Hạ bên cạnh, không nóng không lạnh, nhiều người đề chọn như vậy anh ấy

lại thấy chướng mắt, hết lần này đến lần khác lại chọn Cổ Hạ, mà Cổ Hạ lại là loại muốn thân phận không có thân phận, muốn sắc đẹp cũng không có sắc đẹp, dẫn theo ra ngoài thật mất mặt nha!”

“Tốt xấu gì cậu cũng phải nể mặt Cổ Hạ chút chứ, lát nữa đại ca sẽ dẫn theo cô ấy đến ăn cơm đấy, cô ấy lại đang làm trong công ty của cậu, cậu cũng đừng có mà gây phiền toái cho cô ấy, cũng đừng có mà tỏ ra ghét bỏ gì trước mặt cô ấy.” Trịnh Giang Hà nhắc nhở Trâu Nhuận Thành, “Tôi cảm thấy Cổ Hạ cũng không tệ lắm, rất có ý tứ, trước kia bọn họ cũng lui tới rất mật thiết, chỉ là cậu không chịu quan sát thôi. Trong lòng đại ca nghĩ gì cậu cũng không cần phải quan tâm làm gì, đừng có mà đi quản xem bọn họ đang làm cái chuyện khi gió gì, năm ngoái tôi cũng đã hỏi đại ca, đại ca nói anh ấy rất thích trêu chọc Cổ Hạ.”

“Bây giờ thì em triệt để mặc kệ cô gái kia, chẳng qua là thật sự cô ta rất đáng trêu chọc, chắc là đại ca cảm thấy mới lạ với loại phụ nữ như vậy, thấy nhàm chán nên muốn trêu đùa cô ta.” Trâu Nhuận Thành lại ngồi xuống ghế sofa, “Trước kia đại ca còn muốn đẩy Cổ Hạ cho Quý Phi Dương, khi đó em cảm thấy việc này so với việc lãng xề một tiểu minh tinh còn thú vị hơn nhiều, vừa vặn chúng ta cũng có thể nhìn xem Cổ Hạ thành một cặp với Quý Phi Dương thì sẽ thế nào. Kết quả đại ca lại thay đổi ý định, tự mình chơi đùa cùng Cổ Hạ.”

Mục Bằng ngồi bắt chéo hai chân, “Cũng may lần ở bãi tắm kia cậu bỏ thuốc Cổ Hạ, cuối cùng lại mang người đến phòng của đại ca, nếu thật sự mang đến phòng của Quý Phi Dương, Cổ Hạ và Quý Phi Dương mà có xảy ra chuyện gì thì chắc hẳn đại ca sẽ rất tức giận, không biết có phải khi đó đại ca đã có ý với Cổ Hạ không nhỉ.”

“Nói đến lần kia thật sự rất oan uổng! Đại ca nói muốn giúp, đẩy Cổ Hạ lên một chút, gian phòng kia cũng là do anh ấy sắp xếp, nếu không thì em cũng sẽ không bỏ thuốc Cổ Hạ, rồi nghĩ làm sao để cho Cổ Hạ và Quý Phi Dương gao nấu thành cơm? Em còn nghĩ sáng ngày hôm sau sẽ có trò hay để xem, kết quả tối hôm trước đại ca lại gọi người đổi phòng khác.” Trâu Nhuận Thành vẫn canh cánh trong lòng chuyện này, lại giống như một tên trộm nói: “Anh nói xem có phải đêm đó hai người đã xảy ra chuyện gì không? Dù sao Cổ Hạ cũng bị cởi hết quần áo đặt lên giường của đại ca, đêm đó hình như đại ca cũng uống không ít, lúc đến tìm chúng ta vẫn còn mặt áo ngủ, cô nam quả nữ, em cảm thấy nhảy định là đã xảy ra chuyện gì rồi, sau khi trở về từ bãi tắm thì thái độ của đại ca với Cổ Hạ khác hẳn.”

“Chắc là không có đâu. Về sau tôi gọi người đưa Cổ Hạ về phòng, lúc ấy hiệu quả của thuốc kích thích cũng chưa hết, tôi phải gọi bác sĩ đến.” Trịnh Giang Hà nhớ lại tình huống hôm đó, “Hôm sau tôi còn đến thăm cô ấy, hình như Cổ Hạ không nhớ gì cả, nhất định là hai người vẫn chưa làm gì. Cổ Hạ thật đúng là quá đơn thuần, nói cô ấy bị sốt cô ấy cũng tin, nếu không thì Tiểu Ngũ à, cũng không biết cậu sẽ ra sao đâu.”

“Cùng lắm thì cho ít tiền là xong.” Trâu Nhuận Thành thừ thái tịa vào ghế salon, “Cổ Hạ thật đúng là may mắn, đáng về thế kia mà cũng có thể bị nhìn trúng, đại ca chơi đùa với cô ta, nhất định là cho không ít tiền, phỏng chừng Cổ Hạ sẽ nhanh chóng từ chức, còn em thì phải tìm người khác thay thế cô ta rồi.”

“Đây không phải là chuyện rất đơn giản sao? Tiểu Ngũ, cậu đừng ở đây mà phàn nàn nữa!” Mục Bằng cầm lấy quyển tạp chí trên bàn ném về phía Trâu Nhuận Thành lại bị Trâu Nhuận Thành dùng một tay bắt được. Không ngờ chậu hoa đằng sau ghế sofa lại “bụp” một tiếng, giống như bị người ta làm rơi, ba ánh mắt đều tập trung về hướng kia, nhìn thấy đằng sau ghế sofa có một người đang ngồi trên mặt thảm, biến sắc: “Sao cô lại ở đây?”

Tác giả: Triển Thiệu, tôi thật sự không nghĩ người hại anh lại là anh em của anh!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thổ lộ

Sắc mặt Cổ Hạ tái nhợt, cô vốn tới sớm hơn bọn họ, Triển Thiệu Huy gọi cô tới ăn cơm, anh còn có việc nên gọi lái xe đến đón cô, xe chạy thẳng đến nhà hàng, đã biết căn phòng kia nên đến chờ trước ở đây, đây cũng không phải lần đầu tiên nên không có gì lạ. Lúc bọn họ đi vào thì cô còn đang ngồi chồm hổm trong này, tìm chiếc bông tai bị rơi của cô trên thảm, nếu không phải đây là đôi bông tai cô rất thích, nếu không phải cô vẫn chưa kịp đứng lên theo tiếng nói của bọn họ thì cô cũng sẽ không biết bọn họ đang đùa bỡn cô, sẽ không biết giấc mộng xuân ở bãi tắm kia của cô là sự thật, sẽ không biết Triển Thiệu Huy chỉ đang trêu đùa cô.

Cổ Hạ chậm chậm đứng lên, cố gắng trấn tĩnh mình, chậm rãi nói: “Tôi đang tìm đồ, hình như đã quấy rầy mọi người.”

Cô cũng không muốn nhìn thấy đám người này nữa, cầm túi xách chạy ra ngoài cửa, để lại mấy người kia chứng kiến cô đột nhiên lao ra ngoài cửa rồi biến mất hai mắt nhìn nhau, Trịnh Giang Hà dùng sức dậm chân, “Thảm rồi!”

Cổ Hạ chạy một mạch ra khỏi nhà hàng, cũng không nhìn đường, chỉ tùy tiện chạy thẳng về con đường phía trước, bước chân loạn xạ vừa vội vừa lớn, làm sao cô lại cảm thấy Triển Thiệu Huy thích cô chứ? Bản thân Triển Thiệu Huy cũng không chịu mở miệng nói, đều khinh thường và lừa gạt cô, cô còn tự cho là đúng nghĩ như vậy! Đạo này đầu cô hỏng mất rồi, biết rõ mình không cùng đường với bọn họ vậy mà còn đi chung với bọn họ; trước đó rõ ràng đã tự nói với mình phải giữ khoảng cách với Triển Thiệu Huy, rồi lại duy trì mối quan hệ mập mờ với anh ta. Cô nghĩ gần đây nhất định là mình đã bị thứ gì đó ám rồi, không thì nào đã bị ngập nước mới có thể dẫn dắt như vậy, sống u mê như vậy.

Nhìn đi, bọn họ vẫn luôn đùa giỡn cô, từ đầu đến cuối đều như vậy, đám người kia thật sự là vô sỉ đến cực điểm, lại còn bỏ thuốc rồi đưa cô lên giường của người khác nữa! Bọn họ đều là thiếu gia lắm tiền, cho rằng có tiền thì có thể muốn làm gì thì làm, đùa bỡn người khác trên lòng bàn tay. Quý Phi Dương đã sớm nhắc nhở cô, bảo cô phải cách xa bọn họ ra một chút, hết lần này đến lần khác cô lại không bận tâm, không biết những người khác sẽ cười sau lưng cô như thế nào!

Bên ngoài trời đã tối, ánh đèn đỏ của xe hơi đằng sau như dòng nước chảy, từng chiếc từng chiếc lướt qua, điện thoại trong túi vang lên, vẫn không ngừng vang lên, cô lấy điện thoại ra nhìn lướt qua sau đó tắt máy ngay, cô không muốn nhìn thấy cái tên kia thêm nữa.

Cố Hạ đi dọc theo con đường, đi rất xa rất xa, đến khi không còn sức nữa, bụng cũng réo ầm ỉ vì đói, nhìn thấy những quán ăn san sát ven đường mới chậm rãi đi vào, mùi súp thơm lừng vào trong miệng cũng không hề có mùi vị gì, rõ ràng Triển Thiệu Huy không thích cô lại còn muốn là những chuyện của người yêu nhau, còn muốn cô phải sinh ra ảo tưởng: anh không thích cô cũng không sao, vậy mà còn đùa giỡn cô, lấy một ngàn vạn tiền đánh bài uy hiếp cô, muốn cô thắng lại hết, mặt khác còn tìm đến một thần bài ngồi cùng bàn với cô, đùa giỡn cô giống như đang đùa giỡn một con khỉ, tức nhất là cô còn ngốc nghếch đi theo anh.

Lúc Cố Hạ trở về chung cư nhà mình thì đã hơn 10h, tuy đã sang xuân nhưng đêm vẫn lạnh như nước, đèn đường gần chung cư đã bật lên, ánh sáng mờ nhạt mờ lung, ở dưới lầu Cố Hạ nhìn thấy một chiếc xe hơi, lòng có hơi dao động. Cô làm như không thấy đi lướt qua chiếc xe hơi bước về phía hàng hiên, cửa xe bị mở ra, Triển Thiệu Huy đi tới, vài bước đã đi đến hàng hiên chặn cô lại, bắt lấy cánh tay của cô, giọng nói càng mềm mại hơn mọi thường, “Sao lại về muộn như vậy?”

Cố Hạ dùng sức vùng ra khỏi tay anh nhưng không thể gãy ra được, cũng không thềm gãy giữa nữa, cô nhìn thẳng vào anh, giọng nói vô cùng bình thản, “Đã trễ như vậy, Triển thiếu cũng nên về nghỉ ngơi sớm đi.”

Bọn họ đang đứng trong hành lang, hàng hiên còn có người qua lại, Triển Thiệu Huy kéo cô sang một bên, “Đừng để ý đến lời nói của người khác, ăn cơm chưa?”

Nơi này là chỗ che nắng mưa, Cố Hạ không thấy rõ biểu cảm của Triển Thiệu Huy, cả đêm, cô đã nghĩ rất thông suốt, nói: “Triển thiếu, anh đã đến đây thì chúng ta hãy nói ra hết đi, tôi không muốn chơi cùng anh nữa, một nhân vật lớn như anh tôi không thể trêu vào, phiền anh sau này đừng tới tìm tôi nữa.”

“Bị sao nữa vậy?” Trong lòng Triển Thiệu Huy cũng không vui vẻ gì, tối nay anh đến nghe thấy mấy người kia kể lại sự tình thì lúc ấy đã nổi giận, thực sự xúc động muốn đánh người, đám người kia không có việc gì làm lại đi lo chuyện của người khác, hết lần này tới lần khác đi nói lung tung: nói lung tung thì thôi, những lời kia làm sao có thể để cho người trong cuộc nghe chứ? Tìm Cố Hạ khắp nơi cũng không thấy, cơm tối cũng chưa ăn đã chạy đến đây, ngay cả anh cũng không thể tưởng tượng được có một ngày mình lại lái xe đến dưới lầu, si ngốc chờ một người phụ nữ. Anh biết nhất định Cố Hạ rất tức giận, nhẹ xoa đầu cô, “Em đừng nghe bọn họ nói lung tung.”

Cố Hạ nghiêng đầu né tránh khỏi tay của anh, “Nếu hôm nay không trùng hợp như vậy, tôi còn bị các người lừa gạt, các người vẫn luôn đùa giỡn tôi, Triển thiếu, có phải anh cảm thấy tôi rất đần không? Cảm thấy hứng thú với tôi nên thường xuyên tìm cách làm khó tôi, nhìn thấy tôi vì anh mà vội vàng vàng, như vậy anh thấy vui lắm sao? Có phải rất ít khi anh gặp được người đần như tôi nên mới bám tôi không tha?”

Triển Thiệu Huy cảm thấy nhức đầu, bất đắc dĩ nói: “Anh không đùa giỡn em.”

“Anh không đùa giỡn tôi, vậy thì là cái gì?” Trong lòng Cố Hạ tràn ngập tức giận, cũng không cần biết nhiều như vậy, dùng giọng điệu chất vấn nói: “Anh sớm đã biết cuối cùng Quý sư huynh và tôi không có khả năng đến với nhau nhưng lúc trước lại cố vũ tôi theo đuổi anh ấy, không phải chỉ để thỏa mãn tâm lý thích xem trò vui của anh sao? Lúc ở bãi tắm, các người bỏ thuốc vào rượu của tôi, các người thích xem trò hay, vậy có nghĩ tới cảm thụ của tôi không? Ý mình có tiền thì có thể suốt ngày la lối tôi om sòm, tùy tiện tìm việc gì đó làm khó tôi, sau đó các người nhìn tôi nịnh nọt các người, như vậy các người mới thấy vui, phải không?”

Cố Hạ ngửa mặt lên nhìn anh, “Triển thiếu, anh có biết thật ra tôi thật sự xem anh như bạn không? Anh muốn tôi làm gì tôi đều đi làm, cố gắng làm tốt nhất; anh dẫn tôi ra ngoài thì tôi đặc biệt để ý lời nói và việc làm của mình, còn sợ sẽ làm mất mặt anh, kết quả thì sao? Các người đều đang đùa bỡn tôi, từ đầu đến cuối đều như vậy.”

Triển Thiệu Huy thấy tâm trạng của cô đang kích động nên trong lòng cũng thấy bối rối, anh nắm chặt tay cô, “Cố Hạ, không phải như em nghĩ đâu. Anh thừa nhận lúc mới đầu thật sự anh cảm thấy thú vị nên mới muốn tác hợp cho em và Quý Phi Dương, nhưng mà không lâu sau anh đã nói với em Quý Phi Dương không thích hợp với em, anh cũng đã khuyên em nên buông tay. Chuyện Tiểu Ngũ bỏ thuốc, đêm đó anh đã dạy dỗ nó, về sau nó cũng đã nhận lỗi...”

“Bất kể là gì cũng không còn quan trọng nữa.” Lòng Cố Hạ lạnh như nước, cô không muốn có bất kì liên quan gì đến bọn họ nữa, “Triển thiếu, anh về đi, anh làm gì không cần phải giải thích với tôi. Tôi xin anh hãy buông tha cho tôi, hiện giờ tôi đã biết hết rồi, anh có tiếp tục cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Triển Thiệu Huy vẫn giữ chặt tay cô không buông, “Cố Hạ, anh không có đùa giỡn em, anh thật sự thích em, nếu không anh tìm em suốt ngày làm gì?”

“Giả vờ thật như vậy rồi lại dùng thủ đoạn uy hiếp, chẳng phải là quá làm mất giá trị của anh sao? Nếu như anh còn muốn dựa vào tôi để được gì đó thì cứ nói thẳng ra đi, dù sao các người cũng là người có tiền, tôi cũng không thể làm gì được.” Giọng điệu của Cố Hạ vô cùng xa cách, hiện giờ cô không còn tin lời anh nói nữa, đa số đèn các nhà đã tắt, xung quanh u tối, ngọn đèn càng thêm lạnh lẽo, cô cảm thấy mệt mỏi, không muốn nói vớ vẩn với anh nữa, chỉ muốn ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm.

“Sao em lại không tin anh chứ?” Cho tới bây giờ Triển Thiệu Huy chưa từng thổ lộ cùng người khác, trong lòng nặng trĩu.

Cố Hạ bình tĩnh trở lại, trong sự bình tĩnh mang theo một chút xa cách, cô trầm mặc không nói lời nào, ánh mắt cũng không nhìn về phía anh, thật giống như người có tên là Triền Thiệu Huy đang nắm tay cô không tồn tại, thật ra dù cô có phản kháng hay không phản kháng cũng không khác nhau là mấy, cô hoàn toàn không có khả năng làm gì anh, mọi chuyện đều do anh định đoạt, đơn giản chỉ ra về toàn bộ sự việc không hề liên quan đến mình.

Triền Thiệu Huy cầm tay cô không biết phải làm sao, trong lòng hỗn loạn, anh ôm cô vào ngực mình, dịu dàng hôn lên môi cô, Cố Hạ hơi nghiêng đầu nhưng lại không né tránh. Triền Thiệu Huy luôn hôn rất dịu dàng, chỉ là Cố Hạ không hề phản ứng chút nào, cô cắn chặt hàm răng, mặt cũng không có biểu cảm gì, phản kháng một cách lặng lẽ, giống như một bức tượng gỗ, dường như tất cả đều không liên quan gì đến cô.

Triền Thiệu Huy tiếp tục hôn cô, nụ hôn liên tục tinh tế và triền miên như mưa bụi, anh cảm nhận được sự phản kháng của cô, anh cũng không thể dùng cách trước kia khiến cho cô khuất phục, trong lòng không biết phải làm sao, đến khi anh nếm được vị mặn trên môi cô mới ngừng lại, dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gò má cô, “Sao lại khóc?”

Thân thể Cố Hạ cứng đờ, giọng nói lạnh lẽo, “Triền thiếu, hài lòng chưa? Nếu như anh còn muốn làm chuyện khác vậy thì tôi cũng không thể làm gì được anh, anh không cần phải phí sức ngay trang đâu.”

Triền Thiệu Huy bất đắc dĩ thở dài, “Cố Hạ, anh thật sự thích em.”

“Nhận được ưu ái rồi!” Cô tỏ ra vô cùng xa cách, nói rõ ràng từng chữ một: “Nhưng mà, tôi không thích anh, sau này cũng sẽ không thích.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, nói rất bình tĩnh, không giống như một lời nói dối hờn, chỉ như đang trần thuật lại một sự thật, rơi vào trong tai Triền Thiệu Huy, rõ ràng đến mức màng nhĩ cảm thấy đau đớn.

Sau khi Cố Hạ trở về phòng, bó tulip vẫn chưa hoàn toàn héo tàn nhưng lọt vào mắt lại cảm thấy rất chướng mắt, Cố Hạ ném nó ra ngoài, nhập số điện thoại của Triền Thiệu Huy vào sổ đen, cũng may cô vẫn chưa quá thật lòng, trước mắt cũng không tạo nên hậu quả gì, sau này cô nhất định phải cách bọn họ thật xa.

Mùa này thời tiết cực kì thất thường, lúc thì mưa kéo đến lúc lại đột nhiên trở nên lạnh lẽo, từng hạt mưa lạnh tí tách rơi, cửa ra vào của tòa nhà thương mại có một chiếc xe có rèm che màu đen đang đỗ, tùy tiện chắn ngang giữa đường, Triền Thiệu Huy nhìn đồng hồ, đã có người lục đục ra khỏi tòa nhà, anh chui ra khỏi xe, dựa vào xe, xe tốt trai đẹp, bất kể là ai cũng liếc mắt nhìn, chỉ là vẻ sắc bén lạnh lùng trên mặt người đàn ông làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

Cố Hạ liếc nhìn thấy chiếc xe của Triền Thiệu Huy đang đậu trước cửa ra vào, biểu cảm không rõ dịch chuyển tầm mắt đi, chỉ là chiếc xe đứng ngay cửa chính, cô vừa bước ra khỏi cửa đã bị Triền Thiệu Huy giữ chặt, thấp giọng nói: “Lên xe.”

Theo bản năng Cố Hạ muốn tránh khỏi nhưng Triền Thiệu Huy lại không chịu buông tay, lúc này người đến người đi, trong đó có cả đồng nghiệp của mình, nếu vung vẩy mãi sẽ gây sự chú ý của mọi người, chậm trễ một giây không chừng sẽ bị đồng nghiệp nhìn thấy, không thể không có vài tin đồn, Cố Hạ cũng không muốn làm trò cười cho người khác bàn tán lúc trà dư tửu hậu, bên phải cửa xe đã mở, Triền Thiệu Huy kéo cô một cái, nhét cả người cô vào trong xe.

Anh thắt dây an toàn cho cô xong thì chậm rãi lái xe đi, giống như trước hỏi: “Muốn ăn ở đâu đây?”

Cố Hạ không nói gì, ánh mắt nhìn về phía mấy biển quảng cáo bên ngoài, cô muốn duy trì nguyên tắc không đếm xỉa đến anh, triệt để xem anh như không khí, Triền Thiệu Huy nói thêm gì đó cũng không rơi vào tai cô.

Triền Thiệu Huy đóng vai độc thoại một lúc rồi cũng ngậm miệng, trực tiếp chạy xe đến bãi đỗ xe của một nhà hàng, lấy một cây dù đưa Cố Hạ vào nhà hàng. Cố Hạ vẫn giữ nguyên tắc không phản kháng, Triền Thiệu Huy nói chuyện với cô đương nhiên cô không nghe, dù cho anh có nắm tay cô hay vuốt ve mặt cô, Cố Hạ vẫn không có chút phản kháng nào, ngay cả mắt cũng không nhìn anh. Các món ăn bung lên Cố Hạ cũng không động đũa vào, ngược lại lấy điện thoại trong túi ra chơi xếp hình.

Triền Thiệu Huy đặt đũa xuống, “Cố Hạ, ăn cơm đi.”

Cố Hạ cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục chơi xếp hình.

Triền Thiệu Huy đứng dậy ngồi xuống bên cạnh cô, cầm lấy điện thoại trong tay cô, “Anh cũng đã giải thích với em rồi mà, rốt cuộc em muốn thế nào đây?”

“Tôi không thích anh, cũng không muốn gặp lại anh, chẳng qua là tôi không đầu lại anh, anh làm gì còn phải hỏi tôi muốn thế nào à.” Cô rất bình tĩnh nói, sau đó quay đầu đi, nhìn những giọt mưa rơi ngoài cửa sổ thủy tinh, bên ngoài mưa bụi rơi như một màn sương mù, dày đặc, ngoại trừ ánh đèn lấp lóe, những thứ khác đều không thể nhìn thấy rõ.

Ngoại trừ câu này, Cố Hạ không mở miệng thêm nữa, dùng sự yên lặng để đối kháng với anh, dù sao bọn họ cũng đã từng đùa giỡn cô, bây giờ cô không mở miệng nữa, trong lòng thầm muốn duy trì tâm trạng tốt đẹp để làm tức chết đám người này.

Triền Thiệu Huy phát hiện ra mình thật sự không có cách nào giữ lấy cô, hai người vẫn ngồi cùng nhau, cuối cùng anh bất đắc dĩ nói: “Trở về đi.”

Vừa mới dứt lời, Cố Hạ đã cầm điện thoại của mình đứng lên mang theo túi xách đi thẳng ra ngoài, cũng không liếc nhìn Triền Thiệu Huy một cái. Đến khi Triền Thiệu Huy thanh toán xong thì đã nhìn thấy cô xông ra ngoài màn mưa, nhanh chóng chạy trốn, giống như đang sau đang có một con mãnh thú

hay một con nước lũ đuổi theo.

Tác giả nói: Trước kia thì anh không chịu nói, giờ mới thổ lộ thì ai mà tin!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Buồn bực

Triền Thiệu Huy cảm thấy anh thật sự không biết phải làm sao, Cố Hạ không thích anh còn chưa tính, cho dù có chán ghét anh cũng được, đằng này thái độ của Cố Hạ đối với anh lại lạnh lùng không thêm đêm xia đến, không giận dữ không âm ỉ, cũng không tức giận, hoàn toàn xem anh như không khí, cho dù anh nói mấy câu uy hiếp Cố Hạ cũng không có bất kì phản ứng nào.

Cố Hạ vẫn nói chuyện vui vẻ với người khác như trước, nhưng ở trước mặt Triền Thiệu Huy lại im lặng, thật giống như một tấm lưới phòng hộ, tự động loại bỏ người có tên là Triền Thiệu Huy, trong lòng không có anh, trong mắt cũng không có anh nốt; Triền Thiệu Huy tóm cô ra, cô sẽ biến thành một bức tượng gỗ, nói cái gì cũng không lọt vào tai cô; có đôi khi hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, hoặc là nhìn vào màn hình di động của mình, hoặc là đùa nghịch mấy sợi tóc của mình, chỉ cần Triền Thiệu Huy không bắt được cô thì quay đầu lại cô đã bỏ chạy mất dạng.

Triền Thiệu Huy tình nguyện để cho Cố Hạ nổi điên lên chứ cũng đừng hoàn toàn lạnh lùng như vậy, lạnh lùng đến mức làm cho lòng người cũng lạnh theo, cô mở to mắt nhưng không nhìn thấy anh, cô dựng thẳng lỗ tai lên nhưng không nghe thấy lời anh nói, tất cả những gì Triền Thiệu Huy làm đều phí công. Anh thật sự yêu mến cô, thật sự yêu mến đáng về nỗi nóng của Cố Hạ, nhưng mà giờ thì Cố Hạ ở trước mặt anh cũng chỉ như một bức tượng gỗ, anh cảm thấy phát điên lên, tức giận không có chỗ trút, có lực mà không có chỗ dùng, sau vài lần tìm Cố Hạ cũng không muốn tự làm mất mặt mình nữa. Sau khi tan việc thì gọi mấy người anh em lại, kéo đến phòng tập trút hết cơn giận của mình.

Vài ngày sau, Trâu Nhuận Thành gọi Cố Hạ lên, nói chuyện vô cùng khách sáo, “Cố Hạ, hôm đó chúng tôi chỉ nói giỡn thôi, đàn ông rất hay nói giỡn như vậy, cô đừng để trong lòng. Đại ca rất tốt với cô, cô cũng đừng giận dữ nữa.”

Trâu Nhuận Thành thật sự không biết phải làm sao, anh ta vốn cũng không muốn giải thích cái gì với Cố Hạ, phụ nữ đều nghĩ một đằng nói một nẻo, không ít người thích chơi trò lật mềm buộc chặt, bất kể có già vờ làm gì thì cuối cùng cũng chỉ vì tiền, đây là chân lý Trâu Nhuận Thành rút ra từ thực tiễn. Chỉ có điều dạo này đại ca không được vui, ở trong công ty thì như một thùng thuốc súng, lúc nào cũng có thể phát nổ, sắc mặt mỗi người trong công ty đều rất căng thẳng, ăn nói đều khép nép lo sợ, sợ không cẩn thận sẽ chạm phải ngòi nổ. Hai ngày nay Trâu Nhuận Thành cũng không dám chạy đến công ty bên kia, chẳng qua là tối nào anh ta cũng bị Triền Thiệu Huy kéo đến phòng tập luyện tập, mà luyện tập cái gì chứ? Rõ ràng là Triền Thiệu Huy chỉ muốn trút giận thôi. Thời gian của mọi người đều quý hiếm, Trâu Nhuận Thành không gánh nổi mối gọi Cố Hạ đến.

Mặt Cố Hạ không chút cảm xúc buông lỏng tay, “Tổng giám đốc Trâu còn việc gì khác không? Nếu không còn thì tôi xuống trước.”

Trâu Nhuận Thành nhìn đáng vẻ không sợ chết của cô, khuyên nhủ: “Chuyện kia tuy là tôi không đúng nhưng cô cũng phải nhìn sắc mặt đại ca chứ, đại ca không thích phụ nữ chơi trò lật mềm buộc chặt với anh ấy đâu...”

Anh ta còn chưa nói xong thì Cố Hạ đã xoay người đi, kéo cửa chính của văn phòng đi ra ngoài, để lại bóng lưng làm cho Trâu Nhuận Thành tức chết.

Lúc đi xuống lầu, Cố Hạ cũng nghĩ không cần thiết phải ở lại chỗ này, dù sao cô cũng đã đắc tội với ông chủ, cũng không thể làm việc yên ở đây nữa vậy nên cũng không cần phải nhìn sắc mặt người khác mà sống. Cô trở về chỗ làm việc của mình ở tầng một, đi đến bên cạnh trưởng phòng Lưu nói với anh ta một tiếng, trưởng phòng Lưu có hơi bất ngờ, nói với cô vài câu, nhìn thấy thái độ kiên quyết của cô nên nói cô viết thư từ chức trước.

Một nhân viên nhỏ như cô muốn từ chức thì ra chỉ cần nói trước với lãnh đạo một tiếng, hoàn toàn không cần quấy rầy tổng giám đốc ở trên lầu, đơn từ chức giao cho trưởng phòng tiêu thụ là được, trưởng phòng sẽ hỏi một câu có phải thật sự muốn từ chức không, sau đó phát tay nói sẽ sắp xếp người mới tới tiếp nhận công việc, vậy căn bản Triền Thiệu Huy cũng không biết cô đã từ chức.

Cố Hạ thở dài một hơi, lúc có thời gian cô sẽ bắt đầu tìm thông báo tuyển dụng, sau khi rời khỏi chỗ này phải tìm việc lại từ đầu, dù tiền lương có thấp một chút nhưng cũng còn khá hơn nơi này.

Chuyện làm ăn của Triền Thiệu Huy ở nước ngoài vẫn chưa xong, vốn cũng không cần anh phải tự mình ra nước ngoài nhưng mà trong thời gian này thật sự rất phiền não nên anh đã tự mình đi, một tuần sau, lúc xuống máy bay về thành phố C đã hơn 10h, qua cửa sổ xe nhìn mọi người, anh kim lòng không được bảo trợ lý đưa điện thoại, gọi cho Cố Hạ.

Lúc ấy Cố Hạ vừa mới lên giường, vốn tính tắt máy ngủ thì điện thoại vang lên, lấy lại nhìn thì là một dãy số lạ, nhấn nút nghe, nói: “Alo?”

Triền Thiệu Huy cầm điện thoại không nói gì, nghe thấy cô “Alo” mới nói khẽ, “Là anh.”

Đầu dây bên kia im lặng một chút, sau đó dứt khoát cúp điện thoại, Triền Thiệu Huy cầm điện thoại một chút rồi cúp máy. Trong lòng Triền Thiệu Huy

buồn bức đến phát sợ, cô không muốn nói chuyện với anh nữa, đá anh ra khỏi thế giới của mình, cho dù anh làm gì trước mặt cô thì cô cũng xem như không thấy.

Cố Hạ chuẩn bị tháng ba sẽ nghỉ việc, chắc hẳn cuối tháng sẽ có người đến làm thay, trước mắt thì vẫn phải đi làm. Trâu Nhuận Thành không tìm cô nữa, cũng không có cơ hội gặp mặt, cô đã trải qua hơn một năm cố gắng làm việc tại phòng tiêu thụ, có thể thu phục được một khách hàng lớn vẫn không chịu hợp tác với Khai Hoàn, trị giá hợp đồng rất lớn, đủ để hoàn thành nhiệm vụ tiêu thụ năm nay của bọn họ. Lúc kí hợp đồng xong, trưởng phòng Lưu cười đến nở hoa, giám đốc Dương triệu tập bọn họ mở cuộc họp, ngay cả tổng giám đốc Trâu Nhuận Thành cũng tới, nói vào câu cổ vũ nhân viên phòng thị trường, lúc tan họp, giám đốc Dương đứng lên, mặt mũi hồng hào, cười nói: “Trong khoảng thời gian này mọi người đã cực khổ rồi, thành tích đều thuộc về phòng tiêu thụ chúng ta, hôm nay đã vui vẻ như vậy, mai lại là cuối tuần, tổng giám đốc Trâu nói muốn mời mọi người một bữa, các vị trở về làm cho xong công việc, lát nữa sau khi tan ca, tổng giám đốc Trâu sẽ mời mọi người đi ăn cơm ca hát.”

Anh ta còn thêm vào một câu: “Không ai được vắng mặt!”

Mọi người đều vỗ tay hoan hô, lúc tan họp Cố Hạ nói với trưởng phòng Lưu mình không đi, nói còn có việc chưa làm xong, trưởng phòng Lưu tập tức tắc đầu: “Cố Hạ, cô nào có bận rộn như vậy? Cấp trên đã nói tất cả đều không được vắng mặt, cô không thể làm khó tôi được. Nếu cô không đi, đến lúc làm thủ tục thôi việc cũng đừng có mà nhờ tôi kí tên đấy.”

Tổ này còn có một trợ lý nữa cũng rất thân với Cố Hạ, nói: “Em sắp từ chức, chẳng lẽ vậy nên không muốn ăn cơm với chúng tôi? Còn chưa đi mà đã bắt đầu ghét bỏ chúng tôi rồi.”

Cố Hạ cũng không kiên quyết nữa, quan hệ của cô và đồng nghiệp cũng không tệ lắm, sau này cũng không còn cơ hội như vậy, dù sao Trâu Nhuận Thành cũng đã mặc kệ cô. Hơn bốn giờ, cô ngồi xe hơi của đồng nghiệp đến nơi ăn cơm, là một phòng rất lớn, vô cùng xa hoa, bên cạnh còn có phòng karaoke. Các sếp của công ty vẫn chưa đến, đồng nghiệp đều làm trong phòng tiêu thụ, không khí cực kì sôi động, vừa đi vào đã có mười người ca hát, đồng nghiệp nam nói nói cười cười, một đám người thoải mái cười to, có người hát, có người vỗ tay nào nhiệt.

Nhân viên họ Tống đã thu phục được vị khách lớn cầm micro, hát xong một bài thì làm ra vẻ ngôi sao nói lời cảm ơn: “Cảm ơn CCTV, cảm ơn MTV, cảm ơn các đồng nghiệp và bạn bè đã ủng hộ tôi...”

Mọi người ngồi trên ghế sofa cười đến lăn lộn, lúc này các sếp trong công ty bước vào phòng, trưởng phòng Lưu vội vàng đứng dậy chào hỏi, tiếng đùa giỡn cũng tạm thời ngừng lại, giám đốc Dương đứng bên cạnh cũng vươn tay bảo, “Hôm nay vô cùng vinh dự vì chủ tịch đã tự mình đến khen tặng mọi người.”

Bọn họ mới vừa vào cửa thì Cố Hạ đã thấy Triển Thiệu Huy nhưng chỉ liếc qua một cái, ngay cả hôm nay Triển Thiệu Huy mặc áo màu gì cũng không lọt vào mắt Cố Hạ, mọi người nhiệt liệt vỗ tay, Cố Hạ cũng theo số đông vỗ tay, nghe thấy Triển Thiệu Huy nói “Lúc tan việc không cần phải quá giữ ý, mọi người tiếp tục chơi đi.”

Các sếp ngồi một bên, trong phòng cũng thiếu đi không khí sôi động lúc nãy, Triển Thiệu Huy nói với giám đốc Dương gì đó, giám đốc Dương đứng dậy nói với mọi người: “Sao lại không hát? Chủ tịch muốn nào nhiệt thêm một chút nữa, đợi lát nữa hãy ăn cơm, mọi người cứ thoải mái đi.”

Anh ta tiện tay chỉ một cái, “Tiểu Tống, hôm nay cậu là nhân vật chính, hát thêm một bài nữa đi.”

Mọi người lại hát, vừa hát vừa đùa giỡn, Cố Hạ cũng dao động theo đám người, người khác hát cô cũng ồ ồ ào ào theo, tuy cho tới bây giờ vẫn chưa liếc mắt nhìn Triển Thiệu Huy nhưng cô lại có thể cảm nhận được có một ánh mắt nóng rực đang dán trên người mình, nhưng dù có nóng đến đâu thì Cố Hạ cũng sẽ không quay đầu lại liếc nhìn anh.

Triển Thiệu Huy ngồi trên ghế salon vẫn luôn nhìn cô, nhìn thấy cô cười tươi tắn, nhìn cô nói chuyện cùng các đồng nghiệp, nhìn cô cầm cốc lắc trên tay, nhìn cô hoạt bát như vậy, ánh đèn rơi trên mặt cô, khuôn mặt cô trắng nõn, rõ ràng không có bao nhiêu ngày nhưng anh lại cảm thấy cô cách mình rất xa.

Cố Hạ làm như không có việc gì cả, nghe người khác ca hát đùa giỡn, tiểu Tống reu reo: “Cố Hạ, sao em lại không hát, đầu gì cũng là một nhành hoa trong tổ chúng ta, nhanh hát một bài đi.”

“Em không hát đâu, sợ lát nữa mọi người lại không ăn cơm nổi.” Cố Hạ cười trả lời.

“Không sao đâu, anh đang giảm béo. Hay là anh chọn một bài hát song, Cố Hạ cùng anh hát một bài đi.” Tiểu Tống đề nghị.

“Thôi đi thôi đi.” Một đồng nghiệp nói với Tiểu Tống, “Cố Hạ là hoa đã có chủ, lễ tình nhân người ta đã nhận được hoa tulip, cậu còn chen vào làm gì nữa.”

Nói đến chuyện này, các đồng nghiệp đều bắt đầu hỏi: “Cố Hạ, bạn trai em làm gì vậy?” “Có phải là người giàu có không?”...

“Không có chuyện đó đâu.” Cố Hạ khoát tay, nhắc tới chuyện này thì cô lại buồn bức, đồng nghiệp vẫn hỏi cô, Cố Hạ vội vàng lấy cớ đi vào nhà vệ sinh, tạm thời thoát khỏi chỗ này.

Cô thầm mong nửa tháng làm việc trong Khai Hoàn qua nhanh một chút, sau này có thể cách người kia xa một chút, không thể chọc vào, ần nấp kĩ một chút. Đứng ngay người trong toilet một lúc lâu cô mới đi ra, vừa ra tới thì nhìn thấy Triển Thiệu Huy đang đứng dựa tường vào hành lang, trán rũ xuống vài sợi tóc.

Cố Hạ tiếp tục giả vờ không thấy, không ngờ vừa mới đi lướt qua thì cánh tay đã bị anh giữ chặt lại, Cố Hạ dường như cũng không quá bất ngờ, nghiêng

đầu qua, ánh mắt bức tranh treo trên tường, trái ngược với dáng vẻ hoạt bát trong phòng lúc nãy, biến thành dáng vẻ giả chết.

Triển Thiệu Huy ngẩng đầu lên nhìn cô, giọng điệu theo mang một vẻ bất đắc dĩ, “Đừng như vậy nữa, được không?”

Bức tranh vẽ cảnh rừng cây, dùng một gam màu xanh đậm, xanh nhạt, xanh lơ... Các loại sắc thái pha trộn với nhau, màu xanh dường như mang theo một chút sắc thái long lanh, chẳng lẽ lại là rừng cây sau cơn mưa? Cố Hạ cố gắng suy nghĩ trong đầu, chính giữa có bóng lưng của một người, đây rốt cuộc là nam hay là nữ? Già hay trẻ? Cô vẫn cứ tự hỏi, đến khi Triển Thiệu Huy kéo đầu cô sang, ánh mắt của cô mới rời khỏi bức tranh, ngược lại nhìn sang giấy dán tường màu râm nắng.

Triển Thiệu Huy lấy tay vuốt tóc cô, “Hai ngày trước anh mới từ nước ngoài về, đã lâu không nhìn thấy em cười mới tìm lí do gọi mọi người ra, muốn nhìn thấy dáng vẻ hoạt bát của em...”

Mà Cố Hạ vẫn nhìn chăm chăm vào màu giấy dán tường kia, tấm giấy hoa trên tường này rốt cuộc là do ai thiết kế, không giống hoa hồng cũng không giống hoa tulip, thật là xấu!

“Em nói vài câu đi, nếu không anh sẽ không tha cho em trở về đâu, lát nữa đồng nghiệp mà nhìn thấy, khắp nơi đều có tin đồn về em anh cũng mặc kệ nha.” Triển Thiệu Huy lại bắt đầu uy hiếp cô.

Suy nghĩ của Cố Hạ đã bay xa cực kì, sau này khi thiết kế nhà tuyệt đối sẽ không dùng loại giấy dán tường này, màu sắc quá tối, dán trong nhà rất khó nhìn, dùng loại giấy dán tường nào đây? Màu nâu nhạt không tệ, làm nổi bật vẻ sạch sẽ thoải mái...

Triển Thiệu Huy vẫn nhìn cô như cũ, cuối cùng anh không biết phải làm sao, có làm cho đồng nghiệp của cô nhìn thấy, có lẽ sau này cô cũng sẽ không đề ý đến đồng nghiệp nữa, cuối cùng Triển Thiệu Huy cũng chỉ hy vọng được nhìn thấy dáng vẻ hoạt bát của Cố Hạ, khẽ thở dài, “Thôi, chơi thật vui đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

Anh thả tay ra, Cố Hạ lập tức cất bước đi vào phòng, Triển Thiệu Huy nhìn theo bóng lưng của cô, vẫn dáng vẻ trước kia, nhưng mà ngay cả một cái nhún mắt hay mỉm cười cô đều tiếc không cho anh, hoàn toàn ngăn cách anh với thế giới của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Say rượu

Cố Hạ trở vào phòng tìm một vị trí ngồi dựa vào tường, ẩn trong đám người nghe bọn họ hát, bên kia vài vị sắp thấp giọng nói chuyện, tổng giám đốc và chủ tịch đều đến chơi, bọn họ đều rất chú ý lời nói và hành động. Trâu Nhuận Thành quét mắt nhìn Cố Hạ vài lần, cô gái này thật sự quá buồn bình, thật đúng là không đề ý đến đại ca, anh ta thật sự không hiểu Cố Hạ muốn gì, có bao nhiêu phụ nữ muốn bò lên giường của đại ca, cũng chỉ có Cố Hạ mới không biết thức thời như vậy. Sự tình là do bọn họ làm hư, sắc mặt của Tam ca và Tứ ca không tốt, đại ca thì mặt đen như than nói một câu: “Từ nay về sau chuyện riêng của tôi các người đừng có mà xen vào. Nhất là Tiểu Ngũ, làm hư việc còn nhiều hơn là được việc!”

Mức độ đề ý của Triển Thiệu Huy đối với Cố Hạ vượt quá dự liệu của Trâu Nhuận Thành, vừa rồi thấy Cố Hạ vào toilet thì đại ca cũng ra theo, tất nhiên anh ta biết rõ Triển Thiệu Huy muốn làm gì. Chỉ tiếc lại nhìn thấy mặt đại ca như một tờ giấy buồn bực trở về, ngay tiếp theo Trâu Nhuận Thành cũng buồn bực, vì muốn gọi được Cố Hạ ra lại phải mang theo một đám người, bây giờ Trâu Nhuận Thành cũng bái phục vị đại ca anh mình thần vô kia.

Triển Thiệu Huy ngồi trên ghế salon, vẫn nhìn Cố Hạ như cũ, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về hành động của mình, lúc trước anh muốn xem kịch là sự thật, không nghĩ tới chỉ đứng xem tuồng vui lại tự mình rơi vào tay gài, giờ thì anh đã triệt để trở thành diễn viên quần chúng, Cố Hạ đối với anh thật sự giống như một lớp kính thủy tinh, anh có thể nhìn thấy cô nhưng cô lại không nhìn tới anh.

Tổ này có mười mấy người, hơn nữa có không ít các sếp tới đây, cơm tối chia làm hai bàn, đương nhiên Cố Hạ ngồi cùng bàn với đồng nghiệp của mình, Trâu Nhuận Thành biết rõ tâm tình của Triển Thiệu Huy, ngón tay gõ gõ trên bàn, “Ngồi vậy sao được? Mĩ nữ mà không sang đây ngồi thì cái này gọi là ăn cơm hay đang ngồi hạp đây?”

Giám đốc Dương lập tức hiểu ý, lớn tiếng nói: “Toàn bộ các quý cô ngồi sang bên này đi.”

Cố Hạ theo mọi người sang, ngồi kế một trợ lý khác, Trâu Nhuận Thành lại chỉ cô nói: “Tới đây ngồi đi.”

Ý anh ta chính là ngồi kế Triển Thiệu Huy, ánh mắt Cố Hạ lại chăm chú vào đĩa súp đựng thức ăn dưới ánh đèn vàng, bên cạnh khảm viền vàng, chỉ cảm thấy rất chói mắt, cô ngăn người, không có động tác gì khác.

Ngược lại Triển Thiệu Huy lại lên tiếng, “Thôi đi.” Gọi đến thì lại biến thành dáng vẻ không sống cũng không chết, nói không chừng lát nữa cô sẽ không ăn cơm, Triển Thiệu Huy thật không có cách nào giữ được cô.

Ăn cơm không thể thiếu rượu, sắp mời rượu, cấp dưới căn bản không thể từ chối, hơn nữa không có khả năng sắp uống một ly nhân viên lại uống nửa ly, bất kể là sắp của phòng tiêu thụ hay ai khác thì từ lượng cũng rất tốt, chỉ khổ hai cô trợ lý, Cổ Hạ cũng không có cách nào từ chối, chỉ có thể nhận lấy. Trâu Nhuận Thành cho người đổi lấy một bình rượu nồng độ cao, thấp giọng nói gì đó với trợ lý đặc biệt ngồi bên cạnh, trợ lý đặc biệt cười hờ hết đám đông phải uống rượu, ai cũng không thể chạy khỏi, còn đích thân qua mời Cổ Hạ hai lần.

Từ lượng của Cổ Hạ không tốt, lại không thể từ chối, tiệc rượu chưa được phân nửa thì đã say, dạ dày đảo lộn, chân tay mềm nhũn, phải cố nén mới có thể tránh cho mình thất lễ, cô thật sự không chịu được, cũng không biết mình đã nói gì, bất thành lĩnh ôm túi chạy vào toilet.

Cô mang theo túi chính là không có ý định trở lại, ra khỏi phòng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, phải vịn lấy vách tường hành lang mới có thể miễn cưỡng đứng vững, cố gắng giảm bớt cảm giác say, đột nhiên cảm thấy một sức mạnh khiến cho hai chân cách khỏi mặt đất, một giây sau cô đã nằm trọn trong lòng ngực của một người đàn ông. Đầu óc Cổ Hạ xem như vẫn tỉnh táo, chỉ là không thể không chế được hành động của mình, sương mù che lấp tầm mắt, hai tay cô quờ quạng lung tung, “Anh thả thôi ra, cách xa tôi ra một chút.”

Triển Thiệu Huy trực tiếp ôm lấy cô, không để ý tới sự giãy giụa của Cổ Hạ, bế cô vào trong thang máy, Cổ Hạ vẫn yếu ớt đẩy anh ra, khi say cũng dễ dàng nói ra tất cả hơn bình thường, “Tôi không thích anh bế tôi, tôi chán ghét cái tên xã hội đen lung manh như anh! Anh cho rằng anh có tiền thì gọi làm sao!”

“Giờ vẫn còn nói được sao!” Giọng điệu của Triển Thiệu Huy có hơi hung hăng nhưng lại mang theo một chút dịu dàng, anh ôm cô rất chặt, Cổ Hạ cố giãy giụa thế nào trong ngực anh thì cũng không có hiệu quả, bọn họ nhanh chóng đi xuống lầu, Triển Thiệu Huy nhét cô vào trong xe của mình, vẫn ôm lấy cô, sau đó nói A Đông lái xe.

Cổ Hạ khóc òa lên, “Anh muốn mang tôi đi đâu? Tôi không muốn đi, anh là cái đồ lưu manh, mau thả tôi ra...”

Cổ Hạ khóc càng lúc càng lớn, nước mắt giàn giụa, “Tôi không đi, tôi muốn về nhà...”

Cô kiên quyết nói cô phải về nhà, vừa khóc vừa la, áo vest trên người Triển Thiệu Huy bị nước mắt của cô thấm ướt, anh không còn cách nào với cô, nói A Đông chạy xe đến nhà cô, A Đông rất thức thời, chẳng những quay đầu xe mà còn mở tấm kính cách âm lên.

Triển Thiệu Huy lấy khăn lau mặt cho cô, thấp giọng dụ dỗ cô, “Đừng khóc nữa, sắp về tới nhà em rồi.”

“Anh thả tôi xuống đi, anh là một tên lừa gạt, đùa giỡn tôi, khi dễ tôi, tôi chán ghét các người! Rõ ràng tôi chẳng chọc gì đến các người, vậy mà các người cứ đùa giỡn tôi...”

“Anh không đùa giỡn em, anh thật sự thích em.” Triển Thiệu Huy cọ cọ lên trán cô nói khẽ, có lẽ Cổ Hạ không nghe thấy nhưng ít ra cô cũng nói chuyện với anh, Triển Thiệu Huy nhìn không được nên nói ra.

Trên đường Cổ Hạ không ngừng khóc la, Triển Thiệu Huy không có cách nào khiến cho cô ngừng khóc, chỉ có thể dụ dỗ cô, đến khi xe đến dưới lầu, ôm Cổ Hạ lên lầu, nhấn chuông cửa, trong nhà có người, Từ Lộ Lộ nhìn ra ngoài thì thấy Cổ Hạ đang say khướt nằm trong lòng ngực của Triển Thiệu Huy, ngăn người, Triển Thiệu Huy ôm Cổ Hạ vào phòng, “Cô ấy uống rượu!”

Ngày hôm sau Cổ Hạ tỉnh lại thì sắc trời đã sáng tỏ, nhìn lên trần nhà sừng sốt một lúc lâu, lơ mơ nhớ lại hôm nay là thứ bảy không cần phải đi làm, nhìn thấy phòng của mình thì lại ngủ tiếp đến giữa trưa mới rời giường ra phòng khách rót một ly nước, Từ Lộ Lộ ngồi trên ghế salon thấy cô tỉnh lại, nói: “Trong nhà bếp có cháo, rất tốt cho dạ dày.”

“Ừ” Dạ dày Cổ Hạ cảm thấy khó chịu, đầu cũng hỗn loạn, nhớ đến chuyện ngày hôm qua, hỏi: “Tôi hôm qua ai đưa mình về?”

“Cậu uống đến say khướt như vậy mà còn không biết xấu hổ hỏi nữa!” Từ Lộ Lộ không nghĩ tới Cổ Hạ lại uống nhiều như vậy, ngồi trên ghế salon khinh bỉ nhìn cô, “Ông chủ của cậu đưa cậu về, thật không ngờ cậu vẫn chưa bị bán đi!”

Cổ Hạ không nhớ rõ sự việc về sau, đúng là Triển Thiệu Huy đã đưa cô về, cô cẩn thận hỏi Từ Lộ Lộ: “Mình không có nói gì chứ?”

“Cũng không có gì, chỉ mắng anh ta là lưu manh.” Ánh mắt Từ Lộ Lộ vẫn dán vào TV, cô liếc liếc, “Tên ông chủ kia của cậu tuy có hơi cao giá một chút nhưng làm người cũng không tệ lắm, không mang cậu đến khách sạn mà bế thẳng cậu lên đây, mình thấy lúc đưa cậu về còn rất dịu dàng, hình như không có chút băn khoăn gì về cách xưng hô lưu manh.”

Từ Lộ Lộ biết gần đây Cổ Hạ cãi nhau với ông chủ của cô, Cổ Hạ cũng đã tính từ chức, tối hôm qua nhìn thấy Triển Thiệu Huy đưa cô về quả thật là bất ngờ, cô có chút tò mò hỏi: “Dạo này rốt cuộc cậu với ông chủ của cậu thế nào rồi?”

“Mình và anh ta không thể nào.” Cổ Hạ không trách gì Triển Thiệu Huy, chỉ cảm thấy hai người quá chênh lệch.

“Nếu tối hôm qua anh ta mà ăn sạch cậu thì cậu cũng không thể làm gì, vận may của cậu cũng không tệ.” Từ Lộ Lộ than một câu, “Đúng là một con rùa vàng, đáng tiếc lại không cầu được.”

Cổ Hạ bùng ly nước lên, không thể cảm kích vì tối hôm qua Triển Thiệu Huy không làm gì cô, cô lắc lắc đầu, không suy nghĩ đến những chuyện có liên quan đến Triển Thiệu Huy nữa. Trở về phòng của mình, phát hiện không thấy túi xách đâu, không biết rơi trong nhà hàng hay là ở chỗ Triển Thiệu Huy, điện thoại cũng nằm trong túi, còn có hai tấm thẻ, nếu bị mất thì thật sự rất phiền, cô nhớ lúc ấy đã mang ra khỏi phòng, nghĩ một lúc cảm thấy khả năng lớn nhất là ở chỗ Triển Thiệu Huy. Cô không biết phải làm thế nào để lấy lại túi xách của mình, mình vẫn nhớ rõ số điện thoại của Triển Thiệu Huy, lúc trước dù sao hai người cũng từng có quan hệ mập mờ, số điện thoại của anh cũng đặc biệt dễ nhớ, nhìn mấy lần cũng không hề khó để nhớ. Nghĩ một lát

mới giật mình phát hiện chính mình lại đang do dự xem có nên gọi điện cho anh không, đầu óc thật đúng là muốn nổ tung lên.

Túi xách nhất định phải lấy lại, Cố Hạ suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng mượn điện thoại của Từ Lộ Lộ, gọi vào số điện thoại của mình, nói không chừng túi xách thật sự vẫn còn ở nhà hàng. Điện thoại vang lên vài tiếng, khi Cố Hạ chuẩn bị cúp máy thì đầu bên kia mới nhận, chỉ nói một chữ “Alo” thì Cố Hạ đã nhận ra Triển Thiệu Huy ngay.

Cố Hạ cầm điện thoại im lặng, không biết nên nói gì, một lát sau, Triển Thiệu Huy cười khê, “Cố Hạ, là em sao?”

Cố Hạ quyết tâm hỏi: “Có phải anh nhặt được túi xách của tôi không?”

“Tôi hôm qua rơi trên xe.” Câu giải thích này rất nhạt, Triển Thiệu Huy ân cần nói: “Hôm nay có thấy đau đầu không?”

Giọng điệu của anh rất dịu dàng, một chiếc lưới vô hình lại thông thả giăng ra, dường như muốn tóm người khách vào trong đó, trong lòng Cố Hạ lại thấy buồn bực, “Tôi không cần túi xách nữa, xin lỗi đã quấy rầy.”

Cô nói xong thì cúp điện thoại, điện thoại bị mất có thể mua lại, thẻ ngân hàng có thể làm lại, cô kiên quyết không muốn dính đến Triển Thiệu Huy nữa, ngàn dặm đắp đê nên không thể để một lỗ thủng nào tồn tại, bằng không khi nước dâng lên tất cả mọi phòng bị đều sẽ bị phá vỡ, càng không thể cứu vãn được nữa. Triển Thiệu Huy cũng không gọi điện thoại tới nữa, anh làm người cũng có niềm kiêu ngạo của mình, Cố Hạ không muốn gặp anh thì anh cũng sẽ không dây dưa. Đến chiều có người đến gõ cửa, là một người đàn ông trẻ tuổi, đưa túi đến cho cô, Cố Hạ tỏ vẻ cảm ơn, người kia nói: “Triển thiếu nói tôi mang đến cho cô, hôm nay ngài ấy đã giúp cô nhận được một cuộc điện thoại gọi phòng vấn.”

Anh ta chỉ nói như vậy, cũng chưa nói cú điện thoại này là của công ty nào gọi tới, cũng không nói Triển Thiệu Huy có phản ứng gì, sau đó vội vàng đi. Kết quả là thứ hai đi làm, trưởng phòng gọi cô lên nói: “Ngày nghỉ việc của cô hoãn lại một chút, cấp trên không đồng ý, gần đây nhân viên trong công ty rất bận, không tìm được người thay vị trí của cô.”

“Tôi cũng có kế hoạch của mình, không muốn làm ở Khải Hoàn nữa.” Cố Hạ nói, cô có quyền từ chức theo hợp đồng.

Trưởng phòng bên ngoài thì cười nhưng trong phòng thì không cười, “Các cô đã làm thạo việc rồi, giờ công ty lại phải huấn luyện thêm người mới thì rất mất công, vả lại, cô biết nhiều thông tin về khách hàng của chúng tôi như vậy, tiết lộ ra ngoài thì phải làm sao bây giờ? Tôi đây chưa thể xử lý được việc đó thì cô vẫn chưa thể nghỉ việc, nếu không công ty có quyền khởi tố cô.”

Anh ta lại dùng giọng điệu thăm thía: “Hiện giờ Khải Hoàn phát triển tốt như vậy, cô nhìn tiêu Tổng đi, sắp được thăng chức rồi, vị trí tốt như vậy, cô đi đâu mà tìm được công việc tốt hơn thế chứ? Cứ yên tâm đi làm đi, chuyện từ chức sau này hãy nói.”

Cố Hạ biết Triển Thiệu Huy không cho cô từ chức, tên kia chính là một gian thương, nhất định có thể tìm được lí do khiến cô không thể đi được, Cố Hạ có hơi buồn bực, trong công việc đám người kia cũng không làm khó cô, cô chỉ có thể hoãn lại, kéo thêm một vài tháng nữa mới có thể rời khỏi Khải Hoàn.

Tác giả nói: Triển thiếu cũng đáng thương quá nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Bị thương

Chuyện công việc của Cố Hạ vẫn cứ trì hoãn như vậy, cấp trên không phái người tới thay thế vị trí của cô, thậm chí trưởng phòng Lưu còn tỏ ý cô làm rất tốt, đợi đến khi cô làm tròn một năm sẽ có tiền thưởng.

Triển Thiệu Huy cũng rất lâu rồi không liên lạc với cô, thời gian cứ bình thản mà trôi đi. Chỉ có đôi khi nhắm mắt lại sẽ nhớ đến nụ hôn của Triển Thiệu Huy, nụ hôn của anh dù dịu dàng nhưng cũng mang theo một chút phách đạo, không cho ai cự tuyệt, vô cùng kiên nhẫn lại hấp dẫn cực kì, không cần Cố Hạ phải đáp lại. Mỗi một lần, anh đều ôm cô rất chặt, đặt tay ngang hông cô, có đôi khi cảm thấy không chân thật, làm cho Cố Hạ thấy rất áp lực; mỗi lần giao triền, bàn tay mềm mại dịu dàng đùa nghịch, nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, làm đầy lên một chút ngứa ngứa...

Cố Hạ nhũn mỳ, lúc nào cũng nghĩ đến thứ đó, quả thật là xuân về vạn vật đều tràn đầy sức sống, con người cũng phát xuân theo. Triển Thiệu Huy là người cô có thể vọng tưởng sao? Quả thật là không khác gì ôn dịch, phải rời càng xa càng tốt, Cố Hạ lắc lắc đầu, nhìn nhìn người bên cạnh, khom người rồi lại khom người, có một số việc xảy ra chỉ trong một cái nháy mắt, Cố Hạ té ngã trên mặt đất.

Cô vẫn đến phòng tập theo thói quen, gần đây bắt đầu luyện yoga, ngay lúc cô thất thần, không nghe lời chỉ dẫn của giáo viên, tỷ như “Phải lượng sức mà gấp người”, “Các bạn hãy dừng lại ở đây thôi, có khả năng thì hãy tiếp tục”... Kết quả cô lại đua theo người khác làm động tác này, không ngờ mất thăng bằng, té ngã trên nệm đất, thắt lưng truyền đến một cơn đau nhức, đau đến nỗi hai mắt cô hoa lên, ngập tràn nước mắt, người bên cạnh gọi gì cô cũng không nghe rõ, chỉ cảm thấy đau đớn nhưng vẫn còn nằng nặc Triển Thiệu Huy một tiếng, sớm đã đoạn tuyệt quan hệ với anh ta, vậy mà còn

dám dùng thẻ anh ta cho đi tập thể hình, cuối cùng gặp phải báo ứng.

Con đau trên lưng lan đến tận xương tủy, mặt Cố Hạ méo mó, không thể nhúc nhích được, kiểu bị thương này có thể nặng có thể nhẹ, ngoại trừ đau đớn còn có sợ hãi, nhớ tới trước kia báo chí có đưa tin có người bởi vì té bị thương tổn ở cột sống mà bị liệt thì trong lòng càng sợ hãi hơn, lúc nằm trên cán nước mắt không ngừng rơi xuống, phòng tập gọi cho 120, âm thanh rất lớn của xe cứu thương không ngừng vang lên, ngoài trời đã tối hẳn, những người ngồi trước mặt đều vô cùng xa lạ, cô không thấy rõ nét mặt bọn họ, hoảng hốt như đang bị đám mây đưa đi rất xa.

Bệnh viện toàn một mùi thuốc khử trùng rất khó ngửi, động tác của bác sĩ nhanh hơn cô nghĩ, kêu người đẩy vào phòng cấp cứu, rồi lại chụp phim, rồi lại chẩn bệnh, nằm lý trên giường cảm thấy tất cả dây thần kinh đều đau nhức làm cho người ta khó thở mê man, không thể nhìn rõ được thứ gì, như đang bơi trong một vùng biển rộng, nước biển mênh mông bao phủ lấy mình.

Đây chính là một nơi đầy sương mù, bao phủ dày đặc, cô chỉ cảm thấy có người nắm chặt tay của mình, như khi còn bé bị ngã, ba đã kéo tay cô lên, bàn tay ấm áp mạnh mẽ, làm cho cô cảm thấy rất an tâm, cô nghe thấy tiếng nói của anh, thuận hậu dịu dàng, “Đừng khóc, có anh ở đây rồi, không có gì đâu.”

Ngược lại cô càng khóc lớn hơn, lúc này chỉ là khóc vì buồn bực, bây giờ lại đơn giản kêu thành tiếng, “Đau quá... đau quá...”

Bác sĩ còn đang lấy gì đó trên lưng cô, Triển Thiệu Huy ngồi xổm xuống bên cạnh cô, cầm khăn mặt lau nước mắt cho cô, ghé vào bên tai dịu dàng dỗ dành cô: “Nhịn một chút thôi, một lát là xong rồi.”

“Anh nói thì dễ nghe lắm, người đau có phải anh đâu!” Cố Hạ vừa khóc nức nở vừa oán giận nói, trong cơn hoảng loạn cảm thấy lúc anh nói chuyện còn mang theo mùi rượu, đau đớn làm cho đầu óc Cố Hạ không được tỉnh táo, nắm chặt lấy tay của anh, xương tay đều lộ cả ra, như người đang bị chìm bắt được một cộng rơm, cố ý muốn di dời sự chú ý của mình, giảm bớt đau đớn.

Triển Thiệu Huy vén tóc hai bên tai sang cho cô, sau đó đặt tay lên vai cô, vỗ nhẹ từng cái từng cái một, cố gắng trấn an cô, nghe thấy Cố Hạ lớn tiếng kêu la, trong lòng mềm nhũn. Thành thạo anh lại nhướn mắt lên nhìn bác sĩ, sau đó lại thấp giọng nói chuyện với Cố Hạ.

Không phải mỗi câu anh nói Cố Hạ đều nghe rõ, về sau hình như cô đã mắng chửi gì đó, ngay cả chính mình cũng không nhớ rõ. Sau khi xử lý xong, y tá đẩy cô đến phòng bệnh, Triển Thiệu Huy nắm lấy tay cô, không hề buông ra. Lúc anh nhận được tin tức đã bảo người gọi đến bệnh viện chuẩn bị sẵn sàng, tấm thẻ kia là trợ lý của anh đi làm nên đã lưu lại phương thức liên lạc của trợ lý, xảy ra chuyện này người của phòng tập gọi điện tới đó trước tiên, khi đó anh đang ăn cơm tối, trong lòng cảm thấy buồn phiền nên uống rượu, bụng rỗng uống rượu cảm thấy có chút hỗn loạn, nghe nói Cố Hạ bị thương thì thoáng cái đã tỉnh hẳn, vội vàng chạy đến bệnh viện.

Phòng bệnh là một căn phòng rất tốt, Cố Hạ vẫn không cảm thấy đau đớn giảm bớt chút nào, thấy bác sĩ không có đầu nên khóc nức nở hỏi: “Vì sao lại đau như vậy? Có phải hết thuốc chưa rồi không?”

“Em còn phải chịu đau vài ngày nữa. Không quá nghiêm trọng đâu, bác sĩ cũng không đề nghị tiêm thuốc giảm đau, trị liệu đúng cách, nghỉ ngơi thật tốt là được.” Triển Thiệu Huy nắm lấy tay cô an ủi cô, thất lưng bị tổn thương, vết thương không phải quá nghiêm trọng nhưng phải tĩnh dưỡng trong vài tháng, trước mắt cũng chỉ có thể chịu đau.

Vì để giảm bớt áp lực phần eo nên Cố Hạ phải nằm lý trên giường, bỗng nhiên phát hiện ra anh vẫn còn đang nắm tay cô, cố gắng rút ra, Triển Thiệu Huy cũng cảm nhận được ý của cô nên nhẹ nhàng đặt tay cô vào trong chăn, ra khỏi phòng bệnh. Một lát sau, anh cầm một khăn lông ướt vào lau mặt cho cô, động tác rất dịu dàng, giống như một làn gió xuân thổi qua mặt, Triển Thiệu Huy vừa lau mặt cho cô vừa dịu dàng an ủi cô, Cố Hạ không mở miệng nhưng lại không có cách nào làm giảm bớt cơn đau của mình.

Bác sĩ tới nói một chút về vết thương của cô, trấn an cô cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần, đến khi cô uống thuốc xong thì đã hơn 9h, Triển Thiệu Huy ngồi bên cạnh, hỏi cô: “Em hẳn là vẫn chưa ăn tối, anh gọi một ít cháo loãng, em muốn ăn vị nào?”

Trong mắt Cố Hạ vẫn còn ươn ướt nước mắt, nghiêng đầu sang một bên, cô vẫn nhớ mình phải cố gắng không để ý tới anh, cắn răng nhắc nhở mình không được nói chuyện với anh, Triển Thiệu Huy nhẹ nhàng vuốt trán cô, “Em thật là bướng bỉnh, muốn giận dỗi thì cũng phải đợi cho mình khỏe lại rồi hãy tiếp tục, bây giờ em không thích hợp để điều trị, sau này nếu không đi lại được sẽ phải hối hận cả đời đấy.”

Cố Hạ không biết có phải anh đang hù dọa cô hay không, có thể cơn đau trên lưng đã làm cho hai mắt cô mờ đi, thân thể không nhúc nhích được, khi bị bệnh tinh thần cũng rất yếu đuối, nước mắt kim không được lại rơi xuống, sốt ruột hỏi: “Không phải nói không có gì nghiêm trọng sao?”

“Phải xem quá trình hồi phục trong mấy tháng tiếp theo đã, ở đây điều kiện chữa bệnh rất tốt, em không cần phải lo lắng. Nhưng nếu em không chịu phối hợp thì bác sĩ cũng không còn cách nào.” Triển Thiệu Huy đang suy nghĩ xem có nên nói nghiêm trọng hơn một chút để hù dọa cô hay không, phải làm cho cô ngoan ngoãn một chút.

Hôm qua Từ Lộ Lộ ra ngoại thành công tác, phải vài ngày mới về, Cố Hạ một thân một mình trong thành phố này, không quen biết ai để dựa vào, cô không muốn dựa vào Triển Thiệu Huy cũng không còn cách nào, ngoại trừ nằm thẳng, hiện giờ Cố Hạ không còn chút sức nào.

Một lát sau, có người đưa cơm tới, hộ lý cầm thìa đút cho cô, Triển Thiệu Huy vẫn ngồi bên cạnh nhìn, có đôi khi nói vài câu với Cố Hạ, đương nhiên bình thường Cố Hạ sẽ không trả lời anh, nhưng có người ở bên cạnh chăm sóc, trong lòng đột nhiên cũng an tâm hơn.

Triển Thiệu Huy cũng không ở cùng cô cả đêm, anh đi khi nào Cố Hạ cũng không biết, cô đau đến ngủ không được, Triển Thiệu Huy vẫn ở bên cạnh cô, đến khi cô ngủ mới rời đi, ban đêm khi Cố Hạ tỉnh lại chỉ nhìn thấy hộ lý ngủ bên cạnh giường của cô. Ngày hôm sau lưng vẫn còn đau, mười giờ hơn Triển Thiệu Huy tới, lúc ấy Cố Hạ vừa ăn sáng xong không lâu, cũng không thể động dậy được, ngủ cũng không ngủ được, một mình nằm trên giường

nhìn hoa văn trên giấy dán tường, chưa từng có một khắc nào cảm thấy cô đơn khó khăn như vậy, trong lòng lạnh lẽo, cha mẹ bạn bè đều không có bên cạnh, ngoại trừ đau đớn, còn cảm thấy hai bàn tay trắng. Nhìn thấy Triền Thiệu Huy đẩy cửa bước vào, trong lòng đột nhiên lại có cảm giác mừng rỡ, nghe thấy Triền Thiệu Huy nói: “Công ty có chút việc phải xử lý.”

Cố Hạ cảm thấy thật ra anh không phải giải thích với cô, nhưng mà nghe thấy anh nói như vậy thì trong lòng lại như có một ngọn lửa tí tách đang bùng cháy, cả người thoáng cái âm áp hơn hẳn, Triền Thiệu Huy vẫn ngồi cạnh cô như trước, “Hôm nay có thấy đỡ hơn chút nào không?”

“Vẫn rất đau.” Cố Hạ đang ghi hận với Triền Thiệu Huy nên cũng không có cách nào nói chuyện bình thường với anh, tay nghề của họ lí rất tốt, tuy vậy cũng không phải là người có thể tâm sự, nếu cô không nói chuyện với Triền Thiệu Huy thì cũng không có ai nói chuyện với cô.

Triền Thiệu Huy kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh, “Đừng lo lắng, đau là rất bình thường, mấy ngày nữa sẽ đỡ hơn. Bác sĩ đã đến khám chưa?”

“Đến rồi.” Cố Hạ yếu ớt trả lời, ý tá cũng an ủi nói bác sĩ rất chuyên nghiệp về phương diện này, vết thương của cô cũng không nghiêm trọng, tình dưỡng khoảng vài tháng là có thể trở lại như trước kia, không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Tinh thần Cố Hạ không tốt lắm, lại không ngủ được, mí mắt riu xuống, thỉnh thoảng trả lời Triền Thiệu Huy một câu. Triền Thiệu Huy vốn cũng không phải người nói nhiều, thỉnh thoảng hỏi cô có muốn uống nước không, hoặc là cầm khăn lông lau mặt cho cô.

Anh vẫn luôn ở trong phòng bệnh, dùng di động điều hành công việc, thường xuyên chạy ra ngoài nghe, Cố Hạ mệt mỏi nhắm mắt lại, giữa trưa thiếp đi một lát, tỉnh lại cũng không biết đã mấy giờ. Anh sáng trong phòng bệnh khá yếu, mơ hồ nhìn lại, thì ra là bức màn đã bị kéo lại, nghiêng nghiêng đầu trông thấy góc tối có một chiếc đèn bàn, Triền Thiệu Huy ngồi trên ghế salon, trước mặt là một chồng văn kiện, đèn bàn phản chiếu ánh sáng, khuôn mặt của Triền Thiệu Huy tròn bóng, hàng mi cùng chiếc mũi tạo nên một đường cắt hình, anh đang cầm bút suy tư, dáng vẻ chăm chú suy nghĩ đẹp đến mê hoặc lòng người.

Phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, dường như Cố Hạ có thể nghe thấy tiếng bút máy rơi trên giấy, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy anh, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy xuôi, vừa ấm lại vừa thoải mái, hình như Triền Thiệu Huy cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, quay đầu lại nhìn cô, khóe môi hơi cong lên, đứng dậy đi về phía cô, “Muốn uống nước hay đi toilet sao?”

Cố Hạ có hơi máy móc lắc đầu, “Anh bận rộn như vậy, hãy trở về sắp xếp công việc đi.”

“Cũng không bận nhiều việc lắm, anh có thể xử lý được.” Triền Thiệu Huy ngồi xuống bên cạnh cô, “Một mình em ở đây không có ai trò chuyện, thấy em sợ đau như vậy, hơi đau một chút đã khóc rồi.”

Ánh mắt Cố Hạ chậm rãi dời đi, trong lòng hơi chua xót, cô nghe thấy mình nói: “Triền thiếu, anh không cần phải làm vậy.”

“Anh phát hiện ra em bị thương cũng có lợi, bây giờ đã chịu nói chuyện với anh, lúc trước anh có làm gì em cũng không phản ứng lại.” Triền Thiệu Huy cười nói.

Cố Hạ cảm thấy những lời anh nói thật sự rất đáng giận, rõ ràng bọn họ đùa giỡn cô, vậy mà còn làm như bọn họ rất quan tâm đến cô. Cô nghiêng đầu nhắm mắt lại, dáng vẻ vừa mệt mỏi lại bắt đầu không để ý tới anh.

Tối hôm đó hình như Cố Hạ biết Triền Thiệu Huy rời đi lúc nào, phần eo quá đau nên cô ngủ không được ngon giấc, trong lúc mơ mơ màng màng hình như có ai đó hôn lên trán cô, rất mềm rất nhẹ, như là chuồn chuồn lướt trên lá sen, rồi lại chậm rãi rời đi, lúc ấy đã rất khuya, sau đó Cố Hạ nghe thấy tiếng chân anh rời đi, tất cả đều mơ màng, không phân biệt rõ là đang mơ hay là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Dưỡng bệnh

Một người dốt sức làm việc nơi thành thị, lúc nằm trong phòng bệnh không có một người bạn nào khiến cho lòng Cố Hạ cảm thấy chưa xót, cô lại không muốn để cho người nhà biết chuyện, sợ làm cho ba mẹ không an tâm. Từ Lộ Lộ vẫn chưa về, người đến với cô cũng chỉ có Triền Thiệu Huy, bình thường anh tới vào buổi sáng, mỗi ngày hơn phân nửa thời gian đều ở trong phòng bệnh, cũng không chủ động quấy rầy cô, có đôi khi ngồi một chỗ xem báo, có đôi khi yên lặng xử lý công việc, thấy Cố Hạ buồn chán thì tới nói vài câu.

Lúc Cố Hạ đau đớn anh sẽ ở bên cạnh an ủi cô, lúc cô tỉnh lại sẽ nói chuyện cùng cô, về phương diện các món ăn dinh dưỡng cũng sắp xếp ổn thỏa, ban ngày tỉnh lại, Cố Hạ liếc mắt đã trông thấy anh, trong lòng cảm thấy vô cùng an tâm, nhưng mà cũng cảm thấy không ổn, trong nội tâm hình như có cái gì đó từ từ dâng lên, cứ như vậy khiến cho cô sợ hãi, cô nói với anh: “Triền thiếu, ở đây đã có hộ lí rồi, anh cứ ở đây sẽ quấy rầy tôi dưỡng bệnh.”

Dường như Triền Thiệu Huy có chút không vui, hơi nhú nhú mày, một lát sau mới dần ra, gần đây Cố Hạ rất biết chọc giận, anh không thèm tính toán chi li với cô, cũng không trả lời cô, ánh mắt còn mang theo một chút vui vẻ.

Cố Hạ nhìn không được, “Có phải anh cảm thấy áy náy vì lúc trước đã đùa giỡn tôi nên bây giờ muốn đền bù lại cho tôi không?”

“Anh không có đùa giỡn em.” Triển Thiệu Huy ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt sáng ngời, hơi thở dài nói: “Anh thật sự thích em, nhưng hết lần này tới lần khác em lại không chịu tin.”

Có một cảm giác cổ đại đang điên cuồng sinh trưởng sau cơn mưa mùa hè, điên cuồng làm cho Cố Hạ như muốn đánh mất chính mình, cô áp úng nói: “Tôi là người không tài không sắc, có cái gì mà thích chứ.”

“Em thật sự không tài cũng không sắc, cũng không quá thông minh, rất hay làm người khác nổi giận.” Triển Thiệu Huy nhìn vào khuôn mặt cô, “Nhưng mà ở bên cạnh em rất thoải mái, dần dần thành thích.”

Triển Thiệu Huy chắc không phải là người biết đùa ngọt, Cố Hạ không biết thật sự là không tin anh hay là không muốn tin tưởng anh, bĩu môi nói: “Tôi không tin đâu, anh đùa giỡn tôi.”

“Anh không ngờ em lại quật cường như vậy, còn muốn sử dụng bạo lực với anh, ngay cả công việc cũng không làm nữa. Nhưng mà nếu em muốn từ chức, anh sẽ không đồng ý.”

Cố Hạ liếc anh, “Tôi có hợp đồng tư tế, cũng không phải bán mình cho Khải Hoàn cả đời.”

“Hợp đồng là do người của anh lập nên, không biết lúc kí em có xem cho kĩ các điều khoản không nữa? Nếu thật sự không muốn cho em đi cũng có thể tùy tiện tìm một lí do khiến cho em tạm thời không thể đi được.” Triển Thiệu Huy nhún mày.

“Nhà tư bản quả nhiên không có nhân tính.” Cố Hạ thấp giọng chửi bới.

“Và lại, em bị thương thế này ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng vài tháng, chắc hẳn hơn nửa năm nữa em cũng không còn đồng nào, nếu vài tháng nữa em không tìm được việc thì sẽ táng gia bại sản.” Triển Thiệu Huy ngồi trên ghế nhìn cô, “Em có biết vì sao em có thể vào được Khải Hoàn không?”

Cố Hạ liếc xéo anh, “Thế nào, khi đó anh đùa giỡn tôi, hay là tổng giám đốc Trâu muốn đùa giỡn tôi?”

“Tiểu Ngũ nói lúc phỏng vấn em rất thú vị!” Triển Thiệu Huy cười khê.

Cố Hạ bắt đầu hừ một tiếng, quả nhiên khi đó đám người này quyết định như vậy là muốn đùa giỡn cô. Cô lại nghe thấy Triển Thiệu Huy nói: “Nhưng mà nhận em là chủ ý của anh, trước khi Tiểu Ngũ phỏng vấn em đã được chọn rồi.”

Cố Hạ không hiểu lắm, lại nghe Triển Thiệu Huy nói: “Ba năm trước đây anh đã gặp em, bên hồ Bình Nguyệt ở đại học C của em, khi đó là tối tháng 11, anh bị người khác đuổi theo nên nhảy xuống hồ, phía trước có một con thuyền chèo qua, anh nhớ rõ khi đó em khuyên anh đừng nên nghỉ quần trong lòng...”

Cố Hạ lục lại trong trí nhớ, chuyện này cô vẫn còn ấn tượng, ngày hôm đó tâm trạng không tốt lắm nên ra bờ hồ tản bộ mãi không muốn trở về kí túc xá, về sau thấy có người rơi xuống hồ. Cô khó tin nhìn anh, “Người nhảy xuống hồ tự sát kia chính là anh sao?”

“Không phải tự sát như em nói!” Triển Thiệu Huy tỏ vẻ rên rỉ không thành thép, “Cô gái này khi nào thì đầu óc em mới có thể thông minh hơn một chút vậy?”

Nếu như người đàn ông kia là Triển Thiệu Huy thì xác thực không có khả năng nhảy hồ tự sát, về mặt Cố Hạ ngu ngơ nhìn anh, hỏi: “Là thật hay là giả vậy? Làm sao anh biết người kia là tôi?”

“Sau này gặp lại em lần nữa thì nhớ lại ngay, thấy em đang tìm việc nên thuận tiện nhận em vào Khải Hoàn.” Triển Thiệu Huy ra vẻ cảm khái, “Không ngờ sau này luôn gặp được em.”

Chuyện mấy năm trước Cố Hạ gần như đã quên, cô không biết bọn họ lại có quan hệ sâu xa như vậy, từ trong miệng anh nói ra chỉ cảm thấy rất tuyệt, nhưng tuyệt vời như vậy cũng không tốt, dễ dàng làm cho người ta rơi vào tay giặc, cô hung ác nói, “Triển thiếu, cho dù không phải anh đùa giỡn tôi thì tôi cũng sẽ không thích anh. Hai ngày nữa tôi sẽ chuyển phòng, anh cũng không cần phải sắp xếp cho tôi nữa, tôi không muốn thiếu nợ anh.”

Lúc này Triển Thiệu Huy còn thấy đáng về nửa sống nửa chết của Cố Hạ, giờ thì cái gì cô cũng biết rồi so với tình huống trước kia càng hồng hót, anh vươn tay gõ nhẹ lên trán cô một cái, nhàn nhạt nói: “Chờ khi nào em khỏe lại sẽ nói đến những chuyện này sau.”

Cố Hạ đang thiếu anh một nhân tình, bởi vì đây là phòng bệnh xa hoa, cộng thêm Triển Thiệu Huy luôn túc trực ở đây, có đồng nghiệp gọi điện đến hỏi thăm tình hình của cô, nói muốn tới thăm cô, Cố Hạ đều từ chối, sống chết gì cũng không nói mình đang nằm bệnh viện nào, nếu như bị người khác nhìn thấy, thật không biết bên ngoài sẽ truyền ra tin đồn gì nữa. Mỗi ngày Triển Thiệu Huy đều tới, có đôi khi Cố Hạ cố ý cãi nhau với anh mà anh cũng không để ý, cầm văn kiện ngồi một góc xư lí. Nhìn thấy một góc phòng bệnh đặt một xấp văn kiện, Cố Hạ cảm thấy phòng bệnh này thật sự không phải của mình, hoàn toàn thuộc về Triển Thiệu Huy.

Sau khi Từ Lộ Lộ đi công tác về thì chạy ngay đến bệnh viện thăm cô, trò chuyện rất lâu với cô, Triển Thiệu Huy ngồi yên vị tại một góc salon, nhìn vào notebook của anh, ngón tay gõ liên tục trên bàn phím. Từ Lộ Lộ vốn nghĩ phải chăm sóc cho cô nhưng ở đây hơn một tiếng thì cảm thấy có người hình như không hài lòng lắm, vô tình cố ý đảo ánh mắt sắc bén tới, như là đang thúc giục cô mau rời khỏi đây, cuối cùng Từ Lộ Lộ chịu không được sức ép của Triển Thiệu Huy, an ủi Cố Hạ dưỡng bệnh cho tốt, nói ngày mai lại đến thăm cô, sau đó rời khỏi bệnh viện.

Hai lần như thế, Cô Hạ đã nhìn ra mánh khỏe, bất mãn nói: “Triển thiếu, đã bận như vậy hay là trở về văn phòng sẽ thuận tiện xử lí hơn, mỗi ngày đều bắt trợ lí của anh mang tới, thật là phiền toái!”

Triển Thiếu Huy cũng không ngẩng đầu lên, “Bọn họ không ngại phiền, không có việc gì làm mới là chuyện phiền toái.”

“Làm sao anh biết bọn họ không ngại phiền toái, bị anh ép quá nói không chừng sẽ bỏ đi ăn máng khác đấy, có lẽ bọn họ có thể tìm một công việc tốt hơn.” Cô Hạ đáp lại.

“Công ty của anh đãi ngộ cao hơn rất nhiều so với các công ty cùng ngành, em cho rằng người khác cũng không có đầu óc như em sao? Em mà từ chức sẽ rất khó tìm một công việc tốt như bây giờ.” Triển Thiếu Huy liếc cô, “Anh đã nói không buông tha cho em thì chỉ sợ ở thành phố C này không có công ty nào dám nhận em đâu.”

Cô Hạ nghe thấy anh lại đang uy hiếp cô thì trong lòng cảm thấy không phục, đáng về giả vờ tự đắc nói: “Tôi đã sớm tìm được việc rồi, Quý sư huynh nhận tôi đến chỗ của anh ấy, anh ấy nói tiền lương sẽ không thấp hơn ở Khải Hoàn, anh còn tưởng rằng rời khỏi Khải Hoàn tôi sẽ chết đói à!”

Triển Thiếu Huy thấy không vui nhất là khi nghe thấy cái tên Quý sư huynh, nhướn mày, ánh mắt lạnh lùng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khó trách dạo này em lại kiêu ngạo như vậy, thì ra đã định đầu quân cho Quý Phi Dương.”

Đôi mắt anh nhìn thẳng tắp vào mắt cô, dường như đang đợi lời nói làm hòa của cô, gần đây Cô Hạ cũng không còn sợ anh nữa, vẫn giữ dáng vẻ hời hợt.

Triển Thiếu Huy trừng mắt nhìn cô một lúc, nhìn thấy Cô Hạ sắc mặt tái nhợt nằm trên giường nhưng lại không biết xấu hổ mà chấp nhất, cảm thấy rất tức giận, anh thật sự không biết phải làm thế nào với cô nữa, đứng lên thật mạnh, “Chuyện làm ăn của nhà họ Quý vẫn chưa đến lượt Quý Phi Dương làm chủ đâu, nếu em dám đến công ty của cậu ta làm việc, em thử xem có thể trụ ở đó mấy ngày.”

Anh chỉ nói một câu như vậy rồi nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh. Cô Hạ nhìn theo bóng lưng của anh, có thể cảm giác được anh thật sự tức giận, nhớ tới trước kia Triển Thiếu Huy cũng không thích cô qua lại với Quý Phi Dương, không cho cô dùng những thứ Quý Phi Dương tặng, lừa gạt lấy mấy tấm phiếu Quý Phi Dương đưa cho cô, chẳng lẽ đây chính là ghen sao?

Tên Triển Thiếu Huy kia thật là keo kiệt, lại còn vui buồn thất thường, rất thích sai bảo cô, nhưng lại không quá để ý đến kết quả. Nhớ rõ lần trước Triển Thiếu Huy nằm bệnh viện, bắt cô mỗi ngày phải mang hoa tới, rõ ràng cửa hàng hoa đều đưa hoa đến phòng bệnh của anh mỗi ngày nhưng anh lại giao chuyện phiền toái này cho cô, không biết có phải là muốn cô mỗi ngày đều tới bệnh viện thăm anh không; Cô Hạ thường xuyên không thể hiểu được ý của Triển Thiếu Huy, có đôi khi dáng vẻ của anh rõ ràng là không thèm để ý, vậy mà một lát sau đã nổi giận một cách khó hiểu... Cô Hạ nhàm chán nằm trên giường, lúc ngủ không được khó tránh suy nghĩ miên man, có một số việc nhớ tới lại cảm thấy buồn bực.

Bên ngoài sắc trời đã dần dần tối, Cô Hạ đoán Triển Thiếu Huy sẽ không tới nữa, thật ra ngấm lại thì trong khoảng thời gian này anh cũng không dễ dàng gì, mỗi ngày đều ở lại tới khuya mới đi, còn phải xử lí công việc. Đến sáng ngày hôm sau, phòng bệnh vẫn không nhìn thấy bóng dáng của anh, bởi vì là cuối tuần nên Từ Lộ Lộ tới cùng cô, thấy lúc ăn trưa cô không yên lòng thì cười hỏi: “Trong lòng đang muốn tên ông chủ kia của cậu tới thăm cậu sao?”

“Làm gì có?” Cô Hạ liếc cô ấy, mấy ngày nay sức khỏe hồi phục rất khá, cô tiếp tục vui đầu vào ăn cơm.

“Mình chỉ mới tới một lúc mà đã thấy ánh mắt của cậu không ngừng liếc ra ngoài cửa.” Từ Lộ Lộ chế nhạo cô, “Trọng sắc khinh bạn.”

Cô ấy nói như vậy Cô Hạ mới tỉnh ngộ hình như mình đã liếc nhìn ra ngoài cửa vài lần, bình thường buổi sáng Triển Thiếu Huy sẽ đến đây, bây giờ đã là giờ cơm trưa rồi mà vẫn còn chưa tới, người này quả nhiên là keo kiệt, ngày hôm qua cùng lắm chỉ nói vài câu thôi, vậy mà còn giận lâu như vậy.

Triển Thiếu Huy không tới, buổi chiều Từ Lộ Lộ đi rồi Trâu Nhuận Thành lại tới, “Nghe nói cô bị bệnh, tốt xấu gì cô cũng là nhân viên của công ty tôi, tôi tới đây thăm cô.”

Hiện giờ Cô Hạ cũng không chào đón anh ta, từng mắt nhìn lên, “Tổng giám đốc Trâu, anh quá khách sáo rồi, tôi làm gì có phúc lớn như vậy chứ?”

“Cô Hạ, tôi cũng không vòng vo nữa, trước kia muốn trêu đùa cô là ý của tôi, bỏ thuốc cô cũng là tôi, không liên quan gì đến đại ca cả, cũng không liên quan gì đến Tam ca và Tứ ca.” Sự tình bị mấy người bọn họ khiến cho trở nên thế này, tất cả mọi người không thể khoanh tay đứng nhìn, và lại tâm trạng của Triển Thiếu Huy không tốt thì bọn họ cũng không thể sống yên ổn, đàn ông có thể làm thì cũng có thể chịu, Trâu Nhuận Thành hiên ngang lăm lăm nói, “Trong lòng cô thấy khó chịu thì cứ tính với tôi, đừng làm khó dễ đại ca nữa, cô xem mỗi ngày đại ca đều tới chăm sóc cô, buổi tối rất khuya mới về, công việc chưa xử lí xong thì phải tiếp tục xử lí, nửa đêm cũng chưa chắc được đi ngủ, buổi sáng sáu giờ đã phải dậy, thật sự không hề dễ dàng gì, cô lại còn có ý chọc giận anh ấy, cô có thù oán gì với đại ca sao?”

Cô Hạ không trả lời anh ta, tầm mắt xuyên qua bình hoa phía sau anh ta.

“Đại ca chưa từng thích một người phụ nữ nào, trước kia tôi cho rằng anh ấy không quan tâm đến việc đó. Nhưng mà bây giờ cũng đã nhận ra, đại ca thật lòng với cô. Những chuyện không hay trước kia đều là do một mình tôi làm ra.” Trâu Nhuận Thành ngồi xuống ghế, tiếp tục nói: “Nếu trong lòng cô cảm thấy khó chịu muốn trả thù tôi thì cũng được, nhưng mà chán hán cô cũng không có cách nào để xử được tôi, tôi có một đề nghị cho cô, trước kia cô hãy làm hòa với đại ca, sau này nói với anh ấy những lời gièm pha bóng gió gì đó, đại ca nhất định sẽ giúp cô hả giận, anh ấy chỉ cần tùy tiện tìm cho một chút việc hoặc là động chân động tay một chút thì tôi sẽ cực kì thâm cảm...”

Nghe đến đó, Cố Hạ nhin không được phát ra tiếng cười khẽ từ cổ họng, “Nếu thăm như vậy thì anh cũng sẽ không hiền kẻ cho tôi như vậy.”

Về mặt Trâu Nhuận Thành lại rất nghiêm chỉnh, “Chúng tôi là anh em nhà, tôi cũng không thể trơ mắt ra nhìn đại ca gặp chuyện không may.”

Cố Hạ chấn động trong lòng, sắc mặt căng thẳng, “Anh ấy đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa, hôm qua nhất định là cô đã chọc tức anh ấy, tối hôm qua anh ấy uống rất nhiều rượu, tửu lượng của đại ca cũng rất tốt, rõ ràng đã uống đến choáng váng vậy mà sau đó anh ấy còn lái xe.” Mặt Trâu Nhuận Thành tỏ ra rất đau lòng, “Xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chuyển biến

Chờ cho anh ta đi rồi, Cố Hạ vội vàng cầm điện thoại lên gọi cho Triển Thiệu Huy, điện thoại đổ chuông thật lâu không có ai nghe, cô vô cùng lo sợ, điện thoại tự động bị ngắt sau đó gọi lại.

Rốt cuộc đầu bên kia đã có người nhận, giọng nói ôn hòa của Triển Thiệu Huy vang lên dường như có chút khó tin, “Nhớ đến anh rồi sao?”

Cố Hạ bị nghẹn một lúc, không biết nên trả lời thế nào, ấp a ấp ứng nói: “Anh... có khỏe không?”

“Không khỏe lắm” Triển Thiệu Huy nặng nề trả lời.

“Anh đang ở đâu? Đang ở bệnh viện sao?” Giọng nói của Cố Hạ rất vội vàng, say rượu lái xe rất nguy hiểm, không khéo có thể mất mạng như chơi.

“Trước mắt vẫn chưa tới bệnh viện, đang họp ở công ty, hơi đầu đầu một chút.” Triển Thiệu Huy mang theo một chút vui vẻ nói, “Hôm nay có cuộc họp khẩn cấp, có vài việc phải nhanh chóng xử lý cho nên hôm nay phải tới mới ghé qua được, thế nào, không gặp anh có phải cảm thấy nhàm chán không?”

“Tôi chỉ hỏi vậy thôi mà, anh không đến tôi lại còn thấy mừng nữa ấy chứ.” Cố Hạ cảm thấy nhất định đã bị Trâu Nhuận Thành lừa gạt, nhưng vẫn có chút lo lắng nói: “Vừa rồi Trâu Nhuận Thành đã tới, nói hôm qua anh say rượu lái xe xảy ra chuyện ngoài ý muốn cho nên tôi gọi điện xác nhận thử xem có phải anh lại tiếp tục gây họa cho nhân gian không.”

Triển Thiệu Huy cười khẽ một tiếng, “Thì ra em đang lo lắng cho anh, cũng không có chuyện gì lớn đâu, đừng hù dọa xe của Tiểu Ngủ thôi, đưa đến trung tâm sửa chữa cũng tốn không ít tiền.”

Khó trách Trâu Nhuận Thành lại tỏ ra đau lòng như vậy, thì ra là đau lòng cho xe của anh ta, sự thật cũng bị khuyếch đại quá đáng rồi, Cố Hạ cảm điện thoại không biết phải nói gì, Triển Thiệu Huy ở đầu dây bên kia không muốn bị ngắt quãng nên nói: “Hôm nay lưng còn đau không?”

“Cũng đỡ rồi, cảm thấy mấy ngày nữa là có thể ra viện.” Đã không có việc gì thì Cố Hạ cũng không muốn nhiều lời với anh, nói: “Anh họp tiếp đi, tôi cũng muốn xem TV.”

“Được.” Tâm trạng của Triển Thiệu Huy rất thoải mái, đã lâu rồi Cố Hạ chưa gọi điện cho anh, chậu cây đặt ở góc tường có vẻ đáng yêu lạ thường, anh nói: “Sau khi bên này chấm dứt anh sẽ sang chỗ em ngay.”

“Không cần, không cần...” Cố Hạ bối rối nói, cú điện thoại này hình như đã bị người ta hiểu lầm thành cô đang nóng ruột nóng gan chờ anh.

Cúp điện thoại xong tâm tình Triển Thiệu Huy không thể tốt hơn nữa, anh tới rất nhanh, hơn nửa tiếng sau đã thấy anh xuất hiện tại phòng bệnh của Cố Hạ, ánh mắt sáng ngời, lập đi lập lại câu, “Hôm nay có việc.”

Cố Hạ hàm hàm hồ hồ “ừ” một tiếng đáp lại, cũng tại Trâu Nhuận Thành nói không rõ ràng, hại cô gọi điện tới, nhìn thấy Triển Thiệu Huy cười đắc ý như vậy đã biết là không ổn rồi, cô cầm điều khiển từ xa tìm một kênh trên TV, ánh mắt dán vào màn hình LCD trước mặt, giả vờ như đang chuyên tâm xem TV.

Triển Thiệu Huy đi qua đầu giường, từ trên cao nhìn xuống cô, vươn tay vò vò tóc cô, động tác này rất thân mật, Cố Hạ không thích sờ ám mới anh như vậy, vội vàng nghiêng đầu trốn tránh, bất mãn nói: “Đừng có vò đầu tôi như vậy, không có ai nói cho anh biết tùy tiện xoa đầu người khác là hành vi bất lịch sự sao?”

Triển Thiệu Huy thu tay lại, cười nói: “Lúc này em lo lắng cho anh.”

“Ai lo lắng cho anh?” Cố Hạ cảm thấy lời nói không đủ mạnh mẽ, vội che lấp nói: “Hôm nay nhàm chán quá, bên ngoài thời tiết tốt như vậy, không thể ra

ngoài chơi thật làm cho người ta buồn bực.”

Tâm tình Triển Thiệu Huy rất tốt, không ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nữa mà trực tiếp ngồi thẳng lên giường, ánh mắt đảo qua hàng mi của cô, mắt của cô, mấy ngày nay lưng của Cố Hạ đã có chuyển biến tốt đẹp, ăn nhiều đồ bổ, sắc mặt cũng đã khôi phục lại vẻ hồng hào, Triển Thiệu Huy vươn tay vén vài sợi tóc rơi xuống ra sau tai cô, nhìn đôi môi mềm mại non nớt màu trắng nhạt của cô, nhẹ giọng hỏi: “Anh không được phép hôn em sao?”

Về ranh mãnh trong mắt anh chớp động, Cố Hạ giật mình nhìn khuôn mặt anh dần dần sát lại gần, hơi nghiêng đầu đi, đồng thời rút tay ra vội vàng che miệng mình lại, dùng hành động nói cho anh biết “Không thể.”

Cô che miệng lại, Triển Thiệu Huy cười cười ngực phập phồng, càng đến gần hơn, trán đụng vào nhau, “Hôm nay em làm động tác này để cự tuyệt, có phải chỉ làm cho người ta càng muốn tiếp tục không?”

Cố Hạ vẫn không bỏ tay ra, ánh mắt có chút cảnh giác nhìn anh. Mỗi Triển Thiệu Huy dỗi lên trên, ấn xuống một nụ hôn thật khê lên trán cô, nhẹ nhàng mà ôn nhu, giống như mỗi buổi tối khi anh rời khỏi phòng bệnh đều làm vậy. Toàn thân Cố Hạ chấn động, hình như có một dòng điện yếu ớt chạy ra người, mỗi tối nửa tỉnh nửa mê, hình như có một nụ hôn khê rơi trên trán cô, yên lặng không một tiếng động giống như làn sương sớm len lỏi vào màn đêm, hư hư ảo ảo giống như mộng mà không phải mộng, rõ ràng bước chân của người kia cực kỳ nhẹ, nhưng dường như Cố Hạ vẫn có thể nghe thấy, trong đầu hiện lên bóng lưng của anh từng bước một rời khỏi phòng bệnh, rõ ràng cô không hoàn toàn tỉnh dậy nhưng lại có thể cảm giác được hết thảy, khi tỉnh lại cũng chỉ nghĩ có lẽ là mộng mà thôi.

Triển Thiệu Huy đã đứng thẳng dậy, tay vẫn để trên đầu cô, vỗ về chơi đùa mái tóc mềm mại của Cố Hạ, “Chờ đến khi vết thương tốt hơn, em sẽ là bạn gái của anh.”

Những lời này không phải là câu nghi vấn dùng để trưng cầu ý kiến mà là một câu trần thuật, giọng điệu nhẹ nhàng như mưa thuận gió hòa, liên tục rơi xuống lòng người, Cố Hạ rù hai tay xuống, lẩm bẩm: “Dựa vào cái gì chứ?”

Nếu Triển Thiệu Huy dám nói mấy ngày nay cô nằm viện mất bao nhiêu tiền của anh, tính toán với cô, Cố Hạ nghĩ mình sẽ làm công cả đời để trả lại món tiền này chứ không muốn ở bên cạnh anh.

Triển Thiệu Huy mở miệng nói, “Em xem anh có tiền lại có thế, em cũng đã nói anh rất đẹp trai, mà anh lại đối xử tốt với em, em không thích anh thì còn có thể thích ai nữa?”

Anh nói vô cùng chắc chắn, lời nói ngược lại không thể phản bác được, nhưng rõ ràng anh không biết xấu hổ nói anh đối xử tốt với cô, Cố Hạ cãi lại: “Anh tốt với tôi hồi nào?”

“Sao anh lại không tốt với em?” Triển Thiệu Huy nhún mày hỏi cô.

Chưa từng thấy người nào nghĩ tốt về mình như vậy, Cố Hạ học giọng điệu khinh bỉ của Triển Thiệu Huy trước kia, “Cho tới bây giờ anh chưa từng tốt với tôi, chỉ biết sai tôi làm cái này cái kia, thỉnh thoảng lại uy hiếp tôi, thật ra thì anh biến tôi thành trợ lý của anh thì đúng hơn nhỉ?”

Triển Thiệu Huy hừ một tiếng từ trong mũi, “Nếu như trợ lý mà hay chọc giận anh giống như em thì không biết đã bị đuổi việc bao nhiêu lần rồi.”

Cố Hạ yên lặng một lát, “Triển thiếu, tuy tôi cảm thấy anh cũng rất tốt, nhưng mà...” Giống như trước kia, cô còn chưa nói hết câu thì đã bị anh ngắt lời, Triển Thiệu Huy dùng giọng điệu nặng nề nói: “Đừng nói!”

“Nhưng mà” luôn là một từ kì diệu, thật giống như lúc Triển Thiệu Huy nói chuyện làm ăn trên thương trường, thỉnh thoảng cũng sẽ khách sáo một chút, chẳng qua nói một câu “Nhưng mà” vậy nghĩa là không có ý định hợp tác với người khác, cho nên anh mới không thích nghe câu ấy. Giọng điệu của Triển Thiệu Huy lại trở nên dịu dàng, giọng nói như tiếng đàn cô trầm thấp, “Trước kia thật sự anh chưa từng thích một người phụ nữ nào, cũng không biết em muốn gì, nhưng mà từ nay về sau anh sẽ yêu thương em.”

Giọng điệu dịu dàng như vậy xuất phát từ miệng một người đàn ông đẹp trai thật sự làm cho tâm hồn người khác nhộn nhạo, lúc khó khăn nhất chính là lúc cô yếu đuối nhất, Triển Thiệu Huy lại luôn ở bên cạnh cô, nói không có cảm giác chính là lừa gạt người khác, Cố Hạ không dám nhìn thẳng, ấp a ấp úng nói: “Nhưng...nhưng mà...”

Ánh mắt sâu như hồ không đáy của Triển Thiệu Huy u ám, vẻ ngoài bình tĩnh nhưng thật ra bên trong đang dậy sóng mãnh liệt, muốn nghe câu nói kia nhưng lại sợ nó là một câu không muốn nghe, chẳng hạn như “Nhưng mà...Tôi thích Quý sư huynh.”, cánh tay không tự giác siết chặt, gân xanh lộ ra.

Cố Hạ phun ra nuốt vào nửa ngày, cuối cùng nói: “Nhưng mà, nếu anh suốt ngày sai bảo uy hiếp tôi cũng gọi là thích thì tôi cảm thấy hai chúng ta là người của hai thế giới.”

Triển Thiệu Huy tỏ ra đang suy nghĩ xấu xa nói: “Sau này anh sẽ chú ý.” Anh lại cười cười, đôi mắt cong như trăng rằm, “Tôi nay muốn ăn gì? Anh sẽ gọi bảo bọn họ chuẩn bị sớm một chút.”

Cố Hạ không biết câu nói “Sau này anh sẽ chú ý” là có ý gì, lúc rời đi anh vẫn hôn cô, lén lút như đi ăn trộm, hoàn toàn không có phong cách sắc bén như bình thường, ngay lúc nụ hôn gửi gắm tình yêu của anh, rõ ràng Cố Hạ đã ngủ nhưng trong mộng vẫn cảm giác được tình cảm của anh. Ngày hôm sau Triển Thiệu Huy đã tự nghiệm chứng chính câu nói “Sau này anh sẽ chú ý” của mình, anh mang đến một bó hoa hồng nhạt màu, rất tùy tiện đặt lên tủ đầu giường.

Trong phòng bệnh đương nhiên không thể thiếu hoa tươi trang trí, cửa hàng bán hoa theo lịch mang tới, Cố Hạ nhìn thấy Triển Thiệu Huy mặc một bộ đồ

thoải mái ôm bó hoa tới, hai mắt lóe sáng, sau khi Triển Thiệu Huy buông bó hoa xuống, làm như không có gì ngồi xuống bên cạnh, vẫn như mọi khi hỏi thăm bệnh tình của cô, nhưng ánh mắt vẫn vô tình hay cố ý liếc về phía bó hoa, dường như muốn nói: “Em không thấy anh mang hoa đến tặng em sao?”

Cố Hạ cảm thấy buồn cười trong lòng, đoán chắc anh không thể bỏ đi cái tính sĩ diện của mình, không chịu thừa nhận chuyện mình mang hoa tới cho cô, Cố Hạ nhin không được nói: “Triển thiếu, hoa phải cắm vào bình hoa.”

Anh hơi hốt bình thần nhìn cô, “Hoa hồng nhạt màu, thích không?”

Cố Hạ duỗi tay ôm tới, đây là lần đầu tiên có người tặng cô hoa hồng, trên bó hoa hồng kia còn lấp lánh những giọt sương, mùi hương sâu kín thoang thoảng trong không khí, cô nhẹ nhàng nở nụ cười, “Rất đẹp.”

Triển Thiệu Huy khẽ nâng cằm cô lên, “Xinh đẹp hơn nhiều so với bó hoa trước kia em tặng cho anh.”

Cố Hạ biết rõ anh không thể không giữ sĩ diện, tiếp tục hỏi: “Sao anh lại nhớ tới việc tặng hoa cho tôi?”

Ánh mắt Triển Thiệu Huy hướng lên trần nhà, “Không phải lúc anh nằm viện em cũng đã tặng hoa cho anh sao? Anh mang hoa tới cho em để chỉ ra sự đôi lập, hoa trước kia em đưa đến cho anh thật sự kém hơn rất nhiều.”

Cố Hạ ôm lấy bó hoa hồng kia thầm vui mừng, đại thiếu gia kia rất sĩ diện, trước kia rõ ràng thích cô nhưng lại không chịu nói; hiện giờ mang tới thứ gì cũng không nói là để làm cô vui, Cố Hạ nheo hàng mi, nói: “Triển thiếu, ngày mai tôi muốn hoa bách hợp.”

“Được rồi.” Triển Thiệu Huy có hơi choáng nhưng cũng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chuyển biến tốt đẹp

Từ đó về sau mỗi ngày Triển Thiệu Huy đều mang thứ gì đó đến cho cô, có đôi khi là hoa tươi, có đôi khi lại là một món đồ chơi nhỏ, chẳng hạn như một con thú nhồi bông đáng yêu, chiếc gối ôm màu đỏ hình trái tim, cái gối ôm kia rất mềm, trên mặt còn thêu chữ LOVE, có đánh chết Cố Hạ cũng không tin là tự bản thân anh nghĩ ra tặng những thứ này, giờ gối ôm lên hỏi: “Triển thiếu, ai nói anh tặng những thứ này thế?”

Triển Thiệu Huy cũng không che giấu nói: “Tiểu Ngũ nói, cậu ta nói phụ nữ đều thích những thứ này, còn bảo cửa hàng đưa vài catalogue tới...” Tiểu Ngũ luôn tự hãnh diện mình rất hiểu lòng phụ nữ, Triển Thiệu Huy cũng tin anh ta, khi nào rảnh sẽ mở cuốn catalogue kia ra xem, sau đó gọi người đi mua đặt trên xe mang tới.

Mỗi lần anh mang thứ đó vào phòng đều tùy tiện đặt trên giường hoặc tủ đầu giường, có đôi khi anh vừa vào cửa Cố Hạ đã thấy trên tay anh cầm thứ gì đó, nếu ngay lập tức tỏ ra cực kì hứng thú yêu mến, trên mặt Triển Thiệu Huy sẽ mang theo vẻ dương dương đắc ý; nếu Cố Hạ không chủ động hỏi đến, anh cũng sẽ không nhắc đến món quà kia, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về đó ý bảo Cố Hạ, ý tứ như là “Anh tặng quà cho em, tốt xấu gì em cũng phải nói một tiếng cảm ơn chứ.”

Cố Hạ mừng thầm trong lòng, ôm gối ôm cười nói: “Em rất thích, cảm ơn anh.”

Khóe môi Triển Thiệu Huy hơi cong lên hỏi: “Em có đặc biệt thích cái gì không? Hay là anh mang tập catalogue kia đến cho em tự chọn.”

Cố Hạ than thầm một tiếng từ trong lòng, Triển Thiệu Huy quả nhiên không hề có ý tứ, tự mình chọn thì còn ý nghĩa gì nữa, người khác đưa tới mới cảm thấy vui vẻ ngọt ngào, cô nghiêng nghiêng đầu, “Em không đặc biệt thích cái gì cả, anh tự mà chọn đi, không cần phải quá mắc, nếu không tôi cũng không dám nhận.”

Chắc hẳn Triển Thiệu Huy thật sự không có năng khiếu chọn quà, anh vẫn mang tập catalogue kia tới, tùy tiện lật tới lật lui cùng Cố Hạ trên salon, cầm cây viết làm dấu ở những thứ ánh mắt của cô dừng lại lâu một chút, vài ngày sau những thứ đồ kia xuất hiện trong phòng bệnh. Ánh sáng màu vàng kim sau giờ ngọ chiếu rọi vào tường, hai người ngồi cùng nhau chỉ trỏ vào những cuốn sách đủ màu sắc, Cố Hạ nhìn thấy Triển Thiệu Huy hơi cúi đầu xuống, khẽ mỉm môi, trên trán có vài sợi tóc đen, ánh mắt dịu dàng sáng ngời không còn vẻ lạnh lùng sắc bén, vô cùng đẹp trai.

Hiện giờ Cố Hạ cũng không sợ Triển Thiệu Huy nổi giận nữa, ý vào bệnh tình nằm ý trên giường ra về đại gia sai bảo Triển Thiệu Huy, “Triển thiếu, em muốn ăn táo.”

Triển Thiệu Huy giúp cô lấy ra một trái táo, đưa tới cho cô, Cố Hạ không nhận, bất mãn than phiền: “Vẫn chưa gọt vỏ làm sao mà ăn?”

“Táo còn vỏ mới có dinh dưỡng.” Triển Thiệu Huy nói thế nhưng vẫn cầm dao gọt hết vỏ táo.

Cố Hạ nhìn những ngón tay thon dài mảnh mẽ của anh, trong lòng thầm vui mừng, đến khi anh gọt xong táo đưa qua, cô lại bắt đầu trách móc: “Sao anh không cắt thành từng miếng nhỏ? Lúc anh nằm viện em cũng cắt táo thành từng miếng cho anh mà.”

“Em thật là phiền toái.” Triển Thiệu Huy vừa quở trách cô vừa cắt táo thành từng miếng nhỏ cho cô.

Cố Hạ nhìn anh nhũn nhũn mảy, trong lòng không ngừng cười trộm, khó trách tại sao Triển Thiệu Huy lại thích sai bảo cô, thì ra cảm giác rất vui sướng. Đến khi Triển Thiệu Huy cắt xong, Cố Hạ ăn hai miếng, được một tắc lại tiến thêm một thước nói: “Hôm nay táo không ngon, em muốn ăn lê.”

Đôi mắt phong của Triển Thiệu Huy quét tới, “Cố Hạ, có phải em đang cố tình không? Đã cắt gọn gẽ ra cho em rồi, em không ăn cũng phải ăn.”

“Ăn không vô.” Cố Hạ thật thà u oán nói: “Em là người bệnh, phải ăn những món hợp khẩu vị mới dưỡng bệnh được, nếu không sau này để lại di chứng thì phải làm sao đây? Anh xem trước kia khi anh nằm viện, anh muốn ăn gì em đều gọt cho anh, đến phiên em... thật đúng là số khổ nha, muốn ăn lê cũng không được nữa.”

Triển Thiệu Huy tỏ ra nhượng bộ, anh gọi hộ lí ngoài kia, “Vào giúp cô ấy gọt lê.”

Cố Hạ nhếch miệng lên, “Cũng không biết là anh ở đây suốt ngày để làm gì nữa, tới chăm sóc cho em à? Hay là vẫn còn ý định bắt em phải chăm sóc anh!”

Trong mắt Triển Thiệu Huy lộ ra một vẻ bất đắc dĩ, cầm lấy dao gọt trái cây quơ quơ, liếc mắt uy hiếp cô: “Gọt cho em đây, nhưng mà nếu em không ăn hết...”

Rõ ràng lưng Cố Hạ đã không còn đau nữa nên đầu gối mềm cũng không thua gì Triển Thiệu Huy, dạo này Triển Thiệu Huy rất dung túng cho cô, thấy cô buồn chán sẽ tìm vài bộ phim xem cùng cô, còn mang máy tính lên giường cho cô chơi...& trong phòng mấy món đồ chơi nhỏ ngày càng nhiều, phía dưới kệ TV đặt những món đồ trang trí bằng thủy tinh đều do Triển Thiệu Huy tự mình mang đến, âm áp không hề giống với phòng bệnh mà giống một căn phòng ngủ hơn.

Ánh mắt Triển Thiệu Huy thường xuyên toát ra vẻ dịu dàng, có khi Cố Hạ còn không dám nhìn thẳng vào anh, dịu dàng như vậy thật sự làm cho người ta chìm đắm trong đó.

Có một tối Cố Hạ nằm trên giường đã gần ngủ, Triển Thiệu Huy nhìn đồng hồ thấy cũng sắp phải về, giống như mọi ngày, bước chân của anh rất khẽ khàng, đi đến bên giường bệnh ngắm cô ngủ, nhẹ nhàng thả rơi một nụ hôn lên trán cô, động tác rất thông thả, đôi môi rời khỏi vầng trán tròn bóng của cô, sau đó anh dừng lại, Cố Hạ lại mở đôi mắt to tròn ra nhìn anh, ánh mắt hơi mơ màng, cô cứ nhìn anh như vậy, bốn mắt nhìn nhau, ánh đèn ngủ trong phòng tản mát ra chút ánh sáng dịu dịu, tuy không phải rất sáng nhưng Cố Hạ cũng có thể nhìn thấy ánh mắt sáng ngời yên tĩnh của Triển Thiệu Huy, bùng sáng như một vì sao.

Hai tay Triển Thiệu Huy còn đặt bên cạnh cô, hai người cũng đã rất lâu không đối mặt nhau, anh cúi đầu thêm lần nữa, ngón tay luồn vào mái tóc cô, môi nhắm ngay vào đôi môi của cô, trần trọc mà sát trên cánh môi của cô, đầu lưỡi luồn lách vào miệng cô, Cố Hạ cũng vươn đầu lưỡi đáp lại anh, khiến cho hơi thở của đôi phương hòa quyện cùng mình, trong lúc vô thức, tay của cô đã rút ra khỏi chăn, vòng lên cổ anh, khiến cho mình đắm chìm trong nụ hôn.

Sau nụ hôn nóng bỏng, Triển Thiệu Huy chống tay quanh cô, hơi thở không đều đặn, “Có phải em không muốn để cho anh đi không?”

“Không phải đâu.” Cố Hạ mở miệng nói, giọng nói mềm mại, sòng mắt long lanh, “Anh phải về chứ, ngày mai còn đi làm nữa.”

“Anh là chủ, ngày mai không đi làm cũng không sao.” Trong cơn say dường như Cố Hạ đã nghe thấy anh nói như vậy, ánh sáng lại bị che lấp thêm lần nữa, anh cúi xuống hôn lên khóe môi cô, tiếp tục nụ hôn nóng bỏng, tình tế lướt qua da thịt non mịn nơi cổ cô, tầm chân mềm đã bị kéo xuống phân nửa, Triển Thiệu Huy hôn lên mặt cô, tay bắt đầu không tự chủ được mò vào bên trong bộ quần áo bệnh nhân, vuốt ve đùa nghịch trên làn da bóng loáng của cô, dùng miệng chặn lấy miệng cô, giải tỏa tình cảm cùng dục vọng đối với người mình yêu.

Lúc anh ngừng lại thì lồng ngực đập phồng kịch liệt, vô cùng mâu thuẫn nói: “Nên làm gì bây giờ?”

Sắc mặt Cố Hạ đỏ bừng, lấy tay chống lên ngực anh, “Đã muộn rồi, anh thật sự phải trở về.”

“Có về cũng không ngủ được, hay là ở đây tiếp tục hôn vậy.” Triển Thiệu Huy chống tay hai bên đầu cô, vây lấy cô.

“Đừng mà.” Hai người đã hôn rất lâu rồi, đầu lưỡi của Cố Hạ đã run lên, “Em muốn ngủ.”

“Vậy em nói em thích anh đi.” Triển Thiệu Huy cúi đầu xuống, bản chất lưu manh lộ nguyên hình, “Em không nói anh sẽ không về.”

Cánh tay Cố Hạ vẫn còn quấn quanh cổ anh, nhếch môi cười, Triển Thiệu Huy cũng vô cùng kiên nhẫn nhìn cô, sau nửa ngày, Cố Hạ ghé vào lỗ tai anh, thấp giọng nói: “Em thích anh.”

Trong lòng Triển Thiệu Huy cảm thấy vô cùng ngọt ngào, dường như thứ anh theo đuổi rốt cuộc đã nằm trong lòng bàn tay anh, khẽ gặm gặm trên mặt cô, lưu luyến đứng dậy, “Hôm nay coi như xong, ngày mai anh sẽ đến sớm một chút.”

Anh đi rồi, Cố Hạ lăn qua lộn lại mãi không ngủ được, nhắm mắt lại mà khóe miệng vẫn còn nguyên nụ cười nhẹ nhàng. Ngày hôm sau Triển Thiệu Huy mang đến cho cô một bó hoa hồng đỏ rực, Tiểu Ngũ đứng một bên bức tức nói: “Đại ca à anh muốn mua hoa em cũng không phản đối, nhưng mà

chúng ta không thể giống người khác được, người tặng hoa đồng ý cả ra, thật là không có đẳng cấp.” Anh hung hăng liếc Tiểu Ngũ, mọi người ai cũng làm như vậy, đây rõ ràng là chân lý.

Triển Thiệu Huy thường xuyên kéo Cổ Hạ lại ôm chăm lấy mà hôn cô, mỗi lần hôn môi tay chân nhất định sẽ không thành thật, có lúc còn đè cô lên giường bệnh coi hết nút áo của cô ra, đẩy áo ngực của cô lên, da thịt bị lộ ra ngoài làm cho Cổ Hạ có chút tức giận, đẩy tay anh ra, “Không cho phép sờ lung tung.”

“Sao em lại không tập trung vậy hả?” Trái lại Triển Thiệu Huy còn trách cô, đặt tay của cô vòng lên cổ mình, “Em phải ôm anh, đây mới là tư thế chính xác.”

Anh vừa muốn hôn cô tiếp thì Cổ Hạ vội vàng nghiêng đầu đi, “Tay chân thành thật một chút.”

“Anh là đàn ông, như vậy rất bình thường.” Triển Thiệu Huy không hề biết xấu hổ, kéo đầu cô qua, chặn hết những tiếng bất mãn của cô.

Sức khỏe của Cổ Hạ dần dần hồi phục lại như cũ, sau khi nằm viện hai mươi ngày, hoạt động bình thường đã không còn trở ngại, có thể ra viện về nhà dưỡng bệnh, Triển Thiệu Huy không đồng ý, nói rất thuyết phục: “Em đàn như vậy, về nhà mà làm không tốt để bị thương lại, em lại phải chịu hồi phục vết thương.”

“Em sẽ ở nhà dưỡng bệnh thật tốt, thỉnh thoảng nấu cơm, thú vị hơn so với ở đây nhiều.” Cổ Hạ trừng mắt nhìn anh, “Em đàn hồi nào? Có thể ăn bậy chứ lời nói thì không thể nói lung tung, nhất là một ông chủ lớn như anh.”

“Em mà không đàn à?” Triển Thiệu Huy mang theo giọng điệu cười nhạo nhàn nhạt, “Em chẳng qua cũng chỉ đi tập tại phòng tập thể hình mà cũng có thể tạo nên tổn thương vận động nghiêm trọng như vậy, phòng tập thể hình từ trước đến giờ chưa từng thấy ai như em.”

Phòng tập thể hình đương nhiên kẻ lại rất ngắn gọn, về sau Triển Thiệu Huy hỏi đến chuyện này, phòng tập cũng có một phần trách nhiệm, phòng tập yoga toàn những hội viên lâu ngày, thân thể rất mềm dẻo, động tác quá đơn giản bọn họ sẽ có ý kiến, huấn luyện viên yoga phải cho tập những tư thế khó, Cổ Hạ là người mới, căn bản không thể làm được, một khi quá miễn cưỡng sẽ rất dễ bị thương. Trong lòng Triển Thiệu Huy biết rõ chuyện bị thương không thể hoàn toàn đổ lên đầu Cổ Hạ, chỉ là bất đại một cơ hội mải mai cô mà thôi.

Cổ Hạ cũng không đổ trách nhiệm cho người khác mà chỉ nói: “Em cho anh biết, sở dĩ em nằm viện hoàn toàn bởi vì em dùng thể của anh, là vấn đề nhân phẩm của anh làm cho em bị thương.”

Triển Thiệu Huy bất đắc dĩ nói: “Phụ nữ quả là không nói lí.”

Cuối cùng Cổ Hạ cũng không thể ra viện, bác sĩ đến nói một tràng, thí dụ như bệnh này nghiêm trọng như thế nào, ra viện sớm sẽ để lại di chứng, trước kia đã có người bị giống như vậy bởi vì không nghe lời bác sĩ nên phải gánh chịu hậu quả, trong khi nói thỉnh thoảng lại xen thêm vài danh từ chuyên khoa vào, lúc ấy Cổ Hạ nghe xong cảm thấy sống lưng lại đau, bị dọa xong lại vội vàng trở về giường nằm, ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ nằm trong bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Thả điều

Một vài trận mưa xuân đã gột sạch đất trời, đêm đông đen tối bị ánh sáng quét qua, ánh nắng ấm áp chen vào, vài cây hoa anh đào nở rộ, thời tiết tốt như vậy mà ở lì trong phòng thì thật sự rất lãng phí nắng xuân, Triển Thiệu Huy kéo cô ra ngoài tản bộ... Đây là một bệnh viện tư nhân, cảnh trí cũng rất trang nhã, cây liễu rủ xanh tươi, Cổ Hạ ngồi trên ghế, nhìn những con điều hình chim yến xinh đẹp lượn quanh, đó là con điều cô ấn tượng nhất, có lần dây điều bị đứt vướng vào đầu cành cây, cô đã khóc lớn, đứng dưới cây đại thụ không chịu về, sợ những đứa trẻ khác canh chừng lấy mất, đến khi trời tốt ba đi tìm cô, tìm một cái thang treo lên cây đại thụ lấy nó xuống mới kéo cô về nhà được.

Giờ thì ba mẹ đều đã già rồi, chỉ sợ là ba đã không còn có thể treo lên cây như vậy nữa, nhớ tới cảm thấy rất xúc động, những kí ức tuổi thơ trong ấn tượng tất cả đều rất hoàn hảo, Cổ Hạ kìm lòng không được khoe miệng hiện lên một nụ cười nhẹ, nghiêng đầu nói với Triển Thiệu Huy: “Em muốn chơi điều.”

“Chơi điều?” Triển Thiệu Huy không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, “Thả ở đây?”

Cổ Hạ nhìn hoàn cảnh xung quanh, ở đây cũng có thể thả điều, nhưng mà người đến người đi nhất định là không thể thoải mái chơi được, huống hồ sẽ có người chỉ trỏ, ánh mắt mong đợi của cô nhìn anh, “Em muốn đi ra ngoài thả, hôm nay thời tiết thật sự rất tốt.”

Triển Thiệu Huy nhìn cô, muốn chạy ra ngoài thì cứ việc nói thẳng là được, còn lấy cớ muốn chơi điều. Thật ra thì sức khỏe của Cổ Hạ đã phục hồi khá tốt, ra viện thì cũng được, chỉ có điều Triển Thiệu Huy không muốn phá vỡ quan hệ ấm áp lòng người trước mắt, hơn nữa dưỡng bệnh ở bệnh viện càng có lợi nên mới không cho cô ra viện, nhìn thấy ánh mắt thiết tha của cô, anh đứng lên, “Đi thôi, anh đưa em đi thả.”

Triển Thiệu Huy không thể ra ngoài quá lâu, trước tiên lái xe đưa cô đi mua điều, sau đó đưa cô đến một ngôi biệt thự ven hồ cách đó không xa lắm, mỗi biệt thự ở nơi đó đều cách nhau rất xa, có một khoảng sân nhỏ có tường bao quanh. Bên ngoài khu vực công cộng có cả bồn phun nước, có sân rộng, thảm cỏ xanh mướt, tuyệt đối là nơi chơi đùa lí tưởng. Xe hơi từ con đường nhỏ tiến vào cửa chính, đi một đoạn khá xa mới ngừng lại, Cổ Hạ nhìn nhìn xung quanh, hỏi: “Quả thật là nơi của kẻ có tiền, anh ở chỗ này sao?”

“Nơi đây là do công ty của anh xây dựng nên, ở đây anh cũng có một ngôi nhà nhỏ, cũng thường xuyên ở lại đây.” Triển Thiệu Huy đậu xe ở ven đường, xuống xe đi ra thềm ra phía sau lấy điều ra.

“Có phải bán rất đắt không? Nơi này thật sự rất đẹp, bao nhiêu tiền một mét vuông vậy?” Cổ Hạ nhất thời cảm thấy hứng thú nên mở miệng hỏi, vị thế rất đẹp, mặt hồ lung linh, một khu đất lớn như vậy cũng có thể mua lại, Triển Thiệu Huy quả thật là rất có thực lực.

“Định giới thiệu để bán ra ngoài nhưng sớm đã bị mấy người bạn đặt mua rồi. Dường như không cần phải quảng cáo nữa.” Triển Thiệu Huy chỉ vào ngôi biệt thự ngói đỏ tọa lạc ven bờ hồ cây xanh um tùm, “Đó là ngôi biệt thự của Tiểu Ngũ, hiện giờ cậu ta không ở nhà, một mình ở đây, không có ai quản lí, cực kì tự do.” Anh lại xoay người chỉ sang một ngôi biệt thự khác, chỉ có thể nhìn thấy tường bao màu trắng, “Đó là của Long Trạch, thời gian trước anh ta đang tu sửa, nghe nói anh ta sắp kết hôn, xem ra phải tốn kém một ít rồi. Những ngôi biệt thự này cơ bản anh đều để lại cho vài người bạn, không phải có tiền là có thể mua được một căn nhà đẹp đâu.”

“...có phải anh để lại ngôi nhà tốt nhất cho mình không?”

“Em nói thử xem?” Triển Thiệu Huy cười cười.

Cũng không thể nói là tốt nhất, mỗi ngôi nhà ở đây đều không thua kém nhau, chỉ là Triển Thiệu Huy giữ lại cho mình ngôi nhà mình thích nhất, thiết kế cũng là do tự anh chọn lựa, biệt thự của anh chỉ cách nơi này một đoạn, bởi vì yêu mến hồ nước này nên mới muốn giữ lại một ngôi nhà nhỏ ở đây.

Cổ Hạ bất bình “aizz” một tiếng, cầm con điều hình cánh bướm của cô đi đến một khoảnh đất trống, bầu trời nổi gió, thời tiết thật sự rất tốt để chơi điều, Cổ Hạ nói đây, nhẹ nhàng thả lên trời, cô nhìn Triển Thiệu Huy la lên: “Triển thiếu, anh xem em thả lên rồi, thời tiết hôm nay rất đẹp.”

Điều bay không cao lắm so với nóc tòa nhà mười tầng cách đó không xa, Triển Thiệu Huy đi tới, “Anh giúp em thả cao hơn.”

Triển Thiệu Huy lấy cuộn dây trong tay cô, cũng không biết anh kéo làm sao mà cánh điều chẳng những không bay cao lên được mà còn đong đưa, có xu thế bị rơi xuống, Cổ Hạ đứng bên cạnh gọi, “Gần rơi xuống rồi kìa, anh làm sao mà đến điều cũng không biết thả vậy?”

Triển Thiệu Huy nín thở, vẫn không ngừng nói đây, cuối cùng không phụ sự mong đợi của mọi người mà rơi xuống, Triển Thiệu Huy vẫn tỏ ra bình tĩnh chạy tới nhặt điều về, mang theo một loại xúc động như muốn xé nó ra thành từng mảnh nhỏ, Cổ Hạ đứng phía sau anh đã cười đến không còn hình tượng gì, “Thì ra anh thật sự không biết thả! Đơn giản như vậy mà anh cũng không làm được!”

Triển Thiệu Huy bắt lấy con điều, đi trở về, “Cười cái gì mà cười? Cười nữa sẽ trừ lương em!”

“Hiện giờ em không đi làm, lấy cái gì mà trừ?” Cổ Hạ vẫn đang ý vị cười, nhìn thấy đại thiếu gia kia tâm tình hình như không được vui, cô nghiêm mặt lại, “Khi còn bé anh không chơi mấy trò này sao?”

“Chỉ có bé gái mới chơi mấy trò này...” Triển Thiệu Huy xem thường nói, khi còn bé cũng rất bận rộn, thường xuyên bị ba mang đến trại huấn luyện kìa học tập, có thời gian cầm dao súng còn bông đi gây sự khắp nơi, làm gì mà chơi mấy trò này?

“Anh nói lung tung gì thế.” Cổ Hạ cãi lại, rõ ràng mình không chơi những trò này còn nói con trai không chơi mấy trò này, thật đúng là quá sĩ diện. Cô thu dây lại, thả điều lên, “Em thả đây, anh cầm dây chạy vài bước, rất dễ thả lên, thả dây chậm một chút.”

Cổ Hạ chỉ đạo vào câu, điều bay lên trời, hai người cùng nhau chậm rãi thả dây, nhìn con điều cánh bướm càng bay càng cao, đến khi sợi dây lấp lánh ánh sáng, con bướm bay rất cao trên bầu trời trở nên nhỏ bé. Cổ Hạ nhìn sang thất bên kia có một bãi cỏ mềm, kéo áo Triển Thiệu Huy, “Bãi cỏ kia có thể giẫm lên không?”

“Đương nhiên có thể.”

Cổ Hạ chạy thẳng vào, cảm thấy chưa thoải mái, cởi giày cùng tất ra giẫm lên mặt cỏ, cỏ mềm như nhưng chọc chọc vào lòng bàn chân, ngựa ngựa lại rất thoải mái. Triển Thiệu Huy không nói gì cô, kéo điều chậm rãi đi đến mặt cỏ, cùng cô ngồi trên mặt cỏ, chỉ lát sau đã biến thành hai người nằm trên bãi cỏ.

Trời xanh không mây, Cổ Hạ gối đầu lên cánh tay anh, một lát sau nói khẽ: “Triển thiếu, rốt cuộc anh thích em ở điểm gì? Có đôi khi em thật sự rất thất vọng.”

Triển Thiệu Huy nhìn chăm chăm vào cánh bướm chỉ còn một điểm nhỏ, “Anh cũng không biết, chẳng qua là ở bên cạnh em cảm thấy tâm trạng rất tốt, chỉ một số việc nhỏ cũng cảm thấy rất vui, loại cảm giác này anh chưa từng có trước kia.”

Cổ Hạ hơi cong cong bờ môi, thân thể càng nhích lại gần, không nói gì thêm, nhắm mắt lẳng lặng cảm thụ làn gió nhẹ nhàng vờn nghịch qua khuôn mặt, cô nghĩ tình yêu hẳn là như thế này, Triển Thiệu Huy dù có tiền có thể cũng chỉ là một người phàm, anh cùng cô đi trên con đường này, cùng cô chơi đùa, tất cả đều là một giấc mộng với cô. Thời tiết ấm áp say lòng người, chim chóc bay nhảnh liên tục trên cành cây, âm thanh líu ríu vang vọng trong gió, mướt mà lại ngọt ngào.

Đang mơ màng thì nghe có tiếng nói truyền đến từ trong giấc mơ, “Có phải em đang ngủ không? Đừng ngủ ở đây, trở về bệnh viện thôi.”

Cô mặc kệ, miệng ưm lên một tiếng, tất cả đều đang tốt đẹp như vậy, cô không muốn tỉnh lại chút nào.

Triển Thiệu Huy thấy cô đã ngủ, ngắm nhìn khuôn mặt cô rồi hôn lên đôi môi cô, không phải muốn dùng cách nào đánh thức cô nhưng Cố Hạ tỉnh lại rất nhanh, mặt có vẻ không tình nguyện, giọng nói mơ màng, “Ngủ một chút thôi mà, anh thật đáng ghét.”

“Còn nói anh đáng ghét?” Triển Thiệu Huy ngồi dậy, nghĩ ngợi một lát, vươn tay chọc ngứa cô, Cố Hạ sợ nhất là cái này, thân thể liên tục tránh né cầu xin tha thứ, Triển Thiệu Huy biết rõ trước mặt cô không thể vận động quá mạnh nên ngừng lại ngay, dùng giọng nói cứng nhắc hỏi: “Em nói xem anh có làm phiền em hay không?”

“Không có...không có đáng ghét.” Cố Hạ giờ hai tay đầu hàng, ngồi dậy dùng ngón tay chải chải tóc, “Không nghĩ tới anh cũng chơi trò này, nếu bị nhân viên trong công ty anh biết được thì hình tượng của anh sẽ chẳng còn nữa.”

Triển Thiệu Huy âm trầm liếc cô một cái, “Em nói ra sẽ có người tin sao? Anh mà biết được nhất định sẽ trừng phạt em.”

Cố Hạ ỉu xù đứng dậy, Triển Thiệu Huy nhìn thấy dáng vẻ buồn ngủ của cô nên đưa cô đến biệt thự của mình, xe chạy thẳng tới cửa, anh kéo cô xuống xe, “Em nghỉ ngơi một lát đi, tinh thần thoải mái hơn anh sẽ đưa em về bệnh viện.”

Cố Hạ cũng không quá buồn ngủ, ánh mắt quét một vòng qua cách thiết kế của ngôi nhà, nói lại một lần nữa “xa hoa”, miễm cưỡng dựa vào ghế salon trong phòng khách, Triển Thiệu Huy gọi người đi pha nước cho cô tắm, lại gọi người mang một bộ quần áo sạch sẽ tới.

Bồn tắm lớn kia có cả chức năng massage, vừa lớn vừa thoải mái, gần đây Cố Hạ có thói quen ngủ nhiều, nằm trong bồn tắm thoải mái một rã rồi, nhắm mắt lại đã buồn ngủ, đến khi có tiếng đập cửa lớn vang lên, giọng nói của Triển Thiệu Huy từ bên ngoài truyền vào, “Cố Hạ, em có sao không?”

Cô ở bên trong hơi lâu, Triển Thiệu Huy sợ cô ngủ trong đó, ở trong phòng tắm quá lâu không đến mức làm cho người ta ngất xỉu nhưng vẫn có chút lo lắng mới tới hỏi một chút, nào biết bên trong không có ai trả lời làm anh càng thêm sốt ruột. Tiếng đập cửa càng lúc càng lớn, nếu không mở cửa sẽ xông vào ngay, Cố Hạ vội vàng đáp, “Không sao, ra ngay đây.”

Cô có chút ngượng ngùng, người nghèo đúng là người nghèo, chưa bao giờ được hưởng thụ những thứ cao cấp như vậy, đụng đến đã thấy thoải mái đến mức làm cho người ta buồn ngủ, vội vàng đứng dậy lau người, mặc một chiếc áo treo bên cạnh vội vã mở cửa ra, “Ngại quá, hơi lâu một chút.”

Cô mặc chiếc áo tắm hoa màu hồng nhạt, cổ áo hơi lớn một chút, Triển Thiệu Huy cao lớn đứng trước mặt cô nhìn qua kẽ hở cổ áo vừa vặn nhìn thấy hai bầu ngực ẩn hiện bên trong, bộ phận ấy được che che lấp lấp càng làm cho người ta mơ màng, Cố Hạ vừa mới tắm nên làn da ửng hồng, sợi tóc vẫn còn đọng nước, đôi môi đỏ búng như hoa anh đào, thật là mời gọi người ta nếm thử một miếng. Cố Hạ vô tâm nói: “Quần áo đã mang đến chưa? Em đi thay quần áo, cũng nên trở về bệnh viện thôi.”

Triển Thiệu Huy thuận miệng “Ừ” một tiếng, ánh mắt vẫn còn vô tình hay cố ý lưu luyến nơi cổ áo, đến khi Cố Hạ gọi anh một tiếng anh mới nói vào phòng sấy khô tóc trước, nếu không rất dễ bị cảm lạnh, lát nữa sẽ trở về bệnh viện.

Cố Hạ nói trong phòng tắm có máy sấy, đương nhiên câu nói này bị Triển Thiệu Huy dùng lý do “Cái máy sấy kia bị hư rồi” bác bỏ, kéo cô vào phòng ngủ.

Tác giả nói: việc đàn ông thích nhất chính là mang phụ nữ về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chủ mưu

Một người đàn ông dẫn một người phụ nữ vào nhà, tất cả những nơi có giường như khách sạn hay kí túc xá, mặc kệ lúc này là vì lý do gì, lý do này có chính trực cỡ nào, thuần khiết cỡ nào thì sau khi vào nhà thì người đàn ông cũng không thể tránh khỏi việc đang tự hỏi xem có nên nhào tới hay không, phải nhào tới như thế nào, cho nên lúc Triển Thiệu Huy kéo Cố Hạ vào phòng với danh nghĩa để sấy khô tóc, động tác tìm máy sấy của anh quả thật là rất chậm chạp không có phương hướng gì cả, trong đầu hoàn toàn đang suy ngẫm một vấn đề khác. Cuối cùng Triển Thiệu Huy nói với Cố Hạ đang ngồi trên ghế salon một câu “Không biết để đâu mất rồi”, sau đó liếc mắt đưa tình nhìn cô vài giây, tiện đà đẩy ngã cô lên ghế salon, dùng nụ hôn cướp đoạt đi hơi thở của cô.

Cố Hạ còn đang ngẩn người, ngoại trừ cảm nhận được nụ hôn của anh càng nóng bỏng hơn so với trước kia thì hoàn toàn không hề nghĩ đến phương diện nào khác, vừa lúc bắt đầu còn kháng cự một chút, về sau ôm lấy cổ anh, nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn này, đến khi cô bị bẻ đến trên giường, dây lưng áo tắm bị rút ra, một mảng lớn da thịt lộ ra bên ngoài, phía trước là lồng ngực rắn chắc của Triển Thiệu Huy, lửa nóng cách một lớp áo sơ mi truyền

tới Cố Hạ mới phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề, đột nhiên bừng tỉnh, níu lấy phía sau lưng anh, “Thả em ra, em không muốn!”

Triển Thiệu Huy chui vào bộ ngực của cô, ngậm lấy nụ hoa đáng tự hào của cô, vừa mút vừa liếm cắn khơi gợi một cơn sóng điện tê liệt, muốn vây lấy lí trí của Cố Hạ, cảm giác này khiến cho cô sợ hãi lại vừa hy vọng anh đừng dừng lại, cô đã không còn sức chống lại anh, giọng nói vô cùng mềm mại yếu đuối, “Buông ra...”

Triển Thiệu Huy căn bản không nghe thấy lời cô nói, còn đang hưởng thụ sự mềm mại của cô, một đường từ ngực đi xuống, lưu luyến bên rốn cô, nắm lấy vòng eo chưa đầy một vòng tay của cô, chuẩn bị cởi quần áo của mình, sau đó nhủ thầm thật sâu.

Cố Hạ lo sợ trong lòng, nhưng lại có một chút chờ mong sự trêu chọc của anh, kiểm tra tần như vậy khiến cho nước mắt cô chảy xuống, “Buông ra... đừng như vậy...”

Triển Thiệu Huy hôn lên nước mắt của cô, thổi dài một hơi rồi chống hai tay lên đỉnh đầu cô, “Em khóc như vậy trông rất xấu, biết không?”

Cố Hạ đánh anh, “Anh là đồ lưu manh, em ghét anh.”

“Anh lưu manh hồi nào?” Triển Thiệu Huy xoay người ngồi dậy bên cạnh cô, tay vẫn còn nhẹ nhàng vuốt ve trên ngực cô vài cái, lưu luyến kéo tấm chăn bên cạnh sang đắp lên cho cô, sợ nhìn nhiều quá hai mắt sẽ không chịu nổi, xoa xoa đầu cô, “Là do em dụ dỗ anh.”

Anh nói xong thì đứng dậy đi vào nhà tắm, đồ ào ào nước lạnh từ trên đầu xuống, thật ra anh có thể dễ dàng để cô không khóc nữa nhưng mà còn có một vấn đề nghiêm trọng khác, chỉ sợ Cố Hạ không thể chịu nổi vận động quá kịch liệt, nếu thật sự làm chuyện này thì sẽ phải ở lại bệnh viện trong một thời gian khá lâu, đây lại là lần đầu tiên của cô nên nếu để lại tâm lí oán hận thì sẽ rất phiền toái. Cô gái này là của anh, anh rất có kiên nhẫn từ từ sẽ được hưởng thụ vẻ đẹp của cô.

Lúc anh tắm rửa xong đi ra thì Cố Hạ đã quần áo tắm lại thật chặt, mở cửa sổ ra đứng bên ô cửa, thấy Triển Thiệu Huy đi ra thì cảnh giác nhìn anh, “Em muốn trở lại bệnh viện.”

“Anh gọi người đem quần áo tới ngay.” Anh nhấn chuông trong phòng, rất nhanh đã có người tới, Triển Thiệu Huy dặn dò một tiếng sau đó đứng bên cạnh Cố Hạ, vươn tay vuốt tóc cô, lộ ra một nụ cười tự nhiên, “Sao trông đáng sợ em lại sợ hãi như vậy? Có phải anh còn quân tử hơn cả quân tử không?”

Cố Hạ nghiêng đầu nhìn anh, không trả lời. Triển Thiệu Huy ôm eo cô, “Em đúng thật là không biết phân biệt, không thì chúng ta tiếp tục đi.”

Cố Hạ đoán chắc là anh không nhịn được nữa rồi, trước kia hình như nghe nói lúc ấy nếu dừng lại sẽ rất đau đớn, Cố Hạ rất phục tính tự chủ của anh, khẽ cười nói với anh: “Anh rất tốt.”

Triển Thiệu Huy đã chuẩn bị cho bước tiếp theo, trước tiên phải tạo dựng hình tượng của mình đã, “Vậy em hôn anh đi.”

Cố Hạ nhướng lên khẽ chạm vào mặt anh, có người mang quần áo tới cho cô, Triển Thiệu Huy đưa quần áo cho Cố Hạ, vỗ vỗ tay cô, “Thay xong chúng ta về bệnh viện.”

Anh đi ra ngoài, Triển Thiệu Huy vừa làm quân tử vừa nghĩ, lần này xem như cho qua, lần sau tuyệt đối phải ăn sạch cô, cho nên sau khi anh đưa Cố Hạ về bệnh viện thì đi tìm bác sĩ chính hỏi xem khi nào thì Cố Hạ mới có thể vận động mạnh được. Vết thương của Cố Hạ phục hồi khá tốt, bác sĩ chính vẫn còn đề nghị với vết thương của cô thì phải kiêng vận động trong ba tháng, về sau mới tính ngộ ra Triển Thiệu Huy có ý gì, nói: “Nếu như muốn làm chuyện nam nữ, cái này phải xem quá trình vận động mạnh như thế nào, nếu nhẹ nhàng một chút thì nửa tháng nữa là có thể.”

Có đôi khi Triển Thiệu Huy nhìn Cố Hạ bằng ánh mắt bí ẩn, giống như một con sói đang nhìn con mồi béo bở, anh muốn cô mau phục hồi một chút, bằng không ngộ nhớ có vận động quá kịch liệt, bị thương trở lại sẽ không hay. Từ ngày Cố Hạ ra ngoài chơi cùng Triển Thiệu Huy thì cảm thấy thân thể không có vấn đề gì, luôn lái nhái đòi ra viện nhưng lại bị Triển Thiệu Huy hung dữ không cho, anh cũng không phải không chờ được, cô còn ở đây gào thét cái gì!

Triển Thiệu Huy bảo bệnh viện phải giúp cô phục hồi thật nhanh, bệnh viện tư này là một phần của tập đoàn anh, vạch ra cho Cố Hạ kế hoạch hồi phục tốt nhất, phải vận động thể nào là thích hợp, ba bữa cơm phải phối hợp dinh dưỡng thể nào, mấy giờ nghỉ ngơi đều có kế hoạch, Cố Hạ còn phải dưỡng bệnh như thế đến khi nào đây?

Cứ như vậy thêm nửa tháng nữa, tuy phòng bệnh có đầy đủ phương tiện, TV tạp chí cái gì cũng có nhưng Cố Hạ vẫn thấy buồn chán đến phát sợ, thật sự không nhịn được nữa, nếu không cho tôi ra viện tôi sẽ nổi điên lên mất, bác sĩ cũng hiểu được tình huống của cô hoàn toàn có thể về nhà được rồi.

Nằm viện gần nửa tháng, lúc trở về không khác gì dọn nhà, những món đồ chơi nhỏ trong phòng bệnh chất lên chật cả xe, căn nhà hai phòng nhỏ nhỏ kia ngoại trừ tăng thêm không ít mấy món đồ trang trí đã trở thành nơi Triển Thiệu Huy thường xuyên đại giá quang lâm. Trước khi ra viện bác sĩ dặn dò rất nhiều, nói không thể ngồi lâu, đề nghị cô tĩnh dưỡng thêm một thời gian ngắn, tuy Cố Hạ cảm thấy thoải mái hơn nhưng vẫn không thể đi làm, tiếp tục nghỉ ở nhà thêm một tháng. Lần này thời gian xin nghỉ hơi dài, đã có người thay thế vị trí của cô, hiện giờ Cố Hạ cũng không muốn từ chức nữa, không biết sau này trở về có còn ghế trống hay không. Vấn đề công việc Triển Thiệu Huy không nói nhiều, chỉ nói nếu không thích làm trong Khải Hoành nữa thì có thể sang bên kia, hoặc là điều đến một vị trí khác cũng được, đến khi cô có thể đi làm lại hãy nói đến vấn đề này.

Lúc nói lời này anh đang ăn cơm ở nhà Cố Hạ, hoạt động bình thường của Cố Hạ hoàn toàn không có vấn đề gì, mỗi ngày ngoại trừ ngủ trên giường, ra ngoài mua thức ăn về, ở trong phòng bếp không nhanh không chậm làm vài món ăn. Có khi Triển Thiệu Huy gọi điện thoại tới nói thẳng anh muốn đến ăn cơm, chưa tới giờ cơm đã chạy sang bên này.

Số lần tới khá nhiều, anh vẫn không tính là thân thuộc với Từ Lộ Lộ, nhìn thấy cũng rất lạnh nhạt, thỉnh thoảng ba người cùng ăn cơm anh càng ít nói hơn bình thường, có đôi khi Trần Đào cũng tới, Triển Thiệu Huy chỉ thuận tiện hỏi vài câu về công việc của Trần Đào, về sau trao đổi danh thiếp.

Trần Đào và Từ Lộ Lộ làm cùng ngành, trước mắt làm trong phòng tiêu thụ, nhậm chức trong một công ty phát triển cũng không tệ lắm, cơ hội thăng chức toàn bộ đều nhờ vào thành tích làm việc. Vài ngày sau nhận được một cuộc điện thoại nói anh ta sang nói chuyện về công việc, trưởng phòng của bộ phận này tự mình ra mặt, đây tuyệt đối là một đơn hàng lớn, chỉ là vị trưởng phòng này rất khó thuyết phục. Lúc Trần Đào tìm hiểu tư liệu của đối phương mới phát hiện ra công ty này thuộc tập đoàn nhà họ Triển, chủ tịch tập đoàn Triển thị chính là Triển Thiệu Huy, khó trách lại gọi cho anh, đối phương hợp tác là có mục đích, bắt đầu tiến hành đàm phán những chi tiết trong hợp đồng.

Giá trị hợp đồng đối với Triển Thiệu Huy mà nói không đáng nhắc tới, cũng bình thường như chuyện thời tiết thôi, nhưng nếu đàm phán thành công, phần trăm được hưởng là một con số rất lớn với Trần Đào, thành tích đạt được cũng đủ tiêu chuẩn để thăng chức. Lúc gặp lại lần nữa Trần Đào tỏ ra biết ơn Triển Thiệu Huy, sắc mặt Triển Thiệu Huy vẫn lạnh nhạt, chỉ nói lúc tan ca không nói chuyện công việc, có gì phiền toái có thể tìm anh giúp đỡ, còn hỏi hột nói một câu: “Có thời gian thì hãy thường xuyên mang bạn gái của anh ra ngoài chơi.”

Tất nhiên Trần Đào hiểu ý anh chính là ngại Từ Lộ Lộ ở đây làm bóng đèn, ảnh hưởng đến người khác nói chuyện yêu đương lãng mạn. Từ Lộ Lộ vốn thường xuyên chạy qua nhà Trần Đào, thật ra cũng rất ít ở nhà, về sau dường như không về nhà ăn cơm, để cho hai người kia từ từ mà hưởng thụ.

Trước mắt trên cơ bản Triển Thiệu Huy vẫn đi làm như bình thường, buổi tối thường tới vào khoảng hơn sáu giờ, lúc ấy Cố Hạ còn đang bận rộn trong bếp, mặc áo ngoài rộng thùng thình làm cho thân hình thêm nhỏ nhắn xinh xắn, tóc cô tùy ý búi lên, lộ ra phần cổ thon dài, nghe thấy tiếng chuông cửa thì vội vàng chạy ra mở, luôn cười nói: “Đến rồi sao?”

Giọng nói mang theo một chút vui vẻ, thật sự giống như vừa về tới nhà, làm cho lòng người thấy ấm áp. Cô nói với anh vài câu sau đó vỗ vỗ đầu, vội vàng chạy vào trong bếp, “Trong nồi còn...”

Triển Thiệu Huy hơi nhếch môi nhìn theo bóng lưng của cô, có khi mở TV lên xem tin tức, có khi lại vào nhà bếp nhìn cô bận rộn, rồi giúp cô mang chén đĩa ra, cơm nước xong Cố Hạ luôn rời khỏi bàn ăn trước, nghiêng người tựa vào ghế sofa ôm chặt lấy một cái gối ôm. Lần đầu tiên làm vậy Triển Thiệu Huy chỉ nghĩ Cố Hạ đang vội ăn để xem phim, nhưng hình như lại không có chút hứng thú vì với tiết mục trên TV, đến khi anh ăn xong thì Cố Hạ nói một câu: “Em đã nấu cơm rồi cho nên anh phải rửa chén.”

Triển Thiệu Huy làm như không nghe thấy, cơm nước xong xuôi cũng ngồi xuống ghế sofa, Cố Hạ lạnh nhạt nói: “Anh mà không rửa chén thì sau này đừng có mà mơ ăn cơm ở nhà em nữa, em không nuôi nổi đại thiếu gia như anh.”

Triển Thiệu Huy cười cười, chỉ nói một câu, “Hôn anh một cái anh sẽ làm”, Cố Hạ không nghĩ tới anh lại tốt lành như vậy, trên đời này cô hận nhất là rửa chén nên vội vàng hôn anh một cái. Triển Thiệu Huy sẽ kéo cô cùng đi vào nhà bếp, bắt cô đứng bên cạnh nhìn, đeo găng tay vào.

Trong bồn rửa chén toàn bọt biển màu trắng, động tác rửa chén của Triển Thiệu Huy rất chậm, Cố Hạ đứng bên cạnh cười cười, còn chạy đi lấy di động quơ quơ, “Em phải chụp lại sau đó bán cho phóng viên, nói Triển thiếu gia bề ngoài thì vậy nhưng thực tế thì đến người giúp việc cũng không muốn nói, phải đích thân rửa chén.”

Cô cười hắc hắc vài tiếng, Triển Thiệu Huy tỏ ra khinh thường, “Có muốn anh phối hợp với em không, giả bộ thật hơn một chút?”

“Hình như không ổn lắm, nếu truyền ra ngoài bị người khác tưởng là không có tiền thật nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của công ty, nếu thế thì tiền thưởng của em sẽ ít đi, không có lợi.” Cố Hạ rung đùi đắc ý làm bầm, nghĩ một lát rồi như tỉnh ngộ kêu lên: “Hắn là phải nói thế này, nước rửa chén XX rất tốt, ai dùng cũng nói tốt, ngay cả chủ tịch Triển thị cũng nhận không được mà tự mình rửa chén.”

Cô dương dương đắc ý kéo kéo áo Triển Thiệu Huy, “Cái này thật là tuyệt, hiệu nước rửa chén này là của công ty anh phải không? Làm vậy có thể dùng để quảng cáo được ày nhì.”

Triển Thiệu Huy khinh bỉ cô, “Đầu óc không dùng để làm việc chính sự, suốt ngày nghĩ ngợi mấy thứ này!”

Tác giả nói: tiểu bạch thỏ chạy nhanh đi nha, sói xám lớn tới rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Dụ dỗ

Cố Hạ phát hiện thật ra thì Triển Thiệu Huy cũng không có gì đặc biệt, trước kia luôn lo lắng yêu đương với người như vậy thì có áp lực gì hay không, có phải suốt ngày lo ăn mặc xinh đẹp ngay ngắn hay không, hai người có tương kiến như tân (hai người kính nhau như khách) không, hoặc là sẽ phải khúm núm trước anh, trên thực tế thì hoàn toàn không giống như tưởng tượng, bọn họ cũng giống như những đôi tình nhân bình thường trên đường lớn,

cãi nhau rồi lại tình chàng ý thiếp.

Vào cuối tuần bọn họ cũng sẽ ra phố dạo chơi, Cố Hạ sẽ lôi kéo cánh tay anh, mắt nhìn xuống mặt đất nhảy lên nhảy xuống trên những ô gạch vuông, trên đường có rất nhiều người đi lại, Triển Thiệu Huy kéo cô lại, “Đi cẩn thận, coi chừng đụng vào người khác.”

Cố Hạ cũng không ngẩng đầu lên, “Không phải còn có anh sao?”

“Em tin tưởng anh vậy sao?” Triển Thiệu Huy vừa đỡ cô vừa phòng ngừa cô bị người khác đụng vào.

“Đương nhiên rồi, anh là một ông chủ lớn như vậy sao lại không làm được chút chuyện nhỏ này chứ?” Cố Hạ tràn đầy tin nhiệm

Triển Thiệu Huy cười cười, “Đã tin nhiệm anh như vậy, thế thì em nhắm mắt lại đi, anh cũng có thể dắt em đi, cam đoan em sẽ không bị ai đụng vào.”

Cố Hạ ngẩng đầu lên, mắt lóe sáng, “Đề nghị này rất thú vị, được thôi, em sẽ nhắm mắt lại, sau đó anh dắt em đi được không?”

Cố Hạ nhắm mắt lại, Triển Thiệu Huy dắt cô đi, hai người đi rất chậm, có đôi khi anh ôm sát cô vào ngực, có đôi khi lại nhắc nhở cô cẩn thận. Cố Hạ thật sự rất tin nhiệm anh, bên tai là tiếng người âm ỉ, nhắm mắt lại tuy không thể nhìn thấy gì nhưng lại được bàn tay ấm áp mạnh mẽ của Triển Thiệu Huy nắm lấy. Cô nghĩ tình yêu rất cần sự tin nhiệm, đã lựa chọn, tất nhiên phải tin tưởng anh.

Triển Thiệu Huy ghé sát vào bên tai cô nói: “Em có biết chúng ta đang đi đâu không?”

Cố Hạ suy xét lại con đường hai người đang đi, “Không phải vừa rồi vẫn đi trên con đường kia sao? Có phải sắp đến rạp hát rồi không?”

“Đã quẹo hai lần rồi, em thật là không có cảm giác phương hướng gì cả.” Triển Thiệu Huy một tay vịn lấy cô, khẽ cười cô, “Anh dẫn em đi xa thêm một chút nữa, lát nữa em nhất định sẽ biết là nơi nào.”

Triển Thiệu Huy dẫn cô đi về hướng trạm tàu điện ngầm, bước theo thang trượt, rồi lại xếp hàng mua vé, Cố Hạ thật sự không hề mở mắt, xung quanh rất nhiều người, nghe tiếng radio mới biết đây là trạm tàu điện ngầm, kéo kéo tay của anh, “Đây là trạm tàu điện ngầm, anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Chuẩn bị bán em đi.” Triển Thiệu Huy nói đùa, “Thế nào, không dám đi tiếp sao?”

“Có gì mà không dám? Rất vui nha.” Cố Hạ hừ một tiếng từ mũi.

Mua vé xong Triển Thiệu Huy cẩn thận dẫn cô đi về phía trước, đến đầu bậc thang anh trực tiếp ôm lấy cô, từng bước một lên cầu thang, sau đó lại thả cô xuống, đợi cửa mở ra dắt cô lên xe, bên cạnh không ngừng có người đi qua, Triển Thiệu Huy dẫn cô đến chỗ ngồi, ghé vào tai cô thấp giọng nói: “Em cứ kiên trì nhắm mắt đi, ngàn vạn lần đừng mở ra, vị trí này của em là do người khác nhường cho em đấy.”

Cố Hạ mắng thầm trong lòng, ngộ nhỡ có người phát hiện ra sẽ nói bọn họ lừa đảo, cô kéo tay Triển Thiệu Huy, “Chúng ta xuống xe nhanh một chút được không? Em không muốn chơi nữa.”

“Không ngừng giữa đường được đâu.” Triển Thiệu Huy phát ra một tiếng cười trầm thấp từ trong cổ họng, “Anh giả vờ cho tốt vào.”

Cố Hạ cúi đầu, chỉ sợ bị người khác nhìn ra mảnh khoe, không làm tới cùng thì trò chơi này không còn thú vị, cứ phải tiếp tục giả vờ mãi, chán muốn chết, chỉ có thể nắm lấy tay Triển Thiệu Huy nhẹ nhàng gây gây lòng bàn tay anh, chỉ một lát sau, nghe thấy một giọng nói trong veo bên cạnh vang lên, “Anh đẹp trai, anh xuống ở đâu vậy?”

“Khách sạn lớn Bách Đình.” Giọng nói lạnh nhạt của Triển Thiệu Huy truyền tới, Cố Hạ nhận ra có người đang nói chuyện với Triển Thiệu Huy.

“Trùng hợp quá.” Người phụ nữ kia cười giòn giã như chuông bạc, “Tôi cũng xuống đó.”

Trùng hợp cái gì mà trùng hợp? Cố Hạ mắng thầm trong bụng, giọng nói ồ ồ như vậy, đứng gần cũng không thể nghe rõ nha, nhất định là đã vừa ý Triển Thiệu Huy rồi, quả nhiên người phụ nữ kia tiếp tục như hồ già sắp đến: “Trước kia chúng ta có gặp nhau chưa nhỉ, nhìn rất quen, nhưng mà nhất thời không nghĩ ra.”

“Tôi cũng thấy cô rất quen.”

Lưu manh, nhìn thấy ai cũng nói quen, Cố Hạ dùng sức nhéo Triển Thiệu Huy một cái, ngược lại Triển Thiệu Huy càng dừng cảm, không nhanh không chậm nói: “Cô trông thật xinh đẹp.”

“Cảm ơn.” Người phụ nữ kia nhìn Triển Thiệu Huy như một cực phẩm hiếm có, giá trị của quần áo trên người tuyệt đối không hề rẻ, tuy anh vẫn luôn nắm tay Cố Hạ, nhưng nhà gái là một người tàn tật, vừa rồi cũng nói muốn đến khách sạn, bình thường thì đó đều là quan hệ tạm bợ, cô ta nói thẳng, “Hay là chúng ta kết bạn đi.”

Một hồi lâu, Cố Hạ nghe thấy Triển Thiệu Huy nói một câu, “Được thôi.” Cô nổi giận, ở đây cô giả vờ không thấy đường, cũng không phải là đối phương không nhìn thấy Triển Thiệu Huy vẫn còn đang nắm tay cô mà? Người này thật quá sỗ sàng, quả thật không xem ai ra gì. Còn Triển Thiệu Huy nữa, ở trước mặt cô mà còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt, Cố Hạ hung hăng nhéo Triển Thiệu Huy một cái, Triển Thiệu Huy phải rất nhẫn nhịn mới không kêu ra thành tiếng, tranh thủ nắm lấy tay cô, xoa xoa đầu Cố Hạ, “Đừng gây chuyện.”

Cố Hạ khó chịu trong lòng, “Em không gây chuyện, vậy thì anh đang làm cái gì đó?”

Triển Thiệu Huy cúi đầu thổi hơi vào tai cô, cười tươi tắn, “Đang nhìn em ghen.”

Anh còn thuận tiện chạm vào vành tai cô, Cố Hạ rũ đầu xuống thấp, người đàn ông này đang cố ý, cố ý khiến cho cô ở trong hoàn cảnh này có khổ cũng không thể nói nên lời, người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh vẫn tiếp tục: “Lưu lại số điện thoại đi.”

Không đợi cho Triển Thiệu Huy mở miệng, Cố Hạ rút tay ra khỏi Triển Thiệu Huy, “Các người cứ từ từ kết bạn đi, đưa điện thoại cho em, em muốn gọi điện thoại cho Quý sư huynh.”

Muốn chọc tức cô à, Cố Hạ không sợ, cô nói ra những lời này, sắc mặt Triển Thiệu Huy đen lại ba phần, ánh mắt như muốn bắn ra một mũi kim lạnh lẽo, đáng tiếc Cố Hạ lại không nhìn thấy, anh lạnh lùng nhìn thoán qua người phụ nữ đứng cạnh, “Tôi không có hứng thú với cô.” Xe dừng lại trước một trạm, Triển Thiệu Huy kéo Cố Hạ một cái, “Xuống xe.”

Anh nửa kéo nửa ôm lấy Cố Hạ, lôi kéo cô đứng ở nơi ít người, “Đừng giả bộ nữa, không có ai đâu.”

Cố Hạ mở to mắt ra, thờ phào nhẹ nhõm, đập Triển Thiệu Huy vài cái, “Ai bảo anh bắt em giả mù? Bây giờ em mở to mắt ra cũng không dám.”

“Chính em muốn chơi mà.” Triển Thiệu Huy tức giận nói, “Vừa rồi em nói muốn gọi cho ai?”

Trên mặt anh viết rõ hai chữ “tức giận”, ánh mắt sắc bén, lưng Cố Hạ đột nhiên lạnh toát, ánh mắt đảo quanh nhìn sang bốn phía, bắt đầu giả ngốc, “Em cái gì nhỉ? Vừa rồi em mới nói gì sao?”

Triển Thiệu Huy đánh vào trán cô một cái, “Còn giả vờ? Từ nay về sau em còn dám nhắc tới nữa, em cứ thử xem anh sẽ trừng phạt em thế nào.” Anh lại phần uất bồi thêm một câu, “Có nghĩ cũng không được nghĩ!”

Cố Hạ cúi thấp đầu, yếu ớt nói một câu: “Chỉ cho phép quan viên phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn.”

Bị Triển Thiệu Huy nghe thấy, kéo cổ áo bắt cô ngẩng đầu lên, “Cố Hạ, có phải em thấy mình sống đủ rồi không?”

Cố Hạ thấy anh nổi giận, vội vàng dỗ dành anh, ôm lấy eo của anh nũng nịu nói: “Đừng nóng giận, em thấy anh nói chuyện với người phụ nữ khác, em ghen nên mới nói lung tung.”

Cô cọ cọ đầu vào vai anh, lại tiếp tục làm nũng: “Em ghen mà, thật sự ghen mà...”

Triển Thiệu Huy thả tay ra, lạnh lùng nói: “Ghen cũng không cho nghĩ đến người đàn ông khác, ai cũng không được nghĩ tới!”

“Vâng, vâng.” Cố Hạ giống như gà mổ thóc nói, đại thiếu gia khi đã tức giận thì rất đáng sợ, Cố Hạ vội vàng nói sang chuyện khác, “Chúng ta không nói chuyện này nữa được không? Em muốn ăn kem, chúng ta đi mua được không?”

“Lúc này đang là tháng mấy, ăn kem cái gì? Bác sĩ đã từng nói không được ăn những thứ này.” Bác sĩ đã dặn tốt nhất đừng ăn những thực phẩm lạnh, trong khoảng thời gian này Cố Hạ phải đặc biệt chú ý, Triển Thiệu Huy như nhớ tới cái gì đó, “Bây giờ em không sao rồi phải không?”

“Không có, em rất khỏe.” Đường như để chứng minh lời của mình, Cố Hạ buông tay ra rạo rức nói: “Ăn kem cũng không sao.”

“Không sao là tốt rồi.” Triển Thiệu Huy lộ ra một nụ cười thâm hiểm, anh nhìn qua cũng biết không có vấn đề gì nữa, kéo tay của cô, “Được rồi, anh dẫn em đi ăn kem, ăn một chút cũng được.”

Trong kinh doanh ai cũng biết, tiền đã tới tay thì tự mình giữ mới được, trên thương trường biến hóa khôn lường, nói không chừng một ngày nào đó công ty thiếu nợ phá sản, ông chủ mang theo khoản tiền riêng trốn mất, địa chấn, hỏa hoạn, bão lụt... Tóm lại, mới chỉ trong hợp đồng thì tiền vẫn chưa phải là của mình. Trên thương trường còn như thế, càng không cần nói đến một người ngộ nhỡ ngày sau thay lòng đổi dạ, thật sự rất phiền toái, Triển Thiệu Huy khác sâu ý nghĩ kia, sau này phải làm cho từ trong ra ngoài của Cố Hạ phải là của anh, ăn vào bụng rồi mới tránh được lo âu về sau, mới có thể triệt để đuổi tên Quý sư huynh nào đó ra khỏi thế giới của Cố Hạ.

Hôm nay Triển Thiệu Huy dịu dàng lạ thường, Cố Hạ lôi kéo anh đi dạo quanh các cửa hàng nhỏ anh cũng đi theo, nói muốn ăn gì thì được ăn cái đó, đi vào trong một cửa hàng bán điểm tâm ngọt, mọi người xếp hàng ra đến ngoài cửa, Cố Hạ đứng bên cạnh rướn cổ nhìn, “Nghe nói cửa hàng này bán đồ ăn rất ngon, không nghĩ tới có nhiều người xếp hàng như vậy!”

Triển Thiệu Huy vuốt vuốt tóc cô, bắt đầu chiêu lừa gạt, “Nhà của anh có một đầu bếp làm bánh kem rất ngon, Lão Tam rất hay chạy đến chỗ đó ăn kè, hay là anh gọi điện về nhà bảo đầu bếp chuẩn bị một phần, lát nữa qua đó em có thể ăn thoải mái.”

Nhà anh không có đầu bếp làm bánh kem, Triển Thiệu Huy không thích ăn đồ ngọt, ngược lại Lão Tam thì có một chút, lát nữa gọi điện thoại mượn một lát là được. Không ngờ ai đó không hề hiểu ý chút nào, thoáng cái đã nói ngay vào trọng điểm, “Em nói muốn đến nhà anh khi nào?”

Thật sự Cố Hạ không muốn đến biệt thự của Triển Thiệu Huy, chỗ đó sàn nhà bằng đá cẩm thạch sáng bóng như gương, thảm bằng lông vừa mềm vừa thoải mái, đến một lần sẽ cảm thấy sự chênh lệch giàu nghèo không phải lớn bình thường, đến nhiều lần nói không chừng Cố Hạ sẽ oán hận xã hội này. Và lại, Cố Hạ cũng băn khoăn trong lòng, ở nhà mình vẫn thoải mái hơn, lần trước qua đó xem nữa thì bị anh ăn sạch, tùy tiện đến nhà một người đàn ông quá nhiều cũng không tốt.

“Không phải em thích ăn đồ ngọt sao?” Triền Thiệu Huy cố gắng hết sức để dụ dỗ thiếu nữ về nhà mình, “Mới mời được một đầu bếp rất giỏi, tinh thông tất cả các món ăn, hay là đến thử một lần đi.”

“Em không đi.” Cố Hạ kiên định nói, không cần phải vì một bữa cơm mà đến nhà anh, ngửa đầu nói: “Anh nói đầu bếp kia làm thêm một ít bánh quy, ngày mai anh mang tới cho em, làm nhiều một chút, em muốn mang về nhà, Từ Lộ Lộ cũng thích ăn.”

Không chịu đến nhà anh còn muốn ăn này nọ, nào có chuyện dễ dàng như vậy, Triền Thiệu Huy không vui, “Ngày mai anh không rảnh.”

“Vậy anh bảo ai đó mang tới, dù sao anh cũng nhiều trợ lý vệ sĩ như vậy, không thể để cho bọn họ lấy tiền rồi không làm gì.” Cố Hạ cười hắc hắc nói, “Nhớ nói đầu bếp kia làm nhiều loại một chút, ông ấy có thể làm bánh ngọt Mộ Tư không? Nếu được thì làm hai cái mang tới đi.”

“Không biết.” Triền Thiệu Huy tức giận nói, không đến còn yêu cầu nhiều như vậy.

Tác giả nói: tất cả cũng chỉ vì ăn thịt.

Hai mươi ngày sau tác giả phải bước vào mộ phần hôn nhân, bận rộn cho việc chung thân đại sự nên không có thời gian, gần đây không thể đăng chương mới mỗi ngày, mong mọi người thông cảm hi hi. ... (*^_^*)

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Dụ dỗ

Cuối cùng Triền Thiệu Huy vẫn phải kêu người đưa điếm tâm đến cho Cố Hạ, điếm tâm vừa mới ra lò, đương nhiên đồ đưa sang không chỉ dừng lại ở một thứ, còn có vài bộ quần áo, tất cả không ngoại lệ đều là váy, thiết kế mới nhất của mùa hè năm nay, chiều dài vừa đến đầu gối, ngọt ngào, thông minh, hào phóng... Quần áo mới đều khiến cho Cố Hạ yêu thích không thể rời tay, một mình ở nhà đứng trước gương thay đi thay lại, mắt đắm đuối của Triền Thiệu Huy thật không tệ, chọn quần áo đều là phong cách mà cô yêu thích. Trước mắt vừa vào hạ, mặc váy mùa này là hợp nhất, niềm vui này Cố Hạ rất muốn tìm một người chia sẻ, vội vàng gọi điện cho Triền Thiệu Huy, “Triền thiếu, đã nhận được quần áo rồi, dài rộng đều rất vừa, cảm ơn anh.”

Triền Thiệu Huy ôn hòa nói, “Em thích là tốt rồi.”

Cố Hạ nhếch miệng cười, “Thật sự rất đẹp, chất vải mặc lên người rất thoải mái, nhưng mà sao đều là váy?”

“Dáng người em rất đẹp, mặc váy trông sẽ đẹp hơn.” Triền Thiệu Huy sẽ không nói mặc váy để thuận tiện cho việc làm một số chuyện không đứng đắn, anh tặng đồ tất nhiên là có ý của anh.

Cố Hạ cười đến nở hoa trong lòng, “Anh đang làm việc phải không? Vậy em không làm phiền anh nữa, lát nữa em sẽ đi chợ, tối này anh có muốn qua ăn cơm tối không?”

Không ngờ Triền Thiệu Huy lại vô tình nói, “Vẫn chưa ăn cơm trưa.”

“Sao vậy?” Giờ cũng đã hơn hai giờ rồi, thì ra ông chủ lớn lại bận như vậy.

“Cũng không phải là không ăn, xem bản kế hoạch thấy đau đầu, thật sự không thấy ngon miệng, ăn vài miếng đã thấy ăn không vô, công việc thì nhiều, bây giờ anh thấy hơi đói.” Giọng nói của Triền Thiệu Huy rất mệt mỏi, “Nhớ em, ăn cùng với em thì mới cảm thấy tương đối ngon miệng.”

Lòng Cố Hạ mềm nhũn, “Hay anh gọi thức ăn bên ngoài đi, nếu không làm gì còn tinh thần mà làm việc.”

Đầu bên kia lại khẽ than, “Nếu em rảnh thì ghé qua chỗ anh một lát đi. Một mình ăn không thấy ngon, em tới đây anh cũng sẽ nghỉ ngơi một lát.”

Đương nhiên Cố Hạ cũng nghĩ vậy, huống hồ một cô gái có quần áo mới nào có ai không muốn ra ngoài dạo một vòng chứ? Cố Hạ hỏi công ty của anh ở đâu, Triền Thiệu Huy dùng giọng nói thân nhiên nói: “Hôm nay đang ở khách sạn kiểm tra tình hình hoạt động, sáng nay thị sát nhà hàng rồi đến tất cả các hoạt động, bây giờ trong tay vẫn còn rất nhiều việc, đang ở trong văn phòng của khách sạn lớn Bách Đình. Em trực tiếp đi thẳng đến quầy tiếp tân, nói tên để bọn họ đưa em lên phòng chủ tịch.”

Cố Hạ “Vâng” một tiếng, còn hỏi Triền Thiệu Huy có muốn ăn gì không để cô mang qua cho anh, Triền Thiệu Huy chỉ cười, “Không cần phiền phức như vậy đâu, em tới là tốt rồi, lát nữa anh gọi thức ăn ở ngoài cũng được. Nhớ phải mặc váy mới của em, anh muốn ngắm thử xem thế nào, không cần vội, đi đường cẩn thận một chút.”

Cúp điện thoại, trên mặt Triền Thiệu Huy không thể che giấu được vẻ vui sướng, nhấn số điện thoại nội bộ, “Đi gọi người làm một tấm biển ‘văn phòng

chủ tịch” treo trước cửa phòng tôi, trong vòng nửa tiếng nhất định phải làm xong. Chuẩn bị sẵn xe, năm phút sau tôi đến Bách Đình.”

“Vâng ạ.” Khâu Hàn nghe rõ hai yêu cầu của anh, lập tức đi làm.

Triển Thiệu Huy ít khi quan tâm đến việc kinh doanh của khách sạn lớn Bách Đình, việc kinh doanh của anh nhiều như vậy, việc của khách sạn tất nhiên có người quản lý, ngược lại vì khách sạn thường xuyên có tiệc tùng cho nên anh thường xuyên đến đây xã giao. Triển Thiệu Huy không có phòng làm việc riêng ở khách sạn lớn Bách Đình, chỉ có một phòng tổng thống chuyên dụng kiêm luôn phòng làm việc. Triển Thiệu Huy dặn dò quản lý khách sạn một tiếng, nói anh ta không cần hỏi nhiều, sắp xếp tất cả cho thật tốt, ngồi trên xe đi đến khách sạn lớn Bách Đình, trên mặt của anh vẫn còn nụ cười gian xảo, Cố Hạ không đến nhà anh cũng không sao, không phải vẫn còn có khách sạn sao?

Cố Hạ đâu có nghĩ được nhiều như vậy, Triển Thiệu Huy nói đến phòng làm việc của anh thì cô đến, mặc một chiếc váy liền thân có cúc, phong cách ngọt ngào, vào thẳng quầy tiếp tân của khách sạn Bách Đình, có một quản lý dẫn cô lên lầu ba mươi sáu, tới trước cửa, dừng bước, ý bảo Cố Hạ nhìn lên tám biển ‘văn phòng chủ tịch’ rồi nói: “Cô Cố, chính là ở đây.”

Cố Hạ cảm ơn anh ta một tiếng, cửa chính vô cùng hoa lệ, trên cửa gắn một tấm biển màu vàng kim sáng loáng, quả thật rất khí phái, Cố Hạ vội vàng xoay người gọi anh ta, “Có ai khác ở trong đó không?”

Quản lý vẫn giữ nụ cười trên mặt, “Chắc là không có, chủ tịch Triển đang ở bên trong xem báo cáo.”

Cố Hạ an tâm thoải mái gõ cửa phòng, Triển Thiệu Huy mặc một bộ đồ vest màu đen mở cửa ra, thoải mái cười nói: “Cuối cùng em cũng tới.”

Anh kéo tay Cố Hạ vào trong phòng, thuận tay khóa cửa chính lại, Cố Hạ đi vào nhìn nhìn xung quanh, hơi bất ngờ nói: “Văn phòng của anh được thiết kế như vậy sao?”

Cố Hạ đứng trong phòng khách lớn, bên trong hẳn là có nhiều gian phòng, ngoại trừ bàn làm việc đặt một chiếc máy tính cùng với giá sách sát tường, những nơi khác đều mang theo hương vị thư thích thoải mái, bó hoa hồng đỏ rực trên bàn tỏa ra hương thơm thoang thoảng, quầy bar treo rất nhiều ly thủy tinh, cả gian phòng đều mang một gam màu sáng, vẻ xa hoa cùng âm áp hòa vào nhau, nói là một phòng khách sạn thì hợp lý hơn, nhìn thế nào cũng không giống văn phòng.

Triển Thiệu Huy đứng bên cạnh cười, “Không thiết kế như vậy, thế em nói xem phải thiết kế thế nào? Anh bận rộn suốt ngày như vậy, đương nhiên phải làm cho văn phòng trở nên thoải mái một chút.” Anh chỉ vào gian phòng bên cạnh, “Có một phòng họp, họp một rồi thì có thể tìm một căn phòng để nghỉ ngơi, bên kia còn có phòng tập thể thao, quá bức bối anh sẽ đến đó giải tỏa một lát, công việc kinh doanh của anh khá nhiều, áp lực cũng lớn, không biết cách nghỉ ngơi thư giãn không phải anh sẽ mệt chết sao?”

Cố Hạ lên mạng đều thấy văn phòng ở những công ty lớn đều được thiết kế rất đặc biệt, phần lớn đều theo phong cách thoải mái, để giải tỏa áp lực công việc, hôm nay cuối cùng cũng được mở rộng tầm mắt, cô quay đầu lại hỏi Triển Thiệu Huy, “Anh gọi người mang com tới chưa?”

“Lát nữa.” Triển Thiệu Huy giả vờ day day thái dương, ngồi xuống ghế sofa, “Hôm nay thật sự rất mệt mỏi, qua đây ngồi với anh một lát.”

Anh ôm Cố Hạ vào trong lồng ngực, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay trần của cô, chôn đầu vào hõm vai cô, vron đầu lưỡi khẽ liếm lên đấy, Cố Hạ vỗ vỗ anh, “Đừng như vậy.”

Triển Thiệu Huy cười buông ra, “Anh đi tắm cho đỡ mệt một lát, nếu có người đưa com lên em cứ nói bọn họ đặt trên bàn, bây giờ em cứ tự nhiên ở đây, anh chỉ mất vài phút thôi.”

Anh nhìn Cố Hạ cười cười, sau đó đi vào phòng tắm, một mình Cố Hạ ngồi quan sát thiết kế của căn phòng, đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, khách sạn này có vị trí vô cùng tốt, mỗi tôi đều có thể quan sát cảnh đêm đông đúc trong thành phố C; cửa phòng ngủ bên trong mở rộng, Cố Hạ đi vào nhìn nhìn, cửa sổ phòng ngủ hướng thẳng ra hồ nước, nhìn thẳng về cảnh sông đăng xa, căn phòng lớn ngoài sức tưởng tượng của Cố Hạ, cho dù anh là chủ tịch thì cũng không cần một văn phòng lớn như vậy chứ, lại còn có thêm mấy phòng ngủ nữa.

Một lát sau Triển Thiệu Huy từ trong phòng tắm bước ra, mặc một chiếc áo tắm, dây buộc lưng cực kì lỏng lẻo, lộ ra vòm ngực rắn chắc của anh, nhưng hình như anh không hề để ý chút nào, một tay cầm khăn lau tóc, giọng điệu rất thoải mái, “Có thể xem TV, cũng có thể chơi máy tính, sao em lại ngồi ở đây?”

Cố Hạ vừa mới đi dạo một vòng quanh phòng, giờ phút này nhìn thấy cảnh xuân đang trước ngực của Triển Thiệu Huy, ánh mắt vội vàng chuyển hướng, nhưng lại nhìn không được lên liếc mắt nhìn trộm, “Ồ đây không phải là văn phòng sao? Anh ăn mặc như vậy lát nữa có người tới đây làm sao anh mở cửa được?”

“Có người đến tìm anh sẽ gọi điện thoại trước, không phải chuyện gì quá quan trọng sẽ có thư kí xử lý, nếu không thì anh nuôi nhiều thư kí như vậy làm gì? Bây giờ anh muốn thư giãn một chút, trước kia không phải em đã nói tiền đề đầu cho hết sao, cực khổ quá sẽ bị bệnh mất trí nhớ của người già thì sao?” Triển Thiệu Huy phát ra một tiếng cười từ trong cổ họng, đi đến quầy bar, “Em xem hiện giờ anh thật là hồ đồ, em đã tới lâu như vậy rồi mà vẫn chưa rót nước cho em uống, quả nhiên là bận đến choáng váng đầu óc rồi, em muốn uống gì?”

Cố Hạ nói cô muốn uống nước ấm, Triển Thiệu Huy rót nước đặt trên bàn trà, rồi tự mình cầm một ly nước khác ngửa đầu uống vài ngụm, mái tóc ướt sũng của anh theo động tác này khẽ lay động, lồng ngực hơi phập phồng, đẹp trai cùng gọi cảm nói không nên lời, Cố Hạ cầm ly nước uống một ngụm nhỏ, ánh mắt vẫn vô tình hay cố ý nhìn về phía anh.

Triển Thiệu Huy đặt ly nước xuống nói: “Anh đã nói hôm nay em rất xinh chưa?”

“Hình như chưa nói.”

“Hôm nay quả nhiên bạn đến muộn rồi.” Triền Thiệu Huy lắc đầu, giống như đang tự cảm thấy bất mãn với chính mình. Anh đi qua, kéo cô đến gần, “Thật sự rất mệt mỏi, cùng ngắm cảnh hồ với anh đi.”

Anh kéo cô thong thả đi vào căn phòng bên trong, có ý đồ dùng chuyện khác làm cho cô nghe nhìn lẫn lộn, “Hôm nay ở đây suốt ngày, tháng trước không tới, chỉ ở tổng công ty nghe bọn họ báo cáo, kết quả hôm nay tới đây mới phát hiện ra tình hình kinh doanh của khách sạn có vấn đề, trên có chính sách, dưới lại có đối sách, bọn họ...”

Anh nói những lời lung tung lộn xộn này cho tới khi đi vào phòng ngủ mới ngừng lại, Triền Thiệu Huy ngồi xuống ghế salon, đặt Cổ Hạ ngồi lên đầu gối của mình, ôm cô hỏi: “Có phải anh cũng không hề dễ dàng gì không?”

Cổ Hạ rất gần anh, lồng ngực rắn chắc màu mật ong của Triền Thiệu Huy khiến cô không thể nhìn thứ khác nữa, mùi sữa tắm hòa với mùi hương của anh, không phải một hương vị nhẹ nhàng khoan khoái mà là một loại hương vị làm cho người ra bị mê hoặc, càng làm nổi bật hơi thở rất đàn ông, Cổ Hạ cảm thấy miệng hơi khô lại, mơ hồ không rõ nói, “Ừm...”

Triền Thiệu Huy cười khê, miệng khê nhếch lên càng thêm phần mê hoặc, Cổ Hạ ngẩn ngơ, một tay Triền Thiệu Huy giữ lấy gáy cô, để làn môi của cô đến thật gần mình, dường như anh chẳng cần dùng quá nhiều sức cũng có thể thuận tiện hôn được Cổ Hạ, hay tai cô ôm lấy cổ anh, mút lấy hương vị trong miệng anh, đầu lưỡi ngày càng vươn sâu vào, dường như vẫn cảm thấy chưa đủ.

Hai người hôn nhau đến khó khăn chia lìa, Triền Thiệu Huy vuốt ve cặp đùi trần trắng nõn của cô, kéo váy cô lên, không ngừng tiến lên trên, cảm xúc mềm mại làm cho anh không thể ngừng lại được, anh đẩy ngã Cổ Hạ trên ghế salon, hai chân rắn chắc kẹp lấy chân cô, nằm trên người cô tiếp tục nộ hôn, người bên dưới hình như đã cố ý kiềm, Triền Thiệu Huy lập tức dùng miệng chặn lại, chỉ nghe thấy âm thanh rên rỉ phát ra từ trong miệng Cổ Hạ, anh dùng thêm sức, khiến cho cô không thể gượng ra được, khiến cho Cổ Hạ chìm đắm trong nộ hôn của mình, hai tay vẫn chầm ngời thổi gió, gọi lên từng đợt tê dại khiến cho Cổ Hạ bối rối không biết phải làm sao, ngay cả sức phản kháng cũng không còn.

Bụng dưới của Triền Thiệu Huy như có một ngọn lửa đang bùng cháy, áo tắm trên người đã rơi xuống gần một nửa, anh cúi vài cái nút trước ngực Cổ Hạ ra, khiến cho bộ ngực của cô kề sát vào lồng ngực của mình, tay của anh mò mẫm vào bên trong bắp đùi cô, sờ rồi lại sờ, sau đó luồn vào trong quần lót, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhú mày nhìn cô gái đang nằm dưới mình.

Mặt Cổ Hạ đỏ bừng, sắc môi đỏ chói, “Em... em... ngày nghỉ lễ của em đang đến!”

Giọng nói của cô rất nhỏ, Cổ Hạ thật sự rất ngại nói chuyện này với một người đàn ông, huống cho là một người đàn ông nửa thân trên để trần đang nằm trên người cô.

Triền Thiệu Huy hung dữ nhìn cô chằm chằm, giống như cô đang phạm phải một tội ác tày trời, thật lâu sau mới áp chế được ngọn lửa của mình, ghé vào trên người cô, lồng ngực đập phồng bất định, “Em thật là biết tra tấn người khác.”

Tác giả nói: nếu còn như vậy nữa thì có thể đổi tên truyện thành “Ba mươi sáu kẻ ăn thịt của Triền Thiệu Huy.”

Panda: Haizz chap này phải đổi tên thành “thất bại ở phút thứ 89” mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Mưu kế

Tuy Cổ Hạ chưa từng trải qua chuyện nam nữ nhưng trên người Triền Thiệu Huy đang tản ra một mùi dục vọng thì ít nhiều gì cô cũng biết người đàn ông này đang muốn làm gì, nhẹ đập tay vào lưng anh, “Anh...đề nặng quá rất khó chịu, còn nữa anh không được sờ mó lung tung như thế...”

“Đừng có lộn xộn.” Triền Thiệu Huy khê máng cô, thân thể đang cực lực nhẫn nhịn lại bộc phát, tình cảnh này thật làm cho người ta phát điên, giọng nói như nghẹn lại, “Ngao ngoãn một chút nào.”

Anh đè lên cô, phát ra tiếng thở ồ ồ, sau đó khê cắn một ngum vào vành tai cô, cơn đau áp đến khiến cho Cổ Hạ hít mạnh một hơi, Triền Thiệu Huy vẫn còn bất mãn nói: “Sao lại có thể tìm được một cô gái như em chứ!”

Anh nói xong cũng xoay người đứng lên, sửa sang lại áo tắm của mình, mở cửa phòng đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn mắng một tiếng “Chết tiệt”, Cổ Hạ không biết có phải anh đang mắng cô không, một lát sau anh lại trở về, tóc ướt như vừa tắm xong, dục vọng trong ánh mắt đã tan đi một nửa, sắc mặt cũng dịu lại một chút, nhìn Cổ Hạ ngồi ôm gối trên ghế salon, dịu dàng nói: “Sao lại ngồi đây? Hay là em lên giường nằm nghỉ một chút đi.”

Váy Cổ Hạ có vài cái nút, hiện giờ toàn bộ nút đều bị bức ra, vạt áo trước không thể che hết, cô mới dùng gối ôm để che lại, “Anh có thể gọi người ta mang... đến một bộ quần áo nữa không?”

Triển Thiệu Huy đi đến tủ quần áo, kéo cửa tủ ra, tìm một chiếc áo sơ mi bên trong đưa cho cô, “Mặc vào đi.”

Anh chỉ ném cho cô một chiếc áo sơ mi rồi một mình chạy vào phòng khách xem TV nhưng ánh mắt lại không nhìn vào màn hình TV. Cổ Hạ mặc áo sơ mi đi tới, Triển Thiệu Huy ngồi tựa vào ghế tay cầm một ly rượu thủy tinh, nhẹ nhàng lắc lắc chất lỏng bên trong, thấy cô mặc như vậy, cười nói: “Em nhìn thật buồn cười.”

Bên trong Cổ Hạ vẫn mặc chiếc váy vạt trước không thể khép lại được, bên ngoài mặc áo sơ mi của anh, áo sơ mi dài qua hông, nhưng lại không che được chiếc váy, mặc vào tất nhiên trông rất buồn cười, Cổ Hạ bất mãn nói: “Anh không biết xấu hổ còn nói vậy!”

“Tôi đây ngồi đi.” Triển Thiệu Huy vươn tay ra với cô, lại nói: “Thật ra em cởi váy trong ra, mặc như thế chắc sẽ thoải mái hơn nhiều.”

“Không cần đâu.” Cổ Hạ không muốn vậy, áo của anh lớn như vậy, mặc vào người sẽ cảm thấy trống trơn, hơn nữa chỉ mặc áo sơ mi hơi xoay người một chút hông sẽ bị lộ ra, thật sức quá sắc, cô đi qua một mình ngồi lên ghế salon, nhìn thấy sắc mặt Triển Thiệu Huy không được tốt, mở miệng muốn nói rồi lại thôi.

Dáng vẻ muốn nói lại thôi của cô tất nhiên đã lọt vào mắt Triển Thiệu Huy, “Muốn nói gì thì nói đi.”

Cổ Hạ vuốt vuốt tay, giọng cực kì nhỏ, “Triển thiếu, có phải anh không vui không?”

Mặc cho là ai đang tràn đầy chờ mong, giữa đường lại phải dừng lại đều thấy không vui, huống chi Triển Thiệu Huy đã có mưu đồ từ lâu. Không thoải mái tất nhiên vẫn là không thoải mái, nhưng chuyện này cũng không thể trách Cổ Hạ, lần này không ăn được thì lần sau còn cơ hội, Triển Thiệu Huy lắc tay, “Không có, em đừng nghĩ lung tung.”

“Nhưng nhìn anh thì cảm thấy anh đang không được vui.” Cổ Hạ cúi đầu xuống, “Thật ra em biết là vì sao.”

“Hử?” Hơi cao giọng một chút, ánh mắt của Triển Thiệu Huy đang có ý đồ muốn tìm kiếm gì đó trên mặt cô, nhưng cô cúi đầu quá thấp nên anh không nhìn rõ biểu cảm của cô, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy em nói xem, vì sao anh lại không vui?”

Cổ Hạ không trực tiếp trả lời anh, vòng vo thật lâu mới nói: “Em không muốn nhanh như vậy đã làm chuyện kia.”

Giọng nhỏ như muỗi bay, nhưng căn phòng rất yên tĩnh, Triển Thiệu Huy nghe thấy rất rõ ràng, anh đã làm lộ liễu như vậy, vừa rồi Cổ Hạ không biết anh muốn làm gì thì quả thật không phải là con người sống trong xã hội này nữa. Triển Thiệu Huy không muốn khiến cho cô phải cảnh giác, anh nghiêng người về phía trước, kéo cô sang một tay nắm lấy lòng bàn tay cô, “Anh không hề không vui, khi hôn đàn ông có phản ứng là chuyện bình thường, nếu không sẽ là có vấn đề về mặt sinh lí. Anh thích em, cho nên có hơi không khống chế được. Nhưng mà cho tới bây giờ anh chưa bao giờ ép buộc em, đúng không?”

Anh thấy Cổ Hạ khẽ gật đầu, lại vuốt vuốt tóc cô, “Đừng nghĩ ngợi lung tung, anh chỉ muốn gặp em thôi, hiện giờ mỗi ngày đều nhớ em, lúc họp trong đầu cũng nghĩ bây giờ em đang làm gì, đã thức dậy chưa, buổi trưa ăn gì, trong lòng luôn nghĩ đến hình ảnh của em, muốn nghe thấy giọng nói riu rít của em cho nên mới gọi em tới.”

Gần đây Triển Thiệu Huy rất ít nói những lời biện hộ, Cổ Hạ cảm thấy lòng trở nên ngọt ngào, thật sự Triển Thiệu Huy không hề ép buộc cô, đạo này tính tự chủ của anh rất tốt, cô lại nhớ tới cái gì đó, ngừng đầu hỏi: “Anh có đói bụng không? Gọi cơm rồi sao còn chưa mang lên, hiệu suất làm việc trong khách sạn của anh như vậy sao?”

Lúc này Triển Thiệu Huy cũng không nói ai mang cơm lên cả, chỉ lấy cớ vậy thôi, nếu không ngộ nhỡ đột nhiên có người phá hỏng không khí thì không hay, nhưng mà lời đã nói ra nên vẫn phải tiếp tục giả vờ, cảm giận nói: “Đúng là hiệu suất quá thấp cho nên đạo này tình hình kinh doanh của khách sạn mới có vấn đề, phải gọi người quản lí ra mắng một trận mới được.” Anh ngừng lại một lát, vẻ mặt ôn hòa nói: “Anh gọi điện kêu bọn họ mang thức ăn lên, em muốn ăn gì, anh gọi người đưa lên luôn.”

Triển Thiệu Huy rất hay có những hành động chăm sóc dịu dàng, nhìn thấy Cổ Hạ không được thoải mái nên nói cô vào phòng ngủ nghỉ ngơi một lát, gọi khách sạn chuẩn bị cho cô một ít hương liệu trị liệu. Lần này Cổ Hạ phải cảm tạ người bà con của cô đã cứu cô, nhưng mà người bà con kia cũng sẽ phải đi, Triển Thiệu Huy đã có ý muốn ăn cô nên cô không thể lơ là cảnh giác, ngược lại càng có xu thế đề phòng, anh xem xét lịch trình trong một tuần tới, nhận lời mời tham gia một bữa tiệc.

Bữa tiệc này vốn anh có thể không đi, lúc nhận được thiệp mời cũng không xếp vào lịch trình ngay, chẳng qua là Tiểu Ngũ ngồi bên cạnh nói giỡn: “Đại ca, nhìn thế nào mà gần đây dáng vẻ của anh giống như chưa được thỏa mãn dục vọng thế, Cổ Hạ không thể thỏa mãn anh hay là...” Anh ta như một tên trộm cười cười, “Không đến mức anh còn chưa đưa cô nàng lên giường chứ?”

Hiện tại sau khi tan ca Triển Thiệu Huy sắp xếp rất ít hoạt động khác, ngay cả các cuộc hẹn ăn cơm cùng mấy anh em cũng hủy bỏ, mỗi ngày đều ở bên cạnh Cổ Hạ, từ khi Cổ Hạ bị thương đến giờ đã hơn hai tháng, Triển Thiệu Huy cẩn thận dỗ dành cô lâu như vậy, một người đàn ông ưu tú như anh mà vẫn chưa thể thu phục được Cổ Hạ, thật sự làm cho các anh em mở rộng tầm mắt, ngay cả người đứng đắn như lão Tam cũng phải nhìn anh với đôi mắt tò mò.

Triển Thiệu Huy không thể nói được gì ngoài hai chữ, “Sắp rồi.”

Sắp rồi chính là vẫn chưa được, lúc ấy Trâu Nhuận Thành cười ra tiếng, thấy ánh mắt sắc như đao của Triển Thiệu Huy bay tới nên vội vàng cố ngừng cười, nói: “Đại ca, anh hãy tặng cô nàng thêm nhiều món quà xinh đẹp nữa, đồ dành để cô nàng vui vẻ, không có gì mà không thể cả. Anh xem anh suốt ngày chỉ tặng cái gì nhỉ, đều chỉ là vài thứ đồ trang trí nhỏ bé, phụ nữ đều yêu thích những thứ trang sức châu báu long lánh.”

“Hình như tặng mấy món trang trí nhỏ bé kia cũng là do cậu đề nghị.” Chữ cuối của Triển Thiệu Huy trầm xuống, ánh mắt không hề lạnh gì Trâu Nhuận Thành, thật ra thì đề nghị này của anh ta cũng không tệ lắm, thỉnh thoảng tặng đồng tặng tây Cố Hạ đều vui vẻ, nụ cười trên mặt cũng hiện lên từ trong lòng.

Trâu Nhuận Thành vuốt vuốt mũi cười mỉa, “Là do em đề nghị, nhưng anh không thể chỉ tặng mấy thứ đó không, mấy thứ nhỏ bé ấy chỉ dùng để tăng thêm sự lãng mạn, tình tứ; quan trọng phải là những thứ thỏa mãn thói hư vinh của phụ nữ mới là thứ họ muốn.”

Triển Thiệu Huy không hề quan tâm đến chút tiền kia, nhưng anh vẫn nói, “Cố ấy nói đừng quá quý giá.”

“Đại ca, anh trở nên thật thà như vậy từ khi nào thế?” Trâu Nhuận Thành vỗ vỗ đùi, đáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thể thành thép, “Lời nói của phụ nữ có thể tin sao? Họ nói không cần chỉ là lời nói khách sáo thôi, giống như những lời nói xã giao trên thương trường thôi. Và lại, tặng quà phải chú ý đến phương pháp, anh không thể tặng quá trực tiếp, không thể ném một sợi dây chuyền kim cương cho cô ấy sau đó nói đêm nay hãy ngủ cùng anh một đêm, người khác thì phỏng chừng có thể làm vậy, nhưng cô gái bước bình như Cố Hạ thì nhất định không được.”

Triển Thiệu Huy vẫn còn đang suy tư lời nói của Trâu Nhuận Thành, mặt khác vẫn đang suy nghĩ vấn đề phải ăn sạch Cố Hạ thế nào, nhìn thấy tấm thiệp mời trước mặt, mở ra xem, anh có thể dẫn theo Cố Hạ, để cho cô ăn mặc thật xinh đẹp, phụ nữ rất thích đẹp, đến lúc ấy cô nhất định sẽ vui vẻ.

Lúc anh và Cố Hạ hôn nhau phần lớn thân thể đề tiếp xúc thân mật thêm một chút, kéo quần áo cô lên để cho thân thể cô lộ ra trước mắt anh, hoặc là dùng tay thăm dò vào quần áo vuốt ve nơi tư mật của cô, cái này thật ra đã là hành vi tình dục, Cố Hạ không quá tình nguyện, nhưng cũng không phản ứng quá mức, Triển Thiệu Huy cho rằng tâm lý của cô đã có thể tiếp nhận việc tiến thêm một bước trong quan hệ với anh. Nếu cô đã có thể tiếp nhận, cho dù Triển Thiệu Huy có lừa gạt cô một chút cũng không sao, dần cô tham gia tiệc tùng, đến lúc đó không thể không uống rượu, nam nữ say rượu, nếu như xảy ra chuyện gì chỉ có thể nói là vô tình phạm sai lầm, tâm tư của Cố Hạ cũng rất đơn giản, cho dù nói cô say rượu loạn tình nên làm bậy cô cũng có thể tin, nói không chừng còn đau lòng xin lỗi.

Thịt ăn vào trong bụng mới tính là của mình, Triển Thiệu Huy cố định ý nghĩ phải ăn cho được Cố Hạ, tìm lí do hợp lí nói với cô: “Thứ ba tuần sau anh phải tham gia một bữa tiệc, em đi cùng với anh.”

Triển Thiệu Huy là người đã chinh chiến nhiều năm trên thương trường, nếu như đã có ý định này với Cố Hạ thì Cố Hạ thoát được sao? Cố Hạ lại nghe thấy như đang được phân chia nhiệm vụ, như một phản xạ có điều kiện nói: “Vì sao lại muốn em đi?”

“Em là bạn gái của anh, vì sao lại không đi?” Hàng mi xinh đẹp của Triển Thiệu Huy nhướng lên, “Chẳng lẽ em muốn anh dẫn người phụ nữ khác đi.”

Lúc này Cố Hạ mới nhớ tiệc tùng là phải dẫn theo bạn gái đi, không chút nào hay biết trong lòng anh còn có ý định khác, nghiêm mặt nói: “Em sợ anh mất mặt thôi, thật ra anh đi một mình cũng được mà.”

“Em không đi anh sẽ bị các anh em cười cho chết, nói anh suốt ngày giấu em đi, em xem anh suốt ngày bận rộn đến sức đầu mẻ trán, em cũng không thể để cho anh gặp thêm phiền toái chứ.” Triển Thiệu Huy vừa nói đạo lí cho cô nghe vừa thực hiện chính sách ngu dân, thân mật ôm chầm lấy cô, “Tiệc tùng thật ra rất đơn giản, có anh ở đây, em còn lo lắng cái gì? Còn nữa, không cần phải lần nào cũng thấy mình quá chênh lệch với người khác, đến lúc đó em sẽ biết như thế nào gọi là nữ tử.”

Cố Hạ không hề nghi ngờ anh, chiều thứ ba Triển Thiệu Huy rời khỏi công ty sớm, dẫn Cố Hạ đến một club tư nhân, giao cô cho một chuyên gia trang điểm, chuyên gia trang điểm loay hoay nửa tiếng trên mặt cô, khi Triển Thiệu Huy trở lại vừa vặn đã trang điểm xong, anh đưa cho cô một bộ lễ phục, thúc giục cô đi thay. Đến khi cô thay xong đi ra, Triển Thiệu Huy thỏa mãn kéo cô đứng trước gương, “Nhìn xem, có phải rất đẹp không?”

Người đẹp nhờ lụa lóa tốt nhờ phấn, Cố Hạ nhìn mình trong gương, quả thật rất chấn động, nghiêng đầu nhìn về phía chuyên gia trang điểm khen một tiếng, “Quả nhiên trang điểm xong thì gỗ cũng có thể thay đổi thần kì như vậy...”

“Em nói mình là gỗ sao?” Triển Thiệu Huy đứng bên cạnh cười.

“Anh mới là gỗ ấy!” Cố Hạ quay lại, cẩn thận nhìn mình trong gương, lắc lắc cánh tay Triển Thiệu Huy, “Sao em lại có cảm giác mình vừa xuyên không vậy nhỉ? Nếu không thì sao có thể thoáng cái đã trở thành một mỹ nhân rồi?”

Triển Thiệu Huy mặc đồ vest thần thóm, đẹp trai phi phàm, Cố Hạ nhìn hai người cùng đứng cạnh nhau trước gương, cười đến nở hoa, mình hiếm khi xinh đẹp như vậy, cô lấy túi xách của mình sang, vừa tìm di động vừa nói: “Triển thiếu, chúng ta chụp chung một tấm ảnh được không? Hiếm khi được xuyên không như vậy, em muốn giữ lại kỉ niệm, hưởng hờ thoát nhìn cũng rất xứng đôi.”

“Em nghĩ là đang đi chơi sao?” Triển Thiệu Huy cười nói, anh không phản đối đề nghị của cô, nhưng nói một câu, “Chờ lát nữa hãy chụp, còn thiếu một món đồ.”

Bên cạnh có một chiếc hộp, đó là thứ anh vừa mang tới, bên trong có một sợi dây chuyền kim cương rực rỡ, còn có cả một đôi bông tai, Triển Thiệu Huy cầm dây chuyền lên, đến phía sau cô, lúc đeo vào cho cô vẫn không quên sờ soạng một chút, ngón tay nhẹ nhàng vờn nghịch qua làn da nhẵn nhụi bóng loáng, cúi đầu phả hơi thở ấm nóng vào cổ của cô, sau đó cúi người ôm lấy eo Cố Hạ từ phía sau, nhìn hai người từ trong kính, “Em thật sự rất đẹp.”

Vòng cổ càng tôn thêm vẻ đẹp, đẹp đến nỗi Cố Hạ không dám nhìn vào trong gương lần thứ hai, hỏi một câu, “Cái này là thật hay giả thế?”

Nhìn biểu hiện của cô Triển Thiệu Huy có thể nhận ra cô thật sự yêu thích, quả nhiên Tiểu Ngũ nói đúng, thật ra mỗi một người phụ nữ đều thích những thứ như vậy, đây cũng không phải là chuyện xấu, dù sao Triển Thiệu Huy cũng có tiền, anh cúi đầu tựa lên vai lên, “Em nói thử xem?”

Cố Hạ cũng cảm thấy mình hơi rất kì, nhưng cũng chỉ muốn xác nhận lại, sau đó bắt đầu nghĩ lung tung, cái này vì sao không phải là giả? Nếu như bằng thủy tinh hay cẩm thạch cũng tốt, Cố Hạ có thể yên tâm thoải mái đeo nó trên cổ; nếu thật sự là dây chuyền kim cương thì rất đắt, ngộ nhờ làm mất thì sao? Cố Hạ nhớ tới có một câu chuyện rất buồn cười của một người nổi tiếng, một nữ diễn viên thích hư vinh làm suốt mười năm mới gom góp được ít tiền mua dây chuyền, kết quả phá hủy tuổi xuân của mình. Mười năm nha, nếu đổi lại là tình huống của mình, đại thiếu gia này sẽ không có đủ kiên nhẫn đòi lại số tiền kia, ngộ nhờ muốn thử cô thì làm sao? Cố Hạ nghĩ ngợi nửa ngày, bắt đầu vờn tay tháo dây chuyền xuống, “Rất đẹp, nhưng mà vẫn nên tháo xuống thì hơn, nếu bị mất thì rất phiền toái, tìm đại một chiếc khăn lụa quấn lên cổ có thể thay cho đồ trang sức.”

“Không thích sao?” Triển Thiệu Huy nghi hoặc.

“Nếu bị mất thì làm sao? Em không có tiền trả lại anh đâu.” Cố Hạ nói, đương nhiên cô cũng sẽ không đại gì.

Triển Thiệu Huy cười khê, “Không sao, tặng em rồi thì là của em.”

Cố Hạ lập tức bí hiểm nhìn anh, Triển Thiệu Huy cũng từng tặng cô những thứ khác, nhưng đều là những món đồ chơi nhỏ, cô chậm rãi nói: “Không có gì tự nhiên lại tốt như vậy...” Nửa câu sau cô chưa nói, ánh mắt tĩnh lặng nhìn anh, đang tự hỏi xem người đàn ông này đang âm mưu gì.

Triển Thiệu Huy bị ánh mắt này của cô làm cho mất tự nhiên, vốn muốn nịnh nọt cô một chút, không nghĩ tới lại khiến cho Cố Hạ càng thêm cảnh giác, bất đắc dĩ nói: “Thôi, không thích thì gỡ xuống.” Quà tặng là gì không quan trọng, quan trọng là phải ăn sạch cô.

Nhưng mang theo cô đến bữa tiệc khó tránh khỏi phải làm cho người ngoài nghĩ anh không coi trọng Cố Hạ cho nên một lát sau gọi người mang một sợi dây chuyền khác tới, vỗ ngực nói đó là hàng bình thường, tuyệt đối không phải hàng cao cấp, nhìn thấy ánh mắt nửa tin nửa ngờ của Cố Hạ, mặt không đổi sắc nói: “Giá cả rất vừa phải, chỉ cần hai ba tháng lương của em là có thể mua được, không phải do người giám định chuyên nghiệp công nhận, rất nhiều nữ diễn viên bình thường đều thích loại này, em hay xem TV nhìn thấy những người kia mỗi lần dự họp báo đều dùng những món trang sức khác nhau, cứ thay năm đôi ba như vậy, em nghĩ đó là thật sao? Bọn họ có rất nhiều khoản chi tiêu, đóng phim thì kiếm được bao nhiêu tiền nên chỉ đeo loại này, cho nên em cũng đừng để bụng.”

Cố Hạ tin anh, cảm lấy chiếc điện thoại giá trên trời của Triển Thiệu Huy chụp hình, còn nhờ chuyên gia trang điểm bên cạnh chụp giúp bọn họ, chụp vô cùng vui vẻ, Triển Thiệu Huy cũng rất phối hợp, chẳng qua suy nghĩ đã bay lên chín tầng mây, tự hỏi phải làm thế nào để có thể khiến cho mình thỏa mãn đồng thời cũng phải làm cho Cố Hạ thỏa mãn, còn có ngày mai tình dục có nên đổ trách nhiệm cho Cố Hạ không, nếu là như vậy thì biểu hiện của Cố Hạ nhất định sẽ rất tốt.

Tác giả nói: cách mạng còn chưa thành công, Triển thiếu còn phải cố gắng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Bất mãn

Đây chỉ là một bữa tiệc rượu mang tính chất thương mại bình thường, một sự kiện của một công ty gia truyền được cử hành tại khách sạn, Triển Thiệu Huy có thân phận cao nên được mời tham gia, không cần quan tâm đến người bạn gái của anh có ngoại hình ra sao thì người khác cũng tỏ vẻ nhưng đang nhìn thấy một Tây Thi hay Điều Thuyền, hai mắt sáng rỡ, cái gì mà chim sa cá lặn nghiêng nước nghiêng thành đều có thể tùy tiện nói ra, cho dù Cố Hạ biết phần lớn bọn họ chỉ khen để lấy lòng nhưng cũng cười không ngậm miệng lại được. Khó trách có nhiều người lại thích được vuốt mông ngựa như thế, nghe thấy rất vui sướng trong lòng.

Triển Thiệu Huy thoạt nhìn cũng rất vui, người khác tới mời rượu anh không hề từ chối, hào phóng uống vào bụng, lúc vừa bắt đầu Cố Hạ còn cảm thấy anh rất hào sảng, về sau lại thấy lo lắng cho sức khỏe của anh, kéo kéo ống tay áo anh nhỏ giọng nói: “Sao anh không từ chối bớt hoặc là uống một ít cho có thôi là được rồi?”

Triển Thiệu Huy cầm ly rượu thở dài, “Đây là xã giao, không còn cách nào khác. Em xem đương nhiên làm ông chủ không hề dễ dàng, sau này em phải thông cảm cho anh nhiều hơn đấy.”

Cố Hạ rất thật tình thông cảm cho anh, Triển Thiệu Huy không những uống cho mình mà còn giúp cô cạn rượu, Cố Hạ nhìn thấy anh uống một ly rồi lại một ly nữa, lòng mềm nhũn, đến khi Triển Thiệu Huy có vẻ đã say, tìm Cố Hạ quả thật đã nhỏ máu, kéo anh đến một chỗ ít người ngồi xuống, tìm nước khoáng cho anh uống. Ở đây ánh sáng trong trẻo mà mờ ảo, làm sao biết được những người kia vẫn bám theo không bỏ, liếc nhìn đã thấy vị trí bọn họ ngồi, lại chạy tới mời Triển Thiệu Huy, mối cả Cố Hạ, Triển Thiệu Huy uống hết rượu của mình, hai mắt mơ màng như đã say, vô cùng áy náy nói: “Hình như anh không giúp được em nữa rồi...”

“Không sao, anh uống phần của mình đi, phần của em để em tự uống!” Cô Hạ vô cùng nghĩa khí nói, tự mình kéo tay anh về phía sau, chậm rãi uống hết rượu trong tay anh.

Triển Thiệu Huy vui mừng không siết nhìn cô uống, ánh mắt hiện lên một vẻ gian xảo, với tửu lượng của Cô Hạ, cho dù là rượu có nồng độ không cao thì mấy ly cũng đủ say rồi, Cô Hạ tận mắt nhìn thấy người khác rót rượu cho anh, muốn nói say thì cũng là anh say hơn, say rượu sẽ loạn tình nha, tất cả mọi người đều có thể làm chứng. Anh vẫn tiếp tục giả vờ, mơ hồ nói không rõ tiếng: “Anh thấy khó chịu quá, muốn đi toilet một lát, em hãy ngồi ở đây, người khác tới mời em, em hãy uống ít một chút thôi.”

Lời nói của anh mang theo mùi rượu nồng đậm, đôi môi đậm men say cọ cọ vào mặt cô, Cô Hạ bảo anh cẩn thận một chút, đừng để bị ngã, cô nào biết khi Triển Thiệu Huy ra khỏi đại sảnh thì tinh thần vô cùng phấn chấn, tìm nhân viên phục vụ của khách sạn, đợi vài phút, nhân viên mang thẻ phòng đến cho anh, Triển Thiệu Huy cảm thấy thỏa mãn, lát nữa Cô Hạ say rượu có thể trực tiếp đưa người lên lầu. Anh vui thích đi vào toilet, đến khi anh trở lại sảnh của bữa tiệc thì Cô Hạ đã không còn ngồi ở vị trí đó nữa, Triển Thiệu Huy nhìn quanh sau đó xụ mặt xuống.

Ở một chỗ không người, Cô Hạ đang nói cười đùa giỡn với một người đàn ông, cười đến vô cùng chường mắt, mặt mũi người đàn ông kia sáng sủa, không phải người nào khác mà chính là Quý Phi Dương, mặt Triển Thiệu Huy căng thẳng, bước về phía đó, kim chế con ghen trong lòng, vỗ nhẹ bả vai Cô Hạ, “Sao em lại ở đây?”

“Anh trở lại rồi à.” Cô Hạ nghiêng người sang nhìn anh cười, “Tình cờ gặp Quý sư huynh nên tới đây chào hỏi.”

“Thế này cũng gọi là chào hỏi sao?” Triển Thiệu Huy ôm eo Cô Hạ, kéo cô vào trong lồng ngực, động tác có chút ngang tàng, ngẩng đầu lên ánh mắt sắc bén nhìn Quý Phi Dương, “Không nghĩ tới cậu hai nhà họ Quý cũng tới đây, vừa rồi không nhìn thấy, xem ra cậu tới muộn nhỉ.”

Đối với ánh mắt tràn ngập thù địch của anh, Quý Phi Dương vẫn như cũ cười khiêm tốn, “Đã tới trễ nên bị phạt rượu. Trùng hợp nhìn thấy Cô Hạ cho nên cùng trò chuyện vài câu, hy vọng Triển thiếu không ngại.”

“Đương nhiên không ngại.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng mặt Triển Thiệu Huy thì không được vui, “Chẳng qua là thật sự không biết hai người có chuyện gì để nói với nhau.”

“Cũng không có chuyện gì để nói.” Quý Phi Dương biết Triển Thiệu Huy không muốn mình đến gần Cô Hạ, cười nói lời tạm biệt: “Triển thiếu tới đây, có rất nhiều người muốn nói chuyện cùng anh, tôi đây sẽ không quấy rầy nữa.”

Triển Thiệu Huy bên ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười, “Cậu hai nhà họ Quý cứ lo chuyện của mình là được rồi.”

Quý Phi Dương gật đầu chào bọn họ, sau đó đi về phía bên kia, Cô Hạ hết sức bất mãn, không đợi Triển Thiệu Huy nói gì đã bức bối nói: “Anh làm gì mà lời nói toàn mũi thuốc súng thế? Đã một thời gian không gặp Quý sư huynh nên tùy tiện nói vài câu thôi mà.”

“Thế nào, em muốn tiếp tục nói chuyện với cậu ta hay là còn muốn làm gì khác nữa?” Triển Thiệu Huy lạnh lùng nói, anh vẫn rất đề bụng chuyện Cô Hạ từng thích Quý Phi Dương, hơn nữa còn kéo dài vài năm, huống hồ hiện giờ anh hoàn toàn không biết trong lòng Cô Hạ còn người kia hay không, loại cảm giác không chắc chắn này giống như một cái gai ghim trong da thịt, không hề thoải mái chút nào, một khi đụng phải lại cả thấy đau nhức, anh mới vừa rời khỏi có vài phút thì Cô Hạ đã nói chuyện với Quý Phi Dương, làm sao anh không tức giận cho được?

“Chúng em chỉ là bạn bè bình thường thôi, vừa rồi cũng không làm gì cả, anh sao phải làm vậy?” Cô Hạ đã xác nhận quan hệ với Triển Thiệu Huy thì đã buông tay với Quý Phi Dương, nhưng hai người cũng coi như là bạn bè, vừa rồi nói chuyện với nhau là rất bình thường, “Anh là một người đàn ông mà sao lại nhỏ mọn như vậy chứ?”

“Anh nhỏ mọn?” Ánh mắt Triển Thiệu Huy như đang có một ngọn lửa bùng cháy, “Có phải em cảm thấy anh nên hào phóng một chút để thành toàn cho hai người không?”

“Anh thích nghĩ sao thì nghĩ.” Cô Hạ biết anh đang ghen nhưng mà anh càng nói càng quá đáng, cô cũng không chịu thua, gạt tay anh ra đi về phía bên kia.

Tâm trạng của Triển Thiệu Huy vô cùng nặng nề buồn bức, ngồi xuống kế bên cô, hai người hậm hực không nói lời nào. Những người khác chuẩn bị tới mời rượu bắt chuyện với Triển Thiệu Huy, nhìn thấy sắc mặt Triển Thiệu Huy không tốt lắm cũng đều thức thời bỏ đi. Triển Thiệu Huy ngồi một chỗ chờ Cô Hạ nói lời xin lỗi anh hoặc là nói mấy câu làm hòa, Cô Hạ cảm thấy mình không hề làm gì sai nên người phải nói lời này trước phải là Triển Thiệu Huy, nếu không sau này ngộ nhỡ anh lại đưa ra yêu cầu vô lý như vậy nữa thì làm sao.

Triển Thiệu Huy đã nhìn không được nữa, “Vừa rồi cậu ta nói gì với em?”

“Cậu ta?” Cô Hạ giả ngốc, “Ai cơ?”

“Em còn giả vờ cái quái gì nữa?” Triển Thiệu Huy lạnh lùng nói, “Vừa rồi em nói gì với Quý Phi Dương?”

“Thì ra cậu ta chính là chỉ Quý sư huynh, không ngờ anh lại biết anh ấy.” Cô Hạ mỉa mai.

Triển Thiệu Huy ném sang một ánh mắt sắc bén, Cô Hạ liếc anh một cái rồi chậm rãi nói: “Không nói gì cả, anh ấy chỉ hỏi có phải em đi cùng với anh không, em nói đúng vậy ạ, nói anh uống nhiều quá nên đi vào toilet rồi, đây chỉ là những lời hỏi thăm bình thường vậy mà đáng về này trong tư tưởng của người khác lại trở thành những hành động không đúng đắn.”

Cố Hạ nhếch miệng, nói: “Anh ấy còn nói từ lượng của anh rất tốt, không dễ say như vậy, em thấy bây giờ tinh thần của anh cũng rất tỉnh táo, không cần phải lo lắng anh sẽ bị say nữa rồi.”

Trong lòng Triền Thiệu Huy không được thoải mái, kế hoạch đã lên sẵn bây giờ lại thoáng cái tan tành, hiện giờ cũng không còn tâm trạng uống rượu nữa, Cố Hạ còn nói thêm: “Ách, nếu như anh không say vậy em nghĩ nên về sớm một chút, ngồi thơ thẩn trong này không bằng về nhà nghịch mấy tình thì hơn.”

Triền Thiệu Huy nhìn Cố Hạ ngồi bên cạnh rõ ràng đã không còn kiên nhẫn, càng lúc càng không có tâm trạng làm gì nữa, rồi khỏi bữa tiệc sớm. Trên đường đi, anh vẫn giữ dáng vẻ buồn bực làm cho Cố Hạ cũng buồn bực theo, mắt khép lại dựa vào cửa kính xe giả vờ buồn ngủ, mặc kệ con người hẹp hòi này. Lái xe đến dưới lầu nhà cô, ngay cả lời tạm biệt Triền Thiệu Huy cũng không nói với cô, mặt lạnh lùng. Cố Hạ vừa lên lầu vừa oán thăm, “Tên đàn ông keo kiệt nhỏ mọn, cũng không thêm đồ dành người ta nữa, vậy mà còn mang chờ tôi đồ dành anh, anh cứ chờ xem! Tôi đến với anh để nói chuyện yêu đương chứ không phải ăn no rồi việc mà chuyên môn đi theo hầu hạ đại thiếu gia nhà anh...”

Hai ngày sau Triền Thiệu Huy cũng không hẹn cô đi ăn cơm, ngay cả điện thoại cũng không gọi tới, Cố Hạ cũng sống chết không thèm gọi cho anh, không thể nuông chiều đại thiếu gia kia, ngộ nhờ tạo thành tật xấu thì sau này cô phải làm thế nào? Triền Thiệu Huy đề bụng chuyện Cố Hạ cười cười nói nói với Quý Phi Dương, lại còn tỏ ra mình rất có lý, buổi tối anh dứt khoát gọi mấy anh em ra ngoài ăn cơm, cũng không biết nói về chủ đề nào, về sau bàn luận về chuyện phụ nữ, Tiểu Ngũ nói như thật, “Đại ca, không thể quá nuông chiều Cố Hạ, phụ nữ mà anh càng nuông chiều thì bọn họ càng sĩ diện; có đôi khi phải lạnh nhạt với họ một chút thì bọn họ mới có thể mình đã làm không tốt ở chỗ nào, mới có thể đến nhìn nọt anh...”

Trịnh Giang Hà đánh vào gáy Trâu Nhuận Thành, “Người như cậu mà còn làm như chuyên gia nói mấy lời vớ vẩn kia, cậu thử yêu đương với phụ nữ bao giờ chưa, nếu chưa thì ngậm cái miệng của cậu lại, nhìn cậu vờ vịt kiểu ấy thật là chướng mắt.”

“Cái gì mà vớ vẩn? Em đây tự mình tổng kết mới...” Trâu Nhuận Thành lại bắt đầu ồn ào, hai người nói qua nói lại với Lão Tam khiến cho lòng Triền Thiệu Huy càng thêm phiền, Triền Thiệu Huy cũng đã nghĩ không thể chuyện gì cũng là anh phải nhượng bộ, nhất là chuyện có liên quan đến Quý Phi Dương lại càng kiên quyết không thể nhượng bộ, phải khiến cho Cố Hạ không liên lạc với Quý Phi Dương nữa.

Bởi vì lần đầu tiên hai người chiến tranh lạnh đến vài ngày nên Triền Thiệu Huy bởi vì Cố Hạ không chủ động liên lạc với anh mà tức giận, càng không chủ động đến tìm cô, tìm cho mình một đồng việc, thị sát công ty từ trên xuống dưới, cẩn thận nghiên cứu tất cả các phương án lớn nhỏ, buổi tối ở lại công ty tận ca đến 11h, đáy lòng vẫn mắng một tiếng “Hôm nay vẫn không chịu gọi điện thoại cho anh”, sau đó hết hy vọng về nhà ngủ.

Thật ra Cố Hạ cũng rất nhớ anh, nhất là Từ Lộ Lộ đã ra nước ngoài công tác, một mình ở nhà lại càng buồn chán, nhìn những món đồ Triền Thiệu Huy tặng ngập tràn cả phòng, trong lòng không thể kiên cường được nữa, đắn đo một chút rồi chủ động nhắn tin cho anh, “Điểm tâm ngọt lần trước anh cho người mang tới rất ngon, mang đến cho em thêm một chút nữa đi.”

Trước khi gửi tin nhắn cô đã suy nghĩ rất lâu, giọng điệu tất nhiên không thể quá mềm mỏng, nếu không sẽ rất mất mặt, cô đã khuất phục trước, cho anh một cái thang, nếu Triền Thiệu Huy vẫn tiếp tục sĩ diện thì sau này quyết tâm không để ý đến anh nữa. Lúc Triền Thiệu Huy nhận được tin nhắn thì đang ngồi trong phòng họp, nghe một vị giám đốc trình bày về kế hoạch mới, số điện thoại này của anh chủ yếu dùng để liên lạc với người thân, nhận được tin nhắn chấn động này thì hưng phấn khó hiểu, lấy điện thoại ra đọc rồi toét miệng cười trộm, buồn bực nhiều ngày qua nhanh chóng bị quét sạch, phải đợi đến khi cuộc họp kết thúc mới thêm trả lời tin nhắn của cô gái kia, phải lo cô một lát, nhưng trong lòng lại có một niềm vui chiến thắng.

Chẳng qua đến cuối cùng anh không thể đợi đến khi cuộc họp kết thúc, trong đầu không ngừng suy nghĩ “Hay là trả lời lại nhanh một chút, nói không chừng cô ấy vẫn chưa ăn trưa, đang đợi mình mang đồ đến mới ăn.” Dòng tưởng tượng này không có cách nào cản lại được, nói với vị giám đốc kia tạm ngưng chủ đề này lại một chút, đợi lát nữa hãy tiếp tục, sau đó cầm điện thoại nhắn từng chữ từng chữ một trả lời Cố Hạ, “Em muốn ăn vị gì?”

Đợi một lúc Cố Hạ không trả lời lại, cuộc họp không thể không tiếp tục, vị giám đốc kia đã trình bày gần xong hạng mục kia rồi, lúc những người khác bắt đầu nói đến những vấn đề khác thì Triền Thiệu Huy nhận được tin nhắn hồi âm của cô, “Em muốn ăn bánh trứng, còn có bánh budding, vị đầu bếp kia có món ngon nào nữa không?”

Triền Thiệu Huy trả lời cô, “Bây giờ đang họp, lát nữa gọi điện thoại lại cho em.”

Tác giả nói: Cái này có tính là đang cãi nhau không?

Panda: các đồng chí chú ý, bạn Cố Hạ đang ở nhà một mình *cười gian*

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Đông tổ

Dạo này Triền Thiệu Huy rất công tư phân minh, không dễ dàng vì chuyện gì mà làm chậm trễ chuyện công việc, nhưng lúc họp anh lại nhiều lần nhìn vào

điện thoại, thỉnh thoảng thất thần ngồi nghĩ xem có phải cô gái kia đang không được vui không, có phải đang đói bụng chờ anh mang đồ ăn đến hay không. Người phụ trách hạng mục đang trả lời câu hỏi của người khác, rồi sau đó cả hội trường trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Triển Thiệu Huy. Mọi người đều biết luôn luôn nói trúng tim đen của vấn đề, phân tích rất hợp lý, thường thường đều hỏi người khác dồn dập, giám đốc Trần – người đưa ra hạng mục này đang chờ chủ tịch làm khó dễ, thế mà Triển Thiệu Huy lại nói một câu, “Nếu tất cả mọi người đều thấy không có vấn đề gì vậy thì tan họp, hạng mục này tất cả mọi người trở về xem xét cẩn thận lại.”

Mọi người như trút được gánh nặng, đợi đến khi các giám đốc đều ra ngoài hết, Trịnh Giang Hà vừa thu dọn tài liệu vừa nói: “Đại ca, tất cả mọi người đều chờ anh đưa ra quan điểm, mấy ngày nay ngày nào mà anh không hỏi cái này cái kia, hôm trước khiến cho các giám đốc tối mặt tối mũi, hôm nay sao lại dễ dàng giải tán như vậy? Chúng em đều phải tăng ca để chuẩn bị đấy.”

“Còn không biết xấu hổ nói mình tăng ca, chuyện gì cũng gán cho tôi cả, có phải tất cả mọi người đều muốn về nghỉ ngơi không?” Triển Thiệu Huy bắt mắt nói.

“Còn không phải dạo này anh đặc biệt cần cù sao, mỗi lần họp anh đều bắt bẻ, khiến cho tất cả mọi người đều không dám mở miệng.” Trịnh Giang Hà cười mỉa mai, mấy ngày nay ngày nào Triển Thiệu Huy cũng tăng ca đến muộn như vậy, liên lụy cả đám người trong công ty cũng phải tăng ca theo.

“Tôi cũng bận rộn rất nhiều việc, hạng mục này do cậu phụ trách, có vấn đề gì thì đi tìm giám đốc Trần mà hỏi.” Triển Thiệu Huy giao chồng tư liệu trước mặt cho anh ta, cầm điện thoại nhìn nhìn, “À, đúng rồi, vị đầu bếp làm bánh kem trong nhà cậu biết làm những món nào?”

“Em nhớ anh không thích những thứ đó mà.” Trịnh Giang Hà thấy anh đột nhiên hỏi vấn đề này thì ánh mắt bí hiểm nhìn anh, “Hay là ai đó thích ăn nhỉ? Thấy mấy ngày nay ngày nào anh cũng ở lại công ty, có phải hai người cãi nhau không?”

“Cãi vã cái gì? Chúng tôi rất ổn.” Triển Thiệu Huy hung hăng nói, anh không muốn đề cho bọn họ chết giẫm mình, cũng không biết từ khi nào Trịnh Giang Hà lại giống y như Tiểu Ngưu vậy, “Cậu gọi điện thoại nói người đó làm vài món sớ trường, đóng gói kĩ lại lát nữa tôi sẽ đến lấy.”

Triển Thiệu Huy vừa trở lại văn phòng đã gọi điện ngay cho Cố Hạ, Cố Hạ đã chủ động gọi điện cho anh thì chuyện mấy ngày hôm trước xem như không tồn tại, anh dùng giọng điệu thân mật nói: “Ồ nhà...”

Tạm thời Cố Hạ cũng không so đo chuyện mấy ngày nay anh không gọi điện thoại cho cô, vẫn nói chuyện giống như trước, nhưng cuối cùng Triển Thiệu Huy hẹn cô tối nay ra ngoài ăn cơm thì Cố Hạ lại từ chối, có nói vài tiếng trước vừa nhận được điện thoại của một người bạn ở chung kí túc xá, bạn học này mới từ nước ngoài về, mời cô tối nay cùng đi ăn cơm, đương nhiên Cố Hạ đã đồng ý. Nghe thấy giọng nói hơi có vẻ thất vọng của Triển Thiệu Huy, trong lòng Cố Hạ vô cùng vui sướng, mấy hôm nay anh không hẹn cô đi ăn cơm, hôm nay muốn cùng nhau ăn cơm thì còn phải đề Cố Hạ xem lại lịch trình xem có thời gian rảnh hay không (đương nhiên, căn bản Cố Hạ không hề có lịch trình gì – lời tác giả), sau đó lại tìm đại một cái cớ từ chối.

Yêu đương chính là như vậy, thỉnh thoảng dỗi hờn một chút, cho dù cãi nhau đến trời long đất lở, một khi đã làm hòa thì xem như không hề xảy ra chuyện gì, tiếp tục dính vào nhau như cháo, Triển Thiệu Huy dặn cô về sớm một chút, còn hỏi tối nay có muốn anh đón cô hay không, Cố Hạ nói không cần, dặn anh về nghỉ sớm một chút, đừng làm việc quá muộn. Chắc hẳn là do mấy ngày không gặp nhau nên Cố Hạ thấy rất nhớ anh, đến tối đi cùng vài người bạn học, trong đó có người dẫn bạn trai theo, thân mật hôn hít khiến người khác cực kì hâm mộ, trong lòng Cố Hạ lại càng không thể kìm được mà nhớ đến Triển Thiệu Huy. Trên bàn tiệc mọi người trò chuyện rất vui vẻ, mọi người uống một chút rượu, thật sự Cố Hạ cũng không say, chỉ thấy hơi choáng, một bữa tiệc náo nhiệt đến cuối cùng lại biến thành một cuộc tàn canh lạnh lẽo, mọi người nói lời chào từ biệt nhau, sau đó đường ai nấy đi.

Lúc ngồi trên xe taxi về nhà, thế giới bên ngoài xa hoa trụy lạc như giấc, chắc hẳn bởi vì tác dụng của cồn mà Cố Hạ cảm thấy rất cô đơn, cầm điện thoại gọi điện cho Triển Thiệu Huy, chuông vang thật lâu mới có người tiếp, đầu bên kia rất ồn, âm thanh của cả nam lẫn nữ hỗn tạp với nhau, lúc mới đầu Triển Thiệu Huy nói gì Cố Hạ cũng không thể nghe rõ, về sau anh đến một chỗ vắng người Cố Hạ mới nghe thấy anh nói gì, “Tôi nay có một bữa tiệc, vẫn còn phải đi xã giao ở ngoài, anh về nhà rồi hả?”

“Sắp đến nhà rồi.” Cố Hạ nghe thấy đầu bên kia hình như có người gọi “Triển thiếu”, giọng nữ mềm mại uyển chuyển đáng yêu, nổi cô đơn trong lòng Cố Hạ sinh sôi như cỏ mọc sau mưa, lan tràn ra cả trái tim, cô hỏi: “Anh nói chuyện cười đùa với ai vậy?”

“Bạn làm ăn thôi.” Giọng Triển Thiệu Huy vẫn lơ đãng hời hợt, “Em đừng để ý, về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.”

“À, vậy anh cũng về nghỉ ngơi sớm một chút nha.” Cố Hạ cầm điện thoại, nói một tiếng “Tạm biệt” nhưng lại không cúp điện thoại, có lẽ đợi cho đầu bên kia cúp trước, hoặc có lẽ còn muốn nói thêm gì đó. Triển Thiệu Huy đợi vài giây, có hơi bất ngờ, giọng nói mềm mại lạ thường, “Làm sao vậy? Anh không làm gì ở bên ngoài cả, em đừng suy nghĩ lung tung.”

“Em không có suy nghĩ lung tung.” Cố Hạ cảm thấy mình thật sự không hề suy nghĩ lung tung, nếu thật sự Triển Thiệu Huy muốn làm gì đó cùng người khác không phải quá đơn giản hay sao, nhưng anh không phải loại người như vậy, Cố Hạ biết anh là người khác chế, vả lại, Triển Thiệu Huy cũng không cần phải gạt cô. Lái xe không mở cả radio, hết sự yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Cố Hạ có thể nghe thấy nhịp thở của mình, nếu là bình thường thì yên tĩnh như vậy cũng không có gì, nhưng đêm nay lại cảm thấy trống rỗng, cô chỉ nghe thấy mình nói, “Em nhớ anh.”

Lời nói ra khỏi miệng xong Cố Hạ mới biết mình vừa nói gì, vừa thấy chua xót vừa thấy thoải mái, không đợi Triển Thiệu Huy phản ứng lại, cô vội vội vàng vàng nói: “Em về đến nhà rồi, ngày mai liên lạc sau.”

Xuống xe, không khí bên ngoài khác hẳn, nhiệt độ giảm xuống không ít, từng cơn gió lớn bắt đầu thổi qua những tán cây cùng những tòa nhà, tầng mây đen đặc trên bầu trời bay nhanh qua, Cố Hạ nhanh chóng chạy về phía nhà mình, thời tiết lúc này chính là báo hiệu một cơn mưa lớn sắp kéo tới, chỉ một đoạn đường ngắn cũng đủ làm người ta ướt sũng. Cô về đến nhà là xông ngay vào phòng tắm, lúc đi ra ngoài nhìn thấy bầu trời xẹt qua một tia chớp, trong nháy mắt như xé rách màn đêm tối đen, sau đó tiếng sấm ầm ầm kéo đến trong cơn mưa tuôn. Mọi người trú mưa hai bên đường, có người kêu “Nhanh lên, sắp mưa to rồi.” Cố Hạ cầm khăn lau tóc, đứng bên cửa sổ nhìn xuống mặt đường, không thấy rõ người đang trú mưa, ngược lại trông thấy

một chiếc xe đang đi về phía chỗ cô, đó là một chiếc xe thể thao màu trắng, trong tiếng sấm ầm ầm, dường như Cố Hạ nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập, bởi vì chiếc xe kia thật sự rất giống với chiếc xe của Triển Thiệu Huy.

Cô đứng trước khung cửa sổ nhìn xuống, mắt vẫn dán vào chiếc xe kia, lúc điện thoại vang lên khước miệng cô nở một nụ cười tươi tắn, giọng nói đàn ông trầm ấm vang lên từ đầu bên kia, xa lại lại như gần, anh nói: “Anh đang ở dưới lầu nhà em.”

“Em thấy rồi.”

Cố Hạ chạy thật nhanh xuống lầu, cô không nghĩ tới anh lại đến đây trong một thời gian ngắn như vậy, nhưng lại cảm thấy hết thảy đều nhà đương nhiên, bên ngoài con gió cuốn những lớp bụi trên mặt đất lên, khiến cho người ta không thể mở mắt ra được, nhưng mà đèn xe rất sáng, như là ánh sáng mặt trời chói lọi, Triển Thiệu Huy mở cửa xe, Cố Hạ chui vào thật nhanh, lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào, “Sao anh lại tới đây?”

“Không phải em nói nhớ anh sao?” Triển Thiệu Huy tắt đèn xe phía trước đi, cảnh vật dưới ánh đèn mờ mờ hai bên đường làm cho Cố Hạ cảm thấy không chân thật, nhưng cô lại nghe thấy tiếng nói của anh, “Anh cũng nhớ em.”

Giọng nói rất ấm, giống như ánh sáng ngày đông, anh cầm lấy bàn tay trái của cô vuốt ve, Cố Hạ cảm thấy một dòng nước ấm chảy qua lòng cô, lúc Triển Thiệu Huy ôm lấy cô đến vị trí của mình, Cố Hạ không hề gãy giữa, ngược lại phối hợp nhích người lên, nghiêng đón làn môi của anh, trong khi môi lưỡi giao hòa nóng bỏng, không biết từ khi nào Cố Hạ đã vòng tay quấn anh cô anh, làm cho hai người càng dán chặt với nhau hơn.

Bên ngoài sấm chớp làm bầu trời nổ tung, thoáng cái lóe lên làm cả mặt đất trắng xóa, cơn mưa rớt cuộc cũng tầm tã trút xuống, trong ánh sáng của tia chớp Triển Thiệu Huy nhìn thấy khuôn mặt cô, dán vào lỗ tai cô, mang tiếng một tiếng thờ dốt, “Cô gái xấu xa này, mấy ngày nay không thèm gọi điện cho anh.”

Anh mang theo một chút trừng phạt khế cắn vào vành tai của cô, một chút đau đớn khiến cho Cố Hạ thở nhẹ một tiếng, Triển Thiệu Huy thả lỏng hàm răng, phả hơi thở nóng rực vào vành tai cô, “Lúc muốn ăn gì mới nghĩ đến anh, em nói xem anh phải trừng phạt em thế nào đây?”

“Không phải anh cũng không thèm gọi điện thoại cho em sao.” Cố Hạ lấy tay đẩy anh ra, “Đồ đàn ông nhỏ mọn, còn không biết xấu hổ mà nói em.”

“Dám nói anh nhỏ mọn, để xem anh trị em thế nào.” Triển Thiệu Huy vừa nói vừa kéo sát cô vào mình, tay thăm dò vào váy ngủ của cô, da thịt trên cặp đùi trần trơn bóng, nhăn nhịu làm cho anh không thể rời tay, Cố Hạ gãy giữa đẩy tay anh ra, “Đừng như vậy, đây là đầu hành lang, sẽ có người trông thấy đấy.”

Triển Thiệu Huy vuốt ve đùi cô một lát mới buông cô ra, “Từ nay về sau không được như vậy, anh không gọi điện thoại cho em thì em cũng phải gọi cho anh.”

“Dựa vào cái gì chứ?” Cố Hạ không phục lắm bằm, “Ngược lại em sẽ không thèm bám lấy.”

Triển Thiệu Huy phát ra một tiếng cười khê từ trong cổ họng, “Cô gái này, có đôi khi thật là khiến cho người ta phát điên.”

Bọn họ không tiếp tục nói thêm về vấn đề này nữa, hai người nhỏ giọng tâm tình vài câu, bên ngoài mưa rơi xuống mặt đất, cát bay tung tóe, thời gian cũng không còn sớm, hàng hiên hình như không còn ai qua lại, Cố Hạ có hơi buồn ngủ, nói lời tạm biệt với anh: “Em phải lên rồi, anh cũng về nhà ngủ đi.”

Thời gian xác thực không còn sớm nữa, Triển Thiệu Huy cởi áo vest của mình ra, ý bảo cô đội lên đầu chạy vào hiên, tuy chỉ cách vài mét nhưng mưa lớn như vậy cũng sẽ bị ướt, Cố Hạ từ chối vài câu nhưng thật sự chỉ từ chối cho có, ôm lấy áo của anh cảm thấy lòng ngọt ngào. Cô chuẩn bị mở cửa xuống xe thì một tiếng nổ rung trời vang lên trên đỉnh đầu, tiếng vang rất lớn, giống như tiếng núi lở, như một tòa nhà lớn đang sập xuống, làm cho người ta kinh hồn bạt vía, Cố Hạ vội vã ngồi lại vào ghế, lấy tay vỗ vỗ ngực mình, Triển Thiệu Huy cảm thấy mặt cô trắng bệch đi vài phần, cười hỏi: “Em sợ sấm sét sao?”

Khi còn bé thật sự Cố Hạ rất sợ sấm sét, người lớn thường kể những chuyện ma quỷ hại cô khi còn bé mỗi khi có sấm là lại không dám ngủ một mình, phải quấn lấy ngủ cùng với ba mẹ. Về sau lớn lên, biết rõ những chuyện ấy chỉ là gạt người, nhưng về sau lại thường xuyên xem phim Mĩ, lúc sấm quá lớn cũng cảm thấy sợ hãi, sẽ bắt đầu suy nghĩ miên man, ngộ nhờ nhà sập thì sao? Buổi tối một mình nằm trên giường sẽ khó tránh khỏi cảm thấy không an toàn, dùng chăn che kín người lại, cô trả lời Triển Thiệu Huy: “Tiếng sấm quá lớn, giống như trong phim ngày tận thế vậy, cho nên khó tránh khỏi cảm thấy sợ.”

“Đúng là rất lớn.” Triển Thiệu Huy nhìn cô, cười nói: “Buổi tối em có thể sợ đến không ngủ được không?”

“Sấm chớp cũng không lâu nữa đâu, một lát nữa sẽ nhỏ hơn.” Tiếng sấm kinh khủng kia đã đẩy lùi cơn buồn ngủ của Cố Hạ, “Em phải lên rồi.”

Triển Thiệu Huy khê hôn lên hai gò má của cô, “Nếu em sợ thì anh sẽ ở đây, chờ em ngủ rồi mới đi.”

Cố Hạ cho là anh nói đùa nên gật đầu “Ừ” một tiếng, còn nói đùa thêm vài câu. Sau đó nói lời tạm biệt với anh, nói anh lái xe cẩn thận, đội áo vest của anh chạy vào hiên, vẫy vẫy tay với anh rồi chạy vào thang máy. Lúc này cô đã tắm rồi nhưng bây giờ chân lại dính đầy bùn đất nên đành phải đi rửa lại, vào phòng ngủ tắt đèn nằm lên giường, hôm nay sấm sét thật sự rất lớn, từng tiếng từng tiếng vang lên, giống như muốn lật tung mặt đất lên, tiếng sấm hòa lẫn với tiếng mưa, những tòa nhà bằng xi măng cốt thép có vẻ nhỏ bé và yếu ớt trong cơn rung động mãnh liệt này, Cố Hạ nằm lăn qua lộn lại trên giường mãi mà không ngủ được, nhớ tới hẳn là phải cầm đèn pin trong tay, sấm to rất dễ bị mất điện, cô đứng lên, mở đèn lên tìm đèn pin trong phòng, xuyên qua ô cửa sổ nhìn thấy chiếc xe thể thao màu trắng còn đậu dưới lầu, ngọn đèn trước xe sáng bừng.

Lúc này cô mới biết anh không nói đùa, anh thật sự vẫn còn ở dưới lầu nhà cô, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào mãnh liệt, cửa sổ phòng ngủ của cô vừa nhìn về phía ấy, Triển Thiệu Huy biết vậy cho nên anh lái xe hơn ra ngoài một chút, để cô đứng trước cửa sổ có thể nhìn thấy, Cố Hạ cầm điện thoại của mình gọi cho anh, “Anh còn chưa đi à?”

Đầu bên kia truyền đến một tiếng cười, “Biết ngay em vẫn chưa ngủ, anh đã nói sẽ ở lại với em, chờ em ngủ mới đi mà.”

Đồng hồ trên tường đã chỉ 12h, giọng nói của anh làm lòng người cảm thấy an tâm, bên ngoài sấm chớp vẫn còn tiếp tục, Cố Hạ cảm thấy tiếng sấm rất xa xôi, thoáng cái đã mất đi uy lực. Cô nghe thấy đầu bên kia nói: “Tắt đèn đi, đừng nghĩ lung tung, một lát nữa sẽ ngủ được, nếu sợ thì gọi điện cho anh.”

Nói không cảm động là giả, khi thời tiết xấu như vậy, có một người đàn ông vẫn ở dưới lầu cùng cô, chỉ hy vọng cô không thấy sợ, Cố Hạ cảm thấy rất ấm lòng, giống như một lò sưởi ấm áp trong ngày đông, cô không biết phải nói gì, tắt đèn nằm lên giường, vẫn ôm lấy điện thoại nhẹ nhàng thở một tiếng thật lâu sau mới nói: “Triển thiếu, anh về nhà đi, ngày mai anh còn phải đi làm nữa.”

Đầu dây bên kia nói rất khẽ, róc rách như tiếng nước chảy, “Anh không muốn em sợ, có anh ở đây em sẽ không thấy lo lắng nữa. Đắp chăn kín vào, nhắm mắt lại, ngủ thật ngon, chờ em ngủ xong anh sẽ đi.”

Cố Hạ thở sất son rằng sau 20 phút mình có thể ngủ, để cho anh đợi thêm một lát nữa thôi rồi sẽ đi, cảm thấy mũi mẫn cúp điện thoại. Tiếng sấm vẫn không nhỏ lại, mưa cũng càng lúc càng lớn, Cố Hạ vẫn không thể ngủ, không phải vì sấm chớp mà trong lòng có một thứ gì đó vẫn đang lan tràn, một lúc sau, cô nhẹ nhàng đứng lên, không mở đèn, ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, anh vẫn ở đấy, chiếc xe thể thao màu trắng vững như một khối đá. Cố Hạ gọi điện sang, “Sao anh vẫn chưa đi?”

Nhưng Triển Thiệu Huy lại cười cô, “Anh sợ cô bé ngốc như em nghe thấy tiếng sấm lại khóc òa lên.”

Cố Hạ không để ý đến lời cười nhạo của anh, “Anh về nhà đi, anh ở đây em mới không ngủ được, cứ nghĩ xem anh đã đi chưa.”

Triển Thiệu Huy khẽ cười ha ha, “Em ngủ đi, anh đợi mưa nhỏ lại một chút, bây giờ mưa lớn như vậy lái xe cũng không an toàn.”

Bên ngoài gió rít o o, mưa không nhỏ đi chút nào, Cố Hạ không biết anh có nói thật hay không, hay chỉ đang lấy cớ an ủi cô, lòng của cô trở nên mềm nhũn như nước, thuận miệng nói: “Hay là anh lên đây chơi đi.”

“Thôi.” Triển Thiệu Huy từ chối cô, cho dù từ nhỏ anh đã được nuông chiều sủng ái cũng biết có một số việc không được, “Nhà em còn có người khác, muộn như vậy rồi, làm phiền đến người khác không hay lắm.”

“Từ Lộ Lộ đi công tác nước ngoài rồi, phải tuần sau mới về.” Giọng nói của Cố Hạ không lớn, “Bây giờ chỉ có một mình em.”

Nghe vậy, Triển Thiệu Huy đột nhiên nở nụ cười, khóe miệng cong lên thật rộng, nếu sớm biết cô chỉ ở nhà có một mình thì Triển Thiệu Huy đã lên rồi.

Tác giả nói: Lần này Triển Thiệu Huy thật sự không có ý định, người đàn ông hay lợi dụng thời cô không phải là người đàn ông tốt.

Panda: Triển thiếu thật sự không có ý định gì đâu, chỉ tại thờ tự dâng đến miệng sói thôi =))

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đêm mưa

Lúc Triển Thiệu Huy xuất hiện trước cửa nhà Cố Hạ thì không khác gì mới từ trong nước ngoi lên, áo sơ mi màu trắng dính sát vào người, nước mưa theo những sợi tóc và góc áo chảy xuống, dưới chân anh đứng là một vũng nước, Cố Hạ chấn động một lát, vội vàng kéo Triển Thiệu Huy vào nhà, lấy cho anh một cái khăn “Mau lau đi, chỉ có vài mét thôi mà đã ướt như vậy rồi hay là tại anh chạy quá chậm vậy?”

“Bên ngoài mưa rất to, em nhìn ra ngoài thì biết.” Triển Thiệu Huy cầm lấy khăn vừa lau vừa nói, thật ra anh chạy rất chậm, cơ hội tốt như vậy nếu không tận dụng cho tốt thì không phải đã phụ công anh thủ dưới lầu lâu như vậy rồi sao? Anh lau không nước trên mặt, quần áo trên người đều đã ướt đẫm, dùng khăn mặt lau cũng không có tác dụng gì.

Cố Hạ nhìn thấy toàn thân anh ướt đẫm, trong lòng thấy bồn chồn, cô áy náy nói: “laL do em không chu đáo, em hẳn là phải mang dù xuống dưới đón anh, ướt như vậy rất dễ bị cảm lạnh, anh đi tắm trước đi.”

“Mưa lớn như vậy có bung dù ra cũng vô dụng thôi, em mà xuống thì sẽ thành hai người bị ướt.” Triển Thiệu Huy giả vờ nghĩa khí nói, thật ra anh đang chờ những lời này, ném khăn mặt đi, “Anh đi tắm trước, thật sự cũng thấy hơi lạnh.”

Cố Hạ đưa anh vào nhà tắm, nói anh dùng đồ của mình mà tắm rửa, tìm cho anh một chiếc bàn chải đánh răng mới, sau đó nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng, “Ngoại trừ chiếc áo vest này của anh thì ở đây hình như không có bộ quần áo nào để anh mặc cả.”

Cố Hạ cảm thấy vô cùng hối hận, thật sự không biết mình ám đầu thế nào mà lại gọi anh lên, mà sao Triền Thiệu Huy cũng không có đầu óc như vậy, mưa lớn thế mà lại chạy thẳng lên, quần áo của anh bị ướt hết, cũng không có cách nào về nhà được, Cố Hạ cảm thấy vô cùng phiền toái.

“Anh là đàn ông, rất dễ giải quyết, cho anh một cái khăn tắm lớn là được.” Triền Thiệu Huy ra vẻ rất chín chắn, “Anh cũng sẽ không làm gì em đâu, em cũng không ngại, phải không? Đến khi mưa nhỏ hơn anh sẽ kêu người mang quần áo tới.”

Trước mắt chỉ có thể như vậy, Cố Hạ đưa khăn tắm cho anh, bên ngoài màn đêm khuya khoác mưa như trút nước, Cố Hạ nghe thấy tiếng nước ào ào trong phòng tắm, trải lại giường của mình, gõ cửa phòng tắm, lớn tiếng nói: “Triền thiếu, lát nữa anh ngủ trong phòng của em đi, sáng mai hãy gọi người mang quần áo tới, em ngủ trong phòng của Từ Lộ Lộ, anh cần gì thì cứ gọi em”

Triền Thiệu Huy nói gì đó nhưng Cố Hạ không nghe thấy, cô trốn vào trong phòng của Từ Lộ Lộ đóng cửa lại, chợt nghe thấy Triền Thiệu Huy ở ngoài phòng khách gọi, “Cố Hạ...”

Cố Hạ bất đắc dĩ mở cửa ra, bên ngoài Triền Thiệu Huy đang cầm khăn lau tóc, “Vừa rồi em nói gì?”

Anh chỉ quần khăn tắm quanh thắt lưng che đi vị trí quan trọng kia, người trên hoàn toàn để trần, cơ ngực rắn chắc cùng cơ bụng cuộn cuộn hiện ra trước mắt Cố Hạ, mỗi động tác vung tay nhấc chân đều rất tuyệt mỹ, tí lệ người hoàn mỹ, Cố Hạ nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy mặt nóng lên, cũng không dám nhìn anh nữa, trốn sau cửa ra vào cúi thấp đầu nhìn xuống mặt đất, giọng nói rất nhỏ: “Em nói đêm nay anh ngủ trong phòng em đi, sáng mai hãy gọi người mang quần áo tới, anh thế này cũng không còn cách nào nữa.”

“Được.” Vẻ mặt Triền Thiệu Huy rất thản nhiên, “Mấy sấy để đâu? Sấy khô tóc mới ngủ được, anh cũng thấy mệt rồi.”

“Để em tìm cho anh.” Cố Hạ không thể trốn sau cửa nữa, đi ra ngoài tìm trong ngăn kéo tủ rồi lại chạy vào phòng của mình, cầm lấy máy sấy trên tủ đầu giường, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Triền Thiệu Huy đang tựa người vào cửa, hàng mi anh tuấn hơi nhướng lên, cô đưa máy sấy cho anh, “Của anh đây.”

Triền Thiệu Huy không cầm máy sấy mà cầm lấy cổ tay của cô, Cố Hạ thoáng cái trở nên căng thẳng, tim đập thình thịch, nghe thấy Triền Thiệu Huy phát ra tiếng cười khê từ cổ họng, “Sấy giúp anh.”

Anh kéo cô ngồi xuống ghế, Cố Hạ có hơi choáng váng, tùy ý để cho anh kéo, trong đầu cũng không biết đang nghĩ gì. Đến khi Triền Thiệu Huy nhấc nhẹ cô một tiếng cô mới cảm thấy máy sấy vào, giúp anh sấy tóc. Triền Thiệu Huy nghiêng người sang, đặt tay ngang hông cô, ngón tay vô tình lại có ý nhẹ nhàng vuốt ve, tuy cách một lớp áo ngủ nhưng hôm nay dường như Cố Hạ nhạy cảm hơn mọi ngày, chỗ nào tay anh vờn nghịch qua đều thấy tê ngứa, cô vội vàng gỡ tay anh ra, “Đừng có sờ lung tung.”

“Anh chỉ sờ xem em có béo lên không thôi.” Triền Thiệu Huy không hề xấu hổ, dùng những chuyện khác dời tầm mắt đi, khiến cho cô đỡ bỏ dè phòng, “Gần đây em ăn uống rất có dinh dưỡng, sắc mặt càng lúc càng hồng hào.”

Cố Hạ đương nhiên béo lên một chút, phụ nữ không thích nhất chính là chuyện này, “Béo lên vài kí, ai bảo anh mang tới nhiều đồ ngọt như vậy, không phải cố ý để cho em béo lên để sau này còn thuận tiện mà cười nhạo em chứ?”

“Tự mình muốn ăn còn đổ trách nhiệm lên cho anh, sao anh lại gặp phải người không có lí lẽ như em chứ?” Triền Thiệu Huy cười thành tiếng, “Nhưng mà anh cảm thấy hiện giờ em rất vừa vặn, có thời gian em giảm béo quá nhiều, nhìn sắc mặt không được tốt lắm.”

“Không phải bởi vì anh cười nhạo em sao.” Cố Hạ vừa sấy tóc cho anh vừa oán giận nói, “Không phải người đàn ông nào cũng thích bạn gái mình gầy một chút sao?”

“Không phải. Anh chỉ thích em như bây giờ, khi đó em vẫn chưa ở bên cạnh anh, đương nhiên anh hay bắt bẻ em, cũng dùng ánh mắt của một người ngoài để nhìn em. Nhưng mà bây giờ lại cảm thấy em như vậy là vừa rồi, eo vẫn rất thon, làn da cũng láng bóng hơn, em cũng không phải người mầu, quá gầy sẽ không đẹp.”

Cố Hạ cảm thấy thoải mái trong lòng không ít, sau khi bị thương cô thật sự đã tăng vài kí, nghe Triền Thiệu Huy nói vậy lại thấy yên tâm, ngay cả khi Triền Thiệu Huy vòng tay ôm lấy eo cô cũng không đề ý, vẫn sấy tóc cho anh, Cố Hạ buông máy sấy xuống nhưng Triền Thiệu Huy cũng không buông tay ra, anh cầm lấy ngón tay cô, đặt bên môi khẽ hôn xuống, trầm thấp hỏi: “Bên ngoài sét vẫn còn đánh, em có sợ không?”

“Em không có...sợ cái kia...như anh nghĩ...Chỉ là tiếng sét quá lớn nên hơi khó ngủ.” Cố Hạ nói áp a áp ứng, da thịt màu mật ong của anh đập vào mắt cô, quả nhiên là sắc đẹp khiến cho người ta bị hút hồn, cô lại có ý nghĩ muốn sờ soạng nó, nhưng cũng chỉ nghĩ thầm mà thôi.

Triền Thiệu Huy đứng lên, ôm cô vào trong lòng ngực, “Sợ cũng không sao, anh sẽ ở đây với em.”

Cô nam quả nữ, người đàn ông trước mặt lại để nửa thân trên trần trụi, Cố Hạ cảm thấy cứ tiếp tục như vậy sẽ vô cùng không ổn, lấy tay đẩy anh ra, “Đi nghỉ thôi, em muốn đi ngủ.”

Triền Thiệu Huy “Ừ” một tiếng nhưng cũng không chịu buông tay ra, quấn lấy cô, lại còn lấy tay cô vòng qua ngang hông mình, giọng nói hấp dẫn, “Lát nữa hay đi ngủ, sau này đã có anh, không cần phải sợ gì cả. Mấy ngày nay thật sự rất nhớ em, cũng chẳng còn tinh thần làm việc nữa, tối nay vốn muốn tổ chức một bữa tiệc cùng em, kết quả em lại chẳng hiểu tâm lí chút nào, còn chạy đi ăn cơm với người khác...”

Gò má Cổ Hạ dán trên bờ vai trần của anh, mùi sữa tắm cùng mùi hương đặc biệt của anh hòa quyện vào nhau, cô có hơi hoảng hốt, “Đừng...đừng như vậy.”

“Anh chỉ ôm em một cái thôi.” Giọng nói của Triển Thiệu Huy khàn khàn, “Chỉ ôm một cái thôi mà.”

Bên ngoài tiếng gió cùng tiếng mưa đan vào nhau, tay của Cổ Hạ bối rối đặt trên vòng eo của anh, ôm cũng không ổn mà không ôm cũng không ổn, da thịt trên người anh mát lạnh, đầu cô hơi né ra một chút, trông thấy khoe miệng Triển Thiệu Huy khẽ nhếch lên, nụ cười nhẹ nhàng hiện lên trên khuôn mặt tuấn mĩ của anh, đất thiên sinh ra người hiền tài, bờ môi ướt át, khẽ mấp máy, Cổ Hạ cảm thấy miệng lưỡi khô nóng, ngay cả anh nói gì cũng không nghe thấy. Triển Thiệu Huy cười cười, hôn lên trán cô một cái, một dòng điện rất nhỏ theo môi của anh truyền đến, dường như Cổ Hạ không thể đứng vững được nữa, thân thể dựa vào người anh, nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh, “Anh thích em”

Đáy lòng như có thứ gì đó đang chảy xuôi, gần như muốn nổ tung. Cổ Hạ ngậy người ôm lấy anh, nhìn vào ánh mắt như vì sao lấp lánh của anh, cô nói: “Em cũng thích anh.”

Đôi mắt của Triển Thiệu Huy lộ ra một chút vui vẻ, triền miên hôn hàng mi của cô rồi từ từ di chuyển xuống, hôn lên mắt cô, hôn lên chiếc mũi thanh tú, hôn lên hai gò má ửng hồng, cuối cùng là đôi môi hồng nhuận của cô. Cổ Hạ nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn của anh, từng đợt sóng trong đáy lòng dâng lên bao phủ lí trí, khiến cho cô trầm luân trong nụ hôn ngọt ngào này.

Thân thể hai người càng thêm gần nhau, Cổ Hạ có thể cảm nhận được da thịt của anh càng lúc càng nóng bỏng, cơ bắp trên cơ thể ngày càng lộ rõ, năng lượng đang không ngừng tích tụ. Cô dễ dàng bị đưa đến bên giường, Cổ Hạ nói một câu rất rõ ràng, “Không được như vậy...”

Nhưng miệng của cô nhanh chóng bị chặn lại, tay của Triển Thiệu Huy tiến vào bên trong áo ngủ của cô, chầm ngòi thổi gió bốn phía, anh nằm trên người cô, thân thể trần trụi dính sát vào cô, dùng chính thân thể nóng bỏng của mình hòa tan cô, anh không ngừng ngậm lấy rồi mút vào đầu lưỡi của cô, thẳng đến khi cô không còn lên tiếng phản kháng nữa mới trần trọc dòi đến bên tai của cô, ngậm lấy vành tai tinh tế. Tay đã theo áo ngủ đi đến bộ ngực của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, một con tê đại ập tới, như một cơn thủy triều đang dâng lên, sóng sau cao hơn sóng trước, cuối cùng tích tụ dưới bụng cô, tâm trí đã dần lạc lối. Quần áo của Cổ Hạ bị cởi hết ra, hai người trần trụi dính sát vào nhau, Cổ Hạ lo sợ trong lòng, nhưng lại có chút chờ mong, yếu ớt nói, “Dừng lại, đừng như vậy.”

Giọng nói mềm mại yêu kiều kia chỉ châm dầu thêm cho ngọn lửa dục vọng của Triển Thiệu Huy, lửa tình cuộn cuộn thiêu đốt trong từng mạch máu, nhưng mà anh cũng không vội, tay vẫn nhẹ nhàng trêu chọc cô, giọng nói mơ hồ, “Đừng sợ, anh sẽ rất nhẹ nhàng”

Cô thật sự rất đẹp, làn da nhẵn nhụi bóng loáng, khiến cho anh yêu thích vô cùng, anh hôn cô, nụ hôn tinh tế liên tục rơi trên hai má cô rồi đến vùng cổ, động tác tay cũng không ngừng lại, dường như Cổ Hạ có thể cảm giác được phần lửa nóng nơi bụng dưới của anh thỉnh thoảng lại chạm vào mình, dụ dỗ, kêu gọi, cảm giác nóng rực kia khẽ chạm vào đã khiến cho cô hồn siêu phách lạc. Từng giác quan của Cổ Hạ nhạy cảm hơn bình thường gấp trăm lần, nghe thấy tiếng mưa bên ngoài vẫn chưa ngừng, ào ào rơi xuống, âm thanh hòa với khung cảnh. Từng nơi trên cơ thể cô bị chạm vào như có lửa nóng, Triển Thiệu Huy đã trần trọc tấn công đến bộ ngực của cô, liếm mút, quần lĩnh của Cổ Hạ bị đánh tan tác, miệng tràn ra từng tiếng ngâm, cô biết rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, muốn cự tuyệt nhưng cơ thể lại kêu gào phải tiếp tục, làm cho lời cự tuyệt của cô nói không nên lời.

Thân thể của cô khẽ run lên, Triển Thiệu Huy có thể cảm nhận được sự sợ hãi của cô, vòng tay cô qua gáy của mình, hôn lên hai má cô, “Ôm chặt lấy anh, thả lỏng một chút...”

Triển Thiệu Huy biết rõ cô rất căng thẳng, hai chân cũng khép lại rất chặt, anh tiếp tục hôn cô, sau đó dùng sức tách hai chân của cô ra, phần bụng dưới khẽ cọ vào nơi tư mật của cô, lần đầu tiên của phụ nữ nếu làm không tốt sẽ rất đau, anh muốn cho cô cảm nhận được những điều tốt đẹp nhất, dù cho cung đã lên tên cũng phải nhin xuống, dùng ngón tay vòn đưa nơi tư mật của cô, sau đó một ngón tay thon dài đi vào thăm dò, ghé vào tai cô nhẹ nhàng dụ dỗ cô, “Hạ Hạ, thả lỏng một chút, một lát nữa sẽ đỡ hơn.”

Cổ Hạ cắn môi, ý thức giống như đã ngã vào trong một đám hỗn độn, cô không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể gọi tên anh, lại khẽ cử động, “Đừng...Triển thiếu...”

“Anh đây, ngoan, thả lỏng.” Triển Thiệu Huy tinh tế hôn cô, ở bên dưới chỉ thăm nhập một ngón tay vào, cảm nhận được nơi đó ngày càng trơn, ngọn lửa trong cơ thể anh dường như đã thiêu trụi anh, rút ngón tay ra, nơi ấy của anh cọ nhẹ trước lối vào, thử chậm rãi tiến vào cô, nhưng chỉ vừa tiến vào một chút thì Cổ Hạ đã cong người lên, “Đau quá...” Đau đớn khiến cho cô tỉnh táo lại một chút, “Đừng mà, em không muốn, dừng lại đi.”

Lúc này mà dừng lại thì quả thật sẽ đoạt mạng của Triển Thiệu Huy, anh rút ra, tiếp tục hôn cô, nghĩ tất cả mọi cách dỗ cô, “Hạ Hạ, đừng sợ, sẽ không quá đau đâu, ôm chặt anh, tin tưởng anh...”

Cổ Hạ vẫn không quá tình nguyện, Triển Thiệu Huy lại nhẹ nhàng hạ xuống từng nụ hôn trên mặt cô, chớp mũi chạm vào chớp mũi, nhìn vào ánh mắt cô, nhẹ nhàng hỏi: “Hạ Hạ, em yêu anh, phải không?”

Cổ Hạ nhìn anh bối rối gật đầu, đôi mắt đen như mực của anh, nơi đó như chứa cả một vùng biển mênh mông như muốn hút người khác vào đó, giọng nói mơ hồ không rõ của cô vang lên, “Vâng...”

“Vậy là tốt rồi.” Triển Thiệu Huy thả lỏng, ôm chặt lấy cô, bộ phận kia vẫn còn đang đặt nơi lối vào của cô, giọng nói du dương hợp hòa, “Em phải nhớ kĩ đêm nay.”

Đau đớn kéo đến trước, cô nghe thấy câu nói sau cùng của anh, “Nhớ kĩ em trở thành người phụ nữ của anh như thế nào.” Sau đó vật thể khác lạ đâm vào cơ thể cô, từng chút từng chút tiến vào nơi mềm mại nhất của cô, động tác rất chậm rãi, nhưng một đường không ngừng tiến thẳng vào mục tiêu, con

đau ập đến từ dưới thân thể, Cổ Hạ hét đến tê tâm liệt phế, cô muốn gãy giữa nhưng lại không thể gãy ra được, cuối cùng chỉ có thể ôm chặt lấy Triển Thiệu Huy, nghe thấy anh thở dài bên tai cô, “Thả lỏng, Hạ Hạ, thả lỏng một chút...”

Sau khi Triển Thiệu Huy tiến vào cô thì nhanh chóng hôn lên môi cô, cô quá căng thẳng, cũng quá đau đớn, hàng mi nhú chặt lại, phần bên dưới của cô bao lấy anh rất chặt, Triển Thiệu Huy căn bản không dám cử động, dịu dàng hôn cô, “Nhịn một chút, Hạ Hạ, thả lỏng một chút, thả lỏng một chút sẽ không đau nữa.”

Triển Thiệu Huy chôn chính mình trong cơ thể cô, không ngừng hôn khẽ lên thân thể cô, lấy tay dịu dàng vuốt ve, “Một lúc nữa sẽ thoải mái hơn, nhịn một chút nữa thôi, Hạ Hạ, anh rất thích em...”

“Triển... Triển thiếu...” Cổ Hạ nằm dưới ngực anh gọi tên của anh, thân thể đau đớn, trong lòng hoảng loạn, ngoại trừ gọi tên anh ra thì không còn nghĩ được gì khác, ngón tay đè lại vết cào trên lưng anh, vừa đau lại vừa có cảm giác kì lạ.

Triển Thiệu Huy thật sự yêu mến cô, nhìn cô cau mày thì ngọn lửa dục vọng bùng lên lúc này thoáng cái giảm xuống, mặc dù sự căng chặt của cô khiến cho anh mê muội đến tận xương cốt nhưng anh thật sự không dám động đây, không thể chịu được tiếng la đau đớn của cô, anh nhìn đến nỗi từng khớp xương lộ ra, nhưng vẫn tiếp tục dịu dàng hôn cô, cảm nhận sự dầy vò từ trong ra ngoài của thể xác và tinh thần, vừa thống khổ lại vừa ngọt ngào.

Anh nhỏ giọng nói những lời tình tứ bên tai cô, một lần rồi lại một lần nữa nói cô phải thả lỏng, ngón tay vuốt ve bộ ngực cô, khiến cho cô thích ứng với chính mình, Cổ Hạ cảm thấy thân dưới bị lấp đầy, toàn bộ chung quanh đều là hơi thở đàn ông, nghe được tiếng thở dốc cùng lời nói nhỏ nhẹ của anh, từng tiếng một gọi tên cô, dịu dàng khiến cho xương cốt người ta tan rã, như có một sợi lông vũ đang vờn nghịch quanh thể xác và tinh thần, làm cho cô dần dần bình tĩnh lại, đau đớn bao hàm cả khát vọng.

Triển Thiệu Huy cảm nhận được thân thể của cô đã dần dần thả lỏng, phía dưới cũng ngày càng ướt át, anh nhẹ nhàng cử động, thấy cô không còn đau đớn nữa mới tiếp tục hôn cô chậm rãi cử động, “Nếu đau thì hãy kêu lên, anh sẽ rất nhẹ nhàng, thả lỏng, sẽ rất thoải mái...”

Cảm giác thoải mái như lời Triển Thiệu Huy nói thật sự Cổ Hạ không cảm nhận được, cô vẫn thấy đau, tuy không đau nhiều như lúc này nữa nhưng cũng không có cảm giác dục tiên dục tử như mọi người vẫn nói. Cổ Hạ chỉ cảm thấy cơ thể căng đầy, trong đau đớn lại mang theo một chút vui sướng mơ hồ, anh ra vào trong cơ thể cô, ngoài kia vẫn còn sấm chớp, không thể ngăn được một người đang lướt động lên xuống trên một người, mồ hôi trên cơ thể anh rơi trên người cô, Cổ Hạ nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của anh, một tiếng rồi lại một tiếng rơi vào đáy lòng, hòa cùng tiếp xúc đập hỗn loạn của mình, hai người trần truồng quấn vào nhau, quần quýt rồi lại quần quýt, tất cả đều tới nhanh như vậy, rồi lại tự nhiên như nước chảy thành sông.

Anh đã thành công, cô sẽ nhớ rõ đêm đông tổ này, nhớ rõ cô trở thành người phụ nữ của anh như thế nào.

Tác giả nói: Triển thiếu thật quá vô sỉ, lại còn dùng cả nữ nam kê.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Yêu say đắm

Lúc tiếng chuông điện thoại vang lên thì mặt trời đã lên rất cao, Triển Thiệu Huy cầm lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường rất nhanh để tránh quấy rầy người đang nằm ngủ trong ngực, nhìn số điện thoại, hạ giọng nói: “Có chuyện gì?”

Đầu bên kia Trịnh Giang Hà nghe thấy giọng nói hơi mông lung của anh, hơi bất ngờ một chút, “Đại ca, anh bị bệnh sao?”

“Không có, vẫn chưa dậy.”

“Không phải chứ?” Trịnh Giang Hà lớn tiếng la lên, bất kể buổi tối Triển Thiệu Huy có ngủ trễ đến đâu thì nhiều năm nay vẫn thức dậy lúc 6h theo đúng chuẩn, quả thật còn chuẩn hơn cả đồng hồ báo thức, bây giờ đã qua giờ đi làm, Trịnh Giang Hà nghe thấy chính miệng anh nói mình còn chưa dậy thật giống như nhìn thấy mặt trời mọc ở đằng tây, trước tiên mặc kệ chuyện này, anh ta nói vào chuyện chính, “Đại ca, mười giờ hôm nay chủ tịch của hai công ty Chung Định cùng Thiên Trắc sẽ đến bàn chuyện làm ăn, hiện giờ người của Thiên Trắc đã tới, sao anh còn chưa tới công ty? Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Nói nhỏ một chút.” Triển Thiệu Huy trầm giọng nói, anh nhìn đồng hồ, cũng đã 9h40, thật ra anh đã sớm thức dậy, nằm trên giường ngón tay thỉnh thoảng lại chạm vào làn da của Cổ Hạ, bụng dưới lại rục rịch, chỉ là Triển Thiệu Huy phải hết sức nhịn xuống, anh biết rõ Cổ Hạ cần phải nghỉ ngơi, anh vẫn nằm trên giường nhẹ nhàng ôm cô, vẫn không nhúc nhích giả vờ ngủ cho đến khi Trịnh Giang Hà gọi điện tới, anh thấp giọng nói: “Không có xảy ra chuyện gì cả, chẳng qua là đại khái hôm nay không đến đây, cậu xem rồi tự quyết đi, tôi biết cậu nhất định có thể làm được.”

“Em phải tự mình làm.” Tuy Trịnh Giang Hà không biết nguyên nhân là gì nhưng Triển Thiệu Huy không tới công ty chắc là có chuyện của mình, nhưng vẫn không chắc chắn hỏi: “Anh thật sự không sao chứ?”

“Không sao.” Triển Thiệu Huy xê dịch thân thể, tay vén mấy sợi tóc rũ xuống tán loạn của Cố Hạ sang một bên, không cần thận vén hơi mạnh khiến cho Cố Hạ kêu lên một tiếng “Ài ư”, Triển Thiệu Huy liền vội vàng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Đau quá!” Cố Hạ vuốt lại tóc rồi lại quay đầu đi dùng chăn che kín đầu. Nói to vậy rõ ràng đã bị người ở đầu dây bên kia nghe thấy, Trịnh Giang Hà cười ha ha, biết mình đã làm hỏng chuyện tốt, “Đại ca, thật ngại quá, quây rầy anh rồi, anh tiếp tục, tiếp tục đi, bên này để em xử lí, ha ha...”

Triển Thiệu Huy “Ừ” một tiếng rồi sau đó cúp máy, không nghe thấy Trịnh Giang Hà ở đầu dây bên kia cầm điện thoại nói, “một khắc ** đáng giá ngàn vàng nhưng cũng không cần vội vàng cúp điện thoại như vậy chứ.” Triển Thiệu Huy ném điện thoại lên tủ đầu giường, nghiêng người kéo chăn che đầu Cố Hạ xuống, tay ôm lấy thân thể trơn bóng của cô, giọng nói vô cùng dịu dàng, “Có phải anh làm em thức giấc không?”

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên Cố Hạ đã tỉnh lại nhưng chẳng qua là không dám mở mắt ra, tóc bị kéo đau quá nên theo phản xạ có điều kiện la lên một tiếng, giờ phút này dĩ nhiên đang nhắm hai mắt lại, đáng vẻ mơ mơ màng màng, yếu ớt đẩy tay anh, “Em buồn ngủ lắm.”

“Vay em ngủ tiếp đi.” Lời thì nói thế nhưng tay của Triển Thiệu Huy đã chạy dọc trên thân thể cô, làn da của Cố Hạ bóng loáng tựa như tơ lụa, vừa sờ lên đã không thể dừng lại được, anh lại ôm cả người cô vào trong lòng, dùng thân thể cọ cọ vào cô, ngón tay vẽ vài vòng trên da thịt cô, hơi thở trở nên nóng rực, phun trên cô của cô, Cố Hạ giống như đã điều không dám mở mắt ra, miệng bất mãn nói: “Đừng phá em, em muốn ngủ.”

“Em cứ ngủ đi.” Triển Thiệu Huy le lưỡi liếm bờ vai trần của cô, đùi cọ vào đùi cô, da thịt trần trụi trắng trợn dính sát vào nhau, kết sức thoải mái.

Cố Hạ làm sao mà ngủ được, thể lực của Triển Thiệu Huy thật sự rất tốt, tối hôm qua về sau cô thật sự không chịu được nữa, cầu xin anh dừng lại nhưng Triển Thiệu Huy lại như không nghe thấy, động tác càng lúc càng mạnh, về sau cô khóc nức lên Triển Thiệu Huy mới tha cho cô, bây giờ giữa hay chân vừa xót vừa mỏi, thật sự không còn tinh thần gì nữa, tâm lí cũng có hơi sợ nên đành phải nhắm mắt lại, thân thể trở nên cứng ngắt. Đột nhiên cảm nhận được vật cứng nóng rực đang cọ nhẹ lên đùi mình, Cố Hạ thoáng cái bừng tỉnh, mới sáng sớm mà người đàn ông này lại có phản ứng, cô đẩy anh ra nói, “Dừng như vậy.”

Giọng nói mềm mại yêu kiều càng làm tăng thêm tình thú, Triển Thiệu Huy kéo cô tới, ôm vào trong lòng, từng nụ hôn vụn nhỏ rơi trên mặt cô, “Căng thẳng cái gì? Cảm giác tối hôm qua không tốt sao?”

“Đau,” Cố Hạ chỉ nói một chữ, vừa lúc bắt đầu rất đau, về sau thì cảm giác tốt hơn một chút, cảm giác thống khổ cùng vui sướng tồn tại song hành, chỉ là Triển Thiệu Huy đánh trận lâu dài đến dọa người, miệng gặm nhẹ giống như đã thú, Cố Hạ cảm thấy chuyện này không hề hưởng thụ như tiểu thuyết đã viết, ngược lại tối qua người đàn ông này nhìn có vẻ rất thỏa mãn, không biết có phải cảm thụ của nam nữ không giống nhau không, cô hỏi: “Sao anh còn chưa đi làm?”

“Không đi, hôm nay anh muốn ở bên em.” Triển Thiệu Huy yêu thương hôn lên trán cô một cái, kéo tay cô cầm lấy vật cứng bên dưới của mình, không cho cô buông ra, Cố Hạ cảm thấy vật thể lạ dưới tay mình đang tỏa nhiệt, dường như còn cảm nhận được mạch đập thỉnh thoảng của nó khiến cho trống ngực của mình cũng đập nhanh hơn. Triển Thiệu Huy kẻ sát vào tai của cô, giọng nói dịu dàng mà mỉa mai, “Lần đầu tiên nhất định là không được thoải mái, sau này sẽ tốt hơn, em sẽ biết thế nào là hưởng thụ niềm vui sướng giữa nam nữ. Hạ Hạ, yên tâm, anh sẽ thương em thật nhiều.”

Nói xong, anh xoay người nằm áp lên thân thể cô, Cố Hạ lại không muốn, “Anh... mới sáng sớm, có để cho người ta ngủ không...” Lời của cô căn bản không có hiệu quả gì, tay của Triển Thiệu Huy đã đi tới ngực cô, Cố Hạ không muốn vừa tỉnh lại đã tiếp tục làm chuyện kia, “Em đau, đừng như vậy mà.”

Triển Thiệu Huy hôn qua hai gò má cô như chuồn chuồn lướt nước, ngẩng đầu thở dài thật sâu, “Được rồi, anh không làm, chỉ ôm em một cái thôi.”

“Đêm qua anh cũng đã nói như vậy!” Bây giờ Cố Hạ không còn tin anh nữa, muốn đẩy anh ra khỏi ổ chăn nhưng mình lại không còn sức nữa, trên người lại không mặc quần áo, cô rất ngại thân thể trần trụi chạy xuống giường, đành phải cố gắng kéo chăn lên, “Anh xuống đi, em sẽ không tin anh đâu, anh là đồ lưu manh.”

Hai chữ lưu manh Cố Hạ nói ra làm cho anh cười đến run rẩy cả người, “Sao anh lại lưu manh? Tối hôm qua rõ ràng là do em chủ động mà.”

“Em không có.” Cố Hạ lập tức phản bác.

“Rõ ràng chính là em.” Mặt Triển Thiệu Huy tỏ ra vô tội, “Khuya khoắt lại bảo anh lên nhà em, còn nói với anh trong nhà không có người, em nói xem anh sẽ nghĩ thế nào đây? Ở trong nhà lại chỉ mặc một chiếc váy ngủ, giữ anh ở lại, không phải em đang mời gọi anh sao? Anh là một người đàn ông bình thường mà! Vả lại, lúc ấy anh cũng không ép buộc gì em.”

Anh rất thích nhìn thấy mặt Cố Hạ đỏ bừng lên, cắn môi, ngượng ngùng lại tức giận, Triển Thiệu Huy cảm thấy hình ảnh này của cô đáng yêu cực kì, cười khê một tiếng. Cố Hạ càng thêm tức giận, cô thật sự không có ý đó, ở trong chăn co lại thành một cục, Triển Thiệu Huy từ phía sau lưng ôm lấy cô, ghé sát vào tai cô nói: “Là lỗi của anh, là do anh đã có mưu đồ từ lâu, là do anh không nhìn được, Hạ Hạ, anh thật sự rất thích em.”

Cố Hạ không thêm đề ý tới anh, chuyện cũng đã xảy ra, truy cứu chuyện tối qua cũng không còn ý nghĩa gì nữa, cô bọc chăn lại quay mặt vào tường, không thêm nhìn Triển Thiệu Huy, Triển Thiệu Huy ôm cô một lúc, rút cuộc xuống giường đi vào nhà vệ sinh, tắm rửa đánh răng rửa mặt, chỉ có điều lúc trở ra trên người không hề có một mảnh vải nào, còn rất tự nhiên mà hỏi thăm: “Hôm nay chúng ta ở nhà hay là ra ngoài dạo chơi đây?”

“Đây là nhà của em!” Anh làm gì mà ra vẻ như đây là nhà mình thế, Cố Hạ vén chăn lên cao giọng nói, sau đó lại đỏ mặt, lập tức dùng chăn che kín đầu, người đàn ông này không mặc gì trên người lại cứ tự nhiên đứng trước giường như vậy, thật sự là một chút xấu hổ cũng không biết, “Có phải anh tính không mặc quần áo ra đường không?”

Triển Thiệu Huy mặt dày nói, “Nếu em muốn ở nhà thì tối nay anh mới gọi người mang quần áo tới.”

“Chúng ta ra ngoài đi.” Cổ Hạ không cò sự lựa chọn nào khác.

“Thật ra...” Triển Thiệu Huy cười tà khí nói, “Anh thích ở nhà hơn.”

Cổ Hạ cầm gối ném về phía anh.

Triển Thiệu Huy tiếp tục đi đến bên giường, mặt tỏ ra khảng khái hùng hồn vô tội nói, “Anh không có quần áo, em bắt anh làm sao đây?” Cổ Hạ mới không muốn ngủ trên giường với tên đàn ông trần truồng này vào ban ngày, giãy giụa đứng lên, cầm lấy đồ ngủ mặc vào, tìm quần áo đi vào nhà vệ sinh. Nhìn vào gương, trên người lấm đốm vết đỏ ghi chép lại sự điên cuồng tới qua, thật ra Cổ Hạ cảm thấy Triển Thiệu Huy nói cũng không sai, cô suy nghĩ quá đơn giản, khuya khoắt lại gọi một người đàn ông lên nhà, cho dù tương lai có xảy ra chuyện gì cũng không thể trách người khác. Chuyện đã xảy ra cũng không có gì hối hận, cô nghĩ cô đã yêu Triển Thiệu Huy mất rồi, lần đầu tiên hẳn là phải giành cho người đàn ông mình yêu.

Nước tí tách rơi xuống từ vòi hoa sen, lúc Cổ Hạ đang đứng suy nghĩ miên man thì Triển Thiệu Huy tới gõ cửa, “Hạ Hạ, một mình em ở trong đó không sao chứ?”

“Không có, không sao cả.” Cổ Hạ bối rối trả lời, trước khi anh không xưng hô với cô như vậy, đều gọi cả tên lẫn họ, tối hôm qua lại đột nhiên gọi cô như vậy, từ trong miệng anh kêu ra mang theo hương vị triền miên, làm cho Cổ Hạ đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác được yêu thương.

“Anh muốn vào với em.” Anh ở ngoài cửa nói như thế, Triển Thiệu Huy càng muốn cho cô thật nhiều yêu thương, anh muốn có được thân thể của cô, đàn ông khi yêu chính là như vậy, bao hàm cả yêu thương say đắm cùng khát vọng thân thể của người phụ nữ. Bình thường Cổ Hạ thoát nhìn rất thoải mái nhưng thật ra tâm tình của phụ nữ rất nhạy cảm, Triển Thiệu Huy không hy vọng cô sẽ suy nghĩ miên man, không hy vọng cô cảm thấy anh chỉ đơn thuần muốn giải tỏa dục vọng của mình.

Lúc Cổ Hạ tắm rửa xong mặc quần áo tử tế đi ra thì nhìn thấy Triển Thiệu Huy đang đứng tựa vào cửa, trên người bọc một cái khăn tắm, cô biết rõ anh vẫn đứng chờ ngoài cửa, chán hẳn là thật sự nghĩ cho cô, Triển Thiệu Huy ôm lấy cô, “Anh bế em vào phòng.”

Đây là lần đầu tiên Cổ Hạ hưởng thụ cái ôm như một công chúa, mặt dán trên lồng ngực của anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh. Lúc anh đặt cô lên giường, động tác rất cẩn thận tỉ mỉ, như đang nâng niu một món đồ sứ dễ vỡ, Cổ Hạ vẫn nhìn vào ánh mắt của anh, ánh mắt anh chứa đựng niềm vui, tất cả nhu tình đều lắng đọng trong đó, Cổ Hạ cảm thấy không còn sợ hãi gì nữa, anh thật sự rất yêu mến cô.

Bọn họ nằm nói chuyện trên giường, thẳng đến khi chuông cửa vang lên, hai người liếc nhìn nhau, Triển Thiệu Huy hỏi trước: “Em ra mở cửa hay là anh đi?”

“Đương nhiên là em đi.” Đây là nhà của cô, một người đàn ông chỉ bọc một chiếc khăn tắm ra mở cửa, thật quá mất mặt. Trước đó Cổ Hạ nhận được một cuộc điện thoại nói hàng cô đặt trên mạng sắp được đưa tới, hỏi cô có ở nhà không, cô cảm thấy hẳn là người đưa hàng đã đến, nhìn nhìn qua mắt mèo, bên ngoài xác thực có một người đàn ông đang cầm gói đồ, Cổ Hạ mở cửa, nhìn thấy người ngoài cửa thì biến sắc, “Tại sao lại là anh?”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Sắp đặt

Trâu Nhuận Thành đứng bên ngoài tay cầm mấy thứ văn kiện, bên góc tường còn có một trụ lí, ánh mắt Trâu Nhuận Thành đầy vẻ trêu tức vui sướng, “Mang quần áo đến cho đại ca ấy mà.” Ánh mắt của anh ta dò xét Cổ Hạ, cười đến vô cùng đường hoàng, “Đương nhiên, tôi đoán hôm nay đại ca sẽ không đi làm, có hai phương án tuyên truyền phải đưa cho anh ấy xem, để cho anh ấy ra quyết định.”

Anh ta chỉ văn kiện trên tay mình, thật ra Trâu Nhuận Thành cũng không cần phải tự mình đưa đến, nhưng mà nghe thấy Tam ca bảo hôm nay quân vương không tảo triều, ngay lập tức cảm thấy hiếm có, lại thấy trụ lí của Triển Thiệu Huy nói mang quần áo tới cho anh, Trâu Nhuận Thành lập tức thôn thức sao mà tình hình chiến đấu lại thảm như vậy, trùng hợp có phương án cần đại ca quyết cho nên anh ta tò mò chạy đến nhìn xem biểu lộ của quân vương sau khi đã ăn uống no đủ thế nào, thuận tiện thừa dịp tâm trạng của Triển Thiệu Huy tốt yêu cầu thêm vài chuyện khác. Lúc này, không thấy Triển Thiệu Huy đâu, chẳng qua là Cổ Hạ lại có một hương vị khác.

Cổ Hạ chỉ hận không thể tìm được một cái lỗ nào mà chui vào, cũng không quan xem anh ta làm cái khi gió gì, cuống quýt chạy vào phòng, “Triển thiếu, tông giám đốc Trâu đến.”

Triển Thiệu Huy chỉ “À” một tiếng, chậm rì rì xuống giường ra khỏi phòng ngủ, Cổ Hạ vội vàng khóa cửa lại, trốn trong chăn. Trâu Nhuận Thành cũng không vào nhà, nhìn thấy Triển Thiệu Huy chỉ bọc một cái khăn tắm ngang hông, miệng cười khi khi, có chút nịnh nọt, “Đại ca, không nghĩ tới quần áo cũng bị phụ nữ làm cho không thể mặc được, hắc hắc, thật là quá mất kiểm chế.”

Triển Thiệu Huy biết rõ anh ta sẽ tới, vừa rời Tiểu Ngũ có gọi điện thoại cho anh, nói mấy phút nữa sẽ đích thân mang văn kiện đến cho anh, tâm tình Triển Thiệu Huy rất tốt, còn mang theo một chút khoe khoang, hỏi Tiểu Ngũ, “Cậu từ rất xa chạy tới đây chỉ để mang thứ này đến cho tôi sao?”

“Mang một phương án đến cho anh quyết định.” Trâu Nhuận Thành bước vào cửa một bước, nhìn hàng chân mày cùng khóe mắt của Triển Thiệu Huy đều mang theo một vẻ nhu tình vui vẻ, thuận tiện nói ra mục đích đến đây, “Còn nữa nha, em muốn nghỉ ngơi.”

“Ba tháng trước cậu vừa mới xin nghỉ mà, bây giờ mới mấy tháng mà?” Triển Thiệu Huy biết Trâu Nhuận Thành không có chuyện gì cũng sẽ không đến đây, lấy văn kiện trong tay anh ta, vừa đi vừa nói, “Tuy tâm tình của tôi hôm nay rất tốt nhưng mà tôi sẽ không đồng ý.”

“Hắc hắc.” Trâu Nhuận Thành cười thành tiếng, trực tiếp ngồi xuống ghế salon, “Em thật sự cần được nghỉ ngơi, dạo này chuyện của công ty con cũng không nhiều lắm, em muốn nghỉ ngơi để chuẩn bị nghênh đón cuộc chiến sáu tháng cuối năm, đại ca, chỉ ba tuần, hai mươi ngày thôi, em sẽ sắp xếp công việc thật tốt.”

Triển Thiệu Huy từ chối cho ý kiến, bây giờ nghỉ ngơi, hai tháng nữa Tiểu Ngũ sẽ muốn nghỉ tiếp, Trâu Nhuận Thành luôn luôn được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

“Đại ca, anh xem, lần trước anh đụng hư xe của em, đây chính là cỗ xe mà em thích nhất, bảo bồi của em như vậy, kết quả lại bị anh đụng phải, hại em phải đợi hai tháng mới mang xe về được...” Trâu Nhuận Thành nhìn thấy sắc mặt Triển Thiệu Huy rất tốt nên cứ lái nhai, như là hôm nay nếu anh không đồng ý cho em nghỉ thì em sẽ không đi, nói xong chuyện xe cộ, anh ta lại hướng về phòng ngủ gọi một tiếng, “Cố Hạ, trưa nay cô làm thêm một phần cơm đi nha, hôm nay tôi sẽ ở lại đây...”

“Được rồi.” Triển Thiệu Huy ngắt lời anh ta, ý của Tiểu Ngũ đã rất rõ ràng, chỉ chỉ ngoài cửa, “Nhiều nhất là hai tuần, cậu có thể đi được rồi.”

“Đại ca, cho thêm một tuần nữa đi, em đỡ phải quấy rầy anh.” Cơ hội tốt như vậy, đương nhiên Trâu Nhuận Thành phải tận dụng cho tốt.

Ánh mắt sắc bén của Triển Thiệu Huy đảo qua anh ta, chậm rãi đi về phía anh ta, “Muốn tôi xách cậu ra ngoài hử?”

“Không cần, không cần.” Hai tuần thì hai tuần, dù sao được nghỉ ngơi là được, Trâu Nhuận Thành đạt được mục đích của mình, cười chạy ra ngoài cửa, “Đại ca, anh tiếp tục đi, kiểm chế một chút nha, Cố Hạ mới ra viện không bao lâu, anh đừng khiến cô ấy phải lăn lộn lại vào viện đấy.”

Tiểu Ngũ chính là người thừa lúc cháy nhà mà đến hôi của, Triển Thiệu Huy đóng “phanh” cửa lại, hôm nay tâm tình anh khá tốt, cũng không thèm so đo với Trâu Nhuận Thành, đóng cửa thật kỹ rồi quay về phòng ngủ, cửa bị khóa trái, Triển Thiệu Huy gõ cửa, “Hạ Hạ, mở cửa ra, Tiểu Ngũ đã đi rồi.”

Cố Hạ nằm trên giường dùng chăn che kín đầu lại, mới gần trưa Trâu Nhuận Thành đã chạy đến đây chê cười bọn họ, mặc cô chết đi được, Cố Hạ không chịu mở cửa, nói vọng ra ngoài, “Anh mau thay quần áo đi, đây là nhà của em, anh đừng có mà ở lì ở đây.”

Triển Thiệu Huy đứng ngoài cửa dụ dỗ cô một lúc, thấy cô vẫn không chịu mở cửa, thay quần áo xong ngồi trong phòng khách, cầm văn kiện trên bàn mở ra, lúc đi ra Cố Hạ có chút bất mãn, nhìn anh nói: “Sao anh còn chưa đi? Không phải công việc rất bận sao?”

Triển Thiệu Huy đứng dậy ôm lấy cô, “Dù có bận rộn công việc cũng không quan trọng bằng em, có phải đang thẹn thùng không? Tất cả đều đã là người trưởng thành, có cái gì mà ngại.” Anh dán sát vào lỗ tai cô thổi hơi, hôn lên vành tai cô, “Thật ra anh rất thích đáng về thẹn thùng của em.”

“Ai thẹn thùng chứ?” Cố Hạ mới không thích bị anh chê cười, giỡn ra không được, nói: “Sao anh lại để cho tổng giám đốc Trâu tới, có phải anh cố ý không?”

“Là do bản thân cậu ta muốn tới thôi mà.” Mặt Triển Thiệu Huy đầy vẻ đắc ý, “Không nói những chuyện này nữa, chúng ta đi ăn cơm, em không đói bụng sao?”

Triển Thiệu Huy kéo cô xuống lầu, lái xe tìm một nhà hàng, đã đến giờ cơm trưa, trước tiên gọi hai nồi cháo nếp đầy dạt dày cái đã, sau đó lại ăn món khai vị, Cố Hạ ăn không nhiều lắm, Triển Thiệu Huy ngồi cạnh dỗ dành cô ăn thêm một chút, còn hỏi cô buổi chiều muốn làm gì, Cố Hạ đều tỏ ra miễn cưỡng, “Không phải anh còn có một phương án phải giải quyết sao? Anh xử lý công việc xong rồi tính sau.”

“Lúc sáng khi chờ em mở cửa anh đã xem qua, hai phương án kia đều không khác nhau là mấy, lát nữa sẽ gọi điện nói với Tiểu Ngũ một tiếng. Thật ra thì cậu ta cũng có thể tự quyết định, bình thường trông Tiểu Ngũ hơi hột vậy thôi nhưng năng lực không tồi chút nào, lúc làm việc cũng rất nghiêm túc.”

“Không phải anh ta có ý đến đây để chê cười em chứ?” Cố Hạ buồn bực cầm đũa chọc chọc thức ăn nhưng không có ý muốn gấp lên, thật sự là ăn không thấy ngon, hôm nay đi đường hai chân đều run rẩy, lại càng không có tâm trạng để ăn.

Triển Thiệu Huy dịu dàng giải thích với cô, “Đừng suy nghĩ lung tung, văn kiện kia là phương án tuyên truyền của Khải Hoành trong sáu tháng cuối năm, Tiểu Ngũ lựa chọn được hai phương án này nên đưa tới, và lại anh cũng muốn đích thân xem nó. Mặt khác cậu ta còn muốn nghỉ phép cho nên mới tìm anh.”

“Nghỉ phép? Anh đồng ý rồi?”

“Ừ”

“Không được, không thể cho anh ta nghỉ.” Gần trưa chạy tới chê cười cô, trước kia cũng hay trêu chọc cô, dựa vào cái gì mà được ở nhà nhàn nhã nghỉ ngơi.

“Sao vậy?” Triền Thiều Huy nhìn cô.

“Đừng cho anh ta nghỉ phép.” Cố Hạ khó chịu trong lòng, cô đặt đũa xuống bàn, “Nếu không em sẽ không ăn.”

Triền Thiều Huy cười xì một tiếng, cảm thấy chán hẳn Cố Hạ đang làm nũng, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, những người phụ nữ khác khi làm nũng đều ồ ồ ơ ơ, anh lại cảm thấy Cố Hạ rất đặc biệt, bất kể là đáng ghét hay yêu mến, Triền Thiều Huy vươn tay vuốt vuốt tóc cô, “Em nói không cho thì không cho, anh đã nói sẽ yêu thương em mà, ăn cơm thật ngon đi.”

Anh gấp thức ăn vào chén cho cô, nhỏ nhẹ nói chuyện với cô, sau khi ăn xong vốn muốn dẫn cô đi mua một ít đồ nhưng Cố Hạ lại không chịu đi, cô không thích đi dạo trong những cửa hàng xa xỉ kia, tùy tiện mua một món đồ bằng mấy tháng lương của cô, tối qua hai người đã xảy ra quan hệ, Cố Hạ không muốn mua những thứ đắt tiền đó, nếu không cô sẽ cảm thấy đó như là một cuộc giao dịch giữa tiền và sắc; mặt khác thất vọng cùng xương cốt của cô cũng đã mềm nhũn, thật sự không còn sức đâu mà đi dạo nữa. Vậy nên hai người đi xem phim, chọn một bộ phim tình cảm, Triền Thiều Huy tích cực hơn nhiều so với lần đi xem phim trước, chủ động chạy đi mua vé, còn mua cho cô rất nhiều đồ ăn vặt, lúc xem phim cũng chỉ ôm ấp cô một chút, thỉnh thoảng lại dút bông ngô cho cô, hoặc là hỏi cô có muốn uống nước không, chăm sóc rất dịu dàng.

Tuy tốc độ phát triển nhanh hơn so với tưởng tượng của Cố Hạ nhưng cũng có thể chấp nhận được, cô yêu mến anh, anh cũng yêu mến cô, một người đàn ông tài sắc tuyệt đỉnh như anh, mỗi ngày đều dành cho cô, nếu như đây không phải là hạnh phúc vậy thì hạnh phúc là gì?

Đàn ông luôn có tính cách đặc biệt chấp nhất, Cố Hạ giống như một loại thuốc phiện đối với Triền Thiều Huy, đã từng thử qua cũng không thể dừng lại được, đêm hôm đó Triền Thiều Huy còn muốn ngủ lại nhà Cố Hạ nhưng lại bị Cố Hạ từ chối, nói ngày mai Từ Lộ Lộ sẽ về, thật sự không được tiện lắm; anh bóng gió nói muốn đưa cô về ở chung, sau khi Cố Hạ hiểu ý thì gạt tay anh ra, ánh mắt viết lên hai chữ hèn mọn, “Ồ một mình rất thoải mái, anh đừng có ở lì đây quấy rầy em.” Cô nói xong thì khéo léo giục Triền Thiều Huy đưa cô về, trên đường đi nhìn ánh mắt cô đều là vẻ phiền chán, Triền Thiều Huy nhận ra mình đã hơi nóng vội, trên tâm lý Cố Hạ vẫn chưa thể tiếp nhận bước nhảy vọt này.

Từ đó về sau, Triền Thiều Huy vẫn giống như trước, buổi tối sau khi đi làm về lái xe đến nhà ăn cơm cùng Cố Hạ, có khi còn ở lì trong nhà cô, không rời đi một bước. Cuối tuần, anh nói muốn mời Trần Đào cùng Từ Lộ Lộ ăn cơm, khẩn thiết nói đã quen với Cố Hạ một thời gian mà vẫn chưa mời bọn họ ăn cơm, thật sự rất áy náy. Lần này Triền Thiều Huy tương đối nhiệt tình, trong bữa cơm còn gọi người mang đến hai bộ đồ trang điểm, cho Cố Hạ cùng Từ Lộ Lộ mỗi người một bộ.

Nhưng mà Triền Thiều Huy làm việc gì luôn có mục đích riêng của mình, tùy ý hỏi vấn đề công việc, sau đó lại ngẫu nhiên hỏi Từ Lộ Lộ sao lại hay đi công tác như vậy, ra về lỡ đăng nói đi công tác cùng người khác nguy hiểm cỡ nào, nói không chừng gặp phải tên sếp xấu xa, còn giả vờ ví dụ ai đó không có nhân tính, lúc đi công tác còn cố ý sàm sỡ cấp dưới, nói phụ nữ nhất định phải chú ý. Đương nhiên anh nói vô cùng khéo léo khiến cho người khác không thấy quá bất ngờ, lại còn ra vẻ thật sự quan tâm đến bạn bè, cuối cùng còn nói một câu, “Đi công tác mệt chết đi được, phụ nữ chạy đông chạy đi đi công tác không thích hợp lắm.”

Thật ra Trần Đào cũng ngầm không muốn cho Từ Lộ Lộ đi công tác, hai ba tháng nay Từ Lộ Lộ đi rất nhiều, lần nào đi cũng vài ngày, xã hội này rất phức tạp, ngộ nhỡ xảy ra chuyện không may gì ở bên ngoài thì sao? Hơn nữa Từ Lộ Lộ thật sự cũng là nhân viên cấp thấp nhất trong công ty, tiền lương cũng không tính là cao, luôn phải khổ sở suốt ngày nhìn sắc mặt của sếp. Nhưng mà đầu năm nay, sinh viên ra trường nhiều vô số, không phải ai cũng may mắn như Cố Hạ được vào một công ty phát triển rất tốt như Khải Hoàn, tiền lương cũng khá cao.

Triền Thiều Huy thấy bọn họ không thỏa mãn với công việc trước mắt, cười nói: “Nếu cảm thấy không thích hợp thì cứ dứt khoát thay đổi công việc đi, chỉ cần chịu khó không sợ vất vả thì có thể tìm được công việc tốt. Đối với phụ nữ thì tôi cảm thấy làm trong ngân hàng rất hợp, có thể xem như một công việc ổn định, phúc lợi cũng không tồi, hai ngày trước tôi mới vừa dùng cơm với một giám đốc, anh ta còn nói ngân hàng đang tuyển người.”

Các ngành sản xuất gần đây công nhận có phúc lợi rất tốt nhưng mà vị trí tốt một chút trong ngân hàng căn bản không hề dễ vào, nghe nói phải đặc biệt có quan hệ. Còn vị trí ngồi ở quầy thu tiền thì nhận rất nhiều, đa số những nhân viên ấy ở trong ngân hàng làm nhiều nhất nhưng nhận tiền thì ít nhất, dù vậy người đến xin việc cũng nhiều như thủy triều. Từ Lộ Lộ cười, “Ngân hàng lương cao nhưng vị trí tốt không dễ gì tiến vào được, chuyên ngành của em cũng không hợp lắm.”

“Quản trị kinh doanh cũng có thể được.” Triền Thiều Huy cười rất nhẹ nhàng, “Nếu em thật sự muốn đổi việc thì anh có thể hỏi giúp em.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Xâm chiếm

Lúc ấy Từ Lộ Lộ cùng Trần Đào chỉ cười, cũng không muốn nhờ vả Triền Thiều Huy quá nhiều, dù sao cũng không tính là quá thân thiết, có thể anh chỉ khách sáo nói vậy, cũng coi như chuyện đùa nói một tiếng cảm ơn với anh, rồi chuyển sang đề tài khác. Nào biết Triền Thiều Huy lại nói thật, sắp xếp cho Từ Lộ Lộ một vị trí hành chính trong ngân hàng, tăng ca ít phúc lợi lại tốt, làm nhân viên biên chế chính thức của ngân hàng, trực tiếp gọi cô đi làm, đối phương muốn cô trả lời bọn họ trong vòng một ngày, nếu không bọn họ sẽ sắp xếp người khác. Miếng thịt thơm ngào ngạt đưa đến miệng làm sao

Từ Lộ Lộ có thể từ chối, hướng chỉ nếu từ chối rõ ràng là không nể mặt Triển Thiệu Huy, thương lượng xong với Trần Đào, Từ Lộ Lộ nhận lời làm việc trong ngân hàng, viết một thư từ chức cho công ty rồi nhanh chóng qua bên kia làm.

Cố Hạ thật sự rất vui cho cô, gọi điện thoại cho Triển Thiệu Huy, “Triển thiếu, em cũng muốn làm trong ngân hàng”

Hàng năm công ty của Triển Thiệu Huy thực hiện nhiều cuộc giao dịch trong ngân hàng như vậy, sắp xếp một công việc không phải là chuyện rất đơn giản sao, nhưng Triển Thiệu Huy lại nói với cô, “Sao em có thể đang ăn trong chén lại nhìn trong nồi thế?”

“Nghe nói nhân viên biên chế của ngân hàng rất tốt.”

Triển Thiệu Huy chắc chắn không muốn thả cô ra khỏi công ty của mình nên mặc kệ, phải làm thì cũng chỉ có làm trong công ty của anh, “Làm trong ngân hàng rất mệt, không thể so sánh với mức lương rất cao của em trong Khai Hoành, hơn nữa không có mối quan hệ nào thì rất khó thăng tiến, có phải từ nay về sau em muốn dựa vào anh để giúp em thăng chức không? Em còn trẻ tuổi mà sao lại không có tiền đồ như vậy hử?”

Lại bị anh mĩa mai, Cố Hạ phẫn nộ cúp điện thoại, thật ra cô còn có lí do khác. Từ Lộ Lộ từ chức cực kì nhanh, công ty hiện giờ cũng không muốn giữ lại một nhân viên mà lòng không còn hướng về công ty nữa, chỉ vài ngày đã có thể thuận lợi từ chức, sau đó Từ Lộ Lộ đi làm trong ngân hàng mới phát hiện ra một vấn đề, chỗ làm cách nhà khá xa, từ sáng sớm đã phải thức dậy chen chúc trên xe công cộng, sau đó lại phải đổi chuyển xe khác, mỗi ngày đi làm giống như một cuộc chiến, ngược lại chỗ làm rất gần nhà Trần Đào, chỗ ở của Trần Đào lại vừa vặn có hai phòng.

Kinh nghiệm xã hội của Trần Đào rất phong phú, có một chân lí gọi là trong thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí, tất nhiên anh ta cũng biết rõ đạo lí này, gọi điện thoại cho Triển Thiệu Huy tỏ vẻ biết ơn, thuận tiện hỏi xem Triển Thiệu Huy còn có ý gì khác không, quả nhiên Triển Thiệu Huy rất thân thiện nói: “Hình như chỗ làm của bạn gái anh rất xa nhà, hiện giờ hai người ở cùng hẳn là cũng không tệ lắm, vì sao lại không ở cùng nhau tận hưởng thế giới của hai người? Đỡ phải để cho Cố Hạ quấy rầy hai người.”

Trần Đào làm trong bộ phận tiêu thụ nên cũng khá hiểu Triển Thiệu Huy, không phải đối phương muốn thành toàn cho bọn họ tạo dựng thế giới của hai người mà chính là muốn tạo dựng thế giới hai người cho mình, muốn đuổi Từ Lộ Lộ đi. Phải bắt người tay ngắn, và lại Trần Đào cũng muốn Từ Lộ Lộ ở cùng anh, ngược lại Triển Thiệu Huy đã cho anh ta một cơ hội. Hiện tại công việc của hai người đều rất ổn định, cũng nên tính đến chuyện mua nhà kết hôn, trải qua một thời gian Trần Đào kiệt lực khuyên bảo, cuối cùng Từ Lộ Lộ cũng cảm thấy ở chung với Cố Hạ không tiện lắm, đều là người trẻ tuổi có đôi có cặp, tất cả mọi người đều cần có không gian của mình, vậy nên đã dọn đến nhà Trần Đào ở.

Đêm hôn đó sau khi Từ Lộ Lộ dọn đi, Triển Thiệu Huy gọi điện nói muốn đến nhà Cố Hạ ăn tối, hết thấy vẫn như cũ, chỉ là không đúng hạn ra về như trước nữa, anh ngồi trên ghế sofa ôm Cố Hạ, đồ ập xuống hôn cô, lúc hôn cô đến bảy chồng mặt tám choáng váng, bẽ thẳng cô đến phòng ngủ, ném cô lên giường. Nụ hôn của anh nóng bỏng hơn bình thường, trong lòng Cố Hạ đã chắc chắn nhưng vẫn mông lung hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Đương nhiên là muốn làm.” Không che che lấp lấp như ngày thường nữa, Triển Thiệu Huy trả lời cực kì thẳng thắn, sau đó bắt đầu cởi quần áo của mình, “Hạ Hạ, anh không nhịn được nữa rồi.”

“Em không muốn.” Thật sự Cố Hạ đã từng nói ra những lời này, chỉ là sau khi nói xong thì nhìn thấy khoe miệng Triển Thiệu Huy đang cười một cách tà khí, anh càng áp chặt cô xuống, nhanh chóng cởi quần áo cô ra, hơi thở nóng rực phả vào tai cô, “Lát nữa em sẽ muốn.”

Sau đó lại là một nụ hôn nóng bỏng khiến cho toàn thân cô mềm nhũn, trong đầu hiện lên câu nói của anh, lúc này mới biết Triển Thiệu Huy nói thật. Cô không cự tuyệt anh, chỉ dùng giọng nói mềm mại yêu kiều nói: “Em sợ đau, hôm nay anh đừng làm lâu như vậy.”

Triển Thiệu Huy nhẹ nhàng cắn vào vành tai cô, con đau nhẹ nhẹ như một dòng điện từ từ tản ra, lập tức lan tràn đến toàn thân, anh phát ra tiếng cười trầm thấp trên đỉnh đầu cô, “Anh cam đoan, hôm nay sẽ không đau.”

Triển Thiệu Huy hôn cô thật lâu, vô cùng kiên nhẫn xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô, hai ngón tay vuốt ve mũi nhọn thẳng đứng kia, động tác càng lúc càng thô bạo, nhưng vẫn rất ân cần, tay của anh còn có một vết chai mỏng rơi vào da thịt non mịn bóng loáng của cô, Cố Hạ nhịn không được khẽ ngâm lên một tiếng, từng đợt từng đợt tê ngứa như con thủy triều ngày càng cao hơn, một dòng nhiệt từ bụng bay lên, thân thể càng trường hư không. Đến khi cô đã khá ẩm ướt, Triển Thiệu Huy mới thăm dò hai ngón tay vào, nhẹ nhàng ra vào, dùng một ngón tay xoa nắn, ghé vào tai cô thổi hơi: “Hôm nay có phải không đau không?”

Thật sự không đau, chỉ thấy ngứa, con ngứa vừa nóng vừa khó chịu không giải phóng được, như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, Cố Hạ cắn môi, “Em khó chịu.”

“Khó chịu hay là vui sướng?” Ngón tay Triển Thiệu Huy càng ra vào nhanh hơn, mỗi một lần đều vững vàng đi vào chỗ mẫn cảm nhất, ngón tay cái tăng thêm lực ma sát, Cố Hạ đã không còn gọi là ngâm khẽ nữa mà là kêu ra tiếng, mềm mại yêu kiều động tình, “Đừng... ừm... đừng.”

“Đừng cái gì?” Triển Thiệu Huy ghé vào lỗ tai cô cười, động tác tay vẫn không ngừng, “Có phải bảo anh đừng ngừng lại không? Hạ Hạ, kêu ra đi.”

Triển Thiệu Huy nhìn mặt cô đỏ bừng cùng cái miệng nhỏ chu ra, âm thanh động tình vang lên bên tai, đối với phụ nữ, anh tự chủ rất tốt, nhưng mà Cố Hạ lại có bản lĩnh khiến cho anh phải điên cuồng, thân dưới của anh đã căng trương rất đau, nhưng anh không thể đơn giản buông tha cho cô như vậy được, bởi vì tính phúc sau này, hôm nay Triển Thiệu Huy phải làm cho cô phải cầu xin tha thứ mới thôi, ngón tay đang nghiền nát trong khu vực mềm mại kia, toàn thân Cố Hạ run rẩy, cảm nhận được một loại sung sướng dâng lên như thủy triều, nhắm hai mắt, “A...a...”

Cô nghe thấy tiếng kêu của mình, không thể tin được nó phát ra từ chính mình, Cố Hạ dần dần bị lạc vào khoái cảm, có khi cô cho là mình sẽ bất tỉnh thì ngón tay phía dưới đột nhiên ngừng lại, cảm giác hư không khiến cho hai tay Cố Hạ ở trên lưng anh nắm chặt lại, quơ lung tung, “Triển thiếu... Triển thiếu...”

“Thoải mái không?” Triền Thiệu Huy nhìn dáng vẻ của cô thì biết cô chịu không được nữa, ngón tay bắt đầu chậm rãi co rút, mặt Cố Hạ tràn đầy chờ mong, anh nở nụ cười, “Anh còn có thể khiến cho em thích hơn nữa, chẳng qua là em phải nói gì đó khiến cho anh thấy vui.”

Ngón tay của anh ngừng lại, làm đầy lên cảm giác khó chịu, Cố Hạ ôm lấy cổ anh không biết anh muốn thế nào, vừa khó xử vừa thống khổ, từng tiếng một gọi tên anh, vừa mềm vừa dịu dàng, nghe thấy giọng nói hấp dẫn của Triền Thiệu Huy, “Hạ Hạ, nói em thích anh, nói em muốn anh.”

“Em... em thích anh, em...” Sau một câu thật sự Cố Hạ không nói nên lời, nằm dưới người anh khó chịu vặn vẹo, “Em chán ghét anh, Triền thiếu... Triền thiếu...”

“Thôi vậy.” Triền Thiệu Huy không muốn tra tấn cô nữa, hôn lên mặt cô, rút ngón tay ra, đem vật đang dâng trào của mình nhấn ngay vào lõi vào của cô, nhẹ nhàng cọ xát, sau đó động thất lưng một cái, chậm rãi đưa vào phía trước, tốc hành đi vào chỗ sâu nhất, nghe thấy Cố Hạ “A...” lên một tiếng, vừa thống khổ vừa thỏa mãn, anh thở dốc nói: “Kêu ra đi, lớn tiếng một chút, anh thích nghe.”

Thân thể bị lấp đầy, Cố Hạ ôm anh thở dốc, hai chân kẹp lấy eo của anh, đêm nay rốt cuộc Cố Hạ cũng hiểu cái gì gọi là nam nữ hoan ái, hai thân thể giao nhau chặt chẽ, thân thể cùng trái tim hòa chung nhịp đập, như đang đi đến thế giới bên kia. Lúc Triền Thiệu Huy sắp giải phóng trong cơ thể cô, thân thể run rẩy mãnh liệt, đè nén tiếng gầm nhẹ như dã thú, cô cảm thấy rất thỏa mãn, cùng với người mình yêu đạt được thỏa mãn, thân thể vui sướng cực hạn, rất hạnh phúc, rất tuyệt vời.

Có bắt đầu, tất nhiên cuộc sống sẽ phải rẽ sang một hướng khác, Triền Thiệu Huy mang đến rất nhiều thứ, trên bồn rửa mặt có thêm một chiếc bàn chải đánh răng, bên cạnh có thêm một cái khăn tắm, cửa ra vào đặt một đôi dép lê vừa mua, anh sắp xếp đồ đạc của mình rất nghiêm chỉnh, có khi Cố Hạ sẽ ngỡ ngàng nhìn vào nhưng cũng không đến nỗi ném hết đồ đạc của anh ra, tất cả đều diễn ra trong dự liệu của anh.

Thời gian nghỉ bệnh của Cố Hạ cũng gần hết, tuy Triền Thiệu Huy không ngại cô nghỉ thêm hai tháng nhưng Cố Hạ rảnh rồi quá cũng chán, vả lại, không đi làm sao được chứ? Đến ngày đi làm cô trực tiếp trở về Khải Hoàn, tuy vị trí trước kia của cô đã có người thay nhưng cấp trên vẫn sắp xếp cho cô tiếp tục làm trợ lý trong tổ tiêu thụ, sau này sẽ có sắp xếp khác. Ngày đầu tiên đi làm cũng có hơi lười biếng, hoàn toàn không có tinh thần, đến lúc tan ca về nhà, mở cửa ra thì hơi sững sốt, Triền Thiệu Huy đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, quan trọng nhất là sofa đã không phải là cái cũ nữa mà là một bộ sofa mới.

“Anh vào bằng cách nào?” Triền Thiệu Huy không có chìa khóa nhà, hôm nay anh cũng không nói sẽ tới, vậy nên Cố Hạ vô cùng bất ngờ.

“Từ Lộ Lộ giao chiếc chìa khóa này cho anh.” Triền Thiệu Huy cười nói, trên thực tế là anh đi tìm cô ấy đòi, Cố Hạ không đến ở nhà anh, không phải anh tới nhà Cố Hạ ở cùng cô là được sao?

Cố Hạ thăm oán Từ Lộ Lộ một tiếng, “Bộ sofa kia đâu? Những thứ ấy là của chủ thuê nhà, anh không được lộn xộn.”

“Anh vứt đi rồi, bộ trước kia quá xấu. Yên tâm, anh đã nói với chủ nhà rồi, mua đồ dùng mới họ còn không vui cái gì?” Triền Thiệu Huy đứng lên, cầm lấy túi xách trong tay cô, còn nói: “Ngày mai anh đưa em đi làm, còn bây giờ, chúng ta ra ngoài ăn cơm trước đã.”

Ý là đêm nay anh sẽ ở lại đây, Cố Hạ cũng không cảm thấy có gì không ổn, dù sao mấy ngày nay anh cũng thường xuyên ở lại đây. Triền Thiệu Huy thực hiện chính sách nước ấm nấu ếch đối với Cố Hạ, anh chậm rãi thay đổi rất nhiều thứ trong nhà, chén đĩa, bàn trà, bàn ăn, rèm cửa... Ngay cả nệm cũng thay, càng về sau Cố Hạ không còn để ý đến nữa, thời gian anh ở lại đây ngày càng nhiều, trong tủ treo toàn quần áo sang trọng của anh, buổi tối Cố Hạ nấu ăn trong nhà bếp, nghe thấy tin tức quốc tế ở bên ngoài thì cảm thấy giết mình, rốt cuộc đây là nhà của Triền đại thiếu gia hay là nhà của mình đây? Sao càng nhìn càng thấy giống như hai người đang sống chung với nhau vậy.

Tác giả nói: Cố Hạ từng bước từng bước một bị đại sói xám xâm chiếm.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Nhớ thương

Thật ra Triền Thiệu Huy là một người bạn trai rất biết chăm sóc, chưa bao giờ miễn cưỡng Cố Hạ, mỗi sáng đưa cô đi làm cũng làm theo ý của cô, thả cô ở ngã tư cách tòa nhà thương mại 200m, bởi vì Cố Hạ sợ công ty lại đồn đại lung tung; khi ra ngoài ăn cơm cũng để cho Cố Hạ tự gọi món, cho cô lựa chọn món mình thích ăn; buổi tối mặc kệ có đến qua đêm nhà Cố Hạ không cũng gọi điện thoại báo cho cô biết để cô không phải lo lắng.

Những thay đổi của Triền Thiệu Huy đều rơi vào mắt những anh em đã quen biết nhiều năm, Trâu Nhuận Thành không được nghỉ phép nhưng Triền Thiệu Huy lại cho anh ta những thứ khác bù lại việc mình đã nuốt lời. Mặt mày Triền Thiệu Huy hớn hở suốt cả ngày, mấy anh em cũng biết gần đây anh đặc biệt dễ nói chuyện, lúc Trâu Nhuận Thành bị lệnh đi kiểm tra những hóa đơn nhập hàng của công ty thì nhíu mày nói: “Đại ca, chuyện này có phải là do Cố Hạ thì thầm nhỏ to bên gối với anh không, cho nên anh định trả thù em?”

“Cậu nghĩ đi đâu vậy? Cô ấy làm gì có tâm trí mà suốt ngày nhớ đến cậu?”

“Sao anh lại đẩy nhiệm vụ nặng nề này cho em chứ!” Trâu Nhuận Thành không muốn sống thế này nữa, hơn nữa vô cùng hoài nghi Cố Hạ đang trả đũa anh ta, trong vòng hai tuần phải kiểm tra hết tất cả, không tình nguyện cũng phải tăng ca, ảnh hưởng đến giấc ngủ và những hoạt động buổi tối của anh ta, và lại, nhiệm vụ này vụn vặt lại nặng nề, đây là thứ công việc khó làm nhất.

Thật ra ngoại trừ chuyện nghĩ phép lần trước của Trâu Nhuận Thành thì Cố Hạ cũng không đề cập về Trâu Nhuận Thành với Triển Thiệu Huy nữa, đi đêm nhiều nên khó trách có người trong lòng có quỷ.

“Thôi, chúng ta trao đổi vậy.” Trịnh Giang Hà tỏ ra nhượng bộ, Triển Thiệu Huy giao cho anh ta nhiệm vụ tuyên truyền, cũng tương đối nhẹ nhàng hơn.

“Lão Tam, trên tay cậu còn rất nhiều việc, đừng nuông chiều cậu ta.” Triển Thiệu Huy quét ánh mắt sắc bén cho Trâu Nhuận Thành, nói không để cho ai phản bác: “Bình thường tôi cũng đâu có thấy cậu bận rộn gì, mỗi lần tôi giao việc cậu đều kén cá chọn canh, Lão Tam Lão Tứ đều bận rất nhiều việc, tốt xấu gì cậu cũng phải chia sẻ một chút chứ.”

Trâu Nhuận Thành biết gần đây tâm trạng anh rất tốt mới không chịu nhận nhiệm vụ này, nghĩ một lát rồi nói: “Đại ca, nhiều việc như vậy, muốn kiểm tra xong em phải tăng ca, tốt xấu gì em cũng là tổng giám đốc của Khai Hoành, nếu muốn em tăng ca thì toàn thể nhân viên từ trên xuống dưới của Khai Hoành cũng phải tăng ca.”

Anh ta đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “toàn thể”, trên mặt mang theo nụ cười thâm hiểm, Triển Thiệu Huy xoay xoay cây bút máy trong tay, “Cậu đang uy hiếp tôi sao?”

Trâu Nhuận Thành cười hắc hắc, “Không dám, nhưng mà nói cho anh biết trước một tiếng, miễn cho người nào đó không thể nấu cơm hay giúp anh giải sầu, anh lại không được vui. Tô tiêu thụ kia của Cố Hạ vốn chỉ cần hai trợ lý, em lại sợ cô ấy vừa bệnh dậy mệt mỏi, bây giờ thì ba người làm công việc của hai người, hình như quá dễ dàng nhỉ. Đại ca à anh đã nói, công là công, tư là tư, em thấy hình như em đã không phân biệt được công với tư rồi, ngày mai em sẽ điều một người sang vị trí khác. Nói trước như vậy để nếu Cố Hạ có làm cho anh không vui thì cũng đừng có mà lấy chúng em ra trút giận.”

Triển Thiệu Huy hừ một tiếng từ trong mũi, thỏa hiệp: “Thôi, để tôi kiểm tra cái kia, Tiểu Ngũ, cậu giúp Lão Tam hoàn thành hạng mục kia đi.”

“Đại ca, hay là để em làm việc kia cho.” Trịnh Giang Hà chủ động nhận việc, “Gần đây anh cũng không rảnh tăng ca, em và Lão Tứ cùng làm cũng không mất bao nhiêu thời gian đâu. Chẳng qua là...”

Trịnh Giang Hà ý tứ sâu xa dừng lại một chút, Triển Thiệu Huy ném ra hai chữ, “Nói thẳng.”

“Hắc hắc, đại ca, nghe nói chiếc xe mới của anh sắp chuyển tới.” Trịnh Giang Hà nở nụ cười, nửa năm trước Triển Thiệu Huy mua một chiếc xe thể thao còn chưa chuyển tới đã bị Lão Tứ giành mất, về sau Triển Thiệu Huy lại đặt thêm một chiếc nữa, số lượng có hạn trên toàn cầu, loại xe này thật sự Trịnh Giang Hà rất thích, đối với chiếc xe kia, anh cũng chỉ bị tình thế bắt buộc mà thôi.

Triển Thiệu Huy liếc mắt nhìn anh ta, “Gần đây không có ý định đánh bài với các cậu, chỉ sợ không thể lấy xe ra làm tiền cược.”

“Tháng này kết thúc, tháng sau phải làm báo cáo nửa năm cho công ty, rồi lại tổng kết gì gì đó, đến lúc đó sẽ rất nhiều việc, em nhất định sẽ làm tốt, em có tăng ca cũng không thể bắt anh phải tăng ca phải không, bằng không lạnh nhạt với giai nhân sẽ không hay lắm, anh cứ cho em mượn xe một thời gian là được rồi.” Không phải Trịnh Giang Hà không biết rõ hiện giờ Triển Thiệu Huy quan tâm nhất là cái gì, cơ hội tốt như vậy, lúc này không làm thật anh thì còn đợi đến khi nào?

“Mượn một thời gian?” Đây chính là xe mới, chỉ sợ mượn một thời gian sẽ biến thành của cậu ta mất, Triển Thiệu Huy cũng không phải không hiểu mấy tên này, “Tại sao tôi lại có loại anh em như vậy cậu chứ?”

“Đại ca, một chiếc ** đáng giá ngàn vàng, một chiếc xe thì có là gì đâu?” Trịnh Giang Hà cười hi hi nhìn anh.

Triển Thiệu Huy yên lặng một lúc, “Sau tháng cuối năm còn mấy hạng mục lớn phải xử lý, vậy thì tôi sẽ giao cho các cậu, Lão Tam, cứ như lời cậu nói đi, phải làm thật tốt cho tôi.”

Triển Thiệu Huy xoay xoay cây bút màu vàng kim trong tay, đó là món quà sinh nhật năm ngoái Cố Hạ tặng cho anh, sau này anh vẫn luôn dùng nó, một chiếc xe cũng không đáng là bao, anh càng yêu thích ở bên cạnh Cố Hạ hơn. Tan họp Triển Thiệu Huy cầm điện thoại gọi điện cho Cố Hạ, “Đi làm có nhiều việc lắm không?”

“Khá ổn, cũng không bận lắm.” Giọng nói của Cố Hạ mang theo một chút vui vẻ.

“Tôi nay muốn ăn cơm ở đâu?”

“Không muốn ra ngoài ăn đâu, muốn về nhà tự nấu hơn, đêm nay anh có đến không?”

“Tan ca em chờ anh một lúc, anh tới đón em.”

Cúp điện thoại, Triển Thiệu Huy cầm di động cười, anh rất hài lòng với cuộc sống hiện tại. Tài nấu nướng của Cố Hạ không tính là tốt, cũng có một vài lần cô đã nấu ra những món rất khó nuốt, đại khái là vì lần đầu làm, nấu theo sách nấu ăn nhưng cuối cùng lại rồi tình rồi mù cả lên. Có một lần anh chỉ vào một đĩa thức ăn chê cười cô rất lâu, Cố Hạ lại không ngờ đồ đi nên giao nhiệm vụ mỗi người phải ăn hết một nửa, anh nhớ rõ món ăn ấy rất khó nuốt,

nhưng cuối cùng anh vẫn ăn xong, giống như mùi vị cũng không quá kém.

Những chuyện rất bình thường không có chút thú vị nào cũng trở nên rất vui, tỷ như hai người nằm trong phòng xem TV, Cố Hạ thích nằm cuộn trong ngực anh, vừa ăn vặt vừa xem phim; tỷ như sau bữa cơm chiều cùng nhau xuống phố tản bộ, Cố Hạ luôn không ngoan ngoãn mà đi, kéo tay anh hất lên hất xuống. . . Thời gian êm ả mà trôi qua, trong hương vị ngọt ngào mang theo một chút ấm áp, đêm giữa mùa hạ, Triển Thiệu Huy thường xuyên dẫn cô đi hóng gió, buổi tối cùng nhau ngắm sao.

Triển Thiệu Huy phải sang Mỹ, công việc có một số vấn đề phải đích thân anh đi giải quyết, lúc đi cũng rất vội vàng, trước lúc lên máy bay mới gọi điện cho Cố Hạ, nói phải đi mất khoảng một tuần mới về, anh dặn dò cô vài câu, nói cô có việc gì thì gọi cho anh, hoặc là tìm Trâu Nhuận Thành cũng được. Triển Thiệu Huy ở Mỹ trong mấy ngày cuối của sáu tháng đầu, mỗi một lần đều có một khoảng thời gian đặc thù, ngày hai mươi tám tháng sáu, vào thứ năm, công ty vẫn đi làm bình thường, chỉ có Cố Hạ vẫn không yên lòng, công việc trong tay cũng không nhiều lắm, tin nhắn điện thoại vang lên nhiều lần, cũng nhận vài cuộc điện thoại, đều là bạn bè hoặc là lời chúc sinh nhật từ người thân nhưng lại không hề có Triển Thiệu Huy.

Cũng không thể trách Triển Thiệu Huy, Cố Hạ vẫn chưa nói với anh, tối hôm qua lúc cầm điện thoại gọi cho anh, cô có hỏi anh khi nào thì về, giọng nói của Triển Thiệu Huy nghe rất mệt mỏi, nói suốt đêm chưa ngủ, công việc bên ngoài còn chưa giải quyết xong, có thể cuối tuần mới lên máy bay. Bọn họ nhỏ nhẹ nói với nhau vài câu rồi sau đó Cố Hạ nghe thấy đầu bên kia có người thúc giục Triển Thiệu Huy mới lưu luyến cúp máy.

Buổi chiều Từ Lộ Lộ đã gọi điện thoại tới, tưởng là Cố Hạ sẽ đón sinh nhật cùng với Triển Thiệu Huy nên chỉ nói mấy lời chúc mừng, cũng không nói sẽ tặng cho cô cái gì. Lúc tan ca, Cố Hạ nhìn giờ quốc tế, bên Mỹ đang là nửa đêm, cô cũng không muốn đánh thức Triển Thiệu Huy, tự mình đến thăm nhà vệ sinh, sau đó một mình đi ăn vặt, cuối cùng đi dạo trong trung tâm mua sắm, bỏ ra hơn hai ngàn mua một chiếc lắc tay mình thích, coi như là quà sinh nhật cho mình, mặc kệ có ai bên cạnh hay không, mình cũng phải yêu thương chính mình, cho mình lời chúc mừng lớn nhất.

Trung tâm mua sắm đang có hoạt động rút thăm trúng thưởng, hóa đơn trên ba ngàn có thể tham gia rút thăm, giải thưởng đặc biệt, thí dụ như một chiếc xe BMW, dây chuyền kim cương bày ra cho người ta xem, những giải còn lại cũng vô cùng xinh xắn đáng yêu, hàng chợ chính hiệu, giá thị trường cũng chừng một trăm đồng. Cố Hạ cũng muốn một cái nhưng mà hóa đơn còn kém mấy trăm đồng nên cô đi dạo thêm một vòng nữa, tại một quầy quần áo của Italy có trưng một chiếc áo sơ mi nam, bên phải áo sơ mi trắng dùng những sợi tơ thêu một con rồng màu đỏ, rất có phong cách Trung Quốc, thần thái lại hào phóng, rất xứng với khí chất của Triển Thiệu Huy. Cố Hạ đi vào nhìn kỹ một lát, chất liệu vải cùng đường may cũng không tệ, đây là nhãn hiệu quần áo lớn nên không giảm giá chút nào, hơn năm ngàn, nhưng Cố Hạ vẫn vung tay mua, triệt để tiêu hết tiền lương tháng này, nghĩ đến Triển Thiệu Huy đã trả tiền thuê nhà nửa năm cho cô, coi như đây là một khoản thuê nhà.

Cô cũng không thấy đau lòng, kích động chạy tới nhận hai phần thưởng, cuối cùng cô chọn một đôi con rối tình nhân, một nam một nữ trông vô cùng đáng yêu, chiều cao không chênh nhau lắm, cô muốn đợi Triển Thiệu Huy về tặng cái này cho anh.

Tuy mua sắm rất vui vẻ nhưng về đến nhà lòng lại cảm thấy trống trải, sinh nhật cứ trôi qua như vậy, đang nằm trên giường mơ mơ màng màng thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cầm điện thoại nhấn nút nghe, đầu bên kia là giọng nói quen thuộc, “Anh đã về, đang lên lầu, một phút nữa em ra mở cửa cho anh, anh không mang chìa khóa.”

Sự xuất hiện của anh làm cho cô rất bất ngờ, đứng ở cửa ra vào đáng vẻ vẫn còn phong trần mệt mỏi, trong tay còn cầm một bó hoa hồng đỏ thật to, màu đỏ rực làm nổi bật khí chất của Triển Thiệu Huy, anh nhìn cô cười cười, đưa bó hồng cho cô, “Thật may vẫn chưa qua 12h, cuối cùng cũng về kịp, sinh nhật vui vẻ.”

Cố Hạ giật mình, “Anh biết sao?”

“Đương nhiên anh biết rồi.” Triển Thiệu Huy đã từng xem qua chứng minh của cô, chỉ là chuyến đi đến Mỹ này nhất định phải đi, công việc kinh doanh bên kia cũng rất lớn, nếu có gì sơ suất thì cả công ty có thể sẽ không gượng dậy nổi.

Cố Hạ kéo anh vào nhà, rót nước cho anh, “Không phải nói cuối tuần mới về sao?”

“Một ngày quan trọng như vậy, sao anh có thể nhẫn tâm bỏ lại một mình em chứ?” Vì để sớm trở về, Triển Thiệu Huy hai đêm không ngủ mới hoàn thành công việc, cuối cùng cũng đàm phán xong tất cả rồi vội vàng lên máy bay tư nhân về nước, ngồi trên máy bay rất mệt mỏi, trên đường đi phần lớn đều ngủ.

“Cảm ơn anh.” Cố Hạ thấp giọng nói, cảm ơn anh nhớ ngày sinh nhật của em, trở về gấp vì em.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: ANH SẼ PHẢI YÊU EM

Triển Thiệu Huy ôm lấy cô, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt, “Cảm ơn cái gì? Đi quá vội nên chưa mua được quà cho em, hoa hồng này cũng là do tiếp viên hàng không chuẩn bị.” Anh nâng cô tay nhìn đồng hồ, “Bây giờ mới 10h30, muốn quà sinh nhật gì, anh dẫn em đi mua ngay.”

Cố Hạ nói không cần, thời gian cũng không còn sớm, nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt Triền Thiệu Huy, không muốn để anh thêm vất vả, Triền Thiệu Huy chỉ cười, “Quà sinh nhật nhất định phải tặng, trước kia em cũng từng tặng anh quà sinh nhật, có qua có lại. Vả lại một năm chỉ có một lần, anh không ngại em đòi hỏi một chút.”

Cố Hạ nghĩ nghĩ, “Hôm nay em đã mua quà sinh nhật rồi, vậy anh trả tiền cho em là được, coi như là anh tặng.” Cố Hạ kéo tay Triền Thiệu Huy vào phòng ngủ, lấy chiếc lắc tay thủy tinh ra, quơ quơ trước mặt Triền Thiệu Huy, “Đẹp không? Có một lần đi dạo cùng với Từ Lộ Lộ trong trung tâm mua sắm liếc thấy chiếc lắc này, lúc ấy cảm thấy rất đặc nên không nỡ mua. Hôm nay lại đi dạo trong trung tâm mua sắm, thấy vẫn còn thích nó nên đã mua, có phải rất đẹp không?”

Triền Thiệu Huy khẽ dí đầu cô, “Thật là cô gái dễ thỏa mãn.”

“Em còn mua cả quà cho anh nữa nha.”

“Vậy sao?” Triền Thiệu Huy cười đến híp cả mắt, “Sinh nhật của em mà còn mua cả quà cho anh nữa à?”

Cố Hạ cười hì hì xoay người đi, lấy ra từ trong tủ quần áo một chiếc áo sơ mi, “Nhìn thấy cái áo sơ mi này, cảm thấy anh mặc vào sẽ đặc biệt đẹp, anh cũng đã mua cho em rất nhiều quần áo mà em vẫn chưa mua gì cho anh, cho nên hôm nay nhìn thấy cái này thì mua ngay, anh mặc thử xem, không hợp em sẽ đi đổi lại.”

Áo sơ mi rất vừa người, mặc trên người Triền Thiệu Huy càng làm tôn thêm khí chất anh tuấn của anh, anh đứng trước gương sửa cổ áo, ánh mắt tràn ngập ý cười, mở tủ quần áo tìm cho Cố Hạ một cái váy, “Thay ra đi, anh dẫn em đi mua quà.”

Anh sống chết kéo bằng được Cố Hạ ra ngoài, không khí rất hào hứng, lúc này các cửa hàng đã đóng cửa, Cố Hạ thấy anh lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, nói mình muốn đến chọn đồ, bảo bọn họ chờ. Xe chạy thẳng đến cửa hàng trang sức, nhiều người đứng trước cửa ra vào chờ anh, rồi lại cúi đầu chào, Triền Thiệu Huy kéo Cố Hạ vào, thân nhiên nói một câu, “Lấy hết tất cả ra đây.”

Những thứ trong cửa hàng cực kì xa hoa, kiểu dáng khác nhau, bảo thạch phi thủy, vàng bạc kim cương, nói không thích là nói dối, ánh mắt của Cố Hạ tìm kiếm không được dán vào những thứ kia, người quản lí càng cung kính mang vài hộp ra, đều là những thứ cực phẩm bình thường không dễ thấy, “Tiểu thư, mời xem những thứ này.”

Anh thân nhiên cầm những thứ quý giá ấy lên, kim cương màu sắc rực rỡ còn lớn hơn cả một hạt ngô, thiết kế tinh xảo, Cố Hạ nhìn chúng dưới ánh đèn lấp lánh, gần như muốn hoa cả mắt lên, đẹp nói không lên lời, bởi vì mỗi một món trang sức đều có điểm đặc biệt riêng, quý đến mức Cố Hạ không dám chạm đến, Cố Hạ sững sờ nhìn chúng, nửa ngày cũng không dám cầm lên, Triền Thiệu Huy ở bên cạnh nói: “Thích cái nào?”

Môi Cố Hạ khẽ động nhưng cũng không thể nói nên lời.

Triền Thiệu Huy nhẹ nhàng vén tóc mai qua một bên cho cô, khoe miệng khẽ nhếch lên, “Nếu như không chọn được thì để anh chọn giúp em.”

Anh chỉ ngón tay, “Cái này, cái này...Gói lại cho tôi.”

“Không cần đâu.” Cố Hạ nhẹ nhàng kéo tay anh, Triền Thiệu Huy ghé sát vào tai cô cười, “Vậy tự em chọn đi, để bọn họ giúp em đeo vào.”

Cố Hạ nhìn những món trang sức rực rỡ kia, sáng lạn giống như pháo hoa trên bầu trời, cô nhìn thật lâu, cuối cùng lưu luyến dời ánh mắt đi, nhỏ giọng gọi anh, “Triền thiếu...”

“Hả?”

“Em muốn xem pháo hoa.” Cố Hạ lẩm bẩm nói.

“Cái gì?” Triền Thiệu Huy có hơi không chắc chắn điều mình vừa nghe thấy.

Cố Hạ đột nhiên kéo anh, đi thật nhanh ra ngoài cửa, cuối cùng là chạy, kéo thẳng anh ra ngoài xe, để lại mọi người trong cửa hàng trang sức hai mặt nhìn nhau, Cố Hạ chạy đến bên cạnh xe cười, “Em nói là em muốn xem pháo hoa.”

“Pháo hoa?” Triền Thiệu Huy nhìn lên trời, “Em muốn xem thì anh sẽ gọi người đốt, chọn xong trang sức đã.”

Cố Hạ chui vào xe hơi của anh, thúc anh nhanh lái xe, Triền Thiệu Huy nhìn thấy dáng vẻ vội vã của cô, chậm rãi nổ máy xe, “Chẳng lẽ trong cửa hàng không có kiểu nào em thích sao?”

“Đều rất đẹp, em cũng rất thích.” Cố Hạ cười tươi như hoa xuân.

“Chẳng lẽ em muốn anh mua hết?”

Cố Hạ cười hì hì nói: “Được, nói không chừng họ còn ưu đãi đặc biệt cho anh đây.”

“Vậy thì anh phải tốn một mớ tiền rồi.” Triền Thiệu Huy nửa đùa nửa thật nói.

“Không cần, nói đùa với anh thôi.” Cố Hạ khoát tay, cô thật sự không cần, “Yêu mến một thứ gì đó không nhất định phải có được nó, những thứ xinh đẹp kia thỉnh thoảng nhìn một cái thì thấy đẹp, để trong nhà thì không còn ý nghĩa gì nữa, đã lâu rồi em không xem pháo hoa, bây giờ đang muốn xem.”

Lúc Triển Thiệu Huy lái xe đến phía bắc thành phố thì đã gần 12h, gió bên hồ thổi vào người hết sức thoải mái, bầu trời thâm trầm, những ánh sao đêm trên bầu trời giống như những viên đá, rồi “oanh” một tiếng, những ánh sao đủ mọi màu sắc trên trời nổ tung, ngay sau đó, pháo đỏ vàng chầm lăm lăm tím theo thứ tự nổ ra, càng lúc càng lớn, phía đông, phía tây, phía nam, phía bắc, bốn phía đều sáng chói pháo hoa, tất cả đều như một đóa hoa nở rộ trên bầu trời, pháo hoa trên đỉnh đầu như một cơn mưa sao băng.

Cố Hạ đứng bên cạnh xe, nhìn lên bầu trời ngày càng nhiều, càng nhiều pháo hoa, kinh ngạc không nói nên lời, nương theo âm thanh tích tích chũu chũu, một tầng rồi lại một tầng pháo hoa nổ tung, rồi một chiếc cầu màu đỏ rực đột nhiên nổ tung, âm thanh như sấm, sau đó ngàn vạn những tia sáng bắn ra. Bầu trời đêm sáng như ban ngày, tiếng pháo vang lên liên tiếp, Cố Hạ nghe thấy cách đó không xa có tiếng người hoan hô, cả thành thị như đang sôi trào. Cô quay đầu lại, “Triển thiệu, toàn bộ đều là do anh bảo người ta đốt sao?”

“Ừ” Triển Thiệu Huy gật đầu một cái.

“Thật đẹp.” Cố Hạ cười thật tươi, “Nhưng mà em không muốn nhiều như vậy.”

Triển Thiệu Huy đứng bên cạnh cô, “Em muốn xem thì anh đốt cho em xem. Hạ Hạ, sinh nhật vui vẻ.”

“Em rất vui.” Tiếng pháo rất lớn, dường như lấn át hết tiếng nói của cô, Cố Hạ lớn tiếng nói thêm một lần nữa, gần như hét lên, “Em rất vui, cảm ơn anh.”

Từng chùm pháo hoa lớn tản ra những tia sáng chói mắt trên bầu trời, một chùm rồi lại một chùm, bốn phương tám hướng đều là pháo hoa, ánh sáng rực rỡ bùng bùng lan tỏa, Cố Hạ chỉ biết cười, yên lặng mà cười, khoe miệng cong cong thành một vòng cung, cô quay đầu lại nhìn nhìn, ánh sáng lúc sáng lúc tối chiếu vào mặt Triển Thiệu Huy, khí chất vô cùng, bầu trời có nhiều pháo hoa hơn nữa cũng không sánh bằng người đàn ông hấp dẫn này, Cố Hạ đột nhiên đưa tay che miệng lại, nhìn về phía mặt hồ gọi lớn, “Triển Thiệu Huy, em... yêu... anh!”

Cô dùng âm lượng lớn nhất nhưng rất nhanh đã bị tiếng pháo hoa át đi, cô lại kêu tiếp, “Em... yêu... anh...”

Triển Thiệu Huy đứng bên cạnh cô, cũng không nói gì, tùy ý để cô kêu thật lớn, trước kia ở trên đường cũng từng nghe thấy những lời thổ lộ yêu thương thế này, khi đó cảm thấy những người kia thật ngốc nghếch, hôm nay trong lòng lại tràn đầy niềm vui, anh đi qua, ôm eo cô, “Anh biết rồi, đừng hô to quá rất hại cho cổ họng.”

Cố Hạ tựa vào lồng ngực anh cười, “Hôm nay em rất vui.”

“Anh cũng rất vui.” Cầm của Triển Thiệu Huy nhẹ nhàng cọ vào bờ vai cô, ôm cô, trong lòng ngập tràn ngọt ngào. Lúc ở phía bên kia đại dương, anh có cảm giác rất trống vắng, anh biết rõ Cố Hạ không có người thân bên cạnh, khi đó chỉ không muốn cho Cố Hạ phải một mình vượt qua sinh nhật lần thứ 23 của mình, hưởng hờ anh cũng rất nhớ cô nên đã vội vàng trở về, giờ phút này cảm thấy vội vàng trở về như vậy là rất đáng giá. Anh xoay người Cố Hạ lại, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, nụ cười tươi tắn trên môi Cố Hạ vẫn chưa tan hết, ôm lấy cổ anh, khép hờ hai mắt, khẽ liếm cánh môi tròn của anh.

Bầu trời vẫn đang rực cháy, thân thể hai người càng dán chặt vào nhau hơn, dường như hận không thể hòa đôi phương vào máu thịt của mình, pháo hoa vẫn chưa kết thúc, Triển Thiệu Huy đã kéo cô vào trong xe, nhấn mạnh ga, đưa thẳng Cố Hạ về biệt thự ven hồ của mình.

Tiểu biệt thủng tân hôn, bọn họ vừa vào nhà thì Triển Thiệu Huy đã ép Cố Hạ vào cửa phòng ngủ, thậm chí cũng không kịp ném cô xuống chiếc giường chỉ cách đó vài mét, từng nụ hôn nóng bỏng rơi trên mặt cô, không thể chờ đợi được kéo vấy cô lên, cởi quần lót ra, đem lối vào cơ thể cô nhắm ngay vào vật đang căng cứng của mình, thẳng lưng một cái, chôn chính mình vào nơi ấm áp của cô.

Cố Hạ đau đốn um lên một tiếng, hai tay quấn lấy cổ anh, cảm thụ được sự luật động của anh mang đến cảm giác sung sướng. Đêm nay Cố Hạ phá lệ phóng túng, Triển Thiệu Huy từ ngoài cửa đặt thẳng cô lên bàn, cô dùng cánh tay quần quýt lấy anh, loay hoay dưới thân anh, mềm mại đóng đưa.

Cô đã thật sự yêu anh, không biết bắt đầu từ khi nào, thân thể dưới sự điều khiển của anh càng lúc càng nhẹ, thì ra đây là tình yêu, thân thể giao hòa với nhau, hai tâm hồn quấn lấy nhau, hai người ở bên nhau mang lại muôn ngàn vui sướng.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại thì bên ngoài trời đã sáng tỏ, Cố Hạ giãy giụa muốn nhìn đồng hồ, nhớ tới hôm nay còn phải đi làm, Triển Thiệu Huy ôm cô thật chặt làm cho cô khó mà nhúc nhích được, trừng phạt khẽ cắn vào vành tai cô, “Nếu em đã không còn sức đi làm nữa thì chi bằng cứ cho ông chủ của em ăn no rồi nói sau.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Ở chung

Cố Hạ chuyển đến một căn hộ rất gần với tòa nhà thương mại, căn hộ nằm trong khu vực phần hoa, thuộc khu cư xá yên tĩnh dành cho người giàu có, cho dù cô không chuyển đến ở cùng với Triều Thiệu Huy thì cũng không thể thay đổi sự thật hai người đã ở chung. Căn nhà cô thuê trước kia cách chỗ làm của Triều Thiệu Huy khá xa, bình thường Triều Thiệu Huy đưa cô đi làm cũng tốn không ít thời gian; hai người ở chung với nhau lâu, ít nhiều gì Cố Hạ cũng thấm dò được thói quen của anh, anh luôn trước sau như một dậy lúc 6h sáng, buổi sáng rất thích tập thể thao một tiếng rồi tắm rửa ăn cơm, nhưng mà ở chỗ Cố Hạ không có nơi nào cho anh tập, Cố Hạ thấy mấy lần, cuối cùng cảm thấy áy náy, nhưng Triều Thiệu Huy lại ra vẻ không thèm để ý, “Không sao đâu, ở cùng em rất vui.”

Lúc anh nói chuyện trên mặt đầy mồ hôi, dưới ánh đèn lốm đốm, cuối cùng Cố Hạ thỏa hiệp, cô không muốn đến biệt thự xa hoa của Triều Thiệu Huy nên chuyển đến nơi này.

Đây chẳng qua cũng chỉ là một trong những căn nhà của Triều Thiệu Huy, nằm trên tầng 32, nhìn từ khung cửa sổ sát đất thật to xuống có thể ôm trong mắt phong cảnh của cả thành phố, mỗi căn phòng đều rộng rãi sáng ngời, có phòng chuyên để luyện tập, gian phòng với những thiết bị hiện đại, mang theo phong cách mạnh mẽ, nhìn là biết chỗ ở của một người đàn ông. Căn hộ có người làm theo giờ đến quét dọn, bình thường cũng không có ai tới, điểm tiện lợi nhất của căn hộ là chỉ cách tòa nhà thương mại hơn 10 phút đi đường. Cố Hạ đi làm thuận tiện hơn rất nhiều, rốt cuộc sáng sớm không cần phải chen chúc trên xe buýt nữa.

Vốn Triều Thiệu Huy rất ít ở đây nhưng từ khi Cố Hạ chuyển đến thì đây lại trở thành cái ổ thường trú của anh, tủ lạnh đầy ắp thức ăn, anh cũng thường đến ăn cơm cùng Cố Hạ.

Tình yêu chính là thứ đồ trang điểm tốt nhất, Cố Hạ bị tình yêu quán lấy nên mặt mũi suốt ngày hồng hồng, tinh thần sáng láng, cách ăn mặc cũng chăm chút hơn một chút, đồng nghiệp nói cô càng ngày càng xinh đẹp, có một lần ăn cơm cùng anh em của Triều Thiệu Huy, ngay cả Trâu Nhuận Thành cũng khen cô vài câu. Đương nhiên, phụ nữ có vóc dáng đẹp thanh thoát cũng sẽ gặp chút phiền toái nhỏ, tỷ như lúc cô tiếp mấy khách hàng trong phòng khách, cái tên ông chủ mặt híp kia cứ quét mắt tới lui trên người cô, Cố Hạ pha trà cho khách hàng, lễ phép đưa tới trước mặt ông chủ Hách kia, “Tổng giám đốc Hách, mời dùng trà, trưởng phòng Lưu sẽ mang tài liệu tới ngay.”

“Cảm ơn.” Cô vừa nói xong thì ông chủ Hách chủ động cầm lấy tách trà trong tay cô, sau đó nhân cơ hội nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, nhưng lại lập tức buông ra, chỉ thuận tiện sờ mó một tí mà thôi, neho mắt nói: “Ông chủ của các cô thật là biết nhìn người, nhân viên của Khải Hoàn thoát nhìn ai cũng có khí chất cả.”

Cố Hạ bị động tác này của lão ta làm cho toàn thân cứng đờ một lát, ông ta còn giả vờ không thèm để ý, Cố Hạ vội vàng lui về sau vài bước, miệng vẫn lễ phép nói: “Công ty của chúng tôi khi tuyển dụng yêu cầu tương đối cao.” Cô nghĩ có lẽ ông ta không có ý, nhưng mà ý tưởng này của cô bị đánh tan nhanh chóng, đôi phương cảm một phương án lên mờ ra cho có, muốn Cố Hạ ngồi bên cạnh lão ta giải thích một chút, sau đó lại giả vờ lơ đãng chạm nhẹ vào phần đầu gối lộ ra ngoài váy của Cố Hạ, ngón tay khẽ động đậy, nhẹ nhàng vuốt, Cố Hạ kinh ngạc đứng vọt dậy, vô cùng chán ghét nhìn tên ông chủ kia, “Ông làm gì vậy?”

“Tôi làm cái gì chứ? Là cô đang làm gì mới đúng?” Ông chủ Hách quát lên, vừa rồi cô đột ngột đứng lên, tiện thể đẩy văn kiện sang một bên, đứng ngả bàn trà, nước trà đổ trên người tên đàn ông kia, lúc này mặt ông chủ Hách đen như than, lão ta đang ra ám hiệu với cô, dù sao lão ta cũng có chút thân phận, chiều này đa số đều thành công, cho dù thỉnh thoảng có người thật sự không muốn nhưng đôi phương cũng chỉ uyển chuyển từ chối, lão ta cũng sẽ không miễn cưỡng, nhưng mà hôm nay gặp được cô gái này cảm thấy không được chút nào, lại còn hắt nước trà lên người lão, thật không nể mặt lão. Hai người đi vào từ cửa ra vào, ngoại trừ trưởng phòng Lưu còn có giám đốc bộ phận thị trường, ông chủ Hách vội vàng chỉ vào Cố Hạ nói: “Công ty các người có huấn luyện nhân viên không vậy? Sao có chút chuyện cũng làm không xong?”

Trưởng phòng Lưu vội vàng nhận lỗi, đây cũng là một khách hàng không nhỏ, anh ta không thể đắc tội, nhìn thấy nước trên người đôi phương, thấp giọng quát Cố Hạ, “Cố Hạ, sao cô lại như vậy? Mau xin lỗi tổng giám đốc Hách đi.”

Cố Hạ đứng bất động, ánh mắt tràn ngập khinh bỉ, tên xấu xa còn cáo trạng trước, trưởng phòng Lưu thấy cô không có phản ứng gì nên không muốn khó xử thêm, nói cô mau đi ra ngoài, Cố Hạ còn chưa ra ngoài thì ông chủ Hách đã tức giận nói: “O, Khải Hoàn các người bây giờ ngay cả một nhân viên cũng không coi tôi ra gì sao, tôi muốn hỏi tổng giám đốc Trâu của các người xem anh ta làm ăn...”

“Tôi ở đây! Giữa trưa ngồi cãi nhau, đây là công ty hay là cái chợ thế?” Cửa ra vào truyền đến một giọng nói lười biếng, Trâu Nhuận Thành biếng nhác đi vào, theo sau anh ta là trợ lý đặc biệt, ánh mắt Trâu Nhuận Thành quét vài vòng quanh phòng khách, “Cách làm ăn của tôi không đến lượt người khác chỉ dạy, có gì bất mãn với tôi thì cứ nói thẳng, ở đây không phải ai cũng có thể la lối với tôi như ông đâu.”

Trâu Nhuận Thành không nề mặt như vậy, ông chủ Hách cũng nhịn không được, “Tổng giám đốc Trâu có ý gì thế? Tôi đang là khách hàng ở đây đây.”

“Khải Hoàn có nhiều khách hàng như vậy, tổng giám đốc Hách, muốn làm ăn thì chúng ta sẽ làm.” Trâu Nhuận Thành vẫn giữ dáng vẻ hời hợt, “Không muốn hợp tác thì thôi, dù sao gần đây cũng có quá nhiều hợp đồng rồi.”

Anh ta dùng ánh mắt ý bảo Cố Hạ ra ngoài cùng anh ta, vừa ra khỏi cửa thì nhìn Cố Hạ đang cúi thấp đầu nói: “Có phải lão ta chọc giận cô không? Nếu lão ta chọc đến cô thì cô cứ thẳng tay cho lão một cái tát cũng không sao, dù sao đại ca cũng sẽ là chỗ dựa cho cô.”

“Tôi chỉ muốn bình yên đi làm thôi.” Cố Hạ thấp giọng nói: “Tôi không muốn đắc tội với khách hàng.”

“Tùy cô, cô chỉ cần đồ dành để đại ca vui là được, bây giờ tôi đang xem cô như Bồ Tát mà cung phụng, cô muốn thế nào thì thế ấy.” Trâu Nhuận Thành vẫn vô tâm mà nói, “Vả lại, cô cũng không phải là người hay gây chuyện cho nên tôi cũng không cần hỏi chuyện vừa rồi, Cố Hạ, cô không cần quá câu nệ.”

Cố Hạ làm trong Khải Hoàn, tự nhận mỗi ngày đều không chỉ ngồi không ăn lương, cô muốn kiếm tiền bằng chính đôi tay của mình, nói: “Anh là sếp,

không cần phải đối xử đặc biệt với tôi.”

“Con người tôi luôn công tư rõ ràng, chẳng qua là tôi không thể đứng nhìn người khác bị bắt nạt, không phải sao?” Trâu Nhuận Thành cười nói, lại vô cùng hứng thú hỏi thăm, “Cố Hạ, sao cô lại muốn làm công việc này? Công việc vụn vặt, còn là cấp thấp nhất trong công ty, hình như cô cũng không giống loại phụ nữ có tham vọng sự nghiệp. Cứ tùy tiện mà xin đại ca một ít cũng đủ cho cô vùng vẫy cả đời, ra ngoài làm việc rất vất vả. Tuổi trẻ của phụ nữ không dài, cô phải bắt lấy cơ hội, đại ca rất giàu đây.”

Nghe Trâu Nhuận Thành nói vậy, Cố Hạ cảm thấy không có tiếng nói chung với anh ta nên nói lời tạm biệt rồi về vị trí của mình, có thể Cố Hạ không thể trở thành người phụ nữ thành đạt nhưng công việc không chỉ mang lại tiền lương mà còn mang lại cảm giác thành tựu cho cô, cô cảm thấy mình và Triều Thiệu Huy cũng như những đôi nam nữ yêu nhau bình thường, giống như Từ Lộ Lộ và Trần Đào, giống như những đôi nam nữ nắm tay nhau trên đường, luôn nghĩ về tương lai, cùng tính toán xây dựng cuộc sống của mình, những thứ này có lẽ Trâu Nhuận Thành không hiểu.

Trâu Nhuận Thành có hiểu hay không cũng không sao, quan trọng là Triều Thiệu Huy có hiểu hay không, buổi tối trở về căn hộ của Triều Thiệu Huy, đặt nồi lên bếp, thời tiết dần nóng lên, ăn cũng không ngon miệng, buổi tối húp cháo là tuyệt nhất, lúc nấu cháo xong thì Triều Thiệu Huy vẫn chưa về, cô gọi điện thoại đến thì Triều Thiệu Huy mới nói anh sẽ không về ăn tối, có một số việc phải xử lý gấp, tỏ ra vô cùng áy náy.

Hôm qua anh cũng không đến, nói nhất định hôm nay sẽ tới, bảo cô nấu cơm sẵn chờ anh. Buổi tối cũng nấu cháo nhiều hơn một chút, Cố Hạ chỉ ăn hết một nửa, một mình nằm trên giường cũng không ngủ được, gần đây hình như Triều Thiệu Huy thật sự rất bận, số lần đến đây cũng giảm bớt, còn hay bắt chọt chạy ra ngoài. Và lại cô cũng đã ở chung với Triều Thiệu Huy nhiều tháng nay mà cũng chưa hỏi về dự tính tương lai của anh, nhìn thấy nào cũng thấy hình như đã phát triển hơi nhanh.

Cô cũng không quá nóng vội, bởi vì từ trước đến nay Triều Thiệu Huy cũng chưa từng dây dưa với một người phụ nữ nào, cô biết anh thật sự thích cô, chỉ là về tương lai thì có hơi mơ hồ. Tối ngày hôm sau Triều Thiệu Huy mới tới, khi đó Cố Hạ không chuẩn bị cơm tối, ít nhiều gì trong lòng cũng có chút không vui, nhưng khi nhìn thấy Triều Thiệu Huy xuất hiện ở cửa ra vào thì trong tích tắc những chuyện không vui kia liền vơi đi phân nửa, chần hần Triều Thiệu Huy cũng biết gần đây đã lạnh nhạt với cô nên ôm cô nhỏ giọng dỗ dành, “Gần đây thật sự rất bận rộn, công ty có rất nhiều việc, còn có cả mấy người bạn tìm đến, cũng có vài chuyện cần bọn họ giúp đỡ.”

Cố Hạ bĩu môi, “Em không thèm nấu cơm sẵn chờ anh, anh giải thích làm gì.”

“Thế nào, giận sao?” Triều Thiệu Huy ôm chặt lấy cô, hôn hôn lên mặt cô, thấp giọng nói: “Thật sự là có việc mà, mấy tối nay đều phải đi xã giao, uống rượu đến mỗi muốn nôn, em cũng biết anh rất muốn về ăn tối sau đó ôm em ngủ mà.”

Giọng điệu của anh nhẹ nhàng như vậy, hơn nữa còn động chân động tay, cuối cùng Cố Hạ chịu thua, cười cười cho qua. Lúc tựa vào ngực anh, Cố Hạ thật thật sự yên tâm, dường như tương lai đều nắm trong tay của mình, nhưng mà cô vẫn hỏi: “Triều thiếu, sau này chúng ta cũng ở bên nhau chứ?”

“Em thích anh, anh cũng thích em, đương nhiên có thể ở bên nhau rồi.” Triều Thiệu Huy rất chắc chắn nói, “Sao lại hỏi những vấn đề nhàm chán này?”

“Chỉ là cảm thấy điều kiện của anh tốt như vậy, sau này không biết có thay lòng đổi dạ không thôi.” Cố Hạ tựa vào lòng anh nhỏ giọng nói.

Tay Triều Thiệu Huy đã không thành thật sờ lên ngực cô, hờ hờ phun trên vành tai cô, khiến cho Cố Hạ ngửa ngửa, “Lòng của anh sớm đã bị em trộm mất rồi.”

Sau đó anh liền bế cô lên ghé sofa, chặn lại những lời vắn vơ của cô, dùng hành động thực tế chứng minh mình yêu mến cô bao nhiêu.

Vấn đề tương lai kia của Cố Hạ cuối cùng phải nuốt trở lại vào bụng, lúc thấy hạnh phúc nhất, cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, ánh mặt trời ban ngày đã dần dần nóng lên. Vào tháng chín người nhà gọi điện tới, vào ngày lễ quốc khánh mẹ sẽ đến thành phố C thăm cô khiến cho Cố Hạ vô cùng vui vẻ, hào hứng bùng bùng nói chuyện nửa tiếng với mẹ, còn nói ở đây có chỗ nào ăn ngon, thức giục mẹ tranh thủ mua vé, tốt nhất là lên sớm vài ngày, đỡ phải chen chúc xe lửa với người ta trong ngày quốc khánh.

Mẹ cũng đã tới thành phố C một lần, lần thứ nhất là đưa cô đến trường đại học, khi đó ở kí túc xá trong trường học, tất cả đều rất vội vàng, bây giờ mình cũng kiếm được không ít, lại còn có bạn trai, tất nhiên hẳn là phải dẫn mẹ đi đây đó, đến lúc đó kéo Triều Thiệu Huy đến gặp mặt mẹ, không biết mẹ sẽ vui đến thế nào, có câu nói thế này, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thấy vừa mắt. Cố Hạ càng nghĩ càng vui, lúc rửa rau trong bồn rửa miếng vẫn còn ca hát, đến khi Triều Thiệu Huy đi tới, cô không thể chờ đợi được nữa nói: “Mẹ của em muốn lên đây thăm em một thời gian, đến lúc đó em sẽ dẫn mẹ đi chơi.”

“Mẹ em muốn lên?” Triều Thiệu Huy dường như hoàn toàn không ngờ tới sẽ nghe thấy tin tức như vậy, một lát sau mới nói: “Khi nào lên?”

“Hai ngày trước ngày quốc khánh. Mẹ cũng phải đi làm, vừa khéo quốc khánh được nghỉ dài hạn nên lên đây.” Cố Hạ cười hi hi nói: “Mẹ muốn đi đây đi đó ở thành phố C, lúc ấy em sẽ dẫn mẹ đến đường Tân Giang, đến đường Phượng Hoàng mua quần áo, đương nhiên còn phải đến hồ ở thành bắc, phong cảnh ở đây của thành phố C rất đẹp...”

“Vậy thì tùy em.” Triều Thiệu Huy hỏi hột nói, tựa như đang nói “Cơm trưa ngày mai em cứ tùy ý mà nấu.” Anh yên lặng một lát, nói: “Nếu như thiếu tiền thì lấy chi phiếu trong ngăn kéo của anh, mặt mã em đã biết, nhớ rõ lấy thêm một ít tiền cho mình.”

“Nhưng mà có thể em phải về lại căn nhà trước kia, nếu không mẹ của em sẽ biết chúng ta đang ở chung, nhất định sẽ không vui.” Căn nhà bên kia lần trước Triều Thiệu Huy đã trả trước tiền thuê nửa năm, trước mắt tuy Cố Hạ chuyển tới đây nhưng vẫn chưa trả lại căn nhà kia, bây giờ vừa khéo có thể trở lại.

“Cũng được, em muốn ở bên kia thì ở bên kia.” Triều Thiệu Huy chỉ hy vọng mẹ của cô đừng ở đây quá lâu.

“Ngày quốc khánh hẳn là anh cũng không phải đi làm nhỉ? Đến lúc đó chúng ta cùng đi ăn cơm, mẹ em mà gặp anh thì nhất định sẽ rất vui.” Cố Hạ vừa chén vừa nói.

Triều Thiệu Huy tựa vào tường hơi nhíu mày, cả ngày làm việc bận rộn, anh không ngờ trở về nhà lại nghe thấy tin này, “Chúng ta còn phải ăn cơm cùng nhau sao? Không cần đâu.”

“Đương nhiên cần chứ.” Cố Hạ còn đang rửa chén đĩa, chén đĩa bằng thủy tinh trắng nõn phản xạ ánh sáng, cô cũng không nhìn Triều Thiệu Huy, rất thuận miệng nói: “Nếu không sau này sao chúng ta có thể ở bên nhau lâu dài.”

“Chúng ta đều đã là người trưởng thành.” Dưới ánh đèn gương mặt Triều Thiệu Huy sáng như ngọc, anh hơi quay đầu đi, ánh mắt chuyển dời sang nơi khác, “Không cần phải nói chuyện của chúng ta cho ba mẹ em biết.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Lảng tránh

Triều Thiệu Huy nói từng chữ rất rõ ràng, Cố Hạ cũng không phải không nghe rõ, anh nói bởi vì cả hai đều là người trưởng thành cho nên bọn họ không cần phải gặp người nhà, chỉ cần yêu thương nhau là được, sắc mặt cô hơi có vẻ giật mình hỏi anh, “Anh nói tốt nhất em không cần phải nhắc đến anh trước mặt ba mẹ em sao?”

“Tốt nhất là không cần.” Triều Thiệu Huy dường như không muốn nói đề tài này nữa, xoay người rời khỏi nhà bếp.

Nước từ trong vòi ào ào chảy ra, Cố Hạ nhìn bóng lưng anh rời đi, đáy lòng đột nhiên dâng lên cảm giác khó hiểu, bọn họ không cùng nhau tính toán cho cuộc sống tương lai, Triều Thiệu Huy đối xử với cô rất tốt, tốt đến nỗi cô cảm thấy anh đã yêu cô, cho nên cô mới yên tâm thoải mái hưởng thụ cuộc sống hai người ngọt ngào, nhưng vừa rồi Triều Thiệu Huy lại có thái độ né tránh làm cho cô không thể xác định được, đóng vòi nước lại, Cố Hạ ra khỏi nhà bếp, muốn tìm Triều Thiệu Huy nói chuyện nhưng anh đã vào trong phòng tắm.

Cố Hạ hy vọng cô chỉ nghĩ lung tung, cô trở lại nhà bếp bắt đầu xào rau, tiếng nước sôi khúc khích vang lên, ngọn lửa bùng cháy, cô cảm thấy đây chính là cảm giác gia đình, cùng ăn cơm với người mình yêu, yêu thương lẫn nhau, gia đình hòa thuận, đó mới là cuộc sống mà Cố Hạ muốn. Lúc ăn cơm rất cuộc Cố Hạ cũng hỏi: “Sau này chúng ta sẽ kết hôn chứ?”

“Kết hôn?” Triều Thiệu Huy đang cầm dưa bóp rau bỗng dừng lại, tỏ ra khó hiểu nhìn cô, “Sao em lại nghĩ đến chuyện kết hôn?”

“Anh đã nói chúng ta sẽ ở bên nhau mà.” Cố Hạ nhìn đĩa rau xanh mơn mẫm, nói khẽ.

Triều Thiệu Huy gấp thức ăn vào trong chén, anh làm như không có việc gì ăn cơm, đến khi ăn xong chén cơm, Cố Hạ mới nghe thấy anh nói, “Chúng ta sẽ vẫn ở bên nhau, nhưng không kết hôn.”

Trong lòng như đang từ từ nứt ra thành những khe hở, giống như băng trên mặt hồ dần xuất hiện những vết nứt, lúc nào cũng có thể vỡ tan tành, Cố Hạ chỉ cảm thấy quanh mình tĩnh lại, cô lại nhẹ giọng xác nhận lần nữa, “Anh nói chúng ta sẽ không kết hôn phải không?”

Triều Thiệu Huy bỏ dưa xuống, “Chúng ta cứ ở bên nhau như vậy không phải rất tốt sao? Kết hôn rất phức tạp, hơn nữa anh cũng không nghĩ đến chuyện kết hôn. Hạ Hạ, em muốn gì thì cứ nói thẳng, anh sẽ cho em, nhưng đừng nói đến chuyện kết hôn, được không?”

Rõ ràng tháng chín là thời điểm nóng nhất nhưng Cố Hạ lại cảm thấy lạnh, sao cô lại nghĩ đến chuyện kết hôn chứ? Anh cùng với cô, vốn là một người trên trời một người dưới đất, chính giữa không biết bao nhiêu chênh lệch vắt ngang, từ nhiều năm trước cô cũng không nghĩ sẽ gả vào nhà giàu có, hôm nay lại giật mình hiểu ra, lọ lem chỉ là giấc mộng đẹp mà thôi.

Chỉ trách mấy tháng nay của cô trôi qua rất thoải mái, cô thật sự cho là bọn họ chính là những đôi tình nhân bình thường, yêu đương, kết hôn, chờ đợi tương lai, nhưng xét đến cùng, Triều Thiệu Huy chính là một Triều Thiệu Huy vô cùng thế lực tại thành phố C, có được một tài sản cùng bối cảnh khổng lồ.

Cố Hạ không nói gì cả, thả bát dưa xuống chỉ thấy chân tay không còn sức, phòng ăn yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, Triều Thiệu Huy ôm lấy, “Hạ Hạ, chúng ta ở bên nhau thật vui vẻ, trước mắt anh rất hài lòng với cuộc sống này, em thích anh, anh cũng thích em.”

Cố Hạ ngẩng đầu lên nhìn anh, “Triều thiếu, chúng ta thật sự có thể ở bên nhau vui vẻ mãi sao?”

“Anh đã nói rồi, anh sẽ hết mực yêu thương em.” Anh ôm cô vào trong lòng, cảm thấy Cố Hạ mềm mại đến không có xương, anh dùng gò má nhẹ nhàng

cọ cọ vào mặt cô, “Có phải là bởi vì gần đây anh tới quá ít không? Chờ anh giải quyết xong hai hạng mục kia anh sẽ dẫn em ra ngoài chơi ngay, anh sẽ dẫn em đi biển được không? Hoặc là ra nước ngoài du lịch cũng được, em cứ chọn chỗ đi, em muốn đi đâu thì nói cho anh biết.”

Anh thật sự đối xử với cô rất tốt, có thể xem là một bạn trai hoàn mỹ, chỉ là đột nhiên Cố Hạ cảm thấy bọn họ còn thiếu một thứ gì đó, cô cũng không thể nói rõ đó là cái gì. Thời gian ngọt ngào trước kia thoáng cái trở nên bất an, cũng không còn tinh thần gì mà đi làm, Triền Thiệu Huy cũng không phải hàng đêm đều đến, mặc kệ anh có tới hay không đều nói với Cố Hạ một tiếng. Trước kia cũng không thấy chuyện này có gì, nhưng từ ngày Triền Thiệu Huy chính miệng nói bọn họ sẽ không kết hôn thì Cố Hạ cảm thấy cô càng giống như tình nhân của một thương nhân giàu có, ở trong một căn hộ trông trải chờ người đàn ông mình yêu về. Mà người đàn ông này, có lẽ đêm nay anh sẽ về, có lẽ là đêm mai, có lẽ...

Cố Hạ không hiểu sao cô lại đi đến bước đường này, có lẽ bọn họ chia lìa trong một thời gian ngắn sẽ có thể suy nghĩ kĩ càng hơn, vừa vặn mẹ cô cũng tới thành phố C, Cố Hạ nhân cơ hội này chuyển về.

Sau khi mẹ tới thì hai mẹ con rất vui vẻ, Cố Hạ mang bà đi khắp nơi, cùng nhau đi thăm những địa điểm nổi tiếng của thành phố C, cuộc sống mỗi ngày cũng khá phong phú. Không thể tránh được việc mẹ hỏi cô đã có bạn trai chưa, lúc ấy Cố Hạ khựng lại một chút, cuối cùng quyết định nói chưa có. Trong nháy mắt ấy, nỗi chua xót dâng lên, cô cảm thấy cô có bạn trai nhưng trước mặt bọn họ đó sẽ là gì?

Triền Thiệu Huy cũng không hề tìm cô, mặc dù vẫn không ngừng gọi điện thoại, có một buổi tối Triền Thiệu Huy ở đầu dây bên kia u oán nói, “Anh rất nhớ em, chừng nào thì em mới có thể về với anh?”

“Em muốn ở lại đây, ở cùng với mẹ.”

“Vậy chẳng phải còn đến ba ngày nữa sao?” Đầu bên kia khẽ thờ dài, “Em cũng không thèm rút ngắn thời gian lại để về với anh nữa.”

“Ngày mai em và mẹ sẽ đến công viên ở thành bắc chơi, nếu như anh muốn đi cùng thì em có thể vừa ở cùng nhau lại vừa ở cùng mẹ em” Cố Hạ nói, “Em nghĩ mẹ của em cũng sẽ không để ý đến việc anh tới đâu.”

Đầu bên kia yên lặng, Cố Hạ đột nhiên cảm giác được anh đang sợ, lạnh lùng nói một câu, “Yên tâm, em vẫn chưa nói cho mẹ biết chuyện chúng ta đâu.”, sau đó vội vàng cúp máy. Ngày hôm sau cuối cùng Cố Hạ cũng không thấy Triền Thiệu Huy tới, ngược lại anh sắp xếp một chiếc xe tới đón mẹ con cô đi dạo khắp nơi, Cố Hạ nhận ra người tài xế kia, A Đông mở cửa một chiếc xe taxi, còn nói khẽ với Cố Hạ Triền Thiệu Huy hy vọng khiến cho cô vui về.

Thật sự cô rất vui vẻ, mặc kệ Triền Thiệu Huy có tới hay không thì cô và mẹ cũng đi tham qua rất nhiều nơi. Hai ngày sau xe taxi đều do Triền Thiệu Huy sắp xếp, anh sợ Cố Hạ ra ngoài không tiện. Người lái xe lại thay đổi, Cố Hạ cảm thấy rất quen mặt, không nhớ ra tên gì nhưng biết chính là trợ lý của Triền Thiệu Huy. Gần đây anh rất tốt với cô, anh yêu mến cô, nhưng thật sự anh không hề nghĩ đến chuyện kết hôn, ngay cả gặp mặt mẹ cô anh cũng không chịu. Nghĩ kĩ lại thì cho tới bây giờ Triền Thiệu Huy cũng chưa từng nhắc đến chuyện gia đình mình với cô, Cố Hạ chỉ biết anh là con nhà có gia thế, con trai độc nhất của nhà họ Triền, những thứ khác hoàn toàn không biết gì cả, thì ra hiểu biết của cô về anh thật sự không nhiều lắm.

Mẹ ở lại khoảng mười ngày, mấy ngày này dạy cô cách nấu ăn, nói cô đừng quá bạc đãi mình, phải chú ý đến sức khỏe. Trước khi đi cũng không tránh được việc lải nhải mấy chuyện cá nhân của cô, nói cô thừa lúc tuổi còn trẻ tìm một người phù hợp, Cố Hạ chỉ cười, trả lời loa qua mấy câu.

Mẹ đi rồi, Cố Hạ thu thập một số thông tin về Triền Thiệu Huy, nghe nói ba của anh khởi nghiệp từ xã hội đen, vẫn còn vị trí nhất định trong giới xã hội đen của thành phố, về sau dần tẩy trắng sự nghiệp, mấy năm trước Triền Thiệu Huy bắt đầu chính thức tham gia vào việc kinh doanh của gia đình, được thừa kế vừa đời trước, công việc làm ăn trên tay anh ngày càng tốt. Trước mắt ông Triền đã lui khỏi công việc kinh doanh, nhưng uy tín vẫn còn rất lớn, Cố Hạ xem qua toàn bộ các lĩnh vực kinh doanh của Triền Thiệu Huy, sau đó cô cảm thấy mình nói hai chữ kết hôn trước mặt Triền Thiệu Huy không gọi là khờ dại mà quả thật là náo ngập nước mắt rồi.

Hai người yêu thương nhau, nếu không kết hôn thì khi tình yêu đã cạn, cũng chỉ là một kết cục, sớm cũng tốt, muộn cũng tốt, đều không tránh khỏi vận mệnh phải chia tay, Cố Hạ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, điện thoại vẫn vang lên, cầm điện thoại lên nhìn, cuối cùng ném trở về giường.

Bức rèm trong phòng thuê được kéo kín lại, một mình cô núp trong ổ chăn, ngay cả bên ngoài trời đã tối cũng không biết. Cũng chẳng biết ngủ đến mấy giờ, có người kéo chăn ra, hương vị ảm ảm xa xăm mà quen thuộc, anh hỏi: “Sao mãi không nghe máy?”

Toàn thân Cố Hạ không còn chút sức rụt lại, giọng nói mông lung, “Không nghe thấy.”

“Nói dối.” Triền Thiệu Huy khẽ gõ lên trán cô, anh cởi áo ngoài chui vào ổ chăn ôm lấy cô, không nói gì cả, nhắm mắt lại nhưng không tắt đèn trong phòng đi, thật lâu sau mới hỏi, “Em vẫn còn muốn ngủ sao?”

Cố Hạ không nói lời nào, nhắm mắt lại giống như đang ngủ nhưng lại không phải ngủ, Triền Thiệu Huy tắt đèn phòng ngủ, trong bóng tối nghe thấy giọng nói rất khẽ của Cố Hạ vang lên, “Anh vẫn sẽ luôn yêu thương em chứ?”

“Ừm.” Triền Thiệu Huy khẽ hôn lên trán cô, “Đừng suốt ngày suy nghĩ miên man nữa, vài ngày nữa em dọn về chỗ anh đi.”

Cố Hạ không lên tiếng, lúc Triền Thiệu Huy sắp ngủ, anh mới nghe thấy giọng nói của cô truyền đến từ trong bóng tối, “Triền Thiệu, em thật sự yêu anh.”

Có lẽ không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, sau đó cuộc sống vẫn có thể đơn giản thoải mái như vậy, tựa như cuộc sống vài tháng trước của bọn họ, vẫn ngọt ngào ảm ảm. Nhưng mà, cô biết rõ, thứ quan trọng nhất trong tình yêu đã mất đi, thứ đó gọi là cảm giác an toàn.

Chương 79: Nhượng bộ

Gần đây Triển Thiệu Huy cảm thấy phiền muộn, từ lần khỏi thuốc anh nhả ra là có thể nhìn ra được, ở công ty vì một chuyện nhỏ cũng có thể nổi giận mắng chửi người khác, mắng xong lại thấy càng phiền lòng. Trâu Nhuận Thành nhìn không được nói: “Đại ca, không phải chúng em chọc đến anh đấy chứ?”

Triển Thiệu Huy day day thái dương, lấy một điều thuốc từ trong hộp thuốc ra, người đã thân quen với anh đều biết anh không nghiện thuốc lá, ngoại trừ thỉnh thoảng hút một điều, bình thường đều không hút, lúc này lại đang châm bật lửa, nhả một làn khói, “Không phải.”

Trên ghế salon, Trịnh Giang Hà nói tiếp, “Gần đây công việc cũng khá thuận lợi. Đã không phải do chúng em, cũng không phải bởi vì chuyện công việc vậy thì chỉ còn lại chuyện người phụ nữ của anh thôi.”

Triển Thiệu Huy không nói gì, hút xong điều thuốc trong tay, hung hăng dập tắt đầu thuốc lá trong gạt tàn, “Cậu nói xem sao phụ nữ lại đáng ghét như vậy? Rõ ràng đang rất tốt, cô ấy hỏi có kết hôn không, tôi nói không kết hôn được, bây giờ cô ấy lại giận đối với tôi, không chịu về nhà thì không nói, ngay cả cơm cũng không nấu.”

Gần đây cuộc sống của Triển Thiệu Huy không được tốt lắm, Cố Hạ không còn nhiệt tình như ngày xưa nữa, nhiều khi thì dịu dàng, Triển Thiệu Huy giờ mọi thủ đoạn đổ dành cô, cô vẫn giữ bộ mặt kia, có đôi khi còn tức giận một cách khó hiểu, giống như một người phụ nữ vui buồn thất thường. Tối hôm qua anh tham gia một bữa tiệc rượu, trên người cũng khó tránh dính nước hoa của phụ nữ, đi một nửa vòng thành phố mới đến được nhà Cố Hạ thì đã khuya, kết quả Cố Hạ giống như vừa ăn phải thuốc súng, sống chết không chịu cho anh vào ngủ, còn khóa trái cửa phòng lại, nói thế nào cũng không mở cửa, khiến cho cuối cùng anh phải nửa đêm lái xe về nhà, trong lòng cực kì không thoải mái. Anh là hạng người gì cũng không phải Cố Hạ không biết, trước kia cũng đã từng gặp tình huống tương tự, Cố Hạ còn rất chu đáo pha nước cho anh tắm, nói anh sau này đừng uống quá nhiều rượu, anh cảm thấy dường như Cố Hạ đã thay đổi rất nhiều.

“Kết hôn?” Ngay cả Trịnh Giang Hà cũng cảm thấy bất ngờ, “Yêu cầu này hình như hơi quá.”

“Không phải là hơi quá mà là cực kì đòi hỏi.” Trâu Nhuận Thành tiếp lời, “Đừng nói đại ca không nghĩ đến chuyện kết hôn, nếu thật sự muốn kết hôn cũng không đến lượt Cố Hạ, vậy mà cô ta cũng không tự mà hiểu lấy. Đại ca, không phải anh nói Cố Hạ không tham lam sao? Thì ra cô ta đang làm le vị trí phụ nhân của nhà họ Triển.”

Triển Thiệu Huy cảm thấy Cố Hạ không phải là người có lòng tham, cô không bao giờ quần lấy anh đòi mua này mua kia, chẳng qua khi anh chủ động mua đồ cho cô, cô sẽ vui mừng ra mặt, vừa nhìn đã biết cô rất thích; đưa chi phiếu cô cũng không nhận, anh ném trong ngăn kéo cô cũng không động đến, thỉnh thoảng cô chỉ cảm ví của anh lấy một ít tiền để mua đồ, cũng chỉ mấy trăm đến hơn một ngàn. Triển Thiệu Huy rất thích điểm ấy của cô, phụ nữ quá tham lam không thể yêu được, nhưng mà hiện giờ Cố Hạ lại khiến cho anh không biết phải làm sao, “Tôi không biết cô ấy nghĩ thế nào mà lại muốn kết hôn, đòi tiền đòi xe tôi đều có thể cho cô ấy, hiện giờ ngoài miệng thì cô ấy không nói đến chuyện kết hôn nhưng trông dáng vẻ thì lại không hề hài lòng.”

“Phụ nữ đều không bao giờ biết đủ như vậy đấy.” Trâu Nhuận Thành thở dài, “Anh càng đối xử tốt với cô ta, cô ta sẽ càng kiêu căng, đến khi anh không đề ý đến cô ta thì cô ta lại chủ động dính lấy. Đại ca, nếu cảm thấy không vui về gì nữa thì chia tay đi, dù sao anh tìm phụ nữ cũng chỉ để vui về một chút, nay mỗi ngày đều phiền như vậy thì còn duy trì làm gì?”

“Tiểu Ngũ, đừng có ở đây mà nói lệch trọng tâm.” Trịnh Giang Hà liếc Trâu Nhuận Thành một cái, cho tới bây giờ Triển Thiệu Huy chưa bao giờ quen với phụ nữ, anh ta cũng biết Triển Thiệu Huy thật lòng thích Cố Hạ, làm anh em, anh ta tất nhiên muốn Triển Thiệu Huy được vui vẻ, “Đại ca, công việc kinh doanh nhiều như vậy anh cũng xử lí được, một người phụ nữ hần là cũng không khó đối phó. À, đúng rồi, gần đây sức khỏe của bác trai thế nào?”

Người anh ta hỏi chính là ba của Triển Thiệu Huy, Triển Thiệu Huy dựa lưng vào ghế, ngửa đầu nhìn lên trần nhà, dường như đang rất phiền, vẫn trả lời lại, “Khá tốt, dường bệnh ở Mĩ cũng không tệ lắm, mấy hôm nữa sẽ về nước.”

Trịnh Giang Hà lại hỏi, “Bác trai có giục anh kết hôn không?”

“Không đâu, không phải ông ấy không hiểu tôi, không ai có thể ép tôi làm gì được. Vả lại, trước kia ông ấy cũng đã đồng ý với tôi vài năm nữa mới nói đến vấn đề này.” Triển Thiệu Huy trả lời anh ta.

“Vậy là tốt rồi. Hay anh cứ để dành Cố Hạ một chút, em thấy Cố Hạ cũng không giống với loại phụ nữ vô tâm.” Trịnh Giang Hà khuyên anh lần nữa, tạm thời không có ai ép Triển Thiệu Huy là tốt rồi, nếu nhân vật máu chó như ông Triển mà tìm đối tượng cho Triển Thiệu Huy kết hôn, Trịnh Giang Hà nghĩ Cố Hạ lại càng không thể tiếp nhận được. Nếu như Triển Thiệu Huy muốn kết hôn thì cũng phải suy nghĩ cho sự nghiệp của nhà họ Triển, vẫn nên chọn một đối tượng có thể giúp được cho sự nghiệp của anh, người trong giang hồ, dù sao cũng thân bất do kỉ.

Trước mắt Triển Thiệu Huy thật sự không muốn chia tay với Cố Hạ như vậy, nhiều năm như vậy mới gặp được một người khiến cho anh nóng ruột nóng

gan như Cố Hạ, làm cho cuộc sống của anh có thêm nhiều niềm vui, anh muốn cuộc sống của mình trở lại như trước, dẫn theo cô gái mình thích ra ngoài dạo chơi, mỗi ngày đều nhìn thấy cô tươi cười chuyển động xung quanh mình, lúc tan ca về nhà mở cửa ra có thể ngửi thấy mùi thức ăn, cô gái trong căn nhà kia, vừa nghe lời lại vừa đáng yêu, vừa tự nhiên lại vừa hoạt bát.

Cuối tuần anh kéo Cố Hạ ra ngoài, lái xe thẳng tới thành bắc, Cố Hạ ngồi ở vị trí phụ, vẫn im lặng, quay đầu ra ngắm cảnh, thỉnh thoảng hỏi hột nói với Triển Thiệu Huy vài câu, không có chút hào hứng nào. Xe chạy thẳng đến biệt thự ven hồ, trước đó vào mùa xuân Cố Hạ đã từng đến đây một lần, lúc ấy hoa cỏ tươi tốt mon mồn, bây giờ đã là tháng mười, bầu trời cao lạ thường, gió bên hồ thổi tới chớp mũi thỉnh thoảng cảm nhận được một chút tươi mát, trời thu đã đến.

Biệt thự rất lớn, bên ngoài màu trắng, thiết kế giống như một cung điện, Triển Thiệu Huy kéo cô vào phòng ngủ, khung cửa sổ sát đất đối diện với bể bơi sau nhà, đứng trước cửa sổ, Triển Thiệu Huy ôm lấy cô từ sau lưng, nhìn ra bể bơi được ánh mặt trời chiếu rọi ánh lên những tia sáng lấp lánh ngoài cửa sổ, anh hỏi: “Em có thích bơi không?”

“Bơi được nhưng không giỏi lắm, chỉ có thể bơi ở chỗ nước cạn thôi.” Mắt Cố Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh ở căn biệt thự này rất đẹp, bên ngoài có một bãi cỏ rộng, xanh mon mồn làm cho người ta rất yêu thích.

“Bơi nhiều một chút sẽ giỏi lên.” Triển Thiệu Huy ôm cô cười, “Hiện tại thời tiết đã mát lên, không thích hợp cho em xuống nước. Hè sang năm anh sẽ dạy em, nhất định phải bồi dưỡng cho kỹ thuật bơi lội của em tốt hơn.”

Cố Hạ nhìn ra bên ngoài không trả lời.

Triển Thiệu Huy kéo cô đi thăm quan khắp nơi trong nhà mình, từng căn phòng ngủ, giải thích cho cô về phong cách thiết kế phòng ốc, khen ngợi nhà thiết kế không dứt, cuối cùng đến hành lang sau vườn, anh nói: “Căn nhà này là anh xây cho mình, từ thiết kế đến thi công, đến cả việc lắp đặt thiết bị trong nhà, thậm chí nội thất trong phòng, tất cả anh đều kiểm tra kỹ càng.”

“Em biết rồi.” Cố Hạ nhớ lần trước anh đã từng nói như vậy.

“Anh cảm thấy ở đây rất tốt, tự mình xây dựng cảm giác rất khác, anh rất thích nơi này.” Anh móc ra một chùm chìa khóa từ trong túi, đưa cho cô, “Ở đây mới là ngôi nhà mà anh tự mình xây dựng, anh muốn chia sẻ nó cùng em.”

Anh đưa cho cô một chùm chìa khóa màu vàng kim, nặng trĩu, kim loại sáng loáng dưới ánh mặt trời, anh nói: “Nếu có một người phụ nữ ở bên cạnh anh, anh cảm thấy người đó nhất định là em. Hạ Hạ, sau này em chính là nữ chủ nhân của ngôi nhà này.”

Cố Hạ có chút mờ mịt, đây có thể xem như lời hứa hẹn của anh không?

Ánh mặt cô hiện lên một vẻ ngây thơ, còn sáng như một vì sao, Triển Thiệu Huy cười cười, nhét chùm chìa khóa vào trong lòng bàn tay cô, nắm chặt lấy tay cô, “Chẳng lẽ em còn không hiểu sao? Anh chỉ thích một mình em, sau này chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau, từ nay về sau sẽ ở đây.”

Chùm chìa khóa kim loại được giữ chặt trong lòng bàn tay cô, rất an tâm, Cố Hạ ngẩng đầu lên hỏi anh: “Vĩnh viễn ở bên nhau sao?”

“Vĩnh viễn, chỉ cần em yêu anh.” Triển Thiệu Huy đặt tay lên hai đầu vai cô, giọng nói thuần hậu. Anh muốn tình yêu của cô, muốn cuộc sống như trước kia. Anh ôm cô vào trong lòng, cọ cọ lên mặt cô, “Lát nữa anh sẽ gọi quản gia và người giúp việc đến chính thức giới thiệu em với bọn họ, sau này anh sẽ mặc kệ nơi này, em tới trông nom nó được không?”

Cố Hạ không nghĩ sẽ trông nom một ngôi nhà như vậy, cũng sẽ không trông nom nó, nhưng mà cô thích được tín nhiệm và tôn trọng như vậy, cô biết rõ Triển Thiệu Huy cũng có chỗ khó xử, nhưng chỉ cần Triển Thiệu Huy nguyện ý cho cô một lời hứa hẹn, có quyết tâm muốn vĩnh viễn ở bên cạnh cô, cô nguyện ý cùng anh đối mặt với tương lai.

Triển Thiệu Huy kéo tay cô trở vào phòng, gọi tất cả người giúp việc, đầu bếp, lái xe trong biệt thự tới, nói với bọn họ từ nay về sau Cố Hạ sẽ ở đây, từ nay về sau có chuyện gì đều để cho Cố Hạ quyết, trịnh trọng giống như đang tuyên bố một chuyện rất lớn, ánh mắt của bọn họ vụng trộm dò xét Cố Hạ, giống như cấp dưới cư xử với lãnh đạo, khiến cho Cố Hạ thấy rất ngại ngùng, dùng sức kéo tay Triển Thiệu Huy, ghé vào lỗ tai anh thấp giọng nói: “Đừng nói vậy, em không nghĩ sẽ ở lại đây đâu.”

“Bây giờ không ở, sau này sẽ đến ở.” Triển Thiệu Huy cười nói.

Giữa trưa bọn họ ăn cơm trong biệt thự, tài nấu nướng của đầu bếp rất tốt, Cố Hạ ăn nhiều hơn bình thường một chén, Triển Thiệu Huy cười nói: “Xem ra anh phải tăng lương cho bọn họ thôi, đầu bếp ở đây đúng là nấu hợp khẩu vị của em.”

Cố Hạ mỉm môi cười, có thể là bởi vì tâm trạng hôm nay khá tốt. Sau buổi trưa Triển Thiệu Huy mang cô ra ngoài khu biệt thự tản bộ, căn biệt thự ven hồ này chiếm một diện tích khá lớn, từ ngôi biệt thự này đến căn hộ khác khá xa, bình thường đều phải đi xe đến. Mặc dù vậy Triển Thiệu Huy nói cứ đi bộ, lát nữa không muốn đi thì gọi lái xe tới đón họ.

Cố Hạ chạy khắp nơi, dòng suối nhỏ chảy róc rách, trong thấy cả đá, dưới đá là những viên đá cuội trơn bóng, Cố Hạ rất muốn cời giày lội vào dòng suối kia, giẫm lên những viên đá ấy, ý nghĩ này đang không ngừng thôi thúc cô thì phía trước truyền tới giọng nói của một nam một nữ, “Em đã mang thai rồi còn xuống nước cái gì nữa, dòng suối này là nước từ trên núi chảy xuống, lội vào rất lạnh, phụ nữ có thai phải chú ý, nếu không cẩn thận sẽ rất nguy hiểm.”

Một nam một nữ đang đi tới, Cố Hạ cũng nhận ra hai người đang nói chuyện kia, đã từng đánh bài chung, nhìn thấy bọn họ, Cố Hạ nhớ tới hình như

trước kia Triền Thiệu Huy đã từng nói Long Trạch cũng ở chỗ này, Tiết Đồng đứng bên cạnh lắc lắc cánh tay anh ta, “Anh xem mặt trời lên cao như vậy, sao lại lạnh được chứ? Em chỉ lội xuống một lát thôi, anh lại vịn em như vậy, làm sao có thể bị ngã được, xuống một lát sẽ lên ngay, đập lên nhiều đá cuội xem như để massage chân đi.”

“Làm sao không thể? Ngộ nhờ bị ngã thì phải làm sao? Cho dù không ngã thì cũng rất dễ bị cảm lạnh, muốn massage thì về nhà tìm người đến làm, đừng nghĩ đến chuyện xuống nước nữa!” Long Trạch khề мэng cô, anh ta nhìn thấy Triền Thiệu Huy đi tới thì trở nên đứng đắn hơn, bắt chuyện với anh, “Anh Triền, hôm nay lại còn đến chơi nữa, bình thường rất ít khi thấy anh đến đây dạo.”

“Anh cho rằng ai cũng rảnh như anh sao?” Triền Thiệu Huy đáp trả lại anh ra, lại bắt chuyện với Tiết Đồng, điện thoại trong túi vang lên, anh lấy điện thoại đi ra chỗ khác nghe.

Đã một thời gian Cố Hạ không gặp cặp đôi của Tiết Đồng, bụng Tiết Đồng đã to lên, mặc một bộ quần áo bà bầu, Tiết Đồng vẫn còn nhớ rõ Cố Hạ, cũng cười cười chào hỏi cô, “Cố Hạ, càng ngày càng đẹp đấy.”

“Cố xinh đẹp thì cũng kém cô.” Cố Hạ trả lời cô ấy, cô không nghĩ tới Tiết Đồng cùng tuổi mà đã có con nhanh như vậy, nhìn thấy Long Trạch nắm chặt cánh tay cô ấy, nói: “Phụ nữ có thai phải chú ý nhiều, vậy mà cô còn muốn xuống nước sao.”

“Tôi chỉ tùy tiện nói vậy thôi.” Tiết Đồng cười.

Cố Hạ nhìn nhìn bụng của cô ấy, “Bây giờ được mấy tháng rồi?”

“Bảy tháng.” Tiết Đồng tựa vào người Long Trạch, cô ấy chỉ chỉ về phía kia nói, “Tháng trước chúng tôi vừa kết hôn, sẽ ở đây, nếu có thời gian thì hãy cùng Triền thiệu tới chơi.”

Bọn họ đã như vậy, không kết hôn cũng không được, Cố Hạ không biết lúc bọn họ kết hôn có từng gặp vấn đề như mình và Triền Thiệu Huy không, nhưng nhìn thấy dáng vẻ chăm sóc của Long Trạch dành cho cô ấy, có nên từ bỏ không nghĩ đến chuyện kết hôn nữa không, Cố Hạ tùy tiện nói: “Bụng cô rất nhỏ, nhìn không ra đã bảy tháng rồi.”

“Đúng là rất nhỏ.” Tiết Đồng cười hắc hắc, Long Trạch đứng cạnh cô ấy xen vào: “Em ăn uống như vậy mà có thể lớn được sao? Em xem, ai cũng nói bụng em nhỏ, em còn không quay về ăn nhiều một chút.”

Tiết Đồng đáp trả lại, “Em đã ăn rất nhiều rồi, so với trước kia thì bất kể cái gì cũng ăn được, mấy thứ trong bụng đã sắp lên tới cổ rồi mới phải ra đây tản bộ, có phải anh muốn làm cho dạ dày em vỡ ra không?”

“Vậy hẳn là mỗi ngày em phải ăn nhiều bữa vào.” Long Trạch nói.

“Ai cha, anh đừng lái nhai nữa, giống mẹ em quá đi.” Tiết Đồng tỏ ra không kiên nhẫn, “Anh nói anh là một người đàn ông, sao lại nói nhiều vậy chứ?”

“Em còn chê anh nói nhiều à?” Long Trạch uy hiếp cô, “Lát nữa về nhà anh sẽ mách với mẹ em mới vừa rồi em lội xuống nước, để xem mẹ em sẽ mắng em thế nào.”

Tiết Đồng cười nịnh nọt: “Đừng nói với mẹ em mà, mẹ rất hay lái nhai, mất vài ngày không được yên tĩnh mất thôi. . .”

Hai người bọn họ mỗi người một câu, Cố Hạ đứng bên cạnh cười nhìn bọn họ ân ái ái, hai người kia thật là làm cho người ta hâm mộ, bây giờ cũng đã kết hôn, sẽ nhanh chóng có em bé, dáng vẻ làm ba làm mẹ cũng không phải quá thành thực, còn phải học hỏi nhiều, chẳng qua là cho dù có cãi nhau cũng rất ngọt ngào. Triền Thiệu Huy tiếp điện thoại xong đi tới, ôm lấy vai cô, “Đang nói gì vậy?”

Cố Hạ cười cười, “Nói vài câu thôi.”

Mọi người nói chuyện vài câu sau đó đi về hai hướng khác nhau, đến khi Long Trạch và Tiết Đồng đi xa, Cố Hạ nói: “Bọn họ thật làm cho người khác hâm mộ.”

“Có gì mà hâm mộ.” Triền Thiệu Huy khinh thường, “Long Trạch đã rời khỏi giới cờ bạc, việc kinh doanh cũng không lớn, nghe nói ánh mắt của anh ta rất độc đáo, trước kia còn có người đoán anh ta sẽ là thần bài tiếp theo, ngay cả Lão Tứ cũng nghĩ như vậy, kết quả anh ta ở lại thành phố C, mỗi ngày chỉ trông chừng bà xã của anh ta.”

“Làm sao anh biết anh ta không hạnh phúc?” Cố Hạ cảm thấy nụ cười trên mặt Long Trạch phát ra từ trong lòng, “Có lẽ anh ta đã có được thứ mình muốn.”

“Thứ đó là gì? Một đứa bé sao?” Thật ra Triền Thiệu Huy cũng có hơi không hiểu nổi Long Trạch, nhưng mà anh cũng không quan tâm, “Thôi, chúng ta đừng nói chuyện người khác nữa. Đi một chưa? Về nhà nghỉ một lát đi.”

Về nhà ngồi trên ghế salon một lúc thì quản gia vội vàng đi vào, dường như có chuyện báo cáo với Triền Thiệu Huy, Triền Thiệu Huy bảo ông ta cứ nói thẳng, quản gia nói: “Triền lão gia đã về tới.”

Chương 80: Chấm dứt

Nghe vậy, ánh mắt Triền Thiệu Huy có chút bất ngờ nhưng lập tức ẩn nấp sau màu mắt đen, anh khẽ vỗ vỗ tay Cố Hạ, “Em lên lầu trước đi.”

Lòng Cố Hạ chùn xuống, cô cũng không phải người được công nhận, làm sao có thể xuất hiện trước mặt ba của Triền Thiệu Huy chứ. Cô ngồi trên ghế salon, cúi thấp đầu không hề động đậy. Lúc đang giằng co thì đã có người chậm rãi đi ra ngoài cửa chính của biệt thự, Triền Thiệu Huy thấy Cố Hạ không có phản ứng gì cũng không để ý tới cô nữa, vội vàng đứng lên chạy ra cửa đón.

Ngoài cửa ra vào xuất hiện một người đàn ông khoảng hơn 50 tuổi, được vài người vây quanh, đi không nhanh lắm, bất kể lúc trước có rơi vào hoàn cảnh nào, bất kể có kẻ nào bày kế hãm hại thì năm đó công việc làm ăn của ông Triền cũng làm mưa làm gió một cõi ở thành phố C, lúc còn trẻ tuổi quá liều mạng làm việc nên về già bệnh tật quần thân, thời gian trước đã rút lui khỏi vị trí của mình, chuyển giao sự nghiệp cho con trai. Sau khi con trai đã đưa công việc làm ăn của nhà họ Triền vào quỹ đạo ông mới thoải mái ra nước ngoài tiếp nhận trị liệu cùng đường bệnh, tuy sức khỏe không tỉnh là quá tốt nhưng gương mặt còn giữ được vẻ khí khái, từng động tác giờ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ uy nghiêm.

Triền Thiệu Huy chạy tới, “Ba ba, sao ba lại tới đây? Cũng không báo trước cho con một tiếng.”

“Đã hơn một năm không có ở thành phố C, hôm nay về đây muốn đi loanh quanh một chút.” Mặc dù là nói chuyện với con mình nhưng mặt ông Triền vẫn giữ vẻ uy nghiêm lạnh nhạt, ông quan sát đại sảnh một lát, tiếp tục nói: “Vừa trở về đây đã muốn tới thăm căn nhà mới xây này của con, nghe nói con tự xây cho mình một ngôi nhà còn đặc biệt hơn cả nhà chính nên thuận đường ghé qua.”

“Thế nào? Có hài lòng không?” Triền Thiệu Huy đứng sững vai với ba mình.

“Rất hài lòng với khung cảnh căn nhà, về phần phòng ốc của con...” Ông Triền dừng lại một chút, “Chỉ có thể kém trình độ thưởng thức của con kém ba quá nhiều.”

Triền Thiệu Huy cười lạnh, “Ba lúc nào cũng nói vậy.”

“Con cũng luôn như vậy còn gì.” Ông Triền chậm rãi nói, ông cũng chú ý tới bên cạnh ghế salon có một người phụ nữ đang đứng, đôi phương nhìn ông khẽ mỉm cười, ông cũng không đáp lại, dường như chỉ xem người phụ nữ này như vật trang trí trong nhà, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua hướng khác. Triền Thiệu Huy giải thích với ông, “Đây là bạn của con.”

Đại sảnh rộng rãi lại yên tĩnh, lời của bọn họ tất nhiên đã rơi vào tai Cố Hạ, Cố Hạ đang nghĩ xem có nên chào hỏi hay không, tình cảnh này khiến cho cô có chút bất ngờ, đang vô cùng do dự thì Triền lão gia xoay người đi, tất nhiên không hề có hứng thú với cô, ông không thèm đếm xỉa tới nói: “Ba biết rồi.”

Triền lão gia không đi về phía Cố Hạ mà đi về phía cầu thang, sau khi quay lưng thì mọi người cũng đi theo bước chân của ông, ông vừa đi vừa nói với con mình: “Nếu con thích thì nuôi mười hay tám người cũng được, thiếu phụ nữ, đàn ông sẽ bớt đi thú vui, đừng làm ảnh hưởng đến chuyện chính sự là được. Thiệu Huy, cho tới bây giờ con chưa từng khiến cho ba thất vọng, ba cũng không lo lắng con sẽ vướng vào mấy chuyện này nữa.”

Trên mặt Triền Thiệu Huy hiện lên một nụ cười sâu xa, “Sự nghiệp của nhà họ Triền sẽ ở trong tay của con mà phát triển rực rỡ.”

“Ba tin vào con của mình.” Triền lão gia vui mừng nở một nụ cười, “Và lại chừng hai năm nữa con đã 28, dựa theo lời nói mấy năm trước của ba, qua 28 tuổi con cũng nên lập gia đình, hai năm qua con cũng đã quen biết không ít những cô gái có gia thế tốt, nếu thích một trong những người đó là tốt nhất; nếu không thích thì ba sẽ chọn giúp con một người rộng lượng một chút, có thể ngoại giao giữ gìn mặt mũi cho công ty là được, về phần những người phụ nữ bên ngoài, đừng quá mức ghen tuông là được.”

“Hai năm nữa hãy nói.”

“Hai năm trôi qua rất nhanh, chúng ta cứ nói trước như vậy, sau này con đỡ phải nói ba ép con.” Triền lão gia đứng ngay cầu thang nhìn nhìn, cũng không quá hứng thú với nhà của Triền Thiệu Huy, lại chậm rãi đi về phía cửa trước, lúc sắp ra khỏi biệt thự, ông dùng chân nhìn thoáng vào trong nhà, nói một câu: “Trình độ thưởng thức của chúng ta cũng không kém như vậy chứ?”

Triền Thiệu Huy không biết ba đang nói căn nhà hay là nói người phụ nữ của mình, cũng từ chối cho ý kiến về việc này. Hai ba con tùy tiện nói vài câu, sau đó Triền lão gia được người khác đỡ vào xe hơi trong vườn, hôm nay ông còn muốn đến thăm vài người bạn, cũng không cần Triền Thiệu Huy đi cùng.

Đến khi xe hơi đã đi, Triền Thiệu Huy mời trở vào đại sảnh, nhìn thấy Cố Hạ vẫn đứng thẳng tắp bên cạnh ghế salon, sắc mặt trắng như tờ giấy, cả người cũng yếu ớt như tờ giấy, Triền Thiệu Huy đi tới, giải thích: “Ba anh không dễ nói chuyện, cho nên anh không giới thiệu em với ông ấy.”

Cố Hạ ngẩng đầu nhìn anh, cô chậm rãi nâng tay phải lên, bàn tay vuốt ve chùm chìa khóa nặng trĩu sáng nay Triền Thiệu Huy đã đưa cho cô, giọng nói nặng nề thốt ra, “Thì ra anh nói vĩnh viễn ở bên cạnh em là chỉ em vĩnh viễn làm tình nhân của anh.”

“Nếu như chúng ta không kết hôn, chỉ cần em nguyện ý ở bên em, em sẽ không quan tâm đến hôn nhân, không quan tâm đến pháp luật có tán thành hay không, không quan tâm người nhà của em có thừa nhận hay không, không quan tâm đến việc cưới hỏi đáng hoàng hay chỉ vĩnh viễn sống cùng nhau, nhưng mà thì ra anh vẫn sẽ kết hôn, hơn nữa còn là hai năm sau, chỉ là đó không phải là em mà thôi.” Cho tới bây giờ Cố Hạ mới cảm thấy người đàn ông đang đứng trước mặt mình lạ lẫm như vậy, cô ném thật mạnh chìa khóa vào người anh, dường như muốn gào lên, “Triển Thiệu Huy, sao anh có thể ích kỉ như vậy?”

Chùm chìa khóa nện vào ngực Triển Thiệu Huy rồi nặng nề rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh rất nhẹ, Triển Thiệu Huy nhủ thầm, “Anh ích kỉ? Anh cho em những thứ tốt nhất, hôn nhân chỉ là hình thức, chỉ theo nhu cầu mà hợp tác mà thôi, anh đã nói với em rồi, từ nay về sau nơi này mới là nhà của anh, sau này anh chỉ biết một mình em, em còn âm ỉ như vậy, rốt cuộc em muốn thế nào đây?”

“Đây không phải là gia đình của anh. Đây chỉ là một trong số những căn nhà của anh thôi, trước mắt có thể đây chỉ là một ngôi biệt thự anh thích nhất mà thôi, lúc nào anh cũng có thể xây thêm những căn nhà mới, sau đó lại nuôi thêm mười hay tám người trong đấy.” Cố Hạ lạnh lùng nói, “Nghe nói ba anh cũng nuôi không ít tình nhân ở bên ngoài, đây có phải là truyền thống của nhà anh không? Triển Thiệu Huy, em cho anh biết, em sẽ không làm một trong số những tình nhân của anh.”

“Anh là hạng người gì chẳng lẽ em lại không biết sao?” Triển Thiệu Huy thật sự bị Cố Hạ khiến cho bức bối, thời gian tốt đẹp vừa qua không phải chỉ để dẫn tới sự tình này, “Em cứ nghỉ thần nghỉ quỷ như vậy rốt cuộc là muốn thế nào đây?”

Sắc mặt Cố Hạ trở nên lạnh lùng, thật lâu sau mới nói: “Em sẽ không chia sẻ người đàn ông của mình với người phụ nữ khác, cho dù trái tim người đàn ông này ở chỗ em. Em sẽ không làm tình nhân của anh, sẽ không để cho con của em bị người khác gọi là con riêng. Nếu chúng ta đã không có tương lai thì hãy kết thúc ở đây đi.”

Trong nháy mắt không khí trong đại sảnh trở nên nặng nề, hơi thở của Triển Thiệu Huy trở nên dồn dập, anh chưa từng đối xử dịu dàng như vậy với một người phụ nữ, bây giờ người phụ nữ này còn nói muốn kết thúc, con tức giận từ dưới biển sâu xông lên đầu, Triển Thiệu Huy chán vấn cô: “Em đang uy hiếp anh sao? Cố Hạ, cái gì khiến em cho rằng em có thể uy hiếp được anh, có phải em muốn vị trí chủ nhân trong căn nhà chính kia của anh không? Hôm nay anh nói để em rõ, em không thể trở thành bà Triển được đâu, vị trí kia em không thể ngồi nổi, đừng có ý vào việc anh thích em mà sinh lòng tham không đáy.”

Sắc mặt Cố Hạ càng trở nên tái nhợt, môi mấp máy dường như không nói nên lời, anh nói cô lòng tham không đáy, đã cùng giường cùng chiếu gần nửa năm trời, cuối cùng đổi lại chỉ là thế này, nước mắt rung rung nơi hốc mắt, cô ngẩng đầu lên, dường như rất gian nan mới có thể nói nên lời, “Triển Thiệu Huy, anh thật sự quá ích kỉ.”

Cố Hạ chạy ra ngoài, thì ra tình yêu của bọn họ chỉ là một đóa hoa đêm, lúc nở rộ dù có rực rỡ cỡ nào nhưng cũng rất ngắn ngủi, sau khi sắc hoa nở rộ rực rỡ, bầu trời đêm vẫn tối mịt, thứ con người ta nhận được chỉ là những mảnh tàn vụn vỡ.

Triển Thiệu Huy không đến tìm cô nữa, Cố Hạ cảm thấy lòng nhói đau, không thể nói rõ đau thế nào, dường như lồng ngực trống rỗng. Trạng thái ấy ảnh hưởng đến công việc khiến cô phạm sai lầm, lúc Trâu Nhuận Thành gọi cô vào văn phòng cũng nhìn thấy hình như cô rất tiêu tụy, nhẹ giọng nói: “Cô ngồi đi.”

Tóc mái trên trán quá dài, lúc cúi đầu có thể che khuất cả khuôn mặt, Cố Hạ ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh ta, “Anh muốn nói gì thì cứ nói đi.”

Trâu Nhuận Thành yên lặng một lúc, nhưng rồi vẫn mở miệng, “Cố Hạ, cô chủ động làm đơn từ chức đi, còn số tiền bồi thường kia thì quên đi.”

Số tiền bồi thường anh ta nói chính là một khoản tiền phạt, mấy ngày nay tinh thần Cố Hạ không được tốt, phạm một sai lầm rất lớn trong công việc, một nhân viên trong tổ tiêu thụ lúc tính giá đã báo sai một con số mà Cố Hạ cũng không phát hiện ra, dựa theo bảng báo giá của anh ta mà làm, đơn đặt hàng này không lớn, có thể cũng bởi vì nguyên nhân này mà người xét duyệt sau đó cũng không để ý lắm, mặt khác công việc khá nhiều nên đã xảy ra sơ sót này, vậy nên đơn hàng này chẳng những không có lợi nhuận mà công ty còn phải bồi thường gần một trăm vạn. Loại sơ sót sinh ra sai lầm này nhất định công ty sẽ xử lí, theo quyết định xử lí của giám đốc thì nhân viên phải bồi thường tiền, mỗi người ngoại trừ bồi thường 1% tổn thất của công ty còn phải trả nửa năm tiền lương. Dường như Trâu Nhuận Thành cảm thấy có chút khó xử, nói thêm: “Công ty lấy việc kiểm soát lợi nhuận làm mục tiêu, phạm phải sai lầm này cần phải có người đứng ra gánh vác trách nhiệm thì cả công ty mới yên được, nếu cô chủ động từ chức, mọi người đều có thể giữ lại mặt mũi.”

“Tôi biết rồi.” Cố Hạ nói khẽ, quyết định xử lí của công ty đã ban hành, Trâu Nhuận Thành vẫn muốn cô từ chức, đây hẳn là ý của người nào đó.

Trâu Nhuận Thành không muốn cứ yên lặng như vậy, hỏi: “Cô có còn yêu cầu gì không?”

“Không có.” Sau nửa ngày, Cố Hạ đã biết rõ còn hỏi một câu, “Đây là ý của Triển thiếu, đúng không?”

“Cố Hạ, cô cũng đừng trách đại ca.” Trâu Nhuận Thành khuyên nhủ, “Cô chủ động từ chức đối với công ty và với cả cô đều tốt, có trừ lương cô thì trên cơ bản cũng không được bao nhiêu, vả lại, với vị trí của cô mà còn bị xử phạt thì sau này tiền đồ ở Khai Hoành cũng rất có hạn.”

“Tôi hiểu rồi.” Cố Hạ nói, “Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi xuống trước đây, tôi phải về hoàn thành tất cả công việc còn lại.”

Trâu Nhuận Thành phát tay ý bảo cô rời đi, đến khi Cố Hạ xoay người đi được vài bước thì gọi cô lại, đứng dậy từ bàn làm việc đi tới, “Cố Hạ, cô gọi điện thoại cho đại ca đi, đừng giận dữ nữa, cứ tiếp tục gây sự như vậy cũng không có ý nghĩa gì, ở vào vị trí của đại ca, anh ấy rất khó xử, anh ấy thật lòng thích cô, còn cô nha, vẫn phải vui vẻ mà biết điểm dừng đi.”

Mấy ngày nay tới nào Triển Thiệu Huy cũng kéo bọn họ đi uống rượu, Trâu Nhuận Thành biết rõ lòng đại ca thật sự không thoải mái nghĩ muốn khuyên

nhủ Cố Hạ.

Cố Hạ quay đầu đi, “Anh sẽ không hiểu đâu.”

Tác giả: chương này ngược quá, mình cũng không muốn đọc, lúc viết cũng rất khổ sở. Nhưng tình trạng này sẽ chấm dứt nhanh thôi, chuyển sang ngược nam chính.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Một mặt

Cố Hạ gặp lại Triển Thiệu Huy ở một nhà hàng, khoảng hơn 8h tối, ngày đó cô vừa bị một công ty từ chối, sau khi rời khỏi Khải Hoàn, cô nộp một đồng sơ yếu lý lịch, cũng nhận rất nhiều cuộc điện thoại gọi phỏng vấn, cuối cùng cô nhận một công ty cũng không tệ lắm. Chẳng qua cô vừa mới đi làm hai ngày thì hôm nay bộ phận nhân sự gọi đến nói cô phải tạm thời rời khỏi vị trí, trưởng phòng ấy nói: “Cô Cố, chúng tôi không thể thuê cô được.”

Cố Hạ cảm thấy bất ngờ, đối phương cũng giải thích nguyên nhân, “Cô Cố, chúng tôi chỉ muốn làm ăn yên ổn thôi, không muốn đắc tội với người khác, càng không muốn đối địch với tập đoàn Triển thị. Cô hãy giải quyết xong vấn đề của mình trước đi đã rồi trở về làm việc sẽ hay hơn.”

Cô đã hiểu, có tiền thật sự rất tốt, trước kia Triển Thiệu Huy đã từng nói, chỉ cần anh không vui thì sẽ không có công ty nào dám nhận cô. Trong lòng vô cùng buồn bực, đi dạo không có mục đích dọc theo đường lớn, đi đến một nhà hàng thì gặp anh, hết lần này đến lần khác luôn trùng hợp như vậy, luôn gặp phải kia Triển Thiệu Huy. Triển Thiệu Huy mặc đồ vest đang đứng cùng một nhóm người trước lối ra của khách sạn, dường như hai linh hồn tương thông nhau, vốn đang đi về phía trước anh lại quay đầu sang, vừa khéo bắt gặp ánh mắt của Cố Hạ, anh dừng bước lại ngay, nhìn về phía Cố Hạ đứng xa xa. Thật ra hai người đều nhìn đối phương một cách xa lạ, chỉ đứng xa nhìn nhau vài giây, Cố Hạ quay đầu đi, Triển Thiệu Huy cũng đi về phía bãi đỗ xe, tiến vào trong xe, sau đó không nhìn nhau nữa.

Anh là người đầu tiên cô yêu, cũng từng có một quãng thời gian ngọt ngào, anh thật sự thích cô, giống như một chàng hoàng tử cỡi ngựa trắng từ xa đi đến, mang đến cho cô một đoạn tình yêu say đắm. Cãi nhau, giận nhau, lòng nhói đau, nhưng nhìn thấy khuôn mặt anh, Cố Hạ biết mình vẫn còn yêu anh, yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Nhưng muốn cô tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cô không thể làm được, làm như vậy giống như bóp nát tình yêu của cô.

Một giọt mưa rơi trên chóp mũi, rồi cuộc bầu trời u ám đã trút xuống một cơn mưa.

Trời thu mang đến từng cơn lạnh, Cố Hạ đi qua lối đi bộ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lá cây thưa thớt, nhìn những phiến lá hình trứng Cố Hạ lại nhớ đến cô đã cùng đi với Triển Thiệu Huy ở núi Lạc Vân, đêm hôm đó cũng mưa, rất lớn rất lớn, cô nhớ đêm ấy rất lạnh, một ánh nến le lói ngọn lửa bằng hạt đậu, nếu như đêm ấy không có Triển Thiệu Huy, cô sẽ rất sợ hãi. Nhưng mà nếu như không có anh thì Cố Hạ cũng sẽ không gặp phải tình cảnh như vậy, nghĩ thế, ngược lại Cố Hạ nở nụ cười, thật ra bọn họ cũng từng có một quãng thời gian tốt đẹp. Nhất là mùa hè không lâu trước kia, nhắm mắt lại, dường như Cố Hạ có thể ngửi thấy mùi hoa sen, nở rộ rõ đây trời, đêm hôm đó Triển Thiệu Huy lái xe đi rất xa, chỗ đó là một hồ sen lớn, Triển Thiệu Huy còn hái cho cô một đóa, thiếu chút nữa đã rơi xuống ao.

Về sau cầm một ít hoa sen để vào xe của anh, cô không cho anh ném đi, anh cũng không ném, cho đến khi toàn bộ đều héo hết. Nhưng ngày ấy, nhớ tới đều rất ngọt ngào, Cố Hạ hơi nhếch khóe môi, nếu như thời gian có thể dừng lại ở đó thì có phải cuộc sống sẽ rất tươi đẹp không?

Cô biết rõ hạnh phúc kia cuối cùng sẽ bị thời gian phủ kín, sau này Triển Thiệu Huy sẽ có người phụ nữ khác, cuối cùng hai người cũng sẽ phải đi tới bước này, ngay cả công việc anh cũng không cho cô, trong mắt anh, trong lòng anh, cuối cùng cô cũng chỉ là một người phụ nữ tham lam. Cố Hạ dừng bước, nhìn chung quanh một chút, ánh đèn đường sáng loáng không tắt, cô đi vào một trung tâm mua sắm gần đó tìm một tiệm trang điểm nói thợ trang điểm giúp cô trang điểm thật trang nhã, mái tóc dài được búi lên, sau đó thay một bộ quần áo mới, nhìn hình ảnh của mình trong gương, rồi sau đó lấy điện thoại đi động ra, bấm một dãy số quen thuộc, cô nói, “Em muốn gặp anh.”

Đầu dây bên kia yên lặng không lên tiếng, thật lâu sau, giọng nói thuần hậu kia mới truyền đến, “Em đang ở đâu?”

“Em đang đi đến sân thể dục cách công viên không xa, chỗ đó có một hành lang có rất nhiều ghế, em chờ anh ở đó.”

Đầu bên kia “Ừ” một tiếng, không nói thêm gì nữa, Cố Hạ cúp máy, cô giẫm lên nền gạch từng bước một đi về phía trước, mỗi một bước chân lại càng nặng nề hơn. Mưa phùn vẫn liên tục rơi xuống mang lại cảm giác mát mẻ, mưa nhỏ nhưa vậy mà cầm dù sẽ rất dư thừa.

Nửa tiếng sau Triển Thiệu Huy tới, tuy nói đã kết thúc với Cố Hạ nhưng Triển Thiệu Huy vẫn không thể tỉnh táo mà từ bỏ được, không muốn để cho Cố Hạ tìm được một công việc phù hợp chỉ là để ép cô lùi bước, cuối cùng cô cũng đã đến tìm anh. Anh đứng trước hành lang cau mày, nhìn một lát cũng không thấy Cố Hạ đâu, đang định xoay người bước đi thì nghe thấy một giọng nói trong veo truyền đến từ trong bóng tối, “Triển thiếu...”

Cố Hạ đang đứng trên một bậc thang cách đó không xa, mặc một chiếc váy rất đẹp màu cam, thật ra Triển Thiệu Huy không nhìn rõ lắm nét mặt của cô, nhưng cảm giác được hình như cô đã nở một nụ cười trên mặt, thật ra khi Cố Hạ cười tươi rất đẹp, khuôn mặt sinh động lại sáng ngời, Triển Thiệu Huy dút một tay vào túi quần, không có bất kì động tác gì, khéo miệng chỉ không tự giác được hơi cong lên.

Cố Hạ bước xống cầu thang, đứng cách Triển Thiệu Huy hơn một mét, “Triển thiếu, em muốn đến đây nói với anh một tiếng.”

“Nói gì?” Triển Thiệu Huy cũng mở miệng.

Cô thật sự nở một nụ cười thật tươi, “Em muốn nói với anh, em yêu anh.”

Triển Thiệu Huy cảm thấy chắc hẳn cô đang chủ động lấy lòng mình, thật ra làm sao mà anh không muốn trở lại cuộc sống trước kia chứ? Khóe miệng Triển Thiệu Huy khẽ nhếch lên, “Anh biết rồi, Hạ Hạ, chúng ta sẽ thật vui vẻ như trước kia, anh vẫn còn rất thích em, chỉ cần em không gây sự nữa, anh vẫn sẽ đối xử tốt với em.”

Cố Hạ lắc đầu, “Triển thiếu, chúng ta không thể giống như trước kia được nữa, cũng không thể trở về mùa hè trước kia được.”

Triển Thiệu Huy nhíu mày, “Vậy em nói anh phải làm sao bây giờ?”

Giọng nói của Cố Hạ vẫn trong veo, giống như chiếc chuông gió bị một cơn gió thổi qua, “Em chỉ muốn để lại cho anh ấn tượng đẹp nhất.”

Triển Thiệu Huy khẽ phát ra một tiếng cười lạnh, “Sự kiên nhẫn của anh có hạn.” Cho tới bây giờ chưa từng nghĩ sẽ có một người phụ nữ sẽ nói hai chữ “kết thúc” với anh, nhưng mà Cố Hạ lại nói vậy. Anh rất tức giận, nhưng vẫn không cam lòng. Cố Hạ gọi điện báo anh đến anh đã đến rồi, anh đã nhượng bộ đến mức mình cũng không thể nào tưởng tượng nổi, anh đã mệt mỏi, như lời Tiểu Ngũ đã nói, tìm phụ nữ là để vui vẻ, nhưng hôm nay anh chỉ thấy phiền, nếu như không thể trở lại như trước kia thì anh cũng không muốn kiên trì nữa, “Nếu như em không muốn tiếp tục nữa thì từ đây về sau anh cũng sẽ không thích em nữa, cũng không thêm để ý đến em nữa.”

Cố Hạ vẫn nhìn anh mỉm cười, “Triển thiếu, em không cần anh thích em cả đời, chỉ cần anh có thể nhớ đến em cả đời là đủ rồi.”

Anh thật sự đã từng yêu mến cô, chỉ bởi vì địa vị của hai người không giống nhau, quan niệm khác nhau, cuối cùng không thể ở bên nhau, cho dù anh có ý mang chuyện công việc ra gây khó dễ cho cô, Cố Hạ cũng không hận anh, “Em đã từng nói, khoảng thời gian trước kia rất hạnh phúc, nhưng em sẽ không ở bên cạnh anh nữa.”

Rốt cuộc bọn họ không thể trở về bên nhau, những thứ vất ngang giữa hai người không có cách nào loại bỏ được, muốn cô từ bỏ Triển Thiệu Huy, thật sự sẽ rất đau lòng, nhưng Cố Hạ không muốn phá vỡ tất cả những điều tốt đẹp kia, đến lúc thích hợp thì nên dừng lại, nhiều năm sau nhớ lại vẫn có thể mỉm cười.

Hôm sau vừa rạng sáng Cố Hạ đã rời khỏi thành phố C, ngày đó ánh bình minh đặc biệt xinh đẹp, ánh nắng tỏa ra một màu vàng óng, xe lửa nhanh như chớp chạy về phương bắc, những cánh đồng rộng lớn bên ngoài lần lượt lướt qua, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vài con sơn dương nhả sữa ăn cỏ trên cánh đồng.

Cố Hạ chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, cho đến hôm nay, cô vẫn biết ơn vì ông trời đã cho cô gặp được Triển Thiệu Huy, hồi tưởng lại quãng thời gian hạnh phúc như cổ tích trước kia. Mỗi một đoạn thời gian đều đại diện cho cuộc sống, khóe môi cô hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, mất đi người mình yêu không sao cả, quan trọng là không bị mất đi khả năng yêu một người là được, tương lai phía trước chính là một bức tranh phong cảnh xinh đẹp.

Tác giả nói: đã có một câu nói “Trên đường đời, Thượng đế cho chúng ta gặp lắm vài người, sau đó lại cho ta gặp được đúng người, cố tình làm như vậy là để cho chúng ta cảm kích ông ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Biến hóa

Sau giữa trưa ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, cả đại sảnh đã sáng ngời, ánh đèn treo bốn phía trên bàn mặt chược tản ra ánh sáng mạnh mẽ, tuy bên ngoài đã là mùa đông nhưng trong phòng lại không cảm thấy lạnh chút nào, hoa cỏ nhờ sự ấm áp trong phòng mà nở rộ kiêu diễm. Có cả nam lẫn nữ ngồi trên bàn mặt chược, bài của Trâu Nhuận Thành rất tốt, chỉ một màu, trong tay đã xếp được ba đường giang, mặt dương dương tự đắc cười đánh một quân bài ra.

Có người la lên “bình”, Trịnh Giang Hà ngồi bên phải Trâu Nhuận Thành, Trịnh Giang Hà không ra tay, người bạn gái ngồi bên cạnh anh ta ngã bài, sau đó đánh ra một quân rồi ghé vào bên tai Trịnh Giang Hà cười nhẹ, từ nụ cười trên mặt có thể nhìn ra bài trên tay hẳn là không tệ. Kế tiếp đến phiên Tiết Đồng, vừa cầm bài vừa cau mày, ngồi bên cạnh cô là một cậu bé khoảng ba bốn tuổi, chẳng những vẻ ngoài xinh xắn, hành động cũng vô cùng thông minh linh hoạt, đôi mắt thật to, con ngươi đen lại sáng ngời, đang cầm hai đồng cắc trong tay chơi. Tiết Đồng nhìn nhìn những người khác, bài của mỗi

người đầu không nhỏ, Trịnh Giang Hà cũng đang liếc mắt nhìn cô, chắc đang đợi cô ra pháo, lúc này đánh phải vô cùng cẩn thận, cô chuẩn bị quyết định đánh ra một quân bài, ôm ôm vai cậu bé, “Thành Thành, quân này đánh ra được không?”

Long Thành ngẩng đầu nhìn, “Không thể đánh.”

Tiết Đồng lại đổi một quân khác, tiếp tục hỏi con, “Còn quân này?”

Cậu bé trai tiếp tục lắc đầu.

Tiết Đồng vô cùng rầu rĩ, ngoại trừ hai quân này còn đánh được quân nào nữa, không thể đánh đại được, cô cứ do do dự dự như vậy khiến cho những người khác bên bàn bài bất mãn, Trâu Nhuận Thành lên tiếng, “Cô đánh nhanh đi, mỗi lần ra bài đều chậm chạp như vậy, bằng thời gian đánh cả một ván.”

“Vội cái gì chứ! Không phải tôi đang đánh sao?” Tiết Đồng vẫn chưa thể quyết định, cuối cùng dứt khoát không nghĩ nữa, kéo đứa con sang, “Con nói xem phải đánh quân nào đây?”

“Tiết Đồng, người đánh là cô hay là con của cô vậy?” Trâu Nhuận Thành lại nói, “Đánh bài cũng phải hỏi con cô, cô nói xem cô đã hai mươi mấy tuổi rồi mà chẳng lẽ chỉ số thông minh lại còn không bằng một đứa trẻ ba tuổi sao? Sao tôi lại cảm thấy hai năm qua đầu cô ngày càng dần đi thế, có phải là...”

Anh ta còn chưa nói xong thì đã “ôi” lên một tiếng, Long Thành cầm hai đồng các trên tay ném thẳng vào mặt anh ta, “Chú là người xấu, không cho mắng mẹ cháu, đánh chết chú...”

Long Thành đã đứng lên mặt ghế, phồng má lên thở hổn hển, mang theo bộ mặt như đang nhìn kẻ địch, bé trực tiếp cầm mấy quân mạt chược trên bàn ném về phía Trâu Nhuận Thành, “Chú mới đàn ấy, chú là một tên đại ngốc...”

Hành động của cậu bé rất nhanh, sử dụng hai tay một lượt, cầm lên từng quân mạt chược ném qua, Trâu Nhuận Thành không ngừng kêu khổ, cuống quýt chạy khỏi bàn, trốn sang một bên, “Tôi nói giỡn thôi mà, Tiết Đồng, nói con của cô dừng lại mau... ái ừi...”

Long Thành nhảy xuống ghế, đuổi theo sát Trâu Nhuận Thành, mạt chược bay tứ tung trong phòng, Tiết Đồng la bé một tiếng, cậu bé làm như không nghe thấy, gom một đồng bài trên bàn, ngược lại mấy người kia cười đến lăn cười bò, “Thành Thành, tiếp tục đi, ném chuẩn một chút...”

Cách bàn bài hai bước có một chiếc bàn nhỏ, tiếng động kia hiển nhiên đã gây sự chú ý của hai người đàn ông đang ngồi trên ghế uống trà nói chuyện phiếm, Triền Thiệu Huy thật sự không có hứng thú đánh bài mới ngồi đây, nghe thấy bọn họ nói, tựa người vào ghế bình luận: “Con của anh rất biết che chở giống y như anh.”

“Người một nhà không che chở nhau thì che chở ai?” Long Trạch hùng hồn nói, cậu bé kia vẫn còn đang đuổi theo Trâu Nhuận Thành, tuy nhỏ nhưng đuổi theo rất nhanh, cầm được thứ gì trong tay là ném qua, Long Trạch gọi một tiếng, “Thành Thành, đừng nghịch nữa, mau tới đây.”

Thành Thành dừng tay, quay đầu chạy tới chỗ ba mình, tức giận bắt bình chỉ vào Trâu Nhuận Thành, mách: “Ba ba, chú ấy mắng mẹ, chú ấy nói mẹ đàn, chú ấy là người xấu.”

Long Trạch sờ đầu cậu bé, “Dù có thế con cũng không được ném lung tung nha. Đã nói với con bao nhiêu lần, không được nghịch bậy, nếu ném bị thương những người khác thì sao?”

Thành Thành ngửa đầu lên, “Không đâu ba ba, bây giờ con ném rất chuẩn, ba đã nói phải bảo vệ mẹ, con phải đánh người xấu, không để cho bọn họ ăn hiếp mẹ.”

“Chú ấy chỉ nói giỡn thôi.” Long Trạch nói, cố ý nghiêm mặt, “Con xem, con biến nhà của chú Triền thành cái dạng gì rồi?”

Tiết Đồng cũng đi tới, kéo con sang, “Được rồi, Thành Thành, đừng để ý đến chú Trâu nữa, về nhặt lại mạt chược đi, bị con ném khắp nơi rồi, mọi người không đánh được nữa kìa.”

Thành Thành nhìn ba mẹ, vẫn không tình nguyện ngừng tay, tháo chạy quanh phòng nhặt mạt chược lại, Tiết Đồng cũng đi nhặt phụ. Trong phòng không còn ồn ào như trước nữa, Triền Thiệu Huy bung tách trà lên, nhấp một ngụm, “Trong đám bạn chỉ có anh là tự do nhất, công ty cũng không thèm trông nom, chạy khắp nơi trên thế giới, sao lại không tiếp tục chuyển đi vòng quanh trái đất nữa mà cam lòng trở về đây?”

“Không phải sắp tới tết rồi sao? Ba mẹ Tiết Đồng đều ở đây, lúc nào cũng giục chúng tôi về. Chờ đến hết tết chúng tôi lại đi tiếp.” Long Trạch nhìn thấy con mình không còn ăm ỉ nữa, cũng quay đầu bung tách trà lên uống một ngụm, “Công ty của tôi không lớn như anh, đương nhiên thoải mái hơn một chút, nghe nói hiện giờ anh ngày càng liêu mạng kiếm tiền, cũng phải để cho mình nghỉ ngơi một chút chút, tiền cũng không thể tiêu hết mà.”

Triền Thiệu Huy không thích nghe câu này, hình như có người đã từng nói, anh thản nhiên nói: “Trên vai tôi có rất nhiều áp lực, ngồi trên vị trí này không phải muốn làm gì thì có thể làm cái đó. Vẫn khá hâm mộ sự tự do của anh, không quan tâm gì, sống rất thoải mái.”

Long Trạch cười vô cùng đắc ý, “Anh hâm mộ tôi cũng phải. Con tôi vừa thông minh vừa đáng yêu, à, đúng rồi, bà xã của tôi cũng sắp ra sách, cô ấy chụp rất nhiều ảnh, đã có nhà xuất bản đồng ý xuất bản cho cô ấy, sau này cô ấy chính là một tác gia lữ hành.”

“Xuất bản?” Triền Thiệu Huy không quen nhìn dáng vẻ tự đắc kia, đã kích anh ta, “Tự trả tiền à?”

“Tự trả tiền cũng là xuất bản.” Long Trạch nói.

Triển Thiệu Huy hừ một tiếng, lạnh lạnh nói: “Tôi thấy anh hãy chuẩn bị mua toàn bộ số hàng tồn kho về đi, với trình độ chụp ảnh của vợ anh, có thể bán được vài chục cuốn đã là không tệ rồi.”

Long Trạch không thích người khác nói người nhà của anh ta, đang chuẩn bị phản bác, vừa định mở miệng thì lại nở nụ cười, “Tôi thấy không phải anh đang hăm dọa tôi mà anh đang hoàn toàn ganh tị với tôi.”

“Tôi ganh tị?” Triển Thiệu Huy khinh thường nói: “Anh có cái gì đáng để tôi ganh tị.”

“Đương nhiên là ganh tị với gia đình mỹ mãn của tôi, anh xem, con tôi đã có thể đánh đám được, còn anh thì ngay cả bà xã cũng không thấy bóng dáng đâu, cho dù sau này có kết hôn thì nhất định cũng sẽ không ân ái được như chúng tôi, có con cũng nhất định không đáng yêu bằng con tôi.” Long Trạch tựa hồ như để chứng minh lời mình, cầm lấy cái ly không quơ quơ, nhìn về phía bàn ăn gọi một tiếng, “Thành Thành, đi rót cho ba ly nước.”

Thành Thành đang ôm một con gà nướng ăn ngon lành, trên tay toàn là dầu mỡ nhưng vẫn bỏ đồ ăn xuống, chạy tới thật nhanh, cầm ly đi rót nước, Long Trạch đắc ý nói: “Ganh tị không?”

“Anh cứ tiếp tục lên mặt đi.” Triển Thiệu Huy nhìn ngược nhìn xuôi cậu bé trai, còn có Tiết Đồng cười sáng lạn, cả nhà ân ái ái, ít nhiều gì anh cũng thấy hâm mộ, “Con của anh ba tuổi hay bốn tuổi rồi? Suốt ngày chạy chạy nhảy nhảy, thoát nhìn hoạt bát hơn rất nhiều so với mấy đứa trẻ khác.”

“Đó là đương nhiên, cũng phải nhìn xem ba của nó là ai chứ.” Long Trạch dường như không hề biết khiêm tốn là gì, “Ba tuổi, nó sinh vào đầu tháng 11, chính là vào năm tôi và Tiết Đồng kết hôn.”

Triển Thiệu Huy nhàn nhạt “ừ” một tiếng, mắt tối lại rũ xuống, anh nhớ tới năm đó, tháng 11 Long Trạch ôm một đứa con, người phụ nữ của anh lại ra đi. Trời thu mang theo cái lạnh buốt, đó là lần cuối cùng anh nhìn thấy Cố Hạ, trong trí nhớ hôm ấy mưa liên tục, nhớ đến trong lòng lại dậy sóng. Hình như tháng 11 rất dễ dàng phát sinh nhiều chuyện, chẳng hạn như tháng 11 năm ấy anh bị người ta đuổi giết cực kì chật vật, đó là thời khắc chật vật nhất trong đời anh, thiếu chút nữa cả mạng sống cũng không còn, nhưng mà tới hôm ấy là lần đầu tiên gặp Cố Hạ, đến bây giờ không ngờ đã bảy năm.

Thì ra bắt đầu cùng chấm dứt đều ở tháng 11, mấy năm nay, Triển Thiệu Huy luôn thăm giầy vào chính mình, đã nhiều năm như vậy nhưng anh vẫn còn nhớ đến chuyện ấy. Anh cầm ly trà lên uống một ngụm, dùng nó vứt bỏ đi những kí ức lung tung này.

Lúc Cố Hạ vừa ra đi, trong lòng anh vô cùng tức giận, Cố Hạ muốn đi thì cứ đi đi, dù sao hai người cũng không còn vui vẻ gì nữa, cứ đi, anh cũng được yên tĩnh, cũng sẽ không buồn phiền nữa, anh sẽ dần dần quên đi Cố Hạ, tìm được một người phù hợp để thay thế cô.

Kết quả lại không phải như Triển Thiệu Huy đã nghĩ, anh không thể quên được Cố Hạ, ngược lại càng ngày càng nhớ rõ hơn, bóng dáng cô dường như có mặt khắp nơi, lúc ăn cơm cũng sẽ nghĩ đến những món ăn cô nấu, khi ăn cô rất thích gấp thức ăn cho anh; nhắm mắt lại dường như cũng có thể nhìn thấy nụ cười tươi như hoa của cô; lúc đi trên đường cũng không tự giác tìm kiếm người nào đó... Cô ra đi, anh lại cảm thấy thiếu đi một thứ gì đó, lòng khó chịu một cách khó hiểu. Cảm giác khó chịu này không hề giảm bớt theo thời gian, ngược lại càng tăng thêm, làm việc cũng không còn tinh thần, nổi trống rỗng không ngừng lan rộng, giống như muốn nuốt chửng anh.

Có một thời gian dường như ngày nào anh cũng uống rượu, uống rượu vào cũng không biết có nói gì không. Có một ngày Lão Tam nói: “Đại ca, anh đi tìm cô ấy về đi, đồ dành một chút, gặp được người mình yêu mến không hề dễ dàng, suốt ngày cứ bận rộn ngập đầu như vậy cũng không phải cách.”

Lúc ấy anh khinh thường hừ một tiếng, nhưng mà lại không tự giác nghĩ xem nên bắt đầu tìm từ đâu, đến sinh nhật của anh vào tháng mười hai năm đó, bạn bè đến vô cùng náo nhiệt, anh lại cảm thấy cô đơn, anh thật sự muốn tìm cô trở về, không phải chỉ là vấn đề kết hôn thôi sao? Sau này anh sẽ cố gắng hơn trong sự nghiệp của mình, lại nghĩ cách chống đối lại ý của ba mình, từ từ luồn lách không nghĩ đến chuyện kết hôn nữa, chắc cũng không đến mức ba sẽ buộc anh phải kết hôn đâu nhỉ! Cố Hạ đã từng nói chỉ cần anh không kết hôn thì cô tình nguyện ở bên cạnh anh.

Vốn Cố Hạ cũng có không ít bạn học, địa chỉ nhà của cô cũng có ghi chép trong hồ sơ nhân viên của Khai Hoành, nếu muốn tìm hẳn là không khó, có một ngày anh đi thị sát một công ty, sau khi kết thúc đi ra ngoài thì gặp được hai người, Trần Đào và Từ Lộ Lộ, Trần Đào có vài hợp đồng với công ty của anh, phụ trách giao dịch, quản lí khách hàng, tới đây làm một số việc, Từ Lộ Lộ chờ Trần Đào làm xong việc cùng nhau đi ăn cơm trưa. Trần Đào đến chào hỏi anh, Triển Thiệu Huy cảm thấy rất trùng hợp, mình cũng đang muốn đi tìm bọn họ, anh hỏi thẳng Từ Lộ Lộ: “Hiện giờ Cố Hạ đang ở đâu?”

Từ Lộ Lộ có hơi biến sắc một chút, chắc hẳn cũng không ngờ tới anh lại có thể hỏi chuyện của Cố Hạ, “Lúc đầu hình như đi Đại Liên, về sau nghe nói cậu ấy thay đổi công việc, đến Hàng Châu, có đôi việc nữa hay không thì tôi không biết.”

“Không có cả số điện thoại của cô ấy sao?”

Từ Lộ Lộ lắc đầu, “Cậu ấy đã đổi số, tôi cũng không có cách liên lạc với cậu ấy. Nhưng mà tháng trước tôi có gặp cậu ấy trên QQ của lớp, khi đó cậu ấy ở Hải Nam, còn gửi qua hai tấm hình.”

“Rốt cuộc cô ấy ở Hàng Châu hay là ở Hải Nam?”

“Có lẽ cậu ấy ở Hàng Châu, cũng có thể ở Hải Nam” Từ Lộ Lộ cắn môi, nói rất nhỏ, “Cô ấy đến Hải Nam hưởng tuần trăng mật.”

“Cô nói cái gì?” Giọng nói của Triển Thiệu Huy thay đổi ngay lập tức.

“Cô ấy vừa kết hôn, đi hưởng tuần trăng mật với chồng mình ở Hải Nam rồi.” Từ Lộ Lộ lên nhìn sắc mặt Triển Thiệu Huy, tiếp tục nói, “Hình như bởi vì cậu ấy mang thai cho nên mới vội vàng kết hôn như vậy.”

Sau đó Triển Thiệu Huy biến mất khỏi công ty hai ngày, anh một mình lái xe đi khắp nơi không có mục đích, anh cũng đã chuẩn bị đi tìm cô, đã quyết định sẽ chống lại người nhà, đã chuẩn bị từ bỏ suy nghĩ trước giờ của anh, kết quả cô lại kết hôn với một người đàn ông cũng cuồng kết hôn như vậy, còn mang thai con của người khác. Lúc ấy chỉ mới được một năm, dường như mới hôm qua Cố Hạ còn nói cô yêu anh, kết quả bây giờ lại thay đổi, cô đã sa vào lòng người khác.

Anh không biết tại sao sự tình lại trở nên như vậy, khi đó cũng là mùa đông giống bây giờ, nhưng mùa đông năm ấy lại đặc biệt lạnh, lạnh thấu vào tận xương, chẳng những anh cảm thấy lạnh mà còn cảm thấy đau lòng, đau đớn xé gan xé phổi. Đêm hôm đó anh ngủ trong xe, nhìn lên những vì sao lạnh lẽo trên bầu trời, thì ra anh đã yêu cô, thì ra cô đã trộm mất trái tim của anh, cho nên anh mới có thể đau đớn như vậy.

Sau khi anh trở về đã ném đi rất nhiều quần áo, trong đó có cả những bộ cô mua cho anh, cũng có những bộ chọn cùng cô, bán đi căn hộ bọn họ đã từng ở, vứt đi cây bút máy cô tặng anh trước kia... Còn có đèn bàn trong phòng làm việc, hình như là chiếc đèn bàn gì đó, mặt anh không chút biểu cảm cầm lấy, ném vào trong thùng rác, nhìn nhân viên vệ sinh cầm một cái túi to gói nó lại, biến mất không nhìn thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Tính toán

Sau đó Triển Thiệu Huy mở thêm mấy cuộc tụ tập nữa, nguyên nhân là vì buổi đánh bài hôm đó, ngày đó Trâu Nhuận Thành nói, “Đại ca, anh cũng tìm một người sinh em bé đi, đỡ phải nhìn thấy người khác đặc ý như vậy. Vả lại, không phải bác trai vẫn luôn thúc giục sao?”

Lời nói của Trâu Nhuận Thành chính là nhắm vào Long Trạch, mấy năm nay phần lớn thời gian Long Trạch cũng không ở đây, nhưng vừa về nhất định sẽ dẫn theo vợ con đi khoe khoang khắp nơi, chỉ sợ người khác không biết cả nhà bọn họ rất hạnh phúc. Ba năm, rất nhiều chuyện đã thay đổi, Lão Nhị về nước, bây giờ đã kết hôn, ngay cả Lão Tam khắp nơi đều có phụ nữ đến phát ngán bây giờ cũng đã có một người, hôm đó tâm trạng của Triển Thiệu Huy trở nên xấu một cách khó hiểu, nếu như lúc trước anh đồng ý kết hôn với Cố Hạ thì có phải bây giờ tất cả sẽ không thế này không? Nói không chừng cũng đã được làm ba.

“Cũng nên kết hôn rồi.” Mấy năm trước thật sự Triển Thiệu Huy không nghĩ đến chuyện kết hôn, bây giờ nhìn thấy người khác có đôi có cặp, con cái chạy đầy nhà, Triển Thiệu Huy thật sự có hơi ghen tị. Anh đã 29 tuổi, bây giờ ba anh vừa nhìn thấy mặt đã nói đến chuyện kết hôn, nhắc tới đã hơn một năm anh không về nhà, trên cơ bản đều ở lại căn biệt thự này. Người trước kia muốn kết hôn với anh giờ đã kết hôn với người khác, anh cũng nên từ bỏ tất cả đi, sống tốt cuộc sống của mình, sau này sinh chính đứa con của mình, anh hỏi: “Có đối tượng nào phù hợp không? Quyết định mở một bữa tiệc làm quen luôn đi.”

“Được ạ.” Trâu Nhuận Thành đồng ý, “Em cam đoan sẽ mời đến toàn bộ nữ nhân có gia thế trong nhà phổ tới.”

Trâu Nhuận Thành rất thích mấy loại tiệc tùng này, mỗi lần đều rất náo nhiệt, cũng có không ít gái đẹp đến, ai nấy cũng không khác nhau là mấy, Triển Thiệu Huy càng nhìn càng không có chút hứng thú nào, lần đầu tiên tụ hội vẫn uống rượu, nói chuyện với người khác, về sau căn bản không còn hứng thú gì nữa, cũng không tới tham gia nữa, chỉ có tên Tiểu Ngủ nào đó là thích thôi. Hiện giờ Triển Thiệu Huy có xuất hiện trong mấy buổi tiệc rượu cũng rất miễn cưỡng, người ngoài nói hai năm qua anh ngày càng làm việc hăng say, người khác khi nói chuyện với anh đều rất cẩn thận dè dặt, chỉ mong cách xa anh một chút.

Tiệc rượu cuối năm của mấy công ty nhất định phải đến, bình thường đến khi bữa tiệc bắt đầu anh mới đến, cũng chỉ có anh mới độc quyền đến muộn như vậy, vào khách sạn xoay người bước vào thang máy, bên ngoài truyền đến vài tiếng người đang nói chuyện, anh nghe thấy một giọng nói làm cho anh có cảm giác quen thuộc, trong nháy mắt khiến cho lòng anh chấn động.

Anh không thể kìm được lấy tay ngăn cánh cửa thang máy đang khép lại, nghiêng người nhìn nhìn ra ngoài, động tác đột ngột như vậy làm cho Trâu Nhuận Thành bất ngờ, “Đại ca, sao vậy?”

Bên ngoài hành lang có năm ba người đang đứng, nữ có nam có, Triển Thiệu Huy quét mắt qua rồi lui vào trong thang máy, mặt mang một vẻ tiếc nuối khôn nguôi, “Không có gì.”

Trâu Nhuận Thành cùng Trịnh Giang Hà liếc mắt nhìn nhau, ngậm miệng không hỏi nữa. Con số màu đỏ trên thang máy không ngừng tăng lên, hai hàng chân mày của Triển Thiệu Huy nặng nề tằm tằm, cơ mặt căng thẳng, anh phi nhỏ chính mình, chỉ một giọng nói thoáng qua như vậy thôi mà đã kim lòng không được trở nên khản trương, lại còn chờ mong. Nếu giải thích ra thì nhất định là bởi vì anh hận cô, trước đêm bỏ đi còn gọi anh ra, còn tiếp tục trên choker anh, sau đó quyết tuyệt ra đi như vậy, quả thật là đáng giận đến cực điểm.

Năm ba người đứng trong hành lang không vội vã nhấn nút thang máy, vẫn đứng đó chờ người, mấy phút sau, một cô gái trẻ tuổi từ góc cửa đi tới, mái tóc dài mềm mại đen bóng xoắn xoáy thất lung, bọn họ gọi cô, “Cố Hạ, nhanh lên.”

Cố Hạ cười đi tới, mái tóc dài đen đưa theo bước chân của cô, “Đi thôi.”

Cố Hạ vừa mới trở về không lâu, tổng bộ công ty cô ở thành phố C, cuối năm để đánh giá các nhân viên sắp được thăng chức, công ty tổ chức một cuộc huấn luyện khảo sát ba tháng, sau đó căn cứ vào tình hình mới điều đến những bộ phận khác nhau hoặc đến nhận chức ở tổng bộ. Tuy trước kia khi rời khỏi thành phố này ít nhiều gì cũng mang theo nỗi đau, nhưng bây giờ trở về, nhìn thấy tòa nhà cao tầng quen thuộc, Cố Hạ lại cảm thấy vui mừng, chuyện quá khứ cuối cùng cũng đã trôi qua, thành phố này vẫn luôn phồn hoa như vậy, nhưng mà sau khi kết thúc huấn luyện cô không biết có được ở lại đây không.

Phúc lợi của công ty cũng không tệ, tổng bộ ra tay cũng rất hào phóng, đêm nay mở tiệc rượu ở đây để khao nhân viên, Cố Hạ cũng chú ý thấy hôm nay khách sạn đặc biệt náo nhiệt, hôm qua cửa ra vào được trải thảm đỏ, còn có những nhân viên lễ tân xinh đẹp đứng ngoài cửa tiếp đón, lúc đi ngang qua cùng với đồng nghiệp, bọn họ còn vài lần hỏi han về công ty này, thuận tiện trêu chọc vài câu. Nhưng mà Cố Hạ lại không nghĩ tới gặp được người quen nhanh như vậy, sau khi tiệc rượu kết thúc, vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy bọn họ đi tới thang máy phía đối diện, hình như cùng một lúc bọn họ cũng nhìn thấy cô.

Bọn họ cũng bất ngờ không thua gì cô, mặt Trâu Nhuận Thành tràn ngập vẻ kinh ngạc, như không tin vào mắt mình, ánh mắt của Trịnh Giang Hà cũng sáng sủa, dán trên người Cố Hạ, sau đó thấy cô không có bất kỳ phản ứng gì xoay người đi, cười nói rồi đi cùng đồng nghiệp. Trâu Nhuận Thành nhìn theo bóng lưng của cô, thấp giọng nói: “Tam ca, có phải là Cố Hạ không?”

Ánh mắt của Trịnh Giang Hà đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh: “Có phải hay không thì có gì khác biệt?”

“Cô ta... cô ta còn dám trở về sao?” Trâu Nhuận Thành tuyệt đối không ngờ tới còn có thể gặp lại Cố Hạ, “Cô ta thật sự không sợ đại ca sẽ giết cô ta à.”

Hai năm qua Triền Thiệu Huy thế nào bọn họ đều rất rõ, hai năm trước đột nhiên Triền Thiệu Huy biến mất hai ngày, không biết anh đã đi đâu. Khi đó mấy anh em đã đi tìm khắp nơi, lo lắng muốn chết, sau đó anh đã tự trở về, bình tĩnh lạ thường. Ngoài trừ càng ra sức làm việc thì sau đó Triền Thiệu Huy cũng không có biểu hiện khác thường nào, đến khi mấy anh em bọn họ đã sắp quên mất cô gái có tên Cố Hạ thì một năm vào mùa hè Triền Thiệu Huy uống rượu, cho tới lúc ấy Trâu Nhuận Thành chưa bao giờ nhìn thấy Triền Thiệu Huy say đến như vậy, bọn họ không biết anh đã uống bao nhiêu, say đến nỗi không nhận ra ai, anh luôn miệng nói tại sao lại có thể như vậy? Tại sao lại trở nên như vậy?

Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì to tát mà Triền Thiệu Huy lại trở nên như vậy, trong lòng cũng rất lo lắng, vừa nghe anh nói lại vừa hỏi: “Đại ca, đã xảy ra chuyện gì? Anh nói ra đi, chúng em sẽ cố gắng giúp anh.”

Lúc ấy Triền Thiệu Huy đã say đến mức mắt mở không ra, kéo tay Trịnh Giang Hà hỏi: “Cậu nói xem tại sao lại trở nên như vậy... Tôi cho rằng cô ấy gian dối mới bỏ đi... Sao cô ấy có thể chạy đi kết hôn sinh con với người khác... Sao có thể như vậy... Rõ ràng cô ấy nói cô ấy yêu tôi mà...”

Khi đó bọn họ mới biết cho tới bây giờ đại ca vẫn không thể quên Cố Hạ, bởi vì say nên mới có thể nói ra những lời bình thường không nói, bọn họ không biết anh hận Cố Hạ hay hận chính mình, thì ra đại ca không đi tìm cô là bởi vì biết cô đã kết hôn với người khác. Đêm hôm đó Triền Thiệu Huy say như chết, nhắc đi nhắc lại Cố Hạ mà dám trở về thì nhất định phải giết cô, về sau giọng lại mềm nhũn, “Hạ Hạ, chúng ta trở về như trước được không... Em muốn kết hôn thì chúng ta... sẽ... sẽ kết hôn.”

Anh nói đứt quãng một lúc lâu, Trâu Nhuận Thành nghe thấy cũng đau lòng, ai cũng biết cho dù Cố Hạ có trở về thì đại ca và Cố Hạ cũng không thể trở về như trước, Cố Hạ đã kết hôn, phụ nữ chịu sinh con cho một người đàn ông, tất nhiên là cũng yêu anh ta, thân thể cùng trái tim cô đã trao cho người khác, cũng không còn là Cố Hạ trước kia nữa, duyên phận của cô và đại ca đã đứt đoạn, cũng không còn cách nào nối lại nữa. Ngày hôm sau Triền Thiệu Huy tỉnh lại, dường như không nhớ rõ chuyện tối hôm qua, cứ đi làm theo lẽ thường, bọn họ cũng xem như không biết gì, tiếp tục đi như vậy, có một số việc tốt nhất là phải quên nó đi.

Bây giờ Cố Hạ đã trở về, bất kể là Trâu Nhuận Thành hay Trịnh Giang Hà đều thấy may mắn vì Triền Thiệu Huy đã về sớm. Bọn họ cũng không thấy bóng lưng Cố Hạ nữa, Trịnh Giang Hà chậm rãi nói: “Lúc trước cũng không phải cô ấy có lỗi với đại ca, là do chính đại ca buông tay trước.”

“...có cần nói cho đại ca biết không?” Trâu Nhuận Thành không biết bây giờ Triền Thiệu Huy còn tình cảm với Cố Hạ không, nói thật, anh vẫn rất thích Triền Thiệu Huy của trước kia, vô cùng dễ nói chuyện nha, năm ấy mấy anh em luôn lừa bịp tổng tiền Triền Thiệu Huy, Triền Thiệu Huy cũng không tức giận, muốn là cho, nhưng còn hiện tại thì ngoài trừ làm việc cũng chẳng còn tâm tình gì nữa.

Trịnh Giang Hà khẽ thở dài, “Hay là thôi đi, không lâu sau có thể đại ca sẽ đính hôn, dây dưa mãi cũng không có ý nghĩa gì.”

Trịnh Giang Hà đoán không sai, Triền Thiệu Huy quyết định đính hôn, ông Triền đã sắp xếp cho anh. Mặt của Triền Thiệu Huy nhanh chóng có mặt trên các tờ báo, đứng bên cạnh là một cô gái xinh đẹp, gia thế hoàn hảo, thông thạo năm ngoại ngữ, hai mươi mấy tuổi đã có sự nghiệp riêng của mình, vừa tài hoa, có gia thế tốt, xinh đẹp lại có năng lực. Đôi trai gái môn đăng hộ đối, Triền Thiệu Huy chưa bao giờ có scandal nào đường hoàng tuyên bố hai tháng sau bọn họ sẽ đính hôn.

Hình của bọn họ được đăng vào ngày 7 tháng giêng, mọi người còn đang đắm chìm trong những cuộc ăn chơi vào kì nghỉ tết âm lịch, tất nhiên không có tinh thần đi làm, trong văn phòng đã có vài người náo nhiệt xem tạp chí, bọn họ lú lú bần lộn không ngừng, suy nghĩ của Cố Hạ lại trở nên rối loạn. Thật ra đã một thời gian dài Cố Hạ không nhìn thấy khuôn mặt kia của Triền Thiệu Huy, cô vẫn nhớ dáng vẻ của anh, tuy không thể vẽ ra dáng vẻ đầy đủ, bây giờ nhìn lại cảm thấy người đàn ông này vẫn rất anh tuấn, chỉ khác một chút so với trí nhớ của cô. Cố Hạ vốn nghĩ rằng Triền Thiệu Huy đã kết hôn, thì ra bây giờ tin tức tuyên bố đính hôn mới được công bố, xem ra Triền Thiệu Huy thật là kén chọn.

Kén chọn như vậy cũng tốt, Cố Hạ nhìn cô gái trong tạp chí kia, quả thật là xứng đôi, tất cả đều giống với suy nghĩ của cô, chỉ có người phụ nữ như vậy

mới xứng đôi với anh. Cổ Hạ nhìn lướt qua vài lần, mọi người vẫn còn đang hào hứng cười nói bàn tán, không khí náo nhiệt quá nên Cổ Hạ cũng nhin không được bình luận vài câu, tất cả đều đã là chuyện của người khác, cô cũng chỉ tham gia tám chuyện cùng với mọi người trong văn phòng thôi.

Tan làm, Cổ Hạ xách túi rời khỏi tòa nhà, đi về phía chiếc xe màu đen có rèm che, một người đàn ông ra khỏi xe, rất ga lăng mở cửa cho cô, rồi sau đó ngồi vào ghế lái, vừa khởi động xe vừa nói: “Muốn ăn ở đâu? Hẳn là em rất quen thuộc với thành phố C, hôm nay anh là chủ chỉ, em cứ thoải mái.”

Cổ Hạ cười, “Đã ba năm em không ở đây, nói không chừng rất nhiều cửa hàng đã không còn nữa, hay là anh quyết định đi.”

Nghiêm Hường Vĩ vừa lái xe vừa cười nói: “Dù sao bây giờ cũng còn sớm, chúng ta đi thử xem những cửa hàng ấy còn hay không, anh ăn uống cũng không kén chọn, em cứ nói địa điểm trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Nhớ thương

Triển Thiệu Huy cũng chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy món đồ trang trí nhỏ kia, đã hơn 9h tối, tầng lầu này chỉ còn hai nhân viên tăng ca, chỉ chừa lại đèn bàn, những chỗ khác đều tối đen. Món quà nhỏ kia đã bị ném cùng với giấy tờ vào trong túi rác, nhân viên vệ sinh cũng đã dọn đi để trong kho chứa đồ, trong góc có một cánh cửa, Triển Thiệu Huy đi ngang qua cánh cửa khép hờ cho nên anh đã nhìn thoáng qua, phát hiện bên trong phát ra ánh sáng nhu hòa nhân nhật, ở trong bóng đêm nên tất nhiên đã gây chú ý.

Lúc anh đẩy cửa ra thì hình như nghe thấy tiếng cửa như đang gầy nhẹ dây đàn của một cây đàn cổ, trong không gian vắng lặng âm thanh kia đã động đến nơi sâu nhất trong lòng người, thứ phát sáng chính là chiếc đèn bàn hình chậu hoa kia, cây nậm nhỏ phát sáng rất đáng yêu, ánh sáng trắng nhật, vàng nhật, lam nhật lẳng lẳng tỏa sáng bóng đêm, Triển Thiệu Huy đứng trước cửa vào, lòng dần dần chấn tĩnh lại, giống như ánh trăng trên mặt hồ không gió, không có một chút rung động nào, chỉ có ánh trăng chói lọi trên đỉnh đầu.

“Chủ tịch Triển” có người lên tiếng phá vỡ sự yên lặng, “Cửa phòng hôm nay bị hỏng, lúc tan tầm mới phát hiện cho nên còn chưa kịp sửa.”

Người nói chính là nhân viên tăng này, nhìn thấy ông chủ vẫn đứng trước cửa ra vào nên tưởng ông chủ không đồng ý với cánh cửa bị hư, nom nớp lo sợ giải thích nguyên nhân.

Triển Thiệu Huy cũng không quay đầu lại nhìn anh ta, anh vươn tay nhấn công tắc trên tường, mở đèn lên, kho chứa đồ này thật sự rất nhỏ, chỉ có mấy mét vuông, tất cả đồ vật đều được nhồi vào căn phòng này, chiếc đèn nhỏ kia được đặt trên bàn, bên cạnh còn có một đồng tủi đen xếp chồng, Triển Thiệu Huy đi vào phòng, cầm chiếc đèn nhỏ lên nhìn nhìn, đã rất lâu rồi không nhìn thấy vật này, nhớ rõ hai năm trước anh đã ném vào thùng rác, không biết đây là chiếc đèn giống cái kia như đúc hay là chiếc mà trước kia anh đã vứt bỏ.

“Cái này là do thím Lý nhân viên vệ sinh để ở chỗ này, ở đây cũng giống như phòng làm việc của thím ấy cho nên thím ấy để nó ở đây để trang trí.” Nhân viên làm việc ở đây giải thích, hành động của chủ tịch thật sự rất khó đoán, anh ta vừa nói vừa lên nhìn sắc mặt chủ tịch, ý muốn dò đoán tâm tình của anh.

Triển Thiệu Huy không nói một lời, như đang nhớ tới gì đó, nhìn thật kĩ chiếc đèn nhỏ kia một chút, cái này chính là chiếc đèn năm đó anh đã ném đi, chân đèn làm bằng sứ còn bị nứt một miếng, đó là do một lần Trâu Nhuận Thành vào văn phòng đụng phải, lúc ấy anh còn mắng Tiểu Ngưu. Vuốt vết nứt nho nhỏ kia, Triển Thiệu Huy dậy sóng trong lòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phiến lá màu xanh, còn tự tay uốn hình cho phiến lá kia, một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai, “Anh xem, vị trí của những phiến lá này có thể điều chỉnh được, anh có thể uốn cong nó, tạo thành nhiều hình dáng...”

Khi Cổ Hạ tặng chiếc đèn này cho anh còn mang theo dáng vẻ nịnh nọt, cô rất sợ anh không vui, còn dùng nửa tháng lương mua một cây bút máy cho anh, cô rất có lòng tặng quà sinh nhật cho anh, thật ra anh không muốn thứ mắc tiền như vậy, anh muốn cô tự làm, nhưng mà hình như anh chưa nói cho cô biết.

Trong trí nhớ, Cổ Hạ vẫn luôn cười cực kì sáng lạn, tươi rói như hoa xuân, cô đi rồi, rốt cuộc anh không còn gặp được một người phụ nữ nào cười với anh như vậy nữa. Cổ Hạ rời khỏi thành phố C là chuyện ngoài dự đoán của anh, nhưng mà anh cũng không quá bận tâm, lúc bắt đầu còn cảm thấy Cổ Hạ đang giận dỗi, nói không chừng sẽ trở lại ngay, anh cũng cho rằng mình có thể tìm người phụ nữ khác thay thế cô; dù cho những việc ấy không xảy ra thì cùng lắm anh đi tìm Cổ Hạ là được, khi đó, anh vẫn còn cho rằng, Cổ Hạ là người phụ nữ của anh.

Anh nhìn thật kĩ chiếc đèn trong tay, những bông hoa và phiến lá trang trí bên trên đều rất sạch sẽ, dường như vẫn như trước kia. Triển Thiệu Huy nhớ tới câu người mất cảnh mắt, rốt cuộc đã tìm được chiếc đèn mà trước kia anh đã vứt bỏ nhưng cũng không thể tìm được cô gái đã tặng cho anh chiếc đèn này. Khi chính thức mất đi mới hiểu được cái gì gọi là đánh mất.

Người đứng bên cạnh tận lực che giấu nỗi kinh ngạc, “Chủ tịch Triển, cái này có gì không ổn sao?”

“Không có gì.” sắc mặt Triển Thiệu Huy hơi giật mình, anh lấy tiền từ trong túi áo ra, cầm một tờ tiền mặt đưa cho người trợ lí kia, “Ngày mai đưa cái

này cho thím Lý, cái này là của tôi, cảm ơn thím ấy đã bảo quản hai năm qua.”

Anh tháo phích cắm của chiếc đèn ra, ôm chiếc đèn phẳng quang kia về phòng làm việc của mình, đặt nó lên chiếc bàn sát tường, trên chiếc kệ bên cạnh có vài cuốn tạp chí, trên đó có mặt của anh và một người phụ nữ khác, đó là cuốn tạp chí Tiểu Ngũ đưa cho anh, sau này anh sẽ kết hôn, cũng có thể sẽ trải qua rất nhiều chuyện, có thể có rất nhiều phụ nữ, chỉ là cũng sẽ không còn cô gái nào dùng toàn bộ sự nhiệt tình và hồn nhiên để yêu anh nữa, cũng sẽ không có ai ở ngoài lớn tiếng nói “Triển thiếu, em yêu anh”... Hôm nay chỉ còn lại một chiếc đèn nhỏ, cứ giữ lại làm kỉ niệm cũng tốt.

Cuộc hôn nhân với mục đích kinh doanh, cuối cùng không thể có tình yêu, trong mắt người khác là phú quý vô hạn nhưng trong mắt mình cũng chẳng hơn gì những thứ bản cùng. Lần cuối cùng Cố Hạ tới gặp anh đã nói chỉ hy vọng anh nhớ kĩ cô, cô đã thắng, đời này anh không thể quên được cô, cũng không muốn quên. Khi đó vứt bỏ tất cả những thứ có liên quan đến Cố Hạ, bây giờ đã qua hai năm, lòng cũng đã bình yên trở lại mới phát hiện ra ngay cả một vật kỉ niệm cũng không có, anh muốn nhớ thật rõ có người đã từng yêu anh như vậy, anh đã từng có thời gian đa nghi không tin tưởng cô, may mắn bên cạnh vẫn còn chiếc đèn nhỏ này, cũng xem như là chứng nhân một thời.

Trịnh Giang Hà bước vào nhìn thấy chiếc đèn kia thì chỉ liếc mắt một cái, không hề nhắc đến nó, sau khi nói chuyện công việc xong, nói: “Đại ca, dạo này không cần phải tặng ca nữa, anh sắp đính hôn rồi, cũng phải dành chút thời gian bồi dưỡng tình cảm chứ.”

“Tình cảm có thể kiếm tiền sao?” Triển Thiếu Huy không thấy hứng thú lắm, không thèm liếc mắt nhìn anh ta, “Hình như có câu nói chuyện tình cảm gây thiệt hại về tiền tài, lãng phí thời gian tất nhiên là kiếm tiền sẽ ít đi, không bằng kiếm thêm vài hợp đồng nữa.”

“Kiếm tiền là để hưởng thụ cuộc sống.” Trịnh Giang Hà cười nhạt, “Đại ca, đừng...”

“Cậu không có việc gì làm sao?” Triển Thiếu Huy ngắt lời anh ta.

“Có” Trịnh Giang Hà không muốn khuyên anh nữa, tránh cho mình gặp phiền phức, “Dạo này thành phố C mở một triển lãm văn hóa dân tộc, chúng ta cũng đăng không ít quảng cáo lên đấy, cuối tuần này em đến xem xem hiệu quả thế nào.”

Triển Thiếu Huy cũng chưa liếc mắt nhìn anh ta, “Cậu muốn đi chơi thì cứ đi, đừng có kiếm cớ, thời gian cuối tuần tôi cũng không chiếm dụng của cậu.”

Triển lãm văn hóa dân tộc rất náo nhiệt, triển lãm văn hóa cùng nghệ thuật dân tộc, thí dụ như hí kịch, tranh da, thủ công mỹ nghệ dân tộc,... Có rất nhiều thứ đẹp mắt để ngắm nhìn, còn có nhiều món ăn ngon ở quảng trường Thị Dân, khách du lịch kéo đến như kiến, tất nhiên Cố Hạ không thể bỏ qua cơ hội này, hẹn bạn bè cùng tới đó. Trước đó không lâu cô đã lấy được bằng lái nên cũng hơi ngửa tay, đơn giản chỉ cần tranh vị trí lái xe với Nghiêm Hường Vĩ là có thể tự mình lái xe. Nghiêm Hường Vĩ cảm thấy xe đi lúc nhanh lúc chậm, nói: “Có phải lúc đi thì lấy bằng lái em đã hồi lộ giám khảo không? Lái xe như vậy cũng cho em qua à?”

“Đã hai ba tháng không chạm vào xe cho nên hôm nay không quen một chút.” Cố Hạ đợi đến khi đèn đỏ ngừng xe lại mới trả lời anh ta, “Thật ra trình độ lái xe của em cũng rất cao.”

Nghiêm Hường Vĩ nhướn mày tỏ vẻ nghi ngờ với những lời này, “Em có bằng lái rồi hay là mua một chiếc xe để tập đi, nếu không có bằng cũng lái không được đâu.”

“Em về Tô Châu sẽ mua, mua chiếc nào có vẻ kinh tế một tí.” Cố Hạ hỏi anh ta, “Có chiếc nào tốt giới thiệu cho em với.”

Nghiêm Hường Vĩ đưa cho cô vài đề nghị rồi khó hiểu hỏi, “Vì sao không ở lại thành phố C? Ở đây dù sao cũng là tổng bộ công ty, thành phố này cũng khá lớn, càng có nhiều cơ hội hơn, hơn nữa Tô Châu cũng rất xa nhà em.”

“Chi nhánh cũng có rất nhiều cơ hội.” Cố Hạ không muốn giải thích vấn đề này, thấy Nghiêm Hường Vĩ vẫn còn muốn hỏi nên nhìn đèn đường phía trước nói: “Xin đừng nói chuyện lúc lái xe.”

Qua được cuộc thi không có nghĩa là kĩ thuật lái của Cố Hạ tốt, cuối tuần triển lãm văn hóa dân tộc càng đông người hơn so với ngày thường, bãi đỗ xe chẳng chịt xe, Cố Hạ tìm thật lâu cũng không thấy chỗ đậu xe, thật vất vả mới trông thấy cách đó không xa có một chiếc xe đang lái ra, Cố Hạ vui mừng lái xe qua đó, một chiếc xe bên cạnh đang mở cửa ra, Cố Hạ như nghe được âm thanh va đập của xe, âm thanh kia như đang nói, “Cô xong rồi!”

Cô giắt phanh vội vàng xuống xe, đó là một chiếc xe màu đen có rèm che, chỉ nhìn hình giọt nước cùng kim loại sáng bóng trên bản xe thì có thể biết giá cả không phải là rẻ, vết cắt thật dài bên thân xe lên án tội lỗi của Cố Hạ, lái xe là một người đàn ông, một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ vest, xuống xe nhìn tình hình, “Này cô, sao cô lại lái nhanh như vậy?”

“Rất xin lỗi.” Cố Hạ bắt đầu xin lỗi, đồng thời nghĩ xem nên chịu trách nhiệm thế nào đây, đối phương có bắt cô bồi thường tiền hay không?

“Nói xin lỗi thì có ích gì?” Người thanh niên lái xe tức giận nói.

“La mắng cái gì chứ?” Nghiêm Hường Vĩ cũng xuống xe, chậm rãi đi tới, tình huống lúc này anh cũng thấy rõ, không thể tránh được việc bồi thường, nhìn vết xước, đứng bên cạnh Cố Hạ nói: “Có chuyện gì thì từ từ mà nói, chúng tôi cũng chưa nói chuyện này không liên quan đến chúng tôi mà, đã vậy thì cứ nói thẳng phải giải quyết thế nào đi.”

“Đề tôi hỏi sếp của tôi đã.” Người thanh niên lái xe cũng không muốn cãi cọ, xoay người chuẩn bị xin chỉ thị của sếp ngồi đằng sau, cửa xe phía sau lại có người mở ra, một người đi tới, ánh mắt rơi vào Cố Hạ và Nghiêm Hường Vĩ. Người thanh niên đi qua, “Tổng giám đốc Trâu, ngài xem...”

Trâu Nhuận Thành khoát tay ý bảo anh ta ngậm miệng lại, nhìn kĩ hai người đối diện, cuối cùng thu ánh mắt lại, “Thôi đi.”

Trước kia anh ta bước vào xe còn liếc mắt nhìn thoáng qua người đàn ông đứng cạnh Cổ Hạ, ngồi trong xe day day thái dương, anh ta biết ngay gặp phải cô gái tên Cổ Hạ kia không có chuyện gì tốt mà, anh ta nhìn thấy Cổ Hạ vào trong xe cùng người đàn ông kia, hai người hình như đã trao đổi vị trí, đang thấp giọng nói gì đó, Trâu Nhuận Thành biết Cổ Hạ đã kết hôn, bây giờ rõ ràng hai người không có động tác gì thân mật nhưng tự dưng anh ta lại cảm thấy tình cảm của hai người rất tốt.

Cổ Hạ nhìn thấy Trâu Nhuận Thành từ trên xe bước xuống, không nghĩ tới lại gặp anh ta, thấy Trâu Nhuận Thành cũng không có phản ứng gì với mình Cổ Hạ cũng mừng như được giải thoát. Cô buộc dây an toàn, nói lời xin lỗi với Nghiêm Hường Vĩ, “Thật là ngại quá, xe của anh có bị nặng lắm không?”

“Không phải em vừa mới nhìn hay sao? Xe của anh không sao cả.” Nghiêm Hường Vĩ cười nói, “Em đừng bận tâm, lúc mới lái xe ai cũng vậy, đến khi lái quen sẽ tốt hơn. Nhưng mà hình như vận may của em cũng không tệ, người kia cũng khá rộng lượng, anh cũng đã chuẩn bị anh ta sẽ bắt bồi thường tiền rồi.”

“Vận may mà không tệ thì đã không đụng phải người ta.” Cổ Hạ nói.

“Có đụng cũng không sao, không phải còn có anh sao?” Nghiêm Hường Vĩ cười nói.

Ít nhiều gì Trâu Nhuận Thành cũng có chút buồn bực, tháng trước mới mua xe mới đã bị một vết xước như vậy, lại còn phải mang đi tu sửa lại, thật là phiền phức. Nhưng mà lái xe đến tòa nhà cách đó không xa, bị Triển Thiệu Huy hỏi anh ta chỉ nói: “Không có gì, bị quệt vào thôi, vận may không tốt lắm. Đại ca, chúng ta đến một nhà hàng khác ăn cơm đi, không thích đến nhà hàng Tam Ca nói đâu, có đôi khi khẩu vị của anh ấy rất quái dị.”

Trịnh Giang Hà đã đặt sẵn phòng trong một nhà hàng gần khu triển lãm, anh ta là người yêu thích ăn uống, có món gì đặc sắc mà chưa từng nếm thử, cũng nghe nói nhà hàng ở đây cũng không tệ nên gọi mấy anh em tới ăn thử, thuận tiện thăm quan triển lãm văn hóa dân tộc nào nhiệt thế nào. Giờ Trâu Nhuận Thành biết hôm nay Cổ Hạ cũng tới đây chơi, tuy khu triển lãm này khá lớn lại vừa nhiều người nhưng mà không thể loại trừ khả năng sẽ gặp phải cô, cẩn thận ngấm ngầm một chút, đại ca không gặp cô ấy là tốt nhất.

“Lão Tam muốn đến đó, hôm qua không phải cậu còn muốn tôi đến đó dạo sao, bây giờ sao cậu lại đổi ý nữa rồi?” Tuy Triển Thiệu Huy không thêm để ý ăn ở đây nhưng cũng nhận ra thái độ của Trâu Nhuận Thành rất kì quái.

“Cuối tuần khu triển lãm rất đông người, quá ảm ỉ, thật sự không thích đến đó.” Trâu Nhuận Thành nói.

“Tùy thôi.”

Không đến khu triển lãm nữa, bọn họ lái xe đến chỗ khác. Chiếc xe của Trâu Nhuận Thành bị quệt trầy càng gây chú ý hơn, Triển Thiệu Huy biết rõ bảo bối của Tiểu Ngưu luôn luôn là chiếc xe của mình, chiếc xe này Trâu Nhuận Thành mới mua tháng trước, luôn đi khắp nơi khoe khoang, hôm nay bị quệt thành cái dạng này lại không phân nản một lời thật sự không giống với phong cách bình thường của anh ta, trên xe Triển Thiệu Huy thuận miệng hỏi lái xe A Đông ngồi phía trước, “Hôm nay có phải Tiểu Ngưu tự mình lái xe không?”

“Không phải ạ.” Lúc này A Đông ngồi cùng xe với Trâu Nhuận Thành, lúc ấy ngồi ở vị trí kế bên tài xế, tất nhiên cũng thấy rõ, “Xe là do trợ lý Trần lái, bị cô Cổ đụng phải, chắc là do có quen biết nên tổng giám đốc Trâu nói thôi, cũng không muốn truy cứu trách nhiệm.”

“Cô Cổ?” Bọn bè họ Cổ của Triển Thiệu Huy cũng không nhiều, nghe đến cái họ này đều sẽ khiến anh nghĩ tới người nào đó, “Cô Cổ nào?”

A Đông không nghĩ quá nhiều, nói thẳng ra: “Chính là Cổ Hạ, hình như kĩ thuật lái xe của cô ấy không được tốt lắm, đụng phải ở bãi đỗ xe của khu triển lãm.”

Không khí trong xe trong nháy mắt trở nên nặng nề, cái tên kia dường như chỗ nào cũng có, nhưng thật ra những người bên cạnh lại không hề nhắc tới trước mặt anh, Triển Thiệu Huy ngồi trên ghế khẽ run lên, “Dừng xe, kêu Tiểu Ngưu đến đây.”

Trâu Nhuận Thành bước xuống từ xe của mình, đi đến chiếc xe hơi phía trước, Triển Thiệu Huy hạ toàn bộ cửa sổ xe xuống nhưng lại không mở cửa xe, mặt đen lại một cách khó hiểu, “Vi sao không nói cho tôi biết cô ấy đã trở lại?”

“Ai cơ?” Trâu Nhuận Thành không hy vọng người đó là cô gái tên Cổ Hạ.

Ánh mắt Triển Thiệu Huy đảo qua anh ta, “Cậu còn giả vờ?”

Trâu Nhuận Thành cảm thấy dây thần kinh căng ra, yên lặng thật lâu mới nói, “Đại ca, còn ý nghĩa gì nữa đâu?”

Cuối cùng Triển Thiệu Huy đã hiểu rõ vì sao Trâu Nhuận Thành không muốn cho anh tới khi triển lãm, lệnh cho lái xe, “Quay xe lại.”

Trâu Nhuận Thành ngăn cản, “Đại ca, anh còn muốn đi xem cái gì nữa? Cô ấy đã kết hôn rồi, hôm nay cùng chồng của cô ấy ra ngoài chơi, đã không còn liên quan gì đến cuộc sống của chúng ta nữa, một mình anh nhớ thương để làm gì chứ?”

Nghe thấy mấy chữ “chồng cô ấy” như là một cây kim châm vào da thịt, “Chuyện của tôi tôi sẽ tự xử lý.”

Chương 85: Gặp lại

Trâu Nhuận Thành hỏi anh muốn đến xem cái gì, chính bản thân Triền Thiệu Huy cũng không biết rõ, có lẽ anh chỉ muốn tạm biệt cô, có lẽ nhìn thấy cô nằm trong lòng người khác anh có thể triệt để hết hy vọng, khi anh biết rõ ràng cô ở cách đây không xa, bất kể thế nào cũng không thể kim lòng được muốn đi tìm cô.

Về phần gặp mặt có thể nói gì thì vẫn chưa nghĩ đến.

Nhưng mà không nghĩ tới rơi vào trong mắt anh lại là hình ảnh này, anh không cố sức đi tìm, vừa bước vào khu triển lãm đã nhìn thấy Cố Hạ đứng cách đó không xa, về ngoài cô thay đổi một chút, tóc dài hơn rất nhiều, mềm mại suôn dài, rũ xuống thắt lưng, ôm trong ngực một bé gái hơn hai tuổi, trên mặt cô mang theo một nụ cười, ân cần dỗ dành bé gái kia, còn chỉ vào đám đông náo nhiệt phía trước cho bé gái nhìn, căn bản không chú ý tới Triền Thiệu Huy đứng cách đó vài mét.

Triền Thiệu Huy thấy cô cười, không nhìn rõ mặt lắm, thì ra cô trưởng thành trông sẽ như thế này, không khác lắm so với tưởng tượng, cô và anh gần nhau như vậy nhưng lại rất xa, nhưng Triền Thiệu Huy cũng không thể nhắc chân bước tới, anh còn có thể nói gì nữa? Chào hỏi, hay là nói một tiếng “Mấy năm nay em có nhớ đến anh không?”, hoặc là đứng trước mặt cô cười nhạo đả kích cô, trừ những thứ đó ra, còn có thể nói gì nữa? Còn có thể làm gì nữa?

Một người đàn ông đi tới từ trong đám người, cầm trên tay một cái bánh nướng và những thứ quà vặt khác, Triền Thiệu Huy thấy anh ta đưa thứ gì đó cho Cố Hạ, lại bế lấy đứa bé từ tay Cố Hạ, ở đây quá ồn ào, Triền Thiệu Huy không nghe thấy bọn họ đang nói gì, nhưng cũng có thể dự đoán được, môi mập mạp, phôi hợp với nụ cười trên gương mặt khiến người ta thấy chói mắt.

Cố Hạ căn bản không chú ý đến cách đó không xa có người đang nhìn cô, cô cầm quà vặt từ tay Nghiêm Hường Vĩ, còn oán giận nói: “Anh mua nhiều thế này Huyền Huyền ăn không hết đâu.”

“Mấy thứ này cô bé ăn một ít, còn bao nhiêu em ăn không được sao?” Nghiêm Hường Vĩ không rành bế trẻ con nên tư thế bế không được thoải mái, tiểu Huyền Huyền trong ngực anh cũng thấy không được thoải mái, anh liền thả cô bé xuống, kéo tay của cô: “Chúng ta dẫn cô bé đi dạo là được rồi, mấy thứ này ăn ít thôi, trẻ con không nên ăn lung tung, bằng không sẽ bị tiêu chảy đấy.”

Triền Thiệu Huy nhìn thấy Cố Hạ ăn thử một miếng quà vặt người đàn ông kia mang tới, nụ cười vẫn sáng lạn như trước, chỉ là đối với một người khác. Bọn họ giống như một nhà ba người bình thường trong khu triển lãm, nhưng lại không giống như vậy, bởi vì tất cả của bọn họ đều mang lại cho anh cảm giác lạc lõng đau đớn.

“Chúng ta đến phía trước xem đi, chỗ đó rất nhiều người.” Lúc Cố Hạ nghiêng người lơ đãng nhìn thoáng qua, sau đó mới thấy rõ Triền Thiệu Huy đứng cách đó không xa, toàn thân cô trở nên cứng ngắc, Triền Thiệu Huy vẫn mặc đồ vest trắng tấp nập như cũ, quần áo cắt may tỉ mỉ làm nổi bật vẻ anh tuấn sáng ngời của anh, trong nháy mắt, ánh mắt của bọn họ gặp nhau, trên mặt Cố Hạ không có một chút biểu cảm nhưng ánh mắt lại có một chút thay đổi.

Đúng là vẫn có thể gặp gỡ, Cố Hạ nhìn thấy anh đứng cách đó không xa, trái tim rồi rồi, không thể nói rõ là cảm giác gì. Cô nhanh chóng dời tầm mắt đi, hàng mi rũ xuống, kéo bé gái bên cạnh lại, nói với Nghiêm Hường Vĩ: “Đi thôi, chúng ta đi dạo một vòng, lát nữa sẽ đi tìm Từ Lộ Lộ.”

Triền Thiệu Huy nhìn thấy Cố Hạ cười nói gì đó với người đàn ông kia, đưa đồ trên tay cho người đàn ông kia, bế bé gái lên, ba người hòa vào dòng người. Bóng dáng của bọn họ đã biến mất, Triền Thiệu Huy vẫn đứng bất động ở đấy, Triền Thiệu Huy biết rõ cuộc sống của Cố Hạ chính là như vậy, có gia đình, có chồng có con, tất cả nhiệt tình của cô đã thuộc sở hữu của người khác, nhưng mà tất cả đều hiện lên trước mắt, trong lòng vẫn cảm thấy không dễ chịu, không thể nói là nhói đau, chỉ có tê buốt, một loại tê buốt như nước, rõ ràng cô đã nhìn thấy anh, nhưng chỉ ném cho anh một ánh mắt như với một người qua đường, cuối cùng anh đã trở thành một người qua đường, trở thành một người không liên quan gì đến cuộc sống của cô nữa.

“Đại ca, về thôi.” Không biết từ khi nào Trâu Nhuận Thành đã đứng phía sau anh, “Nếu anh thật sự cảm thấy không thoải mái thì cứ gây phiền toái cho bọn họ một chút cũng được.”

Triền Thiệu Huy bình tĩnh xoay người đi, đôi mắt đen láy như mực, “Không cần, thật sự đã không còn quan hệ gì với tôi nữa.”

Lúc Cố Hạ giao Huyền Huyền cho Từ Lộ Lộ, Từ Lộ Lộ nhìn Nghiêm Hường Vĩ đang nói chuyện với Trần Đào cách đó không xa, lên hỏi: “Có phải anh ấy đang theo đuổi cậu không?”

“Không thể nào. Mình mới vừa về không bao lâu, chỉ là trò chuyện với anh ấy thấy rất hợp mà thôi.” Cố Hạ vẫn chọc cười tiểu Huyền Huyền, cô bé cười khanh khách, lộ ra chiếc răng sữa trắng tinh, “Con gái của cậu thật đáng yêu, chỉ chọc một chút là nó đã cười.”

“Thích thì tự mình sinh một đứa đi. Gặp được người trò chuyện thấy hợp cũng không phải dễ, con gái của mình đã lớn như vậy, tuổi của cậu cũng không còn nhỏ nữa, cậu không vội nhưng mẹ cậu cũng vội rồi đấy.” Ánh mắt của Từ Lộ Lộ luôn vô tình hay cố ý nhìn về phía Nghiêm Hường Vĩ, “Mình thấy anh ấy rất có ý, gia đình giàu có nhưng lại tự mình cố gắng làm việc, cậu phải nắm lấy cơ hội.”

“Tháng sáu mình đi rồi, công ty của anh ấy ở thành phố C, hai người không ở cùng một thành phố thật sự không có không gian để phát triển.” Cố Hạ vẫn cười như trước, “Cậu yên tâm, mình mà gặp được người phù hợp nhất định sẽ bắt lấy cơ hội.”

Nghiêm Hường Vĩ là người hai năm trước Cố Hạ đi du lịch ở Mai Nam đã quen biết, hai người trò chuyện cực kì hợp nhau, chỉ là ở Mai Nam cũng chỉ được vài ngày, Cố Hạ trở về Tô Châu làm, Nghiêm Hường Vĩ phát triển ở thành phố C nhưng hai người vẫn giữ liên lạc, khi Nghiêm Hường Vĩ đến Tô Châu du lịch cũng tìm Cố Hạ làm hướng dẫn viên. Cho nên khi Nghiêm Hường Vĩ nghe nói Cố Hạ đến thành phố C vài tháng đã vỗ ngực nói sẽ bao cô ăn ở nhưng bị Cố Hạ khéo léo từ chối. Nhưng mà anh ta thường xuyên mời Cố Hạ đi ăn cơm, hoặc là dẫn Cố Hạ đi chơi.

Nghiêm Hường Vĩ cũng không phải người thành phố C, tính tình rất hài hước, người khác tán thưởng anh là một thanh niên có tài anh lại tự nói mình không biết gì cả, anh cũng được xem như là con nhà giàu, hơn nữa còn sinh ra trong một gia đình nhà giàu mới nổi, trước đây ít năm giá thị trường khá tốt nên ba mẹ anh mới nhân cơ hội bán một ít đất rồi đem tất cả đi đầu tư, vay của ngân hàng không biết bao nhiêu khoản, nhà đất mua lại bán, bán lại mua, về sau ba của anh cầm tiền đi đầu tư vào vài công ty, Nghiêm Hường Vĩ vinh sự trở thành con nhà giàu. Đương nhiên, nói như vậy cũng không thỏa đáng, thật ra Nghiêm Hường Vĩ rất có đầu óc kinh doanh, nắm đó kinh doanh nhà đất anh là người tiên phong trong nhà, vừa đến trường vừa cùng ba anh chạy đi xem nhà đất. Hiện giờ anh cùng bạn bè mở một công ty nhỏ, lợi nhuận cũng xem như khá ổn định.

Cố Hạ cũng nên tìm một người, chẳng qua là duyên phận phải thuận theo tự nhiên, Từ Lộ Lộ vẫn có ý tác hợp cho bọn họ, ngoắc Trần Đào nói anh ta đem xe ra, nói với Cố Hạ: “Mình với Trần Đào muốn đi xem phim, cậu cứ đi dạo khắp nơi với Nghiêm Hường Vĩ đi, ở đây rất nhiều nơi để đi, tháng sau cậu lại đi rồi, tranh thủ chơi nhiều một chút. Buổi tối các cậu cứ đến thẳng đây, gặp nhau ở nhà hàng.”

Trần Đào bế con từ tay vợ mình, anh ta cũng rất quan tâm đến chuyện riêng của Cố Hạ, chẳng qua là ngại không dám hỏi thẳng nên hỏi Từ Lộ Lộ vài câu, rất cảm khái nói: “Còn tưởng rằng em ấy đã kết hôn, không ngờ lại kéo dài đến bây giờ. Cũng không biết có thật em ấy đã quên hết chuyện trước kia rồi không, nếu khi xưa em không lừa gạt Triển Thiệu Huy, Triển Thiệu Huy đi tìm em ấy thì có thể bây giờ cũng đã có con rồi.”

“Triển Thiệu Huy?” Từ Lộ Lộ phì nhỏ, “Dựa vào cái gì mà đi theo loại đàn ông đó! Chính anh ta ép Cố Hạ đi, anh ta còn không biết xấu hổ mà hỏi Cố Hạ đang ở đâu. Lúc trước khi còn yêu Cố Hạ, trăm phương ngàn kế muốn có được Cố Hạ, đồ ngon đồ ngọt, em còn tưởng rằng anh ta thật lòng, kết quả anh ta chính là cái đồ có mới nới cũ, chỉ muốn bao nuôi tình nhân mà thôi, đến cuối cùng chơi đủ rồi thì ngay cả công việc cũng không cho Cố Hạ, muốn đuổi cậu ấy đi, thật là chưa từng gặp tên đàn ông nào vô si như vậy.”

Trần Đào vừa lái xe vừa nói: “Nói không chừng Triển Thiệu Huy thật sự yêu mến em ấy, nếu không cũng sẽ không đi tìm Cố Hạ.”

“Cái đó mà cũng gọi là yêu mến à?” Từ Lộ Lộ nhớ tới Triển Thiệu Huy thì trong lòng lại tức điên lên, nếu muốn bao nuôi tình nhân thì phải nói rõ ràng ngay từ đầu, anh muốn tôi nguyện thì đã là chuyện khác; cuối cùng Cố Hạ cho anh ta tất cả, kết quả anh ta trở mặt, còn xa thải Cố Hạ ra khỏi công ty của anh ta, Từ Lộ Lộ thấy tức cho Cố Hạ, tức giận nói: “Muốn tìm thì sao ngay từ đầu không đi tìm? Cố Hạ đi được một năm, đã có cuộc sống của mình, anh ta còn muốn đến quấy rầy nữa à? Chắc hẳn anh ta đã chơi người khác đủ rồi, cảm thấy không còn thú vị gì nữa nên lại nhớ tới Cố Hạ, tự thấy mình có tiền, trên đời này hẳn là mọi người đều phải nghe theo anh ta, gọi là phải tới, đuổi là phải đi, em xem thường loại đàn ông này nhất.”

Lúc đó thật sự Từ Lộ Lộ không có số điện thoại của Cố Hạ, nói những lời đó với Triển Thiệu Huy ba phần thật bảy phần giả. Thật sự cô rất hay gặp Cố Hạ trên QQ, nhìn thấy Cố Hạ gửi ảnh chụp đi du lịch ở Hải Nam sang, có cả ảnh chụp cùng với Nghiêm Hường Vĩ nên Từ Lộ Lộ cho rằng chuyện tốt của Cố Hạ cũng gần đến. Khi đó cô cũng đang mang thai, đang chuẩn bị hôn lễ với Trần Đào, mấy chuyện cười chạy này thật sự quá nhiều, cô cũng chỉ thuận miệng lừa gạt Triển Thiệu Huy nói Cố Hạ vì mang thai nên kết hôn, cũng không hy vọng Triển Thiệu Huy quấy rầy Cố Hạ nữa.

“Loại đàn ông này, một ngày nào đó ông trời sẽ phạt anh ta.” Từ Lộ Lộ oán hận nói, nhìn thấy Trần Đào muốn nói gì đó, phồng má hỏi: “Sao anh lại đứng về phía bên kia thế hử, có phải anh cảm thấy anh ta làm rất đúng không? Quả nhiên là một đám quạ đen trong thiên hạ mà.”

“Làm sao anh có thể đứng về phía anh ta chứ?” Trần Đào cuống quýt giải thích, “Em xem anh thật sự chính là một người chồng mẫu mực mà, bây giờ trong lòng anh chỉ có em và Huyền Huyền thôi...”

Từ Lộ Lộ cảm thấy Nghiêm Hường Vĩ quả thật không tồi, nhà cửa giàu có, ngoại hình cũng không kém, là con trai lớn lên trong một gia đình bình thường, không giống như tên đại thiếu gia Triển Thiệu Huy, thích hợp chung sống cả đời. Đến tối cùng nhau ăn cơm, Từ Lộ Lộ nhìn thấy hai người kia rất hợp nhau, Từ Lộ Lộ cảm thấy Nghiêm Hường Vĩ hẳn là cũng có ý, nếu không sao lại còn dẫn Cố Hạ đi chơi? Ít nhất cũng có một chút tình cảm.

Sau bữa cơm tối, Nghiêm Hường Vĩ đưa Cố Hạ về, trên đường hỏi: “Cố Hạ, anh nhớ em đã từng nói sau khóa huấn luyện của bọn em có một số người có thể ở lại tổng bộ.”

“Đúng ạ.” Có một lần Nghiêm Hường Vĩ hỏi về công việc của cô, cô đã trả lời vậy.

Nghiêm Hường Vĩ chỉ hỏi như vậy rồi sau đó trên đường đi không nói gì nữa, khiến cho Cố Hạ rất tò mò. Xe đi thẳng về phía trước, anh đưa Cố Hạ đến dưới lầu nhà trọ, mới nói: “Cố Hạ, hay là em xin ở lại tổng bộ đi.”

“Em cũng đã nói với anh muốn quay về Tô Châu rồi mà.” Cố Hạ đã tính sẵn, nói: “Thật ra phúc lợi cũng không thua là bao, tại sao em phải ở lại tổng bộ?”

Nghiêm Hường Vĩ cười lộ ra hàm răng trắng, “Anh muốn em ở lại thành phố C, như vậy sẽ dễ theo đuổi em hơn.”

Chương 86: Người bên cạnh

Ngay từ lúc bắt đầu một ngày làm việc đã nhận được một bó hoa hồng, mười hai bông hồng trắng kiều diễm, được bao gói tỉ mỉ, trên cánh hồng còn đọng lại những giọt sương. Lúc nhận được nó Cố Hạ nở nụ cười, Nghiêm Hường Vĩ nói muốn theo đuổi cô là thật, anh nói: “Cố Hạ, em đừng vội từ chối anh, anh còn chưa ra tay theo đuổi em mà! Tốt xấu gì cũng phải cho anh một cơ hội thể hiện chứ.”

Cố Hạ cũng muốn cho mình một cơ hội, nhìn người khác có đôi có cặp, ít nhiều gì cũng thấy hâm mộ, giống như Từ Lộ Lộ đã nói, cô không vội nhưng mẹ đã rất vội, mỗi lần gọi điện thoại đều phải hỏi vài câu, rồi lại lải nhải một lúc, bây giờ cũng không còn là lải nhải nữa mà chuyển sang uy hiếp. Duyên phận không thể miễn cưỡng được, trong ba năm qua cô thật sự không thể nào tìm thấy duyên phận của mình, ngược lại sau khi đi du lịch về lại rất hợp với Nghiêm Hường Vĩ. Nghiêm Hường Vĩ cũng nói ở bên cạnh cô rất vui vẻ thoải mái, tỏ thái độ mình cũng không phải rất muốn ở lại thành phố C, công việc kinh doanh ở đây cũng đã vào quỹ đạo, giao lại cho bạn bè rồi tự mình phát triển ở một nơi khác cũng không tồi.

Nghiêm Hường Vĩ muốn nghiêm túc tìm một người bạn gái để kết hôn, Cố Hạ không có cảm giác tim đập thình thịch với anh nhưng lại thấy rất thoải mái trong lòng, cả hai đều đã hai mươi mấy tuổi, ở cạnh nhau lâu mới biết có thích hợp hay không, tất cả cứ thuận theo tự nhiên là được. Cô không phải loại người bị răn cấm một lần thì mười năm sợ dây thừng, mặc dù trước kia đã có một thời gian rất đau khổ nhưng cô vẫn tin tưởng tất cả chỉ là vì Triền Thiệu Huy không phải là người mà vận mệnh đã chỉ định cho cô mà thôi, nhất định ông trời đã an bài cho cô một người khác.

Cô không muốn ở lại thành phố C cũng không phải vì trong lòng cô vẫn còn hình bóng của Triền Thiệu Huy mà cảm thấy Triền Thiệu Huy là người rất hẹp hòi, vốn lại có thể lực rất lớn, tựa như lúc trước anh đã gây khó dễ cho chuyện công việc của cô, đối với anh cùng lắm cũng chỉ là mở miệng nói một tiếng nhưng lại là một chuyện lớn trong cuộc sống của Cố Hạ, cô không muốn cuộc sống cũng như công việc của mình bị quấy rầy cho nên mới muốn tránh mặt Triền Thiệu Huy.

Cố Hạ không nghĩ tới lại đụng mặt Triền Thiệu Huy nhanh như vậy, ngày đó sếp cô đãi khách hàng tại một khách sạn lớn, giao dịch của đôi phương với công ty Cố Hạ cũng có tham gia vào, trong khi huấn luyện cũng đã gặp mặt đôi phương nên cũng bị gọi tới. Cô gặp Triền Thiệu Huy trong đại sảnh của khách sạn, lúc ấy sếp đang nói chuyện cùng với vị khách hàng kia, tất nhiên đi rất chậm, vừa lúc ấy thì nhìn thấy Triền Thiệu Huy được vài người vây quanh đi vào đại sảnh, xem ra cũng tới đây dùng cơm.

Cô rất muốn giả vờ như không nhìn thấy nhưng mà trái đất này cũng không lớn chút nào, vị khách tổng giám đốc Vương hôm nay bọn họ mời lại vui mừng ngạc nhiên kêu lên: “Triền thiếu cũng tới đây dùng cơm sao!”

Chẳng những tổng giám đốc Vương đi tới mà ngay cả sếp của Cố Hạ cũng đi tới, xã hội này rất chú trọng các mối quan hệ, bọn họ tuy không tính là thân quen nhưng ít nhiều gì cũng đã từng gặp mặt nên đều có thể hàn huyên vài câu. Triền Thiệu Huy ngoài miệng thì nói vài lời khách sáo nhưng ánh mắt lại xuyên qua đám người rơi trên người Cố Hạ, trên mặt cô vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt công thức hóa, không cười với anh, chỉ cười cho có mà thôi; nét mặt của cô không có gì khác thường, dường như người đối diện mình không hề thân quen chút nào, trấn định lại lạnh nhạt.

Triền Thiệu Huy không hiểu làm sao cô có thể bình tĩnh tự nhiên như vậy, anh phải rất cố gắng để quên cô, nhưng càng cố gắng lại càng nhớ nhiều hơn, mỗi lần nhắm mắt lại, chuyện ngày xưa như một con thủy triều bày ra trước mắt, cuối cùng ngày đó ở khu triền lâm lại nhìn thấy gia đình hoàn nữ của cô, chuyện ấy thật đáng cười biết bao, cuối cùng anh đã bị loại bỏ ra khỏi cuộc sống của cô. Đau lòng chua xót, khi nhìn thấy Cố Hạ thì lòng lại xao động mãnh liệt như một con sóng, anh dõi ánh mắt đi, nói một câu: “Nếu tất cả mọi người đều là chỗ quen biết lại trùng hợp gặp gỡ như vậy, lại cùng đến đây ăn cơm thì hãy cùng nhau ăn đi.”

“Ý kiến hay.” Tổng giám đốc Vương vội vàng cười đáp lời.

Những người khác cũng đồng loạt nói mấy câu phụ họa theo như “Được”, “Thật là vinh dự.”, sếp của Cố Hạ ngoác người phía sau tới, lịch sự lần lượt giới thiệu, bị kéo đến phía trước, Cố Hạ tránh không thoát, nhìn cười cười gật đầu nói: “Chủ tịch triền, ngài khỏe không?”

Nhưng Triền Thiệu Huy không cười, ánh mắt đảo qua mặt cô, nghe thấy câu nói rất công thức hóa “Chủ tịch Triền, ngài khỏe không?”, anh làm sao có thể quên được Cố Hạ rất am hiểu việc xem người khác như người qua đường, giống như mấy hôm trước cô lạnh lùng xem như không nhìn thấy anh.

Anh không nói gì, những người khác cũng không cảm thấy gì khác thường. Cố Hạ và những người khác đã chào hỏi, Cố Hạ cũng có chút ấn tượng với người đứng bên cạnh Triền Thiệu Huy, sau khi người khác giới thiệu qua một lần cô mới nhớ người ấy là trợ lý Khâu Hàn, ánh mắt lạnh lẽo của Khâu Hàn sâu xa nhìn nhìn Cố Hạ rồi khẽ gật đầu chào hỏi Cố Hạ.

Hai nhóm họp lại có hơn hai mươi người, phải đổi sang một phòng lớn hơn, Triền Thiệu Huy ngồi ở vị trí chính giữa, Khâu Hàn nhìn thấy mặt Triền Thiệu Huy càng lúc càng âm trầm, anh ta đã theo Triền Thiệu Huy nhiều năm, cũng đã từng chứng kiến chuyện tình phong hoa tuyết nguyệt của Triền Thiệu Huy và Cố Hạ nên tất nhiên cũng biết rõ người say không phải tại rượu, trước tiên vẫn thử nói một câu, “Hôm nay toàn là nữ tới thôi, sang bên này ngồi đi.”, thấy Triền Thiệu Huy không có ý phản đối, Khâu Hàn hiểu ý, chỉ vào Cố Hạ, “Cô Cố, ngồi bên này đi.”

Ý Khâu Hàn là vị trí bên cạnh Triền Thiệu Huy, mấy ông sếp ngồi trên bàn đều mang theo nữ nhân viên ngoại hình không tệ, cách ăn mặc trang điểm cũng rất xinh đẹp, thấy đôi phương chủ động với Cố Hạ thì mọi người đều nhìn bằng ánh mắt khác thường, Cố Hạ không muốn ngồi cạnh Triền Thiệu Huy, ngược lại sếp của cô lại thấy vinh dự, thấy cô không có phản ứng gì, thúc giục: “Cố Hạ, cô ngồi bên kia đi, hãy mời chủ tịch Triền vài ly.” Còn thấp

giọng nhắc nhở cô, “Chủ tịch Triển chính là nhân vật rất lầy lùng.”

Mọi người đều nhìn cô, Cố Hạ khẽ cười cười, nụ cười cứng ngắc, Triển Thiệu Huy đã cố ý gây nên, trong trường hợp này Cố Hạ cũng không muốn mọi mắt mặt, rũ mắt xuống, đi tới.

Từng người một ngồi vào vị trí, tuổi trẻ đã lẫn lộn ngoài xã hội nhiều, nụ cười trên mặt không hề tắt, rõ ràng có nhiều người chỉ gặp mặt lần đầu tiên nhưng cách nói chuyện lại như đã quen biết nhiều năm. Trên mặt Cố Hạ cũng không quên mang theo một nụ cười, đôi môi mím lại khẽ cong lên, chỉ là không thể nào lên tiếng nói, chỉ cúi thấp đầu, cố gắng không nhìn sang người bên cạnh.

Triển Thiệu Huy lười biếng ngồi đấy, thuận miệng trả lời vài câu hỏi, anh không biết mình đang nghĩ gì nhưng anh không cam lòng chỉ làm một người qua đường, biết rõ cứ dây dưa như vậy cũng không có kết quả gì nhưng lại không có cách nào ngăn cản ý muốn tiếp cận Cố Hạ. Đến khi các món ăn đã bung lên, tổng giám đốc Vương ngồi ở phía đối diện nâng ly lên, “Trước tiên mọi người hãy cạn chén đã.”

Ly đầu tiên nên mọi người phải uống cạn, một ly rượu để đầy ắp, cả đám người cười nói vài câu, sau đó ngửa đầu uống cạn. Triển Thiệu Huy cũng uống một hơi cạn sạch, ngồi đấy lạnh lạnh nhìn Cố Hạ chậm rãi uống hết ly rượu, ánh mắt trầm tĩnh, môi khẽ nhếch lên.

Mọi khách dùng com ngoại trừ thói phồng cho nhau thì mặt khác chính là không ngừng uống rượu, một ly rồi lại một ly, rõ ràng không quen thân cũng có thể dễ dàng kéo gần khoảng cách. Trên bàn ăn có hai người có thể đặc biệt làm cho không khí thêm sôi nổi, thay nhau mời rượu, chẳng qua Cố Hạ lại cảm thấy rất xa lạ với không khí náo nhiệt của bọn họ, cô cúi đầu, ngay cả đùa cũng không động đến. Sếp của cô lên tiếng, “Cố Hạ, cô cũng mời chủ tịch Triển một ly đi, không phải lúc nào cũng có cơ hội tiếp xúc gần gũi với chủ tịch Triển như vậy đâu.”

Mặt sếp cô cười đến nở hoa, còn không ngừng nháy mắt với Cố Hạ, Cố Hạ cười nhạt, cầm chén rượu rót đầy, giờ ly rượu ngẩng đầu lên nhìn Triển Thiệu Huy, “Chủ tịch Triển, xin mời ngài một ly.”

Ánh mắt Triển Thiệu Huy lạnh lẽo đảo qua ly rượu của cô, cuối cùng bình tĩnh lại nở một nụ cười không hề lộ ra chút sơ hở nào, làn môi mỏng khẽ nhếch lên, “Mời tôi cái gì?”

“Hôm nay có cơ hội ngồi cùng một bàn với ngài chính là vận may của tôi.” Cuối cùng Cố Hạ cũng đối mặt với anh, Cố Hạ cũng cảm thấy mình không có gì mà không dám đối mặt với anh, cô không nợ nần gì anh, không cần phải trốn tránh, mang trên mặt nụ cười vừa phải, “Hiếm có cơ hội, bất kể thế nào cũng phải mời ngài một ly.”

“Đúng là hiếm có.” Triển Thiệu Huy lạnh lùng đến phát sợ nói, đã ba năm mới có thể cùng ngồi chung một bàn với nhau, anh cầm ly rượu lên, cụng ly với Cố Hạ, tiếng thủy tinh lạnh lẽo va chạm vào nhau chấn động màng nhĩ, “Cạn ly.”

Cố Hạ cũng dứt khoát uống, nhìn thấy ly rượu đã cạn của Triển Thiệu Huy cũng uống cạn, sếp của Cố Hạ thấy hôm nay Triển Thiệu Huy uống rượu dứt khoát như vậy thì cảm thấy tâm trạng hôm nay của anh cũng không tệ, tiếp tục chỉ nhân viên của mình, “Cố Hạ, đừng chỉ uống rượu không, mau gấp thức ăn cho chủ tịch Triển đi.”

Cố Hạ nhìn những món ăn xếp đầy bàn như một bức tranh, cầm đũa hỏi: “Chủ tịch Triển thích ăn món nào?”

“Cô phải biết chứ.” Triển Thiệu Huy nhìn chăm chăm vào Cố Hạ, sắc mặt lạnh lùng, trước kia bọn họ cũng đã từng ăn với nhau như vậy, Cố Hạ đã nhiều lần gấp thức ăn cho anh, hai người đã gần gũi như vậy, chẳng lẽ Cố Hạ lại giả vờ không biết? Triển Thiệu Huy nghĩ cô cũng thật là biết giả vờ.

“Không nhớ rõ.” Cố Hạ vẫn không động đũa, ánh mắt vẫn như trước hỏi Triển Thiệu Huy muốn ăn gì, “Hiện giờ tôi cũng không dám gấp lung tung cho ngài.”

Trong lòng Triển Thiệu Huy vô cùng cay đắng, những hình ảnh về cuộc sống trước kia như vừa xảy ra ngày hôm qua, anh nhớ rõ từng chi tiết một, kết quả đối phương lại nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy mà nói “Không nhớ rõ”, một câu nói kia nên thẳng vào lòng anh, giống như Tiêu Ngủ đã nói, một mình anh nhớ nhưng đề làm gì chứ? Triển Thiệu Huy nhìn khuôn mặt của Cố Hạ, đồ trang sức của cô rất trang nhã, khuôn mặt vẫn thanh lệ như trước, rõ ràng khuôn mặt không thay đổi chút nào, nhưng mà tình cảm trong ánh mắt kia lại thay đổi, dường như chỉ đang nhìn một vị khách làm ăn không quá thân quen, thì ra hai người đã thật sự trở thành người lạ. Triển Thiệu Huy thật sự không biết tại sao hai người có thể đi đến bước này, anh rũ mắt xuống, giọng điệu lạnh lùng, “Đã không nhớ rõ vậy thì em còn trở lại đây làm gì?”

“Vì bát com mà thôi.” Cố Hạ trả lời anh, “Nếu như đã làm phiền lòng chủ tịch Triển thì tôi rất xin lỗi, chuyện quá khứ đã qua rồi, chủ tịch Triển là người độ lượng, xin chủ tịch Triển hãy giờ cao đánh khẽ để tôi có thể yên ổn làm việc.”

Cô mở miệng ra là một tiếng chủ tịch Triển, hai tiếng chủ tịch Triển, Triển Thiệu Huy cười khò, mấy ngày hôm trước ở khu triển lãm còn không cam lòng đã gặp mà không thể nói chuyện nên vẫn không cam lòng, hôm nay Cố Hạ ngồi bên cạnh mình cũng không hơn gì, xa xôi đến nỗi khiến người khác thấy lạ lẫm, trước kia, tất cả của cô đều thuộc về anh, hôm nay, đã không còn quan hệ gì nữa.

Ba năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện, thí dụ như có một vài người đã kết hôn, có người đã có con, có người đã không còn chỉ uống hai ly đã say đến không biết đông tây nam bắc đâu, Triển Thiệu Huy nhìn thấy Cố Hạ uống hết ly này đến ly khác mà sắc mặt vẫn không thay đổi, có thể cảm nhận được rõ ràng thời gian đã thay đổi rất nhiều thứ, cô đã không còn là Cố Hạ trước kia nữa, cô đã không còn yêu anh nữa. Năm đó lúc cô ra đi, Triển Thiệu Huy cho là mình lúc nào cũng có thể quay đầu lại, nhưng mà đến khi anh quay đầu lại thì mới phát hiện ra con thuyền mình coi trọng hơn ngàn núi non đã không còn đứng đó chờ mình nữa.

Có người nâng ly mời rượu, Triển Thiệu Huy dời tầm mắt bắt đầu nói chuyện với người bên cạnh, giống như đang tham gia một bữa tiệc bình thường, trả lời qua loa, nói đùa, gặp dịp thì chơi, tất cả đều không có gì hơn. Triển Thiệu Huy uống rất nhiều, người khác tới mời rượu dù là ai cũng không từ chối

uống hết ly này đến ly khác, Cố Hạ lại còn chỉ điểm cho người khác đến mời rượu anh, còn nói “Tửu lượng của chủ tịch Triền rất giỏi” Đôi mắt vĩ thật dài của Triền Thiệu Huy liếc qua, ánh mắt đã có hơi mờ mông lung, “Anh đã mời thì hẳn là tôi phải uống rồi.” Vừa dứt lời đã uống một hơi cạn sạch.

Cố Hạ không biết có phải mình cũng đã uống nhiều quá không, cảm thấy trong ánh mắt anh có một vẻ hận thù, khiến cho người khác thấy rất khó chịu.

Mọi người đều có tửu lượng cao, mời rượu hết người này đến người khác, cho dù Cố Hạ có thể uống một chút cũng thấy choáng sau khi uống mấy lượt rượu. Tiệc rượu được hơn phân nửa, đầu Cố Hạ thật sự đã thấy choáng, dạ dày cũng khó chịu, mọi người vẫn còn mời rượu, hơn nữa Triền Thiệu Huy còn ngồi bên cạnh, cô cảm thấy rất buồn bực, giống như ngọt ngào không thể thở được. Tiếng chuông điện thoại trong túi vang lên, Cố Hạ vội vàng lấy có đồ mang theo túi xách chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Đánh người

Cuộc điện thoại này là do Nghiêm Hường Vĩ gọi tới, nghe thấy giọng nói của cô hơi khác bình thường nên hỏi cô có phải đang tham dự tiệc không, lát nữa có cần qua đón cô không. Hôm nay tâm trạng của Cố Hạ rất rối, gặp Triền Thiệu Huy là việc ngoài ý muốn của cô, không chỉ có lòng khó chịu mà dạ dày cũng thế, chất cồn từng đợt dâng lên khiến cô choáng váng. Cô cũng không muốn nói nhiều với Nghiêm Hường Vĩ, chỉ nói mình không sao rồi nhanh chóng chấm dứt, vội vàng cúp máy.

Trong lòng càng có chua xót, nói cho cùng lúc trước cũng đã moi tìm moi phôi ra mà yêu một người, hôm nay lại xem nhau như người lạ, vì xã giao mà phải đối mặt, thật đúng là gặp mặt không bằng hoài niệm. Cố Hạ không muốn dây dưa với Triền Thiệu Huy nữa, anh tựa như một loại kịch độc, mặc kệ đựng vào hay không đựng vào, chỉ tới gần thôi cũng đủ để hủy hoại cô; Cố Hạ cũng không muốn trở vào trong phòng nữa, cùng lắm cũng chỉ là đòi một công việc khác thôi, tuy cố gắng lâu như vậy mới có cơ hội thăng chức nhưng cô tình nguyện làm lại từ đầu cũng không muốn dây dưa với Triền Thiệu Huy nữa.

Đúng là Cố Hạ đã uống hơi nhiều, hai chân nhũn ra, cũng không thấy dưới chân có hai bậc thang, bước xuống một bước thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, theo phản xạ có điều kiện kéo lấy tay nắm bên cạnh để không bị ngã, nhưng chẳng qua lại không phải là tay nắm gì mà lại là một người, Cố Hạ cũng không lôi kéo gì anh ta mà mất thăng bằng cả người ngã nhào vào ngực anh ta.

Người đàn ông kia cũng quá nhiều rồi, toàn thân toàn mùi rượu, thân hình cao lớn nên cũng có thể miễn cưỡng giữ thăng bằng, miệng cười ra tiếng nói: “Ha ha, lại còn có mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ nữa!”

Cố Hạ vội vàng đẩy anh ta ra, liên tục xin lỗi, “Rất xin lỗi, rất xin lỗi.”

Người đàn ông kia lại bắt lấy cánh tay của cô, ôm lấy Cố Hạ, “Không sao, chúng ta cùng uống đi...”

“Anh nhận nhầm người rồi.” Cố Hạ dùng sức vung tay anh ta ra, người đàn ông này đã say khướt mà sức vẫn rất lớn, ý thức được cô gái kia đang giãy giụa ngược lại còn dùng tay ôm chặt lấy cô, giọng điệu nấp mờ, “Điều yêu thích nhau cả còn giả vờ cái quái gì? Yên tâm, anh có rất nhiều tiền...”

“Buông ra...” Cố Hạ cảm thấy chán ghét, dùng sức giãy ra nhưng hình như người đàn ông kia không biết đau, vừa ôm Cố Hạ, tay bắt đầu chạy lung tung, chẳng qua là một giây sau người đàn ông kia đã bị một sức mạnh to lớn giật ra, ngay cả vừa xảy ra chuyện gì cũng không biết thì đã bị người ta hung hăng đẩy ngã trên mặt đất.

Cố Hạ giãy ra, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Triền Thiệu Huy, Triền Thiệu Huy cũng không để ý đến Cố Hạ, tiếp tục bước qua nắm lấy cổ áo người đàn ông kia, nện một quyền vào bụng hắn ta, thoáng cái đã đánh đôi phương gập người lại, ngay sau đó Triền Thiệu Huy lại dùng đầu gối hung hăng nện lên đỉnh đầu tên kia, miệng còn thấp giọng rống giận, “Người phụ nữ của tao cũng dám đụng đến...”

Người đàn ông kia không hề có sức chống trả lại, phát ra tiếng kêu đau đớn, Triền Thiệu Huy dường như không nghe thấy, đôi mắt đỏ bừng, lại hung hăng nện thêm vài quyền nữa, không giống như đang dạy dỗ người khác mà giống như đang giải tỏa cơn giận của mình hơn, xách cả người tên kia lên nện xuống ghế sofa gần đó, lại bước sang bắt lấy tên kia, tiếp tục đâm đá, dường như đang luyện với một bao cát hình người, “Cho mày dám tùy tiện đụng vào người phụ nữ của tao này... Mày dám đụng vào... thì phải trả giá thật đắt...”

Cho tới bây giờ Cố Hạ chưa từng thấy dáng vẻ này của Triền Thiệu Huy, đôi mắt đỏ ngầu trông giống như một con dã thú, dường như không hề biết mình đang làm gì, toàn thân tản ra một luồng sát khí làm cho người ta sợ hãi, Cố Hạ đứng dựa vào vách tường ngoại trừ trở mắt ra nhìn thì cũng không biết nên làm gì. Nhân viên khách sạn đứng cách đó khá xa, còn có những vị khách khác, có người hoảng sợ, có người đến xem náo nhiệt, có người gọi điện thoại tìm người giúp, dù sao cũng không ai dám tới gần.

Lúc Khâu Hàn ra ngoài thì nhìn thấy Triền Thiệu Huy đang đánh người, tư thế và sắc mặt kịch biến, nếu cứ như vậy sẽ đánh chết người, anh ta quát hai vệ sĩ đứng cách Triền Thiệu Huy không xa, “Các người chết cả rồi à”, vội vàng chạy tới giữ chặt lấy Triền Thiệu Huy, “Triền thiếu, đủ rồi, mau dừng tay lại! Cứ như vậy sẽ xảy ra án mạng đấy.”

Triển Thiệu Huy đẩy Khâu Hàn ra, “Cút ngay... Tôi phải đánh chết hắn... Hắn dám đụng vào người phụ nữ của tôi...” Nói xong lại nhấc chân đạp lên người đàn ông đã không còn phản ứng gì nữa nằm trên mặt đất.

“Giữ chặt ngai ấy lại!” Khâu Hàn không biết có phải Triển Thiệu Huy đã uống quá nhiều hay không, đứng lên ngăn Triển Thiệu Huy lại, “Đừng đánh nữa... Đủ rồi, Triển thiếu, hắn đã nằm trên mặt đất... Sau này sẽ dạy dỗ sau...”

Khâu Hàn vẫn kiên trì khuyên anh, mấy người khác vất vả lắm mới giữ Triển Thiệu Huy lại được, bảo vệ nhân cơ hội này kéo người kia ra, ánh mắt Triển Thiệu Huy như có lửa, còn chưa hết giận đã người nằm trên mặt đất một cước nữa.

Khâu Hàn không biết đã xảy ra chuyện gì mà làm cho Triển Thiệu Huy tức giận như vậy, thấp giọng dặn dò người trong khách sạn đưa người kia tới bệnh viện, lồng ngực Triển Thiệu Huy phập phồng kịch liệt, dường như cơn tức chưa tan hết vẫn còn muốn ra tay, quần áo sau trận đánh nhau vừa rồi đã xộc xệch, tóc tai cũng lộn xộn, anh cởi áo ngoài quăng sang bên cạnh, thở một hơi thật sâu để làm cho mình bình tĩnh lại, hơi ngửa đầu lên, nhìn thấy Cổ Hạ đứng dựa vào bức tường bên kia, ánh mắt Triển Thiệu Huy trở nên tỉnh mạch, giống như một vùng biển rộng trong bóng tối.

Anh kinh ngạc nhìn cô, Cổ Hạ cũng đang nhìn anh, trên mặt mang theo vẻ khiếp sợ cùng mờ mịt, cô đã nghe rất rõ lời anh nói khi đánh người kia, Cổ Hạ hơi cắn môi, cuối cùng rũ mắt xuống, dường như không dám đối mặt nữa. Cô đã hoàn toàn tỉnh rượu, nhưng mà chân tay so với việc say rượu thì càng không còn sức nữa, không thể không dựa vào tường chống đỡ lấy thân thể, ánh mắt của Triển Thiệu Huy như muốn hút cô vào, thật lâu sau cô mới nói với anh được hai chữ, “Cảm ơn.”

Cô lại bổ sung thêm, “Cảm ơn ngài, chủ tịch Triển.”

Sắc mặt Triển Thiệu Huy rất nghiêm túc, giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, cơn giận dần dần tan biến, anh đang làm gì vậy? Anh thật sự hận, hận Cổ Hạ, hận người đàn ông đang có được cô, càng hận chính mình hơn, rõ ràng không thể lấy lại được gì nữa nhưng vẫn không thể từ bỏ được.

Cổ Hạ hít một hơi thật sâu, sức lực hồi phục lại, thấp giọng nói: “Chuyện ngày hôm nay rất cảm ơn anh, nhưng mà, tôi đã không còn là người phụ nữ của anh nữa rồi.”

Triển Thiệu Huy lúc này còn lửa giận ngút trời bây giờ lại như bị rút hết sức lực, khuôn mặt lạnh lẽo đáng sợ tràn ngập vẻ chán nản, làm sao anh lại quên hiện giờ cô đã thuộc về người khác, Triển Thiệu Huy phát ra một tiếng cười lạnh từ trong cổ họng, “Hôm nay uống nhiều quá, quên mất.”

Anh nhìn nhìn chung quanh, nhấc áo vest không biết vứt xuống mặt đất từ khi nào, xoay người giọng lạnh băng đến cực điểm, “Cổ Hạ, từ nay về sau chúng ta không còn chút quan hệ nào nữa.”

Cổ Hạ nhìn anh biến mất chỗ góc rẽ, đáy lòng dậy sóng, cô nhớ rõ trời thu năm đó gặp anh lần cuối cùng, Triển Thiệu Huy đã từng nói từ nay về sau anh sẽ không thích cô nữa, đã ba năm rồi, Cổ Hạ không cho rằng mình có tài cán gì khiến cho anh nhớ mãi không quên, cô cũng không muốn dây dưa với anh nữa, nhưng khi nhìn thấy anh phát cuồng mà đánh người, đáng về trở nên phần hận vô lực, lòng cô rối loạn cực điểm.

Mấy người lúc này cùng ăn cơm đứng cách đó không xa xem náo nhiệt, Cổ Hạ đứng dựa vào vách tường không biết phải làm sao, một hồi chuông điện thoại liên tục vang lên, chuông vang lên thật lâu Cổ Hạ mới biết là truyền đến từ trong túi của mình, lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn số điện thoại, giọng nói của cô khàn khàn, “Alo.”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ôn hòa của Nghiêm Hường Vĩ, “Cổ Hạ, anh đến khách sạn chỗ em ăn cơm, một cô gái như em ra ngoài uống rượu rất dễ bị lợi dụng, lát nữa anh sẽ tới đón em, em cứ ăn cơm đi, xong thì nói với anh một tiếng.”

Bây giờ Cổ Hạ đã không còn chút sức nào, “Cảm ơn anh.”

“Có gì mà cảm ơn, anh không có ý gì khác đâu.” Nghiêm Hường Vĩ cười cười mở, lại hỏi: “Có phải em đã uống nhiều quá rồi không? Nghe thấy giọng em là lạ.”

“Em muốn về.” Cổ Hạ nói, bữa cơm bát nháo đêm nay đã làm cho cô mệt muốn chết rồi. Cô không thèm nghĩ phải giải thích với sếp thế nào nữa, người khác có nói gì hay không cũng chẳng sao, cô chỉ muốn về nhà, trốn vào trong ổ chăn ngủ một giấc.

Nghiêm Hường Vĩ đang đỗ xe ở cửa ra vào, nhìn thấy Cổ Hạ chạy với tốc độ không ổn định tới, vội vàng đi về phía trước chuẩn bị đỡ lấy cô, “Có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Cổ Hạ khoát tay bảo anh đừng lo cho mình, Nghiêm Hường Vĩ hơi nhíu mày, mở cửa xe ra cho cô, lại đi vòng qua thân xe bước vào vị trí lái, giúp Cổ Hạ buộc dây an toàn lại, lúc quay đầu xe thì một chiếc xe màu đen có rèm che chậm rãi lái qua, cửa sổ xe mở một nửa, nếu như đến gần nhìn thì có thể nhìn thấy sắc mặt không một chút biểu cảm của Triển Thiệu Huy, bình tĩnh giống như bão tố gần kéo đến trước mặt biển, nhưng mà năm tay đã nắm lại thật chặt, đốt ngón tay lại ra.

Cổ Hạ ngồi trên ghế phụ day day thái dương, Nghiêm Hường Vĩ đang liên miên nói gì đó, nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của cô, nói: “Em ngủ đi, đến nơi anh sẽ gọi em.”

“Cảm ơn anh đã đến đón em.” Cổ Hạ vẫn ngồi không nhúc nhích, những ánh đèn hai bên đường chiếu rọi khiến mọi vật xung quanh trở nên không chân thật, cô khẽ nhắm mắt lại, “Em không có ý định ở lại thành phố C, nếu như công việc thuận lợi, sau khi khóa huấn luyện kết thúc em sẽ trở về chi nhánh.”

Mắt Nghiêm Hường Vĩ nhìn về phía trước, “Là vì chán ghét anh nên mới không muốn ở lại thành phố C sao?”

“Anh suy nghĩ quá nhiều rồi.” Cố Hạ cảm thấy đau đầu, “Đến thành phố C chỉ là vì công việc, vốn không tính ở lại đây. Về chuyện của chúng ta, em cũng chưa nghĩ đến.”

Nghiêm Hường Vĩ nghiêng đầu cười với cô, “Xem ra em chỉ là không thích thành phố này, Cố Hạ, em vẫn còn ở đây một tháng nữa, cho dù em không ở lại thành phố C thì hiện giờ thông tin cũng rất phát triển, giao thông cũng rất thuận lợi, anh có thể đến thăm em, đến một ngày nào đó em bị anh làm cho cảm động thì sẽ tính sau.”

Cố Hạ cảm thấy có lẽ cô không nên trở về thành phố C, cô đã dùng rất nhiều thời gian để quên đi Triển Thiệu Huy, không ngừng dùng công việc để bỏ thêm vào cuộc sống, nhưng mà đến tối khi nằm trong ổ chăn vẫn luôn nhớ đến Triển Thiệu Huy, có một thói gian ngắn, mỗi đêm cô đều mơ thấy anh, mơ thấy quãng thời gian tươi đẹp kia, khi tỉnh lại mới phát hiện ra chỉ là một giấc mơ mà thôi, khoảng cách giữa cô và anh chẳng những là trên trời và dưới đất mà trái tim cũng cách nhau ngàn dặm. Khi đó đứng bên bờ biển, thường một mình ngắm người nhìn về phía chân trời thật lâu, ngắm nhìn mặt biển mênh mông, nghĩ rằng phiền não của mình đối với biển rộng cũng chỉ là một hạt cát, thế giới này rất lớn, một ngày nào đó cô sẽ gặp được người có duyên với mình.

Tuy bữa tiệc hôm đó chấm dứt một cách khó hiểu nhưng công việc và cuộc sống của Cố Hạ cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều vì chuyện hôm đó, lãnh đạo công ty cũng không hỏi đến, Triển Thiệu Huy cũng không xuất hiện nữa. Cố Hạ vẫn nhìn thấy khuôn mặt của anh trên tạp chí, ngày đó cô dạo phố cùng Từ Lộ Lộ, lúc đang thử quần áo trong một cửa hàng thời trang, trên ghế salon đặt đầy những cuốn tạp chí, Cố Hạ vừa ngồi xuống đã nhìn thấy mặt báo, trên tạp chí đưa thời gian cùng địa điểm đính hôn cụ thể của Triển Thiệu Huy, bấm tay tính toán, thì ra là cuối tuần này.

Từ Lộ Lộ mặc một bộ quần áo màu tím đi ra từ phòng thử đồ, xoay vài vòng trước gương, chuẩn bị đi đến hỏi ý Cố Hạ, thấy cô nhìn chằm chằm vào tạp chí nên hỏi: “Đang nhìn gì thế?”

“Không có gì.” Cố Hạ nhìn sang chỗ khác, ngắm bộ quần áo trên người Từ Lộ Lộ, “Bộ này rất đẹp.”

“Mình cũng thấy không tệ.” Từ Lộ Lộ quét mắt qua cuốn tạp chí, một cặp đẹp đôi trai tài gái sắc, cô ngẩng đầu lên kéo kéo áo, nhìn nhân viên bán hàng nói: “Lấy cái này.”

Mang theo chiếc túi có in nhãn hiệu riêng của cửa hàng đi ra, hai người song song đi tới, Từ Lộ Lộ nhìn cô, “Giờ mà vẫn còn quan tâm sao?”

“Quan tâm cũng sẽ không trở lại, vốn mình nghĩ anh ta đã kết hôn rồi.” Cố Hạ cười cười, giống như đang đùa, “Vị hôn thê của anh ta thật đẹp, hai người bọn họ rất thích hợp để lên tạp chí, thỉnh thoảng ngồi tám chuyện một chút.”

“Cậu nói đúng.” Từ Lộ Lộ thấy đáng về thật sự không quan tâm đến của cô, “Sau khi cậu đi được một năm, anh ta có hỏi mình cậu đang ở đâu, khi đó mình nói với anh ta cậu đã mang thai và kết hôn rồi, lúc ấy sắc mặt anh ta rất khó coi, nhưng mà mình thấy thế thì rất vui sướng trong lòng. Khi đó cũng không có số điện thoại của cậu, hình như đã quên kể chuyện đó cho cậu nghe.”

“Vậy sao?” Cố Hạ hơi nghiêng mặt qua, mang theo một vẻ ngần ngại, “Không nhìn thấy đáng về kia của anh ta thật là đáng tiếc. Nhưng mà cũng chẳng sao, thật sự mình sống rất tốt.”

Từ Lộ Lộ cũng biết Cố Hạ cũng không muốn nói chuyện liên quan đến Triển Thiệu Huy, chỉ cửa hàng thời gian bên cạnh, “Nhìn cửa hàng này xem, cậu cũng mua vài bộ đi, cũng đã lâu cậu không đi mua đồ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Sự thật

Cửa hàng thời trang này vốn là phong cách thời trang Cố Hạ rất thích, thử một chiếc váy mùa xuân, mặc vào mới thấy đáng người rất đẹp, Từ Lộ Lộ cũng khen ngợi vài câu, Cố Hạ nhìn giá đến hơn hai ngàn, hỏi nhân viên bán hàng xem có giảm giá không, nhân viên bán hàng cười nói: “Bình thường hàng của chúng tôi đều không giảm giá, cũng không bày bán trong các trung tâm thương mại.”

Cố Hạ cảm thấy hơi mắc, vượt quá túi tiền của mình, Từ Lộ Lộ lại nói: “Hơi mắc một chút thôi, nhưng mà trong mấy bộ hôm nay cậu thử thì cái này đẹp nhất, màu sắc cũng hợp với da cậu, quyết định mua luôn đi. Cậu xem, người khác ai cũng nhìn cậu đến vài lần chứng tỏ bộ quần áo này rất đẹp.” Câu cuối cùng Từ Lộ Lộ nói rất nhỏ, cô chỉ vào người đàn ông đang ngồi trên ghế salon, bạn gái của anh ta đang thử đồ trong phòng.

Cố Hạ nhìn thoáng qua người đàn ông kia, trẻ tuổi ngoại hình lại đẹp, anh ta thấy cô cũng đang nhìn mình, không hề kiêng dè thoải mái đánh giá Cố Hạ, nói một câu: “Tiểu thư, chiếc váy này cô mặc rất đẹp.” “Cảm ơn” Tất nhiên Cố Hạ thấy rất vui, nhìn lại mình trong gương, chiếc váy này dành cho mùa xuân, mùa hè mặc không được, đúng là Cố Hạ vẫn còn cảm thấy hơi xa xỉ, chuẩn bị vào phòng thử đồ thay ra thì Từ Lộ Lộ lại khuyên: “Hay là mua đi, quần áo mặc đẹp mới là quan trọng nhất, cậu cũng đừng bạc đãi chính mình quá.” “Mình cũng không có chồng, không có ai thanh toán cho mình cả.” Cố Hạ cười nói. “Cũng bởi vì không có chồng nên mới phải chăm chút cho quần áo của mình, chuyện phải làm gấp nhất của phụ nữ chính là phải tìm cho

mình một người đàn ông tốt, cậu xem mấy năm nay cậu đi lang thang vất vả khắp nơi, nên tìm một người đàn ông tốt yêu thương cậu, cậu ăn mặc đẹp sẽ dễ dàng tìm bạn trai hơn, bây giờ tiêu một ít tiền xem như để đầu tư đi.”

Quan hệ của Từ Lộ Lộ và Cố Hạ rất thân nên nói chuyện cũng thoải mái hơn, “Mình thấy anh chàng nhà giàu Nghiêm Hường Vĩ kia cũng không tệ, hơn nữa anh ấy cũng đang theo đuổi cậu. Sau này gả cho một người đàn ông tốt cũng không cần phải vất vả kiếm tiền như vậy, thích mua cái gì thì mua.” “Mua quần áo thôi mà, sao lại kéo cả anh ấy vào thế?” Thật sự Cố Hạ cũng thích cái váy này, nhưng mà nhìn giá tiền vẫn thấy rất đau lòng.

“Mình cảm thấy điều kiện của anh ấy cũng không tệ, hơn nữa cậu cũng nên tìm một đối tượng rồi.” Từ Lộ Lộ vẫn khuyên nhủ, “Mua đi mà, bộ này thật sự rất đẹp.” Cố Hạ hơi do dự, ngược lại người đàn ông ngồi trên ghế sofa kia lại mở miệng, “Nếu như tiểu thư thích, tôi có thể vàng của cửa hàng này có thể giảm giá 10%.” Cố Hạ nhìn quần áo trên người anh ta thì biết ngay là kẻ có tiền, nhưng cũng chỉ là người xa lạ, cảm thấy không hay lắm, lễ phép cười nói: “Cảm ơn, nhưng mà tôi cũng không muốn mua lắm.” Cô đi vào phòng thử đồ thay ra.

Sau khi đi ra khẽ gật đầu chào hỏi người đàn ông kia rồi ra khỏi cửa hàng cùng với Từ Lộ Lộ. Vệ Nam ngồi trên ghế solon nhìn theo bóng lưng của cô, mặt như đang có điều suy nghĩ, cô gái đang thử quần áo gần đó quay đầu liếc mắt nhìn anh ta một cái, mở miệng hỏi: “Người ta đi rồi anh còn nhìn theo, cảm thấy cô ấy rất đặc biệt sao?” “Thật sự rất đặc biệt.” Vệ Nam thu hồi ánh mắt lại, “Cô ấy chính là người phụ nữ mà đại ca nhớ mãi không quên.” Trước kia Vệ Nam đã được Trâu Nhuận Thành cho xem ảnh chụp của cô ở Khải Hoàn, hôm nay là lần đầu nhìn thấy Cố Hạ thật sự, nhìn dáng vẻ khiến cho người ta rất thoải mái. Tuy khi chuyện của Cố Hạ và Triển Thiệu Huy xảy ra anh ta đang ở nước ngoài nhưng cũng đã được nghe kể chuyện của bọn họ, nghe nói Cố Hạ đã kết hôn rồi, nhưng mà qua cuộc nói chuyện vừa rồi thì xem ra tình hình không phải là như vậy. Đến tối khi tụ tập với mấy anh em đang ta đã kể lại chuyện này.

“Hôm nay cuối cùng tôi đã nhìn thấy cô gái tên Cố Hạ kia.” “Đừng nhắc đến cô ta nữa.” Trâu Nhuận Thành vừa nghe thấy cái tên kia đã thấy đau đầu, vài ngày trước Triển Thiệu Huy say rượu đánh cậu hai nhà họ Sở trọng thương, bây giờ người ta vẫn còn nằm trong bệnh viện, quan hệ giữa hai nhà căng thẳng, việc kinh doanh của tập đoàn cũng bị ảnh hưởng, gần đây mọi người đều bị việc này khiến cho sút đầu mẻ trán, nói cho cùng cũng là vì Cố Hạ, Trâu Nhuận Thành thật lòng sợ cô, “Đại ca đã đủ phiền rồi, anh ấy cũng không muốn nghe thấy cái tên này nữa đâu.”

Trịnh Giang Hà và Mục Bằng hình như cũng không muốn nhắc đến chuyện liên quan đến Cố Hạ nữa, sắc mặt nhàn nhạt, Vệ Nam không nhanh không chậm nói: “Hình như cô ấy chưa kết hôn.” Trâu Nhuận Thành nhảy dựng lên, “Cái gì mà không kết hôn? Con cũng đã lớn như vậy, em và đại ca đều nhìn thấy cả nhà bọn họ ra ngoài chơi.” Anh ta hoa tay múa chân như một đứa trẻ to xác, “Cô ta trở về còn chưa tính, cái thành phố này lớn như vậy mà đại ca còn gặp được cô ta, cũng không biết hai người bọn họ làm sao nữa.”

“Ai nói cô ấy đã kết hôn sinh con?” Vệ Nam hỏi, “Đã kiểm chứng chưa?” “Đại ca nói.” Trịnh Giang Hà nói tiếp, “Anh ấy biết được tin này từ đâu thì chúng em không rõ lắm, anh ấy luôn xử lý tốt chuyện của mình.” “Nhưng mà hôm nay chính tai tôi nghe thấy cô ấy nói chuyện với bạn của mình, mấy năm nay cô ấy đi khắp nơi, không có bạn trai, cũng chưa kết hôn, nhưng mà hình như trước mặt hình như có người đang theo đuổi cô ấy.” Vệ Nam nói.

Mọi người nhìn nhau mấy lần, Trâu Nhuận Thành mở miệng hỏi dò, “Tin tức có chuẩn không? Có cần nói cho đại ca biết không?” “Nhị ca, em hy vọng tin tức của anh là giả.” Mục Bằng cầm ly rượu lên, nhấp một ngụm rồi lại đặt ly xuống, hơi có chút bất đắc dĩ nói: “Nếu như là thật thì đại ca sẽ làm thế nào chúng ta không thể đoán được. Lúc trước Cố Hạ bởi vì chuyện kết hôn mới không muốn ở bên cạnh đại ca, hiện giờ đại ca sắp đính hôn, nếu như anh ấy muốn Cố Hạ thì không thể đính hôn. Lần trước chuyện đại ca say rượu đánh người có ảnh hưởng không nhỏ, bác trai rất giận dữ, bây giờ nếu anh ấy từ hôn thì bác trai sẽ tức chết mất. Nếu như anh ấy và Cố Hạ có thể vui vẻ như xưa thì không sao, chỉ sợ càng dây dưa lại càng rối thêm, ảnh hưởng đến sự phát triển của cả tập đoàn.”

“Nhưng cũng phải cho đại ca biết thôi, chúng ta không thể gạt được anh ấy chuyện gì đâu.” Trâu Nhuận Thành không hề có hình tượng nằm dài trên ghế sofa, khép hờ mắt lại đặt cánh tay lên trán, thật là đau đầu đến cực điểm, trước kia khi Triển Thiệu Huy còn hòa thuận với Cố Hạ, anh ta còn vui vẻ hỏi vì sao Triển Thiệu Huy lại nhận Cố Hạ vào làm việc trong Khải Hoàn, Trâu Nhuận Thành có thể nào cũng không thể ngờ được có một chuyện khiến cho người ta phải rút tim, mấy năm trước Triển Thiệu Huy và Cố Hạ đã từng gặp nhau, Trâu Nhuận Thành cũng không biết nên gọi nó là duyên phận hay nghiệt duyên nữa, dây dưa lui tới nhiều năm như vậy, bây giờ ngoài miệng thì đại ca nói đã từ bỏ nhưng mà phòng làm việc của anh vẫn còn đặt chiếc đèn kia, thấy Trâu Nhuận Thành là sợ anh làm hỏng.

“Ai cũng không hy vọng sự tình lại rối thêm nữa, từ sau khi đại ca biết Cố Hạ đã trở lại thì đạo này tâm tình luôn thấp thỏm, cũng không còn tinh thần làm việc, em thì mong Cố Hạ sớm rời đi cho xong. Nhưng mà đây là chuyện của anh ấy, hẳn là phải để anh ấy quyết định.” Lần trước Trâu Nhuận Thành giấu diếm Triển Thiệu Huy bị vạch trần, trong lòng vẫn còn rất băn khoăn, “Người ngoài lừa gạt anh ấy thì không nói, chúng ta mà lừa gạt anh ấy thì còn ra gì? Em không muốn giấu anh ấy, em là anh em của anh ấy, ở bên ngoài em gây ra chuyện gì đều là đại ca giải quyết giúp em, bây giờ anh ấy có quyết định thế nào em cũng ủng hộ.”

Mọi người yên lặng một lúc, Vệ Nam nói: “Tôi đồng ý với Tiểu Ngũ. Mấy năm nay tập đoàn phát triển rất tốt, thật ra cũng không cần phải dùng đến chuyện cưới hỏi chúng ta cũng có thể giúp anh ấy.” Trịnh Giang Hà cùng tình nguyện đứng về phía Triển Thiệu Huy, buổi tối mấy anh em hẹn nhau ra ngoài chơi Triển Thiệu Huy cũng không tới, mỗi ngày đều tăng ca ở văn phòng, giống như hai năm về trước, loay hoay như một con quay, bất kể hạng mục lớn hay là phương án nhỏ Triển Thiệu Huy cũng đích thân nhúng vào, cho nên trong hai năm nay tập đoàn mới phát triển như vậy.

Người ngoài đều nói anh quá có lòng muốn phát triển sự nghiệp, nhưng Trịnh Giang Hà đều biết rõ Triển Thiệu Huy không hề vui vẻ gì, có lẽ anh chỉ cần sự bận rộn ấy. Trịnh Giang Hà nói: “Đại ca vẫn luôn yêu mến cô gái tên Cố Hạ, cho dù anh ấy có kết hôn với Lạc tiểu thư thì cũng chưa chắc tốt hơn được bao nhiêu, suốt ngày mò mẫm bận rộn làm việc cũng không có một ngày nào được vui vẻ. Nếu Cố Hạ thật sự chưa kết hôn thì hãy nói cho anh ấy biết, anh ấy thích làm gì thì làm.”

Vì để tránh tiếp tục mơ mơ hồ hồ, điều tra là chuyện tất yếu, việc này đối với bọn họ vô cùng đơn giản, sáng hôm sau Trịnh Giang Hà đi tới biệt thự của Triển Thiệu Huy, khi đó quản gia đang thúc Triển Thiệu Huy đến khách sạn xem qua hiện trường lễ đính hôn, đây là nhiệm vụ đặc biệt mà ông Triển giao cho, nhưng Triển Thiệu Huy vẫn cứ nằm lì trên ghế salon xem báo tài chính kinh tế, dáng vẻ như không hề quan tâm đến, quản gia thấy Trịnh Giang Hà đến thì trước khi tránh đi cũng không quên nhờ anh ta nói giúp. Trịnh Giang Hà ngồi xuống bên cạnh Triển Thiệu Huy, “Cả đời chỉ đính hôn một lần, sao

lại không thèm để ý thế?”

“Cậu chạy tới đây là để nói nhảm sao?” Triền Thiều Huy cũng không thèm liếc mắt nhìn, “Không phải muốn nói chuyện Lạc tiểu thư với anh đâu, em biết anh không quan tâm, ngày hôm qua Nhị Ca nhìn thấy Cố Hạ.” Trịnh Giang Hà cố ý dừng lại một chút, Triền Thiều Huy vẫn không thèm ngẩng đầu lên nhưng ánh mắt lại có chút biến hóa, “Cô ấy đã xảy ra chuyện gì?” Triền Thiều Huy không nói không cho nhắc đến Cố Hạ mà ngược lại còn hỏi một câu như vậy, Trịnh Giang Hà biết rõ Triền Thiều Huy vẫn không quên được cô, “Không xảy ra chuyện gì cả, chỉ đi dạo phố thôi, sau đó nghe Nhị Ca nói một vài chuyện, chúng em đã kiểm tra lại, Cố Hạ chưa kết hôn cũng không sinh con, vẫn còn độc thân.”

Triền Thiều Huy vẫn cảm báo như trước, giống như người bị điểm huyết, vẫn không có hành động gì, giống như cả một sợi tóc cũng không nhúc nhích, anh yên lặng làm cho Trịnh Giang Hà nghĩ mình chưa nói rõ ràng, đang chuẩn bị mở miệng nói lại lần nữa thì nghe thấy anh nói, “Cô ấy thật sự không yêu người đàn ông khác?” Giọng nói không lớn, có chút hốt hoảng, Trịnh Giang Hà trả lời anh, “Chắc là không có, người đàn ông mà anh thấy là bạn của cô ấy, chắc là có ý với cô ấy, về phần đứa trẻ anh nhìn thấy là con ai thì chúng em còn chưa tra ra, chắc cũng là của bạn, cô ấy đến thành phố C là để huấn luyện, khoảng hơn mười ngày nữa sẽ tới chi nhánh nhận việc...”

Trịnh Giang Hà thông báo tường tận tin tức cho Triền Thiều Huy nghe, Triền Thiều Huy vẫn không hề lên tiếng, sao anh lại không đi kiểm chứng lại chứ? Khi đó nghe thấy cô đã kết hôn mang thai thì người không còn chút sức nào, anh không muốn tiếp nhận hình ảnh cô ở bên cạnh người đàn ông khác, không muốn tiếp nhận chuyện cô nấu cơm cho người đàn ông khác, tựa vào lồng ngực người đàn ông khác, cười cho người đàn ông khác xem... Tất cả những thứ của cô đều dành cho người đàn ông khác, Triền Thiều Huy cũng không dám đòi mặt nữa.

Có lẽ trong tiềm thức anh biết hành động của mình đã quá trễ, thời gian một năm vốn có thể thay đổi tất cả, cho nên khi Từ Lộ Lộ nói cô đã kết hôn anh cũng tin. Hai năm, mỗi lần nhớ tới Cố Hạ đều đau lòng, đối với thời gian, con người luôn không thể làm gì, dù có đập vỡ đầu cũng không thể quay lại được. Muốn tạm biệt cô nhưng lại sợ nhìn thấy cô, cứ như vậy mơ màng trong con ác mộng mà trải qua hai năm, đến khi Cố Hạ quay lại lần nữa, lần ấy ở khu triển lãm Triền Thiều Huy đã bắt gặp gia đình hoàn mỹ của Cố Hạ, toàn thân anh đều lạnh buốt, đó là cảm giác lạnh buốt toát ra từ xương tủy, hệ thống lò sưởi ở trong xe cũng không có tác dụng gì. Anh đoán chắc là Cố Hạ đã hợp lại với Từ Lộ Lộ lừa gạt anh, Cố Hạ thật sự không muốn ở bên cạnh anh, trước kia khi ra đi cô đã quyết tuyệt như vậy, dường như đã một đao chặt đứt quá khứ. Triền Thiều Huy thật sự hận cô, hận cô trên chóc mình lại đoạn tuyệt không còn một mảnh với mình, hôm nay lại còn ra về như chỉ là một người qua đường với anh, phụ nữ, khi đã nhẫn tâm thì còn lạnh lùng hơn cả đàn ông. Đấy lòng đây sóng mãnh liệt, tức giận lại không cam lòng, cho tới bây giờ anh chưa từng bị ai đùa giỡn như vậy; nhưng lại cảm thấy vui sướng, cô chưa kết hôn, cô còn có thể là của anh... “Đại ca...” Trịnh Giang Hà thấy anh vẫn không lên tiếng nên gọi anh một tiếng, “Anh muốn gì chúng em cũng ủng hộ anh, chúng em hy vọng anh được vui vẻ.” Triền Thiều Huy “Ừ” một tiếng từ trong cổ họng, giọng nói rất nhỏ, nhưng không hoàn toàn nói ra. Trịnh Giang Hà thấy Triền Thiều Huy ngồi trên ghế không có phản ứng gì, giọng có vẻ oán thán. “Đại ca, anh rất có tài kinh doanh cùng đầu tư, luôn ra tay chuẩn xác, làm việc gì cũng thành công. Nhưng sao lần nào cũng trì hoãn trong chuyện tình cảm thế, trái tim luôn chậm mất mấy nhịp, em nhắc nhở anh một chút, cuối tuần này anh sẽ đính hôn, mười ngày sau Cố Hạ sẽ rời khỏi thành phố này, anh phải suy nghĩ xem rốt cuộc anh muốn gì.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Hủy hôn

Hai ngày trước khi Triền Thiều Huy đính hôn thì có một chuyện xảy ra với Cố Hạ chính là giúp khách hàng thực hiện kế hoạch mở rộng như đã sớm định ra lại chậm dứt sớm, nhưng mà do khách hàng mới không cần, phương án đang tiến hành lại phải điều chỉnh, dự tính còn phải mất hai tháng nữa. Đơn đặt hàng của khách hàng này không nhỏ, công ty cũng không muốn thay người, muốn người đang làm tiếp tục làm tiếp nên tạm thời Cố Hạ sẽ không về chi nhánh nữa, trước tiên phải căn cứ vào tình hình mà điều chỉnh phương án này cho xong đã.

Khách hàng đưa ra một vài điều khoản hợp đồng, Cố Hạ phải tiến hành phân tích, xác định không được thiếu một con số lẻ nào, tất nhiên cô cũng đồng ý làm thêm hai tháng nữa, lúc Nghiêm Hường Vĩ biết chuyện này thì cười toe toét, “Anh cảm thấy ông trời đã cảm động vì thành ý của anh rồi nên mới tạo cơ hội cho anh.”

“Anh có thành ý gì chứ?” Cố Hạ nói chuyện với Nghiêm Hường Vĩ gần như rất thoải mái, lúc nào cũng cười hết cỡ.

“Anh sẽ từ từ thể hiện thành ý của anh cho em xem” Nghiêm Hường Vĩ cợt nhả nói, “Nhưng cũng đừng bắt anh phải moi tìm ra cho em xem nha... quá máu me!”

Từ khi Cố Hạ trở về thành phố C, Nghiêm Hường Vĩ thường xuyên mời Cố Hạ đi ăn, còn có cả một đồng lý do, Cố Hạ đưa ra quy định AA (mỗi người trả một nửa), Nghiêm Hường Vĩ nói quy định AA thì quá khách sáo, không bằng mỗi người mời một lần. Nhưng mà mỗi lần đến phiên Nghiêm Hường Vĩ mời thì toàn đến nhà hàng đắt tiền, đến phiên Cố Hạ thì anh lại chủ động chọn những nơi bình dân.

Cố Hạ cảm thấy con người của Nghiêm Hường Vĩ cũng không tệ, luôn có thể không làm cho cô cảm thấy gánh nặng, lúc ăn cơm cũng rất vui vẻ. Lần này Nghiêm Hường Vĩ lại xe đưa cô đến một nhà hàng ở phía bắc thành phố, kiểu trng hoàng cổ xưa tinh tế, còn tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ, mùi hương hoa ngọc lan theo gió truyền vào từ bên ngoài. Đến khi mùi thơm của thức ăn xông vào mũi, Cố Hạ rất hào hứng, chỉ tiếc món ăn vừa bưng ra thì Triền Thiều Huy từ ngoài cửa bước vào, tâm trạng vui vẻ thoáng cái biến mất không còn chút nào.

Triển Thiệu Huy cũng nhìn thấy cô, từ ngoài cửa nhìn nhá đi thẳng tới, “Trùng hợp vậy sao.”

Đã hơn hai mươi ngày từ bữa tiệc loạn thất bát tao kia, Cố Hạ còn nhớ rõ ràng anh đã nói từ nay về sau bọn họ không còn chút quan hệ gì nữa, bây giờ còn ra về bạn bè cũ đi tới chào hỏi, Cố Hạ có vẻ cứng ngắc, “Đúng là trùng hợp.”

Thật ra thì cũng không tính là trùng hợp, Triển Thiệu Huy không tính đến đây ăn cơm, xe đã đi về biệt thự nhưng Trịnh Giang Hà lại nhắn tin tới nói nhìn thấy Cố Hạ đi cùng một người đàn ông đến đây ăn cơm nên anh vội vàng quay đầu xe lại, chạy một mạch tới đây. Nhìn lướt qua Nghiêm Hường Vĩ ngồi đối diện Cố Hạ, trên mặt Triển Thiệu Huy mang theo một nụ cười nhàn nhạt, dường như chỉ là bạn bè tâm thưởng, nói với Cố Hạ: “Đã trùng hợp như vậy sao còn không giới thiệu?”

Nghiêm Hường Vĩ nghĩ đối phương là bạn của Cố Hạ nên chủ động đứng lên, duỗi một tay ra, “Chào anh, tôi là Nghiêm Hường Vĩ bạn của Cố Hạ.”

“Chào anh.” Triển Thiệu Huy nhìn chăm chăm vào cánh tay đang bắt tay anh kia, mặt vẫn tươi cười, “Tôi tên là Triển Thiệu Huy, là Cố Hạ...” (cách nói của người TQ ngược với tiếng Việt của mình)

“Anh ấy là ông chủ trước kia của em” Cố Hạ nói chen vào, “Em đã từng nói với anh trước kia đã làm việc ở thành phố C, là trong công ty của chủ tịch Triển.”

Triển Thiệu Huy nhẹ gật đầu, “Trước kia đúng là Cố Hạ có làm trong công ty của tôi.”

Nghiêm Hường Vĩ là người hào phóng nhiệt tình, “Công việc làm ăn của chủ tịch Triển nhất định là không nhỏ, cũng không biết Cố Hạ có gây phiền toái gì cho anh không?”

“Phiền toái hả, có một chút, cuối cùng cô ấy còn chạy mất tăm, gặp phải người như vậy thật làm cho tôi rất đau đầu.” Triển Thiệu Huy vẫn vui vẻ nói, “Nhưng đã là quá khứ rồi, hơn nữa tôi và Cố Hạ cũng quen biết rất nhiều năm, hôm nay gặp gỡ cũng không dễ dàng gì.”

Triển Thiệu Huy cứ đứng đây mới khiến cho Cố Hạ đau đầu, xa cách nói: “Hôm nay chủ tịch Triển hẹn bạn bè, chúng tôi cũng không quấy rầy anh nữa, làm trễ nãi công việc của chủ tịch Triển sẽ không hay lắm.”

“Hôm nay cũng không có việc gì, bọn lão Tam đang ăn cơm trên lầu, đều là anh em cả, anh có không đến cũng không sao. Đã lâu không gặp em, thế nào, không mời anh một bữa cơm sao?” Triển Thiệu Huy nhìn chăm chăm Cố Hạ, ý tứ sâu xa nói: “Hay là... em không dám đối mặt với anh?”

“Chủ tịch Triển đã nghỉ quá xa rồi.” Cố Hạ không biết có phải tâm trạng Triển Thiệu Huy không phải thoải mái nên không muốn cho mình có một ngày tốt lành hay không.

Triển Thiệu Huy quay đầu lại nhìn Nghiêm Hường Vĩ, không nhanh không chậm nói: “Quên mất không nói anh cho anh biết, tôi không chỉ là ông chủ của Cố Hạ, mà còn là...”

“Anh ta còn là bạn trai trước của em” Cố Hạ đơn giản thừa nhận, Triển Thiệu Huy tám phần sẽ nói cô là người phụ nữ của anh, gần đây đám người này rất thích giới thiệu như vậy.

Nghiêm Hường Vĩ đã hiểu ra tình hình, ngược lại còn cười thật thà với Triển Thiệu Huy: “Vậy cũng coi như là đàn anh, cảm ơn anh trước kia đã chăm sóc cho Cố Hạ. Chấn hấn khi đó Tiểu Hạ vừa bước vào xã hội, ít tiếp xúc nên dễ dàng bị lừa gạt, xem ra thật sự đã gây không ít phiền toái cho đàn anh.”

Triển Thiệu Huy quan sát anh ta, yên lặng một chút rồi nói: “Tôi không phải là đàn anh của cô ấy.”

Tên Triển Thiệu Huy này việc gì cũng làm được, Cố Hạ không muốn chọc giận anh, càng không muốn Nghiêm Hường Vĩ và anh lời qua tiếng lại gây thêm phiền phức, Cố Hạ cười nhẹ nói: “Hai ngày nữa chủ tịch Triển sẽ đính hôn, tôi phải nói lời chúc mừng anh rồi. Chắc hẳn gần đây chủ tịch Triển rất bận rộn, chúng tôi cũng không muốn làm mất thời gian của anh nữa.”

“Chuyện đính hôn anh sẽ xử lý, cho nên dạo này cũng hơi bận rộn. Cố Hạ, mấy ngày nữa anh sẽ đến tìm em.” Triển Thiệu Huy ngừng một chút, dùng giọng điệu mập mờ quen thuộc nói: “Mấy ngày nữa em đừng gây chuyện, cho anh một chút thời gian.”

Triển Thiệu Huy xoay người rời đi, anh thật rất muốn nói Cố Hạ cách xa Nghiêm Hường Vĩ một chút, nếu không anh cũng không thể cam đoan sẽ không làm gì với Nghiêm Hường Vĩ, nhưng trên đường đi đã nghĩ rất kỹ mới không nói ra những lời kia. Cố Hạ rất buồn bực, có đôi khi chấp nhận vứt bỏ hết tất cả cũng không chịu khuất phục, ngay cả Trịnh Giang Hà cũng đã nhắc nhở anh đừng làm cho sự việc trở nên phức tạp, cô đã không còn là nhân viên của Khải Hoàn như ba năm trước, đã rất vất vả mới tạm thời giữ Cố Hạ ở lại thành phố C nhưng cũng không dám giữ cô ở lại quá lâu chính là sợ cô sẽ nhận ra mảnh khỏe, nếu ép người quá sẽ rất phiền toái.

Triển Thiệu Huy vừa đi thì Cố Hạ cũng không còn tâm trạng ăn uống nữa, nói Nghiêm Hường Vĩ cùng đi về. Trên đường trở về trong lòng vẫn khó chịu, gặp Triển Thiệu Huy xong trong lòng lại rối bời, cũng may Nghiêm Hường Vĩ không hỏi gì, trên đường luôn hi hi ha ha nói cười, dẫn cô đến nơi khác ăn cơm, đến khi đưa cô về nhà mới hỏi: “Anh ta là nguyên nhân em không muốn ở lại thành phố C sao?”

Cố Hạ gật gật đầu, “Cũng không có ý gì khác, bởi vì bối cảnh của anh ta có hơi phức tạp, để tránh phiền toái nên mới không muốn ở lại đây, anh cũng đừng chọc vào anh ta.”

Cố Hạ nghĩ không nên nói dối Nghiêm Hường Vĩ, cắn cắn môi nói: “Em và anh ta đúng là có một số việc...”

“Đã là quá khứ cả rồi, không phải sao?” Nghiêm Hường Vi cắt lời cô, “Anh biết em không muốn nói đến, em cũng không cần nói, chúng ta đều đã lớn rồi, làm gì có ai chưa từng yêu đương, trước kia anh cũng đã từng có bạn gái. Đã chia tay thì chúng tỏ là không thích hợp, chúng ta hẳn là phải nhìn về phía trước, em đã nói không có ý gì khác với anh ta thì còn nhắc tới anh ta làm gì nữa? Cứ yên tâm đi làm, mỗi ngày đều vui vẻ là được rồi.”

“Cảm ơn anh.” Cố Hạ cười cười với anh.

“Có phải cảm động rồi không? Vậy quyết định là bạn gái anh đi.” Nghiêm Hường Vi cười nói.

“Anh thật là!”

...

Cố Hạ không biết Triển Thiệu Huy có ý gì, anh sắp đính hôn rồi còn chạy đến đây đưa không rõ với cô, Cố Hạ nhớ bình thường tạp chí không được phép đăng tin tức về sinh hoạt cá nhân của Triển Thiệu Huy, anh không cho phép mấy tin tức vớ vẩn này lộ ra, lần đính hôn này lại giống trống khua chiêng như vậy rõ ràng đã có sự đồng ý ngầm của Triển Thiệu Huy, cũng nhìn ra được nhà họ Triển coi trọng cỡ nào.

Thứ sáu đối với những người đi làm mà nói là một ngày rất thoải mái, đến chiều mọi người trong văn phòng bắt đầu tám chuyện, còn nhắc đến cả tên của Triển Thiệu Huy, giọng của bọn họ rất nhỏ, lúc ấy Cố Hạ mới kịp nhận ra ngày mai Triển Thiệu Huy đính hôn. Cố Hạ không biết trong lòng mình có cảm giác gì, chỉ là lúc làm việc không thể yên lòng, liên tục mắc lỗi, giọng tám chuyện riu rít của người khác càng làm cô thấy phiền.

Đến tối mua vài thứ, còn có rất nhiều thức ăn vặt, một mình nằm trong nhà vừa xem TV vừa ăn vặt, đến khi bụng căng tròn mới ngừng. Tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại vang lên, là một dãy số rất lạ, Cố Hạ nhấn nút nghe, nói một câu rất bình thường, “Xin chào.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng hít thở như có như không nhưng lại không nói gì, Cố Hạ lặp lại “Xin chào”, mới nghe thấy một giọng nói truyền đến từ bên kia, “Là anh.”

Giọng nói rất quen thuộc, Cố Hạ hơi nắm chặt điện thoại lại, đã biết rõ còn hỏi: “Anh là?”, “Hạ Hạ”, giọng nói bên kia có vẻ nghẹn lại, “Ngày mai anh đính hôn.”

“Vậy xin chúc mừng chủ tịch Triển.” Cố Hạ không chút biểu cảm nói, thật sự không biết anh gọi điện thoại đặc biệt thông báo tin này là có ý gì, nếu chỉ để khoe khoang thì cũng không phải.

“Hạ Hạ, anh không đính hôn với người khác nữa thì em sẽ trở về chứ?” Giọng nói của Triển Thiệu Huy truyền tới.

Cố Hạ hoài nghi mình đang nghe lầm, cười khẽ một tiếng, “Chủ tịch Triển, chắc hôm nay anh uống nhiều quá rồi, chuyện của chúng ta đã qua, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây.”

“Hôm nay anh không uống rượu.” Đầu bên kia nói, “Hạ Hạ, anh thật sự không đính hôn với người khác, chúng ta trở về như trước kia...”

“Chủ tịch Triển, chuyện của anh đã không còn liên quan gì đến tôi nữa.” Giọng nói của Cố Hạ có vẻ dõn dập, “Đã muộn rồi, tôi muốn đi ngủ, cũng mong chủ tịch Triển đừng tới làm phiền tôi nữa.”

Cô vội vàng cúp máy, dường như chậm một bước sẽ bị nuốt mất, rồi lập tức tắt luôn điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ai Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bị nhục

Đứng trên tầng cao nhất ngắm nhìn thành phố, tối nay rất khó để nhìn thấy những vì sao, mây đen đặc quánh bao phủ bầu trời, ngẩng đầu lên nhìn, những tòa nhà cao tầng xung quan che lấp cả một khoảng trời, không thể nhìn thấy vầng trăng sáng, chỉ có những ngọn đèn trên mái nhà.

Cố Hạ ôm túi xách đi trên con đường nhỏ dẫn về nhà mình, trước mắt cô chỉ thuê một phòng trọ, một mình ở một phòng, tiền thuê hơi đắt một chút nhưng công ty cũng có phụ thêm vào, nội thất cùng đồ dùng cũng không tệ lắm, đã đến dưới lầu, bước chân của Cố Hạ khựng lại.

Trước hàng hiên cách đó không xa có một chiếc xe màu đen có rèm đang đỗ, Triển Thiệu Huy đang đứng bên cạnh cửa xe, khuôn mặt ẩn hiện trong bóng đêm, không ngừng ngẩng đầu nhìn quanh, bất giác ánh mắt của cô, trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ.

Cố Hạ biết hôm anh là ngày anh đính hôn, sáng nay lúc ra ngoài đi dạo còn nghe mọi người nói hôm nay trước cửa khách sạn lớn Bách Đình đậu rất nhiều chiếc xe xa hoa, nghiễm nhiên trở thành hội triển lãm xe. Lúc ấy cô nhớ tới tối cuộc điện thoại hôm qua của Triển Thiệu Huy, chỉ biết cười trừ.

Triển Thiệu Huy đã đi tới, anh cười với cô, “Tôi hôm qua đã nói với em rồi, anh không đính hôn.”

Cố Hạ không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, mặt cô vẻ khó hiểu, “Trước mặt mọi người anh từ hôn với cô ấy?”

“Em quan tâm đến chuyện của anh vậy sao?” Triển Thiệu Huy hơi có chút âm ỉ nói, “Ít nhất thì cũng phải xem tin tức giới truyền thông đã đưa tin chứ.”

Lễ đính hôn hôm nay được cử hành đúng hạn tại khách sạn lớn Bách Đình, có không ít phóng viên, rất hiếm khi trên mặt ông Triển lại mang một nụ cười âm ỉ như vậy. Kết quả Lạc tiểu thư lại mãi không xuất hiện, người nhà họ Lạc lại mập mờ khó hiểu, cũng không giải thích gì, đến bây giờ mặt của ông Triển vẫn còn đen, phẩy tay áo bỏ đi, người dẫn chương trình xấu hổ nói sức khỏe của Lạc tiểu thư không được tốt, lễ đính hôn bị hoãn lại. Ai cũng nhìn ra Triển Thiệu Huy đã bị đá, nhưng mà Triển Thiệu Huy vẫn giữ dáng vẻ không thêm quan tâm đến, cười cười mời các vị khách uống rượu.

“Anh nói thẳng với cô ta là không muốn đính hôn với cô ta, sau đó nói sẽ đền bù tổn thất cho cô ta, cô ta cũng là người thông minh, tất nhiên hôm nay sẽ không tới để giữ lại thể diện.” Mấy ngày nay Triển Thiệu Huy bận rộn với chuyện này, vì để cho đối phương không nói chuyện này chọc giận đến ba mình nên đã tặng cho nhà họ Lạc vài hộp đồng lớn sắp vừa kiếm được trên thị trường châu Âu, còn nhượng bộ trong một vài mối làm ăn khác, chẳng qua đối với anh mà nói thì tổn thất đó cũng chỉ mất một ít thời gian là sức lực mà thôi, bây giờ cảm thấy rất thoải mái, anh đứng trước mặt cô, mang theo một chút vui vẻ chờ mong, “Hạ Hạ, anh không đính hôn nữa, cũng sẽ không kết hôn với người khác. Em hãy ở bên cạnh anh, từ nay về sau cũng chỉ có một mình em.”

Cố Hạ có chút hoảng hốt, anh nói với cô không kết hôn với người khác nữa, ba năm trước đây nếu nghe được lời nói này chắc hẳn cô sẽ rất vui sướng, nhưng mà, ba năm, suy nghĩ cũng không còn như trước, cô biết rõ hai người không thích hợp, Cố Hạ nhìn thẳng vào ánh mắt anh, dường như anh đang mong chờ cái gì đó, nhưng Cố Hạ lại chậm rãi nói: “Chủ tịch Triển, tôi cũng rất tiếc với chuyện đính hôn của anh, nhưng mà chúng ta không có khả năng.”

“Cái gì?” Triển Thiệu Huy không tin vào lỗ tai mình, thở một hơi thật dài để kìm chế tâm trạng của mình, nói: “Hạ Hạ, chắc là anh đã không nói rõ ràng, nếu như trên đời này có người khiến anh muốn kết hôn thì người đó chính là em. Nhưng mà em hãy cho anh một chút thời gian...”

“Chủ tịch Triển” Cố Hạ ngắt lời anh, nói từng chữ một vô cùng rõ ràng, “Chúng ta không hợp nhau.”

Chuyện về cô bé lọ lem chỉ có trong cổ tích, trước kia cô cũng đã từng mơ như vậy, nhưng mà ba năm trước đây đã tỉnh mộng, một người không thể té ngã hai lần trên cùng một chỗ, “Tôi hôm qua tôi đã nói với anh, chuyện của chúng ta đã qua, anh muốn kết hôn với ai là chuyện của anh, không liên quan gì đến tôi cả.”

“Rốt cuộc em có ý gì?” Giọng nói của Triển Thiệu Huy bởi vì tức giận mà run lên, “Em muốn kết hôn thì kết hôn còn chưa được hay sao? Anh đã làm rất nhiều chuyện như vậy, bây giờ em còn lảng nhảng cái gì nữa?”

“Đã không còn như trước nữa.” Cố Hạ ngừng một chút rồi lại nói, “Tôi không còn yêu anh, cho nên không thể nào trở về bên cạnh anh được nữa.”

Triển Thiệu Huy hung dữ từng mắt nhìn cô, dường như muốn xé nát cô ra, “Cố Hạ, em lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa!”

Cố Hạ quay đầu đi, cho tới bây giờ cô không hề nghĩ Triển Thiệu Huy sẽ vẫn luôn nhớ mãi không quên cô, sẽ vì cô mà từ hôn, nhưng mà ba năm nay cô đã nghĩ rất nhiều, kết hôn hẳn là nên tìm một người thích hợp, Cố Hạ cũng không muốn đau lòng thêm một lần nữa, lúc ấy, cô đã dùng rất nhiều thời gian để quên đi tên xấu xa Triển Thiệu Huy kia, bây giờ cô không muốn lại rơi vào đó nữa, “Khi đó tôi đã muốn kết hôn với anh, nhưng mà đã qua ba năm, rất nhiều chuyện đã thay đổi, bây giờ, tôi không còn yêu anh nữa.”

Giọng điệu bình tĩnh, không giống như đang giận dữ, Triển Thiệu Huy biết Cố Hạ không phải đang chơi trò lạc niềm buộc chặt, anh biết rõ cô thật sự không yêu anh nữa, chán nản buông lỏng hai tay, khí thế trong ánh mắt bị dập tắt, “Cố Hạ, tôi hận em.”

Anh cũng có niềm kiêu ngạo của anh, Triển Thiệu Huy hung hăng mở cửa xe, khởi động xe, xe hơi chạy xẹt qua người Cố Hạ.

Cố Hạ nhìn theo chiếc xe biến mất trong lớp bụi đường, nửa ngày sau vẫn không nhúc nhích, anh nói anh hận cô, anh chưa từng nói anh yêu cô, vậy mà câu nói đầu tiên lại là hận, hai người bọn họ đang làm gì đây? Quá khứ đã trôi qua vẫn là quá khứ, cô và anh có tiếp tục dây dưa thì cũng còn ý nghĩa gì chứ? Một người đứng trên cao luôn kiêu ngạo như vậy, cuối cùng vẫn không thích hợp để ở bên cạnh cả đời, anh muốn kết hôn thì kết hôn, muốn từ hôn thì từ hôn, mà cô, rốt cuộc vẫn không thể chơi nổi.

Nửa đêm đang ngủ say thì bị một tiếng đập cửa bừng tỉnh, ngơ ngẩn một lúc lâu mới biết cửa nhà mình đang vang lên bang bang, trong lòng tất nhiên có chút sợ hãi, mở đèn đi đến bên cạnh cửa, nghe thấy giọng nói tức giận quen thuộc vang lên, “Cố Hạ, mở cửa ra.”

Cố Hạ thở dài một hơi, rồi lại có chút căng thẳng, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy gương mặt hằm hằm của Triển Thiệu Huy, bình tĩnh nói: “Đã trễ như vậy, chủ tịch Triển còn tới quấy rầy hình như không hay lắm.”

“Không được gọi anh là chủ tịch Triển!” Triển Thiệu Huy vừa mở miệng ra thì đã ngửi thấy mùi rượu, nhưng anh không say, đầu óc vẫn còn tỉnh táo, động tác linh hoạt, bị Cố Hạ chọc giận nên chạy đến quán bar uống rượu cả buổi tối, càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng nên lại chạy đến. Một chân của anh đã bước vào cửa, dùng sức đẩy cửa ra bước vào, “Anh muốn biết vì sao em lại không yêu anh?”

Cố Hạ vô cùng bất đắc dĩ với anh, “Đã là quá khứ rồi.”

“Anh vẫn còn tình yêu với em, cái này không thể gọi là quá khứ.” Triển Thiệu Huy quát lên, lồng ngực phập phồng.

Cố Hạ như đang nghe một câu chuyện cười, cười lạnh nói: “Uống nhiều quá rồi thì về nhà mà ngủ đi, đừng có chạy khắp nơi làm loạn nữa.”

Nụ cười lạnh của cô rõ ràng đã chọc giận anh, Triền Thiệu Huy kéo Cố Hạ vào áp cô vào cửa, vây cô lại giữa chính mình và cánh cửa, hung hăng hôn xuống. Cố Hạ bị động tác của anh chọc giận, liều mạng giãy giụa, tay chân đâm đá lung tung, cắn anh, đá anh, Triền Thiệu Huy càng ôm cô chặt hơn, vẫn chống tay vào sau cửa, hơi thở mang theo mùi rượu phun trên mặt cô, lấy tay giữ lấy cằm cô đẩy lưỡi vào, chiếm lấy hô hấp của cô, mút hương vị của cô vào, dường như muốn đoạt lại những gì đã mất trong ba năm qua.

Đến khi buông Cố Hạ ra thì hô hấp của Triền Thiệu Huy đã trở nên hỗn loạn, tim anh đập mạnh và loạn nhịp nhìn cô, không ngờ Cố Hạ vung tay cho anh một cái tát, âm thanh cái tát thanh thúy vang lên, cô cảm tức nói, “Triền Thiệu Huy, rốt cuộc anh muốn gì?”

Triền Thiệu Huy lẳng lặng nhìn cô, đã bắt đầu đi đến cực điểm, “Hạ Hạ, chúng ta trở về bên nhau được không? Anh yêu em?”

“Yêu tôi?” Con tức trong lòng Cố Hạ dâng lên, “Triền Thiệu Huy, căn bản anh không biết cái gì gọi là yêu, anh chỉ giống như mấy tên đại thiếu gia muốn gì được nấy! Anh yêu tôi thì đã không biến tôi trở thành tình nhân của anh? Anh yêu tôi thì đã không gây khó dễ cho công việc của tôi, khiến cho tôi không tìm được việc không thể không rời đi, trước kia anh ép tôi phải đi, hôm nay anh chỉ nói một câu không kết hôn nữa thì muốn tôi trở về bên anh, nói đến tình yêu, tôi thiếu phải có thành ý một chút, còn anh thì có cái gì? Anh cảm thấy tình cảm của anh chính là một kiểu ban ân, chỉ trả giá một chút thì đã muốn người khác giao ra tất cả, đây là thứ anh gọi là yêu sao?!”

Ánh mắt Triền Thiệu Huy tỏ vẻ dần vật, vẻ mặt tràn ngập hoang mang, anh nhìn gương mặt cô, thật lâu sau mới nói: “Hạ Hạ, anh chỉ muốn được ở bên cạnh em.”

Hô hấp của Cố Hạ hỗn loạn, cô đẩy anh ra, “Cho dù có hợp lại một lần nữa thì kết cục của chúng ta cũng chỉ là chia tay, tôi chỉ muốn tìm một người bình thường, chúng ta thật sự không hợp nhau. Gặp mặt không bằng cứ nhớ về nhau (trương kiến bất tương luyến), đừng dây dưa nữa, như vậy còn có thể giữ lại chút ấn tượng tốt về nhau.”

Cuộc sống chính là một cuộc vui đùa thượng đế mở ra cho mọi người, Cố Hạ đã thấm sâu vào người, thấu hiểu rất rõ, năm đó khi cô đau đớn đến mức tim như bị khoét sâu, lạnh lẽo đến thấu xương thì Triền Thiệu Huy đang làm gì? Khi anh ép cô phải rời khỏi thành phố C thì anh đã nghĩ gì? Hôm nay, lúc cô đã từ bỏ, đã có thể tiếp nhận một cuộc sống mới thì Triền Thiệu Huy lại đột nhiên quay đầu lại nói với cô anh yêu cô, việc này thật là không đáng buồn cười chút nào.

Khi đi làm cô nhận được hoa hồng của Nghiêm Hường Vĩ gửi tới thì cảm thấy cuộc sống này thật là tràn ngập mùa mai. Thật ra Triền Thiệu Huy đính hôn cũng tốt, có lẽ, không lâu sau, cô có thể tiếp nhận Nghiêm Hường Vĩ, bắt đầu một tình cảm mới, nhưng bây giờ thì sao?

Điện thoại vang lên, là Nghiêm Hường Vĩ gọi tới, “Tôi nay cùng đi ăn cơm không?”

Cố Hạ có hơi do dự, “Không được, năm giờ có một cuộc họp, không biết mấy giờ mới kết thúc.”

“À” Nghiêm Hường Vĩ truyền đến một tiếng thở dài tiếc nuối, lại mang theo chút chờ mong hỏi: “Vậy còn ngày mai?”

“Chắc cũng bận rồi ạ.” Cố Hạ cảm thấy lúc này cô quá gần gũi với Nghiêm Hường Vĩ cũng không tốt lắm, cô cần phải ổn định lại tâm trạng của mình.

Cúp điện thoại, cô nghe thấy tiếng sắp gọi: “Cố Hạ, phòng khách có một khách hàng đang chờ, cô xuống tiếp đón đi.”

Cố Hạ xuống phòng khách, nhìn quanh một lượt thì có chút bất ngờ, cô gật đầu chào người kia, cầm tài liệu của công ty ngồi xuống trước mặt đối phương, nở một nụ cười công thức hóa, “Tổng giám đốc Trâu muốn tìm hiểu phương diện nào?”

Trâu Nhuận Thành nhường mắt nhìn cô, “Cô biết tôi đến đây không phải để làm chuyện làm ăn mà.”

“Vậy anh tới đây làm gì?” Cố Hạ vẫn duy trì thái độ giải quyết công việc như trước.

“Đại ca uống rất nhiều rượu, say đến nỗi phải vào viện, cô đi thăm anh ấy một chút đi.”

Cố Hạ buồn cười nhìn anh ta, “Tổng giám đốc Trâu, hình như anh đã quên tôi đã không còn là nhân viên của Khải Hoàn nữa. Nếu như không có việc gì thì tôi về làm việc trước đây.”

“Anh ấy bị cô chọc giận đấy.” Trâu Nhuận Thành tỏ ra bất đắc dĩ ngồi trên ghế, “Nói đến chuyện công việc, Cố Hạ, tôi muốn nói với cô một lời, lúc trước không phải đại ca muốn ép cô ra đi, để cho cô rời khỏi Khải Hoàn cũng là vì lo lắng cho cô, dù sao tình huống lúc đó cô có ở lại Khải Hoàn cũng không còn ý nghĩa gì, vốn đại ca tính để cô chủ động từ chức sau đó đưa cô sang bên cạnh mình, khi đó tôi đã nói cô hãy gọi điện thoại cho anh ấy, kết quả cô lại ra ngoài tìm việc làm, quyết tâm không liên lạc với anh ấy nên đại ca mới gây khó dễ cho cô ở bên ngoài, nói cho cùng còn không phải hy vọng cô sẽ quay đầu lại tìm anh ấy sao.”

Sắc mặt Cố Hạ trở nên ảm đạm, “Đều đã là quá khứ rồi, tổng giám đốc Trâu còn nhắc lại làm gì?”

“Cô hẳn là nên đứng ở vị trí của đại ca suy nghĩ một chút, kết hôn không phải là chuyện dễ dàng, quá nhiều phiền toái khiến hai người chưa chắc đã có thể sống vui vẻ với nhau. Chuyện trước kia không nói đến nữa, bây giờ muốn từ hôn chúng tôi đã phải trả giá rất nhiều nhưng lại không muốn để cho ba anh ấy biết, đại ca cũng chỉ xuất phát từ ý nghĩ muốn kết hôn với cô thôi.” Trâu Nhuận Thành nhìn cô, “Cô không thể chỉ nhìn vào sự trả giá của chính mình, đại ca cũng đã làm rất nhiều việc, ba năm qua anh ấy sống cũng không vui vẻ gì, vậy mà cô thì tiêu điều tự tại ở bên ngoài.”

Cố Hạ đứng bên cạnh anh ta, có hơi sững sờ, ánh mắt trầm mặc không biết đang nhìn về đâu.

“Nói thật, tôi không thích cô, cô thật sự chẳng đáng yêu chút nào.” Trâu Nhuận Thành thản nhiên nói, nhún nhún vai, “Nhưng mà tôi cũng không thích cái cô Lạc tiểu thư kia, ai làm chị dâu của tôi cũng không sao cả, chỉ cần đại ca vui là được, đừng có trút giận lên anh em chúng tôi là tốt rồi.”

Anh ta đứng lên, xoa người rồi đi, “Cô không tới thăm anh ấy thì thôi nhưng tốt xấu gì cũng hãy gọi điện thoại cho anh ấy, ít nhất gì trước kia khi cô bị bệnh anh ấy cũng đã chăm sóc cho cô lâu như vậy.”

Tác giả nói: Tôi thấy mỗi lần Triển đại thiếu gia quay lại thô lỗ đều là thời kì bi thảm nhất, hình như không bị bức tới cực điểm thì chắc là không chịu nói.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tức giận

Triển Thiệu Huy chỉ uống quá nhiều, Trâu Nhuận Thành thấy anh say đến không biết gì nữa, sợ anh gặp chuyện gì không may nên mới đưa anh vào bệnh viện truyền nước biển, cũng không phải là chuyện gì lớn lắm. Trâu Nhuận Thành rời khỏi công ty của Cố Hạ, trở về công ty thì nhìn thấy Triển Thiệu Huy sắc mặt lạnh lùng gọi thư kí mang tài liệu tới, anh vui đầu vào đám tài liệu, mặt đen như thể ai đó đang thiếu nợ anh. Trâu Nhuận Thành dùng cùi chỏ chọc Trịnh Giang Hà một cái, bất an nói: “Tam ca, anh nói xem anh ấy có nặng lắm không?”

“Không có gì đâu.” Trịnh Giang Hà vẫn giữ dáng vẻ ung dung bình thản, “Cậu cũng biết rồi đó, anh ấy không hề biết đồ phụ nữ, tám phần là do phương pháp của anh ấy không đúng, phải buồn bực vài ngày mới có thể suy nghĩ cẩn thận lại, sau đó lựa chọn hành động tiếp theo.”

“Anh xác định trong vài ngày anh ấy có thể suy nghĩ cẩn thận sao?” Trâu Nhuận Thành có vẻ không tin, thành môn thất hỏa, ương cấp trì ngư (cửa thành cháy lên lụy đến cá trong ao, ý nói Triển Thiệu Huy giận cá nên chém nấy anh em của mình ^^), Trâu Nhuận Thành cũng không hy vọng tâm trạng của Triển Thiệu Huy quá tệ.

“Chuyện này mà làm không khéo thì nói không chừng phải mất nửa năm mới suy nghĩ xong.”

“Hà?” Trâu Nhuận Thành há miệng, “Vậy không phải chúng ta sẽ rất thảm sao?”

“Không đâu.” Trịnh Giang Hà vỗ vỗ vai Trâu Nhuận Thành, “Chúng ta chỉ giữ Cố Hạ ở lại hai tháng, và lại còn có người ngoài đang làm le, nếu như vài ngày nữa anh ấy vẫn chưa có động tĩnh gì thì cậu phải nhắc nhở anh ấy một chút.”

“Vậy sao bây giờ anh không đi mà nhắc?” Trâu Nhuận Thành lại hỏi.

“Bây giờ đang nổi nóng, tôi đâu có đại mà động vào.” Trịnh Giang Hà làm sao dám chọc đến Triển Thiệu Huy lúc này, anh thật đúng là đau đầu, loại chuyện này khá phiền toái, Triển Thiệu Huy có thói quen người khác chủ động tìm đến, nếu như người khác không chủ động thì anh sẽ làm cho người ta phải chủ động, đây mới là phương pháp anh hay dùng; nhưng mà muốn đồ ngọt phụ nữ thì Trịnh Giang Hà cảm thấy đến kiếp sau Triển Thiệu Huy cũng không học nổi nên mới nói Tiểu Ngũ đến xem rốt cuộc thái độ của Cố Hạ thế nào, anh hỏi Trâu Nhuận Thành: “Cố Hạ thế nào?”

“Còn có thể nào nữa?” Trâu Nhuận Thành có chút bất mãn, “Em nói đại ca đã nhập viện rồi cô ta cũng không có phản ứng gì, tâm địa sắt đá, hoàn toàn xem chúng ta như người qua đường.”

“Cũng không nhất định phải có phản ứng mà?” Trịnh Giang Hà ý bảo anh ta nhìn sang Triển Thiệu Huy.

Đang kia Triển Thiệu Huy ngồi trên bàn làm việc cầm điện thoại nhìn vào màn hình, khuôn mặt u ám đã vui vẻ hơn một chút, hình như còn đang cười ngây ngô.

Cố Hạ chưa gọi điện thoại đến cho Triển Thiệu Huy, chỉ nhắn cho anh một tin nhắn bốn chữ “Giữ gìn sức khỏe.”, gửi đến số điện thoại di động trước kia của anh. Thì ra ba năm qua, cô vẫn còn nhớ rõ số của anh, cũng chỉ có thể nói số điện thoại kia thật sự quá dễ nhớ. Nghĩ đến tình cảm trước kia, ăn cần hỏi thăm một tiếng cũng rất hợp lí, cô cũng không biết anh có đổi số chưa, Trâu Nhuận Thành đi rồi, suy nghĩ nửa ngày rồi nhắn bốn chữ này qua.

Triển Thiệu Huy nhấn lại từng chữ từng chữ một, “Hà Hà, em vẫn còn quan tâm đến anh phải không?”

Đầu bên kia không có hồi âm, Triển Thiệu Huy cầm điện thoại đợi nửa ngày, mặt lại âm u bắt đầu vui đầu vào công việc, một lát sau lại nghĩ đến điều gì đó, thấy Trịnh Giang Hà vẫn còn trong văn phòng, hỏi: “Cái tên Nghiêm gì đó, tự mở công ty riêng phải không? Thu thập tư liệu về anh ta mang tới đây.”

Anh nhớ tới vấn đề tình địch, Trịnh Giang Hà cảm thấy Triển Thiệu Huy không nên nổi giận, nhắc nhở: “Mặc kệ anh ta mở công ty gì, trước mắt anh không thể động tới anh ta. Đại ca, thật ra người khác chỉ là thứ yếu, mấu chốt chính là anh, anh phải thể hiện mình mới được.”

“Tôi phải thể hiện.” Triển Thiệu Huy cắn giận bất bình nói, kết quả đã bị Cố Hạ từ chối, buổi tối hôm đó thật sự là đã kích sâu sắc đối với Triển Thiệu Huy, đợi cô dưới lầu lâu như vậy, lần đầu tiên anh nói yêu cô mà cô lại lạnh như băng nói cô không yêu anh, còn cho anh một cái tát.

Trịnh Giang Hà sờ sờ mũi, “Đại ca, hai người đã không liên lạc với nhau vài năm rồi, lúc trước còn cãi nhau như vậy, đột nhiên anh chạy tới bảo cô ấy về bên cạnh anh, anh nói xem làm sao người ta tiếp nhận được? Cũng không phải đang nói chuyện làm ăn, mọi người đều phải nhắc đến điều kiện, đồng ý thì làm, không thì thôi; và lại dù cho đang bàn chuyện làm ăn cũng phải bày tỏ thành ý một chút, thỉnh thoảng cũng phải ăn một bữa cơm bồi dưỡng tình cảm, huống chi là giữa nam và nữ? Phụ nữ nhà, phải đồ dành từ từ, tặng hoa hay kẹo gì đó, mỗi ngày đều tặng thì cô ấy cũng sẽ cảm động thôi.”

Xế chiều hôm nay Cố Hạ lại nhận được một bó hoa hồng, hoa hồng đỏ tươi như lửa, còn kèm theo một hộp bánh quy nhỏ, trên hộp không có nhãn hiệu, không giống như sản phẩm của cửa hàng hay khách sạn nào, cô liền nhớ tới Triển Thiệu Huy có một đầu bếp làm bánh kem rất ngon, khi đó Triển Thiệu Huy thường xuyên cho người mang tới cho cô, chính là thứ này.

Đồng nghiệp nhìn thấy lại có người tặng hoa tươi tới, trêu ghẹo: “Cố Hạ, dạo này thật là đào hoa nha! Hoa hồng mà nhận được đến hai bó, bó này ai tặng thế?”

Cố Hạ không muốn nói, chỉ mở hộp bánh quy ra chia cho mọi người, cô không muốn ăn, nhưng mà tất cả mọi người nhấm nháp xong thì loạn cả lên, cô cũng thử một miếng, mềm dẻo thanh mát, ngọt mà không ngán, thấm vào đầu lưỡi cảm thấy xuyên qua cổ họng mà chảy xuôi xuống, món điểm tâm năm đó là ngon nhất, cho nên sau khi cô đi đến bất kì thành phố nào cũng không tìm thấy món điểm tâm có hương vị này nữa.

Sau đó mỗi ngày đều có hoa tươi đưa tới, trên bó hoa không có thiệp, người đưa hoa tới cũng không nói gì, có đôi khi là hoa hồng, có đôi khi lại là hoa tulip, mỗi bó hoa đều kèm điểm mới lạ, còn kèm theo một phần điểm tâm, mỗi ngày đều thay đổi đa dạng, ngược lại mấy nữ đồng nghiệp thân thiết với cô rất có lộc ăn, mỗi ngày cô đều chia sẻ điểm tâm, còn cười hỏi: “Cố Hạ, người theo đuổi cậu chẳng lẽ là đầu bếp? Cũng thật là có thành ý.”

Cố Hạ không tin Triển Thiệu Huy bỏ công vào, cùng lắm cũng chỉ sai bảo cấp dưới của anh vài câu, hoặc là nói với trợ lý một tiếng, dù sao cũng sẽ có người giúp anh làm hết. Triển Thiệu Huy cũng không phải không gọi điện thoại đến, nhưng mà Cố Hạ nghe thấy giọng nói của anh sẽ cúp máy ngay, về sau gần như Triển Thiệu Huy cũng không gọi tới nữa.

Đồng thời, Nghiêm Hường Vĩ cũng rất hay hẹn cô, biểu hiện của anh vẫn như là một người bạn tốt, Cố Hạ cũng không có ý muốn từ chối, đi ăn cơm cùng với anh. Trong nhà hàng Nghiêm Hường Vĩ hỏi: “Gần đây có phải công việc rất bận không? Thấy em ăn không ngon miệng lắm, luôn có vẻ không yên lòng.”

“Vậy sao?” Cố Hạ miễn cưỡng cười cười, cảm thấy không hề để tâm đến chốc chốc thức ăn, “Đến khi kế hoạch này kết thúc hẳn là có thể trở về chi nhánh, có lẽ đến lúc đó sẽ tốt hơn.”

“Vậy chờ đến khi em đến chính nhánh sẽ nói với em chuyện khác.” Nghiêm Hường Vĩ nói rất nhẹ nhàng, gấp cho cô một miếng thịt, “Đừng nói nhiều như vậy, ăn nhiều một chút đi, lát nữa chúng ta đi...”

Tiếng chuông điện thoại ngắt lời anh đang nói, Nghiêm Hường Vĩ nhận điện, là bạn gọi tới, anh ta cười mở cười, “Đang ăn cơm... Tôi có việc...”

Anh ta nói – được rồi, cắt điện thoại đi hỏi Cố Hạ, “Văn Tử hẹn anh đi hát, em có đi không?”

Người tên Văn Tử kia Cố Hạ cũng đã gặp một lần, là bạn của Nghiêm Hường Vĩ, gầy như một cây gậy nhưng lại nói chuyện rất sôi nổi, Cố Hạ không có hứng, “Anh đi đi, em muốn về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Em không đi vậy anh cũng không đi.” Nghiêm Hường Vĩ cầm điện thoại, gọi lại cho bên kia, “...Cô ấy không muốn đi... Không thì cậu nói với cô ấy đi...”

Hình như Cố Hạ nghe thấy đầu bên kia đang nháo lên, sau đó Nghiêm Hường Vĩ đưa điện thoại cho cô, bạn bè của Nghiêm Hường Vĩ rất nhiệt tình, muốn kéo Cố Hạ đến luôn, lúc đầu Cố Hạ còn từ chối, cuối cùng lại phải đồng ý. Tối nay cũng khá vui vẻ, vô cùng náo nhiệt, phiền não trong lòng thoáng cái cũng bị xua đi mất.

Lúc Nghiêm Hường Vĩ đưa cô đến dưới lầu đã là hơn 12h, anh tháo dây an toàn ra cho cô, nói lời tạm biệt rất đơn giản, Cố Hạ xuống xe đứng bên cạnh xe, xoay người nhìn về cửa sổ phát tay cười với anh, “Trên đường lái xe cẩn thận.”

“Anh biết rồi.” Nghiêm Hường Vĩ cười với cô, “Em lên đi.”

Cố Hạ xoay người đi vào hàng hiên, bỗng nhiên lại nhìn thấy một chiếc xe màu đen có rèm che đang ẩn dưới bóng cây, cô nhìn rất rõ Triển Thiệu Huy đang ngồi trong xe, không thấy rõ mặt của anh, cũng không thấy rõ nét mặt của anh nhưng lại có thể nhìn thấy ánh mắt của anh trong bóng tối, ánh mắt kia đang nhìn thẳng tắp, dường như mang theo một chút giận dữ, khiến cho người khác hoảng sợ một cách khó hiểu.

Cố Hạ dừng bước, đối mặt với anh hai giây rồi vội vàng chạy về phía hàng hiên, đến khi đến trước thang máy mới nghe thấy có tiếng bước chân lại gần, rồi sau đó một cánh tay đặt trên bức tường bên cạnh cô, giọng nói có vẻ bất mãn của Triển Thiệu Huy truyền tới từ trên đỉnh đầu cô, “Về muộn vậy.”

Cố Hạ cúi thấp đầu, yên lặng, cửa thang máy mở ra trước mặt, cô bước vào, Triển Thiệu Huy cũng bước vào, Cố Hạ có hơi bất ngờ, “Anh cũng vào làm gì?”

“Đưa em lên lầu.” Triển Thiệu Huy thản nhiên trả lời, duỗi ngón tay thon dài ra nhấn nút tầng cô ở.

Đêm đã rất sâu, thanh máy đang chạy, rất nhanh đã đến, Cố Hạ ra khỏi thang máy nhưng không đi về phía phòng mình, cô không muốn Triển Thiệu Huy bước vào phòng mình, “Anh còn muốn làm gì nữa? Đã muộn rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Sắc mặt Triển Thiệu Huy có chút lạnh lùng, “Nếu như cần người đưa em về nhà, nếu như em không muốn anh thì anh sẽ gọi lái xe đưa em về, còn nữa, từ nay về sau không được về muộn như vậy nữa.”

Cố Hạ hít một hơi, “Đây là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm, còn nữa, từ nay về sau không cần phải gửi mấy thứ linh tinh kia đến công ty nữa.”

Sắc mặt Triển Thiệu Huy như đang muốn ăn thịt người, lời nói lạnh run đến cực điểm rít ra từ trong kẽ răng, “Anh không ép em, em cũng đừng ép anh.”

Ánh mắt ẩn nhẫn tức giận của anh khiến cho Cố Hạ không dám đối mặt, tiếp sau đó cả đêm đều ngủ không ngon, trước mắt luôn hiện lên khuôn mặt của Triển Thiệu Huy. Ngay hôm sau nghe thấy tin tức Nghiêm Hường Vĩ xảy ra tai nạn xe cộ, thoáng cái trở nên luống cuống, vội vàng gọi điện thoại sang, hình như Nghiêm Hường Vĩ cũng không xảy ra chuyện gì lớn, giọng nói như đang trêu đùa, “Không sao đâu, tối hôm qua lúc sắp về đến nhà thì đột nhiên có một chiếc xe hơi lao tới, nhưng mà anh không sao cả, chỉ bị lái xe đụng phải...”

Nghiêm Hường Vĩ vẫn còn đang làm việc với cảnh sát giao thông, cũng không nói nhiều với Cố Hạ, đầu bên kia hình như có người gọi, anh vội vàng cúp máy.

Cố Hạ cúp máy mà lòng chùn xuống, trong lòng dâng lên một cơn tức giận, nhớ tới ánh mắt căm phẫn của Triển Thiệu Huy, người kia chuyện gì cũng làm được, tay run run nhấn một dãy số, điện thoại vừa kết nối thì đã có người nhắc máy, cô tức giận nói: “Triển Thiệu Huy, sao anh lại vô sỉ như vậy?”

Đầu bên kia yên lặng vài giây mới truyền đến một giọng nói lạnh lùng, “Anh mà vô sỉ cũng sẽ không đơn giản như vậy với em đâu.”

Cố Hạ bị anh làm cho giận điên lên, “Triển Thiệu Huy, tôi cho anh biết, tôi không yêu anh, trên đời này người đáng chết nhất chính là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Cuộc gặp lúc đêm khuya

Cố Hạ không biết có phải mình nên rời khỏi thành phố này để cho người khác không phải gặp phiền toái hay không, trong lòng tràn ngập tức giận, Triển Thiệu Huy muốn cảnh cáo cô phải cách xa Nghiêm Hường Vĩ một chút, lần này chỉ là đụng hư xe, lần sau sẽ là thế nào Cố Hạ cũng không dám tưởng tượng. Cố Hạ đã ở bên anh lâu như vậy, không phải không biết rõ thể lực sau lưng anh, cô tức đến nổi cơm trưa cũng không muốn ăn, chỉ nuốt vài miếng rồi trở về văn phòng. Nghiêm Hường Vĩ gọi điện tới, “Chuyện của anh xong rồi, đang đợi công ty bảo hiểm bồi thường.”

Cố Hạ áy náy, “Cũng may anh không bị thương, cũng tại vì em mới bị như vậy, rất xin lỗi.”

“Em có cái gì mà phải xin lỗi? Tuy hôm qua anh đưa em về nhà nhưng không liên quan một chút nào cả, em đừng buồn.” Nghiêm Hường Vĩ dừng một chút, “Nhưng mà vận may của anh coi như cũng không tệ.”

“Anh thật là lạc quan.” Cố Hạ nhàn nhạt nói, trong lòng cảm thấy rất áy náy, chuyện này không phải là vận may không tệ mà là Triển Thiệu Huy chưa làm đến cùng.

“Nếu nhìn đến mặt tốt thì chiếc xe của anh bị đụng nhẹ nhất trong mấy chiếc, có chiếc xe đụng đến biến dạng hoàn toàn, lái xe tử vong tại chỗ. Bây giờ say rượu đúng là hại chết người, đụng một lúc vào năm sáu chiếc xe, anh không bị thương đương nhiên là may mắn nhất rồi.” Nghiêm Hường Vĩ nhắc nhở cô, “Nếu em rảnh thì hãy luyện lại kỹ thuật lái xe đi, không những giúp mình tuân thủ luật giao thông mà còn để phòng người khác lái ẩu, những người xung quanh em chưa chắc đã tuân thủ luật, và lại cũng không nhất định tỉnh táo khi lái xe.”

“Cái gì mà say rượu?” Cố Hạ bắt lấy điểm mấu chốt trong lời nói của anh, “Không chỉ đụng vào một chiếc xe của anh thôi sao?”

“Không có, là một sự cố giao thông khá nghiêm trọng, chắc sáng nay cũng có đăng báo. Bây giờ nồng độ rượu được kiểm tra rất kỹ, vậy mà còn có người không muốn sống, thật là phiền toái...”

Anh liên miên lái nhai nói rất nhiều, Cố Hạ ở đầu bên kia không nói tiếng nào, anh ta gọi một tiếng, “Cố Hạ...”

“...Hà?” Cố Hạ phản ứng rất chậm, có hơi ngẩn người.

“Em sao vậy?”

“Không sao.” Cố Hạ ngập ngừng nói, “Không nói nữa, anh nghỉ ngơi đi, lát nữa còn phải đi làm.”

Cúp điện thoại, trong lòng Cố Hạ có chút bối rối, xem ra cô đã trách oan cho Triển Thiệu Huy rồi, sáng nay không nói gì đã mắng anh, còn mắng cay

nghiệt như vậy, lúc ấy đầu dây bên kia không nói gì, chỉ có tiếng hít thở nặng nề không đều, Cổ Hạ cũng đã hình dung ra đáng vẻ tức giận của anh. Thì ra phụ nữ đến kì sinh lí thì tâm trạng thật sự rất khó khống chế, khi đã nóng lên thì cái gì cũng dám nói.

Cổ Hạ cảm điện thoại, đang suy nghĩ có nên gọi điện nói lời xin lỗi với anh không, do dự nửa ngày thì đồng nghiệp ăn cơm trưa xong trở về có chuyện cần hỏi cô nên đành để lát nữa nghĩ vấn đề này tiếp.

Triển Thiệu Huy thật sự bị chọc giận, xế chiều hôm nay Cổ Hạ không nhận được hoa tươi nữa, cũng không nhận được điểm tâm, trong lòng Cổ Hạ có hơi thất vọng, cuối cùng quyết định không gọi xin lỗi anh. Cô đối với Triển Thiệu Huy không phải là không có cảm giác đặc biệt, chỉ là cô thật sự không thể nhìn thấy kết cục khi hai người có thân phận quá chênh lệch như vậy, cô không thể nhìn thấy tương lai, không thể cảm nhận được cảm giác an toàn trong đoạn tình cảm này, cô lại càng không muốn phải chịu đựng cảm giác đau đớn cùng mờ mịt như toàn bộ thế giới đều sụp xuống ba năm trước đây. Cứ chầm dứt như vậy, Triển Thiệu Huy là người sĩ diện, có lẽ sẽ không đến tìm cô nữa.

Ngày hôm sau Cổ Hạ vẫn không nhận được thứ gì nữa, ngay cả đồng nghiệp cũng không nhận được phải hỏi một câu, “Đã thành đôi hay là triệt để cắt đứt rồi?” Hẳn là đã triệt để cắt đứt, Cổ Hạ nở một nụ cười thẹn thùng.

Sếp lại gọi cô lên, nói tối nay phải mời khách dùng cơm, trợ lý đã xin nghỉ nên phải gọi cô đi. Cổ Hạ ghét nhất là tiệc tùng, tìm cơ hội nói không được khỏe, sếp chỉ cười nói tối nay không cần phải uống rượu, đó là một khách hàng nhỏ, chỉ cần có thành ý một chút là được, chủ yếu là để hiểu nhau hơn.

Không khí của bữa cơm tối này cũng khá yên ắng, phần lớn đều nói chuyện công việc, đồng nghiệp nam cùng đi chung uống với đối phương vài ly, sếp nói Cổ Hạ uống không tốt nên mọi người cũng không ép, chỉ uống được bao nhiêu thì uống, uống hết một ly rượu vang đỏ lạnh băng, bụng Cổ Hạ càng thấy đau hơn, khó chịu đến mức không muốn động đũa. Sếp của cô nói chuyện rất vui vẻ với khách hàng, đầu Cổ Hạ cảm thấy choáng váng nhưng trên mặt vẫn phải duy trì nụ cười thân thiện, kiếm tiền thật đúng là không phải chuyện dễ.

Bữa cơm kết thúc lúc khoảng 10h, vài người hẹn nhau đi chơi, Cổ Hạ không cần phải tiếp khách nữa, nhìn bọn họ lái xe nghênh ngang rời đi, chuẩn bị đón taxi tự mình trở về nhà trọ. Nhưng mà cả ngày bận rộn, thân thể lại mệt mỏi, đến lúc này bụng lại rất đau, cảm giác đau ngày một tăng làm cho mặt Cổ Hạ tái nhợt, trán đầm mồ hôi.

Đi tới chỗ có thể đón taxi còn mất một đoạn nữa, từng cơn đau bụng đánh úp lại, Cổ Hạ ngồi xồm trên đường lấy tay ấn vào bụng chờ cho cơn đau qua đi, hàng chân mày nhíu chặt lại. Bóng đêm u ám, đèn đường quanh quẽ, đêm mùa xuân vẫn mát lạnh như trước khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo cô đơn.

Từng chiếc xe trên đường gào thét mà lướt qua, một lát sau, trong rừng xe hỗn loạn lại có một chiếc xe tấp vào dừng lại, Cổ Hạ ngẩng đầu lên nhìn, một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống từ ghế lái, lịch sự nói với Cổ Hạ, “Cô Cố, Triển thiếu mời cô lên xe.”

Cổ Hạ ngẩng đầu lên nhìn, cửa sổ phía sau xe đóng chặt, không thể nhìn thấy người ngồi trong. Cô đứng lên, khoát tay nói, “Không cần, tôi tự đón xe về là được rồi.”

Người đàn ông trẻ tuổi vẫn giữ tư thế mời, mặt còn mang theo một nụ cười, “Cô Cố, mời lên xe.”

Bọn họ vẫn còn đang giằng co thì người trên xe hiển nhiên đã mất kiên nhẫn, đột nhiên mở cửa xe ra, đi tới vài bước, trực tiếp nhét Cổ Hạ vào trong xe, còn chưa vừa ý quát cô, “Đã như vậy rồi em còn giả vờ cái quái gì nữa!”

Anh trực tiếp chen vào ngồi cạnh, người đàn ông trẻ tuổi cũng nhanh chóng đi vào trong xe, khởi động xe thật nhanh, cả quá trình chỉ mất vài giây, đến khi xe đã chạy Cổ Hạ mới kịp phản ứng, nhìn nhìn Triển Thiệu Huy ngồi cạnh, thật sự không biết nên nói gì.

Triển Thiệu Huy cũng không nhìn cô, mắt nhìn về phía trước, sắc mặt có hơi âm trầm, nói với lái xe, “Đến bệnh viện.”

“Không cần đến bệnh viện.” Cổ Hạ vội vàng nói, nhìn thấy Triển Thiệu Huy ném tới ánh mắt lạnh lẽo đến phát sợ, thấp giọng giải thích: “Không sao đâu, thật sự không cần đến bệnh viện, về nhà ngủ một giấc là được rồi.”

“Không thoải mái ở đâu?” Triển Thiệu Huy lạnh lùng hỏi, cũng không thèm liếc mắt nhìn Cổ Hạ.

“Bụng hơi đau một chút.” Cổ Hạ nhỏ giọng giải thích, “Hiện tượng bình thường thôi mà.”

Triển Thiệu Huy hừ lạnh một tiếng, lặng lẽ không nói lời nào.

Lái xe trẻ tuổi cũng không biết anh muốn đi đâu, lúc đến ngã tư đường thì hỏi anh, “Triển thiếu, đi đâu ạ?”

Triển Thiệu Huy nói địa chỉ của Cổ Hạ, còn thuận miệng nói một câu, “Mở hệ thống sưởi lên.”

Trong xe lại trở nên yên tĩnh, yên tĩnh như vậy khiến cho Cổ Hạ cảm thấy xấu hổ, cơ thể cứng ngắc ngồi cạnh Triển Thiệu Huy, mặt có vẻ hơi sợ, cô nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

“Không cần.” Triển Thiệu Huy rút ra hai chữ lạnh toát từ trong kẽ răng, mặt vẫn lạnh lùng như trước.

Cổ Hạ lén liếc mắt nhìn anh, thấp giọng nói: “Chuyện ngày hôm qua tôi rất xin lỗi, bạn của tôi xảy ra chuyện, tôi tưởng anh làm cho nên...”

“Em tưởng?” Triển Thiệu Huy lạnh lạnh nói, “Em tưởng cái gì? Không thèm hỏi lấy một tiếng đã tùy tiện gọi điện thoại mắng tôi?”

Ban đầu Triển Thiệu Huy thấy cô gọi điện thoại đến vốn rất vui mừng, kết quả nghe thấy như vậy, khi cúp điện thoại thì ném ngay vào góc tường, điện thoại vỡ tan thành năm bảy mảnh, lúc ấy Mục Bằng đứng bên cạnh không dám nói lời nào.

Trên đời này chỉ có một người phụ nữ như vậy, cô nói câu nào cũng có thể làm cho người ta nổi giận, hận không thể xé xác cô ra, nhưng mà nhìn thấy hình bóng của cô thì trong lòng lại dịu đi, không thể hận cũng không thể giận được nữa. Tối nay khi cơn nước xong, trở về nhà cùng bọn Vệ Nam thì nhìn thấy có người ngồi ven đường, rõ ràng không thấy rõ mặt nhưng dù chỉ có một nét tương tự cũng thấy bất an, phải quay ngược trở lại nhìn thật kĩ.

“Ngày hôm qua Nghiêm Hường Vĩ bị tai nạn xe cộ, mạng người là quan trọng, anh lại trả lời như vậy nên tôi tưởng rằng...” Cố Hạ ngậm miệng lại, nói lời xin lỗi với anh, “Thật sự xin lỗi.”

Hàng mi của Triển Thiệu Huy chớp chớp, không tỏ thái độ gì, đợi một lát sau không nghe thấy cô nói gì nữa mới mở miệng buồn bực giận dữ nói: “Em chỉ nói một câu xin lỗi là được à?”

“Vậy anh muốn thế nào mới được đây?” Cố Hạ khó hiểu hỏi, muốn gì cô cũng sẽ làm.

Dường như Triển Thiệu Huy không tình nguyện nói một tiếng “Thôi đi.”, rồi lại quay đầu sang nhìn cô, dường như không biết nên nói gì, không gian trong xe nhỏ hẹp, yên tĩnh đến nỗi cảm thấy xấu hổ, Cố Hạ nghiêng đầu về phía cửa sổ xe, bụng lại đau đớn co rút mãnh liệt, Cố Hạ đau đến nỗi thở dốc, kim lòng không được gặp người lại, cô hết sức chống lại cơn đau này, ngay cả tay Triển Thiệu Huy đã đặt lên vai mình cũng không biết.

Dường như anh cũng rất căng thẳng, “Đau lắm hả?”

Cố Hạ cắn răng, đến khi hơi đỡ một chút mới nói: “Không sao, đỡ hơn rồi.” Đau bụng kinh cũng không tính là chuyện lớn, vài ngày nữa chẳng phải sẽ không có gì nữa sao, lúc này Cố Hạ mới biết mình và Triển Thiệu Huy đã ngồi rất gần nhau, cô hơi dịch người sang bên cạnh tỏ rõ thái độ của mình.

Triển Thiệu Huy cũng không miễn cưỡng, thu hồi cánh tay của mình lại, rất tự nhiên nói: “Trước kia hình như không như vậy.”

Trước kia khi còn ở bên cạnh Triển Thiệu Huy, mỗi lần ngày ấy đến là tinh thần lại không được tốt lắm, bụng có hơi đau nhưng không tính là rất đau, khi đó Triển Thiệu Huy xót cô, mấy ngày ấy đều không cho cô đi làm, Cố Hạ cũng rất vui vẻ ở nhà. Ngược lại hai năm qua đau bụng kinh rất dữ dội, vào mấy ngày ấy không hề muốn đi làm, chỉ muốn nằm trong ổ chăn ấm, nhưng mà còn phải đi làm, lấy lý do này mà xin nghỉ là điều không tương. Cô khẽ cúi đầu không nói lời nào, Triển Thiệu Huy ngồi cạnh vừa giận dữ vừa châm chọc nói: “Không có việc gì làm hay sao mà chạy lung tung ra ngoài? Vừa mới chạy đã qua mấy năm, tiền thì không kiếm được bao nhiêu ngược lại thân xác trở nên thế này, cũng không biết em có biết tính không nữa.”

Cố Hạ muốn nói “Còn không phải bị anh ép sao.”, nhưng mà thật sự tinh thần không được tốt lắm, cũng không muốn mở miệng nữa, trừng mắt nhìn anh tỏ vẻ bất mãn. Triển Thiệu Huy cũng không muốn hai người cãi nhau không vui vẻ gì, thấy thân thể của cô không thoải mái, chuyển chủ đề: “Thật sự không đến bệnh viện sao?”

Cố Hạ ỉu xiu lắc đầu.

“Vậy em ngủ đi, đến nơi anh gọi em.” Giọng điệu của Triển Thiệu Huy dịu dàng như nước.

Nơi này cách chỗ ở của cô khá xa, Cố Hạ nhắm mắt lại nghỉ ngơi, dù cô có mở mắt thì cũng không biết nói gì với Triển Thiệu Huy, trong xe rất yên tĩnh, lái xe lái rất vững, nếu không phải bụng truyền đến từng cơn đau thì có lẽ Cố Hạ sẽ ngủ thiếp đi. Một lát sau chợt nhớ ra điều gì đó, mở to mắt nhìn bên ngoài quảng cáo bên ngoài, lúc này mới nhớ hầu hết các cửa hàng đều đã đóng cửa, cô đột nhiên kêu lên, “Dừng xe.”

Triển Thiệu Huy khó hiểu nhìn cô, lông mày hơi nhíu lại, “Em sao thế?”

“Tôi muốn mua ít đồ.” Cố Hạ chỉ vào siêu thị cách đó không xa, cô cũng không muốn làm phiền như vậy, nhưng mà băng vệ sinh trong nhà đã hết, trong túi cũng không còn bao nhiêu, vốn muốn vào siêu thị mua thêm một ít nhưng lại bị sắp xếp đi ăn cơm, bây giờ đã sớm siêu thị đã đóng cửa.

Xe hơi chậm rãi dừng lại, tài xế trẻ tuổi mở đèn trong xe lên, xuống xe mở cửa cho Cố Hạ. Cố Hạ không để ý nhiều như vậy, còn chưa đợi anh ta đến mở cửa đã dịch chuyển khỏi vị trí của mình, một tay mở cửa xe, nhìn lướt qua chỗ vừa ngồi, mặt đỏ lên.

Trên ghế ngồi dính một vết loang màu đỏ, cái này có nghĩa là trên quần Cố Hạ cũng có, vậy là không thể đi vào siêu thị mua đồ được nữa, động tác của Cố Hạ cứng đờ, thật là quá xấu hổ.

Triển Thiệu Huy cũng nhìn thấy, cửa xe mở rộng ra, lái xe đã đứng trước cửa vịn tay vào cửa đợi cô xuống, thấy khó hiểu vì cô vẫn chưa chịu rời khỏi chỗ ngồi, Triển Thiệu Huy thấy Cố Hạ có vẻ khó xử, nói với người đàn ông trẻ tuổi đối diện, “Tiểu Vương cậu bắt xe về trước đi, tôi sẽ đưa cô ấy về.”

Tiểu Vương rất hiểu ý nên cũng đã rõ ràng ý tứ của Triển Thiệu Huy, cười cười rồi sau đó rời đi. Trong xe chỉ còn lại hai người, Triển Thiệu Huy nói: “Làm sao bây giờ? Hay là anh đưa em về trước, chuyện mua đồ... lát nữa tính sau.”

Cố Hạ gật gật đầu, bây giờ cô chỉ muốn về nhà thật nhanh, thoát khỏi tình cảnh xấu hổ này.

“Chúng ta cái gì cũng làm hết rồi, em không cần cảm thấy xấu hổ.” Triển Thiệu Huy cởi áo khoác đắp lên người cô, “Đắp kín vào, đừng để bị lạnh.”

Chương 93: Làm hòa

Áo khoác của anh hơi dài so với Cô Hạ, che hết được cả phần mông, Cô Hạ mặc áo của anh lên lâu, Triển Thiệu Huy vốn muốn lên lâu cùng cô nhưng Cô Hạ lại không muốn, anh nói ngồi trong xe chờ cô, lý do là: “Không phải em muốn đi mua đồ sao? Muốn như vậy rồi, đi một mình không an toàn.”

Lúc ấy trong đầu Cô Hạ chỉ muốn về phòng nhanh một chút, cũng không còn sức dây dưa với anh nữa, gần như chạy trốn lên phòng vọt vào phòng tắm thay quần áo sạch sẽ, cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, uống một ly nước nóng rồi mới xuống lầu.

Triển Thiệu Huy vẫn chưa lái xe đi, thấy Cô Hạ đi ra thì vội vàng đẩy cửa xe bước ra ngoài, “Lên xe đi, anh đưa em đi.”

Cô Hạ trả lại áo khoác cho anh, cửa hàng tiện lợi làm việc 24h gần đây nhất cũng còn cách một đoạn, đi bộ cũng khá xa nên gật gật đầu, ngồi vào ghế phụ, quay lại nhìn chỗ ngồi đằng sau, “Cái kia...thật sự xin lỗi...”

“Không sao.” Triển Thiệu Huy bắt đầu lái xe, sắc mặt ôn hòa hiếm thấy, chuyển sang chủ đề khác, “Sau này đừng đi ăn cơm vì công việc nữa, ngoài xã hội có rất nhiều hạng người, phụ nữ rất dễ bị lợi dụng.”

“Hôm nay trợ lý của sếp xin nghỉ nên anh ta mới gọi tôi theo cho có người mà thôi.” Cô Hạ giải thích.

“Vậy chuyện lần trước anh cứu em thì thế nào? Còn nữa, tư lượng của em luyện từ đâu vậy?” Triển Thiệu Huy có chút bất mãn, trong lòng đang nghĩ thầm ngày mai sẽ gọi sếp của Cô Hạ ra, dầu gì cũng là người phụ nữ của anh, ít nhiều gì cũng phải chiều cô một chút.

“Trước kia có ở vùng đông bắc một thời gian ngắn, người dân ở đó khá hào sảng lại có thể uống rượu nên học được một chút. Tôi cũng không muốn đi ăn, nhưng mà lúc ấy thật sự không còn cách nào...” Cô Hạ nói xong thì cảm thấy không đúng, nhướn mày, “Tại sao tôi lại phải giải thích cho anh?”

Sắc mặt Triển Thiệu Huy ảm đạm trong bóng tối, nhỏ giọng trách, “Không có việc gì làm hay sao mà chạy lung tung khắp nơi!”

Lúc trước anh cũng đã từng nói câu này rồi, giọng điệu khi nói mang theo một chút phàn nàn, rất thân thiết giống như nói với người nhà của mình, Cô Hạ cảm thấy không khí này không ổn lắm, ngậm miệng không nói chuyện với anh nữa. Vài phút sau đã đến cửa hàng tiện lợi, Cô Hạ bảo anh ngừng xe, chạy vào trong.

Triển Thiệu Huy cũng xuống xe nhưng mà không đi theo cô vào cửa hàng tiện lợi, Cô Hạ cũng biết anh sẽ không theo mình vào mua mấy thứ này, sau nửa ngày chọn lựa trong cửa hàng tiện lợi, trả tiền rồi xách ra ngoài, Triển Thiệu Huy đang dựa vào cửa xe đợi cô, hai người lên xe, Triển Thiệu Huy cũng không vội khởi động xe mà đưa cho Cô Hạ một chiếc hộp gì đó, “Mua thuốc cho em này, sau này phải chú ý đến thân thể nhiều hơn.”

Lúc này Cô Hạ mới phát hiện phía trước có một tiệm thuốc bán suốt đêm, cầm hộp thuốc đỏ đỏ trắng trắng lên, cô thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Triển Thiệu Huy vẫn ngồi trên xe, yên lặng một lát mới dùng giọng nói hơi trầm thấp nói: “Hạ Hạ, khoan đã.”

Cô Hạ cũng yên lặng.

Ngoài xe tiếng động nơi thành thị ồn ào vang lên, trong xe chỉ có giọng nói của anh, “Sau khi em đi anh mới cảm thấy mình đã mất đi một thứ rất quan trọng, làm việc gì cũng cảm thấy không còn sức lực nữa. Về sau muốn đi tìm em nhưng lại nghe nói em đã kết hôn và mang thai, anh cũng không biết phải làm gì lúc ấy nữa.”

Triển Thiệu Huy khẽ thở dài, “Lão Tam nói phản ứng của anh rất chậm chạp, anh cũng cảm thấy mình thật chậm chạp, em ra đi lâu như vậy anh mới đi tìm em rồi mới phát hiện ra đã quá trễ, khi đó chỉ hận chính mình không thể quay ngược thời gian lại, anh nhất định sẽ không để cho em đi, chỉ tiếc trên đời này thật sự không có chỗ cho câu nói hồi hận.”

Cô Hạ dùng ngón tay vô thức nhẹ nhàng gầy gầy áo mình, vài sợi tóc rơi xuống vàng trán, cô không vén tóc lại, cũng không nói gì.

“Sau khi em trở lại, lần trước nhìn thấy em ở khu triển lãm anh thật sự còn nghĩ cả nhà ba người của em đang đi chơi, khi đó hận muốn chết.” Triển Thiệu Huy cười khẽ một tiếng, như là đang cười nhạo chính mình, khi đó đau lòng đến chết lặng, cô và anh đã bỏ lỡ nhau như vậy, anh chỉ là một người qua đường trong câu chuyện xưa, hình ảnh kia như một vết khắc nóng rát in vào trong lòng, dù có đụng vào hay không cũng rất đau đớn, dù cho có trải qua thời gian dài, vết thương có lành lại cũng sẽ để lại sẹo, cả đời sẽ hồi hận cùng tiếc nuối. Anh cũng không thể chứng kiến hình ảnh kia một lần nữa, giọng kiên quyết như đang thề với chính mình, “Cho nên, bây giờ anh không thể buông tay, nếu anh buông tay thì tình cảnh kia sẽ thật sự xảy ra.”

Hô hấp của hai người trong đêm tối khẽ dồn dập, ngay cả đầu Cô Hạ cũng không dám ngẩng lên, thật lâu sau mới mở miệng, “Nhưng mà, chúng ta thật sự không thích hợp.”

“Vậy em cảm thấy thế nào mới là thích hợp?” Triển Thiệu Huy không biết cô gọi cái gì là thích hợp, nhưng anh cho rằng, cô yêu anh, anh cũng yêu cô, đó chính là thích hợp. Tình yêu sẽ khiến cho con người ta cam tâm tình nguyện thích ứng với mọi thứ, tựa như anh chưa bao giờ thích ăn đồ ngọt nhưng

khi cô dứt cho anh thì anh nhất định sẽ ăn; anh chưa bao giờ thích liên lạc qua tin nhắn, nhưng sẽ nhắn tin tán gẫu với cô, không hề thấy phiền toái, chỉ cảm thấy rất ngọt ngào... Anh vẫn bình tĩnh “Anh biết rõ nhất định trong lòng em có anh, nếu không thì ba năm qua cũng không quen ai như vậy. Khi đó anh thật sự không muốn ép em đi, mặc dù lúc sau có hơi tức giận nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa thể chấp nhận chuyện chúng ta đã kết thúc, mấy năm nay em lẩn lộn ở bên ngoài nhất định rất vất vả, anh không hề muốn em phải trở nên như vậy. Anh không biết em có hận anh hay không, khi đó anh đã không ở bên cạnh em, thật sự xin lỗi.”

“Cũng không tệ lắm như anh nghĩ đâu.” Cố Hạ cười rộ lên, cố gắng làm cho không khí thoải mái một chút, “Công việc cũng không quá vất vả, đi khắp nơi cũng không tệ lắm. Tôi đã học được rất nhiều thứ, quen với rất nhiều bạn, khi đó tôi đến một thành phố ven biển, khí hậu rất tốt, trước kia tôi chưa bao giờ đến thăm biển, biển rộng bao la rất hùng vĩ, tôi còn đi du lịch đến rất nhiều nơi...”

Cô thấy Triển Thiệu Huy không nói gì, xoa xoa đôi bàn tay, “Thật ra, cuộc sống của tôi rất tốt.”

Triển Thiệu Huy lại nở một nụ cười hơi cay đắng, “Vậy là tốt rồi.”

Không biết nói gì nữa, trong xe chỉ còn lại tiếng thở của hai người, Triển Thiệu Huy đặt một tay lên tay lái, nhẹ nhàng gõ từng nhịp một, sau đó anh đột nhiên nghiêng người về phía Cố Hạ, khuôn mặt dường như đang tiến gần đến Cố Hạ, Cố Hạ trở nên căng thẳng nghiêng, dường như có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập, hơi nghiêng đầu đi.

“Buộc chặt dây an toàn vào, anh đưa em về, nghỉ ngơi sớm một chút.” Triển Thiệu Huy khẽ cười, vươn tay thắt lại dây an toàn cho cô, khuỷu tay không biết là vô tình hay cố ý cọ nhẹ qua thân thể cô, sau đó ngồi lại đoàn hoàng, bắt đầu nổ máy xe.

“Ừm.” Cố Hạ hơi mất tự nhiên nói, nhẹ nhàng cắn cắn môi, cô cứ tưởng rằng Triển Thiệu Huy muốn hôn cô.

Nụ cười đắc ý ẩn nấp sau bờ môi của Triển Thiệu Huy, anh cảm nhận được thật ra Cố Hạ không ghét anh, có thể cô chỉ cần một ít thời gian để thích ứng, thời gian ba năm, trong lòng hai người đều có một khoảng trống cần phải lấp đầy từ từ, nhưng anh tin tưởng cuối cùng Cố Hạ sẽ thuộc về anh.

Xe hơi kéo một đường thật dài trên mặt đất rồi sau đó chạy về chỗ ở của Cố Hạ, anh vừa lái xe vừa hỏi cô, “Có phải em đã có bằng lái rồi không?”

Cố Hạ gật gật đầu “Ừm” một tiếng.

“Nghe nói kĩ thuật lái xe của em không tốt, sau này có cơ hội anh sẽ dẫn em đi luyện, nếu không quen lái thì ngàn vạn lần không được tùy tiện chạy xe ra đường, kĩ thuật lái xe rất quan trọng, đừng mang tính mạng của mình ra đùa giỡn.” Triển Thiệu Huy rất tự nhiên nói.

Cố Hạ không nói được cũng không nói không được, tầm mắt của cô nhìn về phía trước, không nhìn thấy môi của Triển Thiệu Huy hơi nhếch lên.

Triển Thiệu Huy đưa cô vào tới thang máy, đứng bên ngoài thang máy nói với cô: “Hạ Hạ, nghỉ ngơi cho khỏe đi, nếu thấy khó chịu thì ngày mai đừng đi làm.”

Không đi làm thì quá nghiêm trọng, ngược lại lúc đang làm việc thì nhận được hoa cùng điểm tâm Triển Thiệu Huy đưa tới, hôm ấy nhận được một chiếc bánh ngọt nhỏ tư nhỏ, trên mặt trang trí bằng ô mai, đầu bếp này thật sự xem việc làm bánh ngọt như một môn nghệ thuật, dùng chiếc đĩa thủy tinh tinh xảo, bên ngoài còn gắn vài bông hoa nhỏ để trang trí, sau đó lại đóng gói rất đẹp, khi mở ra quả thật khiến cho người ta kinh ngạc. Trong hộp còn có một tấm thiệp, nói là thiệp thì hơi quá, đây chẳng qua chỉ là một tờ giấy A4 được xé nhỏ ra, trên mặt là nét chữ mạnh mẽ của Triển Thiệu Huy: không được ăn đồ lạnh, hiện giờ em vẫn chưa thể ăn đồ lạnh.

Cố Hạ cười cười, dường như có thể nhìn thấy Triển Thiệu Huy ngồi trong văn phòng tiện tay xé một mảnh giấy viết mấy chữ này lên, sau đó lại đưa cho trợ lí. Bánh ngọt nhỏ tư nhỏ mới ngon, trước kia lần nào Cố Hạ cũng để bánh vào tủ lạnh hai tiếng, lúc lấy ra lại rất thỏa mãn, vô cùng tin tưởng đây quả thật là mĩ vị nhân gian, cô còn lấy một chiếc muỗng nhỏ dứt cho Triển Thiệu Huy vài miếng, Triển Thiệu Huy không hào hứng như cô, chỉ cười qua loa, “Ừ, rất ngon miệng.”

Khi đó thật sự rất vui vẻ, thế cho nên về sau mỗi lần Cố Hạ nhớ tới hình ảnh ấy lại chỉ thấy buồn bã.

Một lát sau lại nhận được tin nhắn của Triển Thiệu Huy, “Hạ Hạ, tối nay cùng đi ăn cơm đi.”

Cố Hạ nhìn màn hình rồi sững sờ, cuối cùng cũng không trả lời lại, cô không biết phải trả lời thế nào, không dám trả lời, cũng không còn sự kiên quyết như trước nữa, chỉ có thể đóng điện thoại lại coi như không biết.

Triển Thiệu Huy không tiếp tục gọi tới nữa, mỗi ngày Cố Hạ đều nhận được quà như trước, có đôi khi anh còn gửi thêm một tờ giấy nhỏ, anh vẫn đứng giờ nhắn tin tới cho cô, thí dụ như “Trời mưa, có muốn anh tới đón em không?”, hoặc là “Lão Tam nói đường Tân Giang có một nhà hàng hải sản không tồi, hay là chúng ta đến đó thử xem”...

Trong lòng Cố Hạ cảm thấy rất rối loạn, lúc Triển Thiệu Huy đối xử tốt với cô có thể nâng cô lên tận trời, khiến cho cô cảm thấy mình hạnh phúc nhất trên đời này, nhưng mà khi anh muốn dứt tình rồi đi cũng chỉ cần một câu mà thôi, từ trên cao té xuống đủ để cho cô tan xương nát thịt, mà Cố Hạ đã không còn dũng khí để đối mặt với loại đau đớn ấy nữa rồi.

Chương 94: Lâu dài

Nửa đêm bị một tiếng chuông điện thoại đánh thức, trước khi ngủ Cố Hạ không tắt máy, nhắm mắt sờ chiếc điện thoại trên tủ đầu giường, là cuộc gọi từ đồng nghiệp Ngụy Tiểu Lâm, hiện giờ hai người tạm thời cùng làm một kế hoạch, nhấn nút nghe thì nghe thấy tiếng ồn ào bên kia, giọng nói có vẻ áy náy của Ngụy Tiểu Lâm truyền đến: “Cố Hạ, không biết cô đã ngủ hay chưa, nếu đã ngủ rồi thì thật sự xin lỗi...”

“Nói đi.” Cố Hạ cũng không mở mắt ra nói.

Ngụy Tiểu Lâm buồn bực nói, “Quán bar cách chỗ cô ở cũng không xa lắm, làm vỡ đồ của quán bar, túi tiền đã bị mất, phiền cô mang ít tiền tới cứu tôi được không.”

Cố Hạ không nói gì, cực kì không tình nguyện đứng dậy, nhìn đồng hồ đã hơn 12h giờ rồi, cũng may ngày mai không phải đi làm, quả nhiên là cuối tuần mới trở nên điên cuồng như vậy! Cố Hạ mặc quần áo tử tế, mang theo túi tiền, chậm chạp đi xuống hàng hiên, chạy được vài bước thì dừng lại, quay trở về.

Dưới lầu có một chiếc xe hơi đang đỗ, không mở đèn xe, không cẩn thận cũng không nhận ra có gì đặc biệt, chỉ là chiếc xe hơi kia có đường cong tinh tế đẹp hơn một chút, lơ đãng liếc mắt qua đã thấy quen cho nên Cố Hạ mới quay đầu lại nhìn, chậm rãi đi tới, cúi đầu nhìn kĩ biển số xe, đúng là xe của Triển Thiệu Huy.

Cố Hạ đứng bên cạnh xe, thẳng lưng không hề động đậy, người đang ngồi trên vị trí lái dựa vào thành ghế như đang ngủ, từng đường cong tuyệt đẹp trên khuôn mặt ẩn hiện trong bóng đêm, không thấy rõ biểu cảm, cũng không thấy rõ làn môi mỏng của anh, xung quanh yên tĩnh, gió đêm thổi sát qua tai của cô, dịu dàng như bàn tay của mẹ.

Cô khẽ gõ cửa sổ xe, người trong xe chậm rãi tỉnh dậy, hai hàng lông mi cong cong, anh ngẩng người, chậm rãi mở cửa xuống xe, mắt sắc và sáng ngời, “Hạ Hạ, là em sao?”

“Sao anh lại ở đây?” Cố Hạ nhẹ giọng hỏi.

Triển Thiệu Huy không trả lời cô, anh nheo nheo hàng chân mày, mở bên kia cửa xe, “Lên xe đi, bên ngoài hơi lạnh.”

Cố Hạ lên xe, không thể nói rõ tâm trạng lúc này, nhớ tới đầu tuần nay lúc Nghiêm Hường Vi đưa cô về cũng là nửa đêm nhìn thấy anh chờ trong xe dưới lầu, lần ấy chỉ cảm thấy trùng hợp, cô thở nhẹ, “Anh còn chưa nói vì sao anh lại ở đây.”

“Nhớ em nên cứ tới đây, có ở nhà cũng không ngủ được nên muốn tới thăm em.” Giọng nói trầm thấp như tiếng đàn violin của Triển Thiệu Huy vang lên, còn mang theo một chút nhập nhèm buồn ngủ, lại giống như đang treu ghẹo, “Thuận tiện canh không cho em chạy mất lần nữa.”

Cố Hạ khẽ cắn môi, muốn hỏi anh tại sao phải như vậy nhưng lại cảm thấy không thích hợp, hỏi: “Vậy bình thường khi nào thì đi?”

“Muộn một chút nữa sẽ đi.” Anh dừng lại một chút, mắt long lanh nhìn cô, “Thật ra anh muốn lên tìm em...”

Triển Thiệu Huy không nói thêm gì nữa, anh muốn lên tìm cô nhưng lại sợ khiến cho cô ngột ngạt, như vậy trạng thái hòa bình của hai người cũng không thể duy trì, không thể nói được tại sao phải như vậy, nhưng rất nhiều đêm anh đều đứng ở đây, dường như có thể gần cô thêm một chút. Anh điều chỉnh lại tư thế ngồi, “Sao em lại xuống đây? Đã trễ như vậy còn chưa ngủ nữa.”

“Đồng nghiệp xảy ra chút chuyện ở quán bar gần đây, gọi điện thoại nhờ tôi mang một ít tiền tới.” Lúc này Cố Hạ mới nhớ ra còn chuyện quan trọng như vậy, một tay mở cửa xe, “Cô ấy còn đang chờ tôi, tôi phải đi qua đó đây.”

“Anh đi cùng em.” Anh rút chìa khóa xe ra, “Muộn rồi một cô gái như em đến quán bar không an toàn lắm.”

Quán bar phải đi bộ hơn 10 phút, ra khỏi cư xá đi băng qua một khoảng sân rộng mới đến, hai người đi được một đoạn mới nhớ vì sao lại không nhờ anh lái xe đưa cô đi, hình như Triển Thiệu Huy cũng không nghĩ tới mình có xe, cứ đi bộ với cô như vậy, giống như chỉ đang đi tản bộ.

Đồng nghiệp của cô cũng thật điên cuồng, bị móc túi hình như cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của cô ấy, chỉ phàn nàn nói mấy quán bar hiện giờ ngày càng phức tạp, ngay cả túi cũng bị trộm, cũng may trong đó chỉ có một tấm thẻ, nếu không thì thật phiền toái... Cố Hạ vẫn còn nghe cô nàng phàn nàn thì Triển Thiệu Huy đứng sau lưng đã kéo kéo cô, “Đi thôi, muộn rồi, đứng ở chỗ này nữa.”

Lúc này Ngụy Tiểu Lâm mới thấy có người đứng sau lưng cô, trên mặt lập tức nở một nụ cười trộm. “Thật ngại quá, muộn như vậy rồi còn gọi hai người ra, thật là ngại quá. Hai người tranh thủ về nhà đi, cứ tiếp tục, cứ tiếp tục.”

Cố Hạ xấu hổ, “Không phải như cô nghĩ đâu, vừa đi ra thì gặp được anh ấy.”

“Chuyện riêng của cô, không cần giải thích.” Ngụy Tiểu Lâm cười rất tinh quái, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Đây là người mỗi ngày đều đưa bánh ngọt tới

sao?”

Cố Hạ nhẹ giọng “Ừ” một tiếng, đồng nghiệp lập tức vỗ vai cô, “Cố Hạ, mắt thẩm mỹ không tệ nhỉ, tìm được người đẹp trai như vậy!” Cô ấy còn nhìn về phía Triển Thiệu Huy đặc ý nói, “Anh chàng đẹp trai, xin chào, hôm nay thật ngại vì nửa đêm lại làm hỏng chuyện tốt của anh...”

“Cô cũng về nhà đi.” Cố Hạ vội vàng chặn lời cô ấy lại, hơn nửa đêm còn ra ngoài cùng một người đàn ông khiến cho người ta không hiểu lắm cũng khó, cô thấy sắc mặt của Triển Thiệu Huy rất ôn hòa nên tạm biệt Ngụy Tiểu Lâm rồi ra khỏi quán bar.

Khoảng sân rộng bình thường rất náo nhiệt ồn ào trở nên trống trải, chỉ còn vài người qua lại thưa thớt, hai người sóng vai đi bên nhau, bóng của hai người in xuống đường nương theo ngọn đèn đường lúc sáng lúc tối, cơn gió đêm thổi qua mặt mang theo cảm giác mát lạnh, hai tay Cố Hạ đút vào trong túi áo khoác, dường như không biết phải nói gì.

“Ngày mai không phải đi làm sao?” Triển Thiệu Huy không biết nói gì nên tìm đại một chủ đề để hỏi.

“Thứ bảy không phải đi làm.” Cố Hạ trả lời anh.

“À, quên mất.”

Cố Hạ không biết anh có quên thật hay không, hai người lại trở nên yên lặng, dưới chân là những viên gạch có hoa văn khác nhau, trải dài thẳng tắp về phía trước, Cố Hạ nhìn bước chân của mình đạp lên những viên gạch, tập trung tất cả vào đó, đến khi một cánh tay thử khoác lên đầu vai của cô.

Thời khắc cánh tay kia gần đặt xuống thì Cố Hạ lại giật mình bước một bước sang bên cạnh, hình như lại cảm thấy hơi xấu hổ, nói: “Tôi nay...tôi nay mây cửa hàng còn bán rất ít nữa.”

Cánh tay Triển Thiệu Huy rơi vào không trung, anh ngưng ngưng thu tay lại, ánh mắt lướt qua một chút thất vọng, thuận miệng đáp lời cô, “Rất ít.”

Im lặng không nói gì, bàn tay Cố Hạ đang để trong túi nắm thật chặt.

Thật lâu sau, Triển Thiệu Huy mới nhẹ nhàng nói: “Hạ Hạ, hình như anh thấy em có chút sợ anh?” Cô phản ứng nhanh như vậy giống như lúc nào cũng đang đề phòng anh.

“Có sao?” Cố Hạ thẹn thùng cười, nhún vai, “Sao lại thế được?”

Lại trở nên yên lặng, đi thẳng đến dưới lầu, Cố Hạ nhìn thấy xe của anh, “Sau này đừng đến nữa.”

“Anh đến đây đến khi nào em bảo anh lên lầu thì thôi.” Rõ ràng là giọng điệu trêu chọc, rồi giọng điệu của anh lại trở nên đứng đắn, “Có lẽ sau này em sẽ bảo anh lên lầu.”

Cố Hạ cúi thấp đầu, trong lòng rối bời, cô không biết phải đối mặt với anh thế nào, “Chúng ta thật sự không thích hợp, anh...”

“Hạ Hạ” Triển Thiệu Huy ngắt lời cô, anh biết rõ nhất định cô sẽ nói anh đừng đến tìm cô nữa, nhưng mà anh không làm được, anh cười cười với cô, “Chúng ta đã ở bên nhau lâu như vậy, anh biết rõ chúng ta rất hợp nhau, anh sẽ cho em thêm một ít thời gian nữa.”

Cố Hạ há to miệng, còn muốn nói gì đó nhưng Triển Thiệu Huy lại không cho cô cơ hội, “Chấn hấn bây giờ em đã mệt rồi, đi ngủ sớm một chút đi, cuối tuần nghỉ ngơi thật tốt.” Anh bảo cô hãy lên lầu, “Có muốn anh đưa em lên lầu không?”

“Anh về đi, anh đi rồi tôi sẽ lên.” Cố Hạ cố chấp nói.

“Cũng được.” Triển Thiệu Huy mở cửa xe, bắt đầu lái xe đi, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn cô. Khởi động xe xong, anh thấy cô vẫn đứng không nhúc nhích ở hành lang, lộ đầu ra cửa sổ, “Em đang muốn anh dẫn em đi chơi hay là ngủ một mình không được?”

Cố Hạ trừng mắt liếc anh một cái, xoay người đi vào hàng hiên, chạy về phía cửa thang máy.

Mặc dù Cố Hạ không mời anh lên lầu, cũng không có ý muốn tiếp xúc với anh nhưng trên đường về Triển Thiệu Huy rất đặc ý, anh đã xác định và khẳng định trong lòng Cố Hạ còn có anh, chuyện hai người quay lại với nhau chỉ là sớm hay muộn. Khi anh còn đang tung tăng như chim sẻ thì lại nghe nói Cố Hạ lại gửi yêu cầu xin đi đến chi nhánh nhận chức.

Sếp hiện tại của Cố Hạ cũng biết nhân viên của mình và Triển Thiệu Huy có quan hệ không tầm thường, Triển Thiệu Huy đã muốn giữ cô lại thành phó C thì tất nhiên sếp của cô cũng thuận nước đưa thuyền, và lại biểu hiện của Cố Hạ ở tổng bộ cũng không tệ lắm, vừa vặn còn một ghế trống, phòng nhân sự dưới chi nhánh đề cử vài nhân viên lên trong đó có Cố Hạ cho nên các sếp quyết định cho Cố Hạ giữ chức vụ này. Nhưng điều không ngờ tới chính là Cố Hạ lại từ chối, xin về chi nhánh một lần nữa, thái độ vô cùng kiên quyết, hơn nữa hoàn toàn phục tùng theo sự phân phối của công ty, bất kể đến bộ phận nào cũng được.

Tất nhiên sếp của cô cũng phải thông báo với Triển Thiệu Huy, “Chủ tịch Triển à, không phải tôi là người không hiểu chuyện, nhưng mà chúng tôi cũng rất tôn trọng nguyện vọng của nhân viên, chắc cô ấy chỉ ở đây khoảng một tháng nữa, những việc khác tôi chỉ có thể giải quyết theo quy định...”

Triển Thiệu Huy cúp điện thoại xong thì ánh mắt tối đi, mỗi ngày anh đều tặng hoa cho cô, đưa bánh ngọt đến cho cô, không gọi điện thoại dồn ép cô, cô cũng không phải không biết rõ tâm lòng của anh, kết quả cô vẫn nghĩ cách rời xa anh, dù có vứt bỏ chức vị ở thành phố C đến một thành phố hoàn

toàn lạ lắm khác.

Đêm đó Triển Thiệu Huy lại cực độ buồn bực ngồi trong một góc tối của câu lạc bộ đêm, lắc lắc đá trong ly rượu trong suốt, đá chạm vào ly thủy tinh phát ra âm thanh đing đing, âm thanh kia không ngừng vang lên, Trâu Nhuận Thành nghe mãi cũng thấy phiền, quả thật buồn bực khó hiểu, mở miệng nói: “Đại ca, chuyện nam nữ phức tạp đến vậy sao? Quăng cô ấy lên giường là thu phục được rồi!”

“Tiểu Ngũ, người chỉ biết nói chuyện yêu đương không đứng đắn như cậu thì đừng có ở đây mà ý kiến ý cò!” Trịnh Giang Hà trừng mắt nhìn Trâu Nhuận Thành rồi lại nhìn về phía Triển Thiệu Huy, “Thế nào, đại ca, vẫn không có tiền triển gì sao?”

“Cô ấy vẫn muốn rời khỏi thành phố C.” Triển Thiệu Huy nói, “Đã báo với công ty rồi.”

Vệ Nam nói: “Giữ cô ấy lại hai ba tháng không khó, chỉ sợ cô ấy sẽ nhận ra anh đang can thiệp vào công việc của cô ấy, như vậy sẽ rất phiền toái. Đại ca, cũng tại lúc trước anh làm khó dễ cho công việc của cô ấy, phụ nữ không thể ép buộc được.”

“Chuyện đã lâu như vậy rồi, còn nhắc lại làm gì nữa.” Triển Thiệu Huy thật sự không muốn nhắc tới, “Bây giờ nói biện pháp xử lý đi.”

“Có ba biện pháp rút củi dưới đáy nồi tốt nhất, thứ nhất là anh dẫn cô ấy chạy thẳng đến cục dân chính; thứ hai là anh làm cho bụng cô ấy to lên, để cho cô ấy mang thai con của anh; biện pháp thứ ba chính là...” Vệ Nam chậm chạp nói: “Vừa đến cục dân chính vừa làm cho bụng cô ấy to lên, như vậy chắc chắn là không còn đường chạy.”

Triển Thiệu Huy liếc nhìn Vệ Nam một cách quái dị, “Lão Nhị, cậu nói xa quá rồi, chúng tôi vẫn chưa đi tới bước đó.”

“Cho nên, anh đành phải cố gắng nhiều hơn. Lúc trước anh ép cô ấy ra đi...”

“Không phải tôi ép cô ấy ra đi!!!” Triển Thiệu Huy quát to.

“Được rồi, không phải.” Vệ Nam khoát tay, “Dù sao hai người cứ giận dỗi mãi cũng không vui vẻ gì, chắc là cô ấy sợ gặm phải vết xe đổ mới không muốn tiếp xúc với anh, phụ nữ luôn cảm thấy thiếu đi cảm giác an toàn cho nên anh phải tỏ ra có thành ý một chút. Mặt khác, đại ca, anh còn phải lo lắng cho kế hoạch lâu dài nữa.”

Kế hoạch lâu dài mà Vệ Nam nói Triển Thiệu Huy cũng thấy có chút lâu dài, Cố Hạ không muốn tiếp xúc với anh, còn nói gì đến chuyện kết hôn. Nhưng mà đến hiện tại, Triển Thiệu Huy cũng đã muốn lập gia đình, cùng người mình thích sống vui vẻ bên nhau, anh giương mắt lên, “Hiện giờ tôi muốn kết hôn rồi, nhưng mà cô ấy lại nói chúng tôi không hợp nhau.”

“Cô ấy biết rõ chênh lệch giữa hai người.” Trịnh Giang Hà thở dài, chuyện tình cảm chỉ có người trong cuộc mới có thể làm chủ, người ngoài không giúp được gì, anh ta hỏi: “Nếu như kết hôn, ba anh sẽ đồng ý chứ?”

Triển Thiệu Huy nặng nề đặt ly rượu xuống, ly rượu đựng phải mặt bàn phát ra một âm thanh trong veo, “Tôi sẽ nghĩ cách.”

Triển Thiệu Huy vẫn luôn lo lắng chuyện ba mình sẽ không chấp nhận Cố Hạ cho nên lần trước từ hôn đã tình nguyện trả một cái giá rất lớn chứ cũng không muốn để cho ba biết anh vì Cố Hạ mới đổi kháng với ba. Lần trước chuyện nhà họ Lạc từ hôn, nhà họ Triển một mất một, sự kiện kia ông Triển đã tự tay xử lý, kết quả biến thành chuyện cười, ông Triển rất tức giận nhưng trước sau vẫn luôn quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của con mình, Triển Thiệu Huy hiếm khi về nhà dùng chung bữa sáng với ba mình, cơm vẫn chưa ăn được mấy miếng thì ông Triển đã nói, “Con gái của bác Trần đã về nước, cuối tuần này ba mời bọn họ tới chơi, hai người cũng xem mặt luôn.”

“Xem mặt cái gì?” Triển Thiệu Huy khinh thường, làm như không có việc gì ăn sáng, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

“Con cũng nên kết hôn rồi.” Ba Triển thăm thía nói.

“Chuyện lần trước cũng do ba sắp xếp...” Triển Thiệu Huy rất sâu xa dừng lại, “Thật là đả kích người khác.”

Ba Triển cũng không nghĩ tới nhà họ Lạc lại từ hôn, tức giận trong lòng nhưng bởi vì là do mình sắp xếp nên cảm thấy đuối lý không thể giải tỏa con tức được, liếc xéo đứa con, “Lần này không thế nữa.”

“Ai nói sẽ đồng ý?” Triển Thiệu Huy khinh thường nói, “Vốn con cũng không có hứng thú với chuyện kết hôn, còn gặp phải chuyện như vậy, bây giờ cũng không muốn nghĩ tới nữa.”

Ba Triển không nói gì, “Nhưng tuổi của con cũng không còn nhỏ.”

Triển Thiệu Huy cầm khăn lau miệng, đáng vẻ hơi hột, tiện tay ném khăn ăn xuống, đứng lên, “Không còn chuyện gì khác thì con đến công ty đây.”

“Con đứng lại.” Ba Triển quát, mỗi lần nhắc tới vấn đề này thì Triển Thiệu Huy lại có thái độ này, ba Triển cực kỳ bất mãn, “Con muốn để nhà họ Trần tuyệt hậu à?”

“Con thật sự không muốn kết hôn, cũng không muốn sinh con, ba có ép con cũng vô dụng. Nếu ba muốn thì đi mà sinh thêm một đứa nữa.” Triển Thiệu Huy lại làm ra vẻ như đang chăm chú suy nghĩ về việc này, “Ba ba, dù sao ba cũng mới hơn 60 thôi.”

Ba Triển tức giận, “Bây giờ càng ngày con càng làm càn!”

Triển Thiệu Huy vẫn ra vẻ không có hứng thú gì, “Ba ba, con bận rất nhiều việc, sáng nay còn có một buổi họp báo.”

Nói xong, anh xoay người rời đi, bước ra cửa chính Triển Thiệu Huy nhú mồm, trước tiên báo tin xấu cho ba biết trước, sau này mới thuận tiện nói những chuyện khác, lấy Cố Hạ vẫn tốt hơn là không kết hôn, dù sao ba cũng rất quan tâm đến việc có thể ôm cháu nội hay không.

Đối với mấy anh em của Triển Thiệu Huy luôn cảm thấy bọn họ là anh em một nhà với anh, chắc chắn sẽ không ngăn cản, làm việc gì cũng sẽ đứng ở góc độ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Được mời

Cố Hạ biết cô và Triển Thiệu Huy không thích hợp, nhất là nhìn thấy dáng vẻ hăng hái của Triển Thiệu Huy trong cuộc họp báo thì càng nhìn rõ sự chênh lệch hơn, từng động tác vươn tay nhắc chân của anh đều rất trầm ổn ưu nhã, khí phách cùng vẻ sắc bén tán ra khắp nơi, anh đứng trên cao trước đám đông, từ trước đến giờ đều có thói quen được người khác nịnh nọt, không thích nhân nhượng ai, chỉ thích người khác nhân nhượng mình; có đôi khi nói chuyện với người khác cũng rất miễn cưỡng, bởi vì anh luôn có tư chất như vậy. Mà Cố Hạ chỉ là một người phụ nữ bình thường trong đám người, vì cuộc sống vì tương lai mà không ngừng cố gắng, không thích hợp đứng trước mặt mọi người cùng anh.

Lúc làm việc vẫn bận rộn như trước, nhưng mà người đi làm cũng có lúc rảnh rỗi, lúc cùng tán gẫu với bọn họ, Cố Hạ nghe thấy ba chữ “núi Lạc Vân”, nghe xong vài câu đứt quãng, Cố Hạ mở miệng hỏi: “...sắp đi ra ngoại ô chơi sao?”

“Đúng vậy đây, cô không thấy thông báo trong công ty sao? Tuần này phòng chúng ta tổ chức đi chơi ở núi Lạc Vân vào tối thứ sáu, còn được tắm suối nước nóng nữa nha.”

Còn có một giọng nói khác phàn nàn, “Tôi nói này công ty chúng ta cũng thật keo kiệt, tổ chức đi du lịch ở nơi gần như vậy, mang theo người nhà còn phải trả tiền, tôi đã đến núi Lạc Vân rất nhiều lần rồi...”

“Biết chỗ chơi thì cũng không tệ, nghe nói tính vào chi phí của công ty, còn nghe nói tìm được một bãi tắm nước nóng không tệ...”

Tháng tư nắng xuân sáng lạn, rất thích hợp để ra ngoại ô chơi, Cố Hạ cũng đã vài năm không đến núi Lạc Vân, nghe nói mấy năm nay ở đây du lịch rất phát triển, mùa xuân vô cùng náo nhiệt. Cố Hạ chỉ mới đến núi Lạc Vân một lần, khi đó là cuối thu, rừng cây bạch quả rụng những chiếc lá hình phiến quạt như cánh bướm, dưới ánh mặt trời chiếu rọi tạo thành một màu vàng rực, mùa này, hẳn là sẽ có cảnh quang khác.

Mùa xuân rừng bạch quả thật sự có một khung cảnh khác, thân cây vươn thẳng, cây bạch quả trăm tuổi tán rộng rậm rạp, từng cành cây được bao trùm bởi những phiến lá xanh mướt, mỗi phiến lá đều tản ra một sức sống mạnh mẽ, màu xanh ẩn hiện một loại thuần khiết, dưới ánh mặt trời lại mang một vẻ đẹp tinh tế long lanh. Một trận gió thổi qua, ngàn vạn phiến lá hình quạt khẽ lung lay, sóng biển màu xanh biếc lay động, nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng lá cây xào xào, phiến nào dưới đáy lòng thoáng chốc bay lên chín tầng mây.

Bọn họ xuất phát vào sáng thứ sáu, chèn giờ tập họp dưới lầu của công ty, ba xe lớn chạy thẳng đến bãi tắm suối nước nóng, công ty chịu chi phí ăn ở cùng vé vào cửa núi Lạc Vân, kế hoạch ngày đầu tiên là tắm suối nước nóng và hoạt động tự do, vừa rạng sáng ngày thứ hai đi leo núi. Công ty sắp xếp cho hai người ở một phòng, Cố Hạ cảm thấy phòng, cất hành lý rồi cùng với Ngụy Tiềm Lâm đi dạo xung quanh bãi tắm, không thể chờ đợi được xuống tắm suối nước nóng ngay, sau khi ăn cơm trưa vài đồng nghiệp lại rủ nhau đi ngắm rừng bạch quả.

Đứng dưới rừng bạch quả hít một hơi thật sâu, hương thơm của lá xanh cùng mùi bùn đất làm cho người ta quên đi tiếng động ồn ã nơi thành thị, Cố Hạ dựa vào một thân cây, nhớ tới năm đó hình như cũng đến nơi này với Triển Thiệu Huy, cô đã chụp rất nhiều ảnh của Triển Thiệu Huy, bây giờ những tấm ảnh kia vẫn còn lưu trong máy tính, chỉ là đã vài năm nay cô chưa từng mở file kia ra, không muốn xóa bỏ cũng không dám nhìn nữa, cứ để nó lảng lảng nằm một chỗ như vậy.

Cố Hạ lắc lắc đầu, cố gắng vứt bỏ hình ảnh của Triển Thiệu Huy ra khỏi đầu cô, cô chỉ muốn ra ngoài chơi, sau này cô sẽ rời khỏi thành phố C, chẳng biết lúc nào mới có thể quay lại núi Lạc Vân cho nên vui vẻ là quan trọng nhất. Cô giờ máy ảnh lên, chụp một góc cây bạch quả xum xuê, loại chuyển sang các đồng nghiệp, dùng ảnh chụp ghi lại nụ cười của tất cả mọi người.

Chụp rất nhiều ảnh ở rừng cây bạch quả, chơi một lúc lâu mọi người mới khoan thai rời đi, chuyển sang trấn trên đi dạo, ra ngoài chơi thì nhất định phải ngắm những thứ mới lạ, mua về một ít đặc sản, trấn trên có rất nhiều thứ thú vị, một cửa hàng có hai người phụ nữ dùng khung cửi truyền thống dệt khăn quàng cổ, hấp dẫn không ít khách du lịch đến xem, về phần đến xem khung cửi nghệ thuật hay là đến ngắm gái đẹp thì không biết. Cửa hàng có rất nhiều người, buôn bán cũng rất chạy, Cố Hạ cũng vừa ý một chiếc khăn quàng cổ thủ công, nền màu xanh da trời xinh đẹp trang trí thêm hoa văn màu đỏ, làm khăn quàng cổ kết hợp với áo choàng, quần quanh cổ nhìn thử thì thấy cũng không tệ lắm.

Màu sắc cùng hoa văn của chiếc khăn quả thật khiến cho người ta yêu mến, trong tiệm đã có người nhìn chằm nó, “Bà chủ, khăn quàng cổ có màu sắc

và hoa vẫn còn cái nào khác không?”

Bà chủ cười giải thích, “Tiểu thư, thật ngại quá, mỗi mẫu chỉ có một cái.”

“Vậy sao.” Giọng nói hơi tiếc nuối, đứng kế bên xem Cố Hạ có mua hay không, người bạn trai đứng bên cạnh nói: “Nếu thích thì có thể nói bà chủ làm thêm một cái, ngày mai đến lấy.”

Cố Hạ nghiêng đầu nhìn nhìn, trai đẹp gái xinh kết thành một đôi khiến cho người ta cực kì hâm mộ, người đàn ông thoạt nhìn có hơi quen mắt, cô gái kia nhìn cô cười thân thiện, ánh mắt còn mang theo một vẻ chờ mong, Cố Hạ đưa khăn quàng cổ cho cô ấy, “Có lẽ cô quàng sẽ càng đẹp hơn.”

Cô gái kia cười nhận lấy choàng lên vai, vừa vịn hợp với quần áo trên người cô, làm toát lên vẻ quý phái ưu nhã, Cố Hạ đứng bên cạnh khen, “Quả nhiên cô rất hợp với màu này, đề tôi thử màu khác vậy.”

“Nếu cô đã nhường thì tôi sẽ không khách sáo nữa.” Cô gái kia cười rất sáng lạn, cô cầm một chiếc khăn thêu màu vàng đưa cho Cố Hạ, “Có lẽ màu này cô sẽ thích.”

Trần Mộ chọn màu rất hợp với Cố Hạ, Cố Hạ cười tán thưởng, “Mắt thẩm mĩ của cô thật tốt.”

“Cảm ơn đã khen ngợi, tôi đã từng hợp qua cách phối màu.” Trần Mộ không khiêm tốn chút nào, cô ấy chủ động duỗi tay ra với cô, “Tôi tên là Trần Mộ, hôm nay chúng ta làm quen đi.”

Sự nhiệt tình cùng hào phóng của cô ấy khiến cho Cố Hạ rất thoải mái, cười bắt tay với cô ấy, “Tôi tên là Cố Hạ, Cố trong cố ý, Hạ trong mùa hè.”

“Được làm quen ở đây thật vui.” Trần Mộ ý tứ sâu xa nói, kéo người đàn ông đang đứng bên cạnh qua, “Đây là chồng của tôi, Vệ Nam.”

“Chào anh.” Cố Hạ chào hỏi với anh ta, càng nhìn càng cảm thấy anh ta quen, nhưng mà lại không thể nghĩ ra, “Có phải trước kia chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?”

Vệ Nam cười, “Đã từng gặp, tháng trước tôi cùng Trần Mộ đi mua quần áo ở trung tâm mua sắm, gặp cô trong một cửa hàng thời gian độc quyền.”

Anh ta nhắc lại địa điểm, Cố Hạ nhớ ra, “Thì ra là anh, không ngờ lại gặp lại ở đây.”

Cố Hạ không thể không thừa nhận Trần Mộ rất biết cách chọn đồ, cửa hàng này ngoại trừ khăn quàng cổ còn bán quần áo dân tộc, Trần Mộ tiện tay chọn, mỗi một bộ mặc vào người đều rất hợp. Cố Hạ chọn khăn quàng cổ xong lại chạy sang trước cửa hàng bên kia tìm đồng nghiệp của mình hỏi ý kiến, cuối cùng quyết định mua, trả tiền xong nhìn vợ chồng Vệ Nam nói lời tạm biệt, “Được làm quen với hai người thật là vui, chúng tôi còn muốn đi dạo nơi khác nữa, đi trước đây, hy vọng lát nữa có thể gặp lại.”

“Sau này sẽ có rất nhiều cơ hội gặp lại.” Trên mặt Vệ Nam mang một nụ cười nhàn nhạt.

Cố Hạ cũng không phải rất muốn như vậy, nói đùa với bọn họ vài câu rồi sau đó cùng đồng nghiệp sang một cửa hàng khác, Trần Mộ hỏi Vệ Nam: “Sau này cô ấy sẽ là chị dâu sao?”

Vệ Nam khẽ gật đầu, “Chắc là thế, đại ca đã tính đến chuyện kết hôn.”

“...không tồi, cô ấy là người rất thân thiện.” Trần Mộ cảm khái nói, “Anh cũng biết trước đây đại ca đã chuẩn bị đính hôn với Lạc tiểu thư, thật sự làm cho em cảm thấy áp lực rất lớn, ngay cả đánh bài em cũng không dám đánh cùng cô ta.”

...

Trần này khá náo nhiệt nhưng lại không lớn, vòng vo một lúc Cố Hạ gặp lại vợ chồng Vệ Nam, lúc này Cố Hạ đã đi đến cửa ra vào của bãi tắm, đi cùng cô không phải chỉ có vài đồng nghiệp mà là một đại đội đồng nghiệp, đều gặp được nhau trong trần. Không đợi cho Cố Hạ và vợ chồng Vệ Nam chào hỏi thì đã có người đi trước cô một bước, là sếp của cô, cười ha hả đi qua, “Tổng giám đốc Vệ hôm nay cũng tới đây chơi sao? Thật là trùng hợp.”

Sắc mặt Vệ Nam vẫn hời hợt, “Ra ngoài thư giãn thôi.”

Mấy người đàn ông già vờ rất thân quen nói chuyện với nhau, hiển nhiên Trần Mộ ở bên cạnh cũng không thể chen lọt vào câu nào, cũng ra vẻ không thích, đi đến nói với Cố Hạ, “Vừa mới đi một lúc đã gặp, trần này thật là nhỏ.”

Vệ Nam cũng mở miệng, “Mời nhau không bằng ngẫu nhiên gặp mặt, hay là thừa dịp này tối nay cùng dùng cơm đi.”

Một là Vệ Nam cảm thấy trùng hợp, hai là cũng biết trước mắt đại ca vẫn còn giằng co với Cố Hạ nên quyết định nhân cơ hội này cải thiện quan hệ cho hai người. Cố Hạ không biết vì sao hai người kia lại nhiệt tình như vậy, ra ngoài chơi mà thôi, vừa gặp mặt đã mời cơm, nhưng lại không thể từ chối, cũng không cho suy nghĩ, sếp cô mở miệng trước, “Cố Hạ, thì ra cô quen với tổng giám đốc Vệ sao, đây chính là một khách hàng lớn của công ty chúng ta, bình thường chúng ta có muốn cũng không gặp được.”

“Cũng vừa mới quen hôm trước.” Cố Hạ thấy tư thái Vệ Nam nói chuyện với mấy vị sếp cũng biết địa vị của người này không thấp, lúc này có rất nhiều người, càng không tiện từ chối nên đồng ý.

Lưu lại cách liên lạc của nhau xong, Vệ Nam cười đến nỗi gần như mang theo một ý tứ khác, “Vậy thì tối nay không gặp không về, chúng tôi đi dạo xong sẽ đến tìm cô.”

Đến hơn 6h tối, Trần Mộ gọi điện thoại tới nói lái xe đứng trước cửa bãi tắm đón cô, xe hơi đi đến một bãi tắm suối nước nóng khác, lúc Cố Hạ nhìn cửa chính rất khó phải lại không mất đi phần tao nhã của bãi tắm thì tìm đập loạn xạ, đây không phải là bãi tắm của Triển Thiệu Huy sao?

Cô chỉ nghĩ là trùng hợp ngẫu nhiên, bãi tắm của Triển Thiệu Huy thuộc loại xa hoa nhất nhì ở đây, kẻ có tiền tất nhiên là tới nơi này tiêu xài. Nhưng lúc vào trong nhà hàng ngồi xuống thấy Trịnh Giang Hà từ ngoài cửa đi vào, gọi Vệ Nam một tiếng “nhị ca” thì rốt cuộc Cố Hạ cũng hiểu tại sao bọn họ lại mời cô đến, thì ra Vệ Nam chính là Lão Nhị mọi người vẫn nhắc tới.

Trịnh Giang Hà nhìn thấy Cố Hạ thì có hơi bất ngờ, cười chào hỏi: “Cố Hạ, đã lâu không gặp, nhị ca thật là giỏi.”

Lúc này Cố Hạ ngồi xuống cũng không xong mà đi cũng không được, “Tôi không biết... các anh...”

“A, thì ra cô chưa gặp nhị ca của tôi, trước kia anh ấy ở nước ngoài theo đuổi vợ.” Trịnh Giang Hà có vẻ thân thiện nói.

“Cũng bởi vì trước kia chưa từng gặp cho nên hôm nay mới mời cô ấy đến dùng cơm.” Vệ Nam đứng lên tự mình rót một ly trà cho Cố Hạ, “Hai ngày trước có người gửi tới mấy món ăn thôn quê, là mấy loại thực phẩm tự cung tự cấp từ trên núi nên Lão Tam đặc biệt mời mọi người tối nay đến ăn; có đầu bếp người bản địa nấu, mấy món quê cha đất tổ này cũng không tệ, mặt khác còn có cả tôm hùm, cam đoan cô sẽ thích.”

Vệ Nam nhiệt tình như vậy cũng làm cho Cố Hạ không thể nói gì nữa, lại nghe thấy Trịnh Giang Hà nói: “Đêm nay đại ca có tới không? Vừa rồi Tiểu Ngũ gọi điện cho tôi nói chỉ có một mình cậu ấy tới, đại ca không muốn đi.”

“Không phải Cố Hạ chỉ vừa mới tới thôi sao? Tôi vẫn chưa nói cho anh ấy biết.” Vệ Nam lại nhìn về phía Cố Hạ, “Yên tâm, đại ca mà biết cô đến đây thì nhất định anh ấy sẽ tới.”

“Chắc là anh ấy bận việc...” Cố Hạ cảm thấy Triển Thiệu Huy không tới cũng tốt.

“Cô không cần phải đau lòng cho anh ấy như vậy, có bận cũng phải gọi anh ấy đến.” Vệ Nam ngắt lời cô, còn cười ha hả hỏi: “Cô gọi điện cho anh ấy hay là tôi gọi cho anh ấy đây?”

Cố Hạ túm quần, hình như bọn họ tưởng rằng quan hệ của cô và Triển Thiệu Huy rất tốt, cảm thấy dâm lao thì phải theo lao, do dự một lúc rồi nói: “Hay là đừng gọi...”

“Tôi cũng thấy không nên gọi.” Trịnh Giang Hà nói chen vào, “Ngày mai chúng ta hãy cho anh ấy biết để anh ấy tức chết, ai bảo cuối tuần ra ngoại ô chơi anh ấy lại không chịu đi.”

Vệ Nam cũng đồng ý, “Được, đừng gọi.”

Triển Thiệu Huy không đến, Cố Hạ cũng không biết phải ngồi chung với bọn họ thế nào; Triển Thiệu Huy đến thì Cố Hạ lại không biết phải ngồi chung với Triển Thiệu Huy thế nào, trong lòng có hơi hối hận, hôm nay nhất định là đã bị Vệ Nam lừa gạt. Trần Mộ ngồi cạnh thấy cô có chút ngượng ngùng nên nhiệt tình bắt chuyện với cô, kéo mấy chuyện râu ria vào nói.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của Vệ Nam, anh ta cầm điện thoại lên nhìn số điện thoại, nhận điện thoại cười ha hả nói: “Đại ca, có chuyện gì sao?”

Triển Thiệu Huy có vài việc muốn hỏi anh ta, lúc hỏi xong chuẩn bị cúp máy thì nghe Vệ Nam nói: “Đại ca, đêm nay anh không đến chơi thật à?”

“Các cậu chơi đi, tôi không muốn đến.” Triển Thiệu Huy không có việc gì cũng không muốn đi xa như vậy.

“Thật sự không đến sao?” Vệ Nam không thể kìm chế được tâm trạng vui vẻ, “Đêm nay rất đặc biệt nha.”

Vệ Nam chưa bao giờ lăng nhăng như thế, Triển Thiệu Huy hỏi: “Có cái gì đặc biệt?”

“Chính là...hôm nay Lão Tam chuẩn bị rất nhiều món ngon, anh cũng biết cậu ấy rất rành mấy thứ này, mấy món thôn quê này nấu riêng cho chúng ta, còn có mấy món chung cả vài tiếng đồng hồ, bà xã của em cũng ở đây...” Vệ Nam vừa nghe điện thoại vừa nhìn Cố Hạ, khóe miệng ngoác rộng ra.

Cố Hạ cố gắng di dời sự chú ý khỏi Vệ Nam nhưng lời nói của Vệ Nam vẫn cứ lọt vào tai cô, trong lòng bắt đầu không kiềm được đoán xem Triển Thiệu Huy ở đâu đây bên kia nói gì, cuối cùng nghe thấy Vệ Nam nói: “Quên đi, nếu anh thật sự không muốn tới thì cứ về nhà mà ngủ, chúng em bên này sẽ chơi thật vui vẻ. À, quên mất không nói cho anh biết Cố Hạ cũng có ở đây, chúng em sẽ giúp anh quan tâm đến cô ấy, không nói nữa, cúp máy đây.”

Vệ Nam cứ cúp máy như vậy, “Anh ấy không tới cũng tốt, đỡ phải thiếu tôm hùm vì anh ấy đến, Cố Hạ, cô nói có phải không?”

“Ách, tùy.” Tất nhiên Cố Hạ không biết phải trả lời thế nào, nụ cười trên mặt có chút không được tự nhiên.

“Đại ca sẽ đến.” Trịnh Giang Hà an ủi cô, “Cố Hạ, cô chờ thêm một lát nữa đi.”

Trước kia Cố Hạ ăn cơm cùng với bọn họ, ngoại trừ Vệ Nam ở nước ngoài, những người khác tuy không thân lắm nhưng cũng không quá lạ lẫm, không

phải chỉ ăn một bữa com thôi sao? Ăn xong có thể đường ai nấy đi, nhưng mà nếu Triển Thiệu Huy đến đây thì chắc hẳn sẽ không tha cho mình trở về khách sạn bên kia.

Về mặt của Vệ Nam rất thản nhiên, đưa tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Đợi đại ca đến thì muộn quá, chắc phải cả tiếng nữa, hay là chúng ta chờ Tiểu Ngũ đến rồi ăn luôn, tôi đói bụng quá.”

Không lâu sau, cửa bị đẩy ra, Trâu Nhuận Thành đến, nhìn thấy Cố Hạ thì dụi dụi mắt, “Ồ, đây không phải là Cố Hạ sao? Tôi đang nghĩ mình đi nhầm chỗ đây.”

Cố Hạ cười nhàn nhạt với anh ta.

“Sao cô lại tới đây? Đại ca đâu có nói cô sẽ tới chơi.” Trâu Nhuận Thành không biết sự tình thế nào, “Lúc tan làm tôi gọi cho đại ca, đại ca còn nói không đến, sao đại ca không đến mà cô lại đến đây?”

Cố Hạ giải thích, “Hôm nay công ty tôi tổ chức đi du lịch ở đây.”

Vệ Nam đứng sau nói thêm, “Tôi gặp cô ấy nên mời cô ấy đến ăn com.”

“À” Trâu Nhuận Thành ngó ra, “VẬY còn đại ca? Anh ấy có biết không?”

“Chắc là lúc này anh ấy đã xuất phát rồi.” Vệ Nam chỉ vào vị trí bên cạnh, “Ngồi đi, chuẩn bị mang thức ăn lên rồi, rốt cuộc cũng có thể ăn com.”

Đồng chí Cố Hạ đúng là đã bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Quay lại

Bọn họ thật sự không đợi Triển Thiệu Huy đến, nhưng mà không xem Cố Hạ như người ngoài, ra về tình cảm không phải chỉ là tình bạn bình thường, Cố Hạ cũng có chút ngượng ngùng, không biết có nên nói một tiếng thật ra cô và Triển Thiệu Huy không có gì không.

Mỗi người một phần súp chim bồ câu, dùng một cái nồi nhỏ nhỏ chung khoảng vài tiếng, Trịnh Giang Hà vô cùng hào hứng giải thích đây là chim bồ câu, trên thị trường rất ít bán, ăn món thôn quê cũng phải có duyên phận, phải có người bắt được thì mới có cơ hội ăn. Cố Hạ nếm thử, mùi vị rất riêng, đẳng cấp ăn uống của người này thật không giống người thường, chén canh không lớn, uống vài ngụm thì đã đến đây, Trâu Nhuận Thành ngồi đối diện la lên, “Mùi vị thì ngon nhưng mà sao lại ít vậy.”

“Chỉ có ba con, chia là sáu phần, không ít thì làm sao mà thấy quý.” Mặt Trịnh Giang Hà vẫn chưa thấy thỏa mãn.

Trâu Nhuận Thành nhìn mọi người, “Không phải còn một phần nữa sao? Bưng lên cho em đi.”

“Đó là của đại ca, có bưng lên cũng không có phần của cậu.” Trịnh Giang Hà nói. Vốn tối nay chuẩn bị cho sáu người ăn, năm anh em còn có thêm chị dâu thứ hai (Trần Mộ) nữa, đã chuẩn bị sáu phần từ trước, nhưng mà Lão Tứ và đại ca không đến, anh ta nói với Cố Hạ, “Cố Hạ, phần của đại ca để cho cô đây.”

Vừa nói anh ta vừa nhìn bồi bàn ý bảo bưng thức ăn qua, Cố Hạ không muốn người khác đối xử đặc biệt với mình, khoát tay nói: “Không cần đâu.”

“Cô còn muốn để dành lại cho anh ấy sao? Vẫn lo lắng cho anh ấy à.” Trịnh Giang Hà cười thành tiếng, “Món ngon cũng muốn giữ lại cho anh ấy, nhưng mà loại súp này phụ nữ uống rất tốt, nếu việc gì cô cũng nghĩ cho anh ấy thì hãy ăn thật ngon vào, đại ca thấy vậy cũng sẽ vui theo.”

Cố Hạ rất muốn nói cô không có ý này nhưng lại không biết mở miệng thế nào, Vệ Nam cũng nói: “Cố Hạ, cô đừng khách sáo, anh ấy tới muộn như vậy, không tích cực chút nào, không có ăn là đáng đời. Hơn nữa anh ấy tới đây cùng với Lão Tứ, thừa một phần cũng không biết chia thế nào.”

Cố Hạ cúi đầu xuống, bọn họ xem cô như người một nhà như vậy làm cho cô thế áy náy. Nhưng mà không khí trong nhà hàng nào nhiệt lại vui vẻ, mọi người vô tình cô ý cũng dẫn cô vào chủ đề nói chuyện, Trịnh Giang Hà có chút hiểu biết về ẩm thực, mỗi một món ăn đều thuyết minh vài câu, Trâu Nhuận Thành lại chọc ngoáy anh ta, “Ăn com thì ăn đi, nói nhiều như vậy làm gì.”

“Không có tôi cậu có thể được ăn nhiều món ngon vậy à, chỉ biết chạy đến mấy khách sạn cao cấp, không hề có chút đặc sắc nào.” Nếu Trâu Nhuận Thành mà ngồi gần Trịnh Giang Hà một chút thì Trịnh Giang Hà nhất định sẽ dùng thìa gõ lên đầu anh ta.

“Ăn cũng nói, ngủ cũng nói, ăn một bữa com mà anh nói nhiều như vậy không thấy mệt sao?” Trâu Nhuận Thành liếc xéo nói.

“Cũng không biết bình thường ai nói nhiều nhất bữa cơm...”

Cố Hạ mỉm môi cười nhìn bọn họ đầu vô mồm, Trần Mộ ngồi bên cạnh cô, nói với cô: “Mỗi lần ăn cơm hai người bọn họ đều như vậy, đừng để ý đến bọn họ, thử món bánh đậu ngọt này đi, rất thơm, ăn cũng rất ngon miệng.”

Cô ấy gấp cho cô một miếng bánh đậu ngọt, bên trong nhân đậu, hương vị ngọt ngào, Cố Hạ nhìn không được ăn thêm vài miếng, Trần Mộ ngồi bên cạnh cười nói, “Không tệ phải không? Món ăn dân dã, phải hấp đến mấy tiếng, cũng xem như đây là món ăn bản địa đặc sắc. Thấy cô cũng rất thích ăn đồ ngọt, không giống như một vài người không có lộc ăn.”

Vệ Nam cũng mời cô, “Nếu thích thì ăn nhiều một chút, đại ca và lão tứ không thích ăn đồ ngọt, cô cứ ăn nhiều vào, không cần để dành cho bọn họ. Nhất là đại ca, ngọt một chút cũng không ăn, còn lão tứ thì có khi cũng thử một miếng...”

“Anh ấy không ăn đồ ngọt sao?” Cố Hạ nhớ Trần Thiệu Huy không hề kén ăn, “Nhà anh ấy còn có một đầu bếp chuyên làm những món ngọt mà, sao anh ấy lại không ăn được?”

“Đó là nhà tôi mà.” Trịnh Giang Hà nói, lại có vẻ phàn nàn, “Đầu bếp tôi mời về mà mỗi ngày đều phải làm bánh ngọt cho anh ấy còn chưa tính, anh ấy còn muốn cướp người của tôi, quá ghê gớm. Nhưng mà tôi sẽ không tặng cho anh ấy đâu, đây chính là đầu bếp tôi có duyên gặp được ở Pháp, làm bánh ngọt không chê vào đâu được, nếu như vị đầu bếp kia không lấy một người phụ nữ Trung Quốc định cư luôn ở đây thì tôi cũng không mời đến được. À, Cố Hạ, cô muốn ăn món gì cứ nói tôi sẽ đưa tới cho cô, nhưng mà tôi nói trước, không được giật dây đại ca đến chỗ tôi cướp người đi.”

“Tôi còn tưởng rằng đó là do anh ấy thuê.” Cố Hạ nhỏ giọng nói, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, mọi người nói chuyện với nhau không hề có vẻ khách sáo chút nào.

“Hình như cô rất thích ăn, ngày nào đại ca cũng mang tới cho cô, thật ra cũng thật phiền toái.” Trịnh Giang Hà dừng lại một chút, lại nghĩ tới lời Cố Hạ vừa mới nói, “Cô không biết đại ca không thích ăn đồ ngọt sao?”

“Tôi thấy có khi anh ấy cũng ăn một chút mà.” Cố Hạ nói rất nhỏ, lúc này mới nhớ lại Trần Thiệu Huy chưa bao giờ chủ động ăn mấy món ngọt ấy, chỉ có Cố Hạ đút cho anh thì anh mới ăn vài miếng, sau đó cười đẩy sang cho cô, nói cô ăn nhiều một chút.

“Cho tôi bây giờ anh ấy chưa bao giờ ăn.” Vệ Nam nói, “Chắc là thấy cô thích ăn nên mới làm vậy để cho cô vui thôi.”

Cố Hạ yên lặng không nói, cô luôn cảm thấy Trần Thiệu Huy là một đại thiếu gia, chưa bao giờ biết chiều chuộng người khác, thì ra anh cũng sẽ nhân nhượng cô, rõ ràng không thích mà còn cố. Cô uống một ngụm canh nhỏ, Trần Mộ nói: “Công việc của cô có bận không?”

Cố Hạ ngẩng đầu lên, “Giờ làm việc thì có hơi bận, nhưng mà rất ít tăng ca.”

“Vậy khi nào rảnh cô hãy đến đánh bài cùng chúng tôi đi, gần đây chúng tôi có quen một người bạn rất thú vị, nhất định cô sẽ thích đánh bài cùng người đó.” Trần Mộ hào hứng nói, “Nếu cô đến biệt thự ven hồ của đại ca chơi thì có thể tìm người đó đánh bài.”

Cố Hạ không hào hứng gì với việc đánh bài, càng không muốn đến nhà Trần Thiệu Huy chơi, nói qua loa: “Tôi đánh bài không giỏi, bình thường rất ít đánh bài.”

“Biết cô đánh không giỏi mới bảo cô đến đánh.” Vệ Nam chen vào, vừa nói vừa gấp thức ăn vào trong chén cho Trần Mộ, “Nếu không tôi lại phải ra đánh thì không còn gì vui nữa, có cô đến thì vừa đủ, bọn họ thường xuyên ba thiếu một không tìm được người thích hợp, tôi cũng không muốn đánh bài với phụ nữ.”

Trần Mộ cực kì nhiệt tình, tiếp tục dụ dỗ: “Đến chơi đi, người bạn kia rất thú vị, vừa khôi hài vừa vui vẻ, ngoại hình lại rất đẹp, hôm trước đại ca còn dẫn người đó tới đánh bài, có cô đến nữa thì tốt quá, người bạn kia sắp ra nước ngoài rồi.”

Cố Hạ biến sắc, Trần Thiệu Huy dẫn một cô gái vô cùng xinh đẹp đến đánh bài, tuy nghe thì có vẻ không có quan hệ đặc biệt gì nhưng vẫn làm cho người ta thấy không thoải mái. Biểu lộ trên mặt Cố Hạ làm sao có thể giấu được những con người tinh tế trên bàn, Vệ Nam cũng không biết xuất phát từ mục đích gì, tiếp tục nói: “Còn ở lại biệt thự của đại ca, ngoại hình đúng là rất đẹp, chẳng những đàn ông chúng tôi thấy đẹp mà phụ nữ khi thấy người kia cũng khen đẹp, đại ca luôn không quá nhiệt tình đối với ai mà lúc đánh bài còn chủ động ôm eo người đó.”

Cố Hạ miễn cưỡng cười cười, “Vậy sao?”

Vệ Nam vẫn không đếm xỉa gì nói tiếp, “Miệng lưỡi còn rất ngọt nữa cho nên chúng tôi đều rất thích người bạn đó, đại ca cũng rất yêu mến, nhưng mà đánh bài lại quá chậm, tôi thật sự không có kiên nhẫn...”

Trịnh Giang Hà thấy sắc mặt của Cố Hạ ngày càng không tốt, cười nói: “Chẳng những là một người bạn thú vị, hơn nữa còn rất đáng yêu, Cố Hạ, cô nhất định sẽ yêu mến một cậu nhóc xinh đẹp như vậy, lúc không có việc gì làm thì hãy cùng chị dâu đánh bài với cậu bé đi.”

“Cậu nhóc?” Cố Hạ kinh ngạc.

“Thế cô cho rằng là ai?” Vệ Nam cười thành tiếng, “Bọn họ tìm được một cậu nhóc biết đánh bài, một bạn nhỏ rất thông minh, vô cùng đáng yêu...”

“Cái gì mà đáng yêu, đứa nhóc nghịch ngợm đáng ghét thì có, từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp đứa nhóc nào đáng ghét như vậy.” Trâu Nhuận Thành

có vẻ ghét bỏ.

Vệ Nam cười càng lớn tiếng, “Cậu bé kia và Tiểu Ngũ có thù oán với nhau, nhìn thấy Tiểu Ngũ là muốn đánh nhau với cậu ấy, lần trước còn ném cà chua...”

“Nhị ca, không được nói!” Trâu Nhuận Thành vỗ bàn, ngắt lời anh ta.

“Thế nào, không được tôi cũng nói đấy, cậu bé kia lấy cà chua ném vào trong miệng cậu ta... ha ha... sau đó...sau đó quay đầu bỏ chạy...” Vệ Nam cười lẫn lộn.

Vệ Nam nhắc tới việc này, Trần Mộ và Trịnh Giang Hà cũng cười ầm lên, Cố Hạ thấy mặt Trâu Nhuận Thành đỏ lên, tưởng tượng dáng vẻ của anh ta lúc đó cũng kìm không được cười khê, chỉ có Trâu Nhuận Thành vỗ bàn, “Không phải tôi đây thấy nó còn nhỏ không thêm để phóng nó nên mới thể thôi sao? Vả lại, làm sao tôi có thể so đo với một đứa bé? Các người thật không có lương tâm, lại còn cười...”

Mọi người cười ầm lên, cửa bị đẩy ra, hai người đàn ông đi vào, ánh mắt Triển Thiệu Huy đảo quanh phòng, “Đang nói gì mà cười vui vẻ như vậy?”

“Đang nói Tiểu Ngũ.” Vệ Nam nhìn anh, nói đùa, “Anh tới rất đúng lúc, Cố Hạ sắp giận rồi này, chúng em nói hôm trước khi đánh bài anh còn ôm eo một người bạn xinh đẹp nào đó.”

“Nói bậy gì thế!” Triển Thiệu Huy cực kì không vui trừng mắt nhìn Vệ Nam, quay đầu nói với Cố Hạ: “Em đừng nghe bọn họ nói bậy.”

Cố Hạ bị bọn họ chọc cười, thuận miệng nói: “Anh không ôm người đó sao?”

“Làm gì có bạn bài gì, đã lâu rồi anh không đánh bài.” Triển Thiệu Huy hơi nhú mày, lại thấy Cố Hạ không có vẻ tức giận mới thở phào rồi nhớ tới bọn họ đang nói ai. “À, anh biết mọi người đang nói ai rồi, làm gì có chuyện như mọi người nói.”

Triển Thiệu Huy kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, vẫn không quên giải thích với Cố Hạ: “Em có còn nhớ tên thần bài trước kia đã từng đánh bài với chúng ta không, anh ta và vợ mình là bạn học của em đã sinh con, gần đây bọn họ mới phát hiện ra cậu nhóc kia đã biết cách đánh bài, Trần Mộ cứ thích đánh với cậu bé, đứa bé kia mới ba bốn tuổi, chưa cao bằng bàn mặt chược nữa, đánh bài phải đứng lên ghế, anh sợ cậu bé bị té nên mới vịn nó.”

Cố Hạ vẫn cười như trước, “Em biết rồi, bọn họ đã nói.”

Triển Thiệu Huy ghé sát vào cô, “Anh không biết em đến đây, nếu không thì đã tới sớm hơn rồi.”

“Công ty của bọn em tổ chức đi tắm suối nước nóng nên mới gặp, Trần Mộ muốn mời em ăn cơm nên dẫn em tới đây.” Cố Hạ trả lời anh, chắc là do không khí của bữa cơm khá dễ chịu nên cô cũng tháo lốt phòng bị trong lòng xuống, nói chuyện thoải mái với Triển Thiệu Huy hơn một chút.

Triển Thiệu Huy cũng nhận ra Cố Hạ đang vui vẻ, “Ăn nhiều một chút, đồ ăn hôm nay là do Lão Tam đặc biệt chuẩn bị, nghe nói có mấy món thơm quê.”

Cố Hạ nhìn đồng hồ trên tường, Triển Thiệu Huy tới rất nhanh, hàng chân mày có vẻ hơi mệt mỏi, nghĩ đến cũng đúng thôi, công việc bận rộn cả ngày, cô nhẹ nhàng cười, “Chúng em đã ăn rất nhiều rồi, anh tới muộn như vậy mới phải ăn nhiều một chút đi.”

Cố Hạ thuận tay gấp một miếng chân giò đặt vào trong chén của Triển Thiệu Huy, gấp vào trong chén súp trắng tinh của anh mới biết mình vừa có một hành động rất thân mật, giấu đầu hở đuôi nói: “Món này rất ngon, hàm cực kì mềm, anh nếm thử đi.”

“Ừ” Triển Thiệu Huy cầm đũa không khách sáo đưa vào trong miệng, lời những chuyện khác vào nói làm cho hai người càng thêm hòa hợp với nhau, “Cả công ty của em đến đây sao?”

“Một vài phòng tôi, chiếm khoảng phân nửa.” Cố Hạ trả lời anh, nhìn thấy ngón tay thon dài của anh gấp cho cô một miếng gà, Triển Thiệu Huy rất ít khi gấp thức ăn cho người khác, nhìn thấy ánh mắt của cô thì có hơi mất tự nhiên nói: “Anh nhớ em rất thích ăn món này.”

Đến tận cùng đã bao lâu hai người không cùng nhau ăn một bữa cơm? Bấm tay tính thì cũng đã ba năm rưỡi bốn năm, đã lâu như vậy mà anh vẫn còn nhớ cô thích ăn mấy món bánh ngọt, còn nhớ rõ cô thích ăn món gì, trong lòng Cố Hạ như có một trận gió thổi qua, đẩy lên từng đợt từng đợt rung động.

Không khí trên bàn vẫn thoải mái như trước, mọi người cười cười nói nói, thỉnh thoảng lại kéo Cố Hạ vào chủ đề đang nói, giống như cảm thấy quan hệ giữa Cố Hạ và Triển Thiệu Huy đã là chắc chắn. Trong lúc Cố Hạ đi vào nhà vệ sinh, cô vừa đi thì bàn cơm trở nên yên tĩnh, Vệ Nam nhìn Triển Thiệu Huy, “Chúng em đã dụ dỗ cô ấy lâu như vậy rồi, đại ca, nếu như anh còn không bắt được cơ hội này thì chúng em cũng hết cách.”

Trâu Nhuận Thành cường điệu thêm, “Đại ca, đêm nay phải thu phục được cô ấy về đây.”

“Tôi biết rồi.” Triển Thiệu Huy cũng đang tự hỏi phải làm thế nào, cơ hội tốt như vậy mà không bắt lấy thì ngày mai anh nhất định sẽ bị mọi người cười chết mất.

Đến khi mọi người đã ăn uống no say, chuẩn bị rời khỏi nhà hàng, Triển Thiệu Huy thuận thể giữ tay Cố Hạ lại, nắm rất chặt, “Chúng ta đi tản bộ đi.”

Tục ngữ nói, nói dối một lần ngàn lần sẽ thành chân lý, tất cả mọi người đã xem bọn họ như người yêu, Cố Hạ cũng có cảm giác tội lỗi, đêm nay cô rất thoải mái, dường như cũng đã nghĩ sẽ giữ chặt tay của anh.

Triển Thiệu Huy không kéo cô ra ngoài tản bộ mà chậm rãi đi dọc theo hành lang, tay của anh vẫn nắm tay cô rất chặt, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, đi chưa được vài phút thì anh ngừng lại, kéo Cố Hạ vào trong lòng ngực, “Hạ Hạ...”

Giọng nói trầm thấp, lưu luyến truyền đến từ phương xa, tay cũng dùng thêm một chút lực, ôm chặt lấy eo của cô kéo vào trong lòng, Cố Hạ không thể thờ được, “Đừng...”

Chữ vẫn chưa được nói ra hết thì đã bị miệng của Triển Thiệu Huy chặn lại, một tay giữ lấy gáy cô, bao phủ lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, liếm láp bừa bãi, đầu lưỡi tiến quân thần tốc luôn lách vào trong miệng của cô, đầu lưỡi của cô và anh cùng trôi đùa nhau, Cố Hạ không thể tránh được, cách một lớp áo sơ mi vẫn có thể cảm nhận được lồng ngực nóng như lửa của anh, dường như muốn hòa tan người khác, hơi thở quen thuộc khơi gợi lên khát vọng trong tiềm thức, cô cũng ôm chặt lấy anh, vờn đầu lưỡi hòa cùng nụ hôn kịch liệt với anh.

Dưới chân đột nhiên có một khoảng không, Cố Hạ đã bị bế lên, Triển Thiệu Huy bế cô đi về căn phòng của anh cách đó hơn mười mét, Cố Hạ nắm lấy vạt áo trước ngực anh, muốn giãy giụa ra khỏi lồng ngực của anh, “Thả em xuống...”

Triển Thiệu Huy phát ra tiếng cười trầm thấp, ánh mắt tràn ngập lửa tình, “Chẳng lẽ em muốn làm ngoài này?”

Tuy đang bế người khác nhưng bước chân của anh rất lớn, dường như đang rất gấp không thể nhìn được nữa, sau khi mở cửa phòng thì thuận tay khóa trái cửa phòng lại, ném cô xuống chiếc ghế salon thật to, cúi người chặn cô lại, “Hạ Hạ, anh muốn em...”

Tay của Triển Thiệu Huy đã bắt đầu cởi cúc áo của cô, thân thể cường tráng của anh đè lên cô, dường như Cố Hạ không thể thờ nổi, thân thể mẫn cảm dưới sự vỗ về trôi đùa của anh khẽ run rẩy, có một dòng nhiệt nóng tuôn ra từ bụng dưới, cô cắn môi, biết rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nhưng đã không còn sức chống trả nữa, trong lòng dâng lên một khát vọng xa xôi.

Triển Thiệu Huy đã thuận lợi cởi quần của cô ra, xé nát áo của cô, bàn tay với những vết chai mỏng xoa nắn tàn sát bừa bãi trên ngực cô, dùng sức hơi nhiều khiến cho từng cơn đau đớn dâng lên, làm cho Cố Hạ kêu ra tiếng, “Đau quá, nhẹ một chút...”

“Được.” Triển Thiệu Huy thốt ra âm thanh khàn khàn từ trong miệng, tuy nói như vậy nhưng lực trên tay cũng không giảm, anh tinh tế gặm cắn trên cổ của cô, “Anh muốn em...”

Anh đứng lên, nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người mình rồi lại đè xuống, không hề dịu dàng chút nào kéo hết mọi chương ngại trên người cô xuống, một tay kéo lấy chân của cô, phần bên dưới xâm nhập vào giữa hai chân cô, không kịp thực hiện khúc dạo đầu, eo hơi dùng sức đi vào cô thật sâu.

Đêm nay Triển Thiệu Huy gần như đã điên cuồng, thay đổi rất nhiều tư thế, có đôi khi động tác thô bạo như muốn nghiền nát cô, có đôi khi lại tình tứ ghé sát vào tai cô gọi tên cô, “Hạ Hạ... Hạ Hạ... Hạ Hạ...” Cố Hạ bị anh vùi vò đến nỗi cả thể xác và tinh thần đều phải giao ra hết, trong đầu chỉ còn một mảnh trống rỗng, cuối cùng tiếng kêu cũng trở nên khàn khàn.

Đêm rất dài, cuối cùng Triển Thiệu Huy ôm Cố Hạ đã xụi lơ với cùng buồn ngủ vào trong lòng, anh nghĩ, anh không thể mất đi cô.

Bản đầy đủ như sau:

Triển Thiệu Huy không kéo cô ra ngoài tản bộ mà chậm rãi đi dọc theo hành lang, tay của anh vẫn nắm tay cô rất chặt, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, đi chưa được vài phút thì anh ngừng lại, kéo Cố Hạ vào trong lòng ngực, “Hạ Hạ...”

Giọng nói trầm thấp, lưu luyến truyền đến từ phương xa, tay cũng dùng thêm một chút lực, ôm chặt lấy eo của cô kéo vào trong lòng, Cố Hạ không thể thờ được, “Đừng...”

Chữ vẫn chưa được nói ra hết thì đã bị miệng của Triển Thiệu Huy chặn lại, một tay giữ lấy gáy cô, bao phủ lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, liếm láp bừa bãi, đầu lưỡi tiến quân thần tốc luôn lách vào trong miệng của cô, đầu lưỡi của cô và anh cùng trôi đùa nhau, Cố Hạ không thể tránh được, cách một lớp áo sơ mi vẫn có thể cảm nhận được lồng ngực nóng như lửa của anh, dường như muốn hòa tan người khác, hơi thở quen thuộc khơi gợi lên khát vọng trong tiềm thức, cô cũng ôm chặt lấy anh, vờn đầu lưỡi hòa cùng nụ hôn kịch liệt với anh.

Dưới chân đột nhiên có một khoảng không, Cố Hạ đã bị bế lên, Triển Thiệu Huy bế cô đi về căn phòng của anh cách đó hơn mười mét, Cố Hạ nắm lấy vạt áo trước ngực anh, muốn giãy giụa ra khỏi lồng ngực của anh, “Thả em xuống...”

Triển Thiệu Huy phát ra tiếng cười trầm thấp, ánh mắt tràn ngập lửa tình, “Chẳng lẽ em muốn làm ngoài này?”

Tuy đang bế người khác nhưng bước chân của anh rất lớn, dường như đang rất gấp không thể nhìn được nữa, sau khi mở cửa phòng thì thuận tay khóa trái cửa phòng lại, ném cô xuống chiếc ghế salon thật to, cúi người chặn cô lại, “Hạ Hạ, anh muốn em...”

Tay của Triển Thiệu Huy đã bắt đầu cởi cúc áo của cô, thân thể cường tráng của anh đè lên cô, dường như Cố Hạ không thể thờ nổi, thân thể mẫn cảm dưới sự vỗ về trôi đùa của anh khẽ run rẩy, có một dòng nhiệt nóng tuôn ra từ bụng dưới, cô cắn môi, biết rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nhưng đã không còn sức chống trả nữa, trong lòng dâng lên một khát vọng xa xôi.

Triển Thiệu Huy đã thuận lợi cởi quần của cô ra, xé nát áo của cô, bàn tay với những vết chai mỏng xoa nắn tàn sát bừa bãi trên ngực cô, dùng sức hơi nhiều khiến cho từng cơn đau đớn dâng lên, làm cho Cố Hạ kêu ra tiếng, “Đau quá, nhẹ một chút...”

“Được.” Triển Thiệu Huy thốt ra âm thanh khàn khàn từ trong miệng, tuy nói như vậy nhưng lực trên tay cũng không giảm, anh tinh tế gặm cắn trên cổ

của cô, “Anh muốn em...”

Anh đứng lên, nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người mình rồi lại đè xuống, không hề dịu dàng chút nào kéo hết mọi chướng ngại trên người cô xuống, một tay kéo lấy chân của cô, phần bên dưới xâm nhập vào giữa hai chân cô, không kịp thực hiện khúc dạo đầu, eo hơi dùng sức đi vào cô thật sâu.

Cùng lúc đó, Cổ Hạ kêu lên, hàng chân mày nhíu chặt lại, cô cắn môi.

Cảm thấy mình bị kẹp thật chặt, cảm giác căng cứng kia dường như làm cho anh điên cuồng, anh nhìn thấy vẻ khổ sở của cô, khéo miệng lại nhếch lên thành hình vòng cung, cuồng nhiệt hôn cô, “Thật là ngoan, thả lỏng một chút, anh yêu em.”

Thân thể của Cổ Hạ vùi vào trong ghế salon, một chân rơi trên mặt đất, Triển Thiệu Huy đặt một chân còn lại của cô lên vai, biết rõ cô khó chịu nhưng cũng không có cách nào ngăn chặn dục vọng của mình, bắt đầu tấn công cô.

Anh đâm vào rất hung ác rồi lại cúi đầu ngậm lấy khuôn ngực non mềm của cô, gần như đang gặm cắn, cơn đau truyền đến làm cho Cổ Hạ kêu ra thành tiếng, trên mặt Triển Thiệu Huy còn mang theo một nụ cười tà khí, dùng sức tóm lấy bộ ngực cao ngất của cô, “Em kêu lên thật dễ nghe.”

Vừa nói vừa hung hăng đâm vào, vừa sâu lại vừa mạnh, động tác của anh ngày một nhanh hơn, mồ hôi từng giọt một rơi xuống, nhỏ trên người Cổ Hạ, vật to khỏe kia của anh làm cho Cổ Hạ không chịu được, thân thể đã lâu không làm chuyện này bị căng đầy, đau đớn cùng khoái cảm đan xen nhau, thân thể nóng hổi của anh đè nặng lên cô, cảm giác vừa mê muội vừa hồi hộp đánh úp lại. Triển Thiệu Huy lật cả người cô sang, đè lên cô từ phía sau tiến vào cô, hơi thở ngày càng dồn dập, ra vào thêm vài chục cái thì miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, động tác ngày càng nhanh hơn, một dòng nhiệt nồng bắn thẳng vào trong cơ thể cô.

Triển Thiệu Huy sung sướng đến tận cùng, ghé vào trên lưng của cô ra vào vài cái, vài phút sau mới từ từ bình tĩnh trở lại, anh cảm thấy áy náy vì tính cảm bốc phát quá nhanh chóng của mình, hôn nhẹ lên lỗ tai cô, “Thật sự xin lỗi, anh thật sự không nhịn được, Hạ Hạ, em làm cho anh thật điên cuồng, anh nghĩ ngồi một lát rồi sẽ tiếp tục thỏa mãn em.”

Cổ Hạ vẫn còn bị anh đè bên dưới, một cử động nhỏ cũng không dám, mảnh mai thở gấp, đầu vùi vào ghế salon, đúng là bọn họ vẫn còn có thể phát sinh quan hệ thân mật.

“Đừng nóng vội, đêm còn dài.” Triển Thiệu Huy nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng của cô, nằm trên người cô nghỉ ngơi một lúc lâu mới rút ra, lấy chiếc khăn tay bên cạnh lau cho cô rồi lại ôm lấy cô, đi vào một hồ nước nóng ở phòng kế bên.

Trong bồn tắm Triển Thiệu Huy muốn nữa, trực tiếp ôm lấy eo Cổ Hạ đặt cô ngồi lên người mình, Cổ Hạ không muốn anh mới kéo cô xuống, nước trên người còn chưa lau hết đã đặt Cổ Hạ lên chiếc giường rộng thùng thình, hai tay lại chầm ngòi thổi gió trên người cô, “Bây giờ anh chỉ muốn yêu thương em thật nhiều.”

Lúc này anh vô cùng dịu dàng, một lần rồi lại một lần nữa hôn lên người cô, ngón tay vuốt ve khu vực mẫn cảm khiến cho Cổ Hạ phát ra từng tiếng kêu yêu kiều mỉa mai, Triển Thiệu Huy cười cười, đưa hai ngón tay vào thăm dò trong cơ thể cô, trên chốc nơi nào đó, lực đạo từ nhỏ đến lớn, sau đó dùng sức nhấn một cái, toàn thân Cổ Hạ run rẩy, thân thể kim không được mà co rút.

Ngón tay anh vẫn còn ở trong cơ thể cô đẩy lên từng lớp từng lớp sóng, Cổ Hạ khó chịu vận vẹo cơ thể, nhớ tới biểu tượng đàn ông to lớn của anh, thân thể càng cảm thấy trống rỗng, ánh mắt mê ly nhìn anh, “Cho em.”

“Được.” Triển Thiệu Huy phát ra tiếng cười trầm thấp, hôn lên mặt cô vài cái, ngón tay thả chậm tần suất rồi lại cử động nhanh hơn, “Trước tiên hãy nói em yêu anh.”

Cổ Hạ vươn tay ôm cổ anh, “Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em” Triển Thiệu Huy rút ngón tay ra, sau đó tiến vào cô thật sâu, khi đã chôn đến chỗ sâu nhất còn dùng sức đâm vào khiến cho Cổ Hạ kêu ra thành tiếng, toàn thân run rẩy mãnh liệt.

Đêm nay Triển Thiệu Huy gần như đã điên cuồng, thay đổi rất nhiều tư thế, có đôi khi động tác thô bạo như muốn nghiền nát cô, có đôi khi lại tình tứ ghé sát vào tai cô gọi tên cô, “Hạ Hạ...Hạ Hạ...Hạ Hạ...” Cổ Hạ bị anh vùi vào đến nỗi cả thể xác và tinh thần đều phải giao ra hết, trong đầu chỉ còn một mảnh trống rỗng, cuối cùng tiếng kêu cũng trở nên khàn khàn.

Đêm rất dài, cuối cùng Triển Thiệu Huy ôm Cổ Hạ đã xụi lơ vô cùng buồn ngủ vào trong lòng, anh nghĩ, anh không thể mất đi cô.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim*, *Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Hứa hẹn

Cố Hạ tỉnh dậy, toàn thân mềm nhũn không muốn cử động rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp, cô biết rõ Triền Thiệu Huy đang ôm cô từ phía sau nhất định đã thức rồi, hơi thở đàn ông quen thuộc vây lấy cô, Cố Hạ càng cảm thấy buồn ngủ hơn, điều chỉnh là tư thế tiếp tục hưởng thụ cảm giác buồn ngủ ngày xuân, những chuyện khác để sau hãy nói.

Nhưng mà Triền Thiệu Huy lại không an phận, vuốt ve khắp người cô, không biết có phải phát hiện cô đã tỉnh hay không mà động tác càng táo bạo hơn, xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô, nhẹ nhàng treu chọc đỉnh nhon màu hồng, Cố Hạ bất mãn hừ một tiếng, miệng mơ mơ hồ hồ nói: “Đừng phá em, buồn ngủ lắm.”

“Vây em ngủ đi.” Triền Thiệu Huy dừng tay, ôm chặt lấy cô, mang theo một chút nịnh nọt đặc ý cho nên không tiếp tục quấy rầy cô nữa.

Rốt cuộc Cố Hạ cũng không ngủ được nữa, trong giây lát mới nhớ tới một vấn đề, bất mãn hất tay anh đang vòng qua lưng mình ra, “Tôi hôm qua anh quên không sử dụng biện pháp.”

Tuy có biện pháp khẩn cấp sau khi xong việc nhưng tránh thai như vậy rất hại sức khỏe, trước kia Triền Thiệu Huy luôn chú ý đến vấn đề này, nếu như không có biện pháp phòng tránh nhất định anh sẽ không xuất ra trong người cô, lúc này anh lại lo cho sự vui vẻ của mình mà không quan tâm đến Cố Hạ, Cố Hạ cảm thấy bất mãn, rầu rĩ ngồi dậy từ trên giường, mấy ngày nay không phải lo lắng về an toàn của cô.

Triền Thiệu Huy lại kéo cô vào ổ chăn, ôm cô trong lòng ngực, cầm ti lên đỉnh đầu cô, cọ cọ vài cái, “Không sử dụng biện pháp, mang thai thì sinh.”

Mang thai thì sinh, nói thì dễ lắm, nhưng không rõ ràng như thế là thế nào? Cố Hạ đẩy anh ra, lười nói chuyện với anh, thân thể trơn bóng vừa động dậy trong ngực Triền Thiệu Huy, Triền Thiệu Huy nhanh chóng có phản ứng, xoay người đè cô xuống, “Em đói lâu vậy rồi à, có phải tối qua vẫn chưa ăn no không? Để anh dứt cho em.”

“Không có tâm trạng đâu mà đùa với anh.” Cố Hạ nghĩ đến anh không sử dụng biện pháp thì thấy phiền toái, vén chăn xuống giường, cầm lấy bộ đồ ngủ đã chuẩn bị từ trước, Triền Thiệu Huy chặn cô lại, cô không kiên nhẫn nói: “Em vào nhà vệ sinh.”

Về mặt Triền Thiệu Huy vui sùng nằm trên giường, dường như vẫn còn tư vị ngọt ngào của một đêm điên cuồng hôm qua, mặt mũi vui vẻ, tiếng chuông điện thoại vang lên, Triền Thiệu Huy gọi một tiếng: “Hạ Hạ, điện thoại của em.”

Anh cầm điện thoại lên nhìn, thấy màn hình hiện lên ba chữ “Nghiêm Hường Vĩ”, anh nhớ rõ cái tên kia, khoe miệng giật giật nhấn nút nghe, “Alo”

Nghiêm Hường Vĩ yên lặng một chút, vẫn khiêm tốn nói: “Tôi tìm Cố Hạ.”

“Cô ấy đang tắm.” Đây chính là kiểu người chiến thắng khoe khoang, đều là đàn ông nên tất nhiên biết nội dung ẩn sau câu nói này, tinh thần Triền Thiệu Huy rất sáng khoái rộng lượng nói: “Để tôi gọi cô ấy cho anh.”

Tuy nói thế nhưng anh vẫn dừng lại vài giây, rốt cuộc nghe được câu nói kia, “Không cần.”

Không cần nhiều lời, Nghiêm Hường Vĩ đã hiểu rõ, cúp điện thoại.

Lúc Cố Hạ ra thì điện thoại đã cúp, mặt Triền Thiệu Huy có chút đặc ý, cầm điện thoại giả vờ tự nhiên nói: “Đối phương cúp máy rồi, em có thể gọi lại hỏi xem anh ta có sao không.”

Cố Hạ cầm điện thoại, nhìn thấy tên Nghiêm Hường Vĩ thì thấy có chút áy náy, điện thoại bị Triền Thiệu Huy nghe, Nghiêm Hường Vĩ đã cúp máy thì cũng đã hiểu rõ có chuyện gì xảy ra, Cố Hạ suy nghĩ vài giây rồi nhấn một tin nhắn, chỉ có ba chữ “Rất xin lỗi.”

Cô đặt điện thoại lên tủ đầu giường, sắc mặt nhàn nhạt, cô đã lựa chọn Triền Thiệu Huy thì cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi với Nghiêm Hường Vĩ.

Một lát sau có tin nhắn trả lời lại, “Không cần nói xin lỗi, chúng ta vẫn là bạn bè, chúc em hạnh phúc.” Cô không trả lời lại anh ta, đã không cho anh một lời hứa hẹn, cô đã chọn lựa một người khác, không cần nói xin lỗi, đó là quyền tự do của cô.

Cố Hạ cũng thấy khá thoải mái, một thời gian dài như vậy cô vẫn chưa tiếp nhận Nghiêm Hường Vĩ, có lẽ bởi vì cô biết trong lòng mình còn có người khác, làm người phải có lương tâm, chưa thể hoàn toàn quên đi Triền Thiệu Huy, cô cũng không dám tiếp nhận Nghiêm Hường Vĩ.

Quay đầu lại thấy Triền Thiệu Huy vẫn còn lười biếng tựa vào đầu giường, trong lòng Cố Hạ có chút rối bời, Triền Thiệu Huy mở hai tay ra với cô, “Hạ Hạ, tới đây, ngủ tiếp đi.”

“Sau này không được nhận điện thoại của em nữa.” Cố Hạ tức giận nói.

“Em là người phụ nữ của anh, anh làm sao có thể để cho người đàn ông khác quấy rầy em?” Triền Thiệu Huy không hề biết xấu hổ nói.

“Ai là người phụ nữ của anh?” Cố Hạ không thèm nhìn anh.

Triền Thiệu Huy táo bạo nhảy thẳng xuống giường, không mang cả dép lê xông thẳng đến ôm lấy cô, đè cô lên giường, nằm phía trên nhìn cô thật gần, “Em còn nói lung tung nữa thì anh sẽ trừng phạt em đấy.”

Cố Hạ vận người xoay đầu đi, không nhìn anh.

Mùi của Triển Thiệu Huy cọ nhẹ trên mặt cô, hơi thở nóng rực phun trên mặt cô, “Hạ Hạ, anh đã nói sẽ có trách nhiệm với em, cũng sẽ không cho em ra đi nữa.”

Anh hôn lên mặt và môi cô một cái, xoay người ngồi dậy, “Em ngủ tiếp đi, chờ anh ra ngoài lấy một thứ, đừng đi lung tung, chờ anh một lát.”

Anh xoay người xuống giường, nhanh nhẹn mặc quần áo, “Chờ anh một lúc, chỉ vài phút thôi.”

Nói xong hấp tấp chạy ra ngoài, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, Cố Hạ không biết anh đi đâu, đột nhiên chạy mất làm cho cô không biết phải làm sao. Bên ngoài mặt trời chiếu sáng rực rỡ, cô đi về phía phòng tắm, tắm rửa gội đầu.

Lúc Triển Thiệu Huy trở lại thì Cố Hạ đang ở trong nhà tắm, anh gõ cửa, sau đó đứng dựa vào cửa, vài phút sau thì Cố Hạ mặc áo tắm cầm khăn lau tóc chậm rãi bước ra, Triển Thiệu Huy hết sức ân cần cầm lấy khăn lau tóc, “Anh lau cho em”

Cố Hạ ngồi vào ghế, anh giúp cô lau tóc một lúc rồi tùy tiện quăng khăn lau sang một bên, từ lấy túi áo lấy ra một chiếc hộp, mở nắp hộp, bên trong là một chiếc nhẫn tinh xảo, cầm lấy ngón tay của cô đeo nhẫn vào ngón giữa cho cô.

Trên mặt Triển Thiệu Huy không có biểu lộ đặc biệt gì, chỉ là ánh mắt sắc bén mang theo một vẻ căng thẳng, anh đeo nhẫn vào tay cho cô xong, rất thuần thục đặt tay cô xuống, giọng nói có hơi mất tự nhiên, “Mang vào, không cho phép tháo ra.”

Cố Hạ ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt mờ mịt, giọng hỏi, “Cái này là thế nào?”

“Đây chính là lời hứa của anh đối với em” Khóe miệng Triển Thiệu Huy ẩn hiện một nụ cười, cầm lấy của cô hôn lên đấy, giọng nói rất kiên định, “Kết hôn, cũng chỉ với một mình em.”

Cố Hạ thu tay lại nhìn nhí, thiết kế đơn giản thanh nhã, chính giữa là viên kim cương không lớn cũng không nhỏ, từng góc cắt chiếu sáng rực rỡ, vừa đơn giản vừa xinh đẹp, cô hỏi: “Vừa rồi anh đi lấy cái này sao? Lấy ở đâu vậy?”

“Ở trên xe của anh.” Triển Thiệu Huy trả lời cô.

“Là chiếc nhẫn đính hôn lần trước của anh à?” Cố Hạ có chút hoài nghi.

Ánh mắt Triển Thiệu Huy lộ ra vẻ ăn thịt người, “Anh mới mua vài ngày trước. Cố Hạ, em không thể ăn nói dễ nghe một chút à? Sao một chút phong tình em cũng không hiểu vậy hả?”

“À” Cố Hạ không kịp phản ứng, đã ba năm hai người không ở cùng nhau, tối hôm qua sau khi liều chết triền miên, hôm nay anh lại đưa nhẫn cho cô, tất cả đến hơi vội vàng nên cô chưa chuẩn bị kịp, nhưng dường như lại có vẻ rất hợp tình hợp lý.

“Đã đeo vào rồi thì sẽ trở thành người của anh, từ nay về sau không được chạy lung tung khắp nơi nữa.” Triển Thiệu Huy rất hào hứng, ánh mắt tràn ngập vui sướng.

Cố Hạ nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay giữa của mình, trừng mắt nhìn, “Hình như em vẫn chưa đồng ý.”

“Cố Hạ, có phải em muốn chết không?” Triển Thiệu Huy nghiêng răng nghiêng lợi, giọng điệu lại mềm nhũn, ôm lấy cô từ phía sau, “Chuyện trước kia là tại anh không tốt, Hạ Hạ, anh muốn sinh con với em, những điều anh nói đều là sự thật, hãy cho anh thêm một chút thời gian nữa, chờ anh thu phục được ba anh thì chúng ta sẽ kết hôn, cả đời này anh chỉ yêu thương em”

“Có phải dạo này anh muốn có con nên mới tìm em không?” Cố Hạ cảm thấy hần là phải hỏi cho rõ.

“Suốt ngày nghĩ ngợi lung tung” Triển Thiệu Huy khể cán vào vai cô, Cố Hạ than khẽ một tiếng, cô gái tên Cố Hạ này thật là không biết thế nào là lãng mạn, luôn thường xuyên khi anh vất vả lắm mới biểu hiện được thành ý của mình thì cô lại phá loạn cả lên, Triển Thiệu Huy sợ cô lại tiếp tục nói lung tung nên nhanh chóng ôm lấy cô, ném cả người lên giường, quyết định tiếp tục lấn qua lộn lại với cô, đỡ phải bị cô gái này làm cho mất hứng.

Cố Hạ giãy giụa, “Giữa trưa rồi không muốn đâu, tối hôm qua đã đủ rồi.”

“Không đủ.” Triển Thiệu Huy thuận lợi đè cô xuống giường, kéo quần áo của cô ra, “Anh đã đợi ba năm rồi, có thể nào cũng không đủ.”

Thất lung lóng lẻo bị Triển Thiệu Huy tháo bỏ một cách đơn giản, hai bầu ngực của Cố Hạ lộ ra ngoài, Triển Thiệu Huy lập tức cúi xuống ngậm lấy một bên ngực, một bên khác bị bàn tay của anh bao phủ lấy, rất có kỹ thuật nhẹ nhàng vuốt ve. Cả người Cố Hạ bị cơ thể cường tráng của anh ngăn chặn, vuốt ve tấm lưng của anh.

Triển Thiệu Huy ôm chặt lấy cô, tâm trạng kích động khiến lồng ngực nóng như lửa, sau khi tàn sát bừa bãi trước ngực cô xong lại tấn công lên môi và mặt, thẳng đến khi hút môi của cô thành một màu đỏ kiêu diễm mới ghé vào bên tai cô thổi nhiệt, “Hạ Hạ, anh thật sự muốn ăn sạch em, đỡ phải thấy em đáng ghét như vậy.”

Nói xong thì tách hai chân cô ra, bỏ xuống dưới, vùi đầu vào giữa hai chân của cô, đầu lưỡi linh hoạt trêu đùa, toàn thân Cố Hạ như có một dòng điện chạy qua, không ngừng rung động đong đưa, chỉ có thể phối hợp cùng anh đốt lên ngọn lửa dục vọng, lúc anh tiến vào cơ thể của mình, cô nghe thấy anh thấp giọng nói: “Anh yêu em.”

Cố Hạ ôm chặt lấy anh, cả người dán chặt không còn một khe hở, lại như nghe thấy mình nói một câu, “Đừng bỏ lại em một mình.”

Giọng nói rất nhỏ nhưng Triển Thiệu Huy có thể nghe thấy, anh mãnh liệt đi sâu vào cô, tóc hành vùi vào chỗ sâu nhất, “Sẽ không như thế nữa.”

Đến khi tất cả sóng gió đã yên ắng, hai người nằm trên giường dựa sát vào nhau, nghe thấy bụng liên tiếp truyền đến tiếng thầm thì, đã quá trưa rồi, Cố Hạ rất đói bụng lại còn bị giày vò lâu như vậy, quần áo cũng lười mặc vào, nằm trên giường không nhúc nhích nổi.

Triển Thiệu Huy ôm lấy cô, dùng ngón tay vuốt ve làn da mềm mại, “Dậy đi, cũng phải ăn trưa rồi, Tiểu Ngũ đã nhắn tin hỏi thúc chúng ta xuống ăn cơm.”

“Không đi.” Cố Hạ không còn chút sức nói, “Bọn họ sẽ cười em.”

Triển Thiệu Huy ngồi dậy trước, anh xuống giường nhặt quần áo của hai người đặt lên giường, vỗ vỗ mặt cô, “Dậy đi, nếu không đến mới bị bọn họ cười đấy.”

Cố Hạ có thể đoán được đám người kia nghĩ gì, ngang ngược nói: “Trưa nay đừng ăn cơm với bọn họ, thật là đáng sợ.”

“Vậy thì ở đây không ăn cơm cùng bọn họ nữa, bây giờ cũng không còn sớm nữa, em cứ mè nheo như vậy bọn họ cũng không chờ đâu. Sau này em không cần phải khách sáo quá, cứ như tối hôm qua là được, ở bên ngoài bọn họ sẽ luôn che chở cho em.” Triển Thiệu Huy ôm cô nằm trên giường, dựa nửa người vào đầu giường ôm lấy cô, “Trước kia là do anh không tỏ rõ thái độ, sau này chúng ta sẽ kết hôn, mọi người sẽ xem em như người một nhà. Trước kia Tiểu Ngũ có hay trêu đùa em, em cũng đừng so đo, bình thường cậu ta có hơi không đứng đắn nhưng mặc kệ anh quyết định thế nào cậu ta cũng ủng hộ anh, tuyệt đối không nói hai lời. Bọn anh đều là anh em vào sinh ra tử, em hãy hòa thuận với bọn họ.”

“Em biết rồi.” Qua bữa tiệc tối hôm qua, Cố Hạ cũng biết bọn họ đang lấy lòng, cố gắng gần gũi với cô.

“Anh gọi điện thoại bảo người ta mang thức ăn lên phòng.” Triển Thiệu Huy xuống giường mặc lại quần áo một lần nữa, mắt vẫn nhìn cô, miệng khẽ cười, “Em không muốn mặc quần áo cũng được, dù sao chúng ta cũng ăn trong phòng.”

Cố Hạ cảm gối ném về phía anh, miệng lẩm bảm mắng anh.

Ăn cơm xong, Triển Thiệu Huy chạy vào nhà tắm, sau đó đi ra liếc nhìn tay phải của Cố Hạ, nhú mày: “Nhẫn đâu?”

Cố Hạ lấy sợi dây đỏ trong cổ ra, buộc chiếc nhẫn vào, cột lại đeo lên cổ nhìn anh ý bảo “Ở đây.”

“Sao em lại không đeo lên tay?” Triển Thiệu Huy không vui, “Đã bảo không cho phép em tháo xuống mà.”

Cố Hạ bỏ chiếc nhẫn vào trong cổ áo, sợi dây hơi dài, chiếc nhẫn rủ xuống giữa hai khe ngực, mặc quần áo xong nhìn sợi dây màu đỏ, cô nói: “Nếu đó là lời hứa của anh thì em sẽ để trong lòng, đến khi anh thực hiện nó sẽ lấy ra. Về phần những chuyện khác...”

Cô dừng lại một chút, sâu sắc nói: “Chúng ta đều là người trưởng thành rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Đòi hỏi

Lúc đi làm một chút tinh thần Cố Hạ cũng không có, lúc cùng làm báo cáo với đồng nghiệp, đầu Cố Hạ mơ hồ hỗn độn, mí mắt nặng nề mở không ra, sếp hỏi cô vấn đề gì đều phải gọi vài tiếng cô mới kịp phản ứng, mặt mũi cũng ngơ ngác. Đến khi tan họp, sếp bất mãn nói với cô một câu. “Cố Hạ, sao dáng vẻ trông giống như chưa tỉnh ngủ vậy hả? Cô còn trẻ, cuộc sống về đêm cũng không được quá điên cuồng.”

Đồng nghiệp cười ầm lên, Cố Hạ cúi thấp đầu, trong bụng còn nằng thăm Triển Thiệu Huy. Sau khi trở về từ bãi tắm, mỗi ngày Triển Thiệu Huy đều đến căn phòng trọ nhỏ bé kia của cô, mỗi lúc trời tối đều lần qua lộn lại với cô. Khi ở bãi tắm cô nói ra câu đó thì sắc mặt anh trầm hẳn xuống vì không còn cách nào với cô, đàm phán với cô không có kết quả, giọng điệu mang đầy vẻ uy hiếp: “Hạ Hạ, em đã quên đây là địa bàn của anh rồi à.”

Nói xong thì đẩy ngã cô lên giường, từ phòng ngủ chiến đấu đến phòng tắm, đặt Cố Hạ lên bồn rửa mặt, để cho cô đối mặt với gương, kéo hai chân của cô ra hung hăng chà đạp cô đến nửa ngày, quá trình ấy vô cùng thâm, thiếu chút nữa đã nghiền nát Cố Hạ, Cố Hạ thì thầm cầu xin anh rất lâu Triển Thiệu Huy mới chịu buông tha cho cô, đến nửa đêm lại ngóc đầu dậy chiến đấu tiếp. Lúc Cố Hạ rời khỏi bãi tắm thì hai chân đã mềm nhũn, Triển Thiệu Huy bế cô lên xe, còn có phần đắc ý nói: “Đây mới là việc của người trưởng thành.”

Đương nhiên, Triển Thiệu Huy cũng chỉ có thể cậy mạnh trong chuyện phòng the mà thôi, còn những chuyện khác thì anh cũng không uy phong như vậy. Ngay cả chìa khóa căn phòng kia Cố Hạ cũng không đưa cho anh, có đôi khi rời khỏi công ty sớm, lái xe qua đón cô tan việc, Cố Hạ còn mang dáng

về không kiên nhẫn.

Hợp xong thì Triển Thiệu Huy gọi điện thoại đến, “Tôi nay anh muốn ăn thịt kho, tôi về em làm đi.”

“Không muốn làm, tôi nay em đã mua rau muống về xào rồi, vừa đủ cho một người ăn. Về phần anh, muốn ăn cái gì thì bảo đầu bếp anh làm cho.” Cô Hạ không thèm hâu hạ đại thiếu gia nhà anh.

“Anh đây cũng muốn ăn rau muống, dù sao tôi nay anh cũng đến chỗ em.”

“Chỗ của em rất nhỏ, không chứa nổi một đại thiếu gia như anh.”

“Chỗ của anh rất lớn, không thì chuyển sang chỗ anh đi?” Triển Thiệu Huy thuận miệng nói tiếp, “Mỗi ngày còn bao đưa đón nữa.”

“Em có nhà rồi, không nhọc lòng anh quan tâm” Cô Hạ kéo dài chữ cuối cùng, lại tiếp tục hỏi anh, “Còn việc gì không?”

“Không có, tan tầm anh đến đón em.”

“Không cần...” Cô Hạ chưa nói xong hai chữ kia thì phát hiện tín hiệu ở đầu dây bên kia đã biến mất, màn hình điện thoại lóe lên, đầu dây bên kia đã cúp máy. Chắc hẳn anh cũng biết Cô Hạ sẽ nói gì nên quyết định không thèm nói nhiều nữa, chỉ thông báo cho cô một tiếng.

Aizz, cuối cùng thì vẫn là một đại thiếu gia, Cô Hạ chống cằm nghĩ thế.

Giờ tan việc của Triển Thiệu Huy trùng với của Cô Hạ, trước kia lúc Cô Hạ còn làm trong Khải Hoàn cũng như thế này, bình thường anh thường nói Cô Hạ chờ anh khoảng 10 phút rồi lái xe tới đón cô. Bây giờ càng tỏ ra ân cần, bình thường đều tan ca sớm 10 phút, chạy đến chỗ làm của Cô Hạ, đứng trước tòa nhà đợi cô. Trước khác nay khác, nếu anh không tích cực một chút thì Cô Hạ sẽ không thèm chờ anh tới đón có, trực tiếp đi bộ qua ba ngã tư là có thể về đến nhà, vừa nhanh vừa thuận tiện.

Lúc sắp sửa tan ca thì tổng giám đốc lại có việc giao cho cô, Cô Hạ bị gọi vào văn phòng, đến khi làm xong tất cả thì đã qua giờ tan ca nửa tiếng, thu dọn mấy thứ lấy điện thoại trong túi ra xem thì có hai cuộc gọi nhớ đến từ Triển Thiệu Huy nên vội vàng chạy xuống. Cô Hạ cầm túi xách ra ngoài, mới ra khỏi văn phòng đã nhìn thấy anh đang ngồi trong đại sảnh tầng lầu này, đang ngồi trên ghế salon xem tạp chí rất thoải mái, từ xa nhìn tới trông cũng khá đẹp mắt. Đường như anh phát giác cô đang nhìn anh, ngẩng đầu lên, khóe miệng nhếch lên cười với cô, đứng lên đặt tạp chí lên kệ, đi về phía cô, “Đi thôi, về nhà.”

Lúc nói về mặt anh rất hiền hòa, khuôn mặt rõ ràng cũng thêm vẻ sinh động, chỉ cần liếc mắt nhìn thì tim đập âm thầm đập, Cô Hạ nở nụ cười, khoác lấy tay anh, “Chờ lâu không?”

Triển Thiệu Huy chớp chớp hàng mi, “Nửa tiếng, có khi đã mất mấy trăm vạn cũng nên, thời gian của anh rất quý.”

Cô Hạ sắc giọng: “Vậy sao anh không đi kiếm tiền của anh đi? Em cũng có bắt anh tới đón đâu.”

“Nhưng anh cảm thấy em càng quý hơn.” Triển Thiệu Huy tiến sát vào cô ghé vào tai cô nói nhỏ.

Bờ môi của Cô Hạ không kìm được cong lên, vừa đi được vài bước thì dừng lại, “Ai cha, quên mất không cầm đồ về rồi, hai hôm trước đặt mua trên mạng hôm nay đã đưa tới, vẫn còn để trong ngăn kéo.” Cô nói xong thì xoay người đi, “Em đi lấy về đã.”

Cô hấp tấp chạy đi, Triển Thiệu Huy nhìn theo bóng lưng của cô cười nhàn nhạt, anh luôn nhớ sự nhiệt tình tràn ngập của cô, kết quả chỉ có thể gom góp hình ảnh của cô trong trí nhớ, bây giờ, rốt cuộc cô cũng đã trở về bên anh. Tuy vậy có đôi khi lại rất buồn bình, muốn anh trả giá thật nhiều mà kiên nhẫn chờ đợi cô.

Lúc Cô Hạ đi ra thì bên ngoài không chỉ có một mình Triển Thiệu Huy, bên cạnh còn có hai người đàn ông đang tùm tùm cười nói gì đó, một người là ông chủ công ty, người khác là tổng giám sát, Cô Hạ đang do dự có nên qua đó không thì Triển Thiệu Huy đã nhìn thấy cô, đi tới kéo tay cô qua, “Lấy được thứ đó chưa.”

Cô Hạ cầm trên tay một hộp giấy nhỏ, nhẹ gật đầu. Anh kéo cô qua, cười nói với sếp cô, “Tôi chi tới đón bạn gái, không có chuyện gì đâu.”

“Chủ tịch Triển thật là biết cách chăm sóc.” Mặt ông chủ cô cười lộ cả nếp nhăn ra.

“Chúng tôi còn có việc phải đi trước đây.” Triển Thiệu Huy nắm lấy tay Cô Hạ, không ngại chút nào, sau khi cười nhàn nhạt thì kéo Cô Hạ vào trong thang máy, đến khi thang máy đóng cửa, Cô Hạ mới oán giận nói: “Trước kia không phải anh nói đứng chờ dưới lầu hay sao? Sao hôm nay lại lên đây, bị người khác bắt gặp thì không hay lắm, sẽ ảnh hưởng đến công việc của em”

“Có gì mà không hay? Quan hệ của chúng ta rất đứng đắn, không sợ người khác nói gì cả.” Trên mặt Triển Thiệu Huy còn mang theo một vẻ đắc ý, “Anh muốn nói cho tất cả mọi người biết em là bạn gái của anh để cho các đồng nghiệp của em biết em là hoa đã có chủ.”

Cô Hạ buồn cười nhìn anh, “Anh không sợ người nhà anh biết sao?”

Triển Thiệu Huy lạnh lùng nói: “Anh còn sợ em đổi ý hơn.”

Buổi tối không về nhà mua thức ăn nấu cơm, Cố Hạ ngại phiền toái nên ăn ở bên ngoài, trong nhà hàng Triển Thiệu Huy hỏi: “Em có mang thẻ trên người không?”

“Làm gì?” Cố Hạ khó hiểu nhìn anh, lại nhìn sang bữa cơm phong phú trên bàn, hỏi nhỏ: “Không phải anh quên mang theo tiền, muốn em trả tiền bữa cơm này chứ?”

“Tiền cơm đương nhiên là có, cơm nước xong xuôi anh muốn đi mua quần áo, chúng ta mua vài bộ đi. Anh mua cho em, em mua cho anh, em trả tiền cho anh.”

Cố Hạ vui đầu vào ăn cơm, “Em không muốn mua cho anh, tự chúng ta mua rồi trả tiền.”

“Không được, đã rất lâu rồi em không tặng gì cho anh, lát nữa em sẽ quẹt thẻ, anh muốn mặc quần áo em mua.”

Sau khi ăn cơm xong anh kéo Cố Hạ đến trung tâm mua sắm thật, bản thân Cố Hạ không có hứng thú mua sắm, chỉ muốn về nhà ngủ sớm một chút nhưng mà Triển Thiệu Huy lại nói mình có quá ít quần áo nên cô đi dạo với anh ở khu quần áo nam trước. Cố Hạ không biết đàn ông cũng có hứng thú mua sắm như vậy, chạy đến nhãn hiệu thời trang quốc tế lớn, Triển Thiệu Huy tùy tiện chọn lấy hai bộ thử mặc vào người, trở ra hào hứng búng búng hỏi Cố Hạ thế nào. Vóc người đẹp, ngoại hình lại anh tuấn nên không kén quần áo, Cố Hạ khen anh vài câu, ánh mắt Triển Thiệu Huy tràn ngập vui vẻ, chỉ tay với nhân viên bán hàng lấy mấy bộ quần áo đó, “Bộ này, bộ này, còn có bộ kia, gói lại hết.”

Nhân viên bán hàng nhiệt tình cười, động tác nhanh nhẹn gói lại cho anh, đưa hóa đơn, “Xin hỏi ngài muốn quẹt thẻ hay trả tiền mặt?”

“Đương nhiên là quẹt thẻ.” Triển Thiệu Huy ném ánh mắt tới cho Cố Hạ, khoe miệng còn mang theo một nụ cười, “Lấy thẻ ra trả tiền.”

Cố Hạ không tình nguyện chút nào lấy thẻ trong ví ra, chậm rì rì đưa cho nhân viên bán hàng, sau đó miệng há thành hình chữ O, kêu lên, “Mắc vậy à?”

Chọn đại vài bộ quần áo mà đã mất gần nửa năm tiền lương của Cố Hạ rồi, Cố Hạ cấp tốc giật thẻ của mình lại, cười ha ha nói: “Hay là quẹt thẻ của anh đi.”

Triển Thiệu Huy đứng bên cạnh cô, đảo một vòng cao thấp quanh mặt cô, “Đã bảo là em mua cho anh mà.”

Cố Hạ bĩu môi, “Em chưa nói mà, là anh nói chứ bộ.”

Triển Thiệu Huy trừng mắt nhìn cô, vươn tay tiếp tục lấy tấm thẻ của cô, thản nhiên đưa cho nhân viên bán hàng, “Quẹt đi.”

Nụ cười trên mặt nhân viên bán hàng vẫn tươi rói, làm công việc này đã lâu, trường hợp nào cũng gặp qua rồi, cũng có những phú bà bao nuôi tiểu bạch kiểm (trao bao á), nhưng nhìn quan hệ của hai người thì không giống vậy. Chẳng qua đây cũng không phải việc họ cần quan tâm, quan trọng nhất là có người thanh toán, nhân bán hàng mỉm cười chân thành nhận tấm thẻ, “Xin ngài chờ một lát.”

Cố Hạ ngồi trên ghế salon, mặt mũi tràn ngập vẻ oán giận, không tình nguyện nhấn mặt mã, sau đó nghe thấy nhân viên bán hàng lễ phép hỏi đáp, “Trong tài khoản không đủ tiền.”

“Vậy sao?” Đột nhiên Cố Hạ ngẩng đầu lên, mới vừa trích một phần tiền lương trong thẻ gửi về nhà, bây giờ hình như còn thiếu mấy ngàn mới đủ thanh toán, nghiêng đầu sang nhìn Triển Thiệu Huy buồn cười nói: “Hình như thiếu một chút, chỉ mua một bộ thôi vậy, em thấy quần áo của anh cũng nhiều quá rồi.”

Triển Thiệu Huy vẫn thản nhiên như không lấy ví tiền của cô từ trong túi xách, lục lọi tìm kiếm trong đó, “Vậy quẹt thẻ tín dụng.”

Cố Hạ phát điên lên, “Không có ai như anh cả, quẹt hết rồi sau này ăn cái gì?”

“Em có thẻ lấy của anh.” Triển Thiệu Huy nở nụ cười giả tạo.

“Không mua, được không?” Cố Hạ buồn cười nói.

“Không được.” Triển Thiệu Huy bước lên hai bước, vuốt vuốt tóc cô, “Anh sẽ trả cho em.”

“Trả trước rồi hãy nói.” Cố Hạ biết anh đang lừa gạt mình, hại cô thật sự không có tiền ăn cơm mỗi ngày phải ăn nhờ của anh, dù sao Triển Thiệu Huy cũng ngày càng vô sỉ.

“Được rồi.” Triển Thiệu Huy cũng không ngại phiền lấy điện thoại di động ra, lên mạng chuyển vào tài khoản của cô một số tiền không lớn lắm, chỉ thuận tiện cho cô tiền tiêu vặt, Cố Hạ đứng bên cạnh nhìn anh thao tác, lâm bâm oán giận: “Anh có thể trực tiếp trả tiền không được sao? Phiền toái như vậy làm gì chứ.”

Chuyển tiền xong Triển Thiệu Huy ôm chầm lấy cô, đôi mắt sắc bén lại dịu dàng nói không nên lời, “Anh muốn em mua, quẹt thẻ của em mới xem như là em mua cho anh.”

Trước kia Cố Hạ cũng mua quần áo cho anh, về sau lại bị anh vứt hết, những kiểu quần áo kia hiện ra trước mắt, rõ ràng không khác nhau là mấy nhưng lại không phải loại cảm giác này, loại hương vị này. Lấy quần áo xong, Triển Thiệu Huy mang theo túi lớn túi nhỏ ra khỏi cửa hàng, mặt tràn ngập vui vẻ, lại kéo cô vào một cửa hàng khác, “Mua thêm vài bộ đi, sau này rảnh lại đi mua cho anh thêm vài bộ nữa.”

Cố Hạ bĩu môi, thật sự chưa từng gặp người nào thích được tặng đồ như anh.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đàn anh

Gặp lại Quý Phi Dương lần nữa chính là ở sân golf hoa cỏ xanh tươi, cuối tuần Triển Thiệu Huy muốn đi đánh golf với mấy anh em, Trần Mộ nhất định phải kéo Cố Hạ ra chơi thử, Cố Hạ thử đánh vài phát nhưng thật sự không có hứng thú nên ngồi xa xa nhìn bọn họ chơi, kết quả được gặp Quý Phi Dương.

Quý Phi Dương mặc một bộ đồ thể thao màu trắng nhẹ nhàng thoải mái, trông có vẻ ngày càng đẹp trai, anh nhìn thấy Cố Hạ thì rất ngạc nhiên, trong vài giây, vẻ kinh ngạc trong ánh mắt biến thành một sự ngạc nhiên vui sướng, anh chào hỏi với người bên cạnh, đi về phía cô, cười cười, “Cố Hạ, đã lâu không gặp.”

Con gió cuối xuân ấm áp thổi qua, mang theo hương vị của cỏ xanh và ánh nắng, dịu dàng thổi bay vài sợi tóc bên tai, vừa thoải mái vừa khoan khoái, xa cách một thời gian gặp lại nhau, hai người ngồi xuống dưới một cây dù che nắng rất to, Quý Phi Dương nửa đùa nửa giỡn nói: “Em nói đi là đi, không chào hỏi còn chưa tỉnh, kết quả lại còn cắt đứt hết liên lạc, thật không xem anh như bạn chút nào.”

“Khi đó có chút việc.” Cố Hạ thẹn thùng cười, không muốn nói vấn đề này nữa, “Quý sư huynh, bây giờ anh thế nào rồi? Đã kết hôn chưa?”

“Kết hôn rồi, cuối năm ngoái.” Quý Phi Dương quay đầu nhìn về phía bên kia, chỉ vào người phụ nữ mặc một chiếc váy màu vàng trong đám người phía xa nói: “Đó là vợ của anh.”

Hình như cô gái kia cũng cảm nhận được, quay đầu lại đứng từ xa phát phát tay với Quý Phi Dương, cách hơi xa nên Cố Hạ không thấy rõ mặt của cô ấy, chỉ nhìn thấy dáng người cao gầy, Cố Hạ nhìn không được trêu ghẹo: “Thoạt nhìn tình cảm của hai người cũng không tệ nhỉ. Quý sư huynh, em biết anh sẽ hạnh phúc mà.”

“Cũng có thể.” Quý Phi Dương thần nhiên cười nói, lại hỏi: “Còn em thì sao?”

“Em, vẫn như cũ thôi.” Cố Hạ nhún nhún vai, thật sự là vẫn như cũ, vẫn ở bên cạnh Triển Thiệu Huy, về phần tương lai thì cô cũng không biết sẽ như thế nào nữa.

“Em vẫn còn quen với Triển thiếu sao?” Quý Phi Dương hỏi.

“Anh nghe người khác nói sao?” Cố Hạ không nghĩ tới anh lại biết.

“Không nghe ai nói cả, chỉ là có người không ngừng nhìn về phía này.” Quý Phi Dương nhìn về phía xa, chỗ đó có mấy người đàn ông đang đứng chơi bóng, anh cầm một cây gậy đánh golf nhưng lại không ngừng quay đầu liếc nhìn về phía bên này, cách khá xa nên bản không thấy rõ nét mặt của anh, Quý Phi Dương cười thành tiếng, “Cách xa như vậy mà anh còn cảm thấy ánh mắt kia mang theo một vẻ thù địch.”

Cố Hạ theo ánh mắt của anh ta nhìn lại, quả nhiên Triển Thiệu Huy đang nhìn về phía cô, xa xa nhìn thấy anh cảm thấy gì đó tự tại người bên cạnh, lập tức điện thoại của Cố Hạ reo lên, giọng nói từ đầu dây bên kia có hơi bất mãn, “Ngồi ở đó mãi làm gì thế? Nhanh tới đây xem bọn họ chơi bóng đi.”

“Đã lâu không gặp Quý sư huynh rồi, chỉ nói vài câu thôi, em không có hứng thú gì với việc đánh golf, anh đánh một lát đi, em muốn nói chuyện với Quý sư huynh một lát.”

Vốn Cố Hạ nghĩ anh muốn bắt mình sang đó nhưng đầu bên kia lại rộng lượng nói, “Vậy em nói chuyện đi, đừng đi quá xa, cứ ngồi đó uống chút gì đó đi.”

Cũng không phải Triển Thiệu Huy không quan tâm, dựa vào tính tình của anh nhất định sẽ đi tới tìm Cố Hạ đi, nhưng mà Vệ Nam lại nói: “Đại ca, anh hãy rộng lượng một chút, thứ gì là của anh thì nhất định sẽ là của anh, còn có thể chạy thoát được sao? Lúc trước khi Quý Phi Dương chưa kết hôn thì Cố Hạ cũng đã là của anh, bây giờ Quý Phi Dương đã kết hôn rồi, chắc cũng chỉ là bạn bè trò chuyện với nhau thôi, đừng tỏ ra không phong độ như vậy.”

Triển Thiệu Huy cũng không phải người bụng dạ quá hẹp hòi, mấy anh em đang chờ anh thi đấu, đánh thêm một ván nữa rồi tìm Cố Hạ là vừa. Cúp điện thoại, Triển Thiệu Huy xoay người, tiếp tục đánh bóng trên sân. Mà mặt Quý Phi Dương lại rất vui vẻ, “Anh ta đúng thật là đang nóng lòng vì em.”

“Cũng hay.” Cố Hạ tự giễu cười, “Quý sư huynh, có phải anh cảm thấy em rất đáng buồn cười không? Đi vài năm, trở về lại đi vào con đường cũ.”

“Lúc ấy em đi rất vội vàng, năm đó em đã không tham quyền thế của anh ta thì bây giờ trở lại bên cạnh anh ta đã chứng minh em yêu anh ta, cái này thì có gì đáng buồn cười?” Quý Phi Dương tựa người vào chiếc ghế màu trắng, mắt nhìn về phía xa, “Lần trước chuyện đính hôn của Triển Thiệu Huy không thành, vừa vặn lúc ấy em lại trở về, việc này chưa hẳn là không có duyên phận.”

“Em cũng không biết đây có phải là duyên phận không nữa, tuy anh ấy chưa đính hôn nhưng mà anh ấy cũng không nhất định sẽ đính hôn với em.” Trên mặt Cố Hạ có một vẻ cô đơn nhàn nhạt.

“Trước kia anh vẫn luôn cho rằng anh ta chỉ chơi đùa với em mà thôi, không nghĩ tới anh ta lại thật sự yêu em. Sau khi em bỏ đi anh mới nghe nói anh ta tìm đến một số công ty bảo không được mướn em, lúc ấy nghe thấy thì rất tức giận, tốt xấu gì em cũng đã theo anh ta lâu như vậy, không còn tình cảm cũng phải có tình người. Bây giờ nhìn lại thì hẳn là lúc ấy anh ta không thể từ bỏ mà thôi.” Quý Phi Dương nhìn cô cười cười, “Anh hy vọng em có thể hạnh phúc.”

“Thật ra em chỉ luôn hy vọng có được một hạnh phúc đơn giản, nhưng mà...” Cố Hạ không nói tiếp mà cầm lấy đồ uống trên bàn, nhấp một ngụm nhỏ, “Một người có điều kiện tốt như anh lại không thể tự mình làm chủ được, phải dựa vào ý của người nhà quyết định chuyện chung thân đại sự, huống chi là anh ấy, cho nên em cũng không biết tương lai sẽ ra sao nữa.”

Thật ra cô cũng chỉ hy vọng sống thật hạnh phúc với người mình yêu cả đời, nhưng mà những nhân tố không xác định kia lại như trái bom hẹn giờ, làm cho Cố Hạ không thể thả lỏng, không dám dừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình.

Quý Phi Dương nhìn vẻ lo sợ nghi hoặc trên mặt cô, khẽ cười, “Hoàn cảnh của mỗi người đều không giống nhau. Cố Hạ, trong cái vòng lẩn quẩn này đại đa số mọi người sẽ chọn người có thể giúp ích cho sự nghiệp của mình, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều như vậy, cũng có người không thể từ bỏ người mình yêu. Khi đó anh cũng không thể tùy tiện nói chuyện yêu đương, tìm một người mình thích, cùng cô ấy rời khỏi nhà, ra ngoài tự mình phấn đấu, nhưng mà anh không thể. Chắc hẳn em không biết, việc kinh doanh của nhà anh theo kiểu gia tộc, vài người chú vẫn luôn bắt nạt vì ba anh không chê cả công ty, thậm chí kết hợp với người ngoài tranh giành với ba anh, đây chính là nội chiến, cho nên công việc kinh doanh vài năm trước rất chậm phát triển.”

“Tình hình của nhà anh cũng không phải bí mật gì, chỗ Triển thiếu cũng biết, nếu như anh ra ngoài tự lập mà từ bỏ cổ phần của mình, không suy nghĩ cho sự phát triển của gia tộc thì ba và anh hai sẽ rất xấu hổ, thậm chí có thể uy hiếp đến vị trí chủ tịch của ba. Đây gọi là không thể tự mình làm chủ được, không thể tự mình muốn từ bỏ cái gì là có thể không cần lo lắng cho người khác, ra đi tự mình theo đuổi ước mơ.”

Cố Hạ gật gật đầu, “Em hiểu rồi, mỗi người đều có chỗ khó xử của mình.”

Quý Phi Dương cười cười, “Nhưng mà tình huống của Triển thiếu thì không giống với anh, hai năm qua đa số cổ phần trong công ty đều do ba của anh ta nắm hết, bây giờ Triển thiếu là người cầm quyền cao nhất của tập đoàn, thật ra anh ta đã có tư cách làm chuyện mình muốn làm. Cho nên, điểm mấu chốt là suy nghĩ của anh ta chứ không phải yếu tố bên ngoài. Đương nhiên, một đám cưới có lợi cho đôi bên thì càng tốt hơn.”

Một lát sau, Cố Hạ nhẹ giọng hỏi: “Anh muốn nói cho em biết cái gì?”

“Cố Hạ, nếu em không tin anh ta thì hãy rời đi thật sớm; nếu tin tưởng anh ta thì cũng đừng lo lắng nhiều như vậy, hãy vui vẻ đi tiếp.” Quý Phi Dương dừng lại một chút, “Quan trọng nhất là em hãy tin tưởng vào sự lựa chọn của mình.”

Cố Hạ lặng yên, cô tin anh yêu cô, nhưng mà cô lại không biết tương lai sẽ đi về đâu, anh cũng đã từng yêu thương cô, kết quả đến cuối cùng lại vứt bỏ tất cả những lời nói bay bổng kia. Có lẽ bởi vì yêu nên đã từng đau đớn cho nên cô không muốn ở bên Triển Thiệu Huy nữa, thói quen thật là đáng sợ, cô không muốn có thói quen ngủ chung với anh, có thói quen mỗi ngày anh đều đón cô tan ca, có thói quen ăn cơm cùng anh, bởi vì cô sợ một ngày nào đó những thứ ấy đột nhiên biến mất, vậy phải tốn thêm bao nhiêu thời gian nữa mới từ bỏ được những thói quen kia đây? Cho nên nhiều lần Triển Thiệu Huy nói cô hãy chuyển sang nhà anh nhưng cô lại không muốn, cũng không đưa chìa khóa phòng cho Triển Thiệu Huy, cùng lắm cũng chỉ là để giữ lại cho mình một sự bảo vệ cuối cùng.

Cô đã chọn anh nhưng lại không thể hoàn toàn tin tưởng anh, vậy là thế nào đây? Nếu quả thật như Quý Phi Dương nói, anh đã có đủ tư cách làm những chuyện mình muốn vậy thì lời hứa của anh hình như cũng có thể tin.

Nghe thấy tiếng đập tay khẽ lên bàn, Quý Phi Dương đang gọi cô, giọng nói vui vẻ: “Triển thiếu đã tới, thật hiếm có cơ hội được nhìn thấy đáng vẻ ghen tuông của anh ta.”

Cố Hạ nghiêng đầu, quả nhiên từ xa Triển Thiệu Huy đang đi về phía này, anh nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, mặt còn có một nụ cười nhàn nhạt, đi tới đặt tay lên thành ghế của Cố Hạ, “Đang nói cái gì thế? Thời tiết tốt như vậy sao không đi dạo nhiều một chút.”

“Đang hỏi thăm thay đổi của thành phố C.” Cố Hạ nói dối, “Đã lâu không trở thành thăm trường học.”

“Cậu Quý là người đã kết hôn, em nói chuyện phiếm với cậu ấy nếu bị người khác nhìn thấy lại đi nói lung tung, ảnh hưởng đến danh dự của cậu ấy.” Triển Thiệu Huy nhìn thẳng vào Quý Phi Dương, cười như không cười, “Cậu hai nhà họ Quý, đi ra ngoài chơi sao lại không dẫn bà xã theo?”

“Hôm nay cô ấy cũng tới, đang ở bên kia xem mọi người chơi.” Giọng nói của Quý Phi Dương rất ôn hòa, “Đã lâu không gặp Cố Hạ cho nên nói chuyện vài câu, hy vọng Triển thiếu bỏ qua cho.”

Triển Thiệu Huy gõ nhẹ lên đầu Cố Hạ một cái, “Nghe thấy không? Bà xã của người ta cũng ở đây, em nói chuyện phiếm với cậu ấy hình như không xem người ta ra gì cả, đến lúc đó người ta ghen tuông đuổi giết em anh cũng mặc kệ đấy.”

Anh nói xong thì ôm lấy Cố Hạ, “Phải đi rồi, trò chuyện lâu thêm chút nữa không sợ bà xã của người ta tới gây chuyện với em sao.”

Anh nửa kéo nửa dẫn Cố Hạ đi, Cố Hạ cười nói lời tạm biệt với Quý Phi Dương, “Quý sư huynh, khi nào rảnh sẽ gặp lại.”

Về mặt Quý Phi Dương thoải mái, phát phát tay với cô, “Có việc gì cứ tìm anh, số điện thoại của anh vẫn không đổi.”

Giọng Triển Thiệu Huy lạnh lùng đầy sát khí nói hai chữ “tạm biệt” rồi kéo Cố Hạ đi ra xa, bức bối nói: “Có gì vui mà nói chuyện, em lại còn nói chuyện lâu như vậy nữa, anh ở bên kia chờ em tới chơi mà em lại ở mãi chỗ này.”

“Rõ ràng là không bao lâu mà.” Cố Hạ cãi lại anh.

“Cái gì mà không bao lâu? Anh đã đánh hết một ván rồi.” Việc Triển Thiệu Huy không vui nhất là nhìn thấy Quý Phi Dương.

Cố Hạ bật cười ha ha, “Có phải anh đang ghen không?”

“Anh mà thèm ăn dấm chua của cậu ta à?” Giọng nói của Triển Thiệu Huy không kiềm được trở nên cao vút, lại tỏ ra xem thường nói: “Hừ, cậu ta vẫn chưa có tư cách ấy đâu.”

Ngoài miệng thì nói thế chứ trên mặt thì viết rõ hai chữ – bất mãn, thấy thế lòng Cố Hạ nở hoa. Cô nhớ tới lời nói của Quý Phi Dương, phải nên tin tưởng anh, Cố Hạ khoắc khuỷu tay Triển Thiệu Huy, “Anh dạy em chơi bóng đi, tuy em thấy đánh golf không vui lắm nhưng mà được anh dạy cũng rất vui.”

Cô lại bồi thêm một câu, “Nhưng mà anh không được vừa dạy vừa trách mắng em đấy.”

Khóe môi Triển Thiệu Huy khẽ nhếch lên, ẩn hiện một nụ cười nhẹ, “Được rồi, tuy em có hơi đàn một chút nhưng anh sẽ cố gắng dốc thêm sức mà dạy em.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Quyết định

Buổi tối Triển Thiệu Huy vẫn tấn công vào nhà trọ của cô như trước, tự nấu hai món rồi lại kêu thêm ai món khác ở bên ngoài, rõ ràng chỉ là một món ăn gia đình đơn giản nhưng anh ăn rất say sưa ngon lành, sau khi ăn xong còn chủ động thu dọn bát đĩa vào nhà bếp. Phòng trọ chỉ có một gian nên phòng bếp rất nhỏ, chỉ có thể chứa được một người, hai người chen vào sẽ không làm được gì, không gian nhỏ hẹp như vậy vô cùng tương phản với thân hình cao ngất của Triển Thiệu Huy, anh đeo bao tay cao su vào, cầm từng cái từng cái chén trong bồn rửa tràn ngập bọt xà bông màu trắng cẩn thận rửa, khóe miệng còn khẽ cong lên, động tác chậm rãi, đỉnh đầu cách trần nhà bếp chỉ một khoảng nhỏ, ngọn đèn chiếu rọi lên vầng trán của anh, Cố Hạ tựa vào cửa nhìn bóng dáng bận rộn của anh, trong đầu hiện lên một ý nghĩ: chỗ này quả thật là quá nhỏ.

Triển Thiệu Huy quay đầu lại, “Em không xem TV nữa à? Anh sẽ rửa xong ngay thôi.”

Cố Hạ khoanh tay trước ngực, “Ở nhà có phải anh chưa từng làm những việc này không?”

Anh thông thả cầm chén đĩa rửa lại bằng nước, “Chưa từng làm không có nghĩa là không biết làm.”

“Một ông chủ lớn như anh mà làm những việc này có phải cảm thấy rất đại tài tiểu dụng (dùng người tài vào việc nhỏ) không?”

“Cũng không có gì, lúc này em nấu cơm cho anh ăn, cũng chỉ có một mình em làm, bây giờ đến lượt anh rửa chén, thật ra rất tốt mà.” Triển Thiệu Huy ngẩng đầu lên, khuôn mặt dưới ánh đèn càng thêm sáng ngời, anh khẽ nhếch môi lên, “Cảm thấy rất ấm áp.”

Cố Hạ đi vào phòng bếp vốn rất nhỏ, ôm lấy eo của anh từ sau lưng anh, gò má áp sát vào tấm lưng rắn chắc của anh, không hề nói gì, dường như chỉ chăm chú ôm lấy thứ mình muốn.

“Aizz, em ôm như vậy làm sao anh rửa chén được? Không thì em chờ lát nữa anh rửa xong sẽ chuẩn bị thật tốt để em ôm.”

Cố Hạ không nói gì.

“Có phải chỗ nào đó của em đói bụng, muốn anh cho em ăn không?”

“Suốt ngày nghĩ đến mấy thứ này.” Cố Hạ nói nhỏ, buông lỏng tay ra, “Rửa nhanh đi, rửa xong sớm một chút còn đi tắm rửa.”

Phòng trọ tuy nhỏ nhưng bên trong cũng có một cái giường, sau khi tắt đèn Cố Hạ nằm co ro trong vòng tay anh, nghe nhịp thở đều đều của anh, cảm thấy hiện tại thật bình an, cô nói: “Em đã quyết định ở lại đây làm việc, phòng trọ này quá nhỏ, phải đổi lại thôi.”

Triển Thiệu Huy từ từ nhắm hai mắt lại nhưng vẫn chưa ngủ, trong bóng đêm có thể nghe thấy giọng nói vui sướng của anh, “Nếu như em không muốn chuyển đến căn biệt thự ven hồ kia của anh thì anh tìm cho em một căn hộ khác.”

“Được” Cố Hạ nhắm hai mắt lại ồm ồm trả lời anh.

Triển Thiệu Huy mở mắt ra, điều này xem như Cố Hạ đã đồng ý ở cùng với anh, trong bóng tối Cố Hạ không nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của anh, chỉ nghe anh nói: “Chỗ anh ở có rất nhiều xe, hay là em chọn một chiếc, khi nào anh không rảnh đón em thì em tự lái xe về, đi đường cẩn thận một chút.”

“Được”

Anh một tắc lại tiến thêm một thước nói: “Chúng ta quyết định sinh một đứa con đi.”

Mấy ngày hôm trước đi cả của Cố Hạ lại đến, Triển Thiệu Huy rất thất vọng, từ sau đêm ở bãi tắm, lúc hai người làm việc đó thì Cố Hạ luôn bắt anh phải dùng biện pháp, tuy Triển Thiệu Huy chưa chuẩn bị để làm ba nhưng lại hy vọng Cố Hạ sẽ mang thai con của anh, gửi gắm hy vọng một lần có thể trúng thưởng, kết quả lại không thành công, tất nhiên là anh thấy thất vọng.

Lúc này Cố Hạ cũng chưa nói gì, thật lâu sau mới trả lời anh, “Em không nghĩ sẽ làm mẹ nhanh như vậy.”

“Anh biết rồi.” Triển Thiệu Huy cầm bàn tay của cô đang đặt trước ngực anh lên, hôn lên từng ngón tay của cô, “Hạ Hạ, anh biết chuyện trước kia đã khiến cho em thất vọng, trong khoảng thời gian này, tuy mỗi ngày chúng ta đều ở cùng nhau, làm những chuyện thân mật nhất nhưng em vẫn luôn không thể thoải mái, không tin tưởng anh giống như trước kia nữa, cho nên em mới không muốn để anh tới đây, không muốn để cho anh tham dự vào cuộc sống của em”

Cố Hạ trở mình trong lòng ngực của anh, ngón tay sờ sờ bộ ngực của anh, “Em nguyện ý tin tưởng anh thêm một lần nữa.”

Triển Thiệu Huy bật ra tiếng cười trầm thấp, anh ôm cô càng chặt hơn, “Hạ Hạ, anh đã nghĩ rồi, chúng ta quyết định đến cực dân chính làm giấy hôn thú đi, anh không muốn em không cảm thấy được chút cảm giác an toàn nào, về phía ba anh trong thời gian ngắn sợ không thể thuyết phục được, dạo gần đây ông ấy rất buồn bực, dù sao chúng ta cũng không ở cùng với ông ấy, không bằng cứ tiền trăm hậu tấu, ông ấy cũng không có cách nào với anh. Nhưng mà...”

Anh dừng lại một chút, “Hôn lễ không thể giống trống khua chiêng được, tốt nhất là phải giấu trong một thời gian ngắn, hay là chúng ta ra nước ngoài tổ chức một hôn lễ nho nhỏ, thuận tiện du lịch tuần trăng mật luôn.”

Cố Hạ cười cười, cô thật sự có thể cảm nhận được anh yêu cô cỡ nào, giờ khắc này cảm thấy vô cùng thỏa mãn, trong lòng như có một món chè ngọt lịm lan tràn, vị ngọt chảy xuôi ra toàn thân, tất cả các bộ phận trên cơ thể đều ngọt ngào, cô tình nguyện để thời gian ngừng lại ngay thời khắc này. Nhưng mà, có một số việc phải xử lý cho thật tốt, vui vẻ một lát, cô nói: “Không cần đâu, anh yêu em là được rồi, em cũng không muốn anh phải bất hòa với ba của mình, tiền trăm hậu tấu có vẻ như anh không tôn trọng ông ấy lắm. Em biết anh thật sự yêu em, em đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.”

“Nhưng...”

“Hơn nữa” Cố Hạ ngắt lời anh, “Anh cũng không hỏi xem em có đồng ý gả cho anh không mà, người nhà của em cũng không biết sự tồn tại của anh.”

Cô cười khanh khách, “Nói không chừng chưa hẳn ba mẹ em đã vừa mắt anh.”

“Em là cái đồ xấu xa, càng ngày càng kì cục.” Triển Thiệu Huy xoay người đè cô xuống, lấy tay chọc ngửa cô, “Nói mau, nói xem em có muốn gả cho anh không?”

Cố Hạ nhột quá nằm dưới thân thể anh mà giãy giụa, liên tục cầu xin tha thứ, “Đừng mà... đừng tay... được rồi mà...”

Triển Thiệu Huy vẫn tiếp tục, động tác tay cũng không ngừng lại, “Em nói mau, em có muốn gả cho anh không?”

“Gả... thật sự muốn gả...”

Triển Thiệu Huy ngừng lại, áp xuống lồng ngực phập phồng của cô, “Em muốn gả cho ai?”

“Gả cho Triển Thiệu Huy.” Tuy anh không làm nữa nhưng Cố Hạ vẫn cười thành tiếng.

Triển Thiệu Huy cắn vào ngực cô một cái, nghe thấy cô hít vào một hơi, vẫn không chịu tha cho cô, “Nói tiếp, nghe được một chút rồi mới bỏ qua cho em”

“Đừng chọc em nữa...” Cố Hạ ôm cổ anh, kéo khuôn mặt anh sát vào mình, ghé vào lỗ tai của anh nói: “Cố Hạ muốn gả cho Triển Thiệu Huy, Cố Hạ yêu Triển Thiệu Huy.”

Triển Thiệu Huy cười thật to, cảm thấy mũi hôn hôn lên miệng cô, “Thật là ngoan.”

Nói xong vén váy ngủ của cô lên, trực tiếp đi chuyển trên da thịt bóng loáng vùng ngực của cô, đè nặng lên người cô, phun ra hơi thở nóng rực bên tai cô, “Đã yêu anh như vậy thì chúng ta hãy tiếp xúc thân mật thêm một chút đi.”

Triển Thiệu Huy hôn lên môi cô, rất tình tứ mà hôn cô, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng của cô, chơi đùa cùng đầu lưỡi của cô, anh nhanh chóng cởi bỏ chướng ngại vật trên người cả hai, tách chân của cô quấn quanh hông mình, “Hạ Hạ, anh rất yêu em, quấn lấy anh, quấn chặt một chút.”

Xuất phát từ dục vọng đang nhen nhóm, cô quấn chặt lấy anh, thật giống như không thể tách rời, Triển Thiệu Huy hôn cô, từ gò má xuống bụng, mỗi một tác da thịt đều dùng môi của mình ủi qua, vật dưới bụng đặt trước lối vào của cô, không ngừng dụ dỗ cô, đến khi chỗ đó của cô đã ướt đầm, anh mới phát ra tiếng cười trầm thấp bên tai cô, “Nói mau, em muốn anh tiến vào em, nói em vĩnh viễn yêu anh.”

Cố Hạ đã bị anh giày vò đến mức phải vận vẹo thân thể dưới người anh, sắc mặt ửng hồng, phát ra tiếng rầm rì, lần nào cũng vậy, anh nhất định phải khiêu khích cô đến khi cô chịu không được mới thôi, chân của cô không ngừng dùng sức kéo thân thể của anh lại gần thân thể mình, nhưng mà không thể làm nên chuyện gì, Cố Hạ khép hờ mắt, giọng nói yêu kiều mê hoặc, “Cho em, em muốn anh, vĩnh viễn yêu anh.”

Triển Thiệu Huy rất thỏa mãn, đem chính mình từng chút từng chút một vùi vào cơ thể cô, cắn lỗ tai của cô, “Anh cũng yêu em...”

Nói xong đắm vào thật sâu, nghe thấy cô la lên một cách kêu mị, trong lòng chỉ còn cảm giác thỏa mãn.

Đến khi tất cả bình yên trở lại thì đã là rạng sáng, Cố Hạ dán chặt vào lồng ngực của anh, nghe thấy nhịp tim trầm ổn của anh, nhắm mắt lại không còn chút sức, giọng nói rất nhỏ, “Có cơ hội thì hãy cùng em về quê thăm ba mẹ của em là em đã thấy đủ rồi. Kết hôn chỉ là hình thức, em có thể đợi.”

“Được, anh sẽ về nhà cùng em” Triển Thiệu Huy đang đưa ngón tay, bổ sung thêm một câu, “Hay là cuối tuần này chúng ta về đi.”

Cuối tuần về nhà đương nhiên là không ổn, phải sắp xếp ổn thỏa tất cả mới xuất phát được. Tuy trước mắt sắp của Cố Hạ không ép buộc gì cô nhưng nếu Cố Hạ muốn nghỉ đông cùng phải xin phép sớm, trước mắt Triển Thiệu Huy không có việc gì quan trọng nên anh có thể tự xử lý được, vợ vết về không ít quà tặng, đặt vé máy bay về quê của Cố Hạ, ở bên ấy Triển Thiệu Huy đã sắp xếp người, lái xe đưa thẳng Cố Hạ về nhà.

Trên đường đi Cố Hạ ngứa tay nên muốn mình tự lái xe, Triển Thiệu Huy ngồi kế bên chỉ đạo cô, Cố Hạ biết kỹ thuật của mình khá yếu nên không dám tăng tốc, vì vậy cỗ xe đi cả trăm mét trong vòng ba bốn giây lại có tốc độ như rùa bò, hơn nữa tốc độ lại lúc nhanh lúc chậm, không có chút ổn định nào.

Triển Thiệu Huy cảm thấy Cố Hạ lái xe kiểu này thì không thể gọi một cách nhanh chóng được, ở trong thành phố vào giờ làm việc nhất định sẽ đụng chết người, trong lòng thì nghĩ vậy chứ nói ra không chừng sẽ đả kích cô, “Em lái rất tốt, chậm một chút sẽ an toàn hơn.”

Cố Hạ dương dương tự đắc, “Đúng vậy nha, an toàn là trên hết, có tình huống đột ngột nào cũng phản ứng kịp.”

Triển Thiệu Huy còn mang theo hai trợ lý, không có ý định xuất hiện trước mặt ba mẹ của Cố Hạ nên sắp xếp cho dừng chân ở khách sạn, chủ yếu là để phòng ngừa có việc gì gấp cần giải quyết, lúc này hai trợ lý đang lái xe theo sát đằng sau, bị tốc độ quá chậm này làm cho nhức đầu, người lái xe một tay vừa cầm thuốc hút vừa nói: “Sức chịu đựng của ông chủ thật tốt, tốc độ này mà cũng có thể chịu được, anh xem...” Anh ta chỉ hai ba chiếc xe tải chạy song song, “Máy chiếc xe tải này vẫn luôn bò theo chúng ta.”

Một đường từ nội thành chạy vào thị trấn, lái xe đi thì chỉ mất một tiếng, Cố Hạ lại kéo dài thành hai tiếng, xe vừa chạy đến khu xóm nhỏ thì đã nhìn thấy bóng dáng kiểng chân móng ngóng của mẹ, ngừng xe dưới lầu, Cố Hạ chui ra khỏi xe, chợt nghe thấy mẹ oán giận nói: “Mẹ đã ra đây ngóng các con nhiều lần rồi, lúc này thì gọi điện nói đang trên đường đi, đợi lâu như vậy còn chưa tới nơi, ba mẹ lo lắng muốn chết.”

Cố Hạ cười ha ha vài tiếng, ngại nên không dám nói tại mình lái quá chậm, “Trên đường đi có ngừng lại một chút, ngắm nghía vài thứ rồi mới tới.”

Triển Thiệu Huy đứng bên cạnh cô đánh tiếng chào hỏi, “Chào bác gái.”

Mẹ Cố cười đánh giá con rể, nhanh chóng mời bọn họ lên lầu, Triển Thiệu Huy cùng Cố Hạ ra sau thùng xe lấy túi lớn túi nhỏ ra, mẹ Cố cười tủm tỉm “Về nhà là tốt rồi, còn xách nhiều thứ như vậy về làm gì...”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Chồng đối

Khi còn rất nhỏ tuổi Triển Thiệu Huy đã bị ba đưa đến trường học quý tộc, không gần gũi với ba mẹ là mấy, từ nhỏ đến khi lớn lên cũng không gặp được mấy lần, với anh thì cứ xem như không có cũng không sao, về sau khi anh mười mấy tuổi thì mẹ anh khư khư cố chấp muốn ly hôn với ba anh, khi đó anh còn học ở nước ngoài, hai người ly hôn cũng đã nhiều năm.

Sau đó anh mới biết được việc này, dường như đó cũng chỉ là chuyện của người khác, không đau buồn chút nào, cho nên sự nhiệt tình của ba mẹ Cố Hạ

cũng khiến cho anh thấy không quen.

Ba mẹ của Cố Hạ thấy anh rất tuần tú, vừa vào cửa đã cực kì nhiệt tình mời anh vào uống trà ăn hoa quả, tên Triền Thiệu Huy này quả thật là không biết cách nịnh nọt người khác, trên đường đi Cố Hạ đã nhắc đi nhắc lại anh không được tỏ ra tự cao tự đại. Sau khi Triền Thiệu Huy đến nhà Cố Hạ thì cũng khiêm tốn hơn một chút so với bình thường, lễ phép chào hỏi bọn họ.

Buổi tối bàn ăn vô cùng phong phú, trên bàn ăn mẹ Cố ngoại trừ nhiệt tình mời bọn họ ăn còn quở trách Cố Hạ, “Làm ở thành phố C còn gần một chút, một năm có thể về nhà hai lần, hai năm trước con lại chạy đi xa như vậy, về nhà một chuyến phiên biết bao, nếu bây giờ công ty mà điều con về chi nhánh thì hãy nghĩ việc cho xong.”

“Mẹ, ăn cơm đi mà, mẹ đừng cãi nhai nữa.” Cố Hạ nói.

“Không nói thì làm sao con chịu nghe.” Mẹ Cố tiếp tục cãi nhai, “Lúc trước còn chạy đến cả đông bắc, cho dù có muốn chịu khổ thì cũng phải nghĩ đến ba mẹ lo lắng chứ, làm gì mà chạy đi xa như thế.”

Triền Thiệu Huy ngồi bên cạnh cười phụ họa, “Có nghe thấy không, mẹ em cũng nói em chạy lung tung kia.”

Mẹ Cố bật cười ha ha, “Hai con đều ở thành phố C cũng thuận tiện hơn nhiều, nghe Tiểu Hạ nói hai con đã quen nhau nhiều năm, quen nhau lâu cũng tốt, bây giờ kết hôn chớp nhoáng gì đó thật không đáng tin.”

Mẹ Cố còn muốn nói tiếp nhưng ba Cố đã mở miệng ngắt lời bà, “Hai đứa nó hiếm khi mới về một lần, có chuyện gì thì bà để sau hãy nói, ăn cơm cho ngon lành trước đi.”

“Cũng đúng.” Mẹ Cố cười rộ lên, mời Triền Thiệu Huy, “Tiểu Triền, ăn nhiều một chút.”

“Thử món giò này đi, đã hầm cả tối đây...”

Điều kiện cùng ngoại hình của Triền Thiệu Huy không tệ, khí chất cũng tốt, trước mặt ba mẹ Cố Hạ thỉnh thoảng lại tỏ ra rất quan tâm, hai ba mẹ đều thấy rất thỏa mãn, ăn cơm tối xong Cố Hạ giúp mẹ Cố dọn chén, mẹ Cố còn khoát tay nói: “Không cần, không cần, con và Tiểu Triền xuống cư xá dưới kia tản bộ đi, buổi tối cư xá rất náo nhiệt, hai đứa ra ngoài chơi đi.”

Thật ra ở nhà Cố Hạ rất ít làm việc nhà, từ khi lên thành phố học đại học, một năm chỉ về một hai lần, chỉ cần con gái về nhà là ba mẹ đã cực kì vui vẻ, làm gì cam lòng để cho cô phải động tay vào, Cố Hạ không hề thấy áy náy kéo tay Triền Thiệu Huy xuống dưới lầu tản bộ. Nhà cô vừa mua mấy năm trước, chung cư này cũng không tệ, lúc này có không ít người già và trung niên đang khiêu vũ trong công viên, bật những ca khúc rất được yêu thích những năm về trước, Cố Hạ kể cho Triền Thiệu Huy nghe quê của cô có gì hay, vài ngày nữa sẽ dẫn anh đi chơi.

Đến tối khi Triền Thiệu Huy đang tắm, cả nhà cả ngoại phòng khách xem TV tán gẫu, trên TV đang chiếu một bộ phim gia đình hiện đại, đôi vợ chồng trẻ vì chuyện nhà cửa mà sứt đầu mẻ trán, mẹ Cố nói ngay: “Tiểu Hạ, căn nhà cũ của chúng ta đã bị quy hoạch phá bỏ và đền bù ở nơi khác, là một căn nhà hai phòng, hiện giờ cũng đã lấy được nhà, mẹ và ba con thương lượng bán nó đi, sau này con cũng không có ý định ở cùng nên ba mẹ cũng không cần nhà rộng lắm, quyết định mua một căn nhỏ hơn, tiền bán nhà để chuẩn bị cho lúc con kết hôn sẽ mua nhà hoặc là mua thiết bị đồ dùng.”

Bị phá bỏ và dời đi nơi khác chính là ngôi nhà cũ của Cố Hạ, khi còn bé Cố Hạ đã ở đây, căn nhà ba phòng này là vay tiền mua từ mấy năm trước, sau khi Cố Hạ đi làm cũng có gửi về một ít tiền, trước đó không lâu đã trả hết tiền nhà, trước mắt trong nhà cũng không có nhiều gánh nặng, ba mẹ già rồi cũng có lương hưu nên mới tính toán như vậy, Cố Hạ khoát tay nói: “Không cần đâu ạ, chuyện của con ba mẹ không cần quan tâm.”

“Mẹ biết Tiểu Triền có nhà nhưng mà nếu kết hôn chúng ta cũng không thể không bỏ ra đồng nào, dù sao cũng phải mua đồ cưới cho con, ba mẹ trích ra một ít tiền cho căn nhà mới có thể xem là nhà của con, hoặc là sửa sang lại cũng được.” Ba mẹ nghe nói con rề tương lai là một ông chủ thì cũng vui, nhưng cũng không muốn con gái của mình bị xem thường. “Tuy chúng ta không giàu có nhưng cũng không quá khó khăn, con cũng không cần lo lắng cho ba và mẹ, con sống hạnh phúc là nửa đời sau ba mẹ cũng bớt lo rồi.”

Ba mẹ chỉ có một ít tài sản này nên Cố Hạ cũng không muốn động đến, vả lại Triền Thiệu Huy mà biết thì nhất định sẽ cảm thấy anh bị đối xử khách sáo, cô lại không muốn nói nhiều với ba mẹ như vậy, chỉ nói qua loa: “Sau này hãy tính đi, bây giờ giá cả thị trường không được tốt, bán nhà sẽ rất thiệt thòi. Không nói nữa, con xem TV đây.”

Cô tỏ ra không kiên nhẫn nên mẹ Cố cũng không nói nữa, một lát sau Triền Thiệu Huy bước ra từ trong nhà tắm, Cố Hạ cầm quần áo đi tắm, Cố Hạ nghĩ, cuối cùng không cần phải nghe mẹ cãi nhai nữa.

Hai ngày sau Cố Hạ và Triền Thiệu Huy ra ngoài chơi, còn đi đến vài khu du lịch cách đó vài chục km, ở đây cũng có không ít món ăn đặc sắc, ban ngày hai người đi dạo phố, một ngày trước khi chuẩn bị về thành phố C, Cố Hạ đi cùng với ba mẹ, hai người dẫn ba mẹ đến cửa hàng bách hóa mua vài bộ quần áo, mẹ Cố mặc lên người rồi cười đến không thể khép miệng lại được, không quan tâm giá cả thế nào, tâm lòng của con cái khiến cho ba mẹ cười không ngớt.

Mua quần áo xong mẹ Cố hỏi, “Tiểu Triền à, ba mẹ con ở thành phố C sao? Khi nào cùng ăn một bữa cơm đi, gặp mặt nhau luôn.”

Triền Thiệu Huy thần nhiên nói: “Trước mắt bọn họ đang ở nước ngoài, chờ bọn họ trở về sẽ cùng dùng cơm, hai bác có rảnh thì hãy đến thành phố C chơi, ở đây dễ mua đồ hơn.”

“À, không biết khi nào mới có cơ hội...”

“Hình như bên kia có hoạt động gì thì phải?” Cô Hạ kéo tay áo của mẹ Cố ngắt lời bà, chỉ về phía trước, sau đó khoác cánh tay Triển Thiệu Huy chạy về bên kia, “Chúng ta qua xem đi.”

Ba mẹ của Cố Hạ cũng không cảm thấy có gì không bình thường, với con rể tương lai, ba mẹ rất hài lòng.

Ngày hôm sau khi Cố Hạ và Triển Thiệu Huy chuẩn bị trở về thành phố C thì ba mẹ cô gói cho hai người không ít đặc sản, nói bọn họ hãy thường xuyên về chơi. Trên đường đi Triển Thiệu Huy còn cười nói: “Ba mẹ em thật là nhiệt tình, làm cho anh thấy không quen lắm.”

“Người một nhà đều như vậy mà.” Cố Hạ cũng chỉ nói về tình hình công việc kinh doanh của Triển Thiệu Huy, cũng chưa nói kỹ về tình hình gia đình của Triển Thiệu Huy.

Triển Thiệu Huy cười nhàn nhạt, “À, đúng rồi, lúc về nếu như em thấy có tin đồn gì thì cũng đừng để ý.”

Cố Hạ cũng không để ý, đến khi trở lại công ty đi làm mới biết những lời nói kia của Triển Thiệu Huy còn có ý khác. Cả công ty đều đang tám chuyện về người trong tạp chí, lúc này Cố Hạ mới biết đây chính là cô ca sĩ đã từng bị Triển Thiệu Huy hạ bệ, gần đây đĩa nhạc mới ra lại nhanh chóng nhảy lên bảng xếp hạng, đội chó săn (paparazzi ấy) lại chụp được ảnh của cô ta trong khách sạn, người đàn ông ôm cô ra khỏi đó đeo kính râm, tuy chỉ chụp nghiêng nhưng Cố Hạ cũng có thể nhận ra đó chính là Triển Thiệu Huy.

Kết đôi với một phú thương thành công, hai người song song đi du lịch ở châu Âu, hôm nay lại có tin tức cô ta đã được mời vào vai thứ chính trong một bộ phim cổ trang, mà nhà đầu tư chính là Triển Thiệu Huy, cho nên quan hệ của hai người không cần nói cũng biết.

Lúc Cố Hạ xem tin tức thì trong lòng cực kì mệt mỏi, chắc hẳn là đã ăn đắng chua, nghĩ lại thì thấy hẳn là không phải sự thật, Triển Thiệu Huy không đi châu Âu cùng cô ca sĩ kia mà cùng cô đi về nhà. Buổi tối ăn cơm cùng với Triển Thiệu Huy mới hỏi, Triển Thiệu Huy cười nói: “Em đã biết là giả mà sao còn hỏi anh? Anh đã có tính toán của mình.”

Đêm đó Triển Thiệu Huy đưa cô về nhà nhưng không ngủ lại mà quay về nhà chính, quả nhiên ba anh hỏi: “Nghe nói mấy ngày nay con không có ở công ty.”

“Vâng, ra ngoài thư giãn một chút.”

Ba Triển cầm cuốn tạp chí trong lòng, vừa lật sang một trang, ông dùng ngón tay gõ nhẹ, “Ồ ngoài con chơi bồi thể nào cũng không sao, nhưng mà mấy tin tức này bị đăng lên thì không được hay lắm, sau này phải chú ý một chút.”

“Con biết rồi, sau này sẽ chú ý.” Triển Thiệu Huy trả lời ông

Nói xong, ba Triển lại qua về đề tài cũ, lúc này giọng điệu lại cực kì hiền lành, “Thiệu Huy, ba đã gần 60 rồi, cũng đã già rồi, sức khỏe cũng không tốt lắm, sống không được bao lâu nữa.”

“Ba ba” Triển Thiệu Huy ngắt lời ông, “Con đã hỏi bác sĩ rồi, sức khỏe của ba không có trở ngại gì cả, cứ thoải mái, thả lỏng tinh thần là được rồi.”

“Giao công ty cho con ba rất yên tâm, bây giờ ba cũng không còn nghĩ ngợi gì nữa, chỉ muốn bế cháu nội thôi, con đã kéo dài mấy năm rồi, tốt xấu gì cũng phải kết hôn chứ, cho dù có kết hôn thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến cuộc sống bên ngoài cả. Nếu như con thích ai thì cứ nuôi ở bên ngoài ba cũng không phản đối.”

Triển Thiệu Huy biết ba của mình nghĩ gì, anh yêu Cố Hạ bao nhiêu là chuyện của anh, ba không phản đối bọn họ ở bên nhau nhưng cũng sẽ không đồng ý chuyện kết hôn, ba anh cũng như vậy, có hai người phụ nữ theo ba vài chục năm, hiện giờ dường như đã vào ở trong nhà chính nhưng vẫn sẽ không kết hôn. Triển Thiệu Huy không hào hứng nói: “Ba, ba biết con không muốn kết hôn mà, thật sự chẳng có tí hứng thú nào.”

Ba Triển vô cùng đau đầu, người như Triển Thiệu Huy ai mà không nuôi vài tình nhân hoặc quan hệ mập mờ với vài cô gái, nhưng sau khi trưởng thành Triển Thiệu Huy lại không hề có hứng thú với phụ nữ, ba Triển cũng không phải là hoài nghi giới tính của anh, biết anh chỉ khá vô tình lãnh đạm một chút cho nên Triển Thiệu Huy nói không có hứng thú kết hôn thì ba Triển cũng biết đứa con này không thích kết hôn thật, ba Triển vô cùng bất đắc dĩ nói, “Con cũng sắp 30 rồi, nếu như mấy cô gái con nhà danh giá con không thích vậy thì tìm một người con yêu, ba không yêu cầu cao, kết hôn sinh cháu nội là được rồi.”

Cái mà ba gọi là không yêu cầu cao cũng sẽ không hạ thấp đến mức chấp nhận hoàn cảnh gia đình của Cố Hạ, Triển Thiệu Huy ngồi trên ghế salon vuốt vuốt trán có vẻ đau đầu, thật lâu sau chỉ vào cuốn tạp chí, “Nếu không thì người kia vậy, vừa xinh đẹp lại vừa có tài nghệ thuật, có thể ứng xử trong mọi trường hợp, quan trọng nhất là con cũng rất yêu mến.”

Ba Triển nhảy dựng lên, giận tím mặt, “Con nói đùa gì vậy? Chuyện người phụ nữ này đã từng ngủ với ông chủ công ty đĩa hát không ít người biết, phụ nữ trong giới giải trí đã bị bao nhiêu người chơi đùa, cưới vào nhà sẽ bị bao nhiêu người chê cười đây? Con chơi đùa thì không nói, lại còn có cả suy nghĩ này, con cắt đứt quan hệ ngay lập tức.”

“Có con ở đây, ai mà dám chê cười?” Về mặt Triển Thiệu Huy rất nghiêm túc, dường như thật sự muốn kết hôn với người kia, thấy ba Triển đã nổi giận mới không tiếp tục nữa, đứng dậy, “Hiện giờ con chưa muốn kết hôn, ba lại không vui nể con đi ngủ đây, những việc này để say hãy nói.”

Ba Triển quát to phía sau anh, “Ba nói không yêu cầu cao không có nghĩa là không có yêu cầu, tối thiểu phải trong sạch, con cứ như vậy chẳng những không giúp gì được cho sự nghiệp gia tộc mà còn biến mình thành trò cười, lấy ai cũng được nhưng không được lấy cô ta...”

Ba Triền cảm thấy vấn đề này rất nghiêm trọng, đứa con này thật ra là một người rất quyết đoán, bình thường anh sẽ không dễ dàng đưa ra đề nghị nào, nhưng đã nói ra thì tám phần là đã có tính toán, ba Triền quả thật đã bị ảnh hưởng, hai năm gần đây càng ngày Triền Thiệu Huy càng không ra sao, cũng không thèm nghe lời ông, ba Triền rất lo con của mình hững hờ lại rước người phụ nữ kia vào nhà thật.

Lão Ngô đi cùng vào sinh ra tử với ba Triền nhiều năm cũng tỏ vẻ lo lắng, “Ngài cũng biết bên cạnh Triền thiếu luôn không có một người phụ nữ cố định, cậu ấy vẫn luôn không hứng thú gì với mấy thứ này, lúc này cậu ấy cũng đã nói vậy chắc hẳn là đã bị người phụ nữ kia mê hoặc thật, muốn cậu ấy thay đổi ý định mà tiếp nhận người phụ nữ khác thì hơi khó một chút.”

“Nó muốn yêu mến ai mà không được, sao phải tìm loại phụ nữ này, yêu mến thì thôi lại còn muốn rước về nhà, đúng là động kinh!”

Lão Ngô suy nghĩ thật lâu rồi nói: “Phụ nữ trong giới giải trí muốn gả vào nhà giàu có không thiếu, mỗi người đều cực kì khôn khéo. Hình như bên cạnh Triền thiếu cũng có một người phụ nữ, mà hình như cậu ấy cũng rất yêu mến, hay là để tôi sai người đi điều tra gia cảnh, nếu như có thể thông qua được thì hãy khuyên cậu ấy đổi người.”

“Tôi không tin vào trình độ thưởng thức của nó.” Ba Triền thở dài.

Lão Ngô tận tình khuyên nhủ, “Chúng ta đều đã già rồi, cũng không cần phải quan tâm nhiều như vậy, chuyện của bọn nhỏ cứ để cho chúng nó tự quyết, Triền thiếu không muốn vì lợi ích buôn bán mà kết hôn, điểm ấy có ép cậu ấy cũng không được, nếu không có trở ngại gì thì cứ làm theo ý của cậu ấy, sớm được bé cháu nối hường thụ cái phúc con cháu mới là nhất.”

Ba Triền yên lặng.

Lúc ba Triền không còn ở đó, lão Ngô vừa đi khỏi thì nhận được điện thoại của Triền Thiệu Huy, “Chú Ngô, ba tin tưởng chú nhất, phiền chú bận lòng một chút.”

“Chú chứng kiến cháu lớn lên, tất nhiên hy vọng cháu được vui vẻ.” Lão Ngô cười ha ha nói, quan trọng nhất là hiện giờ Triền Thiệu Huy đã đứng đầu cả tập đoàn nhà họ Triền, con của lão Ngô đang là cấp dưới của Triền Thiệu Huy, tuy đã đi theo ba Triền vài thập kỉ nhưng cũng chỉ là mây bay so với tiền đồ của con mình.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Giật dây

Hiện giờ ba Triền đã bị đứa con làm cho sút đầu mẻ trán, lão Ngô là phụ tá đắc lực của ông cũng suốt ngày khuyên ông phải thoải mái, thả lỏng tinh thần, thỉnh thoảng bên ngoài lại truyền đến tin tức về chuyện xấu của Triền Thiệu Huy và nữ minh tinh kia, xem một lần thì ba Triền lại tức giận một lần, có một lần còn mắng Triền Thiệu Huy té tát Triền Thiệu Huy mới chịu tạm thời không lui tới với nữ minh tinh kia nữa, suốt ngày dính với Cố Hạ, nếu như muốn kết hôn thì phải chọn một trong hai, bằng không thì sẽ không có hồi kết.

Lão Ngô lại khuyên ba Triền: “Tuy cô gái ấy khá bình thường nhưng mà vẫn khá hơn người phụ nữ kia. Không có gia thế gì nhưng cũng khá đơn thuần, không có những mối quan hệ không sạch sẽ, rất thích hợp để sinh cháu nội. Tôi cũng đã chứng kiến Triền thiếu lớn lên, cậu ấy cực kì bướng bỉnh, nếu không kết hôn thật không phải sẽ càng rắc rối sao. Và lại những nhà bình thường sinh con ra thường rất hiếu kính với cha mẹ, điều này khá hơn nhiều so với nữ minh tinh kia, ngài nghĩ xem, nếu lấy nữ minh tinh kia về nhà thật, ngộ nhỡ có người ở sau lưng nói trước kia đã từng ngủ với thiếu phu nhân của nhà họ Triền thì đây không phải là...”

“Tôi nói người phụ nữ kia có thể bước vào cửa nhà họ Triền khi nào?” Ba Triền vừa nghe thấy nữ minh tinh kia thì đã nổi giận, “Tôi có chết cũng khó có khả năng.”

“Tất nhiên là không thể nào” Lão Ngô ngừng lại một chút, “Nhưng mà quan hệ của Triền thiếu và người phụ nữ kia lại không sạch sẽ, phụ nữ trong giới giải trí rất có thủ đoạn đối phó với đàn ông, chỉ sợ Triền thiếu đổi ý. Chúng ta đã lớn tuổi như vậy, còn mong muốn gì nữa chứ? Không phải chỉ hy vọng gia đình bình an, con cháu đầy đàn sao.”

Ba Triền cũng muốn gia đình bình an, con cháu đầy đàn, nhưng bây giờ chỉ còn biết thở dài.

Cố Hạ không hề biết những chuyện này, cô thuê một căn nhà ở khu trung tâm, diện tích không lớn lắm, vị trí khá tốt, trước kia cô cũng không biết khu trung tâm huyện nào lại có một chung cư cao cấp như vậy. Căn hộ cũng có một phòng tập thể thao, phong cách thiết kế cũng giống như nhà của Triền Thiệu Huy trước kia, có người làm theo giờ tới quét dọn đúng giờ. Mỗi ngày Triền Thiệu Huy đều tan ca đúng giờ, sáng nào cũng đưa Cố Hạ đi làm, đến tối thỉnh thoảng anh sẽ đưa cô ra ngoài ăn cơm, thỉnh thoảng lại dẫn cô đi xem phim giống như những đôi tình nhân bình thường.

Có một lần nắm tay anh đi xem phim thì gặp Từ Lộ Lộ, Triền Thiệu Huy cũng không hề hứng thú nói chuyện phiếm với bọn họ, chào hỏi xong lại giục

Cố Hạ đi vào, về sau Cố Hạ cũng mời cô ấy đến chơi, Từ Lộ Lộ có phần áy náy nói: “Không nghĩ tới hai người lại ở bên nhau, sớm biết cậu không thể quên được anh ta như vậy thì lúc đầu mình sẽ cố vũ anh ta đi tìm cậu, hai người cũng không lãng phí mất hai năm.”

“Trước kia anh ấy không đi tìm mình mới tốt, mình ở bên kia cũng rất tự do, cũng nhờ có lời nói dối của cậu mà anh ấy mới cho là mình đã kết hôn.” Cố Hạ nói với Triển Thiệu Huy mình không hề trách Từ Lộ Lộ nói vậy nhưng người kia lại cực kì keo kiệt, không tránh khỏi việc ghi thù. Lúc ấy Từ Lộ Lộ cũng chỉ lo lắng cho cô, vả lại, chính bản thân anh không dám đi kiểm chứng, cũng không thể trách ai được. Khóe miệng Cố Hạ hiện lên một nụ cười vui vẻ, “Không hoàn toàn mất đi thì làm sao biết quý trọng? Nếu không hiện giờ anh ấy cũng chưa chắc làm nhiều việc như vậy vì chuyện kết hôn của bọn mình.”

“Nếu anh ta đã biết quý trọng thì cậu sẽ được hạnh phúc.” Từ Lộ Lộ bưng ly trà nhìn ảnh hai người chụp chung trong phòng, lại tiếp tục nói: “Tình tình của Triển thiếu có hơi giống một đại thiếu gia, không biết ở cùng với cậu có khiếm tốn một chút không nữa.”

“Bây giờ cũng vẫn vậy, chán hần đó là cá tính từ nhỏ của anh ấy.” Cố Hạ nhếch môi cười, quen biết Từ Lộ Lộ nhiều năm, hôm nay hai người bạn học có thể nói chuyện phiếm thật sự là rất hiếm, “Nhưng mà mình biết anh ấy yêu mình, mình cũng không so đo với anh ấy làm gì.”

Bởi vì yêu cho nên mới chấp nhận tất cả của đối phương, ưu điểm, khuyết điểm, trong mắt mình tất cả đều là độc nhất vô nhị, Triển Thiệu Huy cũng luôn bao dung cho tính tình của cô, hai người sống cùng nhau trong cùng một căn nhà, luôn phải nhân nhượng nhau, bởi vì yêu nhau nên loại nhân nhượng này chính là hạnh phúc.

Từ Lộ Lộ thấy mỗi lần Cố Hạ nói đến Triển Thiệu Huy là ánh mắt lại sáng rõ lên, toát lên một niềm vui sướng, cô biết Cố Hạ thật sự hạnh phúc, Từ Lộ Lộ cười, “Cậu thấy tốt thì chính là tốt, uống cho mình lúc đầu còn xem trọng Nghiêm Hường Vĩ.”

Hai người còn nói sang những chuyện khác, cùng cười khanh khách, hàn huyên nửa ngày, Từ Lộ Lộ nhìn đồng hồ rồi vội chạy về nhà với con, nói với cô: “Tiểu Hạ, ổn định rồi cậu cũng sinh một đứa đi, có một đứa con mới giống một gia đình nhỏ.”

“Nói sau đi.” Cố Hạ thản nhiên cười.

Một đứa trẻ thuộc về cô và Triển Thiệu Huy, nhắc tới lại thấy chờ mong, nhưng mà không kết hôn lại sinh con thì khó có thể cho người nhà một câu trả lời thỏa đáng.

Thời gian rảnh rỗi Cố Hạ cũng theo Triển Thiệu Huy đến ngôi biệt thự ven hồ, đêm mùa hè, từng cơn gió thổi qua những cành hoa mai hoa sen lơ lửng, khu nhà này có không ít những cây đại thụ rậm rạp, mát mẻ hơn nhiều so với khu nhà cao tầng ở trung tâm cho nên Cố Hạ rất thích đến đây.

Cố Hạ gặp lại ba Triển lần nữa cũng tại biệt thự ven hồ, ngày đó, cô và Triển Thiệu Huy hai người nắm tay nhau đi dọc theo con đường đá để tản bộ, ra khỏi vườn nhà mình một đoạn, cách bọn họ vài mét có một chiếc xe màu đen có rèm che đang chậm rãi chạy qua, chậm rãi ngừng lại, Triển Thiệu Huy đi tới, nắm chặt tay Cố Hạ, “Ba anh đã tới.”

Triển Thiệu Huy kéo Cố Hạ tới, thấp giọng nói cô đừng căng thẳng, lão Ngô đi xuống trước, cửa sau của chiếc xe màu đen hoàn toàn bị mở tung, nhưng ba Triển không có ý xuống xe, ngồi nghiêm chỉnh, Triển Thiệu Huy đứng bên cạnh xe cười nói với ba Triển: “Ba ba.”

Anh chỉ vào Cố Hạ, “Đây là Cố Hạ, là người con rất yêu mến.”

Cố Hạ cười chào hỏi ba Triển, “Bác trai, chào bác.”

Ba Triển dựa vào ghế, mặt vẫn nghiêm túc, cũng không liếc mắt nhìn bọn họ, không khí có vẻ hơi ngưng ngưng, ông chậm rãi nói: “Đây là đối tượng con muốn kết hôn?”

“.” Triển Thiệu Huy trả lời ông, “Hy vọng ba đồng ý.”

Lại yên lặng, thật lâu sau ba Triển mới bắt đầu nói: “Suốt ngày không về nhà mà còn trông mong ba đồng ý à? Vả lại, bây giờ con cũng đủ lông đủ cánh rồi, ba có đồng ý hay không cũng không liên quan gì.”

“Chúng con hy vọng có được lời chúc phúc của ba, như vậy mới càng giống người một nhà.” Triển Thiệu Huy nói.

Ba Triển có mái tóc hoa râm, nhưng vẫn không làm giảm đi khí thế, Cố Hạ thấy ông ấy nói chuyện với con mình cũng rất nghiêm túc lại càng không dám mở miệng, Triển Thiệu Huy vỗ vỗ vai cô, “Hạ Hạ, em về nhà trước nói với quản gia một tiếng ba đã tới, bảo ông ấy chuẩn bị một chút.”

Cố Hạ biết Triển Thiệu Huy muốn giải nguy cho cô nên thức thời bỏ đi, Triển Thiệu Huy cúi đầu nhìn vào cửa sổ xe, “Ba ba, con tính sinh cho ba một đứa cháu nội.”

Ba Triển không nói gì nhưng lại dùng ánh mắt ý bảo anh nói tiếp.

“Con thấy con cũng không còn nhỏ nữa, hiện giờ cũng muốn có con, cũng không cần phải để cho ba lo lắng nữa.” Anh nhìn về phía Cố Hạ đã đi xa, “Đã từng gặp nhiều phụ nữ như vậy nhưng chỉ muốn sinh con với cô ấy, tuy nhà cô ấy không có tiền nhưng trong nhà thì cô ấy là con gái một, luôn được nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, không kết hôn thì không đồng ý sinh con. Ba ba, ba biết đấy, mấy chuyện sinh con này người phụ nữ phải đồng ý mới được.”

Cố Hạ đi về phía biệt thự, cũng không biết bọn họ đang nói gì, đi một lúc lâu mới thấy rừng cây sau biệt thự hiện ra, lại thấy phía sau có người gọi cô,

“Hạ Hạ”

Cố Hạ quay đầu lại, Triển Thiệu Huy đuổi tới, cô nhìn nhìn phía sau, đã không thấy chiếc xe hơi đâu nữa, Cố Hạ hỏi: “Ba của anh đâu?”

“Ông ấy về rồi, ông ấy không thích ở lại nhà anh.”

Những việc còn lại Cố Hạ không hỏi, cô nhận ra được ba Triển không thích cô, dù sao người vợ trong suy nghĩ của ông ấy cũng không phải người như cô. Triển Thiệu Huy lại nói: “Ba không đồng ý.”

“Em biết rồi.” Sắc mặt Cố Hạ vẫn nhàn nhạt.

“Nhưng mà...” Triển Thiệu Huy cố ý ngừng lại một chút, “Ông ấy cũng không phản đối.”

Triển Thiệu Huy đã làm rất nhiều việc bên phía ba anh, người bên cạnh ông ấy cũng làm rất nhiều cách để đả thông, bọn họ giúp khuyên nhủ, nếu không chuyện của anh và Cố Hạ làm sao mà giấu diếm được ba? Ba đã bị anh mài giũa đến nỗi không còn tính cách trước kia.

“Tính ba anh rất cao ngạo, bình thường hẳn là ông ấy sẽ không tới tìm em, nhưng mà cho dù ông ấy có đồng ý thì có thể em cũng không thấy được đáng về nhiệt tình như ba mẹ em đâu, tạm thời em đừng nghĩ đến chuyện của ông ấy, anh sẽ chuẩn bị tốt mọi thứ.” Triển Thiệu Huy ôm lấy vai Cố Hạ, ánh mắt trong veo giống như một hồ nước mùa thu trên núi cao, anh nhìn gương mặt cô, muốn nhìn thật sâu vào trong nội tâm, “Hạ Hạ, em tin tưởng anh, có phải không?”

Cố Hạ đánh nhẹ vào ngực anh, “Không tin anh thì em còn ở bên cạnh anh làm gì?”

Triển Thiệu Huy nở một nụ cười, nắm lấy tay cô, cùng nhau đi về phía trước, hình dáng của căn biệt thự hoàn toàn hiện ra, cửa chính từ từ hé mở, hồ phun nước ở ngay phía trước, hai người cùng dắt tay nhau chậm rãi bước đi, mười đầu ngón tay đan vào nhau, hai tâm hồn gần kề nhau.

Loại cảm giác an toàn này thật ra không chỉ riêng phụ nữ mới cần mà cả đàn ông cũng hy vọng vào một tình cảm vững chắc, trước kia Cố Hạ bỏ đi mấy năm, anh gần như đã không còn là chính mình, bây giờ Triển Thiệu Huy nhớ lại mà lòng vẫn còn thấy ưu tư. Vẫn là lão Nhị nói đúng, lấy được giấy hôn thú, Cố Hạ có muốn chạy cũng không được, tất cả có thể nằm trong lòng bàn tay của mình. Nếu Cố Hạ không muốn sinh con ngay thì Triển Thiệu Huy càng cảm thấy phải đến cục dân chính làm giấy hôn thú, đến khi ba đồng ý thì có thể làm lễ cưới.

Triển Thiệu Huy thật sự muốn kết hôn, cái ý nghĩ này càng trở nên bức thiết khi có một lần Cố Hạ đi nhờ xe của Nghiêm Hường Vi, ngày đó Triển Thiệu Huy có việc, Cố Hạ có việc phải đi đến khu quy hoạch, lúc chuẩn bị gọi xe về thì gặp được Nghiêm Hường Vi nên Nghiêm Hường Vi thuận đường đưa cô về. Cố Hạ hoàn toàn không nghĩ ngợi gì về chuyện này, cô và Nghiêm Hường Vi vẫn là bạn bè, Nghiêm Hường Vi chủ động thuận đường đưa cô một đoạn, nếu cô từ chối thì ngược lại có vẻ trong lòng mình có quý. Kết quả lúc về lại bị Triển Thiệu Huy phát hiện, anh biết bọn họ không có gì cả nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu.

Ngày đó sau khi nhìn thấy Nghiêm Hường Vi thì Triển Thiệu Huy rất buồn bực, Vệ Nam còn ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, “Phải cưới về nhà mới tính là bà xã của mình, anh xem sao Diêm Vương lớn như vậy mà trước kia còn bị coi là hệ hành tinh mặt trời, toàn bộ con người trên trái đất đều nói vậy thì kết quả có không phải cũng thành có phải, huống chi là một người phụ nữ.”

“Cô ấy luôn nói phải đợi ba mẹ đồng ý, hơn nữa hộ khẩu của cô ấy vẫn còn ở nhà, nằm trong tay mẹ của cô ấy, cô ấy nói cô ấy không dám mượn người nhà.” Triển Thiệu Huy thờ dài, anh cảm thấy Cố Hạ nói không dám mượn người nhà càng giống như đang nói dối hơn, nếu cô là muốn thì mẹ cô làm sao có thể không đưa cho.

“Vậy thì anh càng phải nghĩ cách làm cho được.” Vệ Nam tiếp tục giật dây, “Như lần trước nghe anh nói thì người nhà Cố Hạ vẫn chưa biết tình hình cụ thể của anh, chuyện của anh và tiểu minh tinh kia mặc dù là giả nhưng ngộ nhờ ba mẹ cô ấy biết, lúc ấy anh muốn kết hôn lại càng khó, thừa dịp ba mẹ của cô ấy còn chưa tới thành phố C thì hãy偷偷摸摸 tất cả đi. Nếu không đến lúc ấy ba anh đồng ý mà ba mẹ cô ấy lại không đồng ý, như vậy chắc chắn bác Triển sẽ trở mặt ngay.”

Sắc mặt Triển Thiệu Huy lúc sáng lúc tối, sau nửa ngày mới nặng nề nói: “Tôi sẽ đưa cô ấy đi đăng kí.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Bị gạt

Lúc Cố Hạ biết mình trúng được giải nhất thì dường như không thể tin được, cầm chặt lấy cánh tay của đồng nghiệp Ngụy Tiểu Lâm lay lay, “Là số của tôi sao?”

Ngụy Tiểu Lâm bắt lấy cánh tay của cô, vô cùng kích động: “Là số của cô đấy, thật sự là cô, Cố Hạ sao cô lại may mắn vậy hả? Hai mươi vạn đấy, phải

làm công bao lâu...”

Các cô đang tham gia một hoạt động mở rộng kinh doanh địa ốc, hoạt động này rất được chú trọng tuyên truyền trên internet, là một hoạt động rất hot trên internet, chắc hẳn là vì giải thưởng của nó, phần thưởng theo thứ tự được giảm giá mua nhà một vạn, hai vạn, năm vạn... Giải nhất trị giá hai mươi vạn. Có một đồng nghiệp rất thích nhà ở đây nên lôi kéo những đồng nghiệp khác cùng tham gia hoạt động này, dù sao cũng chỉ cần một cái click chuột, lúc ấy Cô Hạ nghĩ cho dù trúng năm vạn cô cũng không mua nhà, nhà trên trăm vạn dù có giảm giá thì cũng có là gì, trừ khi trúng giải nhất, tự nói với mình chỉ chơi cho vui mà thôi, thuận tiện thử vận may luôn.

Hoạt động này tổng cộng phải trải qua mấy giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là tham gia thi đấu sau đó kiếm một vạn tiền ưu đãi, nhưng mà phải đến nơi bán nhà đăng kí thông tin cá nhân, nộp trước mười vạn trở lên để được thẻ VIP sau đó mới tiếp tục, sau đó lại tham gia thêm các hoạt động khác của chương trình như là một hình thức nâng cấp, cuối cùng vào ngày bắt đầu phiên giao dịch tiến hành rút thăm trúng thưởng, rút từ giải khuyến khích đến giải nhất, Cô Hạ vốn chỉ đến cho vui, về sau cũng tham dự tích cực hơn nhưng bây giờ rất vừa ý với ngôi nhà kia, còn chạy tới làm thẻ VIP. Cuối cùng đến ngày bắt đầu phiên giao dịch cô lại trúng được giải nhất.

Reo mừng cùng Ngụy Tiểu Lâm nửa ngày, nhìn những ánh mắt cực kì hâm mộ, trong lòng Cô Hạ thấy rất thỏa mãn! Thật là muốn cười thật to, lớn tiếng la lên bà đây ăn ở có đức rồi cuộc cũng được đền đáp! Nhân viên bán hàng hỏi, “Tiểu thư, cô muốn mua nhà ở kiểu gì?”

Thật ra Cô Hạ không nghĩ đến chuyện mua nhà, trong tay cũng không có nhiều tiền, mà cũng không thể nào bỏ đi giải thưởng này, cô hỏi: “Giải thưởng này có thể nhượng lại không?”

Nhân viên bán hàng cười ngọt ngào, “Không thể, nếu như cô không mua nhà thì chúng tôi xem như cô đã từ bỏ giải thưởng.”

Gian thương! Cô Hạ nói thầm, còn tưởng rằng có thể quy ra tiền mà nhượng lại, hai mươi vạn quy ra tiền thành mười vạn có thể có người mua, đáng tiếc không thể bán lại được. Ngụy Tiểu Lâm chọc cô, “Sao có thể bỏ được? Giảm giá hai mươi vạn, mua một căn hộ nhỏ cũng được.”

Cô Hạ thở dài, “Mua nhà cần rất nhiều tiền.”

Nhân viên bán hàng thấy cô thật sự không có ý muốn mua nhà, cười nói: “Tiểu thư, cô trúng hai mươi vạn nếu không mua thì chỉ có thể từ bỏ, việc này không thể bàn cãi. Cô có thể mua một căn hộ nhỏ một chút, trừ đi số tiền giảm giá chắc chỉ cần bỏ ra thêm mười vạn nữa, nhà của chúng tôi bán rất chạy, tháng hai sang năm có thể giao nhà, nếu cô không muốn ở hoặc cảm thấy quá nhiều tiền có thể bán lại, kiếm lời hai ba mươi vạn, chờ đến sang năm khu đất này lên cơn sốt giá nhà nhất định sẽ rất cao, cô nghĩ lại đi, bỏ ra hơn mười vạn là có thể kiếm lời nhiều như vậy, làm gì có cơ hội nào tốt như vậy nữa.”

Hai ba mươi vạn, Cô Hạ đi làm công cực muốn chết cũng phải kiếm trong hai ba năm, cơ hội từ trên trời rơi xuống mà không chịu chụp lấy, lúc này Cô Hạ quyết định, “Mua, giới thiệu cho tôi một căn.”

Nhân viên bán hàng bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu, “Cô xem thử căn hộ này đi, giá tiền thấp, không gian lại vừa vặn, hướng tốt...”

Cô Hạ cũng muốn có một căn nhà của riêng mình, không muốn dùng tiền của Triền Thiệu Huy mua, cuối cùng vừa ý một căn nhà hai phòng, hướng nhà cũng không tệ, nhân viên bán hàng cầm máy tính lên tính toán cho cô, tổng giá trị sau khi trừ đi hai mươi vạn giảm giá thì phải trả thêm mười tám vạn, Cô Hạ giao luôn tiền đặt cọc trong ngày. Sau đó nhân viên bán hàng làm giấy tờ, “Chúng mình thư, hộ khẩu, chứng nhận độc thân...”

Ra khỏi trung tâm địa ốc cô gọi điện về nhà, mẹ cô nghe thấy cô muốn mua nhà cũng không phản đối, chỉ dặn dò cô nhất định phải xem kĩ, ngàn vạn lần đừng để bị gạt, kêu đồng chí Tiểu Triền đi xem cùng vân vân... Tôm lại lười nửa ngày, sau đó hỏi cô còn thiếu bao nhiêu tiền, Cô Hạ biết nhà cũng không có sẵn tiền, nói: “Mẹ, tiền cọc có đủ rồi, mẹ giúp con gửi hộ khẩu đến đây nhanh một chút, hôm nay gửi liền nhé, gửi đến công ty của con, con đi kí hợp đồng giao tiền cọc.”

Cô Hạ mừng thầm trong lòng, tự mình kiếm tiền và lấy tiền trong ngân sách của Triền Thiệu Huy là hai chuyện khác nhau, mua nhà được giảm hai mươi vạn, việc này cũng xem như tự mình trả tiền, nếu như sang năm bán đi, hai mươi vạn tới tay, cuối năm sau khu này sốt lên, giá phòng cũng cao lên, Cô Hạ đang nhìn thấy nhân dân tệ vẩy tay với cô.

Chuẩn bị xong tiền và những giấy tờ cần thiết, Cô Hạ vui mừng chạy đến trung tâm địa ốc kí hợp đồng, tiền trôi đi từ thẻ, cầm giấy chứng nhận kiểm tra các thông tin rồi lại kí hợp đồng và giao tiền, nhân viên bán hàng đưa hợp đồng mua nhà cho cô, “Cô Cố, căn nhà cô mua thật sự rất đẹp, sau này còn có vấn đề gì cứ trực tiếp tìm tôi.”

“Cảm ơn cô.” Tuy đột ngột phải bỏ ra hơn mười vạn nhưng Cô Hạ lại cười như hoa tháng tư, bên cạnh truyền tới một giọng nói thuận hậu, “Mua được nhà vui như vậy sao?”

“Đương nhiên là vui rồi, đây là tài sản của mình, hơn nữa tôi cũng mua với giá rất ưu đãi...” Cô Hạ đắc ý cười, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, giọng nói này hình như rất quen, hơn nữa lại là giọng nam, nhìn sang bên cạnh, quả nhiên là Triền Thiệu Huy không biết đã đứng phía sau cô từ khi nào, Cô Hạ biến sắc, “Anh đến đây lúc nào?”

“Một lúc rồi.” Khóe miệng Triền Thiệu Huy nhếch lên thành một đường cong quỷ dị.

Cô Hạ thầm sợ hãi, chuyện này cô không nói với Triền Thiệu Huy, ba ngày trước giao tiền cọc, hôm nay chỉ tới đây hoàn tất thủ tục, chuyện lớn như vậy không nói cho anh biết, nói không chừng Triền Thiệu Huy sẽ tức giận. Nhưng mà cô thấy dáng vẻ của Triền Thiệu Huy không giống như đang tức giận, thờ phào một cái, cười ha ha nói: “Em rất may mắn, trúng giải nhất, ưu đãi rất lớn nên mua một căn nhà nhỏ, vẫn chưa kịp nói với anh.”

“Mua thì mua, em thích tự mua nhà cho mình thì cứ mua, không đủ tiền thì anh có thể giúp em, dù sao đây cũng là tài sản cá nhân của em, anh sẽ không can thiệp.” Triển Thiệu Huy mỉm cười kéo tay cô, “Nếu em đã vui vẻ vì mua được nhà như vậy hay là chúng ta làm thêm một việc vui vẻ nữa đi.”

“Việc gì?” Cô Hạ thấy hôm nay anh độ lượng không tức giận, trên mặt còn hiện lên một vẻ vui thích, cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

“Đợi lát nữa em sẽ biết.”

Nói xong Triển Thiệu Huy thân mật kéo Cô Hạ ra ngoài, Cô Hạ kéo tay anh lại, “Muốn đi thì lát nữa hãy đi, thủ tục còn chưa làm xong mà, em vẫn chưa cầm giấy chứng nhận...”

“Anh sẽ xử lý giúp em, trợ lý anh nuôi đi xử lý chuyện kia chẳng lẽ em còn không tin tin tưởng?” Triển Thiệu Huy vừa ôm vừa kéo cô ra khỏi cửa.

Ngồi trong chiếc xe Lincoln của Triển Thiệu Huy, trần xe là một ngọn đèn chiếu rọi ánh sáng mê ly, đáy lòng Cô Hạ lơ lửng, chiếc xe này vô cùng xa hoa, nhưng cô biết rõ Triển Thiệu Huy rất ít dùng đến nó, bình thường đi ra ngoài nghỉ ngơi giải trí hay tham gia các bữa tiệc mới dùng chiếc xe dài thế này, Triển Thiệu Huy ngồi đối diện ánh mắt hiện lên một nụ cười khó hiểu, nụ cười này pha trộn một chút đắc ý, hưng phấn cùng quý dẽ, anh lấy từ trong tủ rượu một chai rượu vang, rót nửa ly rượu đưa cho Cô Hạ, “Muốn uống một chút không?”

“Không cần.” Thấy anh càng lúc càng vui vẻ, Cô Hạ thật sự nhìn không được nữa mở miệng hỏi, “Hôm nay anh không đi làm sao?”

“Không phải em cũng không đi làm sao?” Khóe miệng Triển Thiệu Huy càng lúc càng rộng ra.

Cô Hạ như bị nghẹn, lại hỏi: “Hôm nay sao lại đi chiếc xe này?”

Triển Thiệu Huy cầm ly rượu ưu nhã uống một ngụm, “Bởi vì hôm nay là một ngày đặc biệt.”

“Đặc biệt cái gì?”

“Em mua nhà...” Triển Thiệu Huy ngừng lại một lúc, như là còn có điều gì chưa nói, sau đó cười cười, “Tối nay anh đã chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến.”

Cô Hạ cảm thấy hôm nay Triển Thiệu Huy rất không bình thường, cô hỏi: “Anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Đến một cơ quan nhà nước.” Triển Thiệu Huy nói thản nhiên như mây trôi nước chảy, “Sẽ mất vài phút, lát nữa xong sẽ dẫn em đi dạo phố mua sắm.”

Xe dừng lại, Cô Hạ mở thật to hai mắt nhìn cánh cửa cục dân chính hiện ra trước mắt, bên trên còn có một tấm biển trắng chữ cục dân chính màu đen sáng rõ đến hoa mắt, cô nhìn thấy Triển Thiệu Huy thong dong nhận lấy một túi nhựa đựng giấy tờ từ trợ lý, trên trong có vài thứ giấy tờ, còn có chứng minh thư, sổ hộ khẩu, chính là bộ giấy tờ lúc này Cô Hạ cầm đi làm giấy tờ nhà.

Cô Hạ biết đây là đâu, cô còn đang tự hỏi sao cô lại may mắn như vậy, trùng giải nhất, thiên hạ này quả nhiên không có bữa cơm trưa miễn phí, nhất định là do Triển Thiệu Huy sắp xếp. Cô nhìn Triển Thiệu Huy chăm chăm, Triển Thiệu Huy vẫn mang dáng vẻ thoải mái sung sướng, đi tới giữ chặt tay cô, “Đi thôi.”

“Không cần mà.” Cô Hạ ngượng ngừng cười, “Việc này quá đột ngột.”

“Dễ dàng không bằng bạo lực, nếu đã chuẩn bị xong hết thì cứ đến thẳng đây đăng kí cho xong, hơn nữa hôm nay hình như cũng không đông người.” Triển Thiệu Huy nói đơn giản như là đang đi vào trung tâm mua sắm mua một bộ quần áo.

Cô Hạ nhìn anh, nói thẳng: “Anh gạt em?”

“Không có nha, chính em muốn mua nhà mà.” Mặt Triển Thiệu Huy tràn đầy vẻ vô tội, lại nghiêm túc nói: “Anh nhớ em nói phải có hộ khẩu mới đi đăng kí kết hôn được, nếu đã lấy được rồi thì còn chần chờ gì nữa?”

“Em có nói sao?” Cô Hạ hỏi xong rồi mới thấy chột dạ, hình như cô có nói như vậy, bị Triển Thiệu Huy thúc giục nên ném vấn đề này sang cho mẹ, tỏ ra mình rất vô tội, không giữ hộ khẩu, không thể làm chủ được, Triển Thiệu Huy có bản lĩnh thì cứ tìm mẹ cô mà đòi... .

“Em đã nói vậy.” Triển Thiệu Huy khẳng định, “Làm người phải nói đến chữ tín.”

Cô Hạ chột dạ, di dời trọng điểm đi, “Sao anh có thể lừa gạt em chứ? Có phải anh đã động tay động chân vào chuyện trùng trùng không? Làm như anh thật là không hề có đạo đức...”

“Không có ai ép em đi mua nhà cả, là tự em cam tâm tình nguyện đi mua. Hơn nữa...” Ánh mắt Triển Thiệu Huy hàm chứa một chút sắc bén, “Chuyện này là do em có ý gạt anh mà.”

Cô Hạ có ý gạt anh chính là lo Triển Thiệu Huy sẽ kéo cô đến cục dân chính, kết quả lại chính là do anh đào hố chờ cô nhảy vào, Cô Hạ không muốn anh gạt cô một cách không minh bạch như vậy, cầu hôn còn chưa ra cần hôn, cô cãi lại anh, “Chính ta gạt em trước, em cảm thấy cực kì tổn thương...”

“Em tổn thương? Em còn mượn Nghiêm Hường Vĩ năm vạn tiền đặt cọc. Em không lấy tiền của anh mà lại tìm đến anh ta nữa đấy?” Giọng điệu của Triển Thiệu Huy ngày càng dồn dập, Cô Hạ không đủ tiền cọc nên mượn tiền Nghiêm Hường Vĩ, cũng lấy một ít của Triển Thiệu Huy nhưng sợ lấy nhiều quá anh sẽ nhận ra mảnh khóa của cô.

Cố Hạ cảm thấy bình thường nhất định anh sẽ nổi giận, một khi Triền Thiệu Huy nổi giận thì sẽ rất đáng sợ, Cố Hạ thật sự không dám động đến anh, một lát sau nghe thấy Triền Thiệu Huy rộng lượng nói: “Không nói mấy việc đó nữa, hôm nay là ngày tốt, tất cả đã chuẩn bị đủ, anh cũng không muốn làm mất vui, dù sao lúc trước chính em đã nói vậy, em không thể nuốt lời với anh.”

Triền Thiệu Huy nắm chặt tay cô, “Đi thôi, lên lầu đăng kí, lát nữa chúng ta sẽ đi ăn mừng.”

Chiều hôm nay quả nhiên cục dân chính không có người nào, ngay cả ảnh chụp Triền Thiệu Huy cũng chuẩn bị xong, tích cực điền vào đơn, đưa cho Cố Hạ kí tên, Cố Hạ do dự nửa ngày, Triền Thiệu Huy bất mãn nói, “Nhanh lên, em đừng làm mất thời gian của người ta.”

Cố Hạ run rẩy kí tên, nhân viên công chứng cầm đơn cùng giấy chứng nhận đánh thông tin vào máy tính, tay chỉ sang bên phải, “Qua bên kia tuyên thệ, sau đó có thể lấy giấy hôn thú.”

Triền Thiệu Huy kéo Cố Hạ đi sang căn phòng bên cạnh, cầm lời thề đọc, nhân viên công chức nói với Triền Thiệu Huy đây là thời khắc đặc biệt ý nghĩa, Triền Thiệu Huy đưa cho người đo tờ tiền mệnh giá lớn, vẫn không quên nói đôi phương thôi lại tờ tiền may mắn thiên trường địa cửu, Cố Hạ nhin không được nhỏ giọng nói thầm “Thật ra tôi bị ép tới đây.”

Một cánh tay vỗ vỗ lưng cô, “Tuyên thệ đi, lát nữa làm thêm bản sao, cho dù em không chịu thề thì giấy hôn thú cũng đã làm xong.”

Đến khi tờ giấy màu đỏ có đóng dấu nổi được đưa tới tay, mặt mày Triền Thiệu Huy hồng hào, ra khỏi cục dân chính anh lại thở dài: “Hôm nay ánh nắng tươi sáng, hoa cỏ cũng nở rộ kiêu diễm!”

Anh ôm eo Cố Hạ, đi vào trong xe, “Bây giờ chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp rồi, chúng ta đi mua mấy bộ quần áo đi, à đúng rồi, hẳn là phải đi mua một đôi nhẫn cưới nữa, mang vào tay để cho người khác hâm mộ chơi.”

Lúc ra về vẫn ngồi trên chiếc xe rộng rãi thoải mái, Cố Hạ cảm túi hồ sơ của mình, túi rất dày, còn có vài thứ giấy tờ kèm theo, bây giờ có thêm một tờ giấy hôn thú nữa, lấy giấy chứng nhận độc thân kia từ trong túi hồ sơ ra lại nhin không được mà thở dài, vừa rồi lúc mua nhà vẫn còn độc thân, bây giờ đi làm gì cũng phải đưa giấy hôn thú ra. Giải thưởng hạng nhất này thật là lớn, thoáng chốc đã biến cô thành người phụ nữ đã kết hôn, bây giờ chỉ còn có thể nhìn tờ chứng nhận độc thân này mà than thở.

Triền Thiệu Huy quét hai mắt qua cô, ngồi bên cạnh cô cười, “Cái này có thể chứng minh ngôi nhà là tài sản trước khi kết hôn của em.”

Cố Hạ trừng mắt liếc anh, vốn không muốn để cho Triền Thiệu Huy thừa dịp mà đắc ý như vậy nhưng mà đến cửa ra vào của cục dân chính, nếu hôm nay cô không đăng kí kết hôn thì cuối cùng sẽ khiến cho hai người ra về không vui vẻ gì. Có mấy thứ giấy tờ này trong tay, vài ngày nữa sớm muộn gì Triền Thiệu Huy cũng nghĩ ra cách bắt cô kết hôn, không bằng cứ để cho mọi người cùng vui vẻ. Cô ném túi hồ sơ sang bên cạnh, hỏi anh: “Khu nhà kia rõ ràng không phải do công ty anh xây dựng, sao anh có thể khiến cho bọn họ tổ chức hoạt động kia? Làm sao anh biết em sẽ tham gia rút thăm?”

“Hoạt động này vốn chính là như vậy, ông chủ công ty địa ốc kia anh cũng rất thân, nước phù sa không thể chảy ra ruộng ngoài, tự em muốn mua nhà chứng tỏ em có lòng tham.” Ngược lại Triền Thiệu Huy có chút bất mãn nói: “Nếu em không mua nhà thì làm sao có thể mang hộ khẩu tới? Rõ ràng chỉ cần là người nhà sẽ đưa cho em lại còn ba lần bốn lượt gạt anh.”

Ba lần bốn lượt cuối cùng vẫn bị anh lừa gạt, Cố Hạ hừ một tiếng từ trong mũi, gian thương đúng là gian thương.

Triền Thiệu Huy dịch người sát vào Cố Hạ, ôm lấy eo cô, ghé sát lại hôn một cái thật kêu lên mặt cô, “Từ nay về sau em phải gọi anh là ông xã, có nghe thấy không?”

Tác giả nói: rốt cuộc cũng đăng kí kết hôn, Triền thiếu thật là hèn hạ, đã lặn xuống nước còn ngoi lên lấy phao!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Ngọt ngào

Chiếc nhẫn kim cương kiểu dáng đơn giản trên tay trái lấp lánh dưới ánh nến, quả nhiên Triền Thiệu Huy đã dẫn cô đi mua một cặp nhẫn, lúc ấy lúc ấy muốn mỗi người đeo một cái, Cố Hạ cảm thấy khi cử hành hôn lễ đeo vào mới phù hợp nhưng anh lại không chịu, bảo hôm nay cũng xem như ngày cưới, quản lí cửa hàng trang sức còn phụ họa thêm vào nói hôm nay đeo cũng rất tốt, Cố Hạ không lay chuyển được anh, dù sao cũng đã lấy giấy hôn thú rồi, đeo thì đeo.

Đến tối quả thật Triền Thiệu Huy đã dẫn cô đi hưởng thụ bữa cơm tối dưới ánh nến như đã nói trước đó, sau khi ăn cơm xong nói muốn đưa cô đi dạo, lái xe đi vài phút, quang cảnh xung quanh rất quen thuộc, xe chạy thẳng vào cửa chính, Cố Hạ kéo tay Triền Thiệu Huy, “Sao lại dẫn em tới trường học?”

Xe hơi dừng lại, Triển Thiệu Huy nắm tay Cố Hạ xuống xe, “Muốn tản bộ với em ở đây.”

Sinh viên đi lại trong vườn trường cũng không nhiều, lúc này, một số sinh viên đang ở trong phòng tự học, một nhóm khác đi làm những chuyện khác, chỉ có số ít rảnh rỗi, xe hơi đậu trên con đường cách bờ hồ không xa, Triển Thiệu Huy nắm tay cô đi đến bên hồ, “Lần đầu tiên gặp em chính là ở bên hồ này.”

Cố Hạ mỉm cười trong lòng, Triển đại thiếu gia đang mang cô đến đây để hoài niệm về chuyện cũ, có thể nhận ra được hôm nay Triển Thiệu Huy cực kì vui vẻ, từ xé chiều đến bây giờ khóe môi luôn không kìm được mà cong lên, mặt cũng nở nụ cười không ngớt. Xuyên qua rừng cây nhỏ bên hồ, cả mặt hồ hiện lên trước mắt, mặt hồ phản chiếu ánh sáng đèn đường tạo thành một số vòng xoáy nhỏ, tán ra ánh sáng nhu hòa làm cho màn đêm càng thêm yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài đôi yêu nhau nắm tay đi ngang qua, có người đùa giỡn, có người thân thiết nói nhỏ, có người trầm tĩnh tản bộ, Triển Thiệu Huy nắm tay Cố Hạ, dường như họ cũng chỉ là một cặp yêu nhau bình thường trong trường.

Bọn họ đi đến một chỗ có phong cảnh khá đẹp, cũng không ít người ở đây, Triển Thiệu Huy nhìn không được mở miệng, “Nhớ năm ấy gặp em, hình như chỗ này vắng vẻ hơn nhiều, một mình em muộn như vậy còn chưa về kí túc xá, ở ngoài này làm gì thế?”

“Không nhớ nữa, chuyện lâu quá rồi, nếu anh không nhắc tới thì căn bản em cũng không nhớ rõ khi đó đã nhìn thấy có người nhảy xuống hồ.” Cố Hạ rất thành thật nói, đã lâu như vậy, một vài chuyện vặt vãnh dần dần cũng bị thời gian xóa đi dấu vết.

Triển Thiệu Huy hừ một tiếng từ mũi, “Chuyện quan trọng như vậy anh nhớ rất rõ, sao em lại không nhớ rõ hả?”

Cố Hạ tỏ ra vô tội, “Vội em mà nói thì cũng không phải chuyện quan trọng, làm sao mà nhớ được?”

“Còn nói không phải chuyện quan trọng?” Triển Thiệu Huy gằn giọng nói.

“Thôi được rồi, cứ coi như là chuyện quan trọng đi.” Cố Hạ thuận theo anh, cười ha ha, “Thật ra đúng là chuyện quan trọng, đó là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau mà. Chắc là khi đó tâm trạng không được tốt nên mới ra đây tản bộ, hình như năm hai có một thời gian rất buồn bực.”

“Sao lại buồn bực?”

“Chắc là vì việc học hành, tình cảm, lại còn bạn học nữa...”

Còn chưa nói xong thì cảm thấy có người nào đó đang nhìn qua với ánh mắt lạnh lẽo, cô ngậm miệng lại ngay, “Không đúng sao?”

Ánh mắt không mấy lương thiện của Triển Thiệu Huy quét qua cô, khi đó Triển Thiệu Huy vẫn chưa xuất hiện trong cuộc sống của Cố Hạ mà còn dám nói là vì chuyện tình cảm, tám phần là bởi vì Quý Phi Dương, tất nhiên Triển Thiệu Huy thấy khó chịu trong lòng, lại gằn giọng nói: “Mấy đứa con nít ranh, không chịu lo học hành, còn buồn bực cái gì!”

“Không phải anh muốn em nói sao?” Cố Hạ tỏ vẻ kháng nghị.

“Hừ, nhưng cũng không muốn em nói những thứ này.” Triển Thiệu Huy cực kì tự nhiên nói, nắm thật chặt tay cô.

“À...” Cố Hạ kéo dài âm cuối, cười cười nói: “Em biết vì sao hôm đó lại tới đây rồi, bởi vì em biết ngày đó sẽ gặp được anh ở đây cho nên mới tới đây chờ anh, chắc là khi đó nghe thấy tiếng duyên phận gọi đến rồi.”

“Cái này thì còn nghe được.” Triển Thiệu Huy tỏ ra thỏa mãn.

Cố Hạ trêu tức anh, “Lừa mình dối người rất vui sao?”

“Cố Hạ, em nói ít đi một câu sẽ chết sao?” Triển Thiệu Huy nghiêng răng nghiêng lợi, rất hiếm khi Cố Hạ nói được một lời dễ nghe.

Cố Hạ cười khanh khách, tiếng cười vang lên bên mặt hồ yên tĩnh như một chiếc chuông bạc đang rung lên, mặt nước êm ả, ánh trăng cong cong treo trên bầu trời, in chiếc bóng nhàn nhạt lên mặt hồ lạnh lẽo, chung quanh gió nhẹ thổi, lá cây hơi đong đưa, tất cả đều trầm tĩnh lại đẹp hoàn hảo.

Hai người nắm tay nhau, đi một đoạn rất dài dọc theo hồ, Triển Thiệu Huy rất cảm khái nói: “Sớm biết chúng ta sẽ kết hôn, sớm biết anh sẽ yêu em như vậy...”

Lỗi tai Cố Hạ dựng thẳng lên, đại thiếu gia nào đó đang nói những lời vô cùng tuyệt diệu.

Triển Thiệu Huy dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: “Lúc trước khi em vào Khải Hoàn, anh nên trong một thời gian ngắn sử dụng quy tắc ngầm với em, sau đó giữ thật chặt em ở bên cạnh, thế thì sẽ không những nặng lâu như vậy.”

Anh rất đặc ý nói: “Ai bảo anh là ông chủ của em chứ?”

“Nếu sớm biết cuối cùng sẽ lọt vào tay anh như vậy thì em sẽ không vào Khải Hoàn, dù đi bán bảo hiểm cũng không vào Khải Hoàn.” Cố Hạ thờ hờn hờn nói, “Huống hồ, anh đã không còn là ông chủ của em nữa.”

“Bây giờ anh là ông xã của em.” Triển Thiệu Huy đặc ý cười, “Ông xã còn có nhiều quyền lợi hơn cả ông chủ.” (bản gốc là “lão bản” và “lão ông” á)

Ông xã đúng là có nhiều quyền lợi hơn ông chủ, ví dụ như trên đường trở về, ở trên xe Triền Thiệu Huy bắt đầu động chân động tay với Cố Hạ, ánh đèn trong xe không sáng lắm, không khí có hơi mập mờ, Triền Thiệu Huy ôm vòng qua lưng Cố Hạ còn tay kia thì có hơi không được an phận, Cố Hạ đánh anh, “Đứng đắn một chút.”

“Chúng ta là vợ chồng mà.” Triền Thiệu Huy nhắc nhở cô, đặt đầu của cô lên vai mình, “Còn một đoạn nữa mới về tới nhà, em nghỉ ngơi một chút đi.”

Anh yên lặng trở lại, đến khi Cố Hạ ngoan ngoãn tựa đầu vào vai của anh thì lại bắt đầu vòng qua ngang hông cô mà giỡn trò, ngón tay chui vào dưới áo của cô, nhẹ nhàng đùa nghịch làn da của cô, Cố Hạ bị anh chọc cho ngứa ngáy, mở to mắt: “Đừng nghịch nữa.”

“Nếu em không phiền vậy thì chúng ta hôn đi.” Anh nói xong thì nâng Cố Hạ lên hôn xuống, trong xe có tiếng nhạc chậm rãi du dương, bình thường trong tình huống này Cố Hạ cũng không cự tuyệt, hai tay vòng lên cổ của anh, mút hương vị của anh vào, cảm nhận được lồng ngực cùng cả cơ thể của anh đang căng thẳng, cô buông lỏng tay, sau đó lại rút lui, chuẩn bị chấm dứt nụ hôn nóng bỏng này thì lại nghe thấy giọng nói mơ hồ của Triền Thiệu Huy: “Đừng ngừng lại.”

Anh dùng một tay giữ lấy gáy của cô, tay kia dùng sức ôm lấy lưng cô, chuyển Cố Hạ đặt lên đầu gối của mình, tiếp tục hôn. Cố Hạ ngồi trên đùi anh, phía dưới vật dằng sau lớp vải kia đang trôi lên chạm vào cô, cô biết anh đã có phản ứng, đầu nghiêng nghiêng cười thành tiếng, chỉ chỉ xuống dưới, “Hình như sắp xảy ra hỏa hoạn rồi nha.”

Triền Thiệu Huy ôm eo của cô, bờ môi vẫn còn lưu luyến trên cổ cô, giọng nói trầm thấp nghèn nghẹn vang lên: “Em giúp anh dập lửa đi.”

“Không có hứng thú.” Cố Hạ vừa nói vừa giật giật vạt áo trước ngực, nghe thấy Triền Thiệu Huy rên lên cô rất vui vẻ, sau đó nhanh chóng nhảy xuống khỏi người anh, cách anh một thước ngồi thật nghiêm chỉnh, “Về nhà rồi nói sau.”

Triền Thiệu Huy trực tiếp áp đảo Cố Hạ ngay tại vị trí ngồi của mình, “Về nhà sao? Anh không đợi được.”

Một tay linh hoạt cởi bỏ nút thắt trên quần của cô, kéo khóa kéo ra, động tác rất điêu luyện, anh đặt cô lên trên, một tay đã luồn vào từ dưới áo, thao việc mà xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô, ngón tay vân vê trái anh đào nhỏ hồng hồng, nhẹ nhàng xoa nắn, Cố Hạ phát ra tiếng thờ gấp, cố gắng nhin xuống, “Buông ra, bị người khác nghe thấy bây giờ.”

“Yên tâm, cách âm rất tốt.” Bức tường gỗ của chiếc xe này có hiệu quả cách âm không tệ, lúc này Triền Thiệu Huy mới phát hiện thì ra xe dài hữu dụng hơn, không gian lớn, lại không bị lái xe quấy rầy, chỗ ngồi cũng đủ thoải mái.

“Đừng, đừng tay, em...” Cố Hạ không muốn chơi trò xe chấn với anh, đẩy anh ra nhưng không được.

Triền Thiệu Huy đè cô xuống, một tay đã kéo quần cô xuống, thăm dò vào trong, lưu luyến vuốt ve nơi tư mật kia, nghe thấy Cố Hạ phát ra âm thanh yêu kiều, trên mặt Triền Thiệu Huy hiện lên một nụ cười tà quái, phun ra luồng khí nóng rực bên tai cô, “Bây giờ chúng ta là vợ chồng hợp pháp, đây chính là nghĩa vụ vợ chồng bình thường.”

“Ai là vợ chồng với anh...” Cố Hạ thật sự muốn mắng anh, từ xế chiều sau khi ra khỏi cục dân chính, trên mặt Triền Thiệu Huy viết hai chữ “đắc ý” thật lớn, nhưng mà cô chưa mắng xong thì đã cảm thấy trên người mát lạnh, quần áo trên người rơi xuống, Triền Thiệu Huy nằm trước ngực cô, hôn hít thân thể của cô, đầu lưỡi vờn ra vẽ vài vòng làm cho toàn thân Cố Hạ đều nóng bừng lên, khẽ hừ những tiếng “A...um...”

Triền Thiệu Huy nghe thấy cô khẽ kêu thành tiếng thì toàn thân càng thêm khô nóng, ngẩng đầu lên, một tay ở phía dưới đã từ từ đi vào, cảm nhận được thân thể Cố Hạ co rút lại, anh cười bên tai cô, “Kiên nhẫn một chút, không thể kêu lớn quá được, nếu không sẽ bị người khác nghe thấy đấy...”

Vừa nói ngón tay vừa xoay vài vòng rồi lại chậm rãi di chuyển, bất thình lình tiến vào thật sâu, Cố Hạ rên lên, bị anh dày dò đến nỗi sắp rơi nước mắt, qua lớp kính thủy tinh trong suốt nhìn thấy ánh đèn đường bên ngoài, Cố Hạ căng thẳng muốn chết, quơ một tay lên, đứt quãng cầu xin: “Đừng như vậy, em không chịu được, trở nhà rồi hãy làm...”

Hai chân của cô kẹp thật chặt, Triền Thiệu Huy không rút ra được, cắn cắn vành tai của cô, “Muốn làm việc ấy với em ngay lúc này, như vậy mới có hứng thú.”

Cố Hạ không ngừng vận vẹo, có làm gì thì thân thể cũng không nhúc nhích được, phía trước chính là lái xe, còn có một người trợ lý khác ngồi trên ghế phụ, Cố Hạ cảm thấy nhất định sẽ bị người ta nghe thấy, cô không vô sỉ như tên Triền Thiệu Huy kia, “Không được, thả em ra, không được như vậy...”

“Nhưng anh lại cảm thấy em rất thích, kích thích như vậy, nhất định em sẽ rất thích.” Triền Thiệu Huy cảm nhận được ngón tay đang thăm dò chỗ kia ngày càng trơn ướt, anh bật ra tiếng cười trầm thấp, ngón tay lại giật giật, “Ướt đầm rồi, nghĩ một đàng nói một nẻo.”

Tay của anh tiếp tục cởi hết quần áo của cô, Cố Hạ như muốn bật khóc, “Van xin anh, buông ra...”

Triền Thiệu Huy ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó dùng vật đang sôi trào của mình cọ vào người cô, “Không thả.”

“Về nhà hãy làm, chúng ta có thể từ từ làm mà.” Về nhà đóng cửa lại muốn làm gì thì làm vẫn tốt hơn ở trên xe.

“Về nhà làm thế nào?” Giọng điệu Triền Thiệu Huy có chú ý hiếp, ngón tay kia vẫn ra vào chậm rãi như cũ.

“Làm thế nào cũng được.” Cố Hạ cưỡng quyết trả lời.

“Về nhà muốn em phải chủ động một chút.” Triền Thiệu Huy tiếp tục dùng lửa nóng đang dâng trào kia cọ vào cô, “Nịnh nọt anh một chút.”

Cố Hạ ngẩng đầu lên hôn nhẹ lên môi của anh, “Chúng ta về nhà rồi tiếp tục.”

Triền Thiệu Huy cười nham hiểm, “Phải gọi anh là gì?”

“Ông... ông xã.” Giọng Cố Hạ rất nhỏ.

“Như vậy không có thành ý.” Triền Thiệu Huy lại dùng ngón tay của mình tỏ vẻ kháng nghị.

“Ông xã...” Cố Hạ gọi lớn hơn, buồn cười nói: “Ông xã, buông em ra, chúng ta về phòng rồi hãy tiếp tục.”

“Tốt lắm, sau này em đã là người của anh.” Triền Thiệu Huy cười càng thêm vô sỉ, ngón tay trong cơ thể cô rút ra, một sợi tơ bạc thật dài xuất hiện trên ngón tay, anh còn đưa ra trước mặt Cố Hạ, “Nhớ rõ lát nữa về nhà phải làm cho anh thỏa mãn, nuột lòi với anh thì kết cục sẽ rất thảm.”

Nhìn thấy Cố Hạ không tình nguyện gật đầu anh mới buông cô ra, Cố Hạ lập tức ngồi dậy, vừa cài nút vừa ngoái đầu nhìn ra cửa sổ, bóng dáng ngôi biệt thự đã bày ra trước mắt, Cố Hạ hung dữ trừng mắt nhìn Triền Thiệu Huy, lại bị anh lừa nữa, sắp về đến nhà rồi nên anh cũng không thể làm nên trò trống gì.

Xe nhanh chóng chạy vào cửa chính, vừa ngừng lại thì Triền Thiệu Huy đã không thể chờ đợi được kéo Cố Hạ về phía phòng ngủ, vô cùng gấp gáp giống như đang đi đầu thai, vào phòng trực tiếp đóng cửa phòng ngủ lại, đẩy Cố Hạ dựa lưng vào cửa phòng, “Chúng ta bắt đầu thôi, vừa rồi tự em nói sẽ thỏa mãn anh đấy.”

Tác giả nói: cảm thấy cuộc sống sau hôn nhân của Cố Hạ sẽ rất chán chớ.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Em bé

Một tờ giấy hôn thú đối với Cố Hạ mà nói tựa như một khế ước bán mình, mà người nắm giữ khế ước bán mình chính là Triền Thiệu Huy mang dáng vẻ dương dương đắc ý, rất giống như một tên địa chủ trong xã hội cũ, mỗi khi uy hiếp bắt Cố Hạ làm gì đó thì sẽ yêu thương nói: “Bây giờ chúng ta là vợ chồng hợp pháp rồi.”

Giọng điệu rất sâu xa, muốn vô sỉ bao nhiêu là có vô sỉ bấy nhiêu.

Kinh khủng nhất là Triền Thiệu Huy còn cầm cái này giấu võ giường oai, mà là lúc vừa tan ca gặp Vệ Nam tại một hội nghị trao đổi rất lớn của thành phố tổ chức, công ty cũng thuê một chỗ dựng sân khấu tiến hành hoạt động tuyên truyền, ngày đó Cố Hạ đi xem hiệu quả của việc tuyên truyền, sau đó nghe thấy có người gọi “Chị dâu”, giọng gọi lớn nghe rất rõ ràng nhưng cô lại cho rằng đang gọi người khác, đến khi Vệ Nam mặc một bộ vest đi tới cất tiếng gọi vang dội “Chị dâu”, lúc ấy Cố Hạ vẫn chưa kịp phản ứng gì, “Anh gọi tôi phải không?”

“Đương nhiên là gọi chị rồi.” Vệ Nam thấy cô không có chút giác ngộ nào thì nụ cười trên mặt càng sáng lạn, ánh mắt đảo qua ngón tay đeo nhẫn của cô, “Chị kết hôn với đại ca, chúng em là người biết tin đầu tiên.”

Lần đầu tiên Cố Hạ nghe thấy một người đàn ông hiền trai khí thế ngút trời xưng hô với mình như thế quả thật vô cùng kinh hãi, thoáng chốc đã thành phụ nữ có chồng nên cũng thấy không quen lắm, ngượng ngùng cười nói: “Hay là cứ gọi tên tôi đi.”

“Vậy sao được? Kết hôn rồi đương nhiên phải khác chứ, nếu không đại ca sẽ thấy không vừa lòng đâu.” Vệ Nam còn có việc nên nói: “Em vào trong đây, tối nay không phải đại ca đã nói cùng nhau ăn cơm sao? Đến lúc đó sẽ chúc mừng chị sau.”

Anh ta vừa đi thì vài đồng nghiệp bên cạnh phát hiện ra Cố Hạ đã đeo nhẫn kết hôn, mồm năm miệng người hỏi cô: “Cố Hạ, cô kết hôn rồi sao?” “Sao lại nhanh như vậy?” “Có phải là có thai rồi nên phải cưới không?”... Bất ngờ nghe thấy cô kết hôn nên mọi ánh mắt đều đảo qua bụng cô, Cố Hạ nhin không được cãi lại, “Đừng nhìn, đừng nhìn, không có đâu!”

Lời đồn còn đi nhanh hơn tốc độ cô trở về văn phòng, vừa về tới công ty thì vài người đồng nghiệp đã chạy tới hỏi cô, Cố Hạ chỉ gật đầu nói: “Vừa nhận giấy hôn thú.”

Nguy Tiểu Lâm khá thân với cô cũng mở miệng hỏi: “Khi nào thì tổ chức lễ cưới?”

“Lễ cưới à...” Cô Hạ đáp ứng, “Nói sau đi, qua năm nay sẽ làm.”

Cô Hạ cũng không biết có thể tổ chức lễ cưới không nữa, ba của Triền Thiệu Huy không đồng ý, nhưng mà hình như Triền Thiệu Huy không hề lo lắng chuyện này chút nào, đến tối còn gọi mấy anh em của anh đến ăn cơm, trên mặt ngoại trừ vẻ vui sướng thì không có lấy một chút sầu lo nào, không nhắc tới lúc nào sẽ tổ chức, ngược lại mấy anh em của anh lại mời anh vài ly, cùng nhau hợp lại chúc anh nhưng mà Triền Thiệu Huy uống vài ly rồi khoác tay, “Không thể uống nhiều được, gần đây tôi đang lên kế hoạch sinh em bé.”

“À” Mọi người ý tứ sâu xa thờ dài một tiếng, Vệ Nam tỏ vẻ vui mừng đầu tiên, “Sinh em bé cũng tốt, sinh thành một đội bóng càng tốt.”

Triền Thiệu Huy sớm đã tính sinh con, sau khi ở cùng với Cô Hạ lại càng muốn hơn, hôm nay anh rất vui vẻ, mặt tràn ngập nụ cười ôm lấy Cô Hạ, “Chúng tôi không sinh nhiều như vậy đâu, cậu và Trần Mộ phải cố gắng lên, sau này tất cả mọi người đều kết hôn hết, đời sau mới có thể lập thành một đội bóng.”

Đàn ông ngồi trên bàn cười ha ha, Cô Hạ nhếch môi cười cho có, Triền Thiệu Huy thật sự rất muốn có con, đến tối sau khi về nhà Triền Thiệu Huy lại ôm lấy Cô Hạ ngồi trong mái đình trong vườn, đầu gác lên vai Cô Hạ, đèn đuốc phía sau biệt thự sáng trưng, ánh sao trên đỉnh đầu cũng lóe sáng, trong bụi cỏ còn có tiếng kêu của một loại côn trùng không biết tên, âm thanh kia nổi bật trong cảnh đêm yên tĩnh, làm cho nội tâm rối loạn cũng phải trầm tĩnh lại. Triền Thiệu Huy ôm eo cô, mở miệng phá vỡ sự yên lặng, “Hạ Hạ, chúng ta sinh em bé đi, anh muốn có một đứa con thuộc về chúng ta.”

Cô Hạ tựa đầu vào vai anh, không nói gì, lại nghe thấy anh nói tiếp: “Chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp, và lại anh cũng sắp 30 rồi, tuổi của em cũng không còn nhỏ, bây giờ sinh con là hợp nhất.”

“Một thời gian nữa đi.” Cô Hạ nhẹ nhàng mở miệng, “Em cảm thấy tất cả tới quá nhanh.”

“Nhanh đâu mà nhanh? Chúng ta đã kéo dài quá lâu rồi, cũng đã lãng phí ba năm rồi.” Triền Thiệu Huy không muốn đợi thêm nữa, muốn nắm lấy tương lai, “Sau này khi có con anh nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt, khi con còn nhỏ sẽ không tổng nó tới trường rồi mặc kệ nó, trẻ con sẽ ồn ào cả ngày, cả nhà chúng ta cùng sống bên nhau, thật tốt”

Cô Hạ nghĩ một lát, mặt hiện lên một chút vui vẻ, ngoài miệng lại nói: “Chúng ta đi chụp một bộ ảnh cưới đi.”

Triền Thiệu Huy cảm thấy cô đang cố ý chuyển đề tài nhưng cũng đồng ý, hôm sau đã chọn một cửa hàng chụp ảnh, đến xem cùng Cô Hạ. Gần đây Triền Thiệu Huy vung tay một cái là một khoản tiền lớn, chọn cho cô vài bộ áo cưới xinh đẹp, lại là đặt hàng từ nước ngoài cho nên thời gian chụp ảnh là cuối tuần.

Hiện nay đa số thời gian Cô Hạ đều ở trong biệt thự ven hồ của Triền Thiệu Huy, chiều hạ một cơn mưa trút xuống, cảnh vật tươi đẹp sáng sủa, cỏ cây đâm chồi xanh um tươi tốt, sau cơn mưa mang theo một hương vị khác lạ, lá cây thon thả đọng lại những giọt nước, tích tụ lại rồi nặng nề yên lặng không tiếng động nhỏ xuống. Trong phòng khách rộng rãi sáng ngời, mặt thảm có vài tấm đệm dựa bị ném lung tung, Cô Hạ và Triền Thiệu Huy không hề có hình tượng ngồi bệt trên mặt thảm, trước mặt đặt một đồng thức ăn vặt, phía trước là chiếc TV đang chiếu phim.

Triền Thiệu Huy mời một đầu bếp từ nước ngoài về chuyên làm bánh kem, tay nghề so ra còn vượt cả đầu bếp của Lão Tam, trong tay Cô Hạ cầm mấy chiếc bánh quy trứng mới ra lò, ăn một miếng lại nhìn lên màn hình, trưa hè nắng nóng chậm rãi trôi qua. Triền Thiệu Huy cũng dứt cho cô một miếng, động tác thân mật, lá cây xanh lướt theo làn gió ngoài cửa sổ thổi vào, ngay cả Cô Hạ cũng nhịn không được phải kêu lên: “Ngôi nhà này cũng anh đúng là không tồi.”

“Không phải nhà của anh mà là nhà của chúng ta. Từ nay về sau chúng ta sẽ ở đây cả đời, cũng không uống lúc trước khi xây nó lại tốn nhiều công sức như vậy.” Anh mang theo nụ cười tranh công, “Em xem chắc có vài thứ phải thay đổi, anh tính đổi vài thứ đồ vật trong nhà, tân hôn thì tất nhiên phải trang trí lại phòng ngủ, thay đổi thành phong cách chính tề một chút.”

“Tùy anh, em chẳng có tâm trí mà làm mấy việc đó.” Cô Hạ ôm gối lười biếng nằm tựa vào lồng ngực của Triền Thiệu Huy, mắt nhìn chăm chăm vào TV.

Lúc Trịnh Giang Hà tới thì hai người vẫn còn rúc vào nhau xem phim nên nhịn không được cười hắc hắc nói một câu, “Quản gia đã báo em sẽ tới, biết hai người rất ân ái rồi nhưng tốt xấu gì cũng phải chú ý đến hình tượng chứ.”

Triền Thiệu Huy chưa bao giờ xem anh em mình là người ngoài, cũng chẳng muốn đề ý tới anh ta, ngược lại trông thấy phía sau anh ta có một đứa trẻ ba bốn tuổi, hỏi: “Sao cậu lại mang nó tới đây? Ba của nó chịu cho cậu tùy tiện mang con của anh ta ra ngoài sao?”

“Gặp được ngoài kia, nó đang đánh nhau, bị hai đứa trẻ đuổi theo, em dẫn nó tới đây, lát nữa chị dâu thứ hai (Trần Mộ) trông thấy nó nhất định sẽ rất vui.”

Cô Hạ nhìn thấy cùng đi vào nhà còn có một đứa trẻ giống như có dòng máu Á Âu, thân hình mặc dù không lớn nhưng nhìn rất hoạt bát, làn da trắng nõn, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, trên lưng còn đeo một cái ba lô nhỏ. Cô Hạ đứng lên từ trên mặt thảm, “Đứa trẻ này ở đâu đến vậy? Trông thật xinh đẹp.”

“Chính là đứa trẻ biết đánh bài mà anh đã nói với em đó, rất thông minh, còn rất vui vẻ khôi hài.” Triền Thiệu Huy đứng bên cạnh nói, đứa bé kia nhìn thấy Triền Thiệu Huy thì chủ động chào hỏi, “Chào chú Triền.”

Giọng nói của đứa trẻ trong veo, Cô Hạ đi đến ngồi xổm xuống trước mặt bé, vừa đẹp trai lại vừa đáng yêu, đôi mắt lớn, hàng lông mi thật dài, Cô Hạ dỗ ngọt bé: “Bạn nhỏ, em thật là đẹp trai, nói cho chị biết em tên gì nào?”

“Còn gọi chị à? Mẹ của thằng bé cùng tuổi với em, gọi em là dì thì đúng hơn.” Triền Thiệu Huy nói chen vào nhưng đứa bé kia lại không gọi Cố Hạ là dì, cười thật ngọt ngào: “Cô gái xinh đẹp, em tên là Long Thành, mọi người đều gọi em là Thành Thành, trông chị cũng rất xinh đẹp.”

“Còn gọi chị là cô gái xinh đẹp nữa sao.” Cố Hạ rất vui mừng, mặt cười đến nở hoa.

“Nó trông thấy cô gái trẻ tuổi nào mà chẳng gọi là cô gái xinh đẹp.” Triền Thiệu Huy đứng bên cạnh kéo Cố Hạ xuống đài, “Cho nên em đừng đắc ý như vậy.”

Long Thành gãi đầu, “Không phải đâu, chỉ có người xinh đẹp em mới gọi thế thôi.”

Cố Hạ cười sáng lạn, “Nếu không xinh đẹp?”

“Thì kêu là chị.” Long Thành trả lời.

“Thật đáng yêu.” Cố Hạ thật sự muốn nhéo lên mặt bé vài cái nhưng cố gắng không chế đôi tay đang muốn rục rịch của mình, cười nói với Triền Thiệu Huy: “Thằng bé là con của cô bạn học cùng trường với em sao? Đã lớn vậy rồi đây, quả nhiên là biết làm cho người khác vui, vừa thông minh lại vừa đáng yêu.”

“Bình thường thì thấy rất lâu lỉnh đáng yêu nhưng lại thường xuyên đánh nhau, tinh thần cực kì hăng hái, giọng nói thì có thể truyền từ nhà nó đến nhà anh.” Triền Thiệu Huy nói.

Thành Thành nhìn tay Triền Thiệu Huy đặt trên vai Cố Hạ rồi lại nhìn Cố Hạ cười ngọt ngào, “Cô gái xinh đẹp, chị thật sự rất xinh đẹp, em có cái này muốn tặng chị.”

Cố Hạ cười toe toét, “Vậy sao? Có thứ gì thế?”

Long Thành tháo ba lô nhỏ sau lưng xuống, mở ba lô lấy ra một vỏ sò rất đẹp, bàn tay nhỏ bé đưa tới, “Cô gái xinh đẹp, tặng cho chị, em nhặt ở bờ biển đây.”

Cố Hạ nhận lấy, màu sắc của vỏ sò kia rất đẹp, hình thù kì lạ, làm vật trang trí cũng không tệ, Cố Hạ mỉm cười cảm tay Thành Thành khen, “Thành Thành vừa ngoan lại vừa đáng yêu.”

Thành Thành chờ đợi nhìn cô, đợi một lúc lâu không thấy Cố Hạ nói gì khác, đảo con ngươi đen nhánh, ngửa đầu nhìn sang Triền Thiệu Huy, Triền Thiệu Huy gõ lên đầu Cố Hạ: “Em đã nhận quà của nó thì cũng phải có qua có lại tặng lại cho thằng bé một món quà, cái gì cũng chậm hiểu như vậy.” Triền Thiệu Huy không có kiên nhẫn chờ con nít, mở miệng hỏi: “Thành Thành muốn cái gì, cứ nói thẳng ra.”

Nghe được những lời này, Thành Thành nhanh chóng lấy một tập truyện tranh từ trong ba lô ra, mở một trang ra, chỉ vào món đồ trong đó, mong chờ nhìn Triền Thiệu Huy, “Chú Triền, cháu muốn cái này, cả bộ.”

Thứ bé muốn chính là món đồ chơi hoạt hình trọn bộ, hơn nữa là sản phẩm sản xuất từ Mỹ, giá cả không tiện nói, chủ yếu là không dễ gì sưu tầm được trọn bộ, ở trong nước chắc hẳn là không mua được. Triền Thiệu Huy cười cười, “Được, chú sẽ nhanh chóng mua tặng cho cháu.”

Trịnh Giang Hà đứng bên cạnh nói chen vào, “Đứa nhỏ này thật thông minh, lần trước nó cũng dùng phương pháp này để nịnh nọt chị dâu thứ hai, lừa được trọn bộ mô hình xe hơi từ chỗ nhị ca, khoảng chừng hơn ba trăm cỗ xe, nhị ca đồng ý, kết quả phải sưu tầm hơn một tháng. Đại ca, em cảm thấy trọn bộ lần này cũng không dễ mua đâu.”

“Cậu đã nói nó thông minh, nếu dễ dàng mua được thì nó sẽ không bắt ba nó mua sao? Tám phần là Long Trạch ngại phiền không muốn mua cho nó. Nhưng mà bây giờ tất cả mọi người đều đang vui, phiền phức một chút cũng không sao.” Triền Thiệu Huy nói, Cố Hạ đứng cạnh lại trêu chọc bé, cô cười tươi như hoa, “Thì ra cậu bé có ý này nha, nhưng mà thật sự rất thông minh, nếu em mà có một đứa con như vậy thì nó muốn gì em cũng mua cho nó.” Cô ngồi cạnh bé cười, “Thành Thành hôn đi một cái được không?”

Thành Thành được thỏa mãn nguyện vọng nên rất vui, ghé sát lại hôn lên mặt Cố Hạ một cái.

“Thật lâu lỉnh đáng yêu.” Cố Hạ chỉ vào Triền Thiệu Huy đứng bên cạnh nói, “Hôn chú Triền một cái nữa được không?”

Triền Thiệu Huy không thêm con nhà người khác làm mấy hành động này, nhưng không muốn ở trước mặt Cố Hạ tỏ ra mình không thích gần gũi với trẻ con, sắc mặt nhàn nhạt, không ngờ Thành Thành lại lắc đầu, hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: “Cháu chỉ hôn những cô gái xinh đẹp.”

“Quý nhỏ háo sắc.” Trịnh Giang Hà cười thành tiếng.

Cố Hạ nghe nói Long Trạch là con lai, đứa con Thành Thành càng giống ba, ngoại hình cũng có vài phần giống con lai, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt phải đen nhánh, thâm thúy lại hoạt bát, Cố Hạ càng nhìn càng yêu mến, nhìn Triền Thiệu Huy, nhìn không được thờ dài, “Em cũng muốn sinh một cục cưng là con lai, con mà trông giống anh thì chẳng thích chút nào.”

Triền Thiệu Huy cười lạnh một tiếng, âm trầm nói: “Nếu con mà không giống anh thì nhất định em phải chết.”

Cố Hạ nhìn sắc mặt không mấy lương thiện của Triền Thiệu Huy, nhìn không được le lưỡi ra, kéo Thành Thành sang bên cạnh chơi, đưa món bánh kem

mới lạ cho bé ăn, kết quả Thành Thành lại không thích ăn đồ ngọt lắm, Triển Thiệu Huy nói Thành Thành thích ăn thịt nướng, Cố Hạ kéo thẳng thẳng bé vào nhà bếp tìm không ít thịt cho bé ăn, khiến cho bé rất vui.

Nhưng mà không chơi được bao lâu thì tiếng chuông điện thoại tiếng thú vật lại truyền ra từ ba lô trên lưng của Thành Thành, Thành Thành lấy điện thoại từ trong túi ra nghe, ba ở nhà đang thúc giục bé nhanh chóng trở về.

Cố Hạ còn muốn chơi cùng với bé, dự dồ nói lát nữa sẽ đưa bé về, dự dồ một đứa bé rất dễ, nhưng 20 phút sau Long Trạch đã tìm tới cửa, muốn đưa bé về, Triển Thiệu Huy cũng không muốn làm Cố Hạ mất hứng, nói với Long Trạch: “Về nhà có gì mà chơi, để cho nó ở đây chơi một lát nữa, anh không thấy nó rất vui vẻ sao.”

“Là anh muốn chơi thêm một lúc thì có. Nếu muốn thì tự mà sinh một đứa đi, đừng nó suốt ngày kéo con tôi sang chơi, còn nữa sau này đừng có mà kéo con tôi đi chơi mất chước, anh mà có con cũng sẽ không muốn con mình đi đánh bài như vậy.” Long Trạch không chút khách khí nói.

Triển Thiệu Huy bất mãn, vội vàng kéo Cố Hạ qua, “Hạ Hạ, chúng ta cũng sinh một đứa, để cho anh ta suốt ngày đắc ý như vậy, chúng ta sinh một đứa đáng yêu hơn đi.”

Cố Hạ cười, “Được”

Triển Thiệu Huy dừng lại một lúc, đột nhiên quay đầu lại, dường như không thể tin được, “Em nói thật sao? Chúng ta sẽ sinh em bé sao?”

Cố Hạ chớp chớp mắt, tràn ngập vui vẻ, “Trẻ con vừa thú vị vừa đáng yêu, em cảm thấy sinh con cùng với anh đứa trẻ cũng sẽ rất xinh đẹp.”

Triển Thiệu Huy ôm eo Cố Hạ từ phía sau, hôn lên gò má cô một cái tỏ ra mình rất vui sướng, “Anh sẽ thương nó, cũng sẽ thương em.”

Ba con Long Trạch chào tạm biệt mọi người, Thành Thành vẫy vẫy tay, vẫn không quên nhắc nhở Triển Thiệu Huy về món quà của mình, đi theo sau lưng ba ra ngoài cửa, thân hình nhỏ nhắn nhảy dựng lên, chạy tới phía trước ba mình, đứng nguyên tại chỗ nhìn ba, thấy ba đuổi gần đến chạy chạy đi, sức lực như không bao giờ hết.

Cố Hạ nhìn theo bóng lưng bọn họ, gương mặt vui vẻ, “Có con lại càng giống như một gia đình nhỏ. Bây giờ trước tiên chúng ta đi chụp ảnh cưới đã, nếu không đến khi bụng to ra sẽ không thể mặc váy cưới được nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Kết cục

Cố Hạ mặc một chiếc áo cưới thật dài màu trắng, tóc được thả tự nhiên, dùng vài bông hoa tươi làm trang sức, khác hẳn cách ăn mặc khi tham gia tiệc tùng, không có đồ trang sức sang trọng, thiếu đi vài phần quý phái nhưng lại tôn thêm vài phần hoạt bát, váy dài rũ xuống, cô đứng trước gương cẩn thận quan sát chiếc váy này, đến khi nhìn thấy hình ảnh của Triển Thiệu Huy, quay đầu lại, “Có đẹp không?”

Triển Thiệu Huy đứng sau lưng cô không nhúc nhích vài giây, sắc mặt có vẻ giật mình, thấy Cố Hạ nhìn anh mới đi tới, thấp giọng nói hai chữ, “Rất đẹp.”

“Em rất thích bộ này, nghe nói anh đặt riêng từ nước ngoài, bọn họ nói bộ này chụp ngoại cảnh hay trong phòng đều thích hợp...”

Cố Hạ nói, Triển Thiệu Huy đứng bên cạnh không có phản ứng gì, anh dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cánh tay trần của cô, sau nửa ngày mới trầm thấp nói: “Hạ Hạ, anh không muốn chụp hình cưới.”

“Anh không thích sao?” Cố Hạ tỏ vẻ hơi thất vọng.

Triển Thiệu Huy bước đến sòng vai cùng cô, ôm lấy vai cô, thật lâu sau mới nói: “Anh không muốn chỉ chụp hình cưới, anh muốn tổ chức lễ cưới.”

Cố Hạ cười mà không nói, đứng trước gương cẩn thận ngắm nghía, ai cũng nói phụ nữ mặc áo cưới là đẹp nhất, cô cũng từng mặc những bộ lễ phục xa xỉ nhưng khi mặc chiếc váy cưới này vào mới cảm thấy không hề giống vậy, ánh mắt không kim được toát ra một nụ cười hạnh phúc. Triển Thiệu Huy đứng yên bên cạnh cô thật lâu mới kéo tay cô đi chụp ảnh, không chịu chụp trong phòng, anh nói muốn đi chụp ngoại cảnh.

Địa điểm chụp ngoại cảnh đều là những nơi Cố Hạ chưa từng đi đến, trước kia chưa từng nghe qua người của cửa hàng ảnh cưới nói địa điểm mà Triển Thiệu Huy chọn có khung cảnh khá đẹp, cầu nhỏ có nước chảy, cây cối um tùm, hai người dưới sự chỉ dẫn của thợ chụp ảnh tạo rất nhiều tư thế, mặc dù mệt nhưng rất vui.

Chụp một lúc, Cố Hạ lơ đãng nghiêng đầu thì nhìn thấy xa xa có vài bóng người đi đến, hình như bọn họ đang đi về phía này, cách khá xa nên không thấy được hình dáng của bọn họ. Triển Thiệu Huy cũng nhìn thấy, không để ý lắm, ôm eo rồi cắn vào lỗ tai cô, “Chuyên tâm một chút.”

Tuy cách khá xa nhưng Triển Thiệu Huy cũng biết người kia là ai, không thèm để ý ôm Cố Hạ nhìn vào ống kính cười, thỉnh thoảng còn dặn dò vài câu với thợ chụp ảnh.

Hai người trước anh trở về nhà chính, Triển Thiệu Huy thành thần thành khẩn nói: “Ba, con muốn kết hôn.”

Ba Triển ngồi trong phòng khách bưng ly trà, trên mặt không nhìn ra biểu hiện vui buồn gì, thật lâu sau mới thản nhiên như mây trôi nước chảy nói ba chữ: “Ba biết rồi.”

“Ba sẽ tới tham gia hôn lễ của con, phải không?” Triển Thiệu Huy nhìn ba mình.

“Rảnh thì đi.” Ba Triển biết đứa con này muốn kết hôn, anh đã mang người tới nhà chính chuẩn bị chụp ảnh cưới, đó đã là chuyện chắc chắn, lễ phục kết hôn không thể mặc tùy tiện, ngày đó ba Triển còn cầm ống nhòm nhìn, thấy con mình cười rất vui vẻ, nụ cười phát ra từ trong lòng, ba Triển không thể nói rõ đó là cảm giác gì, khi đó đáy lòng có chút cảm động, xem ra con mình thật sự yêu mến cô gái kia. Có những nhằng nhãi thì chuyện đứa con kết hôn cũng không thể thay đổi, chỉ khiến cho cha con bất hòa, ba Triển thở dài: “Thật sự ba không thích người con lựa chọn, nhưng mà Thiệu Huy, ba cũng chỉ có một đứa con trai là con nên luôn hy vọng con sống thật vui vẻ.”

Tương đương với lời đồng ý, Triển Thiệu Huy vui mừng nhường này, “Cảm ơn ba. Chuyện của công ty con sẽ xử lý thật tốt, mặc dù không dựa vào chuyện hôn nhân nhưng mà con sẽ quản lý việc kinh doanh thật tốt.”

Ba Triển “Ừ” một tiếng, lại nhắc nhở anh: “Chú ý sức khỏe một chút, đừng quá vất vả. Còn nữa, mau chóng sinh cho ba một đứa cháu nội.”

“Tuân lệnh.” Triển Thiệu Huy làm tư thế tuân lệnh.

Triển Thiệu Huy sợ đêm dài lắm mộng nên lập tức quyết định thời gian tổ chức lễ cưới, đến tối Cố Hạ trở về thì thấy anh không ngừng gọi điện thoại, “Cậu đi tìm lão Nhị, nói cậu ta lên danh sách khách mời, có chuyện gì cứ trực tiếp hỏi cậu ta. Chuyện gì cũng hỏi tôi, tôi làm sao mà xoay kịp...” “Hình thức tổ chức hôn lễ chậm nhất là ba ngày sau phải có... Bọn họ làm không xong thì đổi chỗ khác, không còn bao nhiêu thời gian nữa đâu...”

Nghe giống như đang sắp xếp công việc kết hôn vậy, Cố Hạ ngồi đối diện anh không ngừng nhìn anh, khi Triển Thiệu Huy cầm điện thoại là khi lộ ra tư thế của một ông chủ nhất, chỉ huy đâu vào đấy, nhanh chóng mà trôi chảy, đến khi cúp điện thoại, anh mới nói: “Anh đã định ngày kết hôn rồi, nửa tháng sau.”

Tự nhiên như ông chủ đang thông báo với nhân viên, Cố Hạ tỏ ra giật mình, “Nửa tháng sau?”

“Ba anh đã ngầm đồng ý, làm xong sớm mới yên tâm, thời gian có hơi gấp, em lên danh sách khách mời đi, ở nhà chuẩn bị kỹ lưỡng cho việc này.” Về mặt Triển Thiệu Huy rất vui sướng.

Cố Hạ kháng nghị, “Em cũng là người trong cuộc, sao anh không thương lượng với em trước?”

“Không phải bây giờ anh đang nói với em sao? Nếu em không thích thì cứ nói chuyện với công ty tổ chức hôn lễ, có yêu cầu gì thì cứ nói.”

“Cài này không phải là anh đang thương lượng với em mà chỉ là báo cho em biết.” Cố Hạ yếu ớt nói.

“Không phải đều giống nhau cả sao?” Triển Thiệu Huy kéo cô tới, “Dù sao chúng ta cũng kết hôn, em sắp thành cô dâu rồi, không vui sao?”

Lúc đi đăng ký cũng bị anh lừa gạt cường bức đến cục dân chính, bây giờ lại thông báo kết hôn với cô, Cố Hạ muốn kháng nghị với anh để đề cao vị trí của mình, “Anh còn chưa cầu hôn em, nói muốn kết hôn...”

Một tiếng chuông điện thoại di động cắt đứt lời kháng nghị của cô, là của trợ lý gọi tới hỏi về công việc cụ thể trong hôn lễ, Triển Thiệu Huy vội vàng nhận, “Cắt hợp đồng với công ty tổ chức tiệc đi, giải thích với bọn họ một chút hoặc cứ làm theo hợp đồng mà bồi thường tiền là được, chuyện này cũng tới hỏi...”

Kết hôn là chuyện lớn, dù tất cả có thể giản lược được nhưng cũng có nhiều việc phải sắp xếp, chờ anh cúp điện thoại thì Triển Thiệu Huy lại xem xét lịch trình trên điện thoại, chừa ra một chút thời gian hỏi cô: “Vừa rồi em muốn nói gì? À, em đã ăn cơm chưa? Hôm nay có việc nên không thể đi đón em được.”

“Ăn rồi.” Cố Hạ vẫn tiếp tục muốn nói nhưng lại nghe Triển Thiệu Huy nói: “À, đúng rồi, xem em ngày nào đó đón ba mẹ em đến đây đi.”

“Ừm” Cố Hạ bị anh đánh lạc hướng như vậy nên cũng không kháng nghị nữa, thôi, nhìn anh tích cực chuẩn bị cho lễ cưới như vậy nên cũng lười phải nói.

Hai người trở nhà họ Hạ một lần nữa, lần này trở về Triển Thiệu Huy mang theo càng nhiều quà, mẹ Cố nghe nói bọn họ đã đăng ký kết hôn tuy cảm thấy hơi nhanh nhưng cũng không nói gì, dù sao không lấy mục đích kết hôn để nói chuyện yêu đương chỉ là đùa giỡn qua đường, hai người thật sự kết hôn mới là chuyện lớn.

Ba Triển ngầm đồng ý cho bọn họ kết hôn không có nghĩa là ông đồng ý cho trắng trợn tuyên truyền giống trống khua chiêng tổ chức lễ cưới nên lễ cưới chỉ tổ chức nho nhỏ. Tiêu chuẩn đơn giản trong mắt Triển Thiệu Huy này cũng đã làm Cố Hạ cảm thấy rất phiền toái, mỗi ngày công ty tổ chức lễ cưới gọi cho cô vô số cuộc điện thoại, chuyện gì cũng bắt cô phải xác nhận mới bắt tay vào làm, cuối cùng Cố Hạ thấy phiền quá nên chạy đến chỗ Triển

Thiếu Huy giải tỏa: “Nếu bọn họ cứ gọi điện cho em nữa thì em sẽ không kết hôn nữa đâu, anh có nhiều trợ lý như vậy, sao việc gì cũng đến hỏi em thế?”

“Không phải vì sợ em không hài lòng sao?”

“Anh xem người như anh mà em cũng không kén chọn thì lẽ cưới có cái gì mà phải kén chọn?” Cổ Hạ reo lên.

Triển Thiếu Huy ngạo nghễ nói: “Chẳng lẽ em còn chưa vừa ý với con người của anh?”

Ánh mắt Cổ Hạ lơ đãng, trả lời anh một cách sâu xa, “Đã biết rồi còn phải hỏi làm gì nữa.”

Triển Thiếu Huy âm trầm cười, “Đáng tiếc em không còn cơ hội nữa.”

Triển Thiếu Huy thật sự muốn trừng phạt Cổ Hạ nhưng gần đây anh em của anh phải nói đã gần kết hôn nên phải tách nhau ra cho nên gần đây hai người không ở cùng nhau khiến cho lòng Triển Thiếu Huy rất ngứa ngáy khó nhịn.

Công ty tổ chức lễ cưới không phiền cô nữa khiến cho Cổ Hạ cực kì thoải mái, suốt ngày cùng mấy người bạn cả nam lẫn nữ đi dạo phố ăn cơm, bảo là muốn hưởng thụ thời gian độc thân cuối cùng, cộng thêm trong tay có nhiều tiền cũng khiến cho cô thoải mái hơn, cuối tuần còn đi ca hát với bạn bè đến khuya, xung quanh quá ồn ào nên cũng không nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Triển Thiếu Huy nghe nói cô không có ở nhà lại không tìm thấy cô nên sợ cô gặp chuyện không may, chuẩn bị lật tung cả thành phố C lên, kết quả anh gặp đến mức như con kiến ngồi trên chảo dầu, người phụ nữ mình muốn tìm kia lại đang tiêu điều tự tại khiến cho anh rất căm hận, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: Cổ Hạ, đợi cho lễ cưới chấm dứt sẽ trừng phạt em sau.

Nhưng mà bây giờ thì Triển Thiếu Huy chỉ có thể làm mặt đen giáo dục Cổ Hạ như đang giáo dục học sinh tiểu học, Cổ Hạ hoàn toàn không nghe lọt, cười hí hí kéo cánh tay anh đóng cửa nửa ngày, trong lòng anh cũng nguôi ngoai phần nào.

Khách tham dự hôn lễ không nhiều lắm, chỉ là một ít bạn bè hai bên, một số thủ tục cũng được giản lược bớt, vốn người dẫn chương trình muốn nói thêm vài câu nhưng kết quả lại thấy ánh mắt sắc bén của Triển Thiếu Huy nên không dám nói nhảm nữa mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Đối với lễ cưới, ba Triển ngồi trên ghế lại có suy nghĩ: Thằng con thối tha này, nếu ba mày trẻ lại mười tuổi, sức khỏe đỡ hơn thì tuyệt đối sẽ không đồng ý cho hai đứa kết hôn!

Ba mẹ Cổ lại nghĩ: Hai đứa nhỏ này thật là kị cục, không nói thật cho ba mẹ biết, còn tiền trăm hậu tẩu trộm sổ hộ khẩu đi đăng kí kết hôn. Nếu sớm biết Triển Thiếu Huy sinh ra trong nhà giàu có, công việc kinh doanh lớn như vậy thì ba mẹ tuyệt đối không đồng ý cho kết hôn!

Chỉ tiếc trên đời này không có hai chữ hồi hận, thời gian cũng không thể quay ngược lại, ánh đèn của ngọn đèn thủy tinh trên trần nhà cao cao chiếu xuống, hoa hồng đỏ như lửa kiêu diễm, không khí của lễ cưới rất vui, cô dâu chú rể trong lời chúc phúc của mọi người mặt cười tươi như hoa đào, sau đó mở champagne rót rượu vào tháp rượu, người ngồi bên dưới cũng nâng ly lên, cùng nhau chứng kiến lời hứa hẹn của hai người.

Hai người yêu nhau, nguyện ý tạo nên lời hứa hẹn cả đời, kết hôn thật ra cũng không khó như tưởng tượng.

Không khí của lễ cưới rất náo nhiệt, Cổ Hạ nắm chặt tay anh, ghé sát vào tai anh khẽ nói: “Không nghĩ tới chúng ta đã thật sự kết hôn.”

“Sao lại không nghĩ tới?” Triển Thiếu Huy nhún mày, “Anh biết sớm muộn gì em cũng là của anh, từ trong ra ngoài đều sẽ là của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Phiên ngoại 1 Phòng tập thể thao

Triển Thiếu Huy thường thức dậy lúc 6h, nhưng mà từ sau khi ở cùng với Cổ Hạ thì mỗi tuần sẽ cho mình thoải mái một hai ngày, cùng nằm nướng với Cổ Hạ trên giường, hưởng thụ thời gian triền miên kiêu diễm. Đại đa số về sau anh đều thức dậy lúc 6h giờ tập thể dục một tiếng, sau đó tắm rửa rồi lại về phòng dùng cách của mình gọi Cổ Hạ dậy ăn sáng. Sáng sớm động tác của anh rất nhẹ, sau khi Cổ Hạ đã quen thì căn bản sẽ không bị thức giấc, vẫn chìm đắm trong mộng đẹp như trước.

Bình thường phải đi làm, Triển Thiếu Huy rất thích tắm rửa xong sau đó quay lại giường nằm ôm cô, gọi cô vài lần, gần đây Cổ Hạ chỉ ừm vài tiếng rồi vẫn như cũ nhắm chặt mắt lại, không dậy nổi. Triển Thiếu Huy vén chăn chui vào, không nặng không nhẹ hôn lên cổ và lên môi cô, đôi bàn tay vuốt ve bừa bãi trên người cô, mới đầu cực kì dịu dàng, về sau động tác ngày càng mạnh, chỉ trong chớp lát Cổ Hạ đã bị anh làm thức giấc, Triển Thiếu Huy còn ôm lấy cô, cười nói: “Dậy đi, con heo nhỏ lười biếng.”

Nói xong lại hôn xuống, nói là phải dậy đi làm nhưng cuối cùng ngọn lửa lan nhanh không dập nổi, hai người lại mây mưa thất thường một lúc, cuối cùng cả hai cùng đi làm muộn. Triển Thiếu Huy là ông chủ đương nhiên không có ai dám hỏi đến, hiện giờ Cổ Hạ là bà Triển, ông chủ của công ty cô trên căn bản rất nể nang cô, trong lòng Cổ Hạ cũng hiểu rõ, ngược lại rất chủ động tích cực làm việc.

Ngày hôm đó là cuối tuần, sáng sớm Cố Hạ buồn nôn nên tỉnh lại, chạy vào nhà vệ sinh, Triển Thiệu Huy đã không còn trên giường, nhìn đồng hồ chắc là đang ở dưới phòng tập. Lát nữa Triển Thiệu Huy lên nhất định sẽ trêu chọc cô, bình thường cuối tuần hai người không ăn điểm tâm sớm, Cố Hạ nằm trên giường không ngủ được, tạm thời nổi hứng mặc đồ ngủ, nhớ tới đã lâu không xem xét tình hình Triển Thiệu Huy tập thể thao nên rời khỏi giường.

Phòng tập dưới lầu rất lớn, Cố Hạ rón ra rón rén đẩy cửa vào, Triển Thiệu Huy đang nằm trên máy tập đẩy tạ, không mặc áo, anh nhìn thấy Cố Hạ thì có hơi bất ngờ, ngừng động tác lại, hỏi: “Hôm nay là cuối tuần, sao em lại chịu dậy sớm thế?”

“Tỉnh rồi không ngủ lại được nữa nên nghĩ xuống đây một lát, lát nữa ra vườn hoa tản bộ.” Cố Hạ đứng bên cạnh anh.

“Không khí buổi sáng rất tốt, nếu mỗi ngày em đều dậy sớm thì có thể tập thể dục cùng anh, như vậy là tốt nhất.” Triển Thiệu Huy duy trì tần suất hô hấp của mình, tiếp tục đẩy tạ.

Trên người anh đã ướt đầm một lớp mồ hôi, cơ ngực và cơ bụng theo động tác căng tràn mạnh mẽ, Triển Thiệu Huy không có gắng hết sức để luyện cơ thể mình vạm vỡ dọa người, cơ thể của anh rắn chắc lại rất đẹp, Cố Hạ đứng bên cạnh nhắm chán vờn tay sờ sờ ngực của anh, khen: “Cơ thể không tệ.”

Lúc thu tay lại vẫn không quên捏 một cái, Triển Thiệu Huy không nói gì, thu tay lại không tập tiếp nữa, “Anh thu lại lời vừa mới nói, nếu như sáng sớm em tới tập cùng anh thì chắc anh không thể tập được gì mất.”

Anh đứng dậy, cầm khăn bên cạnh lau mồ hôi, “Lát nữa em không định về phòng ngủ sao?”

“Nói sau đi.” Cố Hạ dựa vào máy tập lười biếng nói, nhìn chằm chằm Triển Thiệu Huy, dáng người Triển Thiệu Huy có tỉ lệ rất hoàn hảo, vai rộng eo nhỏ, cơ bụng rắn chắc, anh mặc một chiếc quần thể thao dài màu đen, mồ hôi trên người ngược lại càng khiến cho khuôn mặt đàn ông góc cạnh hoàn hảo hơn, nhìn cơ thể rắn chắc cường tráng của anh, Cố Hạ thấy miệng khô lưỡi nóng, lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì tay đã dán lên người anh, bắt đầu chạy dọc theo từng đường cong trên cơ thể anh, còn không nhận được nói: “Thân hình của anh rất tuyệt.”

“Thích không?” Triển Thiệu Huy bật cười, không tránh đi, ngược lại đến càng gần.

“Đương nhiên là thích.”

“Nếu đã biết em rất thích thân thể của anh.” Triển Thiệu Huy bắt tay của cô lại, mặt tỏ ra đắc ý, “Anh còn có thể làm cho em sung sướng.”

Cố Hạ yêu thích sờ lên da thịt của anh, bỏ tay anh ra tiếp tục vuốt ve, cảm thụ được sức mạnh ẩn chứa dưới làn da của anh, càng sờ càng thích, Triển Thiệu Huy phát ra tiếng cười nhẹ trong cổ họng, tiến đến gần cô phun luồng khí nóng bên tai cô, “Muốn không?”

Hôm nay là cuối tuần, bây giờ thời gian vẫn còn sớm, trở về giường đây dựa một lát cũng không tồi, ngón tay Cố Hạ vẽ vài vòng trên bộ ngực của anh, lưu luyện rút tay lại, nhìn sang nhà tắm thông với phòng tập, “Anh đi tắm đi, chúng ta về phòng ngủ hâm nóng lại cảm giác này.”

Cô rút tay về, chuẩn bị về phòng trước thì lại bị Triển Thiệu Huy bắt lấy cánh tay, ôm cô vào trong lòng, “Làm gì mà chạy vội vậy?”

Vừa dứt lời thì làn môi ấm áp đã không cho Cố Hạ kháng cự mà dán lên môi cô, mãnh liệt thăm dò vào trong, đây là lần đầu tiên tới đây quấy rầy anh luyện tập, sau đó lại chậm ngời thổi gió bừa bãi trên người anh, Triển Thiệu Huy sẽ không để cho cô rời đi đơn giản như vậy, dường như anh muốn hòa cơ thể của cô vào cơ thể mình, chiếc lưỡi nóng như lửa công thành đoạt đất trong miệng cô, siết chặt lấy, giữa chặt eo cô, ngọn lửa dục vọng đang lóe sáng trong ánh mắt, “Anh muốn em tắm cho anh.”

Tay Cố Hạ dán trên thân thể trần trụi của anh, trải qua nụ hôn kích thích vừa rồi hơi thở của cô có chút gấp gáp, “Chúng ta về phòng đi.”

Triển Thiệu Huy không tha cho cô, “Ở đây cũng có phòng tắm.”

Nói xong thì bề cô đi vào trong phòng tắm, vào phòng tắm thừa dịp Cố Hạ không kịp phản ứng thì mở vòi hoa sen lên, nước chảy xuống xối lên người Cố Hạ, Cố Hạ sảng giọng: “Làm gì thế? Quần áo ướt hết rồi.”

Cố Hạ cuống quýt nhảy ra, Triển Thiệu Huy thì cười không ngừng, “Đã nói tắm cùng nhau mà, quần áo đương nhiên phải ướt rồi, anh đi rung chuông gọi người mang một bộ khác tới, em tắm trước đi.”

Chẳng những anh gọi người mang quần áo sạch sẽ tới mà sau khi nhận lấy quần áo còn thuận tay khóa trái cửa phòng tập lại, đặt quần áo trên kệ trước cửa phòng tắm, nước trên vòi hoa sen chảy xuống tích tích, Cố Hạ đã chạy vội tới cầm lấy khăn lông lau chùi thân thể, chuẩn bị lấy quần áo sạch thay, Triển Thiệu Huy còi quần của mình ra, “Đừng mặc vội, ông xã của em luyện tập mệt mỏi, tới đây tắm giúp anh.”

“Tự mình tắm đi.” Cố Hạ đến bên cửa cầm lấy quần áo, vừa mặc vừa nói: “Em không muốn làm ướt tóc.”

“Vậy em chờ anh với.”

Triển Thiệu Huy xịt xơ vài cái, nước trên người cũng không thêm lau đi chạy tới ôm lấy cô, trực tiếp đặt Cố Hạ lên vách tường lạnh băng hung hăng hôn xuống, khiến cho Cố Hạ gần như không thể thở được. Thật lâu sau Cố Hạ tìm được một cơ hội, hơi nghiêng đầu đi, càng thở gấp hơn, “Chúng ta... về phòng đi.”

Triển Thiệu Huy bế Cố Hạ đang mềm như nước lên, ra khỏi phòng tắm nhưng không đi về phía cửa phòng tập, anh đặt Cố Hạ nằm trên bàn đập của

máy tập chạy bộ, “Hiếm khi em tới phòng tập này một lần, anh cũng không muốn thả em đi nhanh như vậy.”

Mỗi ngày đều có người giúp việc lau chùi phòng tập sáng bóng sạch sẽ, cái máy chạy bộ này hôm nay cũng chưa dùng tới, bờ môi Triển Thiệu Huy hiện lên một nụ cười, ở đây làm làm cho bụng dưới của anh phản ứng mãnh liệt hơn.

Cố Hạ cũng đoán được ý của anh, phía trước là lồng ngực nóng như lửa của anh, sau lưng là bàn đạp máy chạy bộ mát lạnh, bên cạnh là giá tập bằng kim loại cứng rắn, cô nằm trên máy chạy bộ lắc đầu, “Đừng... ở đây quá...”

“Thả lỏng, làm theo anh.” Anh nói bằng giọng trầm thấp, cúi người đặt hai cánh tay lên đỉnh đầu cô, đè hai bên của cô, hôn lên người cô, phòng tập trông không càng khiến cho thần kinh của Cố Hạ mất cảm hơn bình thường, sức lực toàn thân như bị rút hết, chỉ có thể không ngừng đáp lại chiếc lưỡi của anh.

Triển Thiệu Huy đứng dậy, nhìn Cố Hạ nằm bên dưới đang tỏ ra bất ngờ mà cười cười, bà xã của anh thật sự rất xinh đẹp, mái tóc mượt mà đen nhánh như lụa, rải rác tán loạn trên máy tập, bởi vì nụ hôn lúc nãy nên môi Cố Hạ trơn bóng như một quả đào đồng lạnh, chỉ nhìn thôi đã muốn nuốt vào. Triển Thiệu Huy trải đồ ngủ của cô trên máy chạy bộ, lột cô trần trụi, Cố Hạ nhìn không được run lên, ở trong này rất yên tĩnh, không khí xung quanh lạnh băng, cô muốn nhảy trở về chiếc giường lớn ấm áp nhưng mà toàn thân không còn chút sức, dường như đang chờ mong gì đó, ánh mắt nhìn vào lồng ngực của Triển Thiệu Huy, nơi đó vừa rắn chắc vừa ấm áp.

Ánh mắt sáng rõ của Triển Thiệu Huy nhìn cô, tay chậm rãi vẽ vài vòng trên người cô, nhìn thấy Cố Hạ càng run rẩy hơn, hôm nay Cố Hạ đặc biệt mất cảm, nụ cười trên môi anh càng tươi hơn.

Phía dưới của Cố Hạ cảm thấy ngày càng ngứa theo động tác của Triển Thiệu Huy, cảm giác khó chịu ngày càng khó nhịn, trong đầu chỉ còn một mảnh hỗn loạn, trầm thấp nói: “Em muốn về phòng.”

“Anh không muốn.” Triển Thiệu Huy vẫn đang cười, một tay tiến vào giữa hai chân cô, quả nhiên chỗ đó đã ướt át, ngón tay của anh đụng vào lõi vào, “Thân thể của em cũng nói ở trong này rất tuyệt.”

Triển Thiệu Huy tách hai chân cô ra thành hình chữ M, ngón tay bắt đầu đi vào trong chậm rãi ra vào, Cố Hạ nhìn thấy mình bị kéo hai chân lên cao, tuy đã làm nhiều lần nhưng lại ở trong hoàn cảnh này làm cô có cảm giác thẹn thùng mơ hồ, động tác của Triển Thiệu Huy hôm nay rõ ràng rất dịu dàng nhưng thân thể của cô lại có phản ứng kịch liệt, miệng đã không còn kìm chế được phát ra tiếng ngâm khẽ, từng tiếng một nện vào mông nhĩ trong căn phòng trông trái yên tĩnh này.

Hơi thở của Triển Thiệu Huy cũng trở nên ồ ồ gấp gáp, rút hai ngón tay ra chôn đầu vào giữa hai chân của cô, chuyên chú liếm láp bộ phận non mềm nhất của cô. Rõ ràng tay của anh không kìm chế cô nhưng Cố Hạ lại phản ứng chậm chạp giữ nguyên tư thế lúc này, về sau còn tự mình lấy tay cô đầu gối duy trì tư thế bị kéo ra, cô nhìn thấy Triển Thiệu Huy đang chuyên tâm giữa hai chân cô, mỗi một lần chăm sóc đều làm cho cô run rẩy kịch liệt, miệng đã không còn tiếng rên rỉ mà lớn tiếng kêu lên, “A...A...”

Phòng tập thật to chỉ quanh quẩn có giọng ngâm của cô, Triển Thiệu Huy không chịu được loại kích thích này, động tác ngày càng thô bạo, sau nửa ngày chăm sóc thật sự chịu không nổi nữa đột nhiên đứng dậy, kéo Cố Hạ lên, đưa vật đã sưng to đến cực hạn của mình đến miệng cô, một tay giữ lấy gáy cô đẩy về phía trước, “Hạ Hạ... đến lượt em ăn anh...”

Đầu Cố Hạ không còn nghĩ được gì nhiều nữa, vật cứng rắn ra nhiệt độ nóng rực đang không ngừng hấp dẫn cô, cô ngồi xổm trên máy chạy bộ, vươn tay chậm rãi cầm nó lên, lòng bàn tay đầm mồ hôi, cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng từng chút từng chút một đến gần anh, chậm rãi ngậm lấy nó.

Cô không có kĩ xảo gì cao siêu, cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy vật kia của anh, chậm rãi phun ra nuốt vào.

Rõ ràng chỉ ngậm được một nửa nhưng Triển Thiệu Huy đã không chịu được, khoang miệng ấm áp khiến cho anh điên cuồng, anh không kìm được ngửa đầu lên hưởng thụ cảm giác thông khoái tuyệt vời này, hai tay đã nắm thành quyền mới kìm chế không cho bàn tay đang giữ lấy đầu cô của mình đem vật cứng kia đưa vào chỗ sâu nhất trong cô họng cô nhắm đặt được càng nhiều cảm giác tuyệt diệu kia, cuối cùng anh không thể kìm chế được cảm xúc buộc lòng phải dịch chuyển vị trí để hai tay nắm chặt lấy tay vịn máy chạy bộ.

Thình thoảng Cố Hạ phát ra những tiếng ập ứng, Triển Thiệu Huy phát ra tiếng thở dốc vừa thô vừa nặng nề từ trong cổ họng, bị đè nén trở thành tiếng gầm nhẹ, người đàn ông của mình phát ra âm thanh như vậy, Cố Hạ nghe thấy lại càng thêm hưng phấn. Triển Thiệu Huy rút ra, quỳ xuống ôm lấy Cố Hạ hôn thêm một trận nữa.

Sau đó anh trải một tấm nệm lên sàn nhà bằng gỗ, nằm ở phía trên ôm Cố Hạ nằm sấp trên người mình, không phải đầu đối đầu mà theo hướng ngược nhau, mặt Cố Hạ đối diện với phần bụng dưới của anh, tư thế này rất tiện, hai người có thể ăn lẫn nhau. Triển Thiệu Huy đẩy hai chân của cô ra, hơi ngửa đầu lên liếm láp nơi non mềm của cô.

Phòng tập tản ra hơi lạnh của kim loại, hai thân hình trần truồng đang quấn lấy nhau, Cố Hạ nằm trên người anh, hai tay cầm lấy vật cứng của anh, nhẹ nhàng liếm láp, chậm rãi phun ra nuốt vào, Triển Thiệu Huy thuận theo vuốt ve nơi nhạy cảm nhất của cô làm cho Cố Hạ co rút càng nhanh, toàn thân đều run rẩy, thân thể đang kêu gào âm ỉ, nhìn vật cứng trước mắt thầm muốn nó tiến vào cơ thể mình, cuối cùng thật sự không thể tiếp tục được nữa, hất tóc thúc vào bắp đùi của anh không ngừng nói: “A...Không chịu được nữa...Cho em...A...”

Triển Thiệu Huy nghe thấy tiếng gọi của cô thì càng kích động, vỗ vào cái mông trắng như tuyết của cô một cái, “Tiếp tục kêu đi...kêu lớn một chút nữa anh sẽ cho em”

Mặt Cố Hạ cọ vào vật cứng nóng rực của anh, “Cho em...Em muốn...”

Thật ra Triển Thiệu Huy cũng không nhìn được nữa, vuốt ve cô một lúc nữa rồi bế cô lên, đặt cô nằm trên máy tập thể hình, bề rộng chừng một mét, chiều dài chừng hơn nửa mét, nửa người của Cố Hạ nằm ở trên, hai bên có bàn đạp, Triển Thiệu Huy điều chỉnh bàn đạp lên thật cao, đặt hai chân Cố Hạ lên đó, “Đỡ chân ở đây đi.”

Không có thứ gì khác chống đỡ, chân Cố Hạ bị kéo ra thật rộng, Triển Thiệu Huy bắt lấy hai tay của cô đặt lên trên vòng treo, “Nắm chắc vào, đừng có lộn xộn.”

Triển Thiệu Huy nhìn thật rõ ràng nơi đó của cô, chứng kiến Cố Hạ nằm trên máy tập lại càng hưng phấn hơn, nâng mông của cô lên chen vào giữa hai chân cô, thẳng lưng mà nặng nề đâm thẳng vào lõi vào của cô, nơi đó đã rất ẩm ướt không còn bất kì trở ngại nào, Cố Hạ sung sướng kêu thật lớn tiếng.

Không khí lạnh như băng tương phản mãnh liệt với thân thể mềm mại nóng rực, hai chân Cố Hạ bị đưa lên thật cao, vừa xấu hổ lại vừa vui thích với hoàn cảnh xung quanh, Triển Thiệu Huy không cò kiềng dè gì mà ra vào trong cô, động tác vừa sâu vừa mạnh, mỗi cái đều có thể khiến cho cảm giác của Cố Hạ lên đến cực hạn, về sau Cố Hạ mở miệng kêu to, thân thể co rút, nếu Triển Thiệu Huy không vịn lấy eo vào mông của cô thì sợ là cô không thể nằm yên được nữa.

Triển Thiệu Huy thật sự cực kì yêu thích nơi này, giọng nói của Cố Hạ quanh quẩn không ngừng, thân thể quắn chặt lấy anh, nhất là khi cô run rẩy co rút, nuốt chặt đến nỗi khiến anh muốn bắn ra.

Về sau Triển Thiệu Huy lại quay ngang cô lại, nằm ngửa trên bàn máy một đầu chạm đất, bên kia bị nâng lên, đầu Cố Hạ hướng xuống dưới, thân thể bị nâng lên cao, Triển Thiệu Huy vịn lấy hai chân của cô dùng sức chầm vào điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể cô, đầu óc Cố Hạ rối loạn, thân thể run rẩy vừa khóc vừa la loạn xạ, bị anh gầy vò đến mức chỉ cảm thấy trời đất đang xoay chuyển, khoái cảm xen lẫn làm cho người ta điên cuồng.

Phòng tập là địa bàn của Triển Thiệu Huy, rất nhiều dụng cụ căn bản Cố Hạ không biết dùng thế nào, nhưng mà sáng hôm nay cô biết chúng còn có một công dụng khác.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Phiên ngoại 2 Thư tình

Ngày nào Triển Thiệu Huy cũng dẫn cô đến tham gia những hoạt động xã giao kinh doanh, Cố Hạ không thích nói nhiều câu khách sáo với người khác như vậy, cũng không muốn nghe người khác vớt ọc khen tặng mình, Triển Thiệu Huy hay dẫn cô đến một góc khuất để cho cô ăn gì đó và nghỉ chân, anh trao đổi vài câu với mọi người một lát rồi mới quay lại được. Kết quả sau khi Triển Thiệu Huy vòng vo qua nửa hội trường, khi quay đầu lại thì không thấy Cố Hạ ngồi ở vị trí cũ nữa, mất đảo vài vòng thì nhìn thấy Cố Hạ đang cười cười nói nói với người khác, người kia không phải ai khác, chính là Quý Phi Dương.

Nếu như trên đời này người khiến cho mỗi khi nhớ tới Triển Thiệu Huy thấy khó chịu nhất thì người đó chính là Quý Phi Dương, Triển Thiệu Huy nói con ghen đời non lập biển, chào hỏi mọi người xong rồi vội vàng kéo Cố Hạ đi.

Nhìn khuôn mặt âm trầm của anh, Cố Hạ tỏ ra vô tội, “Mấy người ở đây em không quen thân ai cả, gặp được Quý sư huynh nên đến chào hỏi, em thành thật như vậy anh còn lo lắng cái gì nữa?”

“Người khác không tìm lại đi tìm Quý Phi Dương.” Triển Thiệu Huy tỏ vẻ không vừa lòng, “Trước kia em từng yêu mến cậu ta, anh đương nhiên thấy không thoải mái.”

“Đã là chuyện cũ rồi mà anh còn tính toán chi li như vậy nữa, lúc trước anh cũng từng cổ vũ em theo đuổi anh ấy. Vả lại, em cũng đâu có truy hỏi quá khứ của anh.” Cố Hạ nói, cố gắng làm vừa lòng Triển Thiệu Huy, “Em và anh ấy không hề có chuyện gì cả, cũng rất hiếm khi lui tới với nhau, số lần gặp mặt anh ấy còn ít hơn cả số lần gặp Vệ Nam. Đây chỉ là xã giao bình thường của con người, anh cũng không đến mức không cho em nói chuyện với người đàn ông nào đấy chứ?”

Triển Thiệu Huy thở một hơi thật dài, anh biết Cố Hạ không có gì với Quý Phi Dương nhưng nhìn thấy vẫn không thoải mái. Vấn đề này cũng không đáng để so đo, Cố Hạ thấy hình như anh không tức giận, cười hi hi nói: “Anh ghen à?”

Hai mắt Triển Thiệu Huy đảo vào vòng rồi tròn mắt nói dối: “Anh ghen cái gì chứ? Em nghĩ anh cần phải lo sợ Quý Phi Dương sao?”

Cố Hạ cười thâm trong lòng, lần nào cũng thế, rõ ràng đang ghen lại còn sống chết không chịu nhận, cô vươn tay ra sờ sờ mặt anh, còn kéo sang hai bên, “Không ăn dấm chua mà cái mặt dài ra vậy à?”

Triển Thiệu Huy tức giận bắt lấy tay cô, phun ra hai chữ “Đang mệt.”

Cố Hạ cười hi hi tiến vào trong lòng của anh, tay sờ mó lung tung lưng của anh, “Cười một cái đi mà, nhìn anh thế này xấu lắm, cười lên một cái mới đẹp trai chứ.”

“Đang trên xe đừng có phá.” Triền Thiệu Huy cầm tay của cô, môi không kìm được mà nhếch lên, ôm đầu Cố Hạ vào trong lòng ngực. Hàng ghế phía trước đã hạ tấm chắn với hàng ghế sau lại nên không bị âm thanh đằng sau phấy nhiễu, lại càng không dám liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu, cố gắng tránh né hình ảnh trước mắt mình.

Hai người cũng sắp về đến nhà, đột nhiên Triền Thiệu Huy lại bức bối, nhũn mày giọng điệu không mấy lương thiện nói: “Em đã từng viết thư cho Quý Phi Dương?”

Cố Hạ không hiểu gì hỏi: “Thư gì?”

“Chính là bức ghi bằng giấy viết thư.” Triền Thiệu Huy bắt đầu miêu tả bức thư buổi tối hôm lần đầu tiên hai người gặp nhau anh đã nhận được.

“Thì ra là bị anh nhận được à? Sau khi lá thư này bị mất em còn lo lắng đến vài ngày.” Thư tỏ tình bị mất, Cố Hạ chỉ sợ bạn cùng lớp nhận được, ngộ nhờ bị tiết lộ ra thì sẽ bị người khác chê cười, lần ấy mất vài ngày ăn cơm không vào. Nhưng mà sự việc khi đó căn bản cũng không nhớ rõ, lúc này nhìn thấy sắc mặt Triền Thiệu Huy tối đi, cô buồn cười nói: “Những thứ kia đều là trò của thời sinh viên rảnh rỗi, khi đó không phải đều không hiểu chuyện sao? Nếu khi đó em mà gặp được một đàn anh đẹp trai như anh thì nhất định sẽ thích anh, Quý sư huynh chỉ đứng sang bên cạnh mà thôi, đáng tiếc nha, anh lại không học ở đại học C.”

Sắc mặt Triền Thiệu Huy hơi dịu lại, nhưng giọng điệu vẫn có chút ghen tị, “Em chưa bao giờ viết thư cho anh.”

Cố Hạ ngửa mặt lên nhìn anh, không muốn đôi co với anh nữa, thỏa hiệp: “Nếu không thì em cũng viết cho anh một lá được không?”

“Không được.” Triền Thiệu Huy nói như đóng đinh chém sắt, “Ít nhất phải viết hai lá.”

Cố Hạ đồng ý với anh, nhưng mà khi về nhà sắc mặt Triền Thiệu Huy lại tối lên cũng không để ý đến chuyện này, anh chỉ tùy tiện nói đùa mà thôi, qua vài ngày sau sẽ không còn nhớ đến chuyện này nữa. Lúc trời tối nằm trên giường đang mơ màng ngủ thì lại nghe thấy Triền Thiệu Huy hỏi: “Em nói sẽ làm gì đó cho anh mà?”

“Cái gì cơ?” Cố Hạ mơ mơ màng màng hỏi, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện ngủ.

“Mấy hôm trước em nói phải viết cái gì đó.” Giọng điệu của Triền Thiệu Huy lại trở nên khẩn trương, “Có phải em quên không viết rồi không?”

Lúc này Cố Hạ mới nhớ tới chuyện gì, cô đã quên mất rồi, nhưng mà không dám nói như vậy nếu không thì đừng mong được ngủ, trả lời anh qua loa: “Viết rồi, để ở công ty, ngày mai em mua một phong bì thật đẹp để vào rồi đưa cho anh.” Lại trở mình, “Em buồn ngủ lắm, muốn ngủ.”

Triền Thiệu Huy không phiền cô nữa, cảm thấy mỹ mãn đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau Cố Hạ bắt đầu lấy bút ra viết thư, đã qua mất cái tuổi thiếu nữ nhạy cảm rồi, mỗi ngày ngủ trên một cái giường cùng Triền Thiệu Huy, giờ lại còn phải ôm cái nhiệm vụ này, không nghĩ ra phải viết gì cả. Và lại, công ty là nơi ồn ào nhiều người, làm gì có tâm trạng mà viết thư? Cảm bút nửa ngày không nặn ra được một chữ mà buổi tối nhất định phải giao nộp, rơi vào đường cùng, đành phải lên mạng cầu cứu, tìm được hai lá thư thoát nhìn cũng không tệ lắm, copy đồng rồi lại copy tây, Cố Hạ túm tóc đến nỗi mắt đến vài mảng, cuối cùng hoa hoa lệ lệ viết xong hai lá thư.

Sau khi trang trí bằng một phong thư rất đẹp, đến tối đưa cho Triền Thiệu Huy, Triền Thiệu Huy xem xong thì khuôn mặt đẹp trai không có biểu hiện gì đặc biệt, mở lá thư ra quét vài vòng, quảng đến ánh mắt thỏa mãn, “Cũng tạm thông qua.”

Giọng điệu sao mà giống một ông chủ đang duyệt văn kiện, Cố Hạ bận rộn nửa ngày mà anh chỉ nhìn lướt vài lần, nhưng mà Cố Hạ cũng không muốn anh đọc quá cẩn thận, cười nịnh nọt, “Anh phải giữ kỹ nó nha, em đã viết từng chữ từng chữ một đấy.”

“Ừ” Triền Thiệu Huy khẽ gật đầu, biểu lộ trên gương mặt không thay đổi là mấy, nhưng mà nhìn kỹ lại thì ánh mắt nhộn nhạo niềm vui, anh đưa hai mắt nhìn lại, nói một câu: “Sao phong cách của hai lá thư lại khác nhau lớn vậy?”

Cố Hạ căng thẳng, cười che giấu: “Em muốn dùng phong cách khác nhau mà.”

Nói xong thì kéo anh tay, Triền Thiệu Huy thoát nhìn rất vui vẻ, đặt bức thư vào trong ngăn kéo, sau đó ôm Cố Hạ vào lòng, dịu dàng hôn xuống.

Tuy Triền Thiệu Huy ra về không để ý lắm nhưng đầu gì đây cũng là lần đầu tiên nhận được thư, lại còn mà người mình yêu viết, lúc một mình ở trong văn phòng đóng chặt cửa lại lật đi lật lại vài lần, xem từng nét chữ ngọt ngào, lòng như nở hoa, nhưng mà xem kỹ lại thì cảm thấy có điều gì đó, ví dụ như câu “Chúng ta cùng nhau ngắm biển rộng...”, Triền Thiệu Huy nhũn mày, anh và Cố Hạ đi song song bên nhau bên bờ hồ, bờ sông nhỏ, tính đến hiện tại thì hai người chưa đi bên nhau bên bờ biển bao giờ, kế hoạch nghỉ phép đi chơi biển đến tháng sau mới tiến hành, cẩn thận xem lại nhiều lần lại càng cảm thấy không ổn, hoàn toàn không giống phong cách của Cố Hạ.

Đến tối khi Cố Hạ về, Triền Thiệu Huy phụng phịu đưa hai lá thư ra, “Cái này thật sự là do em viết?”

“Đương nhiên.” Cố Hạ tỏ ra thành khẩn, không phải là do tự tay cô viết đó sao? Cô đã cầm bút viết xuống từng chữ từng chữ một, gõ bàn phím mất nhiều thời gian, viết bằng tay tốn ít thời gian hơn, chữ viết cũng khó đọc hơn.

Triển Thiệu Huy lạnh lùng hỏi thêm lần nữa, “Thật sự tự mình viết?”

Giọng điệu kia chính là đang chất vấn, ánh mắt của anh đã nói rõ hết thảy, thấy thế toàn thân Cố Hạ run lên, thầm nghĩ mấy bức thư tình trên mạng thật là không đáng tin, cô còn chưa đủ công lực để gạt được một gian thương như Triển Thiệu Huy, thấy anh nổi giận, Cố Hạ chủ động thẳng thắn khi thật, giọng nói rất nhỏ, “Thật sự là em viết, nhưng mà nội dung thì tham khảo ở nơi khác.”

“Tham khảo?” Mặt Triển Thiệu Huy đen đi một nửa, “Nói như vậy mà được à?”

Cố Hạ cúi đầu xuống.

Đó là hành động tương đương với thú nhận, nửa mặt khác của Triển Thiệu Huy cũng đen nốt, “Biết ngay em chỉ làm qua loa với anh!”

Mặt Triển Thiệu Huy tối nay đen còn hơn cả Bao Công, Cố Hạ giải thích nửa ngày cũng không thấy sắc mặt anh thay đổi chút nào, vẫn giữ dáng vẻ lạnh như băng. Cố Hạ biết anh thật sự giận, về sau chui vào trong lòng anh, ôm lấy eo của anh nũng nịu gọi “Ông xã...”, tư thế giống như đang làm nũng, toàn thân cứng ngắc của Triển Thiệu Huy mới có chuyển biến “Em làm sai nên phải đền bù tổn thất cho anh.”

Cố Hạ biết Triển đại thiếu gia chưa từng nhận thư, cũng có thể hiểu được anh rất để ý đến chuyện này, đành đưa cánh tay của anh, “Em viết lại bức khác cho anh nha, tự mình viết, viết lại cho anh hai phong thư khác, còn bồi thường cho anh hai bức nữa.”

Cố Hạ thề sấm sét rằng sẽ tự mình viết thư cho anh, Triển Thiệu Huy vẫn mặt lạnh nói viết trước nói sau, gia hạn cho Cố Hạ một tuần một bức, mỗi bức phải dài ít nhất ba nghìn chữ.

Biểu đạt ý nghĩ – yêu thương phải kiểm đủ ba nghìn chữ khiến cho Cố Hạ rất đau đầu, không biết phải làm sao ngoài việc ghi hết lời nói của mình ra, kiên trì viết, mỗi lần cầm bút lại cau mày xị mặt, không biết đã tước đứt bao nhiêu cọng tóc, viết một bức thư ba nghìn chữ thật sự không thể viết được, đến tối sau khi hoan ái xong thừa dịp tâm trạng anh rất tốt nên đưa ra đề nghị không cần viết nữa, nào ngờ đôi môi mỏng của Triển Thiệu Huy chỉ nhếch lên phun ra hai chữ “Không được”, sau đó đáng về tỏ ra không cho thương lượng. “Lời em đã nói sao có thể không xem là gì hết?”

Vì vậy sau khi Cố Hạ tốt nghiệp nhiều năm lại phải một lần nữa chịu nỗi khổ viết luận văn tốt nghiệp, đến bức thứ ba thì lời lẽ đều lặp lại hai bức trước, bị đại thiếu gia trả về ghi lại, lúc ấy Cố Hạ thật sự xúc động lệ rơi đầy mặt, quả thật là gây nghiệt không thể sống mà.

Vất hết óc, đau khổ suy nghĩ, quả thật là cực kì tàn ác, cuối cùng cầm bút nhìn trang giấy trắng, không thể viết ra được một chữ nào, càng viết càng thấy buồn nôn, chạy vào nhà vệ sinh nôn khan, chị Trần mang đồ ăn tới cho cô ân cần hỏi: “Phụ nhân, làm sao vậy?”

Cố Hạ tức giận, “Nghĩ mãi mà không viết được chữ nào.”

Chị Trần như có điều suy nghĩ mang nước tới cho cô, đến tối nói lại với Triển Thiệu Huy, nhìn ánh mắt tràn ngập lo lắng của Triển Thiệu Huy nói: “Thưa ngài, hãy dẫn phụ nhân đến bệnh viện kiểm tra đi, nói không chừng là chuyện tốt.”

Triển Thiệu Huy được nhắc nhở, đang nửa đêm dẫn Cố Hạ đến bệnh viện, đúng thật là có thai, lúc Triển Thiệu Huy nghe tin thì vui vẻ không biết phải làm sao, ôm lấy Cố Hạ hôn vài cái lên mặt cô, cười đến nỗi không khép miệng lại được.

Nhìn mặt mày hớn hở của anh, Cố Hạ nằm trong lòng ngực của anh nói: “Có phải em không cần phải viết thư nữa không?”

“Viết thư khổ sở vậy sao? Anh rất thích em viết thư cho anh nên mới bắt em viết.” Triển Thiệu Huy vừa bực vừa buồn cười nhìn cô, có lòng từ bi nói: “Không muốn viết thì không cần viết nữa, dưỡng sức cho tốt là được.”

Cố Hạ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng được giải thoát rồi.

Tác giả nói: Triển thiếu thật là keo kiệt

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Phiên ngoại 3 Chỉ yêu em

Cố Hạ mang thai không lâu thì Triển Thiệu Huy tự quyết định từ chức cho cô, sau khi biết chuyện Cố Hạ rất tức giận, lần nào cũng không thêm hỏi ý kiến của cô mà tự mình hành động, việc gì cũng làm xong mới báo cho cô biết, buồn bực không thêm nhìn mặt Triển Thiệu Huy nữa. Triển Thiệu Huy biết cô rất thích công việc này, dịu dàng dỗ dành cô: “Hiện giờ em đang mang thai nên phải chú ý đến sức khỏe nhiều hơn, áp lực công việc không có lợi cho sự phát triển của thai nhi, và lại trong công ty nhiều máy tính như vậy, nào máy đánh chữ rồi máy copy, phóng xạ không tốt cho cục cưng thì làm sao đây? Với lại nếu em đi làm anh cũng không tiện để cho người khác chăm sóc em, suốt ngày phải chờ đợi lo lắng, hại anh cũng không còn tâm trạng đi làm nữa.”

Cố Hạ biết rõ anh cũng muốn tốt cho cô, thật ra trước kia Triển Thiệu Huy cũng từng đề cập đến việc cô không cần đi làm nữa nhưng mà thấy cô đi làm rất vui vẻ nên cũng không miễn cưỡng, còn không ngại phiền đưa đón cô đi làm, bây giờ mang thai rồi, với tính tình của anh sẽ không để cho cô ra ngoài đi làm, việc này Cố Hạ có thể lí giải được, nhưng mà chính mình cũng không thích anh tự mình quyết định mà không thèm thương lượng với cô một tiếng nên quay sang hạ quyết tâm không nói chuyện với anh.

Triển Thiệu Huy vô cùng có kiên nhẫn, dỗ dành cô nửa ngày, về sau vẫn thấy đáng về rầu rĩ không vui của cô nên có chút sốt ruột, “Nếu em thích đi làm thì đến chỗ anh làm là được, tối thiểu còn có thể chăm sóc lẫn nhau, môi trường làm việc cũng khá tốt.”

Cố Hạ hừ một tiếng, “Sáng trưa chiều tối đều gặp nhau, anh không thấy phiền sao?”

“Em là bà xã của anh, sao lại thấy phiền chứ?” Thấy cô rớt cuộc cũng nói chuyện Triển Thiệu Huy có về cột nhà, ôm lấy cô, “Hạ Hạ, đừng tức giận, em mang thai mà mỗi ngày còn phải đi làm tám tiếng đồng hồ, anh sợ em mệt nên mới không cho em đi làm, vừa khéo em cũng có thời gian làm những việc khác. Như vậy ông xã của em mới yên tâm đi làm, kiếm thật nhiều tiền để em sống cuộc sống của loài heo, vui vẻ giải trí, không lo không nghĩ.”

Cân nặng của Cố Hạ khá vừa vặn, vừa nghe thấy mấy lời này thì nhớ ngay đến cuộc sống nhàn rỗi sau này, chắc hẳn chẳng bao lâu chính mình sẽ biến thành một khối thịt tròn vo, hung hăng trừng mắt liếc anh, “Anh xem nhà anh là một trại heo sao?”

“Có đôi khi cảm thấy hơi giống, em rất thích ngủ giống như một con heo nhỏ lười biếng vậy.” Triển Thiệu Huy nheo cái mũi nhỏ của cô nhưng bị Cố Hạ né ra, anh lại cười rộ lên, thấy Cố Hạ không tức giận nữa nên lại hôn lên mặt cô vài cái. Hai người cãi nhau âm ỉ, Triển Thiệu Huy vẫn luôn cân thân chuyển động quanh cô, giống như một con búp bê, không để ý sẽ dễ dàng bị vỡ.

Sau khi mang thai Cố Hạ càng thích ngủ hơn, hơn nữa càng thêm kén ăn, hôm nay nói không ăn cái này, không ăn cái kia, cô không ăn Triển Thiệu Huy lại vội vàng gọi người bụng đi, sợ lọt vào mắt cô ảnh hưởng đến khẩu vị của cô, qua vài ngày sau lại nói sao dạo này không nấu món này, không nấu món kia, rõ ràng chính cô nói không muốn ăn nên đầu bếp mới không nấu, Cố Hạ lại phàn nàn Triển Thiệu Huy keo kiệt, cắt xén thức ăn của cô.

“Sao anh lại cắt xén thức ăn của em được chứ? Anh mà sợ bị em ăn sặc nghiệp à.” Triển Thiệu Huy oan uổng nói.

Cố Hạ cảm thấy phản kháng, “Nếu anh không keo kiệt thì sao hôm nay trên mặt bàn đại bộ đều là rau?”

“Không phải hôm qua em nói thấy thịt là ngán, không muốn ăn thịt, muốn ăn nhiều rau một chút sao?” Triển Thiệu Huy cảm thấy phụ nữ mang thai thật khó hầu hạ.

“Em không có nói vậy nha.” Cố Hạ kiên quyết phủ nhận, “Hôm qua hình như em nói muốn ăn giò heo, loại giò vừa béo lại vừa không ngán, tại sao hôm nay không có? Thứ em muốn ăn chính là món đó, em khẳng định hôm qua đã nói vậy.”

Triển Thiệu Huy vỗ trán, anh có thể đánh cược hôm qua Cố Hạ nói muốn ăn nhiều rau, nhưng mà lúc này cũng không thể làm được gì, dỗ dành cô: “Muốn ăn thì sẽ nấu ngay cho em, ở trong nhà em là lớn nhất.”

Bây giờ mà nấu giò cũng mất thời gian, Triển Thiệu Huy phải gọi nhà hàng mang tới, bảo người ta tranh thủ thời gian mang tới thật nhanh. Trong những phương diện khác anh đều rất dung túng cho Cố Hạ, thấy bụng cô lớn lên từng chút một Triển Thiệu Huy vui mừng nói không nên lời. Về sau đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói là mang thai sinh đôi, Triển Thiệu Huy mừng đến nỗi ngủ không được, còn lần lượt gọi điện thoại báo tin này cho từng anh em của mình, khoe khoang hạnh phúc của mình.

Mang thai được vài tháng, khẩu vị của Cố Hạ tốt hơn nhiều, ai cũng nói người mang thai ăn uống rất ít, Cố Hạ lại không như vậy, cô rất thèm ăn, đã muốn ăn thứ gì thì không thể chấp nhận những món khác, trên mặt bàn không có thì cô sẽ chỉ ăn cơm không, đáng về như không thể ăn được, Triển Thiệu Huy sẽ nghĩ mọi cách để thỏa mãn cô.

Đến tối đã tắt đèn nằm lên giường, nằm được một lát Cố Hạ lại mở đèn lên, lắc tay Triển Thiệu Huy, “Ông xã, em đói bụng.”

Bình thường lúc cô nhiệt tình gọi “ông xã” là đang nịnh nọt bắt anh làm việc gì đó giúp cô, hoặc lại trong lòng đang muốn gây khó dễ gì đó sẽ tỏ ra hơi nịnh nọt một chút. Triển Thiệu Huy nhớ tới tối nay hình như Cố Hạ ăn không được nhiều lắm, biết chắc hẳn là mình đừng mơ được ngủ nhanh như vậy, ngồi dậy từ trên giường, “Muốn ăn cái gì?”

“Muốn ăn đậu hũ hấp.”

“Đậu hũ hấp?”

“Ừm, chính là cái quán đậu hũ buổi tối lần trước chúng ta đi xem phim xong tới ăn đó, tự nhiên giờ lại nhớ đến hương vị đó.”

Cố Hạ hát mặt lên, “Bây giờ trong đầu chỉ nghĩ đến mùi hương đó thôi.”

Triển Thiệu Huy nhìn đồng hồ, “Bây giờ?”

“Bây giờ chắc là vẫn còn bán, lần trước cũng đã khuyu rồi mới đi ngang qua đó mà.” Bây giờ Cố Hạ chỉ muốn ăn món đó.

Triển Thiệu Huy biết dạo này Cố Hạ như vậy, muốn ăn cái gì là phải có bằng được, hôm nay mà cô không ăn được món đó chỉ sợ là ngủ không được. Anh muốn gọi người đi mua nhưng lại không nhớ nổi vị trí cụ thể của quán đậu hũ kia, đó là một quán ăn khuya tối hôm trước xem xong phim đi ngang

qua, phải lái xe rẽ đông rẽ tây qua rất nhiều phố, thật sự không thể tả rõ vị trí cụ thể của quán đó. Nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy mong chờ của Cố Hạ, anh than thầm đứng dậy, “Anh đi mua cho em, phụ nữ mang thai là lớn nhất.”

“Cảm ơn ông xã.” Cố Hạ rạo rức cười.

“Năm xuống, nếu mệt thì tự mình ngủ đi.” Triền Thiệu Huy nhét cô vào trong ổ chăn mềm mại, đã là mùa đông, tuy trong phòng đã có hệ thống sưởi ấm nhưng anh không muốn cô bị cảm.

Cố Hạ nhìn thấy anh xuống giường mặc quần áo tử tế rồi sau đó biến mất sau cửa, nằm một mình không buồn ngủ, mở TV lên nằm trên giường xem. Đến khi bộ phim truyền hình kết thúc cũng đã gần 11h, đi vào nhà vệ sinh mới phát hiện ngoài trời đang mưa, trong phòng tuy không thể cảm nhận được nhưng cô cũng biết mưa mùa đông rất lạnh, bắt đầu lo cho Triền Thiệu Huy, trong lòng như có con kiến bò, ngồi không yên được, cô nhìn không được gọi điện thoại hỏi xem anh ở đâu, Triền Thiệu Huy nói đang trên đường về nhà, sẽ về ngay thôi.

Anh mang về nhà cho cô một phần canh gà và đậu hũ hấp, trước đó đã tìm bình giữ nhiệt trong nhà rồi mới mang đi, mở nắp ra hương thơm bay ra bốn phía, kéo Cố Hạ xuống giường, anh đưa muỗng cho cô, “Của em đây, mua ở quán đậu hũ lần trước chúng ta đã ăn đấy.”

Phải đi một quãng đường không hề gần, tay của anh sờ vào lạnh như băng, trên người cũng mang theo cái lạnh, Cố Hạ cầm đậu hũ hấp trong tay mà trong lòng như có một tình cảm ấm áp đang chảy xuôi, “Ông xã vẫn là tốt nhất.”

“Trên đời này trừ ba mẹ em ra cũng chỉ có anh tốt với em nhất.” Triền Thiệu Huy không chút khiêm tốn nói.

Cố Hạ bụng lấy ẩm đậu hũ hấp đi thật xa mua về, nước canh rất ngon, lúc này trong đầu đều nghĩ đến hương vị của món đậu hũ hấp nhưng mà khi ăn vào bụng mới phát hiện mình không thích đến như vậy, ăn vài miếng đã không còn muốn ăn nữa, Triền Thiệu Huy đi vào phòng tắm thay đồ ngủ, “Ăn nhanh lên, ăn xong còn đánh răng đi ngủ.”

Cố Hạ “Ừm” một tiếng, chậm rãi nhai thức ăn trong miệng, Triền Thiệu Huy thấy động tác thông thả của cô, đáng vẻ như không hợp khẩu vị, hỏi: “Chẳng lẽ không phải hương vị em muốn ăn sao? Anh thấy hình như đâu có mua nhầm, anh đã nhìn rất nhiều lần vào tên cửa tiệm mà.”

“Không có mua nhầm.” Cố Hạ chậm chạp ăn đậu hũ trong chén, đáng vẻ miễn cưỡng.

“Nhưng sao hình như anh cảm thấy em không thích lắm?”

“Không có mà.” Cố Hạ vội vàng khoát tay, trời lạnh như vậy lại đi rất xa để mua về, cô lại còn nói không muốn ăn không phải đang đùa giỡn người ta hay sao? Cố Hạ vội vàng đưa thức ăn vào trong miệng.

Mặt cô lại tỏ ra nuốt vào rất cực khổ, Triền Thiệu Huy nhận ra cô không thích lắm, tay vỗ vỗ lưng cô, “Nếu không muốn ăn thì bỏ đi, ăn uống mà khổ sở như vậy anh thấy không vui đâu.”

“Nhưng mà... Lúc này thật sự em rất muốn ăn đậu hũ hấp, kết quả ăn vào miệng lại thấy không muốn ăn.” Cố Hạ có hơi áy náy, giọng nói không tự giác hạ thấp xuống, “Anh phải đi rất xa mới mua về được, em phải ăn hết nó.”

Nói xong lại đưa vào trong miệng, Triền Thiệu Huy cầm lấy cái muỗng trong tay cô đặt xuống, “Anh chạy đi mua xa như vậy không phải chỉ hy vọng em ăn vào thấy vui thôi sao, đã ăn không thấy ngon như vậy thì thôi đi, và lại bây giờ đã khuya, em ăn nhiều quá lát nữa lại ngủ không được đâu.”

Triền Thiệu Huy đem bình giữ ấm ra ngoài, Cố Hạ ở phía sau gọi lại: “Nói bọn họ đừng bỏ đi, để vào tủ lạnh ngày mai hâm nóng lại, có thể ngày mai em sẽ ăn hết nó.”

Hai người tắt đèn nằm vào trong chăn, Triền Thiệu Huy thật sự rất mệt, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ. Cố Hạ nhìn anh không nói câu nào, nhẹ nhàng giật giật, cẩn thận hỏi: “Có phải anh cảm thấy em rất đáng ghét không, suốt ngày muốn cái này cái nọ?”

Triền Thiệu Huy kéo tư duy sắp sửa rơi vào giấc ngủ của mình lại, trở mình ôm lấy Cố Hạ, nhét cả người cô vào lồng ngực của mình, “Không có, bây giờ em là phụ nữ có thai, khẩu vị thay đổi, tâm tình thay đổi là chuyện rất bình thường, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy bụng của em to dần lên anh vui còn không kịp nữa là, sao lại chê em phiền được? Em thật vui vẻ là được rồi, đừng nghĩ nhiều, anh sẽ cố gắng rút ngắn thời gian làm việc ở bên cạnh em.”

Gần đây Triền Thiệu Huy luôn tan ca về sớm, thoái thác toàn bộ các cuộc xã giao buổi tối, giống như một người đàn ông của gia đình, chuyện gì cũng chiều theo Cố Hạ, khi nói chuyện cũng rất dịu dàng, tình cảm mật ngọt như muốn hòa tan người khác ra, Cố Hạ nằm trong bóng tối tròn tròn mắt, chần chờ hỏi: “Có phải vì em mang thai con của anh nên anh mới đối xử tốt với em như vậy không?”

“Trước khi em mang thai anh đối xử với em không tốt sao?”

Cố Hạ nghĩ ngợi, “Hình như cũng rất tốt.”

“Cái gì mà hình như?” Triền Thiệu Huy bất mãn, khẽ cắn một ngụm lên vai Cố Hạ, nghe thấy cô hít thật sâu mới nhả ra, “Em đúng là người phụ nữ không có lương tâm, anh yêu thương em như vậy mà em không cảm nhận được sao? Không phải trước khi mang thai em muốn ăn gì là nấu cái nấy, hôm nay nói đến thành đông ăn, ngày mai lại nói sang thành nam chơi, có lần nào không dẫn em đi không? Nhưng mà bây giờ em đang mang thai, phải chú ý rất nhiều chuyện, cho nên anh mới càng quan tâm hơn thôi.”

Khác biệt chính là lúc trước thảnh thơi Triền Thiệu Huy sẽ nói vài câu đùa kích cô một chút, hoặc là đảo một cái hổ chò cô nhảy vào, bây giờ lại trở nên

hoàn toàn dịu dàng, ngay cả một câu nặng lời cũng không có, suốt ngày để ý sợ cô lạnh, ước gì có thể ôm cô vào trong lòng mãi. Triển Thiệu Huy kéo mặt cô sang, chớp mũi chạm vào chớp mũi không bóng tối: “Anh yêu em, em không biết sao?”

Cố Hạ giả vờ làm giá, “Anh không nói làm sao mà em biết?”

“Em... người phụ nữ này, càng ngày càng xấu.” Triển Thiệu Huy rút ra từ trong khe răng, lại pha lẫn một chút vui vẻ, vươn tay chọc ngứa cô, “Có biết chưa... bây giờ đã biết chưa?”

Cố Hạ cười khanh khách, trốn chui trốn lủi, lách trái lách phải ở trong chăn, đầu hàng: “Biết rồi... biết rồi...”

“Biết cái gì?” Triển Thiệu Huy tiếp tục ép cung.

“Biết ông xã yêu em.” Cố Hạ cười vui vẻ, “Ông xã đối xử với em tốt nhất...”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Phiên ngoại 4 Bảo bối

Sinh con đau bao nhiêu Triển Thiệu Huy không biết nhưng anh biết rõ chờ đợi ngoài phòng sinh là chuyện làm cho người ta muốn phát điên cỡ nào. Đã dự tính ngày sinh là hai tuần trước, Triển Thiệu Huy đưa Cố Hạ vào bệnh viện, dù sao bệnh viện cũng nằm trong sự khống chế của tập đoàn nhà anh, hoàn toàn có thể biến bệnh viện thoải mái như ở nhà, phòng ngừa ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra thì cũng có thể xử lý nhanh nhất. Đêm trước ngày dự sinh, cả ngày Triển Thiệu Huy đều ở trong bệnh viện với Cố Hạ, tinh thần Cố Hạ cũng không tệ lắm, mỗi ngày đều đi lòng vòng tản bộ trong bệnh viện, có khi còn xem vài bộ phim với Triển Thiệu Huy bằng TV LCD trong phòng bệnh.

Hôm đó sau khi ăn cơm chiều Cố Hạ còn đi tản bộ, sau khi trở về thì bắt đầu thấy đau, bác sĩ kiểm tra nói đã sắp sinh nhưng không đẩy cô vào phòng sinh ngay, nói còn sớm, tối thiểu phải chờ đến nửa đêm, còn bảo Cố Hạ phải đi lại nhiều. Cố Hạ đau đến nổi phải rên rỉ, không còn sức đâu mà đi lại, Triển Thiệu Huy cũng mất tinh tảo, mắng thật to, “Sắp sinh đến nơi rồi, mau đưa vào phòng sinh, có phải các người không muốn làm bác sĩ nữa không?”

Mẹ Cố ngồi trông coi bên cạnh, nói anh phải tỉnh táo, nói đi nói lại phải đợi cổ tử cung mở ra, bác sĩ cũng kiên nhẫn giải thích, Triển Thiệu Huy chỉ quay đầu lại dịu dàng an ủi Cố Hạ, vịn cô chậm rãi đi được vài bước. Đến khi Cố Hạ được đẩy vào phòng sinh, mặc dù bác sĩ nói tình trạng của Cố Hạ rất bình thường có thể thuận lợi sinh con nhưng Triển Thiệu Huy vẫn lo lắng không thôi, ở bên ngoài giống như một con kiến bò trong chảo dầu đi lòng vòng, còn đánh vài quyền vào bức tường màu trắng, Vệ Nam, Trịnh Giang Hà và Trần Nhuận Thành tới sau nhìn thấy anh đang trút giận với bức tường thì vội vàng kéo anh ra.

Triển Thiệu Huy tiếp tục đi lòng vòng trong hành lang, không ngừng nhìn vào trong, một lát sau lại túm lấy áo vest của Vệ Nam, ngón tay trắng bệch, “Đã vào được một tiếng rồi sao còn chưa sinh xong?”

“Đừng nóng vội, bác sĩ nói không sao mà.”

“Hắn là phải sinh mổ, sinh mổ chắc là an toàn hơn...” Triển Thiệu Huy lầm bầm, lại lớn tiếng gọi ya tá, “Cô vào nói với bọn họ, đổi thành sinh mổ.”

“Đại ca, tất cả đều đã chuẩn bị xong, ngộ nhờ sinh không được mới phải mổ.” Vệ Nam khuyên can.

“Cái gì mà ngộ nhờ?” Triển Thiệu Huy không dám nghĩ đến từ ngộ nhờ, nghe thấy hai chữ kia là căm tức.

“Không có ngộ nhờ, sức khỏe của chị dâu rất tốt, kết quả kiểm tra cũng rất tốt.” Vệ Nam chứng kiến Triển Thiệu Huy mất bình tĩnh nên cũng căng thẳng theo, “Nhất định có thể thuận lợi sinh con, chị dâu mang thai song sinh, thời gian sinh nhất định cũng phải lâu hơn một chút...”

Dày vò mãi cho đến sáng, ý tá bế một đứa bé trai ra trước, “Chúc mừng, là con trai, rất mạnh khỏe, năm cân tám (khoảng 2,44 kg), bên trong còn một bé nữa, trước mắt rất thuận lợi.”

Triển Thiệu Huy chỉ nghe thấy hai chữ “thuận lợi”, cũng không còn tâm trí đâu mà nhìn mặt con, vẻ mặt đầy khổ sở tựa vào vách tường, chỉ có mẹ Cố và y tá đưa em bé vào phòng trẻ em.

Sau hơn một tiếng nữa thì cuộc dày vò mới chấm dứt hoàn toàn, bác sĩ cùng y tá cũng thở phào, Cố Hạ và em bé được đẩy ra ngoài. Triển Thiệu Huy lập tức chạy tới, Cố Hạ nằm trên giường bệnh nhìn rất yếu ớt, sắc mặt tái nhợt, tuy ý thức mơ hồ mông lung nhưng vẫn mở hờ mắt, Triển Thiệu Huy dịu dàng vuốt ve hai gò má đầy mồ hôi của Cố Hạ, khẽ hôn lên trán cô một cái, “Bà xã, anh rất yêu em.”

Tóc mai của Cố Hạ còn đầm mồ hôi, đã không còn sức để nói chuyện nữa.

Bé trai sinh ra trước được đưa đi kiểm tra một lúc, y tá bế em bé ra ngoài, chuẩn bị đưa đến bên mẹ. Bởi vì là thai song sinh nên cân nặng của đứa trẻ hơi nhẹ, Trịnh Giang Hà nhìn đứa bé trai trong tã lót, cười nói: “Chị dâu thật là lợi hại, đẻ liền một lúc hai đứa, sau này có hai đứa chơi với nhau.”

“Tôi đoán đại ca thích con gái hơn.” Vệ Nam nhìn bé gái trong tã, khuôn mặt nhỏ nhắn không to hơn một bàn tay, nghe nói lúc mới sinh nặng không tới năm cân (2,5kg), nhưng mà sức khỏe thì không có vấn đề gì. Trước đó không đi siêu âm giới tính của đứa trẻ, lúc này bế một đứa bé trai ra bọn họ còn tưởng một cặp anh em trai, còn cùng nhau nói đùa một cặp con trai giống nhau như đúc nhất định là quậy chết, bây giờ thì tốt rồi, trai gái đều có cả.

Triển Thiệu Huy vẫn luôn trông nom Cố Hạ, y tá bế con vào phòng, bé trai sinh trước đột nhiên khóc lớn, giọng khóc đặc biệt to, tuy Cố Hạ đã không còn sức nhưng nghe thấy tiếng trẻ con khóc cô lại xuống giường, bảo Triển Thiệu Huy vịn cô, Triển Thiệu Huy ngăn cô lại, “Em ngủ đi, sẽ có người lo cho con.”

Cố Hạ muốn nhìn mặt con, bác sĩ cũng nói mẹ cho con bú càng sớm càng tốt, có lợi cho tuyệt sữa, Vệ Nam cùng Trịnh Giang Hà cảm thấy không tiện nên tránh mặt, cũng phải về công ty xử lý công việc. Cố Hạ dưới sự trợ giúp của y tá cho cục cưng bú, cục cưng vừa ngậm vú vào thì lập tức ngưng khóc, dùng sức mà mút.

Cục cưng lớn ăn rất nhiều, Cố Hạ nhớ tới còn có một cục cưng, ăn xong một bên vú, Cố Hạ không cho bé ăn nữa, cục cưng không đủ no lại bắt đầu khóc lớn, mẹ Cố đành phải bảo y tá pha sữa dứt cho bé. Đến khi hai cục cưng đều bú xong được bế đi thì Cố Hạ cũng ngủ.

Triển Thiệu Huy một đêm không ngủ cũng có vẻ mệt mỏi, bây giờ mới ngắm con được, nhủ lòng may, “Sao lại nhỏ vậy?”

“Thai song sinh nên cân nặng nhẹ một chút, dinh dưỡng trong cơ thể người mẹ phải phân cho hai đứa, nhưng mà hai bé đều rất khỏe mạnh.” Bác sĩ nói.

Bên ngoài phòng Trâu Nhuận Thành cũng đi tới, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy trẻ sơ sinh, da đứa trẻ hồng hào, khuôn mặt nhỏ nhỏ có nhiều nếp nhăn, mắt mũi miệng cũng nhũn lại, nhìn thì thấy hơi xấu, Trâu Nhuận Thành nói: “Đại ca, sao đứa bé không giống anh chút nào thế, anh trông đẹp trai bao nhiêu mà đứa trẻ lại như vậy?”

“Không giống tôi chẳng lẽ giống cậu? Cậu không nói lời nào cũng không ai bảo cậu câm đâu.” Triển Thiệu Huy không muốn đánh thức Cố Hạ nên cố gắng đè thấp giọng tức giận, em bé đã ăn no đang ngủ trên giường trẻ em, đôi mắt nhắm thành một đường, bây giờ căn bản không thể nhìn rõ đáng vẻ, anh dùng ngón tay chạm vào mặt con, ánh mắt dịu dàng. “Rõ ràng là trông rất xinh, không biết mắt mũi cậu thể nào nữa.”

Mẹ Cố ngồi bên cạnh nói: “Trẻ sơ sinh nào cũng vậy, nhiều nếp nhăn, một thời gian ngắn nữa sẽ khá hơn, hai đứa nhìn đều rất trắng, sau này nhất định sẽ rất xinh đẹp.”

Giường của trẻ em kế bên giường của Cố Hạ, ánh mắt Triển Thiệu Huy vẫn không rời khỏi hai đứa trẻ và Cố Hạ, nhìn Cố Hạ một lát rồi lại nhìn sang hai cục cưng mới sinh một lát, ánh mắt tràn ngập tình cảm, ánh lên một vẻ dịu dàng.

Một tháng sau hình dáng của hai đứa trẻ đã khá hơn, thật ra cả hai đều rất giống Triển Thiệu Huy, ba Triển cũng nói thằng cháu nội của ông rất giống với Triển Thiệu Huy khi còn bé, còn vô cùng đặc ý còn phải chụp ảnh của hai đứa con Triển Thiệu Huy để còn mang ra khoe khoang với mọi người. Ngược lại Triển Thiệu Huy cảm thấy bé gái giống anh hơn, đôi mắt rồi cái miệng cũng giống, bé con gái còn hỏi Trâu Nhuận Thành, “Tiểu Ngũ, có phải con gái tôi trông rất giống tôi không? Cậu nhìn xem, cái mũi này, đôi mắt này...”

“Đại ca, anh đã hỏi rất nhiều lần rồi.” Trâu Nhuận Thành kêu khổ, nghe những lời này lỗ tai cũng muốn nổ ra, hình như Triển Thiệu Huy chỉ sợ người khác không biết con của anh giống anh.

Buổi tối Cố Hạ tắm rửa xong đi ra, trên người còn mang theo mùi sữa tắm nhàn nhạt, hai tiểu bảo bối ở phòng trẻ em cách vách, Triển Thiệu Huy đi vào, ôm lấy cô từ sau lưng, mũi nhẹ nhàng ngửi người người người cô, còn le lưỡi liếm láp cổ của cô khiến cho Cố Hạ thấy ngứa, cô để mặc cho anh ôm một lúc, bật cười khanh khách: “Thả ra, đợi một thời gian nữa đã.”

Cô biết anh muốn, vật cứng đằng sau đã đâm vào mông cô, Cố Hạ đẩy anh ra: “Bác sĩ nói phải hai tháng mới được, đợi thêm nửa tháng nữa thôi.”

“Anh biết rồi.” Triển Thiệu Huy trầm thấp nói, nhưng không buông tay ra, “Anh chỉ muốn ôm em một cái.”

Anh ôm thêm một lát nữa, về sau chuyển cô ra phía trước ôm hôn một lát, Cố Hạ bị anh làm như vậy nên giữa hai chân đã ẩm ướt, vật cứng kia của Triển Thiệu Huy đã đến giữa hai chân cô, cách một lớp vải nhẹ nhàng vuốt ve, lòng ngực trở nên nóng hổi, hơi thở cũng dồn dập, “Thật là khó chịu.”

Đã lâu không làm, Cố Hạ biết anh rất khó chịu, lòng mềm nhũn, tay nắm lấy vật dưới bụng anh, “Hay là để em giúp anh giải quyết.” Ý cô là dùng tay.

Triển Thiệu Huy không nói gì, ôm chặt lấy cô, vài phút sau mới buông tay ra, “Thôi, em sinh con đã rất vất vả rồi, anh không muốn khiến em vất vả thêm nữa, chờ đến khi em khôi phục lại sẽ để cho em hưởng thụ sau.” Sau đó anh đi thẳng vào nhà tắm.

Triển Thiệu Huy chẳng những là một người đàn ông tốt trong chuyện phòng the mà trong cuộc sống sinh hoạt cũng là một người đàn ông tốt, mỗi ngày đều về nhà đúng giờ, sau khi về nhà cũng chơi đùa chọc cười hai đứa con với Cố Hạ, dạy con nói chuyện. Đến khi con sinh nhật một tuổi, ba Triển cử hành một bữa tiệc sinh nhật long trọng cho cháu trai cháu gái ở thành phố C, mời tất cả bạn bè, còn náo nhiệt hơn cả lúc trước con mình kết hôn, cũng không thiếu giới truyền thông tranh nhau đưa tin. Triển Thiệu Huy kéo Cố Hạ nhiệt tình mời khách, hai đứa con vừa được bế ra ngoài thì đã bế vào ngay, tuy anh rất thích khoe khoang con của mình nhưng anh không nỡ để cho hai bảo bối vừa tròn một tuổi ở nơi ồn ào này quá lâu.

Trong bữa tiệc sinh nhật gặp được Long Trạch, cả nhà Long Trạch đã không ở thành phố C một năm nay, tuy Long Trạch mặc kệ chuyện làm ăn nhưng là một cổ đông, lúc công ty có quyết sách quan trọng nào anh cũng trở về, đúng lúc tham dự tiệc sinh nhật tròn một tuổi của con Triển Thiệu Huy.

Nhớ năm đó Long Trạch ôm theo vợ con đi khắp nơi khoe khoang, bây giờ Triền Thiệu Huy cũng khoe khoang như vậy, bế con gái đứng ở trước mặt anh mà khoe, “Rốt cuộc anh cũng cam lòng trở về rồi à, Tiết Đồng không về sao? Hai người có thêm con trai hay con gái?”

Lúc Cố Hạ mang thai, Tiết Đồng lại có thai, hai người phụ nữ thỉnh thoảng còn trao đổi những kinh nghiệm khi mang thai, về sau chột nghe nói bọn họ rời khỏi thành phố C ra nước ngoài, Triền Thiệu Huy cũng bận rộn chăm sóc cho bà xã sắp sinh của mình. Cố Hạ đứng bên cạnh cũng hỏi: “Con của anh hẳn là nhỏ hơn con của chúng tôi một chút, anh trở về một mình, sao không mang theo bà xã của anh về?”

“Con còn nhỏ, mang theo thì không tiện lắm nên để ở nhà cho ba mẹ của Tiết Đồng chăm sóc, đợi nó lớn hơn một chút chúng tôi sẽ cùng về.” Lần này trở về Long Trạch chỉ tính ở vài ngày, xử lý xong chuyện làm ăn sẽ đi, “Tiết Đồng lại sinh con trai, nhưng mà cô nói sai rồi, con của chúng ta đã ra đời vào tháng sáu, lớn hơn con hai người một tháng.”

“Vậy sao?” Cố Hạ nhớ rõ Tiết Đồng mang thai muộn hơn cô, không nghĩ tới cô ấy lại sinh trước, “Đủ mười tháng không?”

“Không đủ, tám tháng đã ra đời cho nên phải để bé ở nước ngoài chăm sóc cho tốt rồi mới đưa về.” Long Trạch cũng không lo lắng vì con khá khỏe mạnh, còn trêu ghẹo: “Lớn hơn con hai người một tháng cũng tốt, nếu không tôi đã kết hôn nhiều năm như vậy còn để cho anh Triền bế hai đứa con trước sẽ bị anh Triền chê cười.”

“Nhưng anh cũng chỉ có con trai.” Triền Thiệu Huy dùng một tay bế con gái, tay kia nắm tay con, vô cùng đặc ý nhìn Long Trạch, “Chẳng những tôi có con trai mà còn có cả con gái, nhìn xem, con gái của tôi xinh đẹp biết bao, bây giờ là tiểu mỹ nữ, sau này lớn lên nhất định là đại mỹ nữ.”

Mặt mũi của bé gái rõ ràng là phần điêu ngọc mài, đôi mắt vừa đen lại vừa sáng, tóc vừa đen lại vừa mềm, xinh đẹp như một thiên sứ, chắc hẳn hôm nay quả nhiều người nên bé gái vẫn rất ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực của ba, Triền Thiệu Huy lắc lắc tay của bé, bé nắm lấy áo sơ mi của ba: “Ba...ba ba...”

“Ba ba ở đây này.” Triền Thiệu Huy nhẹ nhàng vỗ lưng của bé, tiếp tục khoe, “Con gái của tôi vừa láu lỉnh vừa đáng yêu, đã nói rất sõi, luôn luôn thích quần áo tôi gọi ba ba.”

Sắc mặt Long Trạch ôn hòa, “Bé gái này lớn lên sẽ rất đáng yêu.”

“Tất nhiên.” Triền Thiệu Huy không khiêm tốn chút nào, hôn chụt lên khuôn mặt tròn trịa của con gái một cái, “Cũng phải xem đó là con gái của ai chứ.”

Hai đứa trẻ không thích chỗ quá ồn ào, chỉ chốc lát đã bấu môi quơ cánh tay nhỏ nhắn bập bẹ biểu đạt bất mãn của mình, hai bé nói chưa được lưu loát lắm, chỉ không ngừng gọi “Ba ba...ba ba...”, đứa bé Cố Hạ ôm trong lòng cũng không an phận giữa giữa, hai người đưa con cho bảo mẫu mang vào trong ăn chút gì rồi ngủ, hai người tự mình đi tiếp khách.

Tiệc sinh nhật tổ chức quá long trọng, bàn nào cũng phải đến chào hỏi, buổi tối Cố Hạ về đến nhà cảm thấy rất mệt mỏi nhưng ngược lại tinh thần của hai bảo bối thì rất tốt, đứa lớn đã biết đi, chạy tới chạy lui trong phòng; bé gái còn chưa đi vững, bảo mẫu ở trong phòng chạy theo hai đứa nhỏ, sợ bé bị ngã.

Triền Thiệu Huy biết rõ Cố Hạ rất mệt, ngồi trên ghế solon ôm eo đỡ dành cô, vỗ nhẹ từng cái một lên lưng cô. Hôm nay Cố Hạ đã duy trì nụ cười lịch sự quá lâu, mặt cũng cứng ngắc lại, nhưng mà nhìn thấy hai đứa con chạy tới chạy lui thì cô lập tức nở nụ cười, vươn cánh tay bế con gái lên, ghé, “Tuy hôm nay mệt chết đi được nhưng hai đứa đã tròn một tuổi, nhìn đáng vẻ lanh lợi của chúng em thấy rất vui vẻ.”

“Anh cũng rất vui.” Triền Thiệu Huy dùng một tay nắm lấy tay Cố Hạ đưa lên môi, biểu đạt tình cảm của mình, bé gái ngồi trên ghế đã bò lên người Triền Thiệu Huy, vươn hai tay ra, “Ba ba...bê...”

Triền Thiệu Huy ôm con gái vào trong lòng, hôn một cái lên mặt bé, “Tiểu bảo bối, ba ba yêu con chết mất.”

Một tay Triền Thiệu Huy ôm con gái, một tay ôm Cố Hạ, hôn lên mặt cô một cái, “Em là đại bảo bối của anh, cả đời này anh cũng sẽ không rời xa em.”

Cách đó không xa bé trai nhìn thấy tình hình bên này cũng chạy tới, đứng cắn ngón tay nhìn bọn họ, chắc là cảm thấy mình bị bỏ rơi nên ánh mắt có chút giận dữ, cái miệng nhỏ bĩu ra, “Ba ba...hôm nay vẫn chưa bế con.”

Triền Thiệu Huy cười ha ha, buông con gái ra bế con trai lên, ôm bé thật mạnh trong lòng mình, hôn lên vài cái, “Con cũng là bảo bối tâm can của ba, ba ba cũng yêu con.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Trái Tim, Đoạt Ái Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.